JOSIP PEČARIĆ: DR. SC. VLADIMIR GEIGER

JOSIP PEČARIĆ

DR. SC. VLADIMIR GEIGER

ZAGREB, 2024.

© Josip Pečarić

KAZALO

UVOD 9
DR. GEIGER O KNJIZI IVE GOLDSTEINA: POVIJEST BEZ FUSNOTA1 12
GEIGER OPET 'POKLOPIO' GOLDSTEINA, 'IZUMITELJA DROBILICE': 'SKROMNO HVALI SEBE I SVOG OCA' 32
PRILOZI: JERUSALEM POST DOTAKNUO SE GOLDSTEINOVE 'DROBILICE KOSTIJU': EVO O JE DR. SC. GEIGER PISAO O TOME 34
OSVRTI I PRIKAZI:IVO GOLDSTEIN, JASENOVAC, FRAKTURA I JAVNA USTANOVA SPOMEN-PODRUČJE JASENOVAC, ZAPREŠIĆ – JASENOVAC, 2018. 37

GEIGER U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA 51

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006. 51
JUGOKOMUNISTI I DANAS KRIVOTVORE HRVATSKU POVIJEST 51
J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009. 56
HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH' STVARANJA HRVATSKE DRŽAVE! ...56
ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012. 61
PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A 61
PRILOG: HINA: PEČARIĆ IMA OZBILJNIH PRIMJEDBI NA RAD IVE GOLDSTEINA 63
PISMO SLOBODNOJ DALMACIJI 64
PISMO JUTARNJEM LISTU 66
GOVORI LI AKADEMIK SILOBRČIĆ O VAŠEM NEPOŠTENJU ILI O NEDOVOLJNOJ INTELIGENCIJI? 69
PRIZNAJEM: ANTISEMITIZAM VLADA U HAZU-U! 72
PRIZNAJEM:AKADEMICIMA SMETA TO ŠTO JEDAN ŽIDOV PROUČAVA NOVIJU HRVATSKU POVIJEST 76
BEOGRADSKI DOKTORI 80
DIRLJIVA GOLDSTEINOVA BRIGA 87
RAZGOVOR U ZAGREBU S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM 93
GOLDSTEIN NIJE U HAZU-U ZBOG NESTRUČNOSTI, A NE ZBOG ANTISEMITIZMA! 97
PRISILNI RAD I NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA 104

O NEKIM POJAVAMA I SKRETANJIMA U HRVATSKOJ HISTORIOGRAFIJI ILI IZMIŠLJOTINE I POGREŠKE IVE GOLDSTEINA 89
OSVRT NA KNJIGU *HRVATSKA 1918 – 2008.,* IVE GOLDSTEINA 125
U POVODU KNJIGE: IVO GOLDSTEIN, *HRVATSK1918. - 2008.*, EUROPAPRESS HOLDING I NOVI LIBER, ZAGREB 2008. 130
HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. 157
MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (V.) 157
PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 162
JOSIP JURAJ STROSSMAYER – VIZIONAR KOJI JE NADILAZIO SVOJE VRIJEME 162
ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015. 168
BUDIMIR LONČAR OPTUŽEN ZA ETIČKU VELEIZDAJU POKUŠAVA SE OBRANITI 168
JOSIP PEČARIĆ, JOSIP STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017. 179
PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI? 179
J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018. 183
GOLDSTEIN VAM JE PORUČIO DA STE GLUPI 183
IGOR VUKIĆ, NOVOM KNJIGOM O JASENOVCU IVO GOLSTEIN POTVRDIO DA IZMIŠLJA I LAŽE 186
REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020. 189
ANTE BIRIN,IVO GOLDSTEIN MRAČNI PROFESOR NA STRANI ZLA I SMRTNI NEPRIJATELJ SVAKE POVIJESNE ISTINE! 189
IZUZETNO OTKRIĆE KOLEGE GOLDSTEINA 199
PROF. EMERITUS DR. SC. MATKO MARUŠIĆ, ZAGREB, 2021. 202
MATKO MARUŠIĆ: OTVORENO PISMO G. ALEKSANDRU STANKOVIĆU 205
ŽELJKO OLUJIĆ, ZAGREB, 2022. 209
JE LI ISTINA KONTRAPRODUKTIVNA? 209
PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2022. 229
B. LUKŠIĆ: KROATOFOBNI NABOJ OBITELJI GOLDSTEIN 229
ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? / DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2023. 236
JE LI I MIROSLAV TUĐMAN REVIZIONIST? 2. 236
AKO JE PRKAČIN AMATER, JE LI GOLDSTEIN DILETANT? 237
HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. .....241.
IGOR VUKIĆ, KONAČAN PAD IVE GOLDSTEINA 241
MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 243
PISMO PREDSJEDNICIMA 4. 243
PRILOG: SLUČAJ ČLANKA DAVIDA GOLDMANA U JERUSALEM POSTU: BITNO JE DA JE ISTINA SVE ŠTO JE GOLDMAN REKAO 248

DAVID GOLDMAN ODGOVORIO YAD VASHEMU: ČINI SE DA ĆE SE POLEMIKA OKO JASENOVCA NASTAVITI 255
LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 259
JAVOR NOVAK: HOD ZA INSTITUCIJE? 259
GOLDSTEIN NA (NOVIM) MUKAMA (2) 265
ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR? DRAGOVOLJAC. COM, 2023. 271
I. BEKAVAC: AGITPROP I HRVATSKI REVIZIONISTI 271
HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023. 282
IGOR VUKIĆ, SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS 282
SANJA I TERESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024. 286
ODGOVOR DAMIRU BOROVČAKU 286
IZLAGANJE DR. VLADIMIRA GEIGERA S PRESTAVLJANJA KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA 291
NOVA KNJIGA IVA DROBILICE 298
DARAN BAŠIĆ, GOLDSTEIN – ‘DROBILICA’ O POVIJESTI 302
UZ OSNIVANJE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR “FRANJO TUĐMAN” 310
IZ KNJIGA MLADENA PAVKOVIĆA 321
SANJA I TERESA IVA DROBILICE 2. (DROBILICA MATEMATIČAR) 337
‘DROBILIČARI’ 344
NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA / HAZU I TUĐMANOVA BISTA, DRAGOVOLJAC.COM, 2024. 354
LAŽ KAO OSNOVNO PRAVILO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI 354
HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024. 355
PODMETANJA BULAJIĆA I NJEGOVIH UČENIKA U RH AKADEMIKU FRANJU TUĐMANU 355
AKADEMIK IVICA KOSTOVIĆ / 'OVDJE SAM DOŠAO BAŠ DA SE VIDI KAKO U AKADEMIJI IMA LJUDI KOJI VOLE HRVATSKU DRŽAVU'", DRAGOVOLJAC.COM, 2024. 371
JOŠ JEDAN PORAZ ‘ISTORIČARA’ U RH 371
TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024. 376
ŽARKO IVKOVIĆ, JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ ŽRTAVA AUSCHWITZA ? 376
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI 378
OBULJEN KORŽINEK O JASENOVCU: OČEKIVALI SMO DA ĆE POGREŠKE BITI RANIJE OTKLONJENE 382
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 2. 385
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 3. 387
PRILOG: I. BEKAVAC: TRGANJE KORIJENA VELIKE LAŽI (JASENOVAC) 390
ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 4. 399
ISTRAŽIVAČ KOJI JE GODINAMA ISTRAŽIVAO ARHIVE I DOKAZAO DA JASENOVAC NIJE BIO NIKAKVO STRATIŠTE, NEGO RADNI

LOGOR IGOR VUKIĆ 402
DA U HRVATSKOJ NEMA KUKAVNE 'HRVATSKE ŠUTNJE', NE BI BILO NI 'ANTIFA' KAMPANJA 409
HRVATSKE ZASLUGE U DONOŠENJU CRNOGORSKE REZOLUCIJE O JASENOVCU 411
'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORSKOJ REZOLUCIJI (4.): IGOR VUKIĆ .416
NEMAJU POBJEDE U RATU PA IM OSTAJU SAMO LAŽI 401
KRVOŽEDNI DROBILICA425
NARATIV ĆE BITI OČUVAN (=LAŽI O JASENOVCU ĆE BITI OČUVANE) 429
MINISTAR MRAČNIH POSLOVA ILI 'ONI LAŽU TO JE NJIMA OD BOGA! 432
THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC. COM, 2024. 445
JE LI POVIJEST ZNANOST? 445
JOSIP PEČARIĆ, JE LI PUHOVSKI POGLAVICA SVIH HRVATSKIH IZDAJICA? 452
HAJKA NA HAZU / "MOZAK VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA', ZAGREB, 2024. 457
KOLIKO U RH IMA MOZGOVA VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA?', 2. 457

DODATAK: PROJEKT „SNOVI“ 463
BRANKO ROGLIĆ: POZNATI PODUZETNIK POKRENUO PROJEKT SNOVI TE POSTAJE MECENA HRVATSKE HISTORIOGRAFIJE 443
BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“ 470
BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 2. 474
BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 3. 480
PANIKA ZBOG PROJEKTA ’SNOVI’ 486

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS 493

“

S Geigerom, akademikom Akrapom i Benjaminom Tolićem i prijateljima u „Hrvatskom Slovu“ poslije predstavljanja Benjaminove knjige

UVOD

Nije lako biti povjesničar u zemlji u kojoj vlasti i mnogima u oporbi nije u interesu istina u povijesti. Ako želiš napredovati u toj struci moraš znati ocijeniti koja je granica do koje smiješ ići. Lako je onima koji mogu reći istinu. Ali u takvoj državi vlast se potrudi da se malo zna o tome što on radi. Zato mnogi kojima je do istine, a nisu po obrazovanju povjesničari pišu ono što povjesničari ne smiju. Način na koji se mnogi od njih ipak uspiju objaviti za nacionalni interes važne stvari jeste da tu i tamo objave i nešto što zadovoljava vlast, ali nije ni izdaleka značajno, kao ono drugo što im baš nije po volji. Pri tome je važno kada su u takvoj državi stekli visoke pozicije u struci. Sjajan primjer za to je dr. sc. Vladimir Geiger koji je nedavno objavio članak zbog kojega je ravnatelj JUSP Jasenovac podnio ostavku. Naime dr. Geiger je objavio kako se na njihovim stranicama nalazi lažna informacija za koju je očito da šteti izravno RH. Poslije toga je napisao članak koji je po vrijednosti daleko od onog prvog. On zapravo i voli provocirati polemike, ali vjerujem da to radi i zato da bi mogao pisati i ono što želi, a što vlastima a i nekima u oporbi itekako nije po volji. Koliko li je samo on članaka napisao i Ivi Drobilici. Tako sam i nedavno na facebooku stavio njegov najnoviji osvrt na knjigu Ive Drobilice:
https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2FlbQIxMQABHVHm3tKpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_lB-IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw
Naravno uvijek se nađe netko tko će misliti da bolje zna što treba raditi od dr. Geigera. Ja sam se i sam kritički osvrnuo na taj njegov drugi tekst, ali o prvom sam napisao knjigu:
J. Pečarić: Tko će odgovarati zbog protuhrvatskih laži JUSP Jasenovca? Dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/juspjasenovac.pdf
Meni nisu jasni motivi onih za koje držim da su državotvorni Hrvati da poslije napada iz Srbije na nekog iz vani tko se bavi hrvatskom povijesti napadnu istog jer ne piše onako kako on misli da treba tj. ne piše ono što on želi. Ili kada se napada Akademija koja da izjavu u kojoj se govori i protiv HPC i ne izabere za

akademika bivšeg ravnatelja HIP-a Slavonski Brod koji je uklonio bistu Utemeljitelja RH povjesničara i akademika Franje Tuđmana. Napada ju je baš kada je pokazala da je to hrvatska akademija.
Naravno, očekivao sam suprotna ponašanja, pa i u slučaju povjesničara biti zahvalan za one tekstove koje su objavili, a za koje znamo da nisu po volji mnogima u RH.
Recimo i sam sam puno doprinio da se u RH, a i šire, zna tko je Ivo DRoblilica. Goldstein me je tužio sudu zbog toga, a svjedoci su mu bili žena i kći. I o tome sam napisao knjigu:
J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf
Evo njihovog svjedočenja:
Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991. Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.
Vjerovali ili ne radi se o knjizi:
J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf
Iako zbog moje knjige o Puhovskom Drobilica pada u nesvijest, a u RH postoje – vjerovali ili ne – sudci koji u to povjeruju, ipak vjerujem da mu mnogo teže padaju kritički osvrti na njegove knjige koje napiše njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger. A o Goldsteinovoj drobilici Geiger piše i u ovom članku.
Neovisno od toga što nisam povjesničar. I da jesam, a da nemam tako visoko zvanje kao Geiger, ne bi se na moje tekstove ni osvrnuli, pa se pitam smeta li Geiger nekome zbog istih razloga zbog kojih smeta onima kojima nije bitan hrvatski nacionalni interes. Ili su se samo izgubili u bespućima povijesti?

https://bezcenzure.hr/toptema/dr-sc-vladimir-geiger/?fbclid=IwY2xjawGn1dhleHRuA2FlbQIxMAABHfevggvdi03Zh6qoehhB3iHniDjLJ3Hw4dFqpc36WzOxqsNg7rQUaHJy3Q_aem_Z0rDKfUVtQdjxNpTm158Mg

Akademik Josip Pečarić

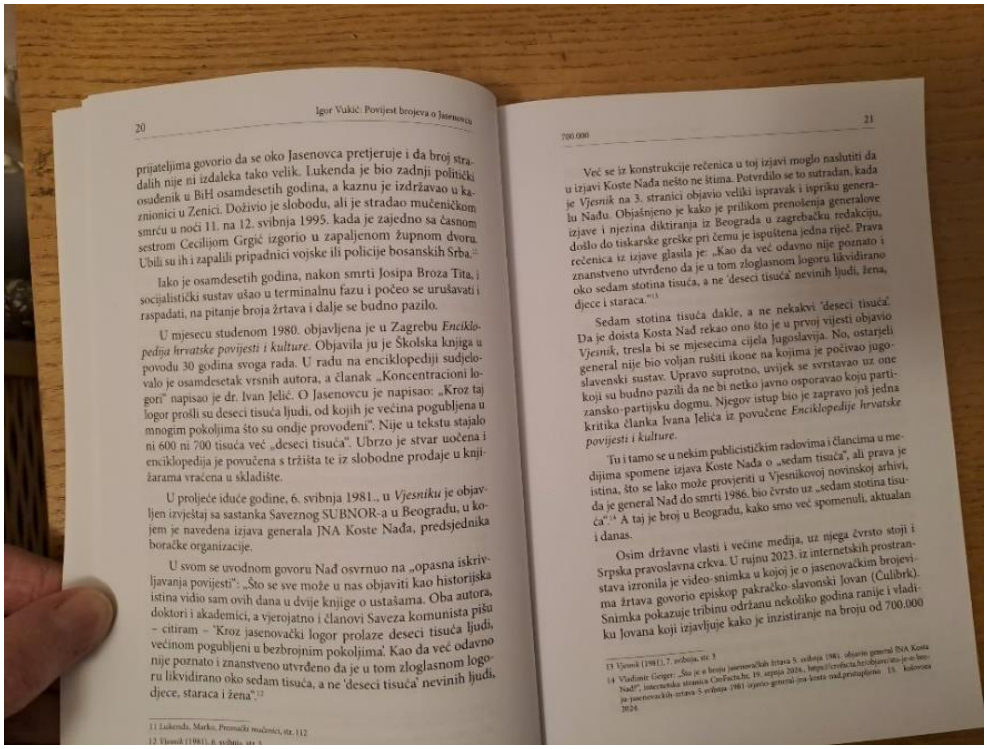

20 Igor Vukić: Povijest brojeva o Jasenovcu

prijateljima govorio da se oko Jasenovca pretjeruje i da broj stradalih nije ni izdaleka tako velik. Lukenda je bio zadnji politički osuđenik u BiH osamdesetih godina, a kaznu je izdržavao u kaznionici u Zenici. Doživio je slobodu, ali je stradao mučeničkom smrću u noći 11. na 12. svibnja 1995. kada je zajedno sa časnom sestrom Cecilijom Grgić izgorio u zapaljenom župnom dvoru. Ubili su ih i zapalili pripadnici vojske ili policije bosanskih Srba.[11]

Iako je osamdesetih godina, nakon smrti Josipa Broza Tita, i socijalistički sustav ušao u terminalnu fazu i počeo se urušavati i raspadati, na pitanje broja žrtava i dalje se budno pazilo.

U mjesecu studenom 1980. objavljena je u Zagrebu *Enciklopedija hrvatske povijesti i kulture*. Objavila ju je Školska knjiga u povodu 30 godina svoga rada. U radu na enciklopediji sudjelovalo je osamdesetak vrsnih autora, a članak „Koncentracioni logori" napisao je dr. Ivan Jelić. O Jasenovcu je napisao: „Kroz taj logor prošli su deseci tisuća ljudi, od kojih je većina pogubljena u mnogim pokoljima što su ondje provođeni". Nije u tekstu stajalo ni 600 ni 700 tisuća već „deseci tisuća". Ubrzo je stvar uočena i enciklopedija je povučena s tržišta te iz slobodne prodaje u knjižarama vraćena u skladište.

U proljeće iduće godine, 6. svibnja 1981., u *Vjesniku* je objavljen izvještaj sa sastanka Saveznog SUBNOR-a u Beogradu, u kojem je navedena izjava generala JNA Koste Nađa, predsjednika boračke organizacije.

U svom se uvodnom govoru Nađ osvrnuo na „opasna iskrivljavanja povijesti": „Što se sve može u nas objaviti kao historijska istina vidio sam ovih dana u dvije knjige o ustašama. Oba autora, doktori i akademici, a vjerojatno i članovi Saveza komunista pišu – citiram – 'Kroz jasenovački logor prolaze deseci tisuća ljudi, većinom pogubljeni u bezbrojnim pokoljima.' Kao da već odavno nije poznato i znanstveno utvrđeno da je u tom zloglasnom logoru likvidirano oko sedam tisuća, a ne 'deseci tisuća' nevinih ljudi, djece, staraca i žena".[12]

11 Lukenda, Marko, Preživjeli mučenici, str. 112

12 Vjesnik (1981), 6. svibnja, str. 3

700.000 21

Već se iz konstrukcije rečenica u toj izjavi moglo naslutiti da u izjavi Koste Nađa nešto ne štima. Potvrdilo se to nutradan, kada je *Vjesnik* na 3. stranici objavio veliki ispravak i ispriku generalu Nađu. Objašnjeno je kako je prilikom prenošenja generalove izjave i njezina diktiranja iz Beograda u zagrebačku redakciju, došlo do tiskarske greške pri čemu je ispuštena jedna riječ. Prava rečenica iz izjave glasila je: „Kao da već odavno nije poznato i znanstveno utvrđeno da je u tom zloglasnom logoru likvidirano oko sedam stotina tisuća, a ne 'deseci tisuća' nevinih ljudi, žena, djece i staraca."[13]

Sedam stotina tisuća dakle, a ne nekakvi 'deseci tisuća'. Da je doista Kosta Nađ rekao ono što je u prvoj vijesti objavio *Vjesnik*, tresla bi se mjesecima cijela Jugoslavija. No, ostarjeli general nije bio voljan rušiti ikone na kojima je počivao jugoslavenski sustav. Upravo suprotno, uvijek se svrstavao uz one koji su budno pazili da ne bi netko javno osporavao koju partizansko-partijsku dogmu. Njegov istup bio je zapravo još jedna kritika članka Ivana Jelića iz povučene *Enciklopedije hrvatske povijesti i kulture*.

Tu i tamo se u nekim publicističkim radovima i člancima u medijima spomene izjava Koste Nađa o „sedam tisuća", ali prava je istina, što se lako može provjeriti u Vjesnikovoj novinskoj arhivi, da je general Nađ do smrti 1986. bio čvrsto uz „sedam stotina tisuća".[14] A taj je broj u Beogradu, kako smo već spomenuli, aktualan i danas.

Osim državne vlasti i većine medija, uz njega čvrsto stoji i Srpska pravoslavna crkva. U rujnu 2023. iz internetskih prostranstava izronila je video-snimka u kojoj je o jasenovačkim brojevima žrtava govorio episkop pakračko-slavonski Jovan (Ćulibrk). Snimka pokazuje tribinu održanu nekoliko godina ranije i vladiku Jovana koji izjavljuje kako je inzistiranje na broju od 700.000

13 Vjesnik (1981), 7. svibnja, str. 3

14 Vladimir Geiger: „Što je u broju jasenovačkih žrtava 5. svibnja 1981. objavio general JNA Kosta Nađ?", internetska stranica Cenzura.hr, 19. srpnja 2024., https://cenzura.hr/zbljuzu/sto-je-u-broju-jasenovackih-zrtava-5-svibnja-1981-izjavio-general-jna-kosta-nad/pristupljeno: 15. kolovoza 2024.

Iz nove Igora Vukića „Povijest brojeva o Jasenovcu"

Home Premium sadržaj Dr. Geiger o knjizi Ive Goldsteina: Povijest bez fusnota

DR. GEIGER O KNJIZI IVE GOLDSTEINA: POVIJEST BEZ FUSNOTA

10 STUDENOGA, 2024MAXPORTAL

Dr. Vladimir Geiger s Hrvatskog instituta za povijest, u Časopisu za suvremenu povijet (*ČSP, br. 1, 183-224 Zagreb, 2024.*) je objavio prikaz knjige **dr. Ive Ivo Goldsteina** "*Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022.*" (Zagreb: Fraktura, 2023.)

U proteklim godinama **prof. dr. sc. Ivo Goldstein** napisao je mnoštvo knjiga o hrvatskoj povijesti XX. stoljeća. Uostalom, on je značajna pojava javnoga života naše domovine, sin je Slavka Goldsteina, sveučilišni profesor, povjesničar, jezikoslovac, intelektualac, akademik, diplomat i izumitelj ("drobilice").
Nažalost, nisam se mogao prikloniti naprednim snagama koje su uvijek cijenile i slavile vrijedan rad polihistora Ive Goldsteina. Kako je on objavljivao nove i obimne knjige, nisam mogao u njima ne primijetiti uvijek nove pogreške, besmislice, neutemeljene tvrdnje… O tome sam često i pisao, pa i na stranicama ovoga časopisa.

Kako je Ivo Goldstein marljiv i uporan, ponovno je napisao obimnu knjigu – ovoga puta o povijesnom revizionizmu i neoustaštvu u Hrvatskoj, pa osjećam potrebu da se i na nju osvrnem, napose na one dijelove koji se tiču i moje osobe.

Na početku nije naodmet spomenuti da je svojevrstan „uvod" u ovu knjigu objavljen 2022. u jednom časopisu u obliku znanstvenoga članka. Autori toga članka bili su **Goldstein** i povjesničar njegovih znanja, **dr. sc. Goran Hutinec,** s Odsjeka za povijest Filozofskoga fakulteta u Zagrebu. U tom su članku, objašnjavajući sudbinu Židovki i njihove djece iz Sabirnoga logora Đakovo u ljeto 1942., Goldstein i Hutinec naveli:
„Operaciju prebacivanja đakovačkih zatočenica i njihove djece u Jasenovac ustaše su izvodili u najvećoj tajnosti. Dana 8. lipnja [1942.] o zatočenicama i zatočenoj djeci brigu je preuzela Ustaška obrana. Iz Židovske općine u Osijeku javljeno je 12. lipnja [1942.] da je 'iz Đakova odveden transport od 540 žena, mlađih i zdravih, nepoznatim pravcem (...) žene nisu odvedene u Čitluk (u Hercegovinu, u talijansku zonu, dakle u spas! – op. a.), kako smo se nadali, već navodno prema Jasenovcu. […]'"1

Nažalost, nije bilo spasa za židovske žene i djecu, a nema spasa ni za činjenice. Dakle, zaključuju Goldstein-Hutinec, nisu se ispunile nade da bi ustaše možda odveli žene i djecu iz đakovačkoga logora u Čitluk u Hercegovini, „u talijansku zonu" NDH, dakle – „u spas". Zaista genijalan zaključak Goldste in-Hutinca. Ogledni primjer njihova gromoglasnoga znanja o holokaustu u NDH.

Koliko se može razabrati, autorski dvojac nije se upitao zašto bi ustaše logorašice i djecu iz Đakova uopće otpremali „u Hercegovinu"? Pa to je potpuno besmisleno! Ali ne i za Goldsteina i Hutinca. Budući da su oni kompetentni i skrupulozni povjesničari, veliki stručnjaci, onda bi zaista bilo preteško da zbroje dva i dva i ne dobiju tri ili pet, nego četiri.

Čitluk koji se spominje u navedenom dopisu Židovske općine u Osijeku zapravo je dobro srpskoga pravoslavnog manastira Orahovica kraj Feričanaca (Našice). O tome u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu postoje i dokumenti, primjerice u fondovima Ustaška nadzorna služba (UNS) i Zemaljska komisija za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača (ZKRZ).2 Tako je u izvorima iz arhivskoga fonda ZKRZ navedeno:

„Ekonomat Feričanci osnovan je u maju 1942. godine istovremeno kada je osnovan i ekonomat u Okučanima. Zatočenici logora Jasenovac, a kasnije ioni, koji su ovamo direktno dopremljeni – u svemu oko 250 ljudi radili su poslove seljačke ekonomije na pustari Čitluk kraj Feričanaca."3
Dakle, izvori su dostupni i netko tko je zaista kompetentan ne bi pisao besmislice o navodnom slanju Židova iz đakovačkoga logora u Hercegovinu, „u spas". Ali Goldstein (i Hutinec) očito nisu kompetentni. Ne znaju, mudruju, te donose zaključke koji se ubrajaju u antologiju gluposti suvremene hrvatske historiografije.

Tekst navedenoga članka, koji je, uz Goldsteina, supotpisao Hutinec, znatnim dijelom postao je dio sadržaja najnovije Goldsteinove knjige. To je jednostavno provjeriti usporedbom sadržaja članka i sadržaja knjige. Da je navedeni članak zapravo pisan kao dio knjige potvrđuje i navod u tom članku koji je promaknuo i Goldsteinu i Hutincu, zatim recenzentu ili recenzentima, lektoru, pa čak i uredniku prestižnoga časopisa u kojem je članak objavljen. Riječ je o navodu: „U ovoj smo knjizi već spomenuli na više mjesta […]."4

Pretpostavljam da bi bilo potrebno: „U ovom smo članku […]"! Ali kad je netko, ili više njih, skrupulozan, onda je skrupulozan. Ipak se u vezi s ovime postavlja nagradno etičko pitanje u historijskoj znanosti: gdje je u knjizi Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022. nestao Hutinec? Ili je Goldstein jednostavno „preuzeo" Hutinčev pretpostavljam znatan doprinos tom članku, ili je Hutinec članak supotpisao „slučajno", eto tek tako, da mu se nađe?

U svojoj najnovijoj knjizi Goldstein me, u sklopu svojega lova na revizioniste, na više mjesta napao. Tako među ostalim tvrdi da sam pisao da je Branimir Altgayer,

vođa Njemačke narodne skupine u NDH, u političkom smislu pripadao „umjerenom krilu" hrvatskih/jugoslavenskih Nijemaca

„Nadalje, [Vladimir] Geiger tvrdi da je Branimir Altgayer pripadao 'umjerenom krilu folksdojčera'. A koje je to bilo ekstremno krilo? Naime, Altgayer je bio ključna osoba u izgradnji Njemačkog doma u Osijeku, financiranog iz pljačke osječkih Židova. Priznao je kako su mu u okviru Volksgruppe cijelo vrijeme rata 'bili prepušteni pravo i nadležnosti u personalnim pitanjima te u političko ideološkom odgoju'. Naslikavao se na naslovnici folksdojčerskog Neue Zeita, nakon što se na njoj u prethodnim brojevima kočio Hitlerov lik, antisemitske karikature te slike po nacistima srušene osječke sinagoge. Što bi onda bio po Geigeru 'radikal' kad je Altgayer bio 'umjeren'?"5
No Goldsteinova su znanja o povijesti jugoslavenskih/hrvatskih Nijemaca (folksdojčera) ili vrlo skromna, nedostatna, ili se – što bi bilo još i gore – namjerno služi manipulacijama, odnosno svjesnim podmetanjem.

Naime, nikad nisam tvrdio da je Altgayer pripadao „umjerenom krilu folksdojčera", a ponajmanje u svojoj knjizi Nijemci u Đakovu i Đakovštini na koju se Goldstein poziva. U toj sam knjizi, među ostalim, napisao:

„Sudeći po svim obilježjima, i po suzdržljivosti goleme većine Švaba prema politici, ta se skupina ni po čemu nije razlikovala od bilo koje druge etničke zajednice u zemlji. To se, međutim, iz osnova izmijenilo s pojavom tzv. Obnoviteljskog pokreta (Erneuerungsbewegung). Naime, sredinom tridesetih godina u njemačkoj narodnosnoj skupini na političkom planu dolazi do raskola. Nosioci novoga radikalnog usmjerenja obnovitelji (Erneurerer) počinju oponašati svoje uzore iz Trećeg Reicha."6
A odmah iza toga o Altgayeru sam također napisao:

„Istaknuti slavonski obnovitelj umjerenijeg usmjerenja Branimir Altgayer osniva početkom 1936. godine u Osijeku 'Kulturno i dobrotvorno udruženje Nijemaca' (Kultur-und Wohlfahrtsvereinigung der Deutschen)."7
Dakle, naveo sam da je Obnoviteljski pokret bio radikalno usmjeren, da je bio naklonjen Hitlerovoj Njemačkoj i da je Altgayer bio član toga pokreta. Istina, unutar toga radikalnog usmjerenja Altgayer je bio „umjereniji", ali je i dalje pripadao Obnoviteljskom pokretu. Pri toj ocjeni ostajem i dandanas.

Nisam „branio" radikalne i nacionalsocijalistički orijentirane folksdojčere. U svojoj knjizi Nijemci u Đakovu i Đakovštini opširno sam pisao o protužidovskoj politici vodstva jugoslavenskih i hrvatskih Nijemaca od sredine 30-ih godina i tijekom NDH. Ovdje donosim tri citata iz te knjige koji jasno pokazuju na koji sam način pisao o navedenoj temi.

„Stanje na političkom planu, mijenja se od 1938. godine, kada pod utjecajem političkih prilika nastaju promjene u pogledima pripadnika njemačke manjine koji su sve više impresionirani jačanjem utjecaja Trećeg Reicha u Europi. Kulturbund

je tijekom 1939. godine i dalje sve agresivniji u djelatnosti i pronacističkoj promidžbi među njemačkim stanovništvom. Sve su učestalije parole kao: 'Ein Volk, Ein Wille, Ein Weg', 'Ehre, Blut und Boden', 'Ein Deutscher ist er nicht', 'Du bist nichts dein Volk alles', i slično."8
„Po uzoru na nacističku antisemitsku promidžbu, dnevnici i tjednici na hrvatskom i njemačkom jeziku donosili su niz antisemitskih napisa. Tisak Njemačke narodne skupine u NDH, listovi 'Slawonischer Volksbote' (poslije Grenzwacht'), 'Neue Zeit', 'Volk am Pflug' i dr., pozivao je na progon Židova, njihovo isključivanje iz javnog života i oduzimanje imovine."9
„Židovski hram (sinagoga) u Đakovu zapaljen je navečer 20. travnja 1941., na rođendan A.[dolfa] Hitlera, koji je u Đakovu svečano obilježen. U spaljivanju su, prema iskazima suvremenika, prednjačili pripadnici Njemačke narodne skupine Anton Bartenz i Josef Pintz."10
Osim navedene knjige, zainteresirani mogu pročitati i moj članak o Brnimiru Altgayeru (na koji se Goldstein također poziva).11 I u tom članku objasnio sam što je Obnoviteljski pokret, kao i da je Altgayer pripadao tom pokretu. Dakle, nisam pisao da je Altgayer pripadao „umjerenom krilu folksdojčera" kako to u svojem neznanju i(li) zloj namjeri podvaljuje Goldstein.

Goldstein se nadalje osvrnuo i na knjigu koju sam napisao s kolegama Marijem Jarebom i Davorom Kovačićem, koja se bavi pitanjem manipulacija i kontroverzi u vezi s brojem žrtava skupine ustaških logora Gospić – Jadovno – Pag koji su djelovali 1941. godine.12 Goldstein komesarski docira, pa ocjenjuje da su autori „na prvi pogled" jasno iskazali stav o strahotama tih logora, ali ipak nigdje ne koriste pojam „genocid", čak ni „masovni zločin", nego „kraj nje neodređenu sintagmu" – „zli događaji".

Zatim Goldstein, poput vrijedno ga istražitelja Narodne milicije, zaključuje da smo se u našoj knjizi „bacili" na naš „jedini interes" – ustanoviti broj logoraša i žrtava, pri čemu se, prijekorno nam zamjera drug komesar-inspektor, ne bavimo organizacijama deportacija i organizacijom gospićke skupine logora.13

Ipak smo mi u toj knjizi, prije rasprave o glavnoj temi – manipulacijama i kontroverzama oko broja žrtava spomenutih logora – naveli:

„Svi prikazi djelovanja tih logora pokazuju da je bila riječ o mjestima užasa i stradanja i gubitka života većega broja onih koji nisu bili poćudni ustaškom režimu u NDH zbog svoje etničke/nacionalne, vjerske ili političke pripadnosti. Među žrtvama je bilo i žena i djece, što dovoljno govori o zlim događajima u tim logorima. No dosadašnja istraživanja nisu dala utemeljene, nedvojbene i zadovoljavajuće odgovore na važno i nezaobilazno pitanje o broju logoraša i broju žrtava gospićke skupine logora."14
Također smo naveli da je u prvim mjesecima nakon uspostave NDH Gospić bio glavno prihvatilište, „zbiralište", i upravno središte gospićke skupine logora,

odakle su uhićenici otpremani na Velebit, u Jadovno ili na otok Pag, a neki su i zadržavani u Gospiću:

"Ubrzo su počele pristizati skupine uhićenika, jedna za drugom, većinom Srba, uz njih i Židova. Istovremeno su ustaše u okolici logora počeli ubijati zatočenike. Jadovno je na taj način služilo kao prolazni logor u koji su ustaše dovodili uhićenike iz raznih sabirnih logora – kaznionice u Gospiću, logora 'Danica' kraj Koprivnice i drugih logora i sabirališta. Odatle su ih nakon kraćega boravka upućivali na gubilišta na Velebitu. Transporte i kolone uhićeni ka ustaše navodno često nisu ni uvodili u logor, nego su ih upućivali izravno na gubilište."15
Na temelju navedenoga nedvojbeno je jasno (osim Goldsteinu i onima sličnoga mentalnog sklopa) da ne osporavamo „masovne zločine" počinjene u gospićkoj skupini logora.

U uvodnom dijelu te knjige dali smo historijat gospićke skupine logora te naveli raznovrsnu literaturu koja se tim logorima bavi. I zatim smo zaključili ono što je nedvojbeno, a to je da i dalje ostaje problem utvrđivanja barem približnoga broja žrtava te skupine logora. Da, zaista se nismo bavili onime čime bi Goldstein htio da se bavimo (organizacijom deportacija u te logore i njihovom organizacijom), jer smo u knjizi i objasnili da ćemo se baviti manipulacijama i kontroverzama oko broja žrtava tih logora. To je jasno i iz samo ga njezina naslova. Zašto bi takav pristup bio upitan ostaje nejasno Goldsteinu i onima koji dijele sličan mentalni sklop.

Razumljivo, i nasreću, nisu svi povjesničari poput Goldsteina. Dr. sc. Zoran Janjetović iz Instituta za noviju istoriju Srbije u Beogradu u časopisu toga instituta pozitivno je prikazao knjigu koju sam s kolegama Jarebom i Kovačićem napisao o gospićkoj skupini logora, i ondje među ostalim naveo:

„Knjiga Vladimira Gajgera, Marija Jareba i Davora Kovačića Jadovno i Šaranova jama. Kontroverze i manipulacije svakako neće zadovoljiti ni nekrofilne srpske nacionaliste, a verovatno ni apologetske hrvatske. Međutim, ljudima hladnije glave će ponuditi obilje materijala za razmišljanje o načinu utvrđivanja broja žrtava gospićke grupe logora, kao i o slabostima i manipulacijama do kojih je pri tom došlo. Ona je i svojevrstan poziv na dalje istraživanje, ali uz primenu 'dobre volje' i 'zdrave pameti' – bez kojih nema nauke, ali ni mira među ljudima i narodima."16
Koliko mi je poznato, u srpskoj historiografiji, kao i drugdje, ovaj prikaz nije osporavan niti je bilo nepovoljnih osvrta na navedenu knjigu. Možda i ne začuđuje da Goldstein ima drugačije mišljenje, jer smo se u knjizi osvrnuli na procjene broja žrtava logora Jadovno njegova oca Slavka Goldsteina. Ivo Goldstein tatine procjene, razumljivo, u svojim radovima uporno ponavlja. Mi smo za te procjene jasno, argumentirano i nedvojbeno utvrdili da su proizvoljne i neutemeljene.17

Goldstein nam, poput cenzora iz Orwellove 1984., zamjera i što smo Jadovno nazvali koncentracijskim logorom, pa komesarski presuđuje:

„Jadovno nije niti može biti nekakav 'koncentracijski/koncentracioni' logor, jer je ono bilo 'logor smrti', jer se s Jadovna nije vratio praktički nitko. I tako je ta knjiga ispala sramotna."18
Proizlazi da sve one, a takvih u hrvatskoj i stranim historiografijama ne nedostaje, koji su dosad Jadovno svrstavali u koncentracijske logore trebamo proglasiti „revizionistima" i „neoustašama", a njihovu terminologiju „sramotnom". Primjerice, prema Hrvatskoj enciklopediji koncentracijski logori su

„mjesta masovnoga zatočenja domaćega ili stranoga civilnog stanovništva (katkad i vojnika) u izoliranim većim ograđenim prostorima. Otvaranjem i održavanjem koncentracijskih logora totalitarni ili ratni/vojni režimi obračunavaju se s političkim protivnicima. Kriteriji zatočivanja mogu biti individualni, ali češće obuhvaćaju cijele kategorije stanovništva (masovni politički, nacionalni, vjerski i rasni progoni), a razlozi mogu biti državna sigurnost, gospodarsko iskorištavanje, kazna te zastrašivanje ostaloga stanovništva. […]
Koncentracijski logori izgrađuju se kao područja ograđena žicom (često s električnim nabojem), s gustom mrežom stražarnica i zgradama (najčešće barakama, brzo podignutima za prihvat velikoga broja ljudi) u kojima se zatočenici lišavaju svih osobnih prava, bez obzira na to je li riječ o tzv. kazneno-radnim logorima ili o logorima u kojima se organizira fizičko uništavanje zatočenika (hladnim oružjem, strijeljanjem, u plinskim komorama, izgladnji vanjem i dr.). […]"19
Dakle, prema Hrvatskoj enciklopediji, da ponovim još jednom, koncentracijski logori su i logori u kojima se provodi masovno fizičko uništenje, odnosno ubijanje zatočenika. A gle slučajnosti, upravo je Ivo Goldstein urednik struke povijest upravo u istoj toj Hrvatskoj enciklopediji.

Da zaključim: prvo Goldstein meni (i Jarebu i Kovačiću) spočitava što Jadovno zovemo koncentracijskim logorom, a ne „logorom smrti", a u enciklopedijskoj natuknici koja je imala čast da joj isti taj Goldstein bude urednik, stoji da su koncentracijski logori i oni logori u kojima se provode masovne likvidacije zatočenika.

Goldstein me proziva da pišem po „gnjevnom i revizionističkom obrascu" (ponajprije misli na svoju knjigu Jasenovac). Piše da sam komentirajući izložbu "*Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. Zadnje odredište Auschwitz*", za koju je on bio konzultant, iznio „pregršt grubih, drskih i zlonamjernih opaski o tobožnjim nejasnoćama, nedorečenostima, grubim netočnostima, nestručnosti, šlampavosti, neznanju i nesposobnosti navodnih stručnjaka za Holokaust".20 Upućujem na svoje članke o toj izložbi, 21 iz kojih je lako zaključiti je li ipak drukčije nego što tvrdi Goldstein. Zatim Goldstein piše i optužuje me:
„No 'citirajući svima dostupnu literaturu i izvore o ustaškom logoru u Đakovu niti u jednom trenutku nije smatrao potrebnim osuditi motive i uzroke koji su

doveli do toga da 3000 židovskih žena i djece bude zatočena u logoru. Kao državni neprijatelji? Kao 'nepoćudni' elementi? Žene? Djeca? Uostalom, nije naveo ni razloge smrti njih 569' koji su umrli u logoru."22
Nije jasno otkud Goldsteinu ovaj citat, jer se u bilješci poziva na jedan online članak Nataše Mataušić, u kojem ja uopće nisam spomenut, i na jedan moj članak.23 No poznato je da Goldsteinove bilješke često ne potvrđuju ono što spominje ili citira.

Svatko imalo normalan podrazumijeva i zna da su logori napose za žene i djecu krajnje zlo, pa je Goldsteinovo pozivanje na suosjećajnost slabašan napad. A moji osvrti na izložbu Ako tebe zaboravim… bili su o činjeničnim propustima, pa i o tom logoru. Uz to sam naglasio: „Ustaški teror i zločini u NDH i holokaust preozbiljna su tema, pa je i izložba Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. / zadnje odredište Auschwitz trebala biti priređena pro mišljeno i profesionalno."24 Uostalom, jasno sam komentirajući izložbu napisao:

„Trebaju li nam izložbe o holokaustu u NDH? Ponavljam i ovom prilikom:trebaju, i tu nema dvojbe."25
Naglasio sam zaključno da takve izložbe *„trebale bi biti opomena da se zlo, veliko zlo, i zločini ne bi ponovili. […]"26*
Uz to Goldstein primjećuje da „Geiger Jasenovac i Auschwitz naziva 'koncentracijskim logorima' i to u situaciji kad spominje deportacije iz kojih se praktički nitko nije spasio. Dakle, trebao je napisati – 'logori smrti'." I ustvrđuje:

„Teško je povjerovati da je riječ isključivo o zabuni, već će prije biti da je pokušao minimizirati ili čak negirati zločin koji se dogodio na ove dvije lokacije."27
Tvrdnju povjesničara Goldsteina da sam „pokušao minimizirati ili čak negirati zločin koji se dogodio" u Jasenovcu i Auschwitzu držim krajnje podlom i uvredljivom. – Goldstein ustvari takvim načinom pokušava minimizirati ili čak negirati mnogobrojne grube netočnosti i izmišljotine u svojim historiografskim radovima na koje sam upozoravao.

Iz Goldsteinove najnovije knjige može se navesti zanimljiv primjer koji pokazuje kako je njemu dopušteno ono što nije dopušteno ostalima/revizionistima. Tako on iznosi mišljenje da su hrvatski i srpski „revizionisti", kao i ustaše i četnici, za svoju „tobožnju paćeničku sudbinu" izabrali u svojem „perverznom poimanju zbilje" biblijske pojmove „Križni put" i „Golgota".28

Ipak, korištenje naziva „Križni put" u hrvatskoj je historiografiji potpuno uvriježeno i nitko oko toga ne postavlja upite, a ušao je iz narodne predaje i hrvatske emigrantske publicistike i historiografije, koje su ga prije koristile. Također, naziv „Križev pot" uobičajen je u slovenskoj publicistici i historiografiji. Isto je tako s nazivom „Golgota" u srpskoj publicistici i historiografiji. Uostalom, na biblijskom „Križnom putu" i na „Golgoti" nisu bili isključivo nedužni ljudi.

Upravo je zato korištenje tih pojmova opravdano i u opisu događaja na kraju Drugoga svjetskog rata. Ali, ako je navedeno za Goldsteina „perverzno poimanje zbilje", kako to da i on sâm u svim svojim mnogobrojnim radovima, člancima i knjigama u kojima spominje događaje krajem Drugoga svjetskog rata upotrebljava upravo biblijski naziv „Križni put"? Možda je povjesničar Goldstein zaboravio ili se samo pravi nevješt? No podsjećam ga da je, primjerice, 2007. u zborniku Bleiburg i Križni put 1945. objavio članak naslovljen „Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", a 2019. u zborniku Hrvatska na kraju rata 1945 članak „Bleiburg i Križni put". Uz to, poglavlja naslovljena „Rasap i slom NDH, Bleiburg i Križni put" i „Bleiburg i Križni put – zaslužena kazna ili zločinački pokolj?" iz njegovih su knjiga.29 Ili je i Ivo Goldstein sklon perverzijama.

Ne iznenađuje da je Goldstein u svojem posljednjem uratku stao u obra nu svojega prethodnog remek-djela, knjige Jasenovac.30 Pa je tako odgovorio na moj negativni osvrt na Jasenovac, objavljen upravo na stranicama ovogačasopisa, tvrdeći da sam ga „paušalno i neargumentirano" osporavao. Da bi ojačao svoju tezu, pozvao se čak i na dr. sc. Natašu Mataušić. Goldstein piše:

„Nakon što je 2018. objavljena moja knjiga Jasenovac, javio se [Vladimir] Geiger s nečim što je valjda trebalo biti kritički osvrt. Nije ni u čemu doveo u pitanje temeljne teze u knjizi, pa čak nijedan od elemenata koji čine kostur priče, već se posvetio paušalnom i neargumentiranom osporavanju. Pišući tekst pun gnjeva, sveo ga je, kako kaže Nataša Mataušić, 'brojeći i popisujući sve propuštene zareze i razmake između riječi, pravopisne greške i eventualno krivo spojene fusnote'."3
Ne želim skretati s glavne teme, pa ovdje nema potrebe objašnjavati tijek moje rasprave s Natašom Mataušić (i dr. sc. Rajkom Bućin) na stranicama ovoga časopisa tijekom 2020. i 2021. godine. Ukratko, Mataušić i Bućin moj kritički osvrt na Goldsteinovu knjigu Jasenovac svode na puko prebrojavanje pravopisnih pogrešaka.32 Goldstein se s time – dabome – slaže. Dakle, Goldstein-Mataušić-Bućin smatraju da su moje zamjerke na Goldsteinovu knjigu Jasenovac trivijalne i svode se na ispravljanje tipfelera i suvišnih zareza.

Ja pak smatram da sam u ovome časopisu 2019. godine na 45 stranica iznio niz suštinskih primjedbi na tu knjigu i upozorio na brojne njezine nedostatke. Ponovno ću se osvrnuti isključivo na jednu Goldsteinovu šarlatansku tvrdnju, koju je besramno gurao paralelno sa svojom knjigom Jasenovac.

Počelo je tako što je Goldstein u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio tvrdnju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima – a prema njemu, riječ je o najmanje **90.000 do 100.000 žrtava** logora Jasenovac:
„Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko najviđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije-dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se 'tragovi grobova imaju

uništiti po svaku cijenu'. […] iz [Njemačkog] Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa. […]"33
Nakon zagrijavanja u Globusu Goldstein se posebno snažno raspištoljio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2, kad je izjavio:

„[Miroslav] Filipović Majstorović […] je najbolje znao te grobnice. On je išao u Chełmno, kod nacista se instruirati kako se uništavaju leševi, čak su doveli strojeve koji uništavaju kosti. […] Drugim dijelom su, kosti, koje su našli, od nosno iskopali [u Jasenovcu], uništavali u tim strojevima."34
A nakon tih konfabulacija, Goldstein u svojoj knjizi Jasenovac – kao što je poznato i kao što sam već pisao – spomenuti stroj za drobljenje kostiju uopćenije spomenuo. Jasno da nije spomenuo da je ustaški časnik Filipović Majstorović otišao na instrukcije u njemački logor Chełmno, niti je spomenuo da su ustaše takve strojeve dovezli u Jasenovac, jer je sve prethodno što je Goldstein izjavio u Globusu i na Hrvatskoj televiziji šarlatanska izmišljotina, laž, nešto čega bi se (valjda?) trebao sramiti bilo koji razuman i pošten čovjek, a kamoli ne redovni sveučilišni profesor.

U ljeto 2021. u *Jerusalem Postu* objavljen je tekst u kojem je Goldstein izvrgnut kritici (kao autor potpisan je David Goldman, što je očito izmišljeni identitet). U tom je tekstu, pored ostaloga, spomenuta i Goldsteinova izmišljotina o stroju za drobljenje kostiju koji su ustaše na kraju rata dopremili u logor Jasenovac. Tada je Goldstein za Večernji list među ostalim „objasnio"
„[…] kako je u TV-emisiji Nedjeljom u 2 iznio tezu da su leševi uništavani i spravom za mljevenje kostiju što su nacisti radili u logorima u sklopu opće poznate 'Akcije 1005', a ustaše su, to nije nikakva tajna, i u tom pogledu usko surađivali su [sic!] nacistima."35
Razumljivo, Goldstein je time objasnio isključivo s kojom lakoćom može lagati. Nije on u Nedjeljom u 2 iznio „tezu" da su leševi u Jasenovcu uništavani spravom za mljevenje kostiju, nego je to iznio kao činjenicu, kao što je vidljivo iz prethodno navedenog citata.

Na ovome mjestu ipak moram otići u digresiju. Kao što sam naveo, u ljeto 2021. po hrvatskim medijima širila se vijest o Goldmanu i Goldsteinu, Jerusalem Postu i drobilici. Ako nešto nisam propustio, u cijeloj toj medijskoj oluji u čaši vode ipak nisam primijetio da su o svemu tome nešto napisali Vlado Vurušić i Robert Bajruši, novinari Jutarnjega lista. Ili pak književnik Miljenko Jergović. Spomenuti, uvijek kao seoski bubnjari spremni staviti se na raspolaganje širenju ili obrani Goldstein-Agitpropa, odjednom su zašutjeli kad se povuklo pitanje drobilice koju je izmislio Goldstein.

A onda će doći dr. Mataušić (s dr. Bućin), pa će pravednički zaključiti da nisam Goldsteinu u stanju naći pogrešku, nego mu ispravljam zareze. Ja bih dr. Mataušić s dr. Bućin ljubazno preporučio da s Goldsteinom odu u ekspediciju u Lonjsko polje, možda negdje nalete na tu drobilicu koju su ustaše donijeli iz Njemačke. U

međuvremenu, jasno, Goldstein ne posustaje, pa i u ovoj knjizi, kao vrhunski alkemičar hrvatske historiografije, ono što mu se oko ostataka žrtava Jasenovac hoće, napastuje u težnji da to pretvori u činjenice:

*„[…] U dijelu sondi iskopanih sredinom šezdesetih godina pored tragova paljevine nađeni su i komadići kostiju, što ukazuje na to da su se kosti, osim što su se spaljivale, i sustavno usitnjavale, jer ih se nije moglo posve uništiti vatrom. […] Opisana metoda uništavanja tragova zločina istovjetna je praksi razvijenoj u logoru smrti u Chełmnu, u sklopu 'Akcije 1005', u kojoj su od 1942. sustavno uništavani tragovi nacističkih zločina u okupiranoj Poljsk*oj, SSSR-u, pa *čak i u Srbiji. Moguće je procijeniti broj spaljenih leševa na temelju primjera u logoru smrti Bełżec: kapacitet jedne tamošnje lomače, na kojoj je radilo 300 zatočenika, bio je 2000 leševa u 24 sata, potom je napravljena još jedna, što znači da se u Bełżecu moglo spaliti 4000 leševa dnevno. Ako su slično radili u Jasenovcu na četiri tamošnje lomače (toliko ih spominje Berger) moglo se spaliti dvostruko više leševa. Dakle, broj spaljenih leševa mogao bi se brojiti u tisućama."36*
„U dijelu sondi" (a što je s ostalim sondama?), „što ukazuje" (a što ako ukazuje na nešto drugo?), „ako su" (a što ako nisu?), „moglo se" (a što ako se nije?), „mogao bi" (a što ako nije?). Što reći? Zapravo se moram složiti s Goldsteinom kad ustvrđuje da se revizionisti služe „iskrivljavanjem, pa čak i izmišljanjem činjenica te raznim vrstama manipulacija i mistifikacija".37

A onda opet, valjda je dr. Mataušić (s dr. Bućin) u pravu, sitničav sam, bavim se pojedinostima. Ne mogu si pomoći. Kad sam se 2019. na stranicama ovoga časopisa osvrnuo na Goldsteinovu knjigu Jasenovac, ukazao sam da njemu nisu poznati točni podaci ni o nekima od najvažnijih objavljenih izvora o tom logoru. Tako je Goldstein pisao:

„Glavni i najiscrpniji objavljeni izvor za povijest jasenovačkog logorskog kompleksa tri su knjige koje je priredio Antun Miletić […]."38
Kad sam u svojem osvrtu upozorio da je Miletić ipak objavio četiri (4), a ne tri (3) sveska dokumenata o logoru Jasenovac, Goldstein je u srbijanskom izdanju svoje knjige Jasenovac, objavljenom 2019. godine, taj svoj netočan na vod ispravio, te je uspio i točno napisati:

„Glavni i najiscrpniji objavljeni izvor za povijest jasenovačkog logorskog kompleksa četiri su knjige koje je priredio Antun Miletić."39
Ipak je ovakva preciznost preteška da bi ju renesansni stvaratelj poput Goldsteina usvojio na duže staze. Tako u svojoj posljednjoj knjizi ponovno skrupulozno spominje „trotomnu knjigu Antuna Miletića".40

Kao recenzent Goldsteinove knjige Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022. potpisan je dr. Ivo Graovac, i to dva puta netočno, svaki put kad je spomenut. Kako osoba toga imena i prezimena u humanističkoj znanosti ne postoji, niti je postojala, riječ je nedvojbeno o dr. sc. Igoru Graovcu, kojemu

Goldstein i njegov vjerni nakladnik Fraktura ni ime ne znaju točno napisati. – Ma koga briga, važno je zvati se Ivo.

Povjesničar Goldstein u svojoj knjizi iznosi svoje manirističko viđenje stanja istraživanja u suvremenoj hrvatskoj historiografiji i slavodobitno manipulativno ustvrđuje:

„Važan pokazatelj revizionističke manipulacije jest sudbina projekta 'Ljudski gubici Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću' pokrenutog 1991. pod vodstvom Mihaela Sobolevskog i Zdravka Dizdara. Vladimir Geiger ga je preuzeo 2002. godine. Dizdar je 2005. napisao kako se 'u okviru Geigerova projekta nastavlja istraživanje koje treba rezultirati popisom svih žrtava rata i poraća u Hrvatskoj uključujući i one žrtve Bleiburga i križnih putova'. No svih ovih godina, koliko vodi taj projekt, Geiger nije objavio niti cjelovitiji izračun, a ni popis žrtava. Je li to stoga što takvo brojanje očito ne bi odgovaralo određenim krugovima koji bi time izgubili podlogu za mitove o stotinama tisuća pobijenih Hrvata na Bleiburgu i Križnim putovima? U međuvremenu je Geiger dobio Nagradu Ljubica Štefan za knjigu Josip Broz Tito i ratni zločini te za projekt o žrtvama, dakle za projekt koji ni tada, a ni nakon 32 godine rada nije objavljen."41

Nakon objavljivanja knjige Goldstein je u tisku objasnio da već od 1990-ih

„[...] favorizirani su projekti u kojima se na prethodno pitanje ne daje jasan odgovor, dobivaju novac, zapošljavaju nove ljude... Primjerice, veliki projekt 'Žrtve Drugog svjetskog rata i poraća' [sic!] koji se provodi na HIP-u [Hrvatskom institutu za povijest], u svih ovih 30 godina nije doveo do uspostavljanja popisa i barem približnog broja žrtava, što nije samo kuriozitet, nego i profesionalna svinjarija: potrošen je golem državni novac, a temeljni cilj projekta nije dosegnut."42

Ali Goldstein je opet pobrkao sve što je mogao te podmeće i manipulira, jer ni voditelj institutskoga projekta o ljudskim gubicima Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću, a ni povjesničari Hrvatskoga instituta za povijest koji su bili suradnici na tom projektu, nisu bili zaduženi za poimenični popis žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća. Nekoliko činjenica ne bi bilo naodmet.

– U Hrvatskom institutu za povijest (tada Institut za suvremenu povijest) znanstveni projekt „Ljudski gubici Hrvatske u Drugom svjetskom ratu" provodi se od 1991. uz potporu Ministarstva (tada) znanosti i tehnologije, i od 1991. do 1995. vodio ga je dr. sc. Mihael Sobolevski, a suradnici na projektu bili su: Igor Graovac, Zdravko Dizdar, Gojko Vezmar, Narcisa Lengel-Krizman i Slobodan Žarić.43

Zatim je od 1996. do 2002. projekt Hrvatskoga instituta za povijest pod nazivom „Stvarni ljudski gubici Hrvatske u II. svjetskom ratu" vodio dr. sc. Dizdar, uz konzultanta dr. sc. Sobolevskog, a istraživači na projektu bili su dr. sc. Graovac i dr. sc. Žarić.44 Cijelo to vrijeme, od 1991. godine nadalje, temeljne zadaće na

projektima suradnika – istraživača povjesničara Hrvatskoga instituta za povijest bile su znanstveno istraživanje različitih pitanja i tema dogovorenih za pojedino projektno razdoblje i objavljivanje znanstvenih članaka i knjiga te sudjelovanje na domaćim i međunarodnim znanstvenim skupovima. Tako je i od 2002., otkad vodim institutske projekte o ljudskim gubicima Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću.45 Upravo je od tada otvoren i sustavno obrađen niz novih istraživačkih pitanja i tema.

O mnogobrojnim sudjelovanjima suradnika na projektima na znanstvenim skupovima, objavljenim znanstvenim člancima i monografijama/knjigama i zbirkama dokumenata svjedoči opsežna znanstvena bibliografija povjesničara Hrvatskoga instituta za povijest, suradnika – istraživača na tim projektima (Vladimir Geiger, Zdravko Dizdar, Martina Grahek Ravančić, Marica Karakaš Obradov, a u posljednjem razdoblju i novih istraživača), kao što je to bio slučaj i na prijašnjim institutskim projektima o ljudskim gubicima u Drugom svjetskom ratu provođenim tijekom 90-ih godina.46

Svi projektni izvještaji o ljudskim gubicima Hrvatske u Drugom svjetskom ratu (i poraću) od 90-ih do danas krajnje su pozitivno ocijenjeni, a svi znanstvenici, povjesničari, na temelju ostvarenih istraživanja i radova redovi to su izabirani u viša znanstvena zvanja.

A objavljeni su, što se tiče Drugoga svjetskog rata i poraća, brojni znanstveni radovi, članci i knjige te zbirke dokumenata, od primjerice pitanja žrtava ustaških i četničkih zločina u NDH, o logorima Danica, Jadovno i Jasenovac, o žrtvama savezničkih zračnih napada i bombardiranja područja Hrvatske tijekom Drugoga svjetskog rata, prisilnim migracijama stanovništva, Hrvata, Slovenaca, Srba, Židova i Nijemaca, tijekom Drugoga svjetskog rata i u poraću na području Hrvatske i Bosne i Hercegovine, do primjerice mnogobrojnih znanstvenih radova, članaka i knjiga te zbirki dokumenata o partizanskoj i komunističkoj represiji i zločinima potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, o Bleiburgu i „Križnom putu", o logorima za folksdojčere u Hrvatskoj nakon Drugoga svjetskog rata, o djelovanju Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača i o sudovima za zaštitu nacionalne časti Hrvata i Srba u Hrvatskoj.

– A to što ti ili većina tih radova povjesničara Hrvatskoga instituta za povijest naslovom ili sadržajem nisu po ukusu Goldsteina i sličnih, to je njihov problem. U opisu znanstvenoga projekta Hrvatskoga instituta za povijest „Ljudski gubici Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću", dostupnom i online, spominje se i poimenični popis žrtava. Tako je jasno navedeno:

„Zaseban dio projekta, istraživački i tehnički, tema je 'Popis žrtava Drugog svjetskog rata i poraća' (dr. sc. Josip Kolanović)." […]
„U okviru ove teme istražiti će se izvori o ljudskim gubicima Hrvatske i Hrvata u Drugom svjetskom ratu i poraću te upotpuniti i ispraviti ranije izrađeni popisi. U konačnici izraditi će se baza podataka o ljudskim gubicima Drugoga svjetskog

rata i poraća, s podacima o stradalim i žrtvama, mjestu, vremenu i načinu na koji su izgubili život, uz izvor podataka. S obzirom na velik broj stradalih i žrtava, pouzdanost postojećih popisa i dostupnost izvora, ovo istraživanje nastavak je i dio dugoročnog istraživačkog napora čiji je cilj pouzdana i iscrpna evidencija ljudskih gubitaka Drugog svjetskog rata i poraća. Osim provjere, ispravljanja i dopune podataka postojećih popisa, utvrditi će se i područja koja su slabo dokumentirana i mogući izvori njihovih podataka.
Time će se stvoriti preduvjet da se po završetku ovog istraživanja pristupi okončanju popisa ljudskih gubitaka Drugoga svjetskog rata i poraća. Procjenjuje se da je ukupan broj ljudskih gubitaka koje će biti moguće evidentirati nekoliko stotina tisuća. S obzirom na dostupne izvore, u okviru ovog istraživanja biti će moguće obraditi podatke za 80-90% stradalih i žrtava. Objedinjavanjem podataka iz različitih popisa, njihovom provjerom na izvornom arhivskom gradivu i korištenjem novih izvora osigurati će se cjelovitost i pouzdanost podataka, koliko to dopuštaju raspoloživi izvori, i time onemogućiti njihovo proizvoljno tumačenje. Realizacijom istraživanja stvoriti će se uvjeti za daljnje znanstveno istraživanje, posebice na pojedinim užim područjima i problemi ma te provjera dosadašnjih hipoteza koje su se iznosile u znanosti i javnosti te za svestranu ocjenu uzroka, pojavnih oblika, društvenih, demografskih i političkih posljedica ratnih stradanja."47
A poimenični popis – baza podataka, na kojem je u sklopu projekta „Ljudski gubici Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću" od 2002. radio dr. sc. Kolanović sa suradnicima, i samostalno vodio, treba naglasiti, nema nikakve veze s poimeničnim popisom tzv. Vukojevićeve komisije (odnosno Komisije za utvrđivanje ratnih i poratnih žrtava RH), kako to skrupulozno navodi Goldstein.48

Nasuprot Goldsteinovim snoviđenjima, ipak je riječ o bazi podataka poimeničnoga popisa Komisije za popis žrtava rata Saveznog izvršnog vijeća Jugoslavije iz 1964., koju su dr. sc. Kolanović i suradnici korigirali i dopunjavali novim upisima. Goldstein spominje da je dr. sc. Kolanović 2002. pokrenuo projekt „Žrtve Drugog svjetskog rata, poraća i Domovinskog rata" u Hrvatskom državnom arhivu, gdje je bio ravnatelj, „ali je dvije godine kasnije navodno praktički 'onemogućeno njegovo izvođenje unutar HDA'".49

Bilo bi zgodno da je Goldstein spomenuo da je dr. sc. Kolanović tada bio „udomljen" u Hrvatskom institutu za povijest da sa suradnicima nastavi započeti rad na tom poimeničnom popisu žrtava.

A u Hrvatskom institutu za povijest svima zainteresiranima, od primjerice Dobroslava Parage u osobne svrhe, koji je molio uvid u upis članova njegove obitelji koji su u vrijeme NDH život izgubili u holokaustu, do primjerice dr. sc. Lászla Horvátha iz Društva mađarskih umjetnika i znanstvenika u Hrvatskoj za potrebe istraživanja i rada na poimeničnom popisu hrvatskih Mađara koji su život izgubili tijekom Drugoga svjetskog rata i u poraću, omogućen je uvidu bazu i korištenje podataka popisa. Povjesničari, istraživači na institutskom projektu,

podatke ovoga poimeničnog popisa koristili su u svojim radovima, što bi Goldsteinu bilo jasno da je pozorno pratio znanstvene radove nastale na projektu.

Štoviše, na temelju nekih znanstvenih članaka JUSP Jasenovac korigirao je podatke u svojoj poimeničnoj bazi podataka o žrtvama logora Jasenovac i Stara Gradiška, primjerice u slučaju sela Malo i Veliko Nabrđe. Nije nam poznato da je Goldstein prije iskazivao zanimanje za ovaj poimenični popis, nego evo sada, rekli bi inteligentniji u sasvim određene svrhe.

I na kraju, razlog zašto ova baza podataka – poimenični popis nije dostupna online više je nego jednostavan: Hrvatski institut za povijest i nakon niza nastojanja nije od nadležnoga ministarstva dobio dostatna materijalna sredstva potrebna za uređivanje i postavljanje baze online.

Znanstveni radovi, članci i knjige nastali na projektu „Ljudski gubici Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću" umnogome su poslužili u radu na bazi – poimeničnom popisu ljudskih gubitaka u Drugom svjetskom ratu i poraću. Podaci poimeničnoga popisa uvelike su korišteni u znanstvenom radu, člancima i knjigama nastalim na projektu „Ljudski gubici Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću".50

Uz to, na projektima Hrvatskoga instituta za povijest o ljudskim gubicima Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću nastalo je uz desetke znanstvenih članaka i dvadesetak znanstvenih knjiga i zbirki dokumenata.51

Tako, još jedanput, Goldstein svojim tvrdnjama obmanjuje neupućene. Ukratko, Goldstein o meni i mojem historiografskom radu zaključuje: „Vladimir Geiger sustavno iskrivljuje povijest Drugog svjetskog rata, ali na suptilniji način, dodajući svoj nacionalistički 'spin'. […]"52

Tako je to kad je Goldstein na Pravoj strani povijesti, pa me, kao i brojne druge povjesničare Hrvatskoga instituta za povijest, čiji mu se historiografski radovi ne sviđaju jer su u opreci s njegovim mišljenjima i stajalištima, proglašava i etiketira nacionalistom, desničarem, neoustašom i istaknutim revizionistom itd.

Uostalom, Goldstein ima pravo misliti i o meni i o drugim povjesničarima i njihovu radu (koji naziva „mitologizacijama, mistifikacijama i manipulacijama o prošlim vremenima"), ali ne bi trebao iznositi – najblaže rečeno – netočnosti. Sumnjam da je to u stanju, pa samo mogu zaključiti da bih bio iznenađen, a i istinski zabrinut, kad bi me Goldstein hvalio.

I zaključno – Ivo Goldstein samozatajno zna da je upravo on nepogrešiv, skrupulozan i nedvojbeni stručnjak za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti, i za još mnogo toga. Nema baš onih koji mu mogu stati uz bok. Ipak, i u ovoj knjizi on – dakako – neće propustiti izraziti divljenje prema svojem pokojnom Ocu, koji

je uz njega, Sina Ivu, jedini vrijedan svakoga divljenja. Dakle – Goldstein skromno hvali sebe i svojega oca.

Za Goldsteina je sve jednostavno, crno ili bijelo. Nema tu nijansi sive boje. On dobro zna tko su negativci, revizionisti, a tko pozitivci. Zar nam je više od toga i potrebno?

FUSNOTE:

1 *Ivo GOLDSTEIN, Goran HUTINEC, „Kako raskrinkati tvrdnje povijesnih revizionista – pet primjera", Zbornik Janković (2021), br. 5-6: 179.*
2 *Usp. HR-HDA-248. Ustaška nadzorna služba (UNS), Zapovjedništvo, Ured IV, logori, 3/248 i HR-HDA-306. Zemaljska komisija za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih poma gača (dalje: ZKRZ), Guz, 2235/24-45, Okrug Osijek, XII Ekonomat Feričanci, 91 (124).*
3 *HR-HDA-306. ZKRZ, Guz, 2235/24-45, Okrug Osijek, XII Ekonomat Feričanci, 91 (124).*
4 *GOLDSTEIN, HUTINEC, „Kako raskrinkati tvrdnje povijesnih revizionista – pet pri mjera", 171.*
5 *Ivo GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022. (Zagreb: Fraktura, 2023), 271.*
6 *Vladimir GEIGER, Nijemci u Đakovu i Đakovštini (Zagreb: Hrvatski institut za povi jest; Dom i svijet, 2001), 125.*
7 *Isto, 126.*
8 *Isto, 129.*
9 Isto, 147.
10. *Isto 147.*
11 *Vladimir GEIGER, „Saslušanja Branimira Altgayera vođe Njemačke narodne skupine u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj u Upravi državne bezbjednosti za Narodnu Republiku Hrvatsku1949. godine", Časopis za suvremenu povijest 31 (1999), br. 3: 576.*
12 *Vladimir GEIGER, Mario JAREB, Davor KOVAČIĆ, Jadovno i Šaranova jama. Kontro*
verze i manipulacije (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2017).
13 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 277****14*** *GEIGER, JAREB, KOVAČIĆ, Jadovno i Šaranova jama, 12.*
15 *Isto, 8-9.*
16 *– Zoran JANJETOVIĆ, „Vladimir Geiger, Mario Jareb, Davor Kovačić. Jadovno i Šaranova jama. Kontroverze i manipulacije. Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2017, 147.", Tokovi istorije (2017), br. 2: 222-223.*
17 *– Usp. GEIGER, JAREB, KOVAČIĆ, Jadovno i Šaranova jama, 27-28.*
18 *– GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 277.*

19 *– „koncentracijski logori", Hrvatska enciklopedija, mrežno izdanje, Leksikografski zavodMiroslav Krleža, 2021., pristup ostvaren 18. 9. 2023., http://www.enciklopedija.hr/Natuknica. aspx?ID=32708.*
20 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 276.*
21 *Vladimir GEIGER, „Uz izložbu Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. Zadnje odredište Auschwitz, Francuski paviljon u Zagrebu, 5. veljače 2020. – 21. travnja2020.", pristup ostvaren 1. 2. 2024., http://www.historiografija.hr/?p=19272; Vladimir GEI GER, „Nedostatno znanje, nestručnost i šlamperaj ili još jednom o izložbi Ako tebe zabora vim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. / zadnje odredište Auschwitz, Francuski paviljon u Zagrebu, 5. veljače – 21. travnja 2020.", Časopis za suvremenu povijest 52 (2020), br. 1: 343 350 i Vladimir GEIGER, „Uz osvrt Nataše Mataušić i Rajke Bućin u Časopisu za suvremenu povijest 52 (2020), br. 3 na moje primjedbe o izložbi Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvat skoj 1941. – 1945.: Zadnje odredište Auschwitz", Časopis za suvremenu povijest 53 (2021), br. 1: 319-333.*
22 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 276.*
23 *Usp. Nataša MATAUŠIĆ, „Revizionistički pamflet Igora Vukića", pristup ostvaren 1. 2.*
2024., https://forum.tm/vijesti/revizionisticki-pamflet-igora-vukica-o-kozarackoj-djeci-5849
i GEIGER, „Uz osvrt Nataše Mataušić i Rajke Bućin u Časopisu za suvremenu povijest 52
(2020), br. 3 na moje primjedbe o izložbi Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. –
1945.: Zadnje odredište Auschwitz", 319-333.
24 *GEIGER, „Nedostatno znanje, nestručnost i šlamperaj ili još jednom o izložbi Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. 1945. / zadnje odredište Auschwitz, Francuski pa viljon u Zagrebu, 5. veljače – 21. travnja 2020.", 350.*
25 *GEIGER, „Uz izložbu Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. Zadnje odredište Auschwitz, Francuski paviljon u Zagrebu, 5. veljače 2020. – 21. travnja 2020.", 1 i GEIGER, „Nedostatno znanje, nestručnost i šlamperaj ili još jednom o izložbi Ako tebe zabo ravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. / zadnje odredište Auschwitz, Francuski paviljon u Zagrebu, 5. veljače – 21. travnja 2020.", 350.*
26 *GEIGER, „Uz izložbu Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. Zadnje odredište Auschwitz, Francuski paviljon u Zagrebu, 5. veljače 2020. – 21. travnja 2020.", 1 i GEIGER, „Nedostatno znanje, nestručnost i šlamperaj ili još jednom o izložbi Ako tebe zabo ravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945. / zadnje odredište Auschwitz, Francuski paviljon u Zagrebu, 5. veljače – 21. travnja 2020.", 350.*

27 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 276-277.*
28 *Isto, 395-396.*
29 *Usp. Ivo GOLDSTEIN, „Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", u: Bleiburg i Križni put 1945. Zbornik radova, gl. ur. Juraj Hrženjak (Zagreb: Savez antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske, 2007), 31-37; Ivo GOLDSTEIN, „Bleiburg i Križni put", u: Hrvatska na kraju rata 1945, ur. Miroslav Kirinčić (Zagreb: Savez antifašističkih boraca i an tifašista Republike Hrvatske, 2019), 9-213 te Ivo GOLDSTEIN, Hrvatska 1918 – 2008. (Zagreb: Novi Liber, 2008), 350-368 (poglavlje: „Rasap i slom NDH, Bleiburg i Križni put"); Ivo GOLDSTEIN, Povijest Hrvatske 1945-2011., 1. sv. (1945-1968.) (Zagreb: EPH Media d.o.o., Jutarnji list, 2011), 14-38 (poglavlje: „Rasap i slom NDH, Bleiburg i Križni put"); Slavko GOLDSTEIN, Ivo GOLDSTEIN, Jasenovac i Bleiburg nisu isto (Zagreb: Novi Liber, 2011), 133-161 (poglavlje: „Rasap i slom NDH, Bleiburg i Križni put"); Ivo GOLDSTEIN, Kontroverze hrvatske povijesti 20. stoljeća (Zagreb: Profil, 2019), 149-165 (poglavlje: „Bleiburg i Križni put – zaslužena kazna ili zločinački pokolj?").*
30 *Ivo GOLDSTEIN, Jasenovac (Zaprešić; Jasenovac: Fraktura; Javna ustanova Spomen područje Jasenovac, 2018) i(li) Ivo GOLDSTEIN, Jasenovac (Novi Sad: Akademska knjiga, 2019).*
31 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 273.*
32 *Nataša MATAUŠIĆ, Rajka BUĆIN, „ 'Dopustite ljudima da vam kažu i krenite svojim putem': osvrt na tekstove Vladimira Geigera o izložbi Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945.: Zadnje odredište Auschwitz", Časopis za suvremenu povijest 52 (2020),br. 3: 1011. Usp. GEIGER, „Uz osvrt Nataše Mataušić i Rajke Bućin u Časopisu za suvremenupovijest 52 (2020), br. 3 na moje primjedbe o izložbi Ako tebe zaboravim… Holokaust u Hrvatskoj 1941. – 1945.: Zadnje odredište Auschwitz", 333.*
33 *Ivo GOLDSTEIN, „Komisija za Jasenovac: nova besmislena inicijativa šefice države",pristup ostvaren 15. 1. 2024., https://www.jutarnji.hr/globus/pise-ivo-goldstein-komisija-za-jasenovac-nova-besmislena-inicijativa-sefice-drzave-7321071.*
34 *„NU2 – IVO GOLDSTEIN", pristup ostvaren 15. 2. 2019., https://www.youtube.com/ watch?v=-2c79KryKCM.*
35 *Petra MARETIĆ ŽONJA, „Polemika o Jasenovcu. Goldstein: Tekst u Jerusalem Postu je hrpa besmislica i laži, iskopavanjem leševa u Jasenovcu ništa se neće postići", pristup ostvaren 15. 1. 2024., https://www.vecernji.hr/vijesti/goldstein-tekst-u-u-jerusalem-postu-je-hrpa-besmislica-i-lazi-a-autor-mi-je-nepoznat-1515905.*
36 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 320.*
37 *GOLDSTEIN, HUTINEC, „Kako raskrinkati tvrdnje povijesnih revizionista – pet pri mjera", 196.*
38 *GOLDSTEIN, Jasenovac (Zaprešić; Jasenovac, 2018), 30.*

39 *GOLDSTEIN, Jasenovac (Novi Sad, 2019), 30.*
40 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 455.*
41 *Isto, 262-263.*
42 *Boris PAVELIĆ, „IVO GOLDSTEIN: 'Zvuči grubo, ali revizionističke i neoustaške laži jednostavno su povijesna pornografija'", pristup ostvaren 22. 1. 2024., https://www.nacional. hr/ivo-goldstein-zvuci-grubo-ali-revizionisticke-i-neoustaske-lazi-jednostavno-su-povije sna-pornografija/.*
43 *Usp. „Ministarstvo znanosti i tehnologije / SVIBOR – Prikupljanje podataka o projektima u RH / Šifra projekta: 6-02-101, Ljudski gubici Hrvatske u drugom svjetskom ratu", pri stup ostvaren 20. 9. 2023., http://mzos.hr/svibor/6/02/101/proj_h.htm.*
44 *Usp. „Ministarstvo znanosti, obrazovanja i športa / [Z] projekti / Arhiva projekata (1996. – 2002.)", pristup ostvaren 20. 9. 2023., http://zprojekti.mzos.hr/zProjektiOld/arh_det. asp?offset=30&ID=36.*
45 *Usp. „Hrvatski institut za povijest / Ljudski gubici Hrvatske u drugom svjetskom ratu i poraću / Šifra projekta 019-0190609-0584", pristup ostvaren 20. 9. 2023., https://www.isp.hr/ odjeli/odjel-za-suvremenu-povijest/ljudski-gubici/ i Pola stoljeća prošlosti. Hrvatski institut za povijest (1961. – 2011.), ur. Zdenko Radelić i Jasna Turkalj (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2021), 65, 67, 78-80, 90, 107, 110.*
46 *Usp. „CROSBI – Hrvatska znanstvena bibliografija", pristup ostvaren 20. 9. 2023., https://www.bib.irb.hr:8443/ te Bibliografija Hrvatskog instituta za povijest (1961. – 2011.), ur. Darija Pancirov i Maja Štignjedec (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2011) i Bibliografija Hrvatskog instituta za povijest (2011. – 2020.), ur. Darija Pancirov i Martina Jurčić (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2021).*
47 *„Hrvatski institut za povijest / Ljudski gubici Hrvatske u drugom svjetskom ratu i po raću / Šifra projekta 019-0190609-0584", pristup ostvaren 21. 10. 2023., https://www.isp.hr/ odjeli/odjel-za-suvremenu-povijest/ljudski-gubici/.*
48 *Usp. GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 265.*
49 *Usp. Isto.*
50 *Zbog mnogobrojnosti takvih radova nastalih na projektu „Ljudski gubici Hrvatske u Drugom svjetskom ratu i poraću" navodim samo najvažnije koje (su)potpisujem: Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. – 1946. Dokumenti, prir. Zdravko Dizdar i sur. (Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2005); Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. – 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja, prir. Vladimir Geiger i sur. (Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2006); Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. – 1946. Dokumenti. Zagreb i središnja Hrvatska, prir. Vladimir Geiger i sur. (Slavonski Brod; Zagreb: Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest*

Slavonije, Srijema i Baranje; Hrvatski institut za povijest, 2008); Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. – 1946. Dokumenti. Dalmacija, prir. Mate Rupić i Vladimir Geiger (Slavonski Brod; Zagreb: Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje; Hrvatski institut za povijest, 2011); Vladimir GEIGER, Logor Krndija 1945. – 1946. (Zagreb; Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest; Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema i Baranje, 2008); Dokumenti o zločinima 12. proleterske brigade XII. udarne divizije III. jugoslavenske armije u selima kotara Donji Andrijevci početkom studenoga 1945., prir. Mate Rupić, Vladimir Geiger i Branko Ostajmer (Slavonski Brod: Hrvatski institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije, Srijema iBaranje, 2016); Vladimir GEIGER, Pero ŠOLA, „Žrtvoslov Malog Nabrđa – Drugi svjetski rati poraće. Pokušaj revizije podataka o ljudskim gubitcima nestalog i zaboravljenog slavonskogsela", Scrinia Slavonica 17 (2017): 291-378; Vladimir GEIGER, Velika Pisanica 1945. Sabirni, radni i prolazni logor za folksdojčere (Zagreb: Hrvatski institut za povijest; Ogranak Maticehrvatske u Bjelovaru, 2020); Vladimir GEIGER, Branko OSTAJMER, „Đakovo i Đakovštinau danima Travanjskoga rata i uspostave Nezavisne Države Hrvatske: o žrtvama Đakovčana iĐakovštinaca i o njihovim sudbinama u historiografiji, publicistici i žrtvoslovima", Zbornik Muzeja Đakovštine 15 (2021): 195-277.

51 *Uz znanstvene knjige i zbirke dokumenata navedene u prethodnoj bilješci riječ je i o slje dećim znanstvenim knjigama i zbirkama dokumenata, od kojih navodim najvažnije: Zdravko DIZDAR, Mihael SOBOLEVSKI, Prešućivani četnički zločini u Hrvatskoj i u Bosni i Hercegovini: 1941. – 1945. (Zagreb: Hrvatski institut za povijest; Dom i svijet, 1999); Zdravko DIZDAR, Četnički zločini u Bosni i Hercegovini: 1941. – 1945. (Zagreb: Hrvatski institut za povijest;Dom i svijet, 2002); Marica KARAKAŠ OBRADOV, Angloamerička bombardiranja Hrvatskeu Drugom svjetskom ratu: saveznički zračni napadi na Nezavisnu Državu Hrvatsku 1943. –1945. (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2008); Martina GRAHEK RAVANČIĆ, Bleiburg iKrižni put 1945.: historiografija, publicistika i memoarska literatura (Zagreb: Hrvatski institutza povijest, 2009); Martina GRAHEK RAVANČIĆ, Narod će im suditi: Zemaljska komisija zautvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača za Zagreb 1944. – 1947. (Zagreb: Hrvatskiinstitut za povijest, 2013); Vladimir GEIGER, Josip Broz Tito i ratni zločini. Bleiburg – Folksdojčeri (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2013); Marica KARAKAŠ OBRADOV, Novimozaici nacija u „novim poredcima": migracije stanovništva na hrvatskom području tijekom Drugoga svjetskog rata i poraća (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2014); Vladimir GEIGER, Radni logor Šipovac – Našice 1945. – 1946. (Našice: Zavičajni muzej Našice; UdrugaNijemaca i Austrijanaca Našice, 2015); Zdravko DIZDAR, Logor Danica u Koprivnici 1941. – 1942., knj. 1 i 2, Dokumenti (Koprivnica: Muzej grada Koprivnice; Bogadigrafika, 2017); Vladimir GEIGER, Mario JAREB, Davor KOVAČIĆ, Jadovno i Šaranova jama. Kontroverze imanipulacije (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2017); Vladimir GEIGER, Suzana LEČEK,Krivnja i kazna. Politika odmazde i sudski proces ministru u Vladi NDH Živanu Kuveždiću1948. – 1949. (Slavonski Brod: Hrvatski*

institut za povijest, Podružnica za povijest Slavonije,Srijema i Baranje, 2018); Vladimir GEIGER, Pero ŠOLA, Marko KRZNARIĆ, Groblje hrvatskih vojnika na Mirogoju, Zagreb, 1941. – 1945. O uklanjanju u poraću 1945. – 1946. grobalja i grobova „okupatora" i „narodnih neprijatelja" poginulih 1941. – 1945. u Nezavisnoj DržaviHrvatskoj (Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2022); Martina GRAHEK RAVANČIĆ, U imenaroda! Djelovanje sudova za zaštitu nacionalne časti Hrvata i Srba u Hrvatskoj 1945. godine(Zagreb: Hrvatski institut za povijest, 2023)

52 *GOLDSTEIN, Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022., 270.*

https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/

GEIGER OPET 'POKLOPIO' GOLDSTEINA, 'IZUMITELJA DROBILICE': 'SKROMNO HVALI SEBE I SVOG OCA'

20. studenoga 2024.

Montaža: Narod.hr, izvor: Fah

Povjesničar **Vladimir Geiger** s **Hrvatskog instituta za povijest** često recenzira i pod povećalo stavlja djela kolege **Ive Goldsteina s Filozofskog fakulteta u Zagrebu**. U novom izdanju „**Časopisa za suvremenu povijest**" Geiger je napisao recenziju Goldsteinove knjige „**Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989. – 2022.**" iz 2023. godine.

> Jerusalem Post dotaknuo se Goldsteinove drobilice kostiju: Evo što je dr. sc. Geiger pisao o tome

U uvodu recenzije, Geiger je Goldsteina ovako opisao: „**sin je Slavka Goldsteina, sveučilišni profesor, povjesničar, jezikoslovac, intelektualac, akademik, diplomat i izumitelj („drobilice")"**. Spominjući drobilicu, Geiger podsjeća javnost na izmišljeni stroj koji su nacisti navodno poslali u Jasenovac u proljeće 1945. kako bi ustaše uništile kosti jasenovačkih žrtava. O tome je Goldstein govorio u emisiji **Nedjeljom u 2** Aleksandra Stankovića.

Geiger: 'Nove pogreške, besmislice, neutemeljene tvrdnje…'
Geiger piše kako je i u ovoj knjizi „**polihistora**" Goldsteina primijetio „**nove pogreške, besmislice, neutemeljene tvrdnje…**". Na gotovo dvadeset stranica Geiger prokazuje i ukazuje na Goldsteinove **faktografske pogreške i ideološke konstrukcije**. Čitav tekst možete pronaći ovdje.
Mi donosimo zaključak Geigerove recenzije.
„Ukratko, Goldstein o meni i mojem historiografskom radu zaključuje: „Vladimir Geiger sustavno iskrivljuje povijest Drugog svjetskog rata, ali na suptilniji način, dodajući svoj **nacionalistički 'spin'**. Tako je to kad je Goldstein na Pravoj strani povijesti, pa me, kao i brojne druge povjesničare Hrvatskoga instituta za povijest, čiji mu se historiografski radovi ne sviđaju jer su u opreci s njegovim mišljenjima i stajalištima, proglašava i etiketira **nacionalistom, desničarem, neoustašom i istaknutim revizionistom** itd.
> Osvrt dr. sc. Geigera na Goldsteinovu knjigu o Jasenovcu: Ono čega nema moguće je izmaštati
Uostalom, Goldstein ima pravo misliti i o meni i o drugim povjesničarima i njihovu radu (koji naziva „mitologizacijama, mistifikacijama i manipulacijama o prošlim vremenima"), ali ne bi trebao iznositi – najblaže rečeno – **netočnosti**. Sumnjam da je to u stanju, pa samo mogu zaključiti da bih bio iznenađen, a i **istinski zabrinut, kad bi me Goldstein hvalio**. I zaključno – Ivo Goldstein samozatajno zna da je upravo on **nepogrešiv, skrupulozan i nedvojbeni stručnjak za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti**, i za još mnogo toga. Nema baš onih koji mu mogu stati uz bok.
> Documenta i Pupovčeve 'Novosti' s 'antifašistima' u borbi protiv 'zatucanog' revizionizma
Ipak, i u ovoj knjizi on – dakako – neće propustiti izraziti **divljenje prema svojem pokojnom Ocu, koji je uz njega, Sina Ivu, jedini vrijedan svakoga divljenja. Dakle – Goldstein skromno hvali sebe i svojega oca**. Za Goldsteina je sve jednostavno, crno ili bijelo. Nema tu nijansi sive boje. **On dobro zna tko su negativci, revizionisti, a tko pozitivci**. Zar nam je više od toga i potrebno?".

https://narod.hr/hrvatska/geiger-opet-poklopio-goldsteina-izumitelja-drobilice-skromno-hvali-sebe-i-svog-oca

PRILOZI

JERUSALEM POST DOTAKNUO SE GOLDSTEINOVE 'DROBILICE KOSTIJU': EVO ŠTO JE DR. SC. GEIGER PISAO O TOME

-

16. kolovoza 2021.

Fotot: Narod.hr, fah; Fotomontaža: Narod.hr

Tekst nezavisnog novinara Davida Goldmana, nedavno objavljen u Jerusalem Postu pokazuje kako židovski povjesničari i sociolozi posjeduju visoku razinu svijesti o postojanju tendencija da se žrtva židovskoga naroda, podnesena tijekom Drugoga svjetskog rata, postupno pripiše – Srbima. Ove tendencije oni točno nazivaju antisemitizmom, čiji se porast zamjećuje kako na globalnoj razini, tako i na specifičan način u hrvatskom društvu

Ono što židovska sociologinja Lea David, ali i drugi židovski povjesničari nazivaju "**krađom Holokausta**" posebno je vidljivo na primjeru **logora Jasenovac** u kojem se, osim preuveličavanja broja žrtava, svjesno **manipulira pojmom holokausta** koji se tako ne pripisuje više Židovima, nego **Srbima**. Tom narativu – kojeg promovira **srpsko političko vodstvo i Srpska pravoslavna Crkva** – doprinosi i hrvatski povjesničar **Ivo Goldstein** koji ustraje u preuveličavanju žrtava, emocionalno i ideološki pristrano pristupa temi logora Jasenovac i dovodi u opasnost znanstvenu točnost informacija koju plasira u

javnost – poput '**drobilice kostiju**' koju Hitler šalje ustašama kako bi pred kraj rata zataškali stvarni broj žrtava.

Židovski znanstvenici svjesni da im srpska mitomanija 'krade Holokaust'
"U vrijeme kada antisemitizam raste eksponencijalno, pri čemu svaki četvrti američki milenijalac (ljudi rođenih između 1978. i 2000. godine) vjeruje da je holokaust lažiran, dok nešto više od polovice Nijemaca vjeruje kako Židovi pretjeruju s pričom o holokaustu, Goldsteinova tvrdnja da je, dok je Berlin ruskim topništvom pretvaran u pepeo, Adolf Hitler našao vremena slati na nekakav Balkan, spravu za uništavanje kostiju – je posljednja stvar koja je Židovima trenutno potrebna. Za koju inače nitko nikada ondje nije čuo", piše Goldman za Jerusalem Post.
Ovakav poguban narativ Goldman je s pravom nazvao ugrozom i kontaminacijom povijesti holokausta, prozvavši američki **Muzej holokausta ali i Yad Vashem** zbog šutnje nad činjenicom da **jasenovački muzej koji koristi snimke Treblinke ili snimke iz Ukrajine i Poljske**, kao potkrepu preuveličanih tvrdnji o broju žrtava.

'Znanstveni pristup? Možda za Goldsteina!'
Goldsteinovu tezu o '**drobilici kostiju**' zapisanu u njegovoj knjizi o logoru Jasenovac (izdana 2018.), ali izrečenu i za tjednik Globus te opetovanu u emisiji Nedjeljom u 2, komentirao je i **dr. sc. Vladimir Geiger** s Hrvatskog instituta za povijest. U recenziji spomeute Goldsteinove knjige Geiger se osvrnuo na manjak, odnosno nepostojanje forenzičkih dokaza kojima bi se mogle potvrditi ove Goldsteinove tvrdnje.
"Nedugo prije objave njegove prve **znanstvene i akribične knjige** o Jasenovcu, Goldstein je u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio spasonosnu ideju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima jasenovačkih logora:
„Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko najviđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije-dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se 'tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu'. U Gradini, na desnoj obali Save, tih je dana oko 500 logoraša 'spaljivalo leševe i kamufliralo masovne grobnice'. Na željeznim traverzama (koje su neki nazivali 'roštiljem') leševi su spaljivani, pa je u grobnice vraćan pepeo. 'Danima se crni dim zgarišta ljudskih ostataka dizao u nebo', zapisali su svjedoci. Osim toga, iz Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa. Kada su patolozi 1964. otvorili neke grobnice, ustanovili su kako su mnogi leševi već 'istrulili i raspali se' te kako se ponegdje 'ljudsko tkivo pretvorilo u sapunastu masu žućkasto-narančaste boje'. A što bi se našlo danas, 75 godina nakon zločina?", citirao je dr. Geiger Goldsteinovu izjavu.
> Jerusalem Post Goldsteinove tvrdnje o Jasenovcu povezuje s negiranjem holokausta i srpskom propagandom
> Američki magazin: Mitomanijsko izjednačavanje Srba i Židova u Jasenovcu izraz je rastućeg antisemitizma u svijetu

> Osvrt dr. sc. Geigera na Goldsteinovu knjigu o Jasenovcu: 'Ono čega nema moguće je izmaštati'

"Priču o navodnim posebnim strojevima iz Njemačkog Reicha kojima su u Jasenovcu lomili kosti leševa, usitnjavali ih, i tako prikrili zločin, Goldstein je ponovio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, **u emisiji Nedjeljom u 2**, gostujući kod **Aleksandra Stankovića**. Koliko je tih strojeva ("drobilica kostiju") bilo, i kada i kako im se izgubio svaki trag, Goldstein **nije pojasnio**", nastavlja Geiger.

"Navedenim izjavama o drobilici Goldstein je uskovitlao široke narodne mase, kao i pažnju "poštene inteligencije". Očekivalo se da će u svojoj prvoj znanstvenoj i akribično napisanoj knjizi konačno donijeti konkretne podatke o postojanju navedene **njemačke drobilice** u Jasenovcu. No, svi koji su to očekivali ostali su razočarani", piše dr. Geiger u svojoj recenziji Goldsteineove knjige.

"U samoj knjizi Goldstein je cijelu priču ponovno zakukuljio na novi način. Ponavlja da je Zapovjedništvo logora Jasenovac na kraju rata težilo prikriti tragove zločina i da se „tragovi grobova" moraju uništiti po svaku cijenu. Dalje nam objašnjava: „Iako neposrednih dokaza nema, način na koji su ustaše spaljivali leševe u Jasenovcu napadno je sličan metodi spaljivanja leševa koju su nacisti primjenjivali od 1941. (u Babin Jaru i drugdje u SSSR-u)."

Zatim Goldstein skrupulozno dodaje da su ustaše o uništavanju leševa „mogli učiti" i od pripadnika SS-divizije Prinz Eugen, budući da je među njima bilo i bivših čuvara u logoru Chelmno gdje su se primjenjivale takve metode, kao i od neke nejasno definirane „druge grupe" Nijemaca koji su krajem 1943. i početkom 1944. spaljivali leševe u logoru Jajinci kraj Beograda (str. 726.-727.)."

"Nije teško doći do osnovnih podataka o Babin Jaru i kako su nacisti tamo uništavali tragove svojih zločina (vidjeti: Babi Yar). Također je lako doći do podataka o njemačkom stroju za drobljenje kostiju (vidjeti: Bone crushing machine). Taj se stroj na njemačkom jeziku zvao Knochenmühle. Također su dostupni i podatci o njemačkom logoru Chehnno (njemački: Vemichtungslager Kuimhof, u okupiranoj Poljskoj), primjerice vidjeti: Chełmno extermination camp."

"Ne raspolaže Goldstein ni bilo kakvim **konkretnim izvorima** da su ustaše „mogli učiti" bilo što od pripadnika SS-divizije Prinz Eugen. No, bojim se, navedene tvrdnje Goldsteina mnogi će „objeručke prihvatiti", te uporno ponavljati, bez obzira na to što Goldstein za njih nema relevantnih izvora. Tako se Goldstein zapravo visoko pozicionirao u katalogu razno-raznih izmišljotina o logoru Jasenovac. No, ono za što Goldstein nema izvora, on će **pronaći u svome umu**. Dakle, spasonosna formula kojom se Goldstein, u pomanjkanju vjerodostojnih, pa i ikakvih, pokazatelja, koristi je jednostavna – **ono čega nema moguće je izmaštati**. Znanstveni pristup? Možda za Goldsteina!", piše dr. Geiger.

https://narod.hr/hrvatska/jerusalem-post-dotaknuo-se-goldsteinove-drobilice-kostiju-evo-sto-je-dr-sc-geiger-pisao-o-tome

Ivo Goldstein, Jasenovac - kapitalno djelo hrvatske trivijalne historiografije

27. siječnja 2019.

OSVRTI I PRIKAZI:IVO GOLDSTEIN, JASENOVAC, FRAKTURA I JAVNA USTANOVA SPOMEN-PODRUČJE JASENOVAC, ZAPREŠIĆ - JASENOVAC, 2018.

I dalje neriješeno i, prema mnogima, najkontroverznije pitanje suvremene hrvatske povijesti je logor Jasenovac. Unatoč postojanju mnogobrojne historiografske i druge literatura o jasenovačkom logoru, on je ostao jedna od najzamršenijih historiografskih tema koje treba propitivati i dopunjavati. Stoga je i svaki novi znanstveni napor i pristup dobrodošao.

Najnovija knjiga Ive Goldsteina Jasenovac, prema navodu na poleđini korica, je „prva znanstvena monografija" o logoru Jasenovac, „pisana akribično, odgovorno, bez ideoloških predrasuda, zadnjih namjera i politikantskih motiva". Prema tome, očito, riječ je o „kapitalnom djelu" hrvatske historiografije. Istraživanjem ustaških zločina počinjenih u vrijeme Nezavisne Države Hrvatske, kao i razmjera zločina u logoru Jasenovac, Goldstein se, kako nam objašnjava u predgovoru svoje knjige, „bavi već dvadesetak godina". Dakle, knjiga Jasenovac rezultat je njegovih dosadašnjih znanstvenih napora.

Goldstein piše da je njegova knjiga o Jasenovcu knjiga o „paklu 20. stoljeća". Povjerava se čitatelju kako se, dok je iščitavao najvažnija sjećanja bivših logoraša (Berger, Ciliga, Jakovljević, Nikolić, Miliša, Miller, Nikolić, Riffer) o jasenovačkom logoru, sve više osjećao, ni manje ni više, nego poput Dantea, kojega „njegovi Vergiliji (više njih, ne jedan!) vode kroz čistilište i pakao i pomno opisuju ljude i njihove muke, živote i razloge zbog kojih su u tom paklu" (str. 34.). Dakle Goldstein, koji je i ranije iskazivao poetska nagnuća, osjeća se poput

Dantea, što je pomalo i zabrinjavajuće. Red je vidjeti koji su to naglasci koje Goldstein-Dante iznosi u svojoj najnovijoj knjizi.

Prema Goldsteinu, „glavni i najiscrpni¬ji" objavljeni izvor za povijest jasenovačkog logora su tri knjige dokumenata koje je priredio Antun Miletić [Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945. Dokumenta, I-II1. Beograd-Jasenovac. 1986. i 1987.] (str. 30.). Tri knjige? Goldsteinu i recenzentima njegove knjige moram ipak došapnuti: četiri knjige, četiri (brojkom 4)! Kako Goldstein četvrtu Miletićevu zbirku dokumenata o logoru Jasenovac ne navodi ni u popisu literature (str. 811.), očito niti ne zna da ona postoji. Da me je priupitao mogao sam mu i posuditi: Antun Miletić, Koncentracioni logor Jasenovac [1941-1945. Dokumenta], IV (Jagodina, 2007.). Knjiga je vjerojatno poznata i Draganu Markoviću zvanom Palma, ali ne i Goldsteinu. Jer, Svetozarevo je tamo daleko.

Zapravo Goldstein u svojoj knjizi koristi literaturu u kojoj je spomenuta četvrta Miletićeva knjiga korištena, odnosno citirana (Nikica Barić, „Kozara 1942. - sudbina zarobljenika, civila i djece". Pilar, Časopis za društvene i humanističke studije, br. 22(2), Zagreb 2016.; Željko Krušelj, Zarobljenici paralelnih povijesti, Hrvatsko-srpska fronta na prijelazu stoljeća, Zagreb, 2018.). No, od toga da Goldstein navedeno primijeti i registrira, pa da ga to onda možda pokrene da navedenu knjigu nabavi i koristi - eh - pa nemojmo očekivati takvu sustavnost i upornost od čovjeka koji se, barem ponekad, osjeća kao Dante.

Goldstein na 781. stranici svoje knjige, prikazujući ozračje u Jugoslaviji, kada su sustavno iznošene znatno preuveličane brojke od 700.000 i više žrtava logora Jasenovac, navodi da su i tada „skrupulozni istraživači", poput Antuna Miletića, znali „održati distancu" i u uvjetima kada je bila „nemoguće slobodnije izraziti mišljenje". Tako je „skrupulozni" Miletić sredinom 1980-ih izjavio i objavio da

nema pouzdanih izvora na temelju kojih bi se moglo utvrditi koliko je logoraša u Jasenovcu izgubilo živote i da se taj broj može samo procjenjivati na temelju parcijalno sačuvanih izvora. U vezi s ovime, objašnjava nam dalje Goldstein, Miletić je citirao izvore koji su, prema Goldsteinu, „svakom dobronamjernom čitatelju" trebali ukazati da je broj od 700.000 žrtava Jasenovca preuveličan [“Prilog proučavanju koncentracionog logora Jasenovac - Stara Gradiška (1941-1942)’’, u: Okrugli stol 21. travnja 1984. Materijali s rasprave, Spomen-područje Jasenovac, 1985., str. 18.-22].

Unatoč tome, priča nam dalje Goldstein, „skrupulozni" Miletić, nesretnik, bio je „objekt manipulacije", budući da je Vladimir Dedijer u predgovoru svoje knjige [Vatikan i Jasenovac. Dokumenti] iz 1987. zahvalio Miletiću, navodeći da je kroz njegovu knjigu, odnosno prethodno spomenutu prvu knjigu dokumenata o Jasenovcu, „progovorila patnja stotina hiljada ubijenih" (str. 781.).

No, tko zapravo manipulira? Dedijer nije manipulirao kad se zahvaljivao Miletiću, nego je pravi manipulator - Goldstein, koji je, u svojoj vlastitoj skrupuloznosti, „zaboravio" navesti što Miletić piše na stranici 38. prve knjige dokumenata Koncentracioni logor Jasenovac 1941-1945. - “Prema tome broj ukupno ubijenih na teritoriji tzv. NDH po različitim izvorima može se zasad ceniti samo na više stotina hiljada”, i što zatim jasno ponavlja i na stranici 42. - “U ustaškom koncentracionom logoru Jasenovac - Stara Gradiška od avgusta 1941. do maja 1945. prema proceni ubijeno je više stotina hiljada ljudi, žena i dece.” Goldstein ovo ili namjerno prešućuje ili premalo zna, a trebao bi znati znatno više, jer se logorom Jasenovac „bavi već dvadesetak godina” i napisao je o tom logoru „prvu znanstvenu monografiju”.

Neobično je to, jer kada Goldstein tvrdi da je Dedijer manipulirao Miletićem (str. 781.), Goldstein se u bilješci 171 (str. 929.), koja se odnosi na taj njegov navod, poziva na spomenutu knjigu Željka Krušelja (Zarobljenici paralelnih povijesti. Hrvatsko-srpska fronta na prijelazu stoljeća, str. 40.-42.), koji na tim stranicama svoje knjige piše i donosi objašnjenja koja su potpuno suprotna onima koje donosi Goldstein. Dakle, ili je Goldstein strahovito brzoplet i sve je krivo shvatio, netočno protumačio i napisao, ili pak „skrupulozno” gura vodu na svoj mlin.

Nakon navedenog, možda ćemo našem Danteu, koji se skrupulozno bavi važnim temama, čak i oprostiti što pri tome ne vodi brigu o nekim osnovnim stvarima, kao što je uredno citiranje literature koju koristi. Upravo u navedenoj bilješci 171 (str. 929.) on citira „Bulajić, Vatikan i Jasenovac. dokumenti“. Pa valjda je autor navedene knjige Dedijer, a ne Bulajić?

Uz to, Miletićev članak na koji se Goldstein poziva, navodi „napamet”, netočno: „Prilog proučavanju koncentracionog logora Jasenovac Stara Gradiška (1941-1945)“, u: Okrugli stol, 21. travnja 1984. godine, Spomen-područje Jasenovac, 1985., str. 18.-22. U popisu izvora i literature članak je naveden na str. 823. Ispravno bi bilo: „Prilog proučavanju koncentracionog logora Jasenovac - Stara

Gradiška (1941-1942)“, u: Okrugli stol 21. travnja 1984. Materijali s rasprave, Spomen-područje Jasenovac, 1985.

Svakome imalo upućenijem jasno je da u sustavnom širenju ‚jasenovačkoga mita” značajno mjesto zauzimaju upravo radovi Antuna Miletića, inače pukovnika bivše Jugoslavenske narodne armije, upornog i dugogodišnjeg zastupnika teze da je u logoru Jasenovac život izgubilo najmanje nekoliko stotina tisuća, pa i 700.000 osoba. Za Goldsteina je pak Miletić „skrupulozni istraživač” (str. 211., 781.), što će reći: (lat. scrupulosus) pretjerano točan, krajnje oprezan i savjestan. Za Goldsteina je očito skrupulozan svatko onaj koji potvrđuje njegove osobine.

Kada Goldstein na samom početku knjige zbrzano i zbrkano piše o tome kako je u Jugoslaviji postojala pretjerana brojka od 700.000 jasenovačkih žilava, on nam dalje krajnje mutno objašnjava da su „takvi narativi i općenita situacija“ u sredinama koje su stradale u „ustaškim i četničkim genocidnim akcijama” stvarale dojam da se ti zločini zanemaruju, namjerno zaboravljaju i da se o njima „ne smije govoriti i pisati”, budući da su tadašnje vlasti htjele prikazati naciste i fašiste kao „glavne zločince”, a „domaće kvislinge kao sekundarne aktere” (str. 28.). Dakle, prema Goldsteinu, s jedne strane znatno se pretjerivalo i lagalo o 700.000 žrtava logora Jasenovac, a s druge strane nije se smjelo govoriti o zločinima ustaša?

Što reći oko Goldsteina i Jergovića? Ja tebi vojvodo, ti meni serdare... Dinamični duo dobro se nadopunjuje...

Jergović navodi da je Goldsteinova knjiga vrlo precizna i dokumentirana. Pogledajmo kako to izgleda u stvarnosti. Tako nam Goldstein objašnjava da je „priča o leševima koji plivaju Savom" postupno postala jedna od najspominjanijih u „lepezi jasenovačkih strahota”, ona se širila usmenom predajom, pa je nakon vremena i „izgubila povijesnu uvjerljivost". No, educira nas Goldstein, o navedenom postoje „brojni dokumenti". Tako Goldstein piše da „22. lipnja 1942. Zapovjedništvo III. Domobranskog zbora sa sjedištem u Sarajevu izvještava kako

‘u posljednje vrijeme prima izvještaje od straža na mostovima da u zadnje vrijeme rijekom Savom plivaju leševi ljudi i životinja (...) ovi leševi zapinju za obalu i raspadaju se, okužujući okolinu.(str. 364.). No, Goldstein obmanjuje.

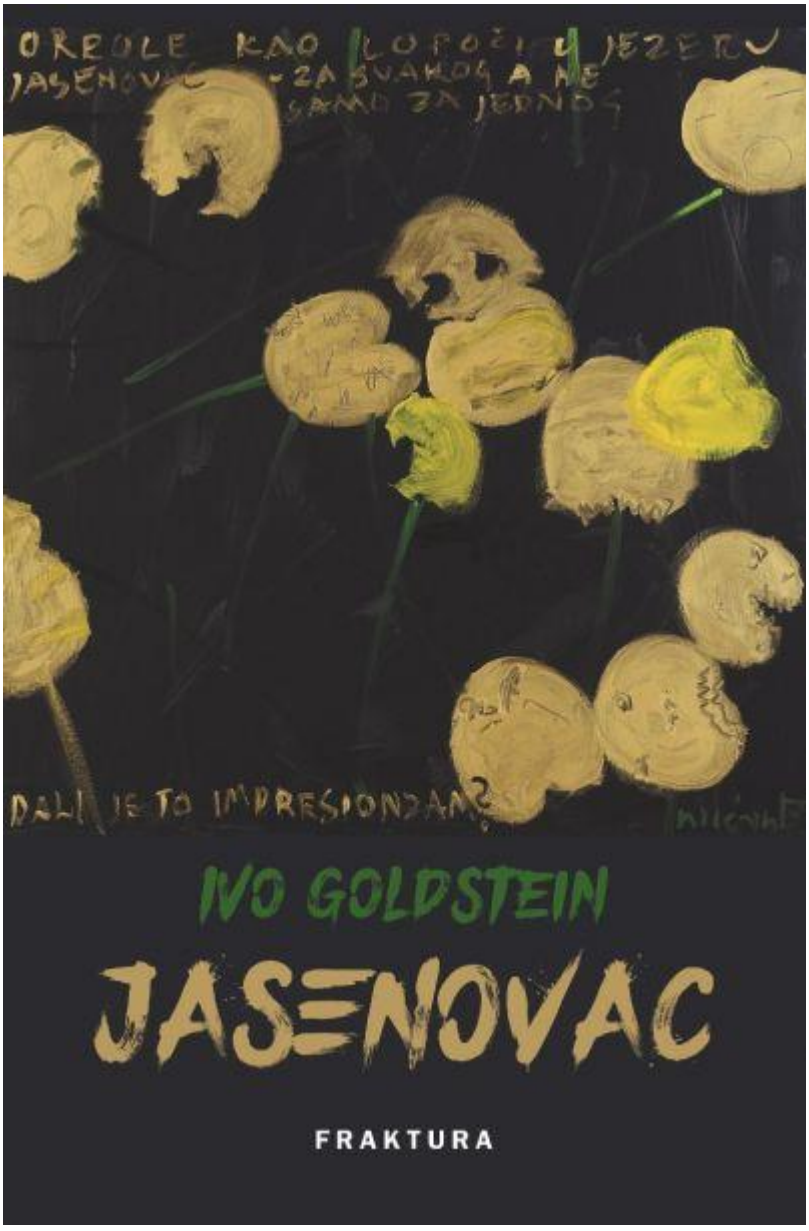

Navedeni citat odmah privlači pažnju. Zapovjedništvo III. domobranskog zbora u Sarajevu uopće nije obuhvaćalo dio NDH kroz koji je tekla rijeka Sava, što nas odmah upozorava da je potrebno vratiti se izvoru koji navodi Goldstein. A tu ćemo vidjeti koliko je on spreman iz arhivskih izvora citirati samo ono što mu odgovara kako bi potvrdio svoje tvrdnje. Zapravo je riječ o tome daj e Zapovjedništvo III. domobranskog zbora podređenim zapovjedništvima proslijedilo okružnicu Glavnog stožera Ministarstva hrvatskog domobranstva od 17. lipnja 1942. godine u kojoj je navedeno: „Zapovjedništvo II. domobranskog zbornog područja prima izvještaje od straža na mostovima, da u zadnje vrieme plivaju riekom Savom lješevi ljudi i životinja, među kojima ima odjevenih i u domobranske odore. Ovi Iješevi zapinju za obalu i razpadaju se, okužujući okolinu. Ovakav nečovječni i zlonamjerni postupak većinom neprijatelja države, kojim se šire zaraze, valja onemogućiti, zabranom bacanja Iješeva u rieke, nadzorom rieka i obala po upravnim i vojnim obhodnjama, te odredbom za hvatanje i zakapanjem Iješeva na mjestu, gdje su opaženi" (Hrvatski državni arhiv, Zagreb, Fond 1204, Zapovjedništvo 6. pješačke divizije. Taj. Broj: 3067/1942.).

Iz navedenog je razvidno Goldstein ili nije valjano savladao „zanat" povjesničara, znanstvenika, ili ne odolijeva patvorenju (falsificiranju, krivotvorenju) izvornika, u namjeri obmane.

Goldstein piše da je među ustašama „kružila maksima" kako bi „srpsko pitanje" trebalo riješiti po načelu „trećinu pobiti, trećinu iseliti, trećinu pokrstiti". Ona, piše dalje Goldstein, nije nikad zapisana u ustaškim programskim spisima, niti je zabilježena u tisku ili zakonskim odredbama NDH, ali - zaključuje Goldstein - nema nikakve dvojbe da je teror nad Srbima imao za cilj njezinu realizaciju. O tome, objašnjava nam Goldstein, „posredno svjedoče" razni izvori, čak i zapisi „vrlo informiranih suvremenika".

Tako Goldstein spominje specijalnog opunomoćenika Ministarstva vanjskih poslova Njemačkog Reicha za Balkan sa sjedištem u Beogradu Hermanna Neubachera (Sonderauftrag Südost 1940-45. Bericht eines fliegenden Diplomaten, Göttingen, 1956., str. 18.), koji bi, valjda, trebao biti relevantan izvor za teoriju o „trećinama". No, kao šlag na vrhu torte, Goldstein nas educira da ideja o „trećinama" nije originalna dosjetka Pavelića, ili nekog njegovog suradnika, nego je preuzeta od jednog savjetnika ruskog cara koji je tu zamisao oko 1880. godine predlagao za rješenje židovskog pitanja u Rusiji - pa Goldstein u svoj svojoj genijalnosti zaključuje da su tu izjavu ustaše „očito" negdje „pročitali i onda samo preuzeli" (str. 51.-52.). „Напросто не могу да верујем“, rekao bi moj prijatelj iz Jagodine. Dakle, u nedostatku pouzdanih izvora Goldstein se poziva na „posredne izvore" i proglašava „očitim" ono što nije očito - dok se ne dokaže nekim ozbiljnim i provjerljivim izvorima - da su ustaše preuzele pojam o "trećinama” od savjetnika ruskog cara.

Goldstein u svojoj knjizi prežvakava tezu o „banalnosti zla" u Jasenovcu, ali je istovremeno u rukopisu vidljiva banalnost njegove površnosti i neznanja. Dok

opširno piše i ponavlja o obespravljenosti i progonu Srba u NDH, i provođenju genocida nad njima, sasvim slučajno spominje da je sarajevski odvjetnik Sava Besarović 1942. bio „predstavnik Srba u Hrvatskom državnom saboru" (str. 582.). Kako je Besarović mogao biti predstavnik Srba u NDH, kad Srbi kao narod u njoj nisu priznati i službeno ne postoje, naziva ih se "grko-istočnjacima", "pravoslavcima". Tako, prema Goldsteinu, narod koji je u NDH izložen genocidu, ipak je imao svog predstavnika u Saboru.

Poglavnik Ante Pavelić je, na temelju Zakonske odredbe o Hrvatskom državnom saboru od 24. siječnja 1942., sazvao Hrvatski državni sabor 23. veljače 1942. Na temelju navedene Zakonske odredbe zastupnički mandat dodijeljen je članovima Hrvatskoga sabora iz 1918. i 1938., predstavnicima nacionalnih stranaka i ustaškim dužnosnicima, a u njega su pozvani osnivači i doživotni članovi Glavnog odbora bivše Hrvatske seljačke stranke, članovi vijeća bivše Hrvatske stranke prava izabrani 1919., doglavnici, poglavni pobočnici i povjerenici u Glavnome ustaškom stanu Hrvatskog ustaškog oslobodilačkog pokreta, kao i dvojica predstavnika Njemačke narodne skupine. Dakle, u Hrvatskom državnom saboru u vrijeme NDH, napominjem Goldsteinu, recenzentima njegove knjige i sličnim znalcima, nije bilo predstavnika Srba, a manjinski su bili jedino dva predstavnika Njemačke narodne skupine. Uz to, Goldsteinov navod da je Sava Besarović bio "predstavnik Srba u Hrvatskom državnom saboru", osim što je priglup, zvuči i revizionistički.

Kada je Savu Besarovića proglasio predstavnikom Srba u Saboru NDH, zar nas onda treba čuditi kada Goldstein navodi da je okružnicu Organizatomog ureda Glavnog ustaškog stana od 20. svibnja 1942. sastavio „ministar Mladen Lorković" (str. 43-44), a zapravo je okružnicu potpisao Lorković, ali Blaž, kao upravni zapovjednik GUS-a. Recenzenti, gdje ste bili?

A kad je nevažno tko je Blaž, a tko Mladen Lorković, i oko ostalog se može biti fleksibilan. Tako se Goldstein opširno raspisao o slučaju sela Crkveni Bok nedaleko Sunje (str. 553.-555.). Ustaše iz Jasenovca su 13. listopada 1942. upali u sela Crkveni Bok, Ivanjski Bok i Strmen, pobili brojne stanovnike, opljačkali sela, a ostale Srbe odveli u Jasenovac, ali su oni kasnije pušteni. Goldstein navodi da je Maks Luburić „dvije godine kasnije" podnio izvještaj o ovom događaju (str. 554.). No, Luburić u izvještaju koji Goldstein spominje ne govori o događajima u Crkvenom Boku u listopadu 1942., nego o upadu ustaša u Crkveni Bok dvije godine kasnije, 27. kolovoza 1944., kad je to selo spaljeno, a mnogi stanovnici ubijeni ili odvedeni u logor. Dakle, da ne bi bilo zabune. Luburić ne izvještava o događaju iz listopada 1942,, kako to tvrdi Goldstein. Začudno, pa o tim događajima postoji opsežna literatura, - najmanje dvije knjige: Savo Skrobo, Ratni događaji i sjećanja, Općina Crkveni Bok u NOB-u 1941.-1945. (Sisak. 2012.) i Maja Kljajić Vejnović, Nikola D. Turajlić, U raljama genocida. Stradanja stanovništva Strmena, Crkvenog Boka i Ivanjskog Boka u XX vijeku (Beograd. 2017.). Dakle događaj iz 1944. godine stavljam u 1942. godinu. Možda i shvatim

da sam pogriješio „dvije godine kasnije”. No, gdje su bili kompetentni recenzenti da na ovo ukažu Goldsteinu na vrijeme?

Kao što ne koristi literaturu o Crkvenom Boku, ne koristi Goldstein ni mnogo toga drugoga. Zašto Goldstein, kad piše o Srbima u NDH i odnosu ustaša prema pravoslavlju, ne koristi nezaobilaznu knjigu Veljka Đ. Đurića Ustaše i pravoslavlje, Hrvatske pravoslavna crkva (Beograd, 1989.), ili neke druge Đurićeve radove, slagao se ili ne s onime što u njima piše? Nije Goldstein u svojoj knjizi koristio niti knjigu Jovana Culibrka, Istoriografija holokausta u Jugoslaviji (Beograd, 2011.). No - kažem - dugačak je popis knjiga, zbornika, časopisa i radova kojima se Goldstein, u svome „skrupuloznom” pristupu, nije koristio i konzultirao ih, a ukratko rečeno trebao je, jer su za razumijevanje pitanja kojima se bavio relevantni.

Goldstein se u svojoj knjizi Jasenovac „očešao” o sve one koji ne misle i ne pišu kao on. Pri tome je samo dokazao vlastito skromno znanje, a i sklonost obmani. Tako pišući o posjetu poslanika Međunarodnog odbora Crvenog križa Julija Schmiedlina logorima Jasenovac i Stara Gradiška u ljeto 1944. mudruje, pa u bilješci 3 (str. 919.) navodi: „Možda Schmiedlin nije mogao znati, ali [Mario] Kevo je morao da je dr. Milo Bošković ubijen dva mjeseca i četiri dana nakon Schmiedlinova odlaska iz logora [Jasenovac], u rujnu 1944”. Nakon toga Goldstein komesarski spočitava Mariju Kevi da je „neznalica” i zamjera mu što koristi „nedopustivu revizionističku terminologiju”, nazivajući vlasti NDH „hrvatskim vlastima”. No, Mario Kevo je u svome članku “Posjet poslanika Međunarodnog odbora Crvenog križa logorima Jasenovac i Stara Gradiška u ljeto 1944.", Časopis za suvremenu povijest, br. 2, Zagreb 2008., a taj članak koristi i sam Goldstein, napisao jasno na str. 557. da je Bošković ubijen krajem rujna 1944. godine.

Usput, kad već cjepidlačim, nejasno je zašto Goldstein u svojoj knjizi, “prvoj znanstvenoj monografiji” o logoru Jasenovac, pisanoj "akribično” [(od akribija), što će reći: osobito brižljivo, pomno, točno, savjesno], Comite International de la Croix-Rouge (franc.) ili International Committee of the Red Cross (engl.) tako akribično naziva i „Međunarodni odbor Crvenog križa” (str. 455.) i „Međunarodna organizacija Crvenog križa” (str. 709.).

Goldstein piše da su se za vrijeme Jugoslavije o logoru Jasenovac i razmjerima ustaških zločina koristile „sugestivne metafore” o „povampirenim koljačima” i „sumanutim zločincima” (str. 28.). A kakve su Goldsteinove metafore? Piše o „bezočnim prijevarama” (str. 48.), „duboko nemoralnim zadacima” (str. 49.), „dnu pakla” (str. 567), itd. Ipak, ne može se reći da Goldstein piše o „povampirenim koljačima”, ipak je on skrupulozan, on piše samo o „koljačima”, „grupama koljača" i „teškim koljačima”. Bilo bi uputno da isti način izražavanja koristi i kad piše o komunističkim zločinima, i kad u tom kontekstu spominje Josipa Broza zvanog Tito. No, nasuprot prethodno spomenutim epitetima, Goldstein će komunistički sustavni i nemilosrdni obračun s neprijateljem u

Hrvatskoj, i drugdje u Jugoslaviji, nakon Drugoga svjetskog rata nazvati samo „aberacijom" [lat. aberratio - skretanje s puta, pogreška sustava] ("Ivo Goldstein: Istinu o Jasenovcu zna svatko tko želi").

Nerijetko za neke navode i podatke Goldstein ne donosi bilješke niti se poziva na izvore i literaturu, pa možemo samo nagađati odakle mu ono što navodi. Tako, pišući o „kozaračkoj ofenzivi" 1942. navodi: "Njemačko zapovjedništvo cijele akcije, ponajprije general [Friedrich] Stahl, pa i general [Edmund] Glaise von Horstenau, temeljem naredbe iz Berlina, snažno je inzistiralo na tome da se zdrave muškarce i žene šalje bez djece kao radnu snagu u [Njemački] Reich. Iako je to bilo protivno ustaškim planovima prema kojima je te ljude trebalo likvidirati, njemačka je volja bila provedena" (str. 550.-551.). Za ovu tvrdnju Goldstein nema nikakve izvore. Koja naredba iz Berlina, kada je i kome upućena, koje „snažno inzistiranje" i kod kojih predstavnika NDH, koji „ustaški planovi"? Gdje su izvori za sve što je naveo? Bojim se da je Goldstein sve navedeno izmaštao, iako ne mogu vjerovati, ali izvora za ove smione tvrdnje nije naveo. Kada se okrene stranica 900., na kojoj bi trebali biti izvori za navedeno, u bilješci 148 navodi se spomenuti članak Nikice Barića "Kozara 1942. — sudbina zarobljenika, civila i djece", ali u tom članku nema ništa o „naredbi iz Berlina", inzistiranju njemačkih generala kod predstavnika NDH i „ustaškim planovima".

No, zapravo, Goldstein u svojoj knjizi često piše i tvrdi jedno, a u izvorima ili literaturi na koje se poziva u bilješkama stoji nešto sasvim drugo. Primjer za to je slučaj kad Goldstein raspravlja o mogućem broju Židova žrtava jasenovačkog logora. Pritom o istraživanjima procjeni Dragana Cvetkovića iz Muzeja žrtava genocida ustvrđuje: „Cvetkovićeva procjena već na prvi pogled ima slabosti, jer on procjenjuje da je u jasenovačkom logorskom kompleksu ubijeno oko 22.000

Židova, što nije moguće - po općim i višestruko potvrđenim istraživanjima jasenovačkih žrtava, među Židovima nije moglo biti više od 17.000“ (str. 790). U bilješci 203 na stranici 931. Goldstein, da bi potkrijepio navedenu tvrdnju, poziva se na: “Cvetković, Stradanje stanovništva NDH u logorima - numeričko određenje, [str.] 84; Cvetković, Jasenovac u sistemu stradanja civila u NDH, [str.] 76, 82; Geiger, Brojidbeni pokazatelji o žrtvama logora Jasenovac, [str.] 231”.

Ne ulazeći ovom prigodom u raspravu o Cvetkovićevim, Goldsteinovim ili nekim drugim izračunima/procjenama o broju Židova žrtava logora Jasenovac - u navedenoj Goldsteinovoj tvrdnji točno je jedino: „što nije moguće“. Jer brojku, koju Goldstein pripisuje Cvetkoviću, od „oko 22.000 Židova", Cvetković nigdje ne navodi, niti ju je ikada navodio. Goldstein je to jednostavno izmislio. Cvetkovićev članak “Stradanje stanovništva NDH u logorima - numeričko određenje”, u zborniku radova Logori, zatvori i prisilni rad u Hrvatskoj/Jugoslaviji 1941.-1945./1945.- 1951. (Zagreb, 2010.), objavljen je na stranicama 41. do 56., a Goldstein upućuje na stranicu 84! U tom članku se ne spominje brojka od "oko 22.000 Židova”. Niti u članku “Jasenovac u sistemu stradanja civila u NDH - kvantitativna analiza (ili, ponovno o brojevima)”, objavljenom u Jasenovac. Zbornik radova Četvrte međunarodne konferencije o Jasenovcu (Banja Luka, 2007., str. 69.-82.), Cvetković uopće ne spominje „oko 22.000 Židova". Cvetković u svojim radovima donosi izračun/procjenu od 18.000 do 19.000 Židova žrtava logora Jasenovac, kako to i ja prenosim u članku “Brojidbeni pokazatelji o žrtvama logora Jasenovac, 1941.-1945. (procjene, izračuni, popisi)”, objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest, br. 2, Zagreb, 2013., na stranici 231, na koju u svojoj bilješci upućuje Goldstein. Uostalom, i u zborniku radova Jasenovac - manipulacije, kontroverze i povijesni revizionizam (JUSP Jasenovac, 2018.), u kojem i Goldstein ima prilog, Cvetković u članku “Koncentracijski logor Jasenovac i njegova uloga u uništavanju naroda NDH - izračun mogućeg broja žrtava na temelju djelomično revidiranog popisa iz 1964. godine” precizira svoj izračun/procjenu broja Židova žrtava logora Jasenovac na 17.926 do 19.076 (str. 193.. 195., 198., 201., 206.). Kad Goldstein u knjizi Jasenovac piše o žrtvama Srba u logoru Jasenovac, poziva se i na ovaj Cvetkovićev članak (str. 794., i bilješka 213 na str. 932.). Goldstein očito nije pozorno čitao, ili pak nije razumio što čita. Ili su posrijedi drugi razlozi? Rekli bi neki: „vrlo precizno", „akribično i odgovorno".

Što su ovdje, kao i kod mnogobrojnih drugih sličnih Goldsteinovih „umotvorina", radili recenzenti njegove knjige, te "prve znanstvene monografije” o logoru Jasenovac, teško je dokučiti. Dosta prostora posvetio je Goldstein u svojoj knjizi ustaškom prvaku Vladi Singeru (1908.-1943.) i četničkom vojvodi Pavlu Đurišiću (1909.-1945.), za koje navodi da su ubijeni u logoru Jasenovac, (str. 176., 186.-189., 199., 442., 444., 446., 454. i 436., 729.-731.) Kad je već tako, nije jasno zašto se Goldstein nije zapitao kako to da Singera i Đurišića više nema na popisu žrtava logora Jasenovac (i Stara Gradiška) Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac (vidjeti: http://www.jusp-jasenovac.hr/Default.aspx?sid=6284), ili su

za JUSP Jasenovac žrtve logora Jasenovac (i Stara Gradiška) samo oni koji su "podobni"?

Uz to, bilo bi važno saznati kad je i tko je uklonio Singera i Đurišića s popisa jasenovačkih žrtava, po čijoj odluci i naređenju. Podsjećam - za svaki slučaj - u ne tako davno objavljenom žrtvoslovu JUSP- a „Jasenovac Poimenični popis žrtava koncentracijskog logora Jasenovac 1941.-1945., koji su priredili Jelka Smreka i Đorđe Mihovilović (Jasenovac, 2007.), za Singera je navedeno da je ubijen 1943. u logoru Stara Gradiška ili Jasenovac (str. 1510.), a za Đurišića da je ubijen u logoru Jasenovac 1945. (str. 444.).

Na početku svoje knjige Goldstein (str. 17.) navodi, pozivajući se na jasenovačkog uznika Iliju Jakovljevića (Konclogor na Savi, Zagreb. 1999., str. 19.), da u budućoj literaturi o ustaškim logorima „izmišljanja ne bi smjelo biti". Koliko se toga držao sam Goldstein, mislim da na temelju prethodno navedenog postaje prilično razvidno.

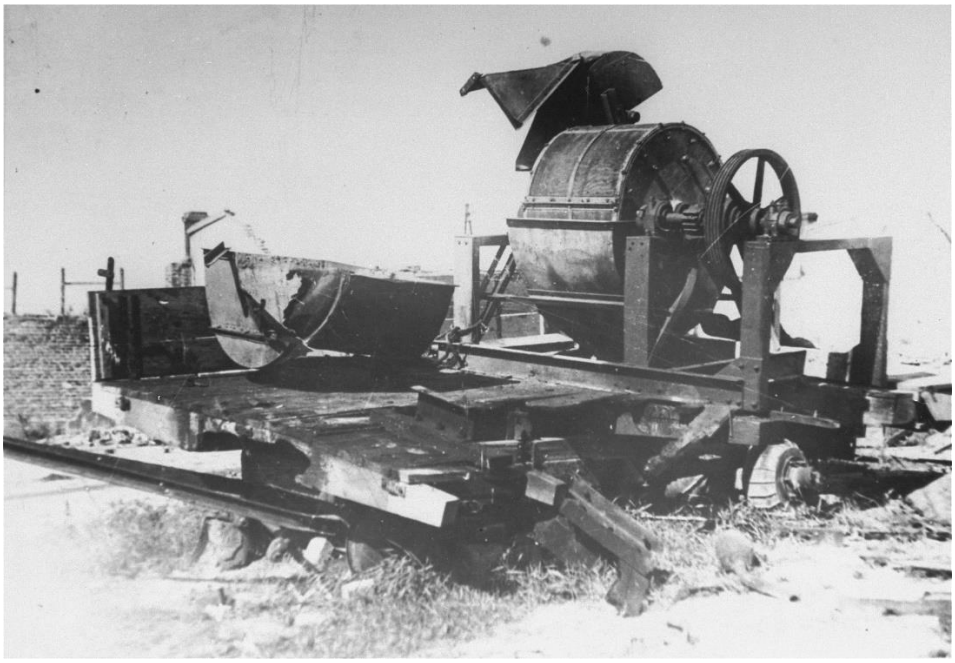

No, kada pomislite da je kraj, Goldstein kaže - drobilica! Nedugo prije objave njegove prve znanstvene i akribične knjige o Jasenovcu, Goldstein je u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio spasonosnu ideju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima jasenovačkih logora: „Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko najviđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije-dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se 'tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu'. U Gradini, na desnoj obali Save, tih je dana oko 500 logoraša 'spaljivalo leševe i kamufliralo masovne grobnice'. Na željeznim traverzama (koje su neki

nazivali 'roštiljem') leševi su spaljivani, pa je u grobnice vraćan pepeo. 'Danima se crni dim zgarišta ljudskih ostataka dizao u nebo', zapisali su svjedoci. Osim toga, iz Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa. Kada su patolozi 1964. otvorili neke grobnice, ustanovili su kako su mnogi leševi već 'istrulili i raspali se' te kako se ponegdje 'ljudsko tkivo pretvorilo u sapunastu masu žućkasto-narančaste boje'. A što bi se našlo danas, 75 godina nakon zločina?" (Komisija za Jasenovac: Nova besmislena inicijativa šefice države).

Priču o navodnim posebnim strojevima iz Njemačkog Reicha kojima su u Jasenovcu lomili kosti leševa, usitnjavali ih, i tako prikrili zločin, Goldstein je ponovio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2, gostujući kod Aleksandra Stankovića. Koliko je tih strojeva ("drobilica kostiju") bilo, i kada i kako im se izgubio svaki trag, Goldstein nije pojasnio.

Navedenim izjavama o drobilici Goldstein je uskovitlao široke narodne mase, kao i pažnju "poštene inteligencije". Očekivalo se da će u svojoj prvoj znanstvenoj i akribično napisanoj knjizi konačno donijeti konkretne podatke o postojanju navedene njemačke drobilice u Jasenovcu. No, svi koji su to očekivali ostali su razočarani.

U samoj knjizi Goldstein je cijelu priču ponovno zakukuljio na novi način. Ponavlja da je Zapovjedništvo logora Jasenovac na kraju rata težilo prikriti tragove zločina i da se „tragovi grobova" moraju uništiti po svaku cijenu. Dalje nam objašnjava: „Iako neposrednih dokaza nema, način na koji su ustaše spaljivali leševe u Jasenovcu napadno je sličan metodi spaljivanja leševa koju su nacisti primjenjivali od 1941. (u Babin Jaru i drugdje u SSSR-u)." Zatim Goldstein skrupulozno dodaje da su ustaše o uništavanju leševa „mogli učiti" i od pripadnika SS-divizije Prinz Eugen, budući da je među njima bilo i bivših čuvara u logoru Chelmno gdje su se primjenjivale takve metode, kao i od neke nejasno definirane „druge grupe" Nijemaca koji su krajem 1943. i početkom 1944. spaljivali leševe u logoru Jajinci kraj Beograda (str. 726.-727.).

Nije teško doći do osnovnih podataka o Babin Jaru i kako su nacisti tamo uništavali tragove svojih zločina (vidjeti: Babi Yar). Također je lako doći do podataka o njemačkom stroju za drobljenje kostiju (vidjeti: Bone crushing machine). Taj se stroj na njemačkom jeziku zvao Knochenmühle. Također su dostupni i podatci o njemačkom logoru Chehnno (njemački: Vemichtungslager Kuimhof, u okupiranoj Poljskoj), primjerice vidjeti: Chełmno extermination camp.

Ne raspolaže Goldstein ni bilo kakvim konkretnim izvorima da su ustaše „mogli učiti" bilo što od pripadnika SS-divizije Prinz Eugen. No, bojim se, navedene tvrdnje Goldsteina mnogi će „objeručke prihvatiti", te uporno ponavljati, bez obzira na to što Goldstein za njih nema relevantnih izvora. Tako se Goldstein zapravo visoko pozicionirao u katalogu razno-raznih izmišljotina o logoru Jasenovac. No, ono za što Goldstein nema izvora, on će pronaći u svome umu. Dakle, spasonosna formula kojom se Goldstein, u pomanjkanju vjerodostojnih, pa

i ikakvih, pokazatelja, koristi je jednostavna - ono čega nema moguće je izmaštati. Znanstveni pristup? Možda za Goldsteina!

I ova najnovija Goldsteinova knjiga, kao uostalom i sve njegove prethodne knjige, u razno-raznim sklonim mu medijima najavljivana je godinama unaprijed. Praćeno je njezino nastajanje i Goldsteinovi istraživački napori. Kao da je riječ o dugo iščekivanom muškom prvorođencu u kraljevskoj obitelji. Najavljivano je da će to biti najbolja knjiga o logoru Jasenovac i „zadnja riječ" o navedenoj temi. Sve je intenzivirano koji dan prije no što je dugo iščekivani prvorođenac ugledao svjetlo dana, i kad je Goldsteinova knjiga ("prva znanstvena monografija" o logoru Jasenovac) na sreću svih nas objavljena. Uslijedili su kako u takvoj prigodi i priliči - mnogobrojni neumjereni hvalospjevi.

U istraživanju žrtava logora Jasenovac i razmjera počinjenih zločina problem je najčešće ne samo pomanjkanje izvora i vjerodostojnih pokazatelja, nego i “dobre volje", a i "zdrave pameti" da se određena pitanja valjano obrade. U svojoj najnovijoj knjizi Jasenovac Goldstein nije pokazao ni “dobre volje”, niti “zdrave pameti”, naprotiv i dalje nas lobotomizira iskazujući sve osim spremnosti i sposobnosti znanstvenog pristupa.

Neposredno po objavljivanju Goldsteinove knjige Jasenovac, Robert Bajruši u Jutarnjem listu od 11. studenoga 2018. ustvrdio je: “Knjiga Ive Goldsteina najvažniji je publicistički naslov izdan ove godine u Hrvatskoj.” Rekli bi neki - to je i uputa da bi Goldsteinovu knjigu Jasenovac trebalo predložiti za barem jednu od prestižnih hrvatskih znanstvenih nagrada, a moguće je i kao novi poticaj za primanje Goldsteina u HAZU. Kada do takvog prijedloga dođe, u što ne sumnjam, spreman sam priložiti znatno opsežniji osvrt na ovu najnoviju Goldsteinovu knjigu, koji upravo pišem.

Dr. sc. Vladimir Geiger
Hrvatski institut za povijest, Zagreb
Hrvatski zatvorenik
hkv: prijepis prema PDF preslic

https://www.hkv.hr/domovini/2-svjetski-rat/31131-ivo-goldstein-jasenovac-kapitalno-djelo-hrvatske-trivijalne-historiografije.html

GEIGER U PEČARIĆEVIM KNJIGAMA

D. JELČIĆ I J. PEČARIĆ, POVIJESNI PRIJEPORI, ZAGREB, 2006.

JUGOKOMUNISTI I DANAS KRIVOTVORE HRVATSKU POVIJEST

Knjiga *Književnik Mile Budak sada i ovdje* je izravna posljedica našeg apela za obnovu političkih procesa: "O Mili Budaku, opet. *Deset činjenica i deset pitanja s jednim apelom u zaključku*".

Želja potpisnika Apela bila je miran i argumentirani dijalog. Drugim riječima, nastojali smo da tekst bude uravnotežen, da iznesemo osnovne činjenice, a ne da budemo odvjetnici koji bi iznosili obranu dr. Mila Budaka. Na primjer, u Apelu se ne polemizira s tvrdnjom svih medija, uključujući i ministricu pravosuđa, da je Budak potpisnik rasnih zakona. U Apelu se samo konstatira: "U Vladi NDH zauzimao je položaj ministra bogoštovlja i nastave i nije bio inicijator tzv.”rasnih zakona”, njih je donijela Vlada pod pritiskom Nijemaca..." S druge strane, svaki od potpisnika, kao javna osoba, mogao je iznositi svoja osobna stajališta. Tako sam, na primjer, često upozoravao na zlonamjernost tvrdnji o Budaku kao supotpisniku rasnih zakona, kada se radilo samo o jednom jedinom: o kulturi! Niz takvih reagiranja pojedinih potpisnika Apela, objavljenih u raznim novinama, dani su u Prilogu ove knjige.

Problem sagledavanja istine o Drugome svjetskom ratu traje do dana današnjega. Čini mi se da je ta istina i danas u ilegali. I danas postoje dvije povijesti: ona državna i ona o kojoj moramo pričati svoj djeci. Naime, u Hrvatskoj još uvijek dominira jugo-komunistička paradigma u povijesti. Kakva je ta povijest najbolje nam pokazuje tko je njen glasnogovornik. Valjda iz kompleksa prema prvom hrvatskom predsjedniku koji je kao povjesničar bio i akademik, taj glasnogovornik je nitko drugi nego današnji hrvatski predsjednik Stjepan Mesić.

Dr. Vladimira Geigera iz Hrvatskog instituta za povijest upitali su što misli o Mesićevoj usporedbi žrtava ("Večernji list", 14. svibnja 2005.):
"Što kažete na tezu da žrtve Jasenovca i Bleiburga nisu iste?"
Odgovorio je:
"Teza je paušalna, štoviše suluda."
Zašto je to suludo?
Jugokomunistički povjesničari su do jučer tajili istinu o Bleiburgu i o poslijeratnim komunističkim zločinima, a danas ih pokušavaju opravdati osvetom. Ante Birin nas upozorava ("Hrvatsko slovo" od 13. svibnja 2005.) da je pokušaja opravdavanja počinjenih zločina bilo i na znanstvenom skupu "1945. – Razdjelnica hrvatske povijesti": "Upravo takve su se ocjene mogle čuti kada su posrijedi zločini počinjeni na Bleiburgu i Križnom putu poput one kako 'osveta koja je kulminirala u svibnju 1945. nije bila bezrazložna ako je gledamo u kontekstu krve osvete' te da je osveta, koju je kao načelo 'u politički život uveo upravo Ante Pavelić', bila motivirana zločinom koji je počeo od travnja 1942. (I. Goldstein). *Umjesto bilo kakvog komentara spomenute je ocjene najbolje popratiti mišlju slovenske povjesničarke Jere Vodušek-Starčić koja je u svom razgovoru za jedan hrvatski dnevni list, dva dana po završetku ovog znanstvenog skupa, konstatirala: 'Kad netko pokušava reći da komunizam nije totalitarizam, pa kaže da su komunisti ipak bili antifašisti i imali nekakvo moralno pravo pa ubijali jer su žrtve bile krive – s tom teorijom nešto nije u redu*."
Tvrdnju o tome da je Pavelić uveo osvetu 1941. argumentirano je opovrgnuo prvi autor ove knjige akademik Dubravko Jelčić u svojoj knjizi *Sto krvavih godina*. Međutim, mnogo je interesantnija njihova priča o komunističkoj osveti. Ma koliko god ta priča bila suluda istina je još gora. A jugokomunistički povjesničari za nju znaju i sve čine da se za nju ne dozna.
Tako je nedavno tiskana knjiga dr. sc. Zdravka Dizdara, dr. sc. Vladimira Geigera, Milana Pojića i Mata Rupčića "Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj". Već u predgovoru autori spominju izvješće OZN-e III. VI. korpusa NOV i PO Jugoslavije od 15. siječnja 1945. u kome stoji: "Bez mnogo skrupula treba likvidirati sve one za koje znamo da su nam neprijatelji i koji će sutra biti protiv nas." Autori knjige kažu: "Zanimljivo je i pomalo iznenađujuće, što dokumenti pokazuju, da pri provođenju masovnih zločina i ostalih represalija nad poraženim neprijateljima zapovjednu partizansku hijerarhiju ne vodi toliko iracionalni osjećaj osvete, koliko racionalna težnja eliminiranja političkih protivnika u osvajanju vlasti."
A iz "Hrvatskog slova" od 20. svibnja 2005. doznajemo da je po narudžbi Hrvatskog državnog arhiva Ivo Goldstein pisao stručnu recenziju rukopisa ove knjige, nakon kojeg je Arhiv odustao od su-nakladništva. Dakle, znao je da dokumenti obaraju to suludo jugo-komunističko opravdanje zločina osvetom!
Komunisti i njihovi povjesničari koji su i danas državni povjesničari čuvali su Jugoslaviju dokazujući navodnu genocidnost hrvatskog naroda. Kakav je rezultat njihova djelovanja možda ćemo ponajbolje razumjeti kroz ono što je o Drugom svjetskom ratu ovih dana napisao akademik Dubravko Jelčić ("Hrvatsko slovo" od 20. svibnja 2005.):

"Drugi svjetski rat nije bio tako banalno jednostavan, kao što to danas žele prikazati naivcima kojekakvi komunistički ideolozi i "antifašisti". To najbolje pokazuje finski slučaj. Finci su se borili u Drugom svjetskom ratu na stani Njemačke i sila osovine protiv Sovjetskog Saveza ne zato što bi bili fašisti, njima to ni danas nitko ne podmeće, nego zato što su branili svoju slobodu i državnu neovisnost od sovjetskog imperijalizma i komunističkog totalitarizma, kojemu su podlegle i Estonija i Latvija i Litva. Isto je bilo i s Hrvatskom. I ona se branila od komunizma i velikosrpskog imperijalizma maskiranoga jugoslavenstvom. Ali dok Fince nitko danas ne povezuje s nacifašizmom, Hrvate zbog toga sotoniziraju (..) *Ista je stvar i sa Slovačkom. I ona je bila saveznik Njemačke, čak se štoviše sama stavila pod punu zaštitu Trećeg Reicha (što Hrvatska nikada nije učinila), a ipak joj danas nitko ne predbacuje da je fašistička. Možda samo zato, što ju je 1939. priznao i Staljin, čak je s njom uspostavio i pune diplomatske odnose. Možda zato danas Slovaci nisu "fašistički" narod niti je Slovačka "fašistička" zemlja. Pa doista i nije! Ali isto tako nije ni Hrvatska !* Hrvatska uopće, a bleiburške žrtve napose, imali su veze s fašističkom ideologijom koliko i Churchill s komunističkom. Churchillov savez sa Sovjetima 1941. imao je isti motiv i istu političku logiku kao i Pavelićev savez s Nijemcima; neprijatelj mojih neprijatelja je moj prijatelj. Hrvati nisu željeli prijatelje koji su im se stjecajem okolnosti nametnuli, željeli su prijatelje koji nisu htjeli njihovo prijateljstvo. Nisu li se tijekom dvadesetih i tridesetih i Britanci i Francuzi oglušili na sve apele i memorandume i Radićeve i Trumbićeve i Krnjevićeve i Pavelićeve, koji su im dokumentirali stanje u Hrvatskoj pod srpskim terorom? Savez s Njemačkom bio nam je nametnut kao i Churcillu savez sa Sovjetima.

Nitko od hrvatskih vojnika nije išao u bitku kličući Hitleru ili Mussoliniju. Hrvatski vojnici išli su u bitku kličući Hrvatskoj. Nisu vikali ni "Živio Staljin", to su vikali partizani, pokazujući time do koga im je bilo stalo i za koga su se borili. Nitko od partizana nikada nije kliknuo 'Živjela Hrvatska'."

Sjetimo se da su komunisti digli ustanak da bi "spašavali plemenitu krv sovjetskih naroda" što piše u tadašnjem proglasu Josipa Broza. Valjda je zato i logično što su se tako stravično obračunavali s onima koji su išli u bitku kličući Hrvatskoj. Među njima je i dr. Mile Budak.

Nedavno mi je pisala gđa Danica Dukić, dalja rođakinja dr. Budaka. Piše mi o stravičnoj smrti njegove kćerke: "Grozdana Budak je tada imala 22 godine i zajedno s kćerkom ministra Nikole Mandića bila je deportirana u Gospić. U gospićkoj je policiji radio nasilno mobilizirani Hrvat, koji je odmah o tome obavijestio našu rodbinu u Svetom Roku. Zahvaljujući njemu saznali smo sve što se tim mladim djevojkama događalo. Naše tete su im svaki dan donosile hranu i saznavale o stravičnim mučenjima kojima su bile podvrgnute. Dvojica Srba, partizana već su kao trofeje po Gospiću pokazivali krvavo rublje njihovo, kao dokaz silovanja. Nastavili su grupnim silovanjima i stravičnim mučenjima. Kad su bile toliko izmrcvarene, da ih više nisu zadovoljavale, silovali su ih željeznim polugama. Razorili su im sve unutarnje organe i umrle su u najstrašnijim mukama.

To je istina o smrti Grozdane Budak. Grozda nije bila pripadnik Ustaške mladeži, a ni kao student Sveučilišnog stožera. Bila je samo kćerka Mile Budaka."
Napomenut ću da sam u knjizi o smrti Grozde Budak pisao prema onome što je tvrdio načelnik Vojnog suda II. armije dr. Gabrijel Divljaković, a taj opis njene smrti je još stravičniji.[1]
A smrt kakvu nam opisuje gđa Dukić nije bila izuzetak. U "Hrvatskom listu" od 19. svibnja 2005. o tome piše: "Nakon drugog svjetskog rata diljem Jugoslavije, a posebice u Vojvodini otvarani su logori u kojima su bile zatvorene Hrvatice, Mađarice, Slovenke i Njemice. Prozvane narodnim neprijateljima, ove su žene bile podvrgnute mučkim silovanjima, a dnevno su bile prisiljavane na spolne odnose i desetak puta. Jasper Ridley najpreciznije je zapisao ova događanja te mučenja, pa tako spominje da su u logore nerijetko zatvarane i maloljetne djevojčice, pa čak i one koje su tada napunile tek četrnaest godina. Partizanski psihopati i sadisti posebno su uživali prisiljavati na odnos žene i djevojčice, najčešće njihove kćeri. Bez ikakvih skrupula silovali su maloljetne djevojčice, a ako ne bi bili zadovoljeni, istukli bi ih na smrt. Za sva ova mučna i bolesna iživljavanja, nad kojima nam ostaje samo zgražati se, znao je i bio u potpunosti upućen i Josip Broz. *Nakon jednog od takvih izvješća o događajima u logorima u Vojvodini, Tito je navodno rekao: 'Naši partizanski heroji zaslužuju odmor i zadovoljštinu nad nacističkim droljama.'*"
Iako nam mediji u Hrvatskoj uglavnom nisu dostupni, ipak svakim danom se sve više i više doznaje o stradanjima hrvatskih ljudi. Evo, spomenut ću još nešto iz pisma gđe Dukić. Ona upozorava i pita o sudbini 34.000 Hrvata, koji su bili 1945. godine deportirani u Sibir:
"Deportirani su u Sibir stočnim vagonima. Jednom transportu se pokvarila lokomotiva u Mađarskoj. Privremeno su ih smjestili na livadi okruženoj žicom. Noću im je narod prerezao žicu i mnogi su pobjegli. Tako i jedan mladi Zagrebčan koji mi je prenio pozdrav mog oca. Moj tata nije mogao pobjeći, jer mu je na Križnom putu slomljena noga. Otpremili smo ga u bolnicu ali drugi dan su ga u bolnici uhapsili i na suđenju ga osudili na smrt strijeljanjem. Sudio mu je Židov dr. Deutch kazavši mu, da budući da mu je njegova Hrvatska propala, tamo kuda ide može osnovati novu."
Nisu deportirani samo ovakvi kao otac gospođe Dukić, kojemu je to bio i bolji izbor od onoga koji mu je namijenio sudac, već je među njima bilo i "onih koji su uhapšeni i bez saslušanja završili u transportu, ne znajući zašto su optuženi. To su uglavnom bili bivši partizani. Bilo je i pripadnika Mačekove građanske i seoske

---

[1] Prema tekstu Zorana Božića u "Hrvatskom slovu" od 4. veljače 2005.
Prema informaciji dobivenoj na samom predstavljanju po *Krug prijatelja* Grozdana je nakon povlačenja, u svibnju 1945., izručena partizanima, a zatim je, skupa s nekoliko drugih djevojaka i mladih žena, silovana i ubijena, u blizini Škofje Loke u Sloveniji. Međutim, činjenica da su stvarane ovakve stravične priče o stradanju Grozde Budak, kao što je ova iz teksta Zorana Božića i ova gđe Dukić. To sigurno nije bilo bez razloga pa bi i ta činjenica trebala biti interesantna za buduća istraživanja komunističkih zločina nad hrvatskim narodom.

zaštite, bilo je pripadnika Ustaške mladeži dakle onih od 14-18 godina, dječaka i djevojaka. Radili su u rudnicima srebra na Leni."
Vratimo se onome što je rekao akademik Jelčić, tj. s tim u svezi spomenimo što je Carlu Gustafu Ströhmu svojevremeno rekao Otac hrvatske države dr. Franjo Tuđman ("Hrvatsko slovo", 8. studenoga 2002.): "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima." Poznato je kako je i Mile Budak rekao nešto slično (Ivan Meštrović, *Uspomene na političke ljude i događaje*, Zagreb, 1969.): "Ja bih sutra pristao da Hrvatska bude komunistička republika, uz uvjet da je slobodna i nezavisna."
I tu istinu treba i danas sakriti od Hrvata. Uostalom, svjedoci smo kako svakim danom sve više i više sakrivaju istinu o Domovinskom ratu. Kad Carli del Ponte istina nije važna, ne mora biti ni onima koji se takmiče tko će joj biti poslušniji.
Zato i akademik Jelčić i ja imamo zajedničku poruku Hrvatskom saboru, koja proizilazi iz Apela, pa vjerujemo da se s njom slažu i svi njegovi supotpisnici: Svi politički procesi održani pred jugoslavenskim komunističkim sudovima od svibnja 1945. do kraja jugoslavenske države pravno su nevažeći i valja izvršiti njihovu obnovu. Jednako je Sabor postupio prema presudi Alojziju Stepincu, a zbog evidentnog bezakonja nije čak ni održana obnova tog procesa. Sve dok se i drugi politički procesi iz tog vremena ne podvrgnu obnovi, valja nam sve osuđenike u njima smatrati nevinima!

Govor J. Pečarića na promociji knjige *Mile Budak sada i ovdje.*
"Hrvatsko slovo, 22. srpnja 2005.
(italikom su dani djelovi govora koji nisu tiskani)

J. PEČARIĆ I M. KOVAČEVIĆ, KRAJ VREMENA VELEIZDAJNIKA?, ZAGREB, 2009.

HVALA DR. TUĐMANU ZA 'GRIJEH' STVARANJA HRVATSKE DRŽAVE!

Spoznaja o Golsteinu kao o nekome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice dobro je poznata i s obzirom da se radi o neinteligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice

Dragi prijatelju, dr. Slobodane Langu, nadam se da si dobio moja dva pisma iz Lahorea (prvo tiskano u „Hrvatskom listu“ a drugo je dano na Portalu HKV-a). Ponovno Ti čestitam na pokretanju rasprave o sramotnoj knjizi dr. sc. Iva Goldsteina *Hrvatska 1918 – 2008*. Vidim da su i sami povjesničari o njoj počeli pisati slično Tebi. Tako je u „Vijencu“, br. 397 dan prikaz dr. sc. Vladimira Geigera. Da Geiger o knjizi misli isto što i Ti, pokazuju već sami podnaslovi. Recimo: *Okvir za razumijevanje osvete, Sumanute tvrdnje* ili *Ideološki zaključci.* Geiger svoj tekst završava ovako:

„Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali »kapitalnim djelom«. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu. A to zaslužuje, možda, i opsežniji osvrt.“

Kao što vidimo Geiger se ovako osvrnuo na dio za koji je on stručnjak, ali nema dvojbe da bi i drugi eksperti pisali isto.

Međutim, ta spoznaja o Golsteinu kao nekome tko sustavno radi na stvaranju lažne hrvatske povjesnice, dobro je poznata i s obzirom da se radi o neinteligentnim uradcima i bez mogućnosti da se nametne na boljševički način, ne može imati dalekosežne posljedice.

Uskoro će u tome prestati i najveća podrška koju u tome ima – ona Mesićeva (spomenimo riječi Ivice Marijačića iz „Hrvatskog lista“ od 4. lipnja 2009.: „Mesić se u slučaju Bleiburga pojavljuje kao čimbenik koji snagom svoje institucije pokušava blokirati policiju da radi svoj posao. Otkrića zastrašujućih masovnih grobnica sa žrtvama partizanskoga zločina i bleiburška komemoracija izazvali su u njemu refleks kontraudara. U anatemiziranju ne samo ustaškog pokreta i NDH nego i svih koji odaju počast tim nedužnim žrtvama Titova režima, gotovo da je izgubio svaki racionalni impuls…“)

Goldstein 'potjerao' Mikuljana s uredničke pozicije na HTV-u

Istina, Goldsteinova „povijest“ nadovezuje se na učinke koje je imao s boljevičkom povjesnicom iz prethodne države, a koja je još uvijek na snazi. Kako se ona ostvarivala, moguće je shvatiti kada vidimo ponašanje današnjih boljševika poslije otkrića stravičnog zločina u Hudoj jami (spomenimo i Mesićev govor u Jasenovcu, napadi na Thompsona i sl.) Međutim, za ovu raspravu o Goldsteinovom uratku mnogo je interesantnija spoznaja o boljševičkim metodama kojima se ovaj „povjesničar“ služio u nametanju svoje „istine“. Naime, nedavno je na Portalu HKV-a objavljen razgovor s poznatim hrvatskim redateljem Miroslavom Mikuljanom koji o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

„Kao što točno kažete 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.“

Čovjek se zapita kako netko tko takvim boljševičkim metodama brani svoju „povijest“ može biti sveučilišni profesor u današnjoj Hrvatskoj. Odgovor je jednostavan: to ga i kvalificara da bi na Filozofskom fakultetu bio profesor. Zapravo, obrazloženje takve tvrdnje možemo naći u istom broju „Hrvatskog lista“ u intervjuu s prof. dr. Jurom Zovkom kada on govori o tome kako je „kod nasljednika praksisovaca ostalo uvjerenje da se s neistomišljenicima treba

obračunati, ukinuti njihov istraživački projekt, spriječiti njihov izbor za sveučilišnoga profesora“. Sjetimo se da je to na svojoj koži ponajbolje osjetio prof. dr. Josip Jurčević. Tu ne treba zaboraviti ni slučaj izabranoga rektora Zagrebačkoga sveučilišta Tomislava Ivančića, ili pak (ne)imenovanja uglednog hrvatskog povjesničara Milana Kruheka, bivšeg ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, članom *Odbora za etiku u znanosti i visokom obrazovanju.* U prvom je slučaju profesorima s Filozofskog fakulteta, o kojima i govori prof. Zovko smetala činjenica što se radi o teologu, a u drugom što se radi o potpisniku apela za obnovu političkih procesa!

Zato i ne čudi što su toliko glasni i poslije otkrića Hude jame. Pa oni su duboko nesretni što danas mogu činiti samo ovakva (ne)djela, a ne ubijati po hudim jamama, zar ne?

Zato me nije previše iznenadilo kada sam vidio u „Hrvatskom listu“ da se javio i g. Ljubo R. Weiss tekstom *Hrvatsku nisu stvorili ni Tuđman ni HDZ*. Ako se sjećaš, Weiss je još prije moga drugog pisma Tebi zaključio svoju polemiku. Zapravo i dobro je što mu je „Hrvatski list“ objavio nastavak polemike „koju je već završio“, jer je – koliko se god trudio to prikriti – očita golema mržnja prema Ocu hrvatske države akademiku Franji Tuđmanu.

Weiss prati Goldsteinove gluposti

Vidim u „Hrvatskom listu“ od 4. lipnja 2009. da mu je odgovorio g. Tihomir Čuljak i posebno je dobar podnaslov „Weissove budalaštine o Tuđmanu“. Naravno, tih budalaština je toliko mnogo da ih g. Čuljak i nije sve komentirao. Zapravo Weiss prati gluposti iz najnovije Goldsteinove knjige, prihvata ih kao istine i prigovara Tuđmanu. Ali da komentiram samo dva Weissova „bisera“.

Npr. Weiss piše o „revizionizmu“ kada se mijenjaju „znanstveno utvrđene istine“ povjesničara kakav je npr. Ivo Goldstein. A kako Goldstein „znanstveno utvrđuje te istine“ ponajbolje zna hrvatski redatelj Miroslav Mikuljan, zar ne? Zar čovjeku zato ne dođe da umre od smijeha kada Weiss kaže da je među revizionistima „nažalost svrstan i dr. Franjo Tuđman“. A da ne spomenemo kakvu je hajku proživio hrvatski povjesničar Jure Krišto kada je objavio prikaz dijela knjige Goldsteinovih „Holokaust u Zagrebu“ o nadbiskupu Stepincu. Zar nije i budalaština spominjati memoare britanskog „političara“ Paddyja Ashdovna poslije knjige prof. dr. sc. Miroslava Tuđmana o „čuvenoj“ salveti čitateljima „Hrvatskog lista“ koji su sigurno pročitali knjigu hrvatskog sveučilišnog profesora?

Očito Weiss nije razumio moju „Priču o dobrom čoveku Slobi“ koju sam po tko zna koji put ispričao u mom prvom pismu Tebi. Zapravo, ovdje je on još dopunjuje. Naslov Weissova članka slijedi iz slijedećeg „bisera“: „Niti je Hrvatsku 1991. godine stvorio Tuđman niti HDZ. Ona je rezultat želje i prava naroda na samoopredjeljenje, uključujući i pravo na odcjepljenje.“ Narod je imao to pravo pa je zahvaljući što je najmoćniji čovjek u bivšoj državi bio „dobar čovek Slobo“ to pravo i ostvario.

Vidim da poslije mog prvog pisma kada sam ismijao Weissovu tvrdnju o Tuđmanu kao gospodaru rata, sada naglašava kako je ratni zločinac Milošević gospodar rata broj jedan, ali potom postavlja pitanja i niže tvrdnje, kojima pokušavati krivicu pripisati i hrvatskoj strani tj. Tuđmanu. Kao Milošević jest ratni zločinac, ali to je zato što je hrvatska strana bila „zločesta“. Dakle, priča o dobrom čoveku Slobi“ u novim i novim varijantama.

Zgodno je ovdje spomenuti još jedan podnaslov u članku dr. Geigera *Ja i moj otac.* Naime, za razumijevanje same Goldsteinove knjige kao i tekstova g. Weissa važno je znati da je Slavko Goldstein održao uvodno izlaganje na skupu „Srbi i Hrvati“ održanom u Muzeju Mimari 20-22. 11. 1993. Dr. Milan Vuković je na sedmom stručno-znanstvenom skupu u Zagrebu 5. lipnja 2009. godine *Haaški sud – «Zajednički zločinački pothvat» -Što je to?* ukazao kako se „na tom susretu, između ostaloga, načelo osobnosti i suradnje na djelu dr. Tuđmana, na stvaranju i obrani samostalne Hrvatske, pretvorilo u isticanje podijeljene krivnje i, s tim u svezi, u široko slobodan prostor haaškoj tužiteljici Carli Del Ponte za odioznu kvalifikaciju o postojanju 'zajedničkog zločinačkog pothvata' na strani hrvatske obrane“. A kako je to pomno pripremano vidi se iz Goldsteinovih riječi: „Od proljeća 1991. do studenoga 1993. godine, održano je barem petnaest raznih sastanaka u Budimpešti, Beču, Ženevi, Parizu, jedan čak i na Ohridu, na kojima su nezavisni kulturni i drugi javni radnici iz zemalja bivše Jugoslavije razgovarali o suzbijanju rata i ratničkog raspoloženja na našim prostorima! …

Podvale o 'gospodarima rata'

Općenito se prihvaćalo, u raznim nijansama, da se UNPA područja ne mogu i ne smiju u Hrvatskoj reintegrirati silom, već postepeno, argumentima ekonomskih i drugih prednosti, uz određeni stupanj političke autonomije i efikasna jamstva individualnih i nacionalnih prava“.

A o pitanju „krivnje za rat“ Slavko Goldstein kaže:

„Većina govornika iz Srbije nije izbjegavala tu temu, ali su se gotovo svi u raznim nijansama, trudili izjednačiti krivnju obje strane: ekstremni nacionalizam,

sukobi velikodržavnih teritorijalnih pretenzija, nizak stupanj demokracije države i društva, autoritarno vlastoljubivi i nedorasli nacionalni vođe, konflikti identiteta, političke zloupotrebe i falsifikati povijesti, ratoborno huškačke propagande, otrgnuti i ostrvljeni zločinački mentaliteti. Na sličan je način uzroke rata u različitim nijansama konstatirala većina sudionika iz Hrvatske, ali su svi bili jednodušni da se krivnje nikako ne mogu izjednačavati, jer postoji očigledan glavni krivac Slobodan Milošević i njegova politika koja je uz pomoć tadašnje JNA pripremila i započela agresivni rat u Hrvatskoj!“

Milošević nije uspio ostvariti velikosrpske ciljeve pa vidimo danas da je i jednima drugima on „gospodar rata broj jedan“. Kao Srbi su prihvatili takovu tvrdnju hrvatskih „nezavisnih (od svakog hrvatstva, op. J.P.) intelektualaca“, a „hrvatski“ su zato zaboravili da su tada (u Tuđmanovo vrijeme) uopće spominjali agresiju.

Vuković je naveo i riječi Latinke Perović: „Ovaj rat je nastavak i Prvog i Drugog svjetskog rata. Ali njegovi korijeni sežu u daleku prošlost. Oni se nalaze u najdubljim, suvremeniku sakrivenim povijesnim korijenima. On (rat) se vodi oko pitanja tko će biti hegemon u južnoslavenskoj državi, tko na to ima povijesno pravo, pa čak i društvenu prednost. Tako je to, prije svega, rat između Srba i Hrvata!“

Zar u njenim riječima u kojima je borba za slobodu hrvatskog naroda i neovisnu državu zapravo rat za hegemoniju u južnoslavenskoj državi, ne prepoznajemo priču o „gospodarima rata“? A zapravo je točno da je nama Slobodan Milošević „dobar čovek Slobo“!

Bez takovoga Miloševića Hrvati i ne bi ostvarili slobodu. Pa vidimo danas koliko weissa, goldsteina, puhovskih, teršelički, pusića i inih „nezavisnih kulturnih i drugih javnih radnika iz zemalja bivše Jugoslavije“ ima u Hrvatskoj. A Tuđman je usprkos takvima stvorio hrvatsku državu. I time počinio najveći mogući grijeh! Hvala mu za taj veliki grijeh!

Puno pozdrava (sada iz Zagreba),

Akademik Josip Pečarić

„Hrvatski list“, 11. lipnja 2009.

Portal HKV-a, 16. lipnja 2009.

ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012.

PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A

Moram pohvaliti Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljega hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo, već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda, dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.

A taj je dokaz zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, široj javnosti poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u *Fokusu* 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Croatia: A History,* Hurst & Co. London 1999.:

Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.

Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid, pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.

Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.

Zahvaljujući kolegi Goldsteinu, ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.

Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.

Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:

[1] M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str. 190-191.[2]

[2] Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

[2] Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“,* Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.[3]
[3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.

[4] J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003.[4]

[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008.* Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.[5]

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.
Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,
akademik Josip Pečarić

[3] Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*

[4] Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.

[5] Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: *Sumanute tvrdnje* i *Ideološki zaključci*. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“.*

PRILOG

HINA: PEČARIĆ IMA OZBILJNIH PRIMJEDBI NA RAD IVE GOLDSTEINA

Akademik Josip Pečarić istaknuo je u raspravi, nakon što su na izbornoj skupštini Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) pročitani izvještaji o kandidatima za nove članove HAZU-a, da se u izvještajima ne smiju koristiti poluistine te da više značajnih povjesničara ima ozbiljne primjedbe na rad profesora Ive Goldsteina, kandidata za redovitog člana HAZU-a u Razredu za društvene znanosti.

Rekavši kako u svakom ozbiljnom pristupu treba spomenuti „drugu stranu medalje“, akademik Pečarić spomenuo je nekoliko povjesničara, među kojima su Miroslav Brandt, Neven Budak, Jure Krišto i Vladimir Geiger koji su, kako je rekao, imali primjedbe na Goldsteinov znanstveni rad i njegovo ophođenje s kolegama, pa su tako među ostalim ukazali na faktografske i metodičke greške, pretjerano publiciranje radova, „izmišljanje izvora“. Spomenuo je da je Vladimir Geiger ocijenio da je Goldsteinova knjiga „Hrvatska 1918 – 2008.“ napisana „prema ideološkoj matrici, sklepana površno i na brzinu“ zbog čega je, dodao je Pečarić, Goldstein osobno izvrijeđao Geigera.

Potom je tajnik Razreda za društvene znanosti akademik Tomislav Raukar pročitao pisma što su ih tomu razredu uputili akademik Josip Pečarić 24. travnja ove godine i profesor Ivo Goldstein dan kasnije. Pisma je pročitao bez komentara, a u pismu akademik Pečarić „pohvaljuje HAZU što u svoje redove prima najboljega hrvatskog povjesničara koji je dokazao genocidnost hrvatskoga naroda“, dok u svojemu pismu profesor Goldstein upozorava da je „Pečarić izokrenuo činjenice“.

Akademik Andrija Kaštelan ustvrdio je pak da je „presedan koji još nije vidio u 30 godina svoga članstva u HAZU-u da jedan kandidat piše pismo razredu za čije se članstvo kandidira prije izborne skupštine“.

Zauzimajući se za načelo pravednosti, akademik Petar Strčić ustvrdio je da profesor Ivo Goldstein ima sva zakonska prava da bude predložen za redovitoga člana HAZU-a, da je objavio više od 30 knjiga na više svjetskih jezika. Istaknuo je da je ono što je akademik Pečarić govorio o Ivi Goldsteinu samo mali dio te da treba gledati cjelinu jer će uvijek biti onih koji se ne slažu oko nekih pitanja.

Opetovao je da Razred za društvene znanosti ne bi podupro kandidaturu profesora Ive Goldsteina da on doista nema sva zakonska prava da bude redoviti član HAZU-a.

Portal HKV-a, 10. svibnja 2012.

PISMO SLOBODNOJ DALMACIJI

Poštovani glavni uredniče Slobodne Dalmacije,

dana 12. 5. 2012. objavili ste članak Davora Krile u kom se spominje nekakav moj „...politikantski ispad kakvog u akademiji nije bilo od devedesetih“ i nekakvo moje pismo „razredu za društvene znanosti HAZU-a“.

Istina je da sam ja poslao sljedeće pismo:

(PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A)

Svatko inteligentniji lako je mogao provjeriti navod prof. Mrkocija (str. 144. Goldsteinove knjige), pa su to sigurno učinili akademici. Da je ono što navodi prof. Mrkoci bilo neistinito vrlo jednostavno bi mi kolege odgovorile i ismijali moje „politikantsko pismo“. Problem je što je moja podrugljiva konstrukcija mnogo povoljnija za prof. Goldsteina od ijedne druge mogućnosti. Petogodišnje dijete zna da je uzrok prije posljedice, a ne zna kandidat za Akademiju. Netko drugi bi ga uputio da konkurira u dječji vrtić s takvim upletanjima genocidnosti u tih prvih pet dana NDH, a ne u Akademiju.

Vaš novinar i ne razumije što mu je objasnio kolega Silobrčić tvrdnjom da su akademici glasovali imajući unaprijed zadana mišljenja. Vjerojatno su mnogi od njih sami pogledali članke njegovih kolega koje spominjete i vidjeli da doista ima mnogo primjera sličnih ovom o genocidu u prvih pet dana postojanja NDH! Vjerojatno zato su u HAZU-u pismo poslano njima učinili dostupno javnosti!

Dakle, akademici su mogli pogledati i spomenutu referenciju [4] u kojoj je opisana i uloga „Slobodne Dalmacije“ u stvaranju „zadanih mišljenja akademika“.

1) „Slobodnoj Dalmaciji“ (13. srpnja 2002.) prof. Goldstein je stručnjak i za Kazneno pravo, pa navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje.

To su ([4, str. 129]): Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi „Hrvatstvo i židovstvo“ i ja. Za mene kaže: „Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.“ Dakle, ako „gadiš i vrijeđaš“ prof. Goldsteina (iako te on sam prethodno proglasio revizionistom), tj. ako komentiraš njegove tekstove, tako da on ne može smisleno odgovoriti na njih, onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Zar vam i ovo nije na razini petogodišnjaka?

2) Niste mi tiskali odgovor, ali zato jeste intervju (*Slobodna Dalmacija,* 13. listopada 2002.). Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama, pokazao sam upravo na primjeru tog intervjua, gdje sam konstatirao:

Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J. P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja. ***Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikada ne će reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to „dokaže“*** (istaknuo J. P.).

Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu „Akademik Pečarić uporno laže“ (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada 2002.):

U intervjuu pod naslovom „Bulajićevi učenici kroje nam povijest“ u Slobodnoj Dalmaciji od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein „promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda“. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su „Goldsteini... Bulajićevi učenici“, jer ***„slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava“*** (istaknuo J. P.), *pa time „dokazali i genocidnost hrvatskog naroda“.*

Veliki dio svog teksta Goldsteini koriste da pobiju tu „moju“ tvrdnju, a zapravo svoju laž!

Međutim, ono što je važno istaknuti u tom odgovoru oca i sina Goldstein jest kada poslije takve svoje laži kažu:

„Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom“.

Niste tiskali moj odgovor! Vjerujem da se dobro sjećate i toga!

Bilo kako bilo, prof. Goldstein je dobio 34 glasa od 105 nazočnih akademika, a to je najmanje što je itko ikada dobio u povijesti. Drugim riječima, po mišljenju akademika nikada slabijeg kandidata Akademija nije imala.

akademik Josip Pečarić
(onaj koji „uporno laže“)

P. S.

Pročitajte tekstove prof. Geigera u Hrvatskom slovu, 4. lipnja 2010.; 11. lipnja 2010. i 18. lipnja 2010. Kako li se on sjajno ruga povijesti prof. Goldsteina! Ja sam za njega amater.

PISMO JUTARNJEM LISTU

Poštovani glavni uredniče,
odavno me nije nešto tako zabavilo kao članak „Goldstein ne može u Akademiju jer su mu Hrvati genocidni“. Naime, kada gluposti pričaju novinari ne mogu toliko uživati kao kada ih vidim kod akademika i profesora.

U tekstu se spominje moje pismo:

(PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A)

Dakle, očito se rugam kandidatu koji piše glupost o osveti četnika jer je u NDH u prvih pet dana postojanja NDH napravljen genocid nad Srbima. Onda mi dijele lekcije da moram znati povijest da bih se rugao takvoj gluposti, i to jedan akademik (Silobrčić) i jedan profesor, pače predstojnik odsjeka za povijest FF-a Damir Agičić. Goldsteinova se glupost može interpretirati na drugi način: petogodišnje dijete zna da je posljedica poslije uzroka, ali Goldsteinu se genocid dogodio poslije, a četnici se svete prije toga. Silobrčić i Agičić moraju mi dati neko treće objašnjenje Goldsteinova smještanja ustaškog genocida u prvih pet dana postojanja NDH. Ili oni tvrde da je prof. Goldstein ispod razine petogodišnjaka pa ne zna da posljedica ide poslije uzroka?

Iole pismeniji čovjek koji ne vjeruje prof. Mrkociju (ili meni) pogledao bi je li to doista rečeno u Goldsteinovoj knjizi (str. 144.), pa bi pretpostavio da su pogledali i akademici. Da su vidjeli da nisam u pravu, odgovorili bi mi na isti način – ismijali bi oni mene. Vjerojatno su provjerili i moju tvrdnju kako takvih gluposti kod Goldsteina ima mnogo i uvjerili se kako je to točno. I u Akademiji je odlučeno da se s tim pismima ide u javnost.

Pogledajte što priča prof. Agičić. Zapravo, goldsteinovski izmisli nešto (nije bio tamo ali lažno prepričava čitateljima što se tamo događalo), pripiše Tebi nešto što su uradili drugi, napadne Te, a Akademiji dijeli lekcije. Tako sam mu ja izazvao namjernu pomutnju u HAZU-u jer sam uspio da se pisma čitaju, a zatim sam mu ja to i rekao na Skupštini. Sveučilišni profesor kojemu ne smeta što će svi nazočni na Skupštini znati da govori neistinu. Opet razina petogodišnjaka, ili umjetnost laganja o kojoj pišu Goldsteinove kolege? Zapravo, Agičić i ne razumije da je rekao istinu. Meni odgovara da je moje pismo postalo javno jer mnogi ljudi mogu iz njega vidjeti koliko je priglupa Goldsteinova priča o ustaškom genocidu u prvih pet dana postojanja NDH i spoznati da toga ima jako puno. Ali, ipak moram konstatirati: „Jadni naši studenti s takvim profesorima, zar ne?“

Ako Agičić tako piše i povijest, jasno mi je zašto akademik Strčić želi pisati knjigu iz povijesti sa mnom, a ne s takvim ekspertima. A najsmješnije je što Agičić

ozbiljno kao veliki stručnjak osporava gornje podrugljivo pismo pokazujući da ne vidi da se radi o ruganju, što svaki iole pismeniji čovjek može vidjeti.

Ali nije svakome Bog dao logično misliti, zar ne? Opravdava ga što i akademik Silobrčić također misli da je gornja rugalica stvar povjesničara, a ne matematičara. Čak je i redakcija povjerovala (kako ne bi takvim ekspertima) pa to stavila kao naslov. Silobrčić i Agičić su toliko dobri da ih moram malo citirati (zar vam nije smiješno koliko su ozbiljni u znanstvenoj raščlambi moje rugalice):

Interpretacija Josipa Pečarića da se titula akademika dodjeljuje čovjeku koji je dokazao genocidnost hrvatskog naroda „ne drži vodu" jer su takve optužbe pobili u Razredu za društvene znanosti – istaknuo je akademik Vlatko Silobrčić, a povjesničar Agičić napomenuo da se radi o posve neutemeljenim, nestručnim i malicioznim optužbama na koje ne bi trebalo obraćati pažnju da nisu izrečene na takvom mjestu kao što je HAZU, dodavši da se radi o krajnje delikatnoj i osjetljivoj stvari.

Redakciji Jutarnjeg moram zamjeriti odnos prema Silobrčiću i Agičiću. Stavili su izjavu akademika Raukara u kojoj on govori da je moje pismo ironično („ironična pohvala HAZU"), a u cijelom tekstu ova dvojica o tome govore ozbiljno, zapravo redakcija tako omogućuje serioznijem čitatelju shvatiti kakve su bedastoće oni ispričali. Nije u redu da omogućujete takvo ismijavanje ljudi koje ste pozvali da govore za vaš list!.

Na Skupštini sam rekao kako je akademik Jelčić moje radove tog tipa nazvao matematičkim, samo je objekt proučavanja neka povijesna knjiga. Naravno, ne treba biti povjesničar da bi vidjeli kada se pišu gluposti. Preporučujem jedan drugi uradak kolege Geigera podrugljiva naziva „Biseri za nezaborav", Hrvatsko slovo, *4. lipnja 2010; 11. lipnja 2010. i 18. lipnja 2010. Tako Geiger piše:*

Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najslikovitije (čitaj: najtragičnije) primjere.

Primjer prvi:

<u>Pad na ispitu iz vlastita kolegija</u>

U napadima na Antuna Vrdoljaka u povodu televizijske serije Tito Goldstein je nastupio hrabro u prvim redovima. Goldstein nabraja niz izmišljotina, laži i pogrješaka u Vrdoljakovoj seriji. Među ostalim, Goldstein navodi Vrdoljakovu pogrješku da Pavla Radića proglašava bratom Stjepana Radića te mu poručuje: „Tonći, za ovakav uradak o Titu srušio bih vas na ispitu iz povijesti."(Globus, Zagreb, 16. travnja 2010.)

Goldstein u svojoj knjizi na engleskom jeziku Croatia, A History (London - Montreal, 1999.), navodi jasno: „At the end of March, Stjepan's brother Pavle read a statesment in the Assembly saying that the HRSS recognized the Karadjordjevic dinasty and the Vidovdan constitution."

Dakle, dobro je podsjetiti se tko je Pavla Radića proglasio bratom Stjepana Radića, i tko bi zapravo trebao pasti na ispitu iz suvremene hrvatske povijesti, koji na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, eto slučajno, održava Goldstein.

Zapravo, Goldstein se narugao Vrdoljaku što je koristio njegovu knjigu. Doista, Vrdoljak je morao znati da Goldstein ni sam ne zna što piše u njegovim knjigama, zar ne?

Imate ukupno 15 ovih zabavno-tragičnih primjera, ali Geiger me najviše nasmijao sljedećom rečenicom:

„U nestrpljivom sam iščekivanju novih Goldsteinovih uradaka.“

Akademik Ivan Aralica kaže da bi svakako trebalo dubinski istražiti zašto je Goldstein dobio samo 34 od 105 glasova. Da, kako je moguće da čovjek koji je napisao toliko gluposti nije izabran u Akademiju? Kako je u Jutarnjem listu profesor Agičić demonstrirao isti stil rada kao i profesor Goldstein, možda se radi o tome da u povijesnim znanostima vrijedi pravilo: *Što više uspiješ tiskati gluposti u svojim djelima, to si bolji (lako je „prodati“ recenzentima nešto što je dobro, a mnogo teže glupost, zar ne?).*

Ovako je ispalo da je Goldstein najlošiji kandidat u povijesti izbora u HAZU-u, a zapravo je najbolji jer je u svojim radovima imao daleko najviše gluposti, zar ne? Nadam se da će akademici shvatiti tu razliku u mjerenju izvrsnosti u povijesti u odnosu na ostale znanosti i da će kod sljedećeg pokušaja najgoreg, pardon najboljeg kandidata, to uzeti u obzir.

akademik Josip Pečarić

GOVORI LI AKADEMIK SILOBRČIĆ O VAŠEM NEPOŠTENJU ILI O NEDOVOLJNOJ INTELIGENCIJI?

Pismo članovima Razreda za društvene znanosti

Akademik Vlatko Silobrčić u članku *Skandalozna odluka Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti – Goldstein ne može u HAZU jer su mu Hrvati genocidni*, Jutarnji list od 12. svibnja 2012.) tvrdi:

„Interpretacija Josipa Pečarića da se titula akademika dodjeljuje čovjeku koji je dokazao genocidnost hrvatskog naroda „ne drži vodu“ jer su takve optužbe pobili u Razredu za društvene znanosti.“

U tekstu se spominje i ono što je navodno tvrdio tajnik vašeg razreda:

Tomislav Raukar, tajnik Razreda za društvene znanosti, u sklopu rasprave pročitao je pisma što su tom razredu pristigla s danom razlike: 24. i 25. travnja. Prvo je, datirano 24. travnja, napisao akademik Pečarić, ponavljajući svoje argumente protiv Goldsteina te ispisao ironičnu pohvalu HAZU-u „što u svoje redove prima najboljega hrvatskog povjesničara koji je dokazao genocidnost hrvatskog naroda“. Drugo pismo, pristiglo dan poslije, napisao je sam Goldstein. U njemu je demantirao Pečarićeve navode i ustvrdio da ovaj izokreće činjenice.

S obzirom da nitko od vas nije demantirao tvrdnje dane u Jutarnjem listu moram vas pitati, istine radi:

1) Jeste li doista moj podrugljivi komentar tvrdnje vašeg kandidata o srpskoj osveti zbog ustaškog genocida u NDH, i to poslije pet dana postojanja te države, doista protumačili kako tvrdi akademik Silobrčić? Zapravo, on tvrdi da ni vi ne znate da osveta ide poslije onoga za što se netko osvećuje (što je razina petogodišnjeg djeteta), pa je doista vaš kandidat „demantirao moje navode“? S tim u svezi, ja sam u tom ironičnom pismu naglasio da takvih primjera ima mnogo i dao sam samo nekoliko referencija gdje ih se može naći. Šaljem vam i nepotpun popis takvih tekstova. Jeste li proučavali te tekstove i zaključili da nisam u pravu, nego je u pravu vaš kandidat? Predsjedniku HAZU-a sam i dao moje dvije spomenute knjige.

2) Je li istina da je akademik Raukar na Izbornoj skupštini samo pročitao pisma, bez komentara? Ako je istina ono što tvrdi akademik Silobrčić, kako to da na Skupštini nije prenio stav vašeg razreda? Ako nije istina, zašto nitko iz vašeg razreda nije u *Jutarnjem listu* pobio neistinu akademika Silobrčića? Tim prije što je očito tendenciozan naslov proizišao iz takve tvrdnje kojom se okrivljuju svi oni koji su glasovali protiv izbora vašeg kandidata, a time i cijela Akademija.

3) U *Večernjem listu* od 11. 5. 2012. tvrdi se: „…akademik Josip Pečarić neakademski lobirao protiv izbora Goldsteina za redovitog člana“. Smatrate li da je neakademsko lobiranje to što sam vam, preko Uprave Akademije, slao tekstove u kojima se govori i o nestručnom radu kandidata? Ili ste, prije svih drugih, vi trebali pobiti tvrdnje iz tih novina? Da jeste, ne bi se o tome i dalje pisalo. Evo dijela razgovora sa mnom u *Hrvatskom listu*, 17. svibnja 2012.:

U medijima se stvara percepcija da ste neakademski postupili (lobirali)?
Lobiranja je doista bilo. Akademici o tome pričaju sa zgražanjem, a čak spominju i mjesto – hotel Palace. Ja odavno nisam bio u njemu.

4) Jučer sam članovima Predsjedništva HAZU-a uputio sljedeći e-mail:

Poštovane kolege akademici,
kao što znate, moje pismo predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a poslano je 24. travnja 2012.
Odgovor je stigao, ne od Vas kojima je pismo upućeno, nego od kandidata, već 25. travnja 2012!
U više navrata tražio sam taj odgovor, ali do dana današnjega nitko mi ga nije poslao.
Ja znam da je kandidat ***veliki*** *kandidat za veleposlanika;*
ja znam da mu je tata ***veliki*** *savjetnik Predsjednika (je li istinita priča o njegovu jučerašnjem posjetu zakazanom za 14:30?);*
ja znam da je stric ***velik****i stručnjak za Bleiburg, kome je to izravno potvrdio Sabor.*
Međutim, u HAZU-u bi trebali nešto malo značiti i akademici. Dakle, bilo je logično da ja dobijem odgovor 26. travnja 2012!
Molim da se u svojim razredima raspitate ima li tko to famozno pismo i da mi pošalje kopiju.
Stvarno nema smisla da pišem otvoreno pismo Akademiji da bih ga dobio.
Je li nepošteno to što ste imali „odgovor“ kandidata 25. travnja 2012., a niste mi ga dali još prije Izborne skupštine, pa niti do dana današnjega?
Hoćete li mi ga poslati i kada?

Srdačno vas pozdravljam,
akademik Josip Pečarić

Nepotpuni popis radova povjesničara o nestručnom radu prof. Ive Goldsteina

1. M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966.
2. Anton Zakarija, *Crkva i politika*, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001.
3. Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“,* Novi *Liber, Zagreb, 1995, 511 str.*, Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-327.
4. Jure Krišto, *Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca*, Glas Koncila, 6. 1. 2002.
5. Jure Krišto, *Još jedanput o knjizi „Holokaust u Zagrebu“*, Časopis za suvremenu povijest, Zagreb, 34/2002, br. 3, 961-985.

6. Vladimir Geiger, Diletantski pripremljena izložba „Prisilni rad i NDH“ u Hrvatskom državnom arhivu koja se seli u Berlin. U Treći Reich išlo se i dobrovoljno, *Večernji list* (*Obzor*, tjedni politički magazin, br. 203), Zagreb, 1. rujna 2007., str. 46. – 47.
7. Vladimir Geiger, *Prisilni rad i Nezavisna Država Hrvatska 1941. – 1945./Zwangsarbeit und der Unabhängige Staat Kroatien* 1941. – 1945., – Organizacija izložbe: Culture and more, München; Hrvatski državni arhiv, Zagreb; Savez antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske, Zagreb; Stiftung Neue Synagoge – Centrum Judaicum, Berlin, – Katalog: Hrvatski državni arhiv, Zagreb; Culture and more, München, *Časopis za suvremenu povijest*, god. 39, br. 2, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2007., str. 511. – 513.
8. Vladimir Geiger, Osvrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008.*, Ive Goldsteina. Niz otvorenih pitanja, *Vijenac*, Književni list za umjetnost, kulturu i znanost, god. XVII, br. 397, Matica hrvatska, Zagreb, 21. svibnja 2009., str. 27.
9. Vladimir Geiger, U povodu knjige: Ivo Goldstein, *Hrvatska 1918 – 2008.*, Europapress holding, Novi liber, Zagreb 2008., 931 str. – osvrt na poglavlja: 48. „Rasap i slom NDH, Bleiburg i Križni put“, 49. „Obračun s narodnim neprijateljem“ i 50. „Ratni i demografski gubici“, *Časopis za suvremenu povijest*, god. 41, br. 1, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2009., str. 231. – 253.
10. Vladimir Geiger, On the book by Ivo Goldstein, *Hrvatska 1918. - 2008.* (Zagreb: Europapress holding and Novi liber, 2008) with specific reference to chapters 48 („Decline and Collapse of the Independent State of Croatia, Bleiburg and the Way of the Cross“), 49 („Retaliation Against the People’s Enemies“) and 50 („Wartime and Demographic Losses“), *Review of Croatian History*, V. no. 1, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2009., str. 247. – 273.
11. Vladimir Geiger, Goldsteinologija: Biseri za nezaborav, *Hrvatsko slovo*, Tjednik za kulturu, god. XVI, br. 789 - 791, HKZ-Hrvatsko slovo d.o.o., Zagreb, 4. – 11. lipnja 2010.: (1). *Kompendij neznanja, nestručnosti i šlamperaja*, br. 789, 4. lipnja 2010., str. 14.; (2). *Krivotvorenje je intelektualni prijestup*, br. 790, 11. lipnja 2010., str. 14.; (3). *Historiografija nije razonoda, pa ipak …*, br. 791, 19. lipnja 2010., str. 14.
12. Vladimir Geiger, *Pojave i skretanja u hrvatskoj historiografiji. Izmišljotine i pogrješke Ive Goldsteina*, Hrvatsko slovo, Tjednik za kulturu, god. XVII, br. 846, HKZ-Hrvatsko slovo d.o.o., Zagreb, 8. srpnja 2011., str. 6. i 8.
13. Vladimir Geiger, *Josip Broz Tito i sudbina jugoslavenskih Nijemaca*, Časopis za suvremenu povijest, god. 40, br. 3, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2008., str. 801. – 818.
14. Vladimir Geiger, *Tito i likvidacija hrvatskih zarobljenika u Blajburgu* 1945, Istorija 20. veka, god. XXVIII, br. 2, Institut za savremenu istoriju, Beograd, 2010., str. 29. – 52.

Drugo pismo HAZU-U

PRIZNAJEM: ANTISEMITIZAM VLADA U HAZU-U!

Zanimljivu kritiku novina u kojima sam piše, dakle *Jutarnjeg lista*, dao je Miljenko Jergović u tekstu o anonimnim zločinima iz mržnje na Internetu, pišući o (ne)izboru prof. Goldsteina za redovitog člana HAZU-a:

Vrlo zanimljiv i poučan uradak kolege Derka, premda mjestimice kriptičan, pošto se može steći dojam kako nije kazao baš sve što mu je bilo na umu, ili sve što bi se iz njegova pažljivo odabranog diskursa o ovom slučaju moglo reći. Naime, nekako mi se učinilo da nas nije izvijestio u čemu bi se sastojala sramota po ovu visoku ustanovu kada bi Goldstein postao njezin član. Radi li se o tome što je Goldstein neznalica i nevježa, koju matematičar Pečarić u ime HAZU uči kakva se povijest u nezavisnoj republici Hrvatskoj ima pisati, ili je s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se inherentniji i supstancijalniji problem?

S obzirom da je o Izbornoj skupštini u HAZU-u izvijestio već i *Jutarnji list*, a moje reagiranje na to izvješće *Jutarnji* nije objavio, očito je kolumnist *Jutarnjeg*, kome je tako matična kuća uskratila odgovore iz „prve ruke“, morao potražiti te odgovore u drugim novinama i na Internetu. Na nama je da nagađamo je li to zato da bi urednik u podnaslovu mogao napisati:

U najvišem domu hrvatske mudrosti i sabranja nižu razloge zbog kojih Mihajlo Dika i Ivo Goldstein ne mogu biti hrvatski mudraci. Ono što akademici pritom ne smiju izreći, iskazat će web- komentatori

Zanimljivo je, ipak, kako Jergović nije primijetio moja pisma na istim portalima. Ali, kada već nije, dobro bi bilo komentirati njegov tekst.

Doista je u pravu, kada postavlja pitanje o stručnosti prof. Goldsteina jer sam na Izbornoj skupštini doista čitao mišljenja hrvatskih povjesničara o tome:

1) Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1996., str. 190. – 191.:

Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: „Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!“ To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.

2) Naš poznati arheolog, povjesničar umjetnosti i etnolog dr. sc. Anton Zakarija u članku *Crkva i politika*, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001., str. 708. – 710. za Goldsteinovu prvu knjigu „Bizant na Jadranu 6. – 9. st.“ (Zagreb, 1992.) tvrdi da je „iskonstruirana, sklepana i nedozrela“.

3) Neven Budak u članku *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek",* Novi *Liber, Zagreb, 1995, 511 str.*, Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299 – 327. na skoro tridesetak stranica govori o faktografskim pogrješkama; metodičkim grješkama (*„Veliki broj metodičkih grješaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici."*); profesor Budak dalje piše krivom zaključivanju itd. Preporučujem vam – pročitajte Zaključak u kome prof. Budak konstatira kako je knjiga – PROMAŠAJ!

4) Jure Krišto, znanstveni savjetnik, u dva članka se osvrće na Goldsteinovu knjigu *Holokaust u Zagrebu*. Naslov prvog sve kaže: „Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca". Objavljen je u *Glasu Koncila* 6. 1. 2002.

Drugi članak je: „Još jedanput o knjizi *Holokaust u Zagrebu*", Časopis za suvremenu povijest, Zagreb, 34/2002, br. 3, 961. – 985., a završava ovako:

„Bilo bi ipak pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju."

5) Dr. sc. Vladimir Geiger, znanstveni savjetnik napisao je *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja,* Vijenac, 397, 21. 5. 2009.

Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci.

Geiger kaže:

Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom". Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih" činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu.

6) Zanimljiv je i Geigerov tekst *Goldsteinov kompendij neznanja,* objavljen u *Hrvatskom slovu* u brojevima: 789, 4. lipnja 2010, 790, 11. lipnja 2010.; 791, i 18. lipnja 2010. Dat ću samo početak:

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radove zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni

pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju „baš me briga“ pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i „zabavnih” vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najslikovitije (čitaj: najtragičnije) primjere.

Primjer prvi:

Pad na ispitu iz vlastita kolegija

Geiger navodi 15 takvih „najtragičnijih“ primjera.

Zapravo sam ovaj posljednji primjer morao skratiti jer je akademicima i ono prije bilo previše.

Novinari koji su izvijestili sa Skupštine točno su napisali da sam protestirao zato što su autori izvješća „zaboravili“ dati i ovakve poglede na rad kandidata. To što Jergović ističe da sam ja matematičar, doista vjerojatno i jeste razlog tomu. Jergović očito misli da bi takve stvari trebao uraditi povjesničar, i doista se slažem s njime, ali je vjerojatno *s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se inherentniji i supstancijalniji problem*.

Zapravo, isti problem koji smo imali s referatima o Goldsteinu u HAZU-u imamo i u Jergovićevu tekstu. On obrazlaže antisemitske napade na Goldsteina na Internetu, ali ne želi spomenuti još gore ponašanje samog Goldsteina, kada je bez ikakvog povoda optuživao druge, pa i kolege, za antisemitizam. Evo nekih primjera:

1) U HTV-ovoj emisiji *Forum* od 15. siječnja 2002.

Sudjelovali su, među ostalim, Žarko Puhovski i Ivo Goldstein. Očito iziritiran njihovim nastupom, u emisiju se javio hrvatski branitelj Ivan Mustapić optuživši ih da mrze sve hrvatsko i upitao: „Zašto nije u emisiju pozvan neki branitelj, za razliku od ove dvojice rasista?“ Na kraju se branitelj zapitao: „Dokle ćemo biti taoci mržnje Mesića prema pokojnom predsjedniku Tuđmanu i svemu hrvatskom?“

Nakon stanovitog vremena Puhovski se „snalazi“ tvrdeći da hrvatski branitelj izdvaja njega i Goldsteina zbog toga što su oni Židovi. Međutim, tada se prof. Slaven Letica obratio Puhovskom pitanjem: „Ti si Židov? Koliko ja znam, ti si uvijek bio Jugoslaven!“ Puhovski se samo uhvatio za glavu. Kako je branitelj mogao znati da je on u međuvremenu postao Židov, ako to nije znao prof. Letica?

2) Svojevremeno je mr. sc. Mladen Ivezić optužio dr. sc. Ivu Goldsteina za jugokomunizam, a ovaj mu je uzvratio alarmirajući sve svjetske židovske organizacije tvrdeći da je Ivezić napisao antisemitski tekst. Zašto je antisemitizam ako nekoga optužiš za jugokomunizam, pa makar on bio i Židov, ostalo je nerasvijetljeno, ali Goldstein je čak tražio ostavku glavnog urednika *Vjesnika*

Nenada Ivankovića zato sto je objavio Ivezićev „antisemitski“ tekst. Kasnije ih je i tužio sudu. Naravno, spor nije dobio.

3) Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, je vjerovali ili ne, i stručnjak u pravnim znanostima, posebice u Kaznenom pravu. Tako on u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su: Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi *Hrvatstvo i židovstvo* i ja. Za mene kaže: „Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.“ Zanimljivo je da se sve to odigralo pošto je saznao da sam napisao odgovor na njegovu knjigu *Holokaust u Zagrebu* u kojoj je mene matematičara svrstao u revizioniste hrvatske povijesti. I dao mi najviše prostora poslije akademika Franje Tuđmana!

Ali, zanimljivije je što Goldstein, na razini malenog djeteta, tvrdi da ako ga „gadiš i vrijeđaš“, tj. ako komentiraš njegove tekstove onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Zanimljiv bi bio taj zakonski članak s takvom definicijom antisemitizma, zar ne? Zato sam sigurno zaslužio kazneno gonjenje kada sam u ironičnom pismu predsjedniku i Predsjedništvu podrugljivo komentirao njegovu tvrdnju kako su se četnici osvećivali Hrvatima zbog ustaškog genocida u NDH, a kao primjer je uzeo četničke zločine u okolici Mostara PET dana nakon proglašenja NDH.

Možda je g. Jergoviću potrebno biti vrhunski povjesničar da bi se netko smio izrugati ovakvoj bedastoći, ali akademici su očito više vjerovali matematičaru, pa je Goldstein zabilježen u povijesti HAZU-a kao najslabiji kandidat o kome se ikada glasovalo na izbornim skupštinama (za je bilo 34 akademika, od 105 nazočnih). Ali, ako je vjerovati podnaslovu Jergovićeva teksta, zapravo nije glupost ta tvrdnja o osveti petog dana od uspostave NDH zbog genocida u toj državi i tvrdnje povjesničara kako takvih smiješnih i glupavih interpretacija u Goldsteinovim djelima ima mnogo.

Ali, u pravu su u *Jutarnjem listu*. Takve priglupe tvrdnje u Goldsteinovim djelima ne mogu biti razlogom da ga se ne izabere u HAZU. Što ih ima više, tim više zaslužuje biti akademikom, zar ne?

Kažimo otvoreno ono *što akademici ne smiju izreći, a iskazat će web-komentatori*. Tu se doista radi o antisemitizmu, zar ne?

akademik Josip Pečarić

Treće pismo HAZU-u

PRIZNAJEM:AKADEMICIMA SMETA TO ŠTO JEDAN ŽIDOV PROUČAVA NOVIJU HRVATSKU POVIJEST

U *Slobodnoj Dalmaciji* od 13. 5. 2012. dan je kratak tekst s naslovom „Josip Pečarić, akademik“:

Matematičar je presudio da povjesničara Ivu Goldsteina ne prime u HAZU! I među najumnijima većini smeta zašto jedan Židov proučava noviju hrvatsku povijest. Kad ode za veleposlanika u Pariz, moći će razmijeniti iskustva o HAZU s Miroslavom Radmanom.

Na Izbornoj skupštini HAZU-a, navodeći mišljenja hrvatskih povjesničara o (ne)stručnom radu Ive Goldsteina, spomenuo sam i jednu duhovitu rečenicu dr. sc. Vladimira Geigera iz teksta „Goldsteinov kompendij neznanja“ (Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

„*U nestrpljivom sam iščekivanju novih Goldsteinovih uradaka“.*

I doista, izgleda da se svaki Goldsteinov tekst može s nestrpljenjem iščekivati, znajući unaprijed da se može duhovito komentirati i da će sam Goldstein pokazati kakve su njegove interpretacije hrvatske povijesti – pardon, kako su doista u pravu u *Slobodnoj Dalmaciji* kada tvrde kako akademicima *smeta zašto jedan Židov proučava noviju hrvatsku povijest*.

Istina, s obzirom da je u izvješćima sa Skupštine rečeno kako sam navodio mišljenja hrvatskih povjesničara, ostaje zanimljivo kako urednik tih naših uglednih novina zna što misle akademici kada glasuju (i UDBA bi znala, zar ne?), a nije problem u našim povjesničarima koji su pisali o nestručnom radu njihova kolege Goldsteina. Ili, u *Slobodnoj Dalmaciji* tvrde kako su ti povjesničari u svojim tekstovima pokazali kako im *smeta zašto jedan Židov proučava noviju hrvatsku povijest*, pa je takav stav preuzela i većina akademika?

Jasno je da nisam u pravu. Pa naravno da je problem u akademicima. To je očito već i zato što imaju ono „Hrvatska“ u nazivu svoje akademije. Istina, malo me muči i to što su neki od tih povjesničara znanstveni savjetnici u *Hrvatskom institutu za povijest*. Opet to „Hrvatski“, ali besmisleno je opterećivati se time. Pa sigurno su u pravu oni u *Slobodnoj Dalmaciji*!

Zato sam vrlo zahvalan tim našim uglednim novinama što su mi to razjasnili, jer onako neuk, kakav jesam, poveo bih se za gore spomenutom Geigerovom rečenicom (i on je iz **Hrvatskog** instituta za povijest!) pa bih pisao o kandidatu koji je dobio najmanje glasova na izbornoj skupštini HAZU-a u povijesti (34 od

105 nazočnih), zato što su Goldsteinove interpretacije hrvatske povijesti takve kakvima ih opisuje Geiger.

Da mi nije *Slobodna Dalmacija* objasnila o čemu se tu zapravo radi, vjerojatno bih se rugao i Goldsteinovoj interpretaciji povijesti danom u njegovu pismu HAZU-ovu Razredu za društvene znanosti.

Tako bi jedan matematičar komentirao i Goldsteinovo objašnjenje moga podrugljivog komentara o četničkoj osveti zbog ustaškog genocida u NDH. Osveti zbog genocida, koja je izvršena PET dana od uspostave te države.

Tvrdio bih:

> Već sam više puta napisao, a i sam Goldstein je pokazao u komentaru poslije Skupštine, kako nije razumio da je moj komentar bio ironičan pa je čak i naslov teksta u *Slobodnoj Dalmaciji* od 12. 5. 2012.: *Goldstein: Za dokazivanje genocidnosti Hrvata odgovoran sam koliko i za pomor krava u Liberiji*.

Umjesto da objasni zašto je kao primjer četničke osvete uzeo primjer od 15. 4. 1941., on komentira moju podrugljivu interpretaciju o „egzaktnom dokazu genocidnosti hrvatskog naroda", pokazujući da ne razlikuje porugu od tvrdnji.

Tako u svom odgovoru Razredu za društvene znanosti on točno prenosi na engleskom jeziku i dio koji je prof. Mrkoci uzeo iz njegove knjige (ovdje ću dati prijevod samo dijela koji se odnosi na ono što sam naveo u svom pismu). Dakle Goldstein kaže:

> *U knjizi tvrdim da su* ***četnici*** (naglasio J. P.) *zagovarali taktiku „čekanja na povoljan trenutak za opću pobunu". Do tada su počeli sa zadatkom obrane srpskog pučanstva od ustaškog genocida u NDH i osvećujući se Hrvatima i Muslimanima. Primjer ovoga već su dali 15. travnja 1941. Kad je* ***četnička postrojba*** (naglasio J. P.)*, povlačeći se iz Mostara pred ustašama koji su preuzimali grad, ubila nekoliko desetaka* (slobodni prijevod za 'several dozen', J. P.) *hrvatskih civila u obližnjim selima i zapalili veliki broj kuća...*

Ponavljam, u svom odgovoru Goldstein svima stavlja do znanja da je prof. Mrkoci ispravno tvrdio kako je on za primjer četničke osvete zbog ustaškog genocida uzeo baš spomenuti primjer.

Zato je posebno zanimljivo Goldsteinovo objašnjenje:

> *Pečarić je izokrenuo smisao ovih rečenica – na stranicama koje prethode navedenom citatu opisivao sam kako su velikosrpski elementi optuživali Hrvate i druge nesrbe za poraz u Travanjskom ratu 1941. pa sam, slijedom toga, spomenuo i osvetnički pohod jedne* ***jedinice kraljevske vojske*** (naglasio J. P.) *u kojem je ubijala hrvatske civile u okolici Mostara…*

Naravno, svakome je očito da Goldstein nije spomenuo taj primjer odmah poslije dijela za koji tvrdi, nego onako kako je tvrdio prof. Mrkoci! I onda mu ja „izokrećem“ smisao rečenica koje je on napisao onako kako i sam navodi da je napisao!

Ali, meni je ovdje posebno zanimljivo kako su „četnici“ već u sljedećem dijelu teksta njegova odgovora postali jedinica kraljevske vojske. Vjerojatno je to zbog komentara prof. Mrkocija (*Fokus*, 13. prosinca 2002.):

Goldstein ne samo da ne zna činjenice, on se ne obazire na kronologiju niti logiku. Za što su se osvećivali kad 15. IV. još nije niti bilo ustaške vlasti u Mostaru? Osim toga, ***nisu to bili četnici nego jugoslavenska vojska*** (naglasio J. P.). *Komanda jugoslavenske vojske poslala je đački bataljun iz Trebinja da napadne Mostar zbog vješanja hrvatskih zastava. Isto se dogodilo i u Čapljini, pokolj i palež.*

Zapravo je simpatično kada mi Goldstein prigovara što se *pozivam na jedan publicistički tekst*. Očito je zašto više vjerujem povjesničaru prof. Mrkociju nego povjesničaru prof. dr. sc. Ivi Goldsteinu, zar ne? Zato svi oni koji više vjeruju nekakvim publicističkim tekstovima nego „znanstvenim“ uradcima dr. sc. Ive Goldsteina, a koji žele doznati više o spomenutom Goldsteinovom primjeru od 15. 4. 1941., neka pogledaju tekst na Portalu HRSvijet od 14. veljače 2012.: *Uz 67. obljetnica ubojstva fra Leona Petrovića i šestorice mostarskih franjevaca*.

U šali često kažem kako su mnogi koji komentiraju gluposti u Goldsteinovim interpretacijama hrvatske povijesti zapravo koautori u njegovim narednim knjigama (Goldstein se i u odgovoru poziva na kasnije knjige). Zato se i sada mogu zapitati je li prof. Mrkoci koautor ovog pisma prof. dr. sc. Ive Goldsteina, kad Goldsteinu četnici naglo postaju jedinica kraljevske vojske.

Vratimo se kratkom tekstu u *Slobodnoj Dalmaciji*. Doista je smiješna usporedba (ne)izbora Goldsteina i Radmana, jer Radmanu nitko nikada nije osporio njegovu znanstvenu izvrsnost niti je eventualno njegov rad doveo u svezu s nekakvim židovstvom. Dapače, on je još 1992. godine izabran za dopisnog člana HAZU-a i na internetskim stranicama Akademije može se vidjeti da je on još uvijek njezin član *(http://info.hazu.hr/miroslav_radman_biografija).*

O Radmanovom (ne)izboru svatko može više doznati iz moje knjige *Kako su rušili HAZU?* Ne vjerujem da u Slobodnoj Dalmaciji misle kako je naslov moje knjige ono što povezuje neizbor Goldsteina i Radmana!

Ali, kada je Goldstein u pitanju, sve je tako očito. *Slobodna Dalmacija* je apsolutno u pravu! Zapravo se divim kako je prozrela niz akademika, za razliku od samog Goldsteina, koji, istina prije izbora u Akademiji, konstatira: *„Motivi akademika Pečarića za pisanje ovog očitovanja Predsjedništvu HAZU očigledno nisu znanstvene prirode; valja ih tražiti negdje drugdje.“*

Ponavljam, svaka čast *Slobodnoj Dalmaciji*. Zato priznajem: Akademicima doista *smeta to što jedan Židov proučava noviju hrvatsku povijest*!

akademik Josip Pečarić

BEOGRADSKI DOKTORI

Već sam komentirao ruganje Davora Krile prof. dr. Ivi Goldsteinu (*Slobodna Dalmacija* od 30. 5. 2012.) kada je svog sugovornika upitao:

Njegova nekompetencija ostala je u sjeni činjenice da vas je za promoviranje „genocidnosti hrvatskog naroda“ optužio čovjek koji je, gle stereotipa, svoju karijeru izgradio u Beogradu?

Goldstein je odgovorio: *Ni na to nemam komentara.*

Zapravo, komentirao sam samo porugu u prvom dijelu pitanja kada se Krile narugao Goldsteinovoj priglupoj tvrdnji kako sam u ironičnom pismu Predsjedniku i Predsjedništvu optužio Goldsteina *za promoviranje „genocidnosti hrvatskog naroda“*. O tome sam pisao u nizu tekstova, pa vjerojatno svi već znaju za „genijalni“ Goldsteinov primjer četničke osvete zbog genocida u NDH nad Srbima već petog dana postojanja te države.

Ali Krile se u ovom pitanju ruga Goldsteinu kada spominje kako sam ja navodno *karijeru izgradio u Beogradu*. Krile zna da ja u Beogradu nisam mogao sa stotinu objavljenih radova dobiti nikakvu poziciju u matematici, tj. bio sam asistent iz fizike, pa je jasno da zapravo misli na samog Goldsteina, koji je doista, poslije neuspjeha u Zagrebu, doktorirao u Beogradu.

Kako je to izgledalo u Zagrebu opisao je njegov mentor prof. dr. sc. Miroslav Brandt u knjizi *Život sa suvremenicima*:

> *Tek dvije godine prije moga odlaska u mirovinu (1984.) otvoreno je novo asistentsko mjesto na mojoj katedri. Nekoliko kandidata (po narodnosti i uvjerenju Hrvati) odbijeno je. Napokon su SK i njegovi eksponenti na odsjeku nametnuli jednoga tek završenoga studenta veoma marljivog, ali i krajnje ambicioznog, a također štićenika glavne suradnice i miljenice prof. Šidaka, M. G. Uza sve to, ne imajući drugog izlaza, a moj se odlazak u mirovinu približavao, prihvatio sam i toga asistenta. Uskoro sam mu pomogao da dobije francuski stipendij na* École pratique des hautes etudes en sciences sociales *u Parizu i osobno zamolio profesora Jacquesa le Goffa, jednog od korifeja svjetske povijesne znanosti, da mu na tom studiju bude savjetodavcem. Također, zadao sam mu temu za doktorsku raspravu i prije njegova odlaska na put mnogo puta sam mu objašnjavao probleme vezane za tu buduću raspravu. Nakon njegova povratka doznao sam od prof. Le Goffa da je on u radu Škole sudjelovao tek formalno, a da se uglavnom prepuštao razonodi. Nije se, poslije godinu dana, vratio u Zagreb s dogotovljenom radnjom, pa sam mu izobilno pomagao u prerađivanju njegova prelimarnog teksta. Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio)* što više publiciranih naslova. *Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao,*

nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja! *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljnjega znanstvenog razvitka.*

Dakle, ja sam iz Kotora (Crna Gora) otišao u Beograd, dva puta sam se pokusao vratiti u Kotor, pa tek onda došao u Zagreb. Poznato je što sam u Zagrebu uradio. Recimo, planira se (u Hrvatskoj je 36 doktora matematičkih znanosti proizašlo iz „moje“ znanstvene škole) konferencija *Tisuću radova akademika Josipa Pečarića*. Sigurno je da Krile ne misli da je sto (koliko sam radova imao kada sam došao u Zagreb) veće od tih tisuću (koliko bih ih trebao imati do te konferencije). A možda i misli po uzorku: Ako stotini dodaš nulu, ona postaje tisuća, a znamo da je nula ništa, pa je očito Pečarić sve napravio u Beogradu. Istina, bilo je i suprotnih mišljenja. Tako je naš veliki matematičar prof. dr. sc. Ivo Goldstein u Globusu 2. kolovoza 2002. kao argument za diskvalifikaciju HAZU-a iznio da je za njezina člana izabran „izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića“.

Goldstein doktorira u Beogradu i vraća se (bez problema) u Zagreb. Nema ni on problema sa sveučilišnom karijerom, osim što mnoge kolege ne „razumiju“ njegov „znanstveni“ rad.

Zanimljivo je da su nam obojici osporavali doktorske disertacije.

Ja sam vodio pravi rat u Beogradu da doktoriram, iako su mi u komisiji bili čuveni američki profesori Boas i Ky Fan i koji su dali izuzetno pohvalna mišljenja o mom radu. Recimo Boas, u tom momentu predsjednik AMS-a i glavni urednik časopisa *The American Mathematical Monthly* i *Journal of Mathematical Analysis and Applications,* ustvrdio je da je teza bolja od većine teza koje je vidio, a Ky Fan da s nestrpljenjem iščekuje njeno tiskanje. Uspio sam doktorirati kada sam pokazao da je pogrješan dobar dio disertacija kolege koji je bio zadužen da spriječi moj doktorat.

Goldstein svoju tezu tiska u Zagrebu kao svoju prvu knjigu, ali ju je odmah osporio naš poznati arheolog, povjesničar umjetnosti i etnolog dr. sc. Anton Zakarija u članku *Crkva i politika*, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001., s. 708. – 710. Evo kako je to komentirao prof. dr. sc. Ivan Biondić u knjizi *Magna fraus* (str. 175.):

Zato je „progonjeni“ zagrebački diplomand doktorirao u Beogradu iz područja „vizantologije“, kao što je beogradski (Drago Roksandić) doktorirao u Zagrebu iz područja „vlahologije“. Radi li se o slučaju? Naime, „Goldsteinova knjiga, iskonstruirana, sklepana i nedozrela, ali s krunom doktorata, (mogla bi) jednom poslužiti za novi ciklus pretenzija i nove memorandume?“. Naime, u knjizi Bizant na Jadranu (Zagreb, 1992.), što je prerađena disertacija obranjena u Beogradu (1987.), Ivo Goldstein „kroz 230 stranica teksta, koji obuhvaća vrijeme od VI. do XI. stoljeća, ponavlja stalno i neumorno izraz bizantski Jadran“. Dakle, on posve izostavlja izraz hrvatski

Jadran. „Ako na istočnojadranskoj obali nije bilo Hrvata, i ako je nosila bizantski pečat, nije teško pogoditi tko bi na nju trebao imati povijesno pravo: kulturni nasljednici Bizanta. Posljednji rat nije se vodio za planinske sklavinije, već za more. S većom težinom od drugih jer je izašla iz radionice hrvatskog autora? I objavljena u Zagrebu".

(Citate je prof. Biondić uzeo iz spomenutog članka dr. Zakarije koji sam ja i spomenuo u svom izlaganju na Izbornoj skupštini HAZU-a).

Goldstein je u Zagrebu nastavio raditi na isti način, pa je već sljedeću njegovu knjigu „sasjekao" prof. dr. sc. Neven Budak (*O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek",* Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299 – 333).

Dat ću niz Budakovih ocjena rada prof. dr. sc. Ive Goldsteina (preskočit ću veliki broj konkretnih primjera iz članka danog na 29 stranica):

Moji su prigovori knjizi mnogobrojni i raznovrsni. Pokušat ću ih sistematizirati u nekoliko skupina: one što se odnose na faktografske pogreške, metodičke pogreške, na nepoznavanje i nenavođenje literature, na krivo zaključivanje i na ostale greške. Mislim da tema zavređuje da joj se posveti dovoljno pažnje, jer se u novije vrijeme uopće opaža tendencija olakog odnošenja prema osnovnim pravilima struke kod nekih povjesničara mlade generacije.

(...)

1. FAKTOGRAFSKE POGREŠKE

Ovako velik broj faktografskih pogrešaka pokazuje da autor izvorima, literaturi i vlastitom tekstu pristupa površno. Ponekad se stječe dojam da rukopis prije objavljivanja nije pažljivo pročitao i provjerio.

2. METODIČKE GREŠKE

U ovom su odjeljku prikazane metodičke pogreške, dakle one u kojima je Goldstein pokazao da ne drži dovoljno do pravila povjesničarskog „zanata". Najčešće je riječ o neutemeljenim analogijama i olakom donošenju neargumentiranih zaključaka, te primjerice korištenju izvora u hrvatskom prijevodu, umjesto u latinskom izvorniku, ali i o drugome.

(...)

Veliki broj metodičkih grešaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanosti je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.

3. NEPOZNAVANJE I NENAVOĐENJE LITERATURE

(...)

No, vidjeli smo da Goldstein ne navodi ključne i recentne radove. Osim toga, nerijetko se događa da neki rad u bilješci, ali ne prenosi mišljenje autora u tekstu, dok ponekad navodi tuđe rezultate bez citiranja rada iz kojeg su preuzeti. Moj je dojam da se u mnogočemu drži rezultata Nade Klaić, često ih preuzimajući i bez navođenja njenog autorstva.

4. KRIVO ZAKLJUČIVANJE

U ovom mi je odjeljku namjera ukazati na način na koji I. G. donosi zaključke. Ponekad je pri tom riječ o metodičkim promašajima (na što sam već dijelom upozorio), a ponekad o sasvim neshvatljivim zaključcima. Zbog toga ću jedan dio autorovih navoda popratiti kraćim komentarom, dok ću druge citate ostaviti bez primjedbi.

(...)

Kako sam na početku ovog odjeljka istaknuo, uz ove citate nemam nikakvog komentara, ali upravo oni, čini mi se, dovode najviše u sumnju kvalitetu čitave knjige, te sam zbog toga držao neophodnim upozoriti na ova sporna mjesta.

5. OSTALE PRIMJEDBE

(...)

6. ZAKLJUČAK

„... želim se kloniti pokušaja da na stara pitanja odgovaram na stari način…“, ističe Ivo Goldstein (16). U svojoj je opravdanoj i vrijednoj želji da otvori nove prostore hrvatskoj medievistici, međutim, skliznuo u područje neznanstvenog. U želji da piše o problemima o kojima naši vlastiti izvori šute, upustio se u stvaranje zaključaka na temelju neargumentiranih i neodrživih analogija. Štoviše, nerijetko se poslužio pretpostavkama koje se, zbog toga što nisu utemeljene na izvornoj građi, mogu s pravom označiti kao plod autorove mašte. Iako je granica između rekonstrukcije i konstrukcije prošlosti u radu povjesničara ponekad teško odrediva, jasno je da je Goldstein, slijedeći svoje dobre namjere, zašao duboko onkraj dopuštenog u sferu fikcije.

Druga je značajka ove knjige površnost kojom je autor pristupio radu. Propustio je pažljivo pregledati tekst i tako ukloniti veliki broj faktografskih grešaka, nedosljednosti i nelogičnosti.

Napokon, njegov je odnos prema historiografskoj literaturi jednako površan. Dok inozemnu literature ne poznaje ili ne citira (osim, pored rijetkih izuzetaka, onih djela koja su u nas prevedena), domaćom se koristi previše selektivno, zanemarujući neke autore ili važne priloge u potpunosti, vadeći iz drugih samo

neke podatke. Osim što se ponekad koristi udžbenicima, izvore rabi u hrvatskim prijevodima. Zašto to radi, kada dobro vlada latinskim, nije jasno. Izvore povrh toga koristi proizvoljno, proglašavajući ih po potrebi falsificiranima ili nepouzdanima, da bi drugom prilikom iz njih crpio podatke koji mu odgovaraju.

Svim tim postupcima učinio je knjigu nepouzdanom i zapravo neupotrebljivom.

Mišljenja sam, zbog svega iznesenog, da je knjiga Ive Goldsteina, usprkos vrijednosti sadržajnoj u njenoj koncepciji, promašaj. Jedino vraćanjem na istinsku znanstvenu kritiku, utemeljenu na strogim kriterijima, moći ćemo spriječiti takvu praksu prije no što poprimi nepopravljive razmjere. To je i jedini razlog ove recenzije.

Kako sam i kritiku prof. Budaka spomenuo u svom ironičnom pismu predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a, prof. Goldstein u svom odgovoru upozorava da je na te kritike „u *Radovima Zavoda za hrvatsku povijest* br. 28 (Zagreb 1995), argumentirano odgovorio“. Doista nisam ni želio pogledati te „argumentirane odgovore“, jer je činjenica da je Goldstein otišao s te katedre, a Budak je ostao. Osim toga, iako je Budak nebrojeno puta citiran u raznim tekstovima koji su ukazivali na nesposobnost prof. Goldsteina, nisam zapazio da se prof. Budak (koji je, čini mi se, danas blizak prof. Goldsteinu) ogradio od svojih zaključaka. To sugerira da nije promijenio mišljenje o toj knjizi. S druge strane, imamo skoro istovjetna mišljenja drugih hrvatskih povjesničara o kasnijim Goldsteinovim knjigama, a na njih sam i upozorio na Skupštini.

Ali, vratimo se na Brandtovu primjedbu: *Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio)* što više publiciranih naslova.

Krile opet postavlja podrugljivo pitanje:

Možete li komentirati optužbe za prepubliciranost? Neki drže da niste dostojni Akademije jer izdajete previše knjiga.

To je također još samo jedna od fenomenalnih optužbi na koje ne mogu imati komentara. Uostalom, stvarno bi bilo ispod razine kada bih se branio od tih i sličnih besmislica koje su se proteklih dana iznosile u javnost. Da se sve to uistinu ne događa, čovjek bi rekao da se radi o teatru apsurda.

Naime, očito je da Krile koji zna da ja, kao netko koji spade u sam vrh svjetske matematike po broju objavljenih radova, sigurno nisam prigovarao tako nešto. Krile također zna da kolege Goldsteinu ne prigovaraju to, nego činjenicu da što vise knjiga ima, to i više njegovih gluposti zagađuje hrvatsku povijesnu znanost. To je očito pokazao i dr. sc. Vladimir Geiger (*Goldsteineov kompendij neznanja*, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.) pa sam njegovo mišljenje i pročitao na Skupštini:

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radove zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju "baš me briga" pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i "zabavnih" vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najslikovitije (čitaj: najtragičnije) primjere.

Primjer prvi:
Pad na ispitu iz vlastita kolegija

Iako je Primjer prvi doista zanimljiv ipak ćemo dati primjer deseti jer se radi o nečemu što sigurno znaju svi u Hrvatskoj osim prof. Goldsteina (*Hrvatsko slovo*, 11. lipnja 2010.):

Goldstein se godinama upinje iskazati svoja renesansna znanja i sposobnosti, pa i u poznavanju suvremene hrvatske glazbe. U knjizi Hrvatska 1918 – 2008. (Zagreb, 2008.), opisujući i objašnjavajući stanje u Hrvatskoj 1995., Goldstein navodi: „Kraj borbe za samostalnost odnio je mitove, snove, utopije, iluzije, koji su na tisuće muškaraca i žena vodili u borbi i žrtvi, a bez kojih bi krajnja pobjeda bila nezamisliva. Prijelaz u novu stvarnost razočarao je i otrijeznio mnoge. Te je osjećaje vjerojatno najbolje izrazila tada iznimno popularna pjesma 'Ruža hrvatska' zagrebačke grupe Prljavo kazalište", te donosi stihove:

Ima dana kada ne znam
što ću sa sobom...
Lupi petama
i reci: evo, sve za Hrvatsku,
poljubi zastavu
i pusti suzu neku iskrenu.
O Bože, čuvaj mi
naše golubove i sirotinju,
jer bogati se ionako
za sebe pobrinu.

Ipak, ovo nisu stihovi pjesme „Mojoj majci" [poznata i pod nazivom: „Ruža hrvatska"], nego stihovi pjesme „Lupi petama" Prljavog kazališta. Međutim, pjesme i „Mojoj majci" [„Ruža hrvatska"] i „Lupi petama" ubrajaju se u izrazite hrvatske domoljubne pjesme. „Mojoj majci" [„Ruža hrvatska"] je prvi put objavljena 1988., nakon čega je postala izrazom buđenja nacionalnog naboja u Hrvata, a „Lupi petama" je prvi put

objavljena 1993., i unatoč i buntu koji izražava, progovara o hrvatskim braniteljima te je i shvaćena i prihvaćena kao hrvatska domoljubna pjesma, suprotno od Goldsteinove interpretacije.

Baš me zanima kako bi Goldstein interpretirao pjesme Hladnog piva.

Umjesto zaključka:

Netko mudar nedavno je izrekao da su naši povjesničari u mnogo slučajeva veća sramota od naše povijesti.

Zapravo, uz priču o „prebupubliciranosti“ dovoljno je pročitati Geigerov podrugljiv komentar:

U nestrpljivom sam iščekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

Da, u pravu je Goldstein: imamo doista teatar apsurda, zar ne?

DIRLJIVA GOLDSTEINOVA BRIGA

Vrijeme je da završim ovu „priču“ o Krilinom ruganju Goldsteinu. Zato ću dati samo još osvrt na ostatak ovog iznimno zanimljivog razgovora:

1) Naravno, nije lijepo kada se jedan novinar ruga cijenjenom sveučilišnom profesoru, ali to nije usamljeni slučaj. Eto vidim kako je isti razgovor poslužio i *Hrvatskom listu* od 7. lipnja 2012. za nešto slično. U „Fusnoti za fah idiote“ možemo naći sljedeće:

> *Ivo GOLDSTEIN, povjesničar koji je optužio NDH za zločine i prije nego što je NDH postojala:*
>
> *„Karamarkova obavještajna povijest nije sporna, ali on kao političar mora revidirati svoje stavove…“*
>
> *HL: I da počne vjerovati u Vaše pamflete i laži te da Vama prepusti vođenje HDZ-a!*

2) Zapravo, ljubomoran sam na ove iz *Hrvatskog lista* jer su doista duhovito interpretirali primjer iz mog Pisma predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a. Jedino se tješim što je moja interpretacija o „egzaktnom dokazu genocidnosti hrvatskog naroda“ bila nerazumljiva za prof. dr. sc. Ivu Goldsteina, tj. uopće nije razumio porugu i potrudio se to pokazati cijeloj Akademiji.

Goldsteinu ipak moramo oprostiti jer on zna da golema većina hrvatskog naroda misli da on doista želi dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda. Naravno, ne može živjeti u Hrvatskoj i to izravno reći pa to radi posredno. Tako prof. Mrkoci to komentira u *Fokusu,* 13. prosinca 2002.:

„Partizani su vršili odmazde, palili kuće i ubijali. Četnici su se *osvećivali*. Samo su ustaše vršili zločine zbog *urođenog nasilja*.“

Krile to zna, a zna i što sam o tome napisao glavnom uredniku Slobodne Dalmacije:

> Niste mi tiskali odgovor, ali zato jeste intervju (*Slobodna Dalmacija,* 13. listopada 2002.). Da Goldsteinima nije strano korištenje neistinama pokazao sam upravo na primjeru tog intervjua, gdje sam konstatirao:
>
> *Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J .P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja.* ***Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad ne će reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to „dokaže“*** (istaknuo J. P.).

Evo kako to navode Ivo i Slavko Goldstein u tekstu „Akademik Pečarić uporno laže“ (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada 2002.):

U intervjuu pod naslovom „Bulajićevi učenici kroje nam povijest“ u Slobodnoj Dalmaciji od 13. 10. 2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein „promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda“. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su „Goldsteini... Bulajićevi učenici“, jer ***„slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava*** (istaknuo J. P.), *pa time 'dokazali' i genocidnost hrvatskog naroda“.*

Veliki dio svog teksta Goldsteini koriste da pobiju tu „moju“ tvrdnju, a zapravo svoju laž!

Međutim, ono što je važno istaknuti u tom odgovoru oca i sina Goldstein jest kada poslije takve svoje laži kažu:

„Potrudit ćemo se da njegove laži ne postanu istinom“.

Niste tiskali moj odgovor!

Ono što je posebno zanimljivo jest činjenica da sam spomen kako Goldsteini žele dokazati genocidnost hrvatskog naroda kod njih izaziva potrebu da u odgovoru koriste neistine. U gornjem slučaju to je očito. O ovoj najnovijoj vidjeti moj tekst „Goldsteinova prijevara“.

3) Naravno, Goldstein ne će propustiti ni ovu prigodu da ne spomene Stepinca pa kaže:

„...serija “Jugoslavenske tajne službe“ najavljuje se s potpunom izmišljotinom da je kardinal Stepinac bio otrovan.“

Ovdje ću dati samo što je rečeno u toj emisiji, prema Večernjem listu od 16. 4. 2012.:

Teolog Juraj Batelja, koji godinama istražuje povijesnu građu vezanu za Stepinca, u seriji tvrdi da je nadbiskup pogrešno liječen jer su postavljane pogrešne dijagnoze pod stalnom prismotrom Udbe, koja je otvarala bočice s lijekovima i krivotvorila liječnička izvješća.

- Kad kemijski institut univerziteta u Rimu u kostima žrtve pronađe toksične supstance kadmija, kroma, olova i arsena, mislim da se slobodno može zaključiti da je bilo manipulacije nad zatočenim Stepincem u Lepoglavi. U pitanju su supstance koje on nije mogao uzeti kroz hranu i liječenje nego su se našle u njegovu organizmu kao posljedica, vjerujem, jedne zlouporabe moći, rekao bih čak i mržnje koja je išla preko groba – priča monsinjor Batelja.

Podvrgnut zračenjima

Nakon izdržavanja dijela kazne od ukupno 16 godina strogog zatvora, teško bolesni Stepinac rješenjem o uvjetnom otpustu iz Lepoglave 5. prosinca 1951. pušten je da umre u kućnom pritvoru u Krašiću.

– Kardinal je trpio nesnosne bolove, a ministarstvo unutarnjih poslova Jugoslavije nije mu dopustilo liječenje i kontrolu u Zagrebu, i to je činjenica. Liječnici su bili pod neprekidnim nadzorom tajne policije koja je čak i manipulirala bočicama lijekova. Nadbiskup je liječen od jedne bolesti, a zapravo bolovao od druge. U korespondenciji koja je sačuvana na relaciji dr. Lorenc u Los Angelesu, dr. Bogičević u Zagrebu i dr. Ružić u Chicagu, može se iščitati da doista nije na čast službi jedne države da manipulira liječničkim izvješćima. Profesor Lorenc jasno je ustvrdio da „ovo nisu pravi dokumenti i ne mogu se odnositi na mojega pacijenta" - rekao je monsinjor Batelja koji tvrdi da je sudska medicina u Rimu ustanovila kako je Stepinac bio podvrgnut čak i zračenjima koja nisu imala terapeutsku svrhu.

Ma kakav kemijski institut univerziteta u Rimu! Mi trebamo vjerovati našem istaknutom znanstveniku iz područja kemijskih znanosti dr. sc. Ivi Goldsteinu. Pa taj Batelja sâm kaže da je sve bilo pod stalnim prismotrom Udbe. Pored njih tako nešto se sigurno ne bi moglo dogoditi, zar ne? Uostalom, sve se to lako može i provjeriti u Povijesti SKJ!

4) Naravno Goldstein u razgovoru daje podršku **Novom nacrtu Zakona o HRT-u. Doista, na HRT-u se događaju nedopustive stvari. O tome na HRSvijetu otvoreno pišu 16. travnja 2012.:**

Goldstein *je u raspravi sa* ***Slavenom Leticom i Ivom Bancem*** *o Bleiburgu ispao polupismeni šovinist, a* ***Šime Lučin*** *je u srazu o pravima homoseksualaca s predsjednikom udruge Blaženi Alojzije Stepinac djelovao u najmanju ruku nedoraslo. Kada cijeloj ovoj situaciji pridodamo televizijske nastupe* ***Dujmovića i Šole*** *koji mogu parirati bilo kojem lijevom intelektualcu, dobijemo zabrinjavajuću sliku za vladajuću političku garnituru.*

Iz HHO-a još i tvrde: izmjene Zakona o HRT-u komesarski su model partijske televizije. Sigurno Banac, Čičak, Silobrčić i dr. imaju nešto protiv Goldsteina. Valjda zato i stric Ivin nije ostao na čelu te organizacije.

5) Dirljiva je Goldsteinova briga o **Hloverki Novak Srzić:**

Nisam ni za kakav progon vještica, ali minimalna moralnost iziskuje da se privremeno povuče, sve dok se ne obrani od optužbi. Osim toga, čini mi se da emisije poput onih koje ona vodi iziskuju sasvim drugi pristup problemu voditelja.

Uvjeren sam da je nesebični Goldstein objašnjavao Hloverki kako treba obavljati svoj posao, ali ova nezahvalnica ga sigurno nije poslušala. A neka se ugleda na njega i po tome što je odmah čim je čuo za sumnje nekih kolega kako nestručno radi svoj posao prestao držati predavanja na Filozofskom fakultetu, dok se ne utvrdi je li to istina!

A o Goldsteinovom dirljivom odnosu prema ljudima s HTV-a pisao je Miroslav Mikuljan (intervju na Portalu HKV-a) kada o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

> *Kao što točno kažete, 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.*

6) I ne samo prema ljudima s HTV-a. O tom dirljivom odnosu pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, Vijenac, 397, 21. 05. 2009. (*Goldsteineov kompendij neznanja*, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

> *Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogrješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?*

Naravno, nama je jasno kako je Goldstein na lijep način pokušao objasniti kolegi kako nije u pravu, a ovaj – nezahvalnik – piše ovako nešto.

Nezahvalnik jedan, on piše tako a uopće nije pokrenuta cijela hajka na njega kao u slučaju kada je slično o Goldsteinovom radu pisao dr. sc. Jure Krišto.

7) Krišto!? A što da je prošao kao Thompson (taj će još vidjeti!)?

Vjerojatno Geiger i ne zna kako je to izgledalo s Igorom Zidićem, predsjednikom Matice hrvatske. O toj hajci sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske*, „Hrvatsko slovo“ od 14. veljače 2003.:

Počeo ju je Ivo Goldstein još prije pojave knjige *Holokaust u Zagrebu*, nastavljena je u samoj knjizi i tako – sve do danas. Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH“), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina „Holokaust u Zagrebu“, kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193.-194. pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da „sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj, a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga“, pa iako „ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske“ potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da „izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske“.(…) Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa „Židovom Sternbergom“ i njegovom obitelji čija bi imovina „savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama“ i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu „u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće“.’

(...)

Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici Matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. „Holokausta u Zagrebu“ piše: „Industrijalac Manfred Sternberg (1892) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljednji čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD.“ Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave NDH nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, previše je.

Poslije toga moga članka prestala je hajka na Maticu koju su pokrenuli Goldsteini!

Istina, ne znam zašto, jer Zidić je to doista i zaslužio, zar ne?

8) Na kraju doznajemo kako otac i sin Goldstein pripremaju „tsunami knjigu o Titu“. Vjerojatno je dr. Geiger mislio na nju, kada je još u spomenutom tekstu iz Hrvatskog slova rekao:

U nestrpljivom sam iščekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

akademik Josip Pečarić

RAZGOVOR U ZAGREBU S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Hrvatsko iseljeništvo nedvojbeno prati glavninu zbivanja u domovini. Tako je i *otales Radiosat*, hrvatska emisija na argentinskom radiju, u svome ovotjednom izdanju objavila razgovor s akademikom Josipom Pečarićem. Glavne teme razgovora bile su suđenje hrvatskim generalima u Haagu te neuspješan pokušaj prijama Ive Goldsteina u HAZU.

– Gospodine Pečariću, znamo da ste puno pisali o sudu u Haagu. Kako danas vidite situaciju oko generala Ante Gotovine?

Velika sramota UN-a jest sama činjenica da je toliko u zatvoru i da se sudi čovjeku koji je najzaslužniji za sprječavanje genocida u njihovoj zaštićenoj zoni Bihać i to genocida razmjera onih iz Drugoga svjetskog rata, kako reče američki obavještajac iz Kuće slavnih obavještajaca Ivan Šarić, koji je u vrijeme „Oluje“ bio američki vojni ataše u Hrvatskoj. Sramota je tim veća što se sve odigravalo poslije genocida u Srebrenici, tako da i to potvrđuje želju Britanaca i nekih drugih iz EU-a da poslije genocida u Bihaću Srbe proglase pobjednicima u ratu.

Pogledajte i prvostupanjsku presudu:

- Raspravno vijeće je zaključilo da hrvatski vojni i politički vrh nije namjeravao dopustiti zločine poput spaljivanja, pljačke, ubijanja, nečovječnog postupanja itd.
- Hrvatske državne institucije (MUP, Vojna policija, DORH, sudstvo, HV) nisu imale politiku da ne istražuje zločine.
- Raspravno vijeće nije osudilo generala Gotovinu za zapovjednu odgovornost.
- Raspravno vijeće je zaključilo da su transkripti sa sastanka na Brijunima, kao i Gotovinina naredba za napad u Oluji dvosmisleni te da Raspravno vijeće treba vidjeti rezultate operacije Oluja kako bi utvrdilo je li bilo udruženog zločinačkog pothvata, kao i jesu li brijunski sastanak i Gotovinina naredba za napad bili protuzakoniti.
- Raspravno vijeće je pronašlo 50 granata u Kninu koje su pale na udaljenosti većoj od 200 metara od vojnog cilja, 11 u Benkovcu, dvije u Obrovcu i dvije u Gračacu. Radi se o 65 granata od njih 1205 ispaljenih na to područje, odnosno o pet posto ispaljenih granata izvan graničnog područja. Prema izračunima Raspravnog vijeća, 95 posto topničkih granata ispaljeno je na vojne ciljeve. Ako se uzme 400-metarski raspon, broj granata ispaljenih na nevojne ciljeve bio bi 13, odnosno jedan posto granata.
- Raspravno vijeće nije pronašlo čvrst dokaz da je ijedna osoba ubijena ili ozlijeđena u prekomjernom granatiranju u Oluji.

– Ipak, Pretresno vijeće na temelju 65 granata zaključuje da je bilo neselektivnog granatiranja, te da je tih 65 granata bilo primarni i direktni uzrok odlaska 20 000 Srba iz Knina, Benkovca, Obrovca i Gračaca.
– Zbog pronalaska 65 granata koje su pale izvan granice od 200 metara udaljenosti od vojnog cilja, Raspravno vijeće je zaključilo kako je brijunski sastanak sigurno bio sastanak udruženog zločinačkog pothvata te da su Gotovinine naredbe bile njezin dio.
– Raspravno vijeće je zaključilo da iako je hrvatsko političko i vojno vodstvo bilo protiv takvih zločina, Gotovina je kriv za ove zločine, kao i da su ubojstva, paljenja, pljačke i ostalo „prirodna i predvidiva posljedica“ zločinačkog plana da se topničkim napadima Srbi natjeraju na odlazak. Raspravno vijeće je zaključilo i da zbog toga što je Gotovina znao da Srbi odlaze pod topničkom paljbom, trebao je znati da će neki Srbi ostati u „Krajini“ te da je zbog toga trebao znati da će biti prilika za zločine, zbog čega su isti bili „prirodne i predvidive posljedice“ zločinačkog plana progona Srba uz pomoć topničkog granatiranja.

Zaključci su doista smiješni.

Normalan se čovjek zapita rugaju li se u Haagu Srbima kada kažu da su kolektivno pobjegli iz svoje tzv. države zato što je čak 65 granata palo nekoliko stotina metara daleko od njihovih kuća. Naime, po međunarodnim vojnim pravilima vojni objekti se grade na udaljenosti od najmanje 600 m od civilnih objekata. Ako se zna da se radi o granatiranju s udaljenosti od 27 km, ne čudi što su američki, britanski i kanadski vojni stručnjaci dostavili sudu svoju ekspertizu u kojoj govore o neuobičajenoj učinkovitosti i preciznosti HV-a.

Uopće je sramotno optuživati na gore opisan način generale koji su provodili vojno-redarstvenu akciju oslobađanja, i po tvrdnjama samoga UN-a, okupiranih područja svoje države, na što Hrvatska ima pravo i obvezu i po međunarodnom pravu i po vlastitom Ustavu.

Nisu mogli ustvrditi da to nije trebalo uraditi, jer je u suprotnosti s međunarodnim pravom, ali onda su konstatirali da su za to krivi generali, što je nešto zrelo za umobolnicu. Tvrditi da to nisu smjeli učiniti jer su „*ubojstva, paljenja, pljačke i ostalo 'prirodna i predvidiva posljedica' zločinačkog plana*“, već je čisti rasizam jer je poznato da se odmah poslije oslobađanja okupiranih hrvatskih područja išlo na obranu Bihaća (o tome svjedoči i američki vojni ataše) od namijenjenog mu i svjetskim moćnicima pogodnog genocida nad 100 000 tamošnjih muslimana.

Napomenut ću da u Hrvatskoj ni vlast niti mediji ne spominju spašavanje Bihaća. Očito da i oni služe svjetskim moćnicima. Na žalost, jedini koji su imali šansu da o tome vrlo glasno govore, odvjetnici naših generala, nisu to činili. Zato i američki ataše u *Hrvatskom listu* od 25. kolovoza 2011. pita: „Zašto me Gotovinina obrana nije pozvala za svjedoka?“ Koliko je meni poznato nije mu

odgovoreno. Jedino smo govorili mi u pismu VS-u UN-a, koje je supotpisalo i mnogo Hrvata iz Argentine i drugih država gdje žive naši ljudi.

Spomenut ću još samo kako postoji i Sudu poznata izjava Slobodana Miloševića koji optužuje tamošnje Srbe zbog bijega. Milošević ih uspoređuje sa zečevima. Zapravo je iz njegove izjave razvidno da su Srbi iz Knina bijegom željeli izazvati napad Jugoslavije na Hrvatsku. Suci u Haagu sve to dobro znaju, ali i oni su plaćenici i moraju raditi ono za što su plaćeni, zar ne? Teško je znati što će oni presuditi, jer zapravo to ne znaju ni oni sami. Tek kada im gazde kažu, znat će i oni!

- Zapazili smo vašu ulogu u najnovijim izborima u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti. Možete li nam o tome pričati?

Očito mislite na (ne)izbor prof. dr. sc. Ive Goldsteina za redovitog člana HAZU-a. Zapravo, bio sam šokiran samom činjenicom da je predložen za akademika, jer sam igrom slučaja puno znao o njegovu „znanstvenom“ radu (napisao sam i knjigu *Brani li Goldstein NDH?).* Jednom sam prigovorio jednom poznatom povjesničaru kako takav „znanstvenik“ uopće može biti na Sveučilištu. Odgovorio mi je nešto u sljedećem stilu:

> *Poznat mi je „znanstveni“ opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim „istraživanjima“ napisali. Međutim, u našim staleškim krugovima godinama se govori: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, barem jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein.*

Zato je moja dužnost kao akademika bila pokušati spriječiti, da se našalim, da naša Akademija postane – Akademija redikula. Najprije sam napisao predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a ironično pismo pohvale. U pismu sam ironično komentirao jednu Goldsteinovu interpretaciju. Naime, uzeo je kao primjer osvete četnika za genocid ustaša nad Srbima u NDH to što su četnici napravili velika zvjerstva u okolici Mostara pet dana poslije uspostave NDH. Zamislite kolika je glupost tvrditi takvo što, zato sam je i ironično interpretirao. Ukazao sam im i da takvih gluposti ima vrlo mnogo u djelima zbog kojih mi trebamo birati Goldsteina u članstvo najviše znanstvene ustanove u Hrvata, a o njima su pisali vrlo ugledni hrvatski povjesničari. Na samoj Skupštini sam i govorio, uz obilate navode naših povjesničara Brandta, Zakarije, Budaka, Krište i Geigera, o nestručnosti kandidata.

S obzirom da potječe iz veoma moćne obitelji u Hrvatskoj (otac mu je savjetnik i Predsjednika i premijera, a stric je jednim pismom Hrvatskom saboru uspio da Sabor povuče pokroviteljstvo nad komemoracijom u Bleiburgu), uplašena Uprava je omogućila kandidatu da odgovara jednom akademiku na Skupštini na pismo koje toj Skupštini nije ni upućeno. Međutim, i odgovor je bio priglup, jer umjesto da govori o primjeru koji sam naveo on polemizira s mojom podrugljivom interpretacijom shvaćajući je doslovno. Na kraju je glasovanje pokazalo da se doista radi o najgorem kandidatu koji je ikada predložen Skupštini. Od 105 nazočnih akademika dobio je manje od trećine glasova – 34! Uprava nije oba

pisma poslala svima akademicima prije same Skupštine, jer bi akademici na miru uvidjeli koliko je priglup njegov odgovor. Kada čujete nešto na samoj skupštini ne znači da će te odmah razumjeti i uopće dobro čuti što je rečeno. Zato vjerujem da bi, da su pisma bila dostupna akademicima, Goldstein dobio i mnogo manje glasova. Vjerojatno ne bi glasovali ni svi koji su za njega glasovali u Razredu za društvene znanosti.

Croacias Totales Radisat

Hrvatska emisija na argentinskom radiju

30. 5. 2012.

HRSvijet, 31. 5. 2012.

GOLDSTEIN NIJE U HAZU-U ZBOG NESTRUČNOSTI, A NE ZBOG ANTISEMITIZMA!

Prije nekoliko tjedana podiglo se podosta medijske prašine oko neizbora dr. Ive Goldsteina u članstvo HAZU-a. Kao argument često se spominjao navodni antisemitizam, iako su se brojni hrvatski znanstvenici otvoreno izjasnili u smislu Goldsteinove znanstvene, ponajprije publicističke nestručnosti. U tom smislu s Goldsteinom je otvoreno polemizirao i akademik Josip Pečarić, s kojim razgovor donosimo u nastavku. (D. Dijanović)

RAZGOVOR S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM

Gospodine Pečariću, na izbornoj skupštini Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) kazali ste kako postoje ozbiljne primjedbe na historiografski rad dr. Ive Goldsteina, koji na kraju nije dobio dovoljan broj glasova potreban za Akademiju. Na koje ste točno primjedbe mislili?

Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1996., str. 190–191. napisao je sljedeće:

> *Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: „Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!“ To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

Naš poznati arheolog, povjesničar umjetnosti i etnolog dr. sc. Anton Zakarija u članku *Crkva i politika*, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001., str. 708. – 710. za Goldsteinovu prvu knjigu *Bizant na Jadranu* str. 6. – 9. (Zagreb, 1992.) tvrdi da je „iskonstruirana, sklepana i nedozrela“.

Neven Budak u članku *O knjizi Ive Goldsteina* „Hrvatski rani srednji vijek“, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb. Vol 28 (1995.), na tridesetak stranica govori o faktografskim pogrješkama, metodičkim grješkama:

> *Veliki broj metodičkih grješaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova*

navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.

Profesor Budak dalje piše o krivom zaključivanju itd. Preporučujem pročitati zaključak u kome prof. Budak konstatira kako je knjiga – promašaj!

Jure Krišto, znanstveni savjetnik, u dva članka se osvrće na Goldsteinovu knjigu *Holokaust u Zagrebu*. Naslov prvog sve kaže: „Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca“. Objavljen je u *Glasu Koncila* 6. 1. 2002.

Drugi članak: *Još jedanput o knjizi Holokaust u Zagrebu*, Časopis za suvremenu povijest, Zagreb, 34/2002, br. 3, str. 961. – 985., završava ovako:

Bilo bi ipak pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju.

Dr. sc. Vladimir Geiger, znanstveni savjetnik, napisao je Osvrt na knjigu Ive Goldsteina *Hrvatska 1918 – 2008*: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.

Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci.

Geiger kaže:

Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu.

Zanimljiv je i Geigerov tekst *Goldsteineov kompendij neznanja*, objavljen u *Hrvatskom slovu* u brojevima: 789, 4. lipnja 2010.; 790, 11. lipnja 2010. i 791, 18. lipnja 2010. Dat ću samo početak:

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne

čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radove zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju „baš me briga“ pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i „zabavnih“ vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najslikovitije (čitaj: najtragičnije) primjere.

Nakon što dr. Goldstein nije bio izabran u Akademiju, u nekim su se medijima pojavile konstrukcije koje su nastoje implicirati tobožnji antisemitizam u njezinim redovima. Tu prvenstveno mislimo na tekst Miljenka Jergovića. O čemu je točno riječ?

Novinari koji su izvijestili sa Skupštine točno su napisali da sam protestirao zato što su autori izvješća „zaboravili“ dati i ovakve poglede na rad kandidata, kojih smo se dotakli u prethodnom pitanju. To što Jergović ističe da sam ja matematičar, doista vjerojatno i jest razlog tomu. Jergović očito misli da bi takve stvari trebao uraditi povjesničar, s čime se slažem, ali je vjerojatno s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se *inherentniji i supstancijalniji problem*.

Zapravo, isti problem koji smo imali s referatima o Goldsteinu u HAZU-u imamo i u Jergovićevom tekstu. On obrazlaže antisemitske napade na Goldsteina na Internetu, ali ne želi spomenuti još gore ponašanje samog Goldsteina, kada je bez ikakvog povoda optuživao druge, pa i kolege, za antisemitizam. Evo nekih primjera:

1) U HTV-ovoj emisiji *Forum* od 15. siječnja 2002. sudjelovali su, među ostalim, Žarko Puhovski i Ivo Goldstein. Očito iziritiran njihovim nastupom, u emisiju se javio hrvatski branitelj Ivan Mustapić optuživši ih da mrze sve hrvatsko i upitao: „Zašto nije u emisiju pozvan neki branitelj, za razliku od ove dvojice rasista?“ Na kraju se branitelj zapitao: „Dokle ćemo biti taoci mržnje Mesića prema pokojnom Predsjedniku Tuđmanu i svemu hrvatskom.“

Nakon stanovitog vremena Puhovski se „snalazi“ tvrdeći da hrvatski branitelj izdvaja njega i Goldsteina zbog toga što su oni Židovi. Međutim, tada se prof. Slaven Letica obratio Puhovskom pitanjem: „Ti si Židov? Koliko ja znam, ti si uvijek bio Jugoslaven!“ Puhovski se samo uhvatio za glavu. Kako je branitelj mogao znati da je on u međuvremenu postao Židov, ako to nije znao prof. Letica?

2) Svojevremeno je mr. sc. Mladen Ivezić optužio dr. sc. Ivu Goldsteina za jugokomunizam, a ovaj mu je uzvratio alarmirajući sve svjetske židovske organizacije tvrdeći da je Ivezić napisao antisemitski tekst. Zašto je antisemitizam ako nekoga optužiš za jugokomunizam, pa makar on bio i Židov, ostalo je nerasvijetljeno, ali Godlstein je čak tražio ostavku glavnog urednika Vjesnika Nenada Ivankovića zato što je objavio Ivezićev „antisemitski“ tekst. Kasnije ih je i tužio sudu. Naravno, spor nije dobio.

3) Prof. dr. sc. Ivo Goldsteinu je, vjerovali ili ne, i stručnjak u pravnim znanostima, posebice u Kaznenom pravu. Tako on u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su: Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi Hrvatstvo i židovstvo i ja. Za mene kaže: „Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.“ Zanimljivo je da se sve to odigralo pošto je saznao da sam napisao odgovor na njegovu knjigu *Holokaust u Zagrebu*, u kojoj je mene matematičara svrstao u revizioniste hrvatske povijesti. I dao mi najviše prostora poslije akademika Franje Tuđmana!

Ali, zanimljivije je što Goldstein, na razini malenog djeteta, tvrdi da ako ga „gadiš i vrijeđaš“, tj. ako komentiraš njegove tekstove onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Zanimljiv bi bio taj zakonski članak s takvom definicijom antisemitizma, zar ne? Zato sam sigurno zaslužio kazneno gonjenje kada sam u ironičnom pismu predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a podrugljivo komentirao njegovu tvrdnju kako su se četnici osvećivali Hrvatima zbog ustaškog genocida u NDH, a kao primjer je uzeo četničke zločine u okolici Mostara pet dana nakon proglašenja NDH.

Možda je g. Jergoviću potrebno biti vrhunski povjesničar da bi se netko smio izrugati ovakvoj bedastoći, ali akademici su očito više vjerovali matematičaru, pa je Goldstein zabilježen u povijesti HAZU-a kao najslabiji kandidat o kome se ikada glasovalo na izbornim skupštinama (za je bilo 34 akademika od 105 nazočnih). Ali, ako je vjerovati podnaslovu Jergovićeva teksta, zapravo nije glupost ta tvrdnja o osveti petog dana od uspostave NDH zbog genocida u toj državi i tvrdnje povjesničara kako takvih smiješnih i glupavih interpretacija u Goldsteinovim djelima ima mnogo.

Ali u pravu su u Jutarnjem listu. Takve priglupe tvrdnje u Goldsteinovim djelima ne mogu biti razlog da ga se ne izabere u HAZU. Što ih ima više, tim više zaslužuje biti akademikom, zar ne?

Kažimo otvoreno ono što akademici ne smiju izreći, a iskazat će web komentatori:

Tu se doista radi o antisemitizmu, zar ne?

Prije izborne skupštine ironično ste izrazili zadovoljstvo što će u HAZU napokon ući povjesničar (dr. Ivo Goldstein) koji je postao slavan dokazujući genocidnost hrvatskoga naroda. Gdje je dr. Goldstein iznio tezu o genocidnosti hrvatskog naroda?

Zapravo, kada sam razmišljao o Goldsteinovom „egzaktnom dokazu o genocidnosti hrvatskog naroda“ i o glupavom primjeru koji trebam uzeti iz neke njegove knjige, koja je trebala biti osnova za njegov izbor, razmišljao sam o njegovom dovođenju u vezu „Oluje“ i „genocidnosti hrvatskog naroda“.

Na to je sjajno ukazao prof. Vladimir Mrkoci u istoj Goldsteinovoj knjizi *Croatia: A History*. Dakle, Mrkoci konstatira kako na str. 254. Goldstein tvrdi:

> *Hrvatska je opet bila ozbiljno kritizirana od međunarodne zajednice, i pokazalo se da su problematične srpske tužbe zbog genocidnosti Hrvata imale temelja.*

Prof. Mrkoci to komentira ovako:

> *Poslije Oluje Krestićeva tvrdnja o genocidnosti Hrvata za Goldsteina više nije „problematična" već ima „temelje" i to više nije samo Krestićeva, već Krestić-Goldsteinova teza.*

U neposlanom pismu-čestitki predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a to sam komentirao ovako:

> Usporedimo ovo s jednim drugim povezivanjem „Oluje" s pojmom genocida.
>
> Bivši američki vojni ataše u Republici Hrvatskoj i poznati obavještajac Ivan Šarac i član kuće slavnih američkih obavještajaca u intervjuu objavljenom u *Hrvatskom listu* br. 361 od 25. 8. 2011. Kaže:
>
> *Općepoznato je da je tri dana poslije general Gotovina bio u zapadnoj Bosni jer se operacija nastavljala dalje s ciljem da se zaštiti Bihać. Srbi su dobili nekoliko brigada pojačanja iz istočnoga dijela BiH i iz Srbije pa je Bihaću prijetila smrtna opasnost, opasnost da ta enklava padne, a onda i genocida takvih proporcija kakav je bio samo u Drugome svjetskom ratu.*

I dok naš kandidat sjajno povezuje „Oluju" s „genocidnošću hrvatskog naroda", vidite kako je ovom američkom obavještajcu genocid ako netko poslije Srebrenice hoće pobiti još nekih stotinjak tisuća muslimana.

Ali, nas ne treba čuditi takvo neprihvatljivo mišljenje jer je on očito hrvatskog podrijetla.

Zato je mnogo značajnije za nas vidjeti kako je ovo Goldsteinovo povezivanje genocidnosti hrvatskog naroda s „Olujom" mnogo naprednije nego i kod nekih poznatih Srba. Tako jedan dobro poznati Srbin kaže:

> *Molim vas, 6 hiljada Hrvata je branilo Vukovar pola godine; napadala je cela Prva armija, vazduhoplovstvo, čudo, sva sila koju je imala JNA, a oni nisu odbranili Knin, kojem se može prići samo iz tri pravca; nisu ga mogli braniti ni 12 sati!? Oni ga nisu branili, jer po svim izveštajima koje smo dobili od policajaca, građana i ostalih, čim je prestala artiljerijska priprema u sedam uveče, oni su naredili – bežaniju! Prema tome, tu nije bilo nikakvog otpora niti je bilo borbenog dodira sa hrvatskim snagama. (...) – Tamo je palo naređenje da svi izađu iz Krajine istog dana, čak bez stvorenog kontakta sa hrvatskom vojskom na najvećem delu fronta. (...)*

> *Pitanje je ko je, zaista, doneo odluku da krajiško rukovodstvo napusti Krajinu? Takva odluka, kada su imali sve uslove da se brane, izazvala je egzodus. Sada to treba da bude razlog da Jugoslavija jurne tamo da brani te teritorije, sa kojih su oni utekli kao zečevi?!*

Znate li tko je ovo rekao?

Slobodan Milošević na sjednici Vrhovnog savjeta obrane Jugoslavije 14. kolovoza 1995. Vidite koliko je izuzetno dostignuće našeg kandidata koji je uspio povezati genocidnost hrvatskog naroda s „Olujom“, a čak ni Miloševiću to nije palo na pamet!

Nekoliko tjedana nakon izborne skupštine u Slobodnoj je Dalmaciji objavljen razgovor s dr. Goldsteinom, u čijem je uvodu iznesena konstatacija kako je „nedavni neizbor dr. Ive Goldsteina u HAZU, prethodno urešen politikantskim optužbama za 'znanstveno antihrvatstvo' i sumnjama u etičke kriterije pri glasovanju, ostavio je javnosti prilično gorak okus i produbio natražnjački image ove kontroverzne institucije“. Vaš komentar?

Kako sam tijekom izbornog postupka bio i vani, nisam siguran na što misle u Slobodnoj Dalmaciji. Znam jedino kako je u jednoj emisiji na HTV-u poslije Izborne skupštine Goldsteinov neizbor doveden u svezu s golemim doprinosom njegove obitelji u odluci Sabora oko komemoracije u Bleiburgu. Možda misle da se „znanstveno antihrvatstvo“ skriva u činjenici da ste u kratkom izvješću naveli i najnoviju knjigu koju je kandidat (budući veleposlanik) napisao sa svojim ocem (savjetnikom valjda i Predsjednika i Premijera), *Jasenovac i Bleiburg nisu isto,* pa je njegov stric uputio poznati zahtjev Saboru koji je na osnovu toga i donio spomenutu odluku? Zašto bi to bilo antihrvatstvo? Pa zar to nije mnogo bolje od onih vremena kada nismo smjeli ni znati za Bleiburg? Zar nije sjajno što nam, zahvaljujući ovoj obitelji, opet ne žele zabraniti da znamo? Zar to što netko tko nije Hrvat na takav način pomaže našem narodu nije izuzetno velikodušno? Toga su u Razredu za društvene znanosti i sami bili svjesni pa se u sažetku o kandidatu i napisali da se Goldsteina predlaže u HAZU i zbog „općenito javnog rada u Hrvatskoj i inozemstvu“. Dakle, Prvi razred je doista učinio sve da ne dođe do katastrofalnog rezultata na glasovanju kada je Goldstein dobio najmanje glasova u povijesti Akademije (34 od 105, što je manje od jedne trećine) i tako ostao zapisan kao najslabiji kandidat o kome se odlučivalo na izbornim skupštinama (nezasluženo, zar ne?). Zato ne vidim bilo kakav razlog zašto bi se i na Prvi razred odnosilo ono o natražnjačkom imageu ove kontroverzne institucije kakva jest HAZU.

Tim prije, sam rezultat pokazuje kako je i potpuno ispravna sumnja koju navode u Slobodnoj Dalmaciji da se tu radilo i o etičkim kriterijima pri glasovanju, jer ovakva nezahvalnost koje je iskazala ta dvotrećinska većina jest zastrašujuća. Zar oni ne vide koliko je veličanstveno to što nam iz te obitelji pokazuju kakve bi trebale biti naše uspomene, žele nam pisali pravopise, tumače nam povijest od antike do danas, a ti akademici se ponašaju tako.

Ne opravdava ih ni to što nisu sami u tome. Npr. pogledajte samo naslov: Josipa Rimac, gradonačelnica Knina: Gospodine Goldstein, jeste li vi odvjetnik pobunjenih hrvatskih Srba!? (HRSvijet, 31. svibnja 2012.). Ili tekst dr. sc. Damira Pešorde (Hrvatski list, 31. 5. 2012., HRSvijet, 1. lipnja 2012.) u kome kaže:

> *HDZ bi također mogao puno postići na nedvosmislenoj osudi komunističkih zločina. Ako u međuvremenu Goldsteini i Ivin ne dokažu da takvo što uopće nije postojalo. U tom slučaju ništa, jer ne može uljuđena vlast ići protiv znanosti. U najgorem slučaju može se nešto učiniti protiv Žikina kola u Kumrovcu. Tako da ga se preimenuje u Jožino kolo. Kada se igra u Kumrovcu.*

A što reći za Marka Curaća koji u Hrvatskom listu od 31. svibnja 2012. povodom ukidanja Vijeća za normu hrvatskog standardnog jezika objavi tekst s naslovom: „Ministar neznalica ponizio akademike“, pa se još u podnaslovu pita: „Može li Željko Jovanović opstati kao ministar ako ponižava i takve akademike kao što je Radoslav Katičić“.

U tekstu Curać čak navodi i profesoricu hrvatskog jezika na osječkom Filozofskom fakultetu Sandu Ham, koja se usudi reći i sljedeće:

> *Treba li naglasiti da je ministrov savjetnik za pravopisna pitanja (Slavko Goldstein) osoba koja je izdavač i koja je 2001., nakon ukidanja prvog Vijeća za normu, na tržište izbacila Anić-Silićev pravopis, unitaristički pravopis koji je javnost prepoznala kao preživjeli i odumrli odvjetak novosadskog pravopisa iz 1960.*

Kolike li drskosti, autor se usuđuje usporediti nekakve akademike Katičića („izjavio je u povodu odluke ministra da im nije odgovarao duh hrvatskog jezika koji su zagovarali, bio im je smetnja, pa su nas onda i raspustili.“) i Ježića s jednim gorostasom hrvatske kulture i ministrovim savjetnikom za pravopisna pitanja. I takvi akademici su vjerojatno bili protiv savjetnikova sina, kada su vidjeli da je ovaj „član uredništva i suautor Hrvatskog enciklopedijskog rječnika“. Taj rječnik je tiskan prije deset godina i nevjerojatno je kako su Katičić i Ježić mogli biti predsjednik i potpredsjednik Vijeća, a ne savjetnikov sin!

Doista, ne može biti dvojbe da je većina akademika kontroverzna i natražnjačka.

Davor Dijanović

Portal HKV-a, 5. lipnja 2012.

DR. SC. VLADIMIR GEIGER, ZNANSTVENI SAVJETNIK

PRISILNI RAD I NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA 1941 – 1945 / ZWANGSARBEIT UND DER "UNABHÄNGIGE STAAT KROATIEN" 1941 – 1945

Organizacija izložbe: Culture and more, München; Hrvatski državni arhiv, Zagreb; Savez antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske, Zagreb; Stiftung Neue Synagoge - Centrum Judaicum, Berlin, - Katalog: Hrvatski državni arhiv, Zagreb; Culture and more, München

U Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu 27. lipnja 2007. otvorena je izložba "Prisilni rad i Nezavisna Država Hrvatska 1941 – 1945"/"Zwangsarbeit und der 'Unabhängige Staat Kroatien' 1941 – 1945". Autor izložbe i kataloga njemački je povjesničar dr. Christian Schölzel (Culture and more, München).

Stručni savjetnici na pripremi izložbe i kataloga bili su **prof. dr. Ivo Goldstein** (Filozofski fakultet, Zagreb), Nataša Mataušić (Hrvatski povijesni muzej, Zagreb), Deana Kovačec (Hrvatski državni arhiv, Zagreb), dr. Gabriele Hammermann (Gedenkstätte Dachau) i Savez antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske (Zagreb).

Projekt su savjetodavno, materijalno i novčano potpomogli Zaklada odgovornost, sjećanje, budućnost (Stiftung Verantwortung, Erinnerung, Zukunft), Berlin; Njemački savez muzeja (Deutschen Museumsbund), Berlin; Centralno vijeće Židova u Njemačkoj (Zentralrat der Juden in Deutschland), Berlin; Goethe-Institut, Zagreb i Hrvatski državni arhiv, Zagreb.

Izložba obuhvaća ukupno 14 panoa sa sljedećim naslovima: "Drugi svjetski rat i Nezavisna Država Hrvatska", "Počinitelji", "Strani radnici i prisilni rad", "Prisilni rad i Nezavisna Država Hrvatska 1941 – 1945", "Prisilni rad i NDH: Slom", "Prisilni rad i NDH: Improvizacije", "Prisilni rad i NDH: Regulacije", "Prisilni rad u 'Reichu'", "Žrtve prisilnog rada", "Prisilni rad u Norveškoj, u Srbiji i na talijanskom području", "Prisilni rad u NDH", "Solidarnost i otpor", "Obeštećenje i sjećanje u bivšoj Jugoslaviji i u Republici Hrvatskoj", "Obeštećenje i sjećanje u Njemačkoj, Austriji i Italiji".

Pano izložbe, odnosno poglavlje kataloga pod naslovom "Žrtve prisilnog rada" započinje rečenicom: "Hrvati i Nijemci su progonili komunističke partizane" ("Kroaten und Deutsche verfolgten kommunistische Partisanen"). Nije

jasno je su li Hrvati i Nijemci (mišljenja sam da bi bilo ispravno: ustaše i nacisti, a ne kako je navedeno) od progona izuzimali partizane koji nisu bili komunisti, ili su, kako to proizlazi iz navedene rečenice progonili isključivo partizane koji su bili komunisti. Ako je tvrdnja na njemačkom manje-više i suvisla, u "gastarbajterskom" prijevodu na hrvatski ona postaje u potpunosti nesuvislom.

Pano izložbe, odnosno poglavlje kataloga "Prisilni rad u NDH" započinje besmislenom rečenicom: "Ustaše su htjele osnovati etnički čistu i konfesionalno katoličku Hrvatsku" ("Die Ustascha wollten ein ethnisch kroatisches und konfessionell katholisches Kroatien errichten"). Postavlja se pitanje što je, primjerice, s Nijemcima (Folksdojčerima), Mađarima i Slovacima u NDH, koji nisu bili brojčano zanemarivi, te jesu li i njih ustaše namjeravale "etnički očistiti" s tadašnjih hrvatskih prostora? Nadalje, postavlja se pitanje što je s bosansko-hercegovačkim muslimanima, koje je ustaška promidžba definirala kao "cvijet hrvatstva", kao i pripadnicima evangeličke i grkokatoličke vjeroispovijesti, a koji u NDH također nisu bili brojčano zanemarivi. Nije mi, naime, jasno u kojim izvorima ova tvrdnja nalazi uporište?

Pano "Obeštećenje i sjećanje u bivšoj Jugoslaviji i u Republici Hrvatskoj" donosi fotografiju s potpisom: "Demonstracija preživjelih logoraša iz koncentracijskog logora Lepoglava i bivših zatvorenika zatvora Savska cesta kao i drugih osoba u Zagrebu za oslobođenje glavnog grada Hrvatske, 1. svibanj 1945." ("Kundgebung in Zagreb von Überlebenden des KZ's Lepoglava und von einstigen Insassen des Gefängnis Savska Cesta sowie anderer zur Befreiung der kroatischen Hauptstadt, 1. Mai 1945"). Zbog nesuvislosti nije u potpunosti jasno o čemu ova rečenica, odnosno fotografija govori. Koliko mi je poznato u Zagrebu su 1. svibnja 1945. još uvijek ustaše, pa se može zapitati kako osobe na fotografiji u tada još uvijek glavnom gradu NDH mogu nositi transparent s natpisom "Tito"? Tko zna, možda su se navedeni logoraši iz Lepoglave i zatvorenici iz Savske ceste uključili u neku ustašku manifestaciju? Ipak je to malo moguće, štoviše nemoguće, pa spomenuta fotografija očito prikazuje neku poslijeratnu manifestaciju, možda prvomajsku proslavu 1946. Ako je pak tako, za kakvo to "oslobođenje glavnog grada Hrvatske" logoraši i zatvorenici demonstriraju?

Hrvatski tekst izložbe, kako na panoima, tako i u katalogu izložbe, loš je i krut prijevod sadržajno lošeg teksta sa njemačkoga. Možemo pretpostaviti da hrvatski prijevod nije lektoriran, a očito nije ni korigiran. Ponekad je "hrvatski" tekst izložbe i kataloga potrebno prevesti na hrvatski kako bi nam u potpunosti bilo jasno tko je tko i što je što. Primjerice navod: "Krajem svibnja 1942. godine viši SS- i Polizeiführer August Meyszner i hrvatski državni tajnik za pitanja sigurnosti Eugen Dido Kvaternik dogovorili su se da otpreme Srbe i Hrvate iz NDH na prisilni rad u njemačke logore u Norveškoj". Ispravno bi ipak bilo:

"Krajem svibnja 1942. viši SS i policijski vođa August Meyszner i ravnatelj Glavnog ravnateljstva za javni red i sigurnosti Eugen Dido Kvaternik dogovorili su se da otpreme Srbe i Hrvate iz NDH na prisilni rad u njemačke logore u Norveškoj".

Kolikogod da uvažimo potrebu kontekstualiziranja problematike prisilnoga rada u NDH, ipak je previše digresija na izložbi, koje s naslovljenom temom imaju malo ili uopće nemaju veze. Primjerice pano "Drugi svjetski rat i Nezavisna Država Hrvatska" donosi fotografiju Ive Andrića, kao i fotografiju koja prikazuje rušenje židovske sinagoge u Zagrebu. Zatim pano "Obeštećenje i sjećanje u bivšoj Jugoslaviji i u Republici Hrvatskoj" donosi slikovni prilog s potpisom "Savez antifašističkih boraca Hrvatske, Rušenje antifašističkih spomenika u Hrvatskoj 1990 – 2000" (sic!).

Pano "Prisilni rad i NDH: Improvizacije" donosi "Zapisnik sa sjednice njemačkih i hrvatskih zastupnika vlade o organizaciji slanja dobrovoljaca s područja NDH u Njemački Reich, svibanj 1941.". Pano "Strani radnici i prisilni rad" donosi slikovne priloge: "Plakat Nijemaca i ustaške uprave u Sarajevu kojim se vrbuju dobrovoljni radnici 1941.", "Ministarstvo rada Njemačkog Reicha, oglas kojim se traži radna snaga iz Nezavisne Države Hrvatske za Njemački Reich, 24. rujna 1941.", "Uzorak radnog ugovora za poljoprivredne radnike iz Jugoslavije u Njemačkom Reichu, veljača 1939." i "Dolazak iseljenika [za Ameriku] na kolodvor u Berlinu, oko 1900." (sic!).

Sve ove primjere autor izložbe i njegovi stručni savjetnici navode kao dokaz o prisilnom slanju radne snage u Treći Reich, pri čemu im nedostaje elementarne kritičnosti da se zapitaju nije li dio radne snage iz Kraljevine Jugoslavije još krajem 1930-ih odlazio na rad u Treći Reich samoinicijativno i dobrovoljno, kao i da je sličan dobrovoljan odlazak na rad u Treći Reich postojao i za vrijeme NDH? U spomenutom oglasu Ministarstva rada Trećeg Reicha od 24. rujna 1941. pozivaju se "zdrave i volje" ("gesunden und willigen") folksdojčerske i hrvatske žene i djevojke da se, uz odgovarajuću plaću, odazovu na rad u središnjoj Njemačkoj. Moglo bi se postaviti pitanje, jesu li autor izložbe i njegovi stručni savjetnici, ako su taj oglas uključili u njezin sastav, smatrali da su nacisti na prisilni rad odvodili i folksdojčerske žene iz NDH? Jesu li se autor izložbe i njegovi stručni savjetnici očito zarobljeni u svome malom i dražesnom polit-korektnom svemiru ranog 21. stoljeća zapitali nisu li dobrovoljni odlazak na rad u Treći Reich neki građani Kraljevine Jugoslavije i kasnije NDH možda smatrali mogućnošću poboljšanja vlastite egzistencije?

Ukratko, brojne digresije u izabranim fotografijama i dokumentima, kao i tekst koji ih prati, u potpunosti odmiču od teme o kojoj je izložba navodno trebala govoriti.

I na kraju nije mi u potpunosti jasno što su autor i priređivači izložbe htjeli reći navodom: "2007. godine se po prvi put u Zagrebu, može otvoriti izložba na temu 'Prisilni rad i Nezavisna Država Hrvatska'" ("Im Jahre 2007 kann in Zagreb erstmals eine Ausstellung präsentiert werden, die sich des Themas 'Zwangsarbeit und der 'Unabhängige Staat Kroatien'' annimmt").

Prisilni rad u Trećem Reichu i u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ozbiljna je, štoviše preozbiljna tema, važna u sagledavanju sustavnog terora nad onima koji su proglašeni nepoželjnim državnim pripadnicima i neprijateljima "novog poretka". Tragična sudbina milijuna osoba na prisilnom radu u Trećem Reichu, odnosno stotina tisuća osoba na prisilnom radu u ili iz NDH, zaslužila je bolji, profesionalniji i pošteniji pristup autora, a i svih priređivača izložbe i kataloga.

Diletantski pripremljena izložba s popratnim katalogom, koja nakon Zagreba seli u Berlin gdje će biti otvorena u rujnu ove godine, nije ni najmanje na čast autoru, a ni navedenim stručnim savjetnicima. Izložbom i popratnim katalogom ne mogu se dičiti niti suprirđivači, ponajprije Hrvatski državni arhiv, koji je izložbu udomio i suizdavač je kataloga izložbe. No, pitam se je li sve to nekog kod nas uopće i briga?

- Diletantski pripremljena izložba "Prisilni rad i NDH" u Hrvatskom državnom arhivu koja se seli u Berlin. U Treći Reich išlo se i dobrovoljno, *Večernji list* (*Obzor*, tjedni politički magazin, br. 203), Zagreb, 1. rujna 2007., str. 46.-47.
- Prisilni rad i Nezavisna Država Hrvatska 1941 – 1945/Zwangsarbeit und der "Unabhängige Staat Kroatien" 1941 – 1945, - Organizacija izložbe: Culture and more, München; Hrvatski državni arhiv, Zagreb; Savez antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske, Zagreb; Stiftung Neue Synagoge - Centrum Judaicum, Berlin, - Katalog: Hrvatski državni arhiv, Zagreb; Culture and more, München, *Časopis za suvremenu povijest*, god. 39, br. 2, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2007., str. 511.-513.

O NEKIM POJAVAMA I SKRETANJIMA U HRVATSKOJ HISTORIOGRAFIJI ILI IZMIŠLJOTINE I POGREŠKE IVE GOLDSTEINA (1.)

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radove zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju "baš me briga" pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i "zabavnih" vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najslikovitije (čitaj: *najtragičnije*) primjere.

Primjer prvi:

U napadima na Antuna Vrdoljaka povodom televizijske serije *Tito* Goldstein je nastupio hrabro u prvim redovima. Goldstein nabraja niz *izmišljotina, laži i pogrešaka* u Vrdoljakovoj seriji. Između ostalog, Goldstein navodi Vrdoljakovu pogrešku da Pavla Radića proglašava bratom Stjepana Radića te mu poručuje: "Tonči, za ovakav uradak o Titu srušio bih vas na ispitu iz povijesti." (*Globus*, Zagreb, 16. travnja 2010.)

Goldstein u svojoj knjizi na engleskom jeziku *Croatia: A History* (London - Montreal, 1999.), navodi jasno: "At the end of March, Stjepan's brother Pavle read a statesment in the Assembly saying that the HRSS recognized the Karadjordjević dinasty and the *Vidovdan* constitution."

Dakle, dobro je podsjetiti se tko je Pavla Radića proglasio "bratom" Stjepana Radića, i tko bi ustvari trebao pasti na ispitu iz suvremene hrvatske povijesti, koji na Odsjeku za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, eto *slučajno* održava Goldstein.

Primjer drugi:

U udžbeniku povijesti za strukovne trogodišnje srednje škole (Zagreb, 2010.), u poglavlju *Nezavisna Država Hrvatska*, pišući o uspostavi NDH, Goldstein *genijalno* zaključuje: "Nova država nije bila ni hrvatska država – jer kakva je to Hrvatska bez Istre, dijela Gorskog kotara, Kvarnera i Dalmacije, bez Međimurja i Baranje?"

Kakva je to NDH bez Istre i Baranje, vjerojatno je jasno i rumunjskim Srbima, ali ne i Goldsteinu. No pitati će se mnogobrojni kakav je to sveučilišni profesor nacionalne hrvatske povijesti i autor udžbenika povijesti, koji ne zna dijelom koje države je Istra bila u vrijeme uspostave NDH u travnju 1941. i kada je Istra postala dijelom Hrvatske, a i u sastavu koje administrativne jedinice je Baranja bila u vrijeme uspostave NDH u travnju 1941. i kada je Baranje postala dijelom Hrvatske. Da nije tragično, bilo bi smiješno!

Primjer treći:

Ustanak u Istri nakon kapitulacije Italije u rujnu 1943., ugušen je u njemačkoj ofenzivi, pa Goldstein u svojoj knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb 2008.), u gotovo filmskoj maniri, navodi: "Jedinice generala Erwina Rommela, prekaljene u borbama na afričkom ratištu, lako su probile linije obrane. Ubijeno je oko 2000 partizana, Nijemci su za osvetu ubijali civile, sela su popaljena, a gradovi porušeni".

Zanemarimo li činjenicu da je Rommel tada imao čin general-feldmaršala, Goldstein bi, ipak, trebao znati da su većinu njemačkih vojnika koji su se borili u sjevernoj Africi zarobili zapadni saveznici u Tunisu, dok njemačke jedinice koje su sudjelovale u "Rommelovoj ofenzivi" u Istri početkom listopada 1943. nisu sudjelovale u borbama u Africi, pa su teško mogle biti "prekaljene u borbama na afričkom ratištu".

Ovakvi Goldsteinovi navodi i opisi izraz su njegovog više nego li *osebujnog* (ne)znanja o povijesti Drugoga svjetskog rata i kod upućenih mogu izazvati samo podsmjeh.

Primjer četvrti:

Goldstein i osnove matematike i logike, najblaže rečeno, u zategnutim su odnosima. Naime, Goldstein u knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb 2008.), više-manje proizvoljno, navodi da je tijekom Drugoga svjetskog rata na području NDH život izgubilo oko 330.000 Srba, od čega oko 82.000 kao partizanski borci, oko 23.000 kao kvislinzi i kolaboracionisti te oko 217.000 kao žrtve nacističko-kolaboracionističkog terora. Zbrojimo li ove Goldsteinove brojke: 82.000 +

23.000 + 217.000 dobivamo 322.000, a ne navedenih 330.000. Goldstein, također više-manje proizvoljno, navodi da je tijekom Drugoga svjetskog rata na području NDH život izgubilo oko 178.000 Hrvata, od čega 46.000 kao partizanski borci, oko 65.000 kao žrtve nacističkog, četničkog i ustaškog terora te oko 70.000 kao kvislinzi i kolaboracionisti, odnosno kao žrtve komunističke osvete pred kraj rata i u neposredno nakon rata. Zbrojimo li ove Goldsteinove brojke: 46.000 + 65.000 + 70.000 dobivamo 181.000, a ne navedenih 178.000. No što će povjesničarima matematika!

Primjer peti:

Brojke, a često i kronologija, Goldsteinu, očito je, nisu jača strana. Goldstein uporno, najprije u knjizi *Hrvatska povijest*, i u prvom hrvatskom izdanju (Zagreb, 2003.) i u engleskom izdanju (London - Montreal, 1999.), i u drugom hrvatskom izdanju (Zagreb, 2008.), i u slovenskom izdanju (Ljubljana, 2008.), zatim u knjizi *Hrvatska 1918 – 2008.* (Zagreb 2008.), a i zaključno u udžbeniku *Povijest 4* za četvrti razred gimnazije (Zagreb, 2010.), navodi da se navodni pokušaj ubojstva predsjednika benkovačkog SDS-a Miroslava Mlinara dogodio u svibnju 1991.

No navodni pokušaj ubojstva predsjednika benkovačkog SDS-a Mlinara "dogodio se", ipak, godinu dana prije, u svibnju 1990. Goldstein kao da je i dalje u ranom srednjem vijeku, pa godina manje-više, nije važno!

Umjesto zaključka

Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih Goldsteinovih interpretacijskih improvizacija prema ideološkoj matrici koja mu je bliska i *ukrašenih* nizom "kapitalnih" činjeničnih pogrešaka u mnogobrojnim njegovim uradcima.

Kako je prof dr. sc. Ivo Goldstein visoko rangiran u hrvatskoj historiografiji, barem što se tiče visokoškolske diplome i znanstvenog zvanja, a i radnog mjesta, prešućivanje i toleriranje ovakvih "doprinosa" historiografiji i znanosti više je nego pogubno i zabrinjavajuće.

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu *Hrvatska 1918 - 2008.* (*Vijenac*, *Časopis za suvremenu povijest*, *Review of Croatian History*), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam usamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom

nezaobilaznošću i svekolikim "utjecajem". Jednostavno rečeno, svi oni *bezobraznici* koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogreške i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imati će problema. U svojoj *uljuđenosti* Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Kako bilo da bilo, u nestrpljivom sam očekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

- *Goldsteinologija: Biseri za nezaborav. Kompendij neznanja, nestručnosti i šlamperaja, Hrvatsko slovo, Tjednik za kulturu, god. XVI, br. 789, Zagreb, 4. lipnja 2010., str. 14.*

(2.)

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radove zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju "baš me briga" pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i "zabavnih" vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Uz to, za Goldsteinove uradke preporuka je: čitati samo ako se mora! Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. No navedimo još neke najslikovitije (čitaj: *najtragičnije*) primjere.

Primjer šesti:

Goldstein često navodi i citira ono što i kako mu odgovara, ne provjeravajući točnost podataka koje preuzima i koristi. Ogledni primjer takvih Goldsteinovih nastojanja je navodni protužidovski govor u Saboru kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije u rujnu 1917.

Goldstein u svojoj knjizi *Židovi u Zagrebu 1918 - 1941.* (Zagreb, 2004.) piše: "Sve teže stanje potiče Sabor da 1917. raspravlja i izglasa zakon kojim se željelo

spriječiti ratnu lihvu. [...] U tim saborskim raspravama u rujnu 1917. narodni zastupnik, izvjesni Kovačević, izjavio je da je 'čitav hrvatski Sabor protiv čifuta'. Nitko nije podržao ovu izjavu, ali se nitko od nje nije ni ogradio." Goldstein se, naime, poziva na pisanje zagrebačkog lista *Židov*: "Uostalom, i *Židov* je komentirao da se taj zakon odnosi na Židove onoliko koliko i na nežidove, ali, da se 'činilo, kao da sabor nije ustao toliko protiv same ratne lihve, protiv bezdušnog izrabljivanja ratne 'konjukture', koliko se htjelo pogoditi 'čifutske' lihvare, profitaše i milijunare. Objektivan je posmatrač rasprave gotov pomisliti, da hrvatski sabor taj zakon ne bi stvorio... da su ratni lihvari sami nežidovi. Vrijedno je zapamtiti, da je zakon protiv ratne lihve u hrvatskom saboru stvoren ne toliko iz protulihvarskih, koliko iz protužidovskih obzira.' *Židov* se opire i u saborskoj raspravi izrečenoj tvrdnji da su samo Židovi ratni profiteri, i suprotno tome, smatra da su Židovi, baš koliko i nežidovi, iz tadašnjeg rata izlazili i kao dobitnici i kao gubitnici. [...]."

Narodni zastupnik Ivan Kovačević na sjednici Sabora kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije, održanoj 27. rujna 1917., u raspravi o "osnovi zakona o zloupotrebama kod dobavljanja za vojsku", napada bogate mađarske židovske trgovce, prekupce i ostale trgovce lihvare, koji koriste ratno stanje, a nikako Židove. Prema stenografskim zapisnicima Sabora kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije nigdje ni traga navodnoj izjavi narodnog zastupnika Kovačevića da je "čitav hrvatski Sabor protiv čifuta". Ukratko, stenografski zapisnici Sabora kraljevine Hrvatske, Slavonije i Dalmacije ne potvrđuju pisanje lista *Židov*, a ni Goldsteinove ishitrene navode. No svatko po svom načinu, ili rekli bi Nijemci: "Ein jeder hat seine Weise".

Primjer sedmi:

Goldsteinov način je zapravo izvanredna alegorija u kojoj je sve moguće. U knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.), prikazujući sprovod Stjepana Radića u Zagrebu, i pogrebnu povorku 12. kolovoza 1928., Goldstein se poziva na pisanje književnika Miljenka Jergovića o Radićevom sprovodu, koji ustvrđuje da se u "svakom koraku" mogao "čuti samo očaj, jed, mržnja i osveta". "Čini se da je bilo tako, kako pripovijeda Jergović", *skrupulozno* ustvrđuje Goldstein.

Nije mi poznato da je Jergović sudionik i svjedok događaja, naime sprovoda Stjepana Radića, a nisam ni pretjerano uvjeren da je upravo Jergović autoritet za navedeno povijesno razdoblje i događaje te sudove nezaobilazno potrebne historiografiji i povjesničarima. No Goldstein podastire i zaključuje ono što se njemu "čini", što predosjeća. Možda i griješim, ali *čini mi se* da bi u historiografiji navodi i zaključci trebali biti provjereni i argumentirani, a ne utemeljeni na

hipotetičkim činjenicama i na onome što se nekome "čini". Jer, svjedoci smo, ljudima se svašta čini i pričinjava.

Primjer osmi:

Goldsteinu ponekad, jednostavno, nije jasno tko je tko i što je što.

I djeca u pučkim školama Kraljevine Jugoslavije, učila su od 1934. na dalje, naime nakon smrti kralja Aleksandra: "Kralj Jugoslavije je Njegovo Veličanstvo Kralj Petar II. Karađorđević. Do njegove punoljetnosti (6. IX. 1941.) vlada Kraljevsko namjesništvo."

No Goldstein u udžbeniku *Povijest 4* za četvrti razred gimnazije (Zagreb, 2010.), kralja Petra II. Karađorđevića, u vrijeme državnoga udara u ožujku 1941., ni manje - ni više, proglašava prestolonasljednikom: "No, već u noći 26./27. ožujka grupa probritanski orijentiranih oficira izvela je državni udar. Isto jutro izbile su u Beogradu i većim gradovima Srbije višednevne demonstracije. 18-godišnji prestolonasljednik Petar II. je proglašen punoljetnim."

Goldstein bi kao *srednjevjekovac* trebao znati da svaki prestolonasljednik ne postane kralj, a Petar II. Karađorđević je i u noći 26./27. ožujka 1941. bio ne "prestolonasljednik", nego "Njegovo Veličanstvo Kralj Petar II. Karađorđević".

Nedavno je Stjepan Mesić *znalački* istaknuo da Goldsteinovi udžbenici "svojim sadržajem svjedoče ono što povijest doista jest – samo ono što se dogodilo, dok je sve drugo falsifikat."

No, podsjetimo se, patvorenje se može javiti u dva oblika, kao krivotvorina i kao falsifikat. Krivotvorinom označavamo svaku potpunu imitaciju koja se predstavlja kao izvornik. Krivotvoriti znači proizvesti nešto potpuno novo, što je moguće vjernije, tako da se može zamijeniti sa izvornikom. Falsifikatom, pak, označavamo svaku izmjenu izvornika u namjeri obmane. Falsifikati se mogu napraviti uklanjanjem, dodavanjem ili kombinacijom ovih dvaju postupaka na izvorniku. Patvorenje je, ne zaboravimo, intelektualni prijestup.

Primjer deveti:

Goldstein u knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.) pišući o *biti* Domovinskog rata ustvrđuje: "Masakri civila i vojnika, te progon koje je provodila srpska strana nisu bili posljedica rata, nego sama njegova bit: trebalo je osvojiti novi životni prostor za Srbe, formirati na bivšem prostoru Republike Hrvatske Srpske Krajine i tako stvoriti Veliku Srbiju (istovremeno, sličan je plan imao i provodio ekstremistički dio hrvatske vlasti)."

Kakav je to “istovremeno, sličan” “plan imao i provodio ekstremistički dio hrvatske vlasti” s nakanom “osvojiti novi životni prostor za Srbe, formirati na bivšem prostoru Republike Hrvatske Srpske Krajine i tako stvoriti Veliku Srbiju”, nije nam jasno. No sviđalo se to nekome ili ne, prema ovom Goldsteinovom polupismeno sročenom, stilski nezgrapnom, navodu proizlazi da je “ekstremistički dio” hrvatskih vlasti također radio na uspostavi “Velike Srbije”. Čudni su ti “ekstremistički” Hrvati!

Primjer deseti:

Goldstein se godinama upinje iskazati svoja *renesansna* znanja i sposobnosti, pa i u poznavanju suvremene hrvatske glazbe. U knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.), opisujući i objašnjavajući stanje u Hrvatskoj 1995., Goldstein navodi: “Kraj borbe za samostalnost odnio je mitove, snove, utopije, iluzije, koji su na tisuće muškaraca i žena vodili u borbi i žrtvi, a bez kojih bi krajnja pobjeda bila nezamisliva. Prijelaz u novu stvarnost razočarao je i otrijeznio mnoge. Te je osjećaje vjerojatno najbolje izrazila tada iznimno popularna pjesma 'Ruža hrvatska' zagrebačke grupe 'Prljavo kazalište'” te donosi stihove:

Ima dana kada ne znam
što ću sa sobom...
Lupi petama
i reci: evo, sve za Hrvatsku,
poljubi zastavu
i pusti suzu neku iskrenu.
O Bože, čuvaj mi
naše golubove i sirotinju,
jer bogati se ionako
za sebe pobrinu.

Ipak, ovo nisu stihovi pjesme “Mojoj majci” [poznata i pod nazivom: “Ruža hrvatska”], nego stihovi pjesme “Lupi petama” *Prljavog kazališta*. Međutim, pjesme i “Mojoj majci” [“Ruža hrvatska”] i “Lupi petama” ubrajaju se u izrazite hrvatske domoljubne pjesme. “Mojoj majci” [“Ruža hrvatska”] je prvi put objavljena 1988., nakon čega je postala izrazom buđenja nacionalnog naboja u Hrvata, a “Lupi petama” je prvi put objavljena 1993., i unatoč i buntu koji izražava, progovara o hrvatskim braniteljima te je i shvaćena i prihvaćena kao hrvatska domoljubna pjesma, suprotno od Goldsteinove interpretacije.

Baš me zanima kako bi Goldstein interpretirao pjesme *Hladnog piva*.

Umjesto zaključka

Netko mudar nedavno je izrekao da su naši povjesničari u mnogo slučajeva veća sramota od naše povijesti.

- *Goldsteinologija: Biseri za nezaborav. Krivotvorenje je intelektualni prijestup, Hrvatsko slovo, Tjednik za kulturu, god. XVI, br. 790, Zagreb, 11. lipnja 2010., str. 14.*

(3.)

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radove zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju "baš me briga" pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i "zabavnih" vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Uz to, za Goldsteinove uradke preporuka je: čitati samo ako se mora! Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. No navedimo još neke najslikovitije (čitaj: *najtragičnije*) primjere.

Primjer jedanaesti:

Goldsteinovo maniristično viđenje Drugoga svjetskog rata, i činjenično i interpretacijski, najčešće su pojednostavljena stajališta jugoslavenske socijalističke historiografije, ponekad i uz neuspjelo *antifašističko* "pohrvaćivanje".

Takvu sveobuhvatnost znanja Goldstein iskazuje i o četničkom pokretu i Jugoslovenskoj vojsci u otadžbini, napose u "kapitalnom djelu", knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.) te ustvrđuje: "Mihailovićev pokret zalagao se navodno za kontinuitet Jugoslavije, s prvenstvom Srbije." No "Mihailovićev pokret" nije se zalagao "navodno", nego stvarno "za kontinuitet Jugoslavije, s prvenstvom Srbije." Goldstein navodi da su "četnici ubijali partizane". Bilo bi uputno da se je Goldstein upitao jesu li i partizani ubijali četnike. Goldstein navodi da su četnici branili "srpsko stanovništvo od ustaškog genocida u NDH, odnosno

spašavali 'biološku supstanciju' srpskog naroda" i razglaba o četničkim osvetničkim akcijama u Bosni i Hercegovini prema katolicima i muslimanima, kao da četnika ne bi bilo da je NDH, kojim slučajem, bila i demokratska država. Naime, riječ je i o četničkoj borbi protiv bilo kakve hrvatske države, a i protiv bilo kakve druge državne tvorevine na području Kraljevine Jugoslavije, i za obnovu monarhističke Jugoslavije. Potvrdio je to i Svetosavski kongres u selu Ba u Srbiji, u siječnju 1944., koji je izrazio podršku jugoslavenskoj vladi u izbjeglištvu i Jugoslovenskoj vojsci u otadžbini, istaknuvši da se zalažu za federativno preuređenje Jugoslavije u ustavnu i parlamentarnu monarhiju. Goldstein zaboravlja mnogobrojne monarhistički usmjerene Srbe i Crnogorce, i nemalobrojne Slovence, pa i Hrvate i druge te *avnojevski* zaključuje da su takve "ideje bile besmislene i nitko ih više nije uzimao ozbiljno". Na koncu, Goldstein navodi da su u Tezno kod Maribora, u drugoj polovici svibnja 1945., na likvidacije dovođeni i "crnogorski i srpski četnici", kojih je, prema izračunu koji ničim nije objasnio i koji je samo njemu jasan, bilo "vjerojatno oko 20%". Aferim!

Primjer dvanaesti:

Goldstein često za navode i podatke koje iznosi ne donosi izvore i literaturu, bez obzira je li riječ o važnim ili manje važnim navodima i tvrdnjama.

Primjerice, Goldstein najprije u *Dijalogu povjesničara - istoričara* (6, Zagreb, 2002.), zatim i u zborniku *1945. – razdjelnica hrvatske povijesti* (Zagreb, 2006.) i u zborniku *Bleiburg i Križni put 1945.* (Zagreb, 2007.) i konačno u knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.), navodi da je prema zapovijesti Josipa Broza Tita, general Terzić, kao zastupnik načelnika Generalštaba Jugoslavenske armije, 3. svibnja 1945. proslijedio svim jedinicama JA "*Naredbu*, pov. 172", sa 17 točaka o postupku s ratnim zarobljenicima, prema kojoj se, prema točci 12., treba postupati u skladu s odredbama Ženevske konvencije o postupanju sa ratnim zarobljenicima.

U navedenim copy paste uradcima Goldstein, valjda zbog "skrupuloznog" pristupa kojem teži, ne donosi nikakvu bilješku uz ovu više nego li važnu tvrdnju, pa samo možemo ne vjerovati mu ili, pak, vjerovati te nagađati odakle mu izneseno.

Primjer trinaesti:

Goldstein u knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.) mudro nas poučava da je Izvršno vijeće Narodne Republike Hrvatske iz 1953. začetak hrvatske vlade: "Tada je, 1953. godine, osnovano i Izvršno vijeće [...]. Izvršno vijeće trebalo je predstavljati NR Hrvatsku, podnositi Saboru zakonske prijedloge, brinuti se o

njihovoj provedbi, predlagati Saboru društvene planove i budžet. Izvršno vijeće bilo je začetak vlade."

NR Hrvatska je, sviđalo se to Goldsteinu ili, pak, nekom drugom ili ne, imala od 14. travnja 1945. vladu ("Narodna vlada Hrvatske"), osnovanu od Predsjedništva ZAVNOH-a, a koja se je 1953. preimenovala u Izvršno vijeće NR Hrvatske! Zlobnici bi rekli da su to pučkoškolska znanja. No Goldstein je, ipak, druga razina znanja i spoznaje, s amfetaminskim učinkom.

Primjer četrnaesti:

Izvori i(li) literatura koje Goldstein donosi u bilješkama svojih uradaka, često ne potvrđuju ono što i kako navodi.

Tako, primjerice, o neposrednim posljedicama Hrvatskoga proljeća, nakon sastanka u Karađorđevu na stanje u Savezu komunista Hrvatske, Goldstein u knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.) ustvrđuje: "Uslijedili su i brojni partijski sastanci diljem Hrvatske na kojima je više od 400 osoba moralo podnijeti ostavku ili je bilo smijenjeno (do travnja 1972. iz SK isključen je 741 član, podneseno je 280 ostavki na funkcije, a 131 član je smijenjen s funkcije)." Goldstein se u bilješci poziva na knjigu Dušana Bilandžića *Hrvatska moderna povijest* (Zagreb, 1999.). No kod Bilandžića navedenih podataka i brojki naprosto nema!

Ipak, svaka roba ima svoga kupca, i onoga čega nema kod drugih ima kod Goldsteina.

Primjer petnaesti:

Goldsteinovi navodi i tvrdnje često daju lažnu i iskrivljenu sliku prošle stvarnosti.

Školski primjer takvih nastojanja je Goldsteinov opis i interpretacija skupa za predsjedničke izbore 1997. u Puli kada je pripadnik Hrvatske vojske napao i ozlijedio predsjedničkog kandidata HSLS-a Vladu Gotovca. Goldstein, najprije u knjizi *Hrvatska povijest*, i u prvom hrvatskom izdanju (Zagreb, 2003.) i u drugom hrvatskom izdanju (Zagreb, 2008.), i u slovenskom izdanju (Ljubljana, 2008.), zatim u knjizi *Hrvatska 1918 - 2008.* (Zagreb, 2008.) i konačno u udžbeniku *Povijest 4* za četvrti razred gimnazije (Zagreb, 2010.), navodi i tvrdi: "Napadač je prošao bez sankcija, a vladajući establišment jedva da je reagirao."

No napadač na Vladu Gotovca, Tomislav Brzović, tada pripadnik 1. hrvatskoga gardijskoga zdruga, zbog toga napada bio je suspendiran 6 mjeseci na svoju dužnost dok je trajala glavna istraga (razriješen je dužnosti zapovjednika satnije na kojoj je do tada bio i zabranjen mu je pristup vojarni), odmah nakon napada 60 dana proveo je u samici u zatvorima u Puli i Remetincu, a sud u Puli odredio mu

je kaznu od godinu i pol dana zatvora, odnosno uvjetnu kaznu od 3 godine. Istodobno, uz troškove suđenja, bio je dužan podmiriti troškove dolaska Gotovca na sud u Puli ...

Goldsteinovi navodi i tvrdnje, najblaže rečeno, zahtijevaju usklađivanje s činjenicama.

Umjesto zaključka

Ne preostaje mi nego li parafrazirati von Clauzewitza: "Historiografija nije razonoda ni obično uživanje u riziku i uspjehu, niti je djelo slobodnog oduševljenja. Historiografija je ozbiljno sredstvo za ozbiljnu svrhu …."

- *Goldsteinologija: Biseri za nezaborav. Historiografija nije razonoda, pa ipak …, Hrvatsko slovo, Tjednik za kulturu, god. XVI, br. 791, Zagreb, 19. lipnja 2010., str. 14.*

(4.)

O osebujnom razumijevanju i tumačenju suvremene hrvatske povijesti koje nam uporno nudi Ivo Goldstein pisao sam u nekoliko navrata, u *Vijencu* (br. 397, Zagreb, 21. svibnja 2009.), *Časopisu za suvremenu povijest* (br. 3, Zagreb, 2008. i br. 1, Zagreb, 2009.), *Review of Croatian History* (No 1, Zagreb, 2009.), *Hrvatskom slovu* (br. 789, 790 i 791, 4., 11. i 19. lipnja 2010.) i *Istoriji 20. veka* (br. 2, Beograd, 2010.).

*

Ne štedeći truda, vremena, prostora, riječi i papira, uz svesrdnu podršku raznoraznih, sklonih mu medija, Goldstein nas uporno, *zabarikadiran* posvemašnjim neznanjem, površnostima i neistinama, već neko vrijeme *lobotomizira* svojim "baš me briga" pristupom. Goldsteinu, naprosto nije jasno mnogo toga. Ogledni primjer je Goldsteinova "kapitalna" knjiga *Hrvatska 1918 – 2008.* (Zagreb, 2008.). Primjeri Goldsteinovih umotvorina su mnogobrojni i iscrpljujući...

Komunisti, partizani, Andrija Hebrang, Titova Jugoslavija i Ivo Goldstein

Ruska komunistička partija (boljševika) (RKP(b)) 1925. mijenja naziv u Svesavezna komunistička partija boljševika (SKP(b)). Zatim 1952. mijenja naziv

u Komunistička partija Sovjetskog Saveza (KP SSSR). U Zagrebu je 1945. i objavljena *Historija Svesavezne komunističke partije (boljševika). Kratki kurs*. No Svesaveznu komunističku partiju (boljševika) Goldsteina i u razdoblju do 1952. netočno naziva KP SSSR ("Sjedište svih glavnih tijela Kominterne bilo je u Moskvi, njihovu djelatnost u cijelosti su financirale vlasti SSSR-a, pa je tako KP SSSR-a imao potpunu prevlast i nadzor nad Kominternom. Prema statutu Kominterne iz 1921. godine njezine članice, komunističke partije diljem svijeta, bile su dijelovi jedinstvene međunarodne organizacije koja je bila rukovođena iz jednog centra. [...]").

Goldstein spominje sovjetski boljševizam i staljinizam ("Prema Titovim riječima, svrha je Ozne bila da 'utjera strah u kosti onima koji ne vole ovakvu Jugoslaviju' – a takvih je uistinu bilo mnogo. Vlast se preuzima po uzoru na sovjetski boljševizam i staljinizam."). Baš me zanima koja je razlika između boljševizma i staljinizma?

Goldstein nas nastoji uvjeriti da je Tito proveo boljševizaciju KP Jugoslavije ("Boljševizacija KP koju je proveo Tito postavši generalni sekretar pokazala je rezultate."). Kakva je KP Jugoslavije prije toga bila? Demokratska, moguće???

Prikazujući stanje nakon potpisivanja Prvog sporazuma Tito – Šubašić, u lipnju 1944., Goldstein ustvrđuje: "S druge strane NOVJ je već bio respektabilan vojni faktor, a i svakim je danom bio sve jači. Osim toga, komunisti su već stvorili mehanizme koji su im osigurali dovoljnu narodnu podršku."?! Naravno, ne pojašnjava koji su to "mehanizmi" s kojima su si komunisti osigurali "dovoljnu narodnu podršku".

Goldstein navodi, da se nakon Šestog kongresa 1952. KP Jugoslavije omasovljenjem "[...] iz avangarde radničke klase polako transformirala u kadrovsku partiju")?! Kakva je razlika avangardne od kadrovske partije??? No KP/SK Jugoslavije se, ipak, iz avangardne i kadrovske partije tada transformirala u masovnu partiju.

Goldstein tvrdi, da je od sredine 1950.-ih u SK Jugoslavije sve više oportunista i karijerista ("U partijskom članstvu bilo je od sredine pedesetih sve više oportunista, karijerista, vlastoljubaca, ulizica i sitnih račundžija.")?! Nije mi jasno kako je Goldstein došao do takvog zaključka? Zašto baš od sredine 1950-ih. Možda je to, ipak, započelo od kraja 1940-ih, a možda od početka 1950-ih ili, pak 1960-ih?

Goldstein spominje mlade Istrane u partizanima ("U jedinice NOVJ-a i POJ-a stupilo je po kapitulaciji Italije oko 12.000 uglavnom vrlo mladih Istrana."). Nisam siguran, da je to nešto posebno što se razlikuje od ostalih dijelova Hrvatske zbog čega bi trebalo naglašavati?!

Hrvati su, prema Goldsteinu, u relativnim omjerima "nadjačali" Srbe u partizanima. Na stranu korištenje krivog pojma, ali u relativnim omjerima bi značilo da je omjer Hrvata u partizanima u odnosu na omjer u stanovništvu bio veći od srpskog?

Goldstein nas uvjerava, da je Andriji Hebrangu bilo puno bliže shvaćanje o reformi Jugoslavije, nego ono o uvođenju komunističkog monopola. To je, pak, na tragu Supekovog pretjerivanja: ispada da Hebrang i nije bio komunist… Goldstein nas obavještava, da se u jugoslavenskom komunističkom rukovodstvu osjećala distanca prema Hebrangu ("Hebrang je 1944. godine, ubrzo pošto je smijenjen s položaja političkog sekretara CK KPH, imenovan povjerenikom za trgovinu i industriju u Nacionalnom komitetu oslobođenja Jugoslavije te predsjednikom Privrednog savjeta. Bio je kooptiran i u Politbiro i nominalno je pripadao najužem krugu Titovih suradnika (nakon Kardelja, Rankovića i Đilasa), ali se cijelo vrijeme među njima osjećala stanovita distanca. [...]")?! Kako je Goldstein otkrio taj osjećaj???

Prikazujući pad Aleksandra Rankovića 1963. Goldstein ustvrđuje: "Kako je iz svega navedenog proizlazilo da je SDS postao monopol pojedinaca, Ranković i njegov najbliži suradnik Svetislav Stefanović morali su prihvatiti posljedice. [...]") No Služba državne sigurnosti (SDS) tada se još nazivala Udba! No koga briga za točnost. Pišemo napamet i kako nam se prohtije.

Prikazujući stanje u Hrvatskoj 1970-ih Goldstein ustvrđuje: "Potrošački mentalitet koji je zapljusnuo Hrvatsku potakao je da se novac troši na krajnje neracionalan način – na *shopping* u susjednim državama, prije svega u Italiji (Trst) i Austriji (Graz)." No u ovom slučaju se ne može govoriti o potrošačkom mentalitetu stanovništva nego upravo o gospodarskom stanju u Jugoslaviji i posljedici gospodarske krize. Zbog nestanka robe široke potrošnje stanovništvo je bilo prisiljeno na navedene načine nabavke, naime na *shopping* u susjednim državama.

HSS i Ivo Goldstein

Goldsteinova znanja i tumačenja povijesti Hrvatske seljačke stranke tijekom Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću površna su, točnije neprolazna.

Goldstein nas uvjerava, da su neki istaknuti HSS-ovci bili predstavnici stranke u partizanima: "Predstavnik HSS-a bio je, između ostalih, Frane Frol (1899-1989.)". No koliko je poznato, ni Maček, ni Košutić, ni Krnjević ga nisu za tako što delegirali! Goldstein bi trebao znati, da je od otpadnika i nižih dužnosnika HSS-a instalirano novo tobožnje vodstvo HSS-a, a zapravo nova stranka koju je KP Jugoslavije instumentalizirala u borbi za širenje partizanskog pokreta pod njenim vodstvom i za uništenje višestranačja. Goldstein u tom duhu navodi i dalje:

"U travnju 1944. konstituira se Izvršni odbor HSS-a za oslobođena područja." Izgleda, prema Goldsteinu, da je Maček dao direktivu Gažiju i dečkima, a to je trebao bi Ivo znati, rađeno nasuprot ili, pak, mimo Mačeka! Goldstein nas nastoji uvjeriti, da je srednja struja HSS-a ostala vjerna Mačeku ("Srednja struja u HSS-u koja je ostala vjerna Mačeku, [...]."). Pa, to jest HSS, nikakva srednja struja, jer oni koji su se pridružili ustašama ili partizanima otpali su od stranke! Goldstein spominje i zaplijenu 2. broja *Narodnog glasa*, tiskanog 20. listopada 1945. "neposredno pred izbore": ("[...]. Vlasti su zaplijenile drugi broj prije nego je izašao iz tiskare i zabranile listu daljnje izlaženje."), no nije jasno zašto ne spominje i zabranu 1. broja *Narodnog glasa.*

Hrvatska historiografija je utemeljeno pisala o ovdje navedenim pitanjima, no tko će sve te silne knjige i članke konzultirati...

NDH, Bleiburg i Ivo Goldstein

I. Goldstein navodi, pozivajući se na niz pojedinačnih i skupnih događaja, osjećaja i pogleda, da je većina hrvatskog stanovništva prihvatila uspostavu NDH. No kao znanstvenik, na koja istraživanja se Goldstein poziva? Tko je to izračunao???

Prema Goldsteinu Nikola Mandić je predstavnik Vlade NDH ("Muslimanski predstavnici su na sastanku s predstavnikom Vlade NDH Nikolom Mandićem u travnju 1944. godine tvrdili kako su u državnom aparatu Muslimani marginalizirani i dokazivali to statistikom [...].") No Mandić je bio ne neki "predstavnik", kako to znalački navodi Goldstein, nego Predsjednik Vlade NDH! Goldstein se ne snalazi s upotrebom naziva musliman, Musliman, Musliman-Bošnjak, Bošnjak. Tako navodi, primjerice: "Već prvih dana lipnja grupica ustaša (uglavnom lokalnih Muslimana, uz relativno mali broj Hrvata [valjda katolika Hrvata, op. V. G.]) po srpskim su selima u istočnoj Hercegovini, pod izgovorom da traže navodno skriveno oružje, odvodili muškarce i ubijali ih." Goldstein ne upozorava na složenost pitanja nacionalne pripadnosti i iskazivanja muslimana u NDH, pa i kasnije u poraću sve do 1961., zapravo do 1971. No najednom NDH muslimani postaju kod Goldsteina Muslimani-Bošnjaci, kada spominje pobunu Trinaestog pionirskog bataljuna 13. SS divizije u Francuskoj 1943. "[...] sastavljenog od oko 700 dobrovoljaca i nasilno unovačenih vojnika iz NDH, pretežno Muslimana-Bošnjaka, ali i Hrvata [valjda katolika Hrvata, op. V. G.]."

Nikako da shvatim Goldsteinovo razglabanje o "proustaškoj mitologiji" u vezi Bleiburga. Ivo, što je predmet mitologije? Najmanje 50.000 do 80.000 ubijenih ratnih zarobljenika?! U znanstvenom pristupu, kojem teži, Goldstein bi trebao pojasniti i što znači njegov navod, štoviše tvrdnja: "Priča se da je navodno ipak

bilo nekoliko strijeljanih partizana zbog samovoljnih ispada, ali o tome nisu pronađeni nikakvi dokumenti." (sic!)

No što i očekivati od osobe za koju je komemoracija na Bleiburgu "ustaški dernek", a onaj, pak, tko tvrdi, da je ustanak 27. srpnja 1941. u Lici četnička pobuna "ustašoidno bulazni", te da će oni koji ne misle kao on (i njemu slični) "morat (će) podnijeti svu odgovornost za takvu rabotu".

HDZ, Franjo Tuđman, Hrvati, Srbi i Slavko i Ivo Goldstein

Goldstein često na temelju netočnih navoda dalekosežno zaključuje: "Osim toga, iz (preambule) Ustava [1990.] izbačena je odredba da su Srbi nosioci suvereniteta u Republici Hrvatskoj. Ta je odluka zasigurno bila netaktična, pa čak i glupa, a istovremeno i pravno nevažna (jer iz nje ne proizlaze nikakva neposredna prava). Kako bilo da bilo, ona je dala nove argumente srpskom nezadovoljstvu i buntu." No sintagma o Srbima kao nosiocima suvereniteta u Hrvatskoj nije stajala u niti jednom prijašnjem ustavu. Ustav iz 1974. definirao je Socijalističku Republiku Hrvatsku kao nacionalnu državu hrvatskog naroda i državu Srba u Hrvatskoj, kao i ostalih naroda i narodnosti. Hrvatski Sabor je 22. prosinca 1990. donio Ustav u kojem je Hrvatska navedena kao nacionalna država hrvatskog naroda i država naroda i manjina koji su njeni državljavni, gdje su Srbi spomenuti na prvom mjestu.

Goldstein navodi, da je potkraj travnja 1991. "[...] nekolicina ljudi iz hrvatske vlasti osobno (je) stigla do Borova Sela i oko ponoći ispalila na selo tri granate. Žrtava nije bilo, šteta je bila minimalna, ali je srpskim ekstremistima pružen povod za protuakciju". Naravno, bilješci ni traga. Zanimao bi me izvor za ovu Goldsteinovu tvrdnju, ili je i to tada uobičajena srpska izmišljotina, koju u stilu *rekla-kazala*, Goldstein neprovjereno prenosi, jer mu se uklapa u njegovo viđenje i tumačenje Domovinskog rata.

Referendum Srba u Republici Hrvatskoj o otcjepljenju nije odgovor na hrvatski referendum, kako to navodi Goldstein, jer je bio ranije, 12. svibnja 1991., a referendum u RH bio je 19. svibnja 1991.

Goldsteinova je specijalnost pobrkati sve što se pobrkati može. Kod Goldsteina Republika Srpska Krajina čas je "Republika Srpska Krajina", a čas "Srpska Republika Krajina". U stilu, baš me briga!

Goldstein citira zaključke iz kolumne Davora Butkovića da su jedina dva komplimenta Franji Tuđmanu bila da je bio osnivač moderne hrvatske države i ratni zapovjednik, a da je sve ostalo negativno. Pa tko je navedeni novinar, da daje povijesne sudove i kakav je on autoritet za historiografiju i povjesničare? No

Goldstein navodi i interpretira kako mu paše za njegove teze u napadu na HDZ i Tuđmana.

Samodopadnost Ive Goldsteina je neskrivena i otvorena, u stilu "Ja i moj Otac". Bez imalo srama Ivo nas uvjerava da su časopis *Erazmus* njegova oca Slavka i prva hrvatsko-srpska konferencija 1993. u Zagrebu, koju je organizirao *Erazmus*, a na kojoj je bilo 35 srpskih i hrvatskih intelektualaca, bile važne za pad HDZ-ovske vlasti. Moš' mislit.

Štoviše, otac Slavko moralna je vertikala, i naravno uvijek u pravu i na pravom putu, kojemu bi vjerojatno svi mi morali težiti...

Razmatrajući uzroke srpske pobune u Hrvatskoj Goldstein citira i mišljenje koje je 1993., na skupu "Srbi i Hrvati" održanom u zagrebačkom muzeju "Mimara", izrekao Radovan Jović, sudac u Glini, koji je sudjelovao na tom skupu. Jović je izjavio, a Goldstein navodi da je "za razliku od velike većine pobunjenih Srba tada, a i kasnije" otvoreno priznao da je slom Jugoslavije za hrvatske Srbe bio jedan od razloga "zašto smo na putu zaštite naših života i naših prava palili i ubijali, zašto smo činili djela nedostojna čovjeka. Jugoslavije je bila civilizacijsko i istorijsko dostignuće". No Goldstein ne spominje što je na takvu Jovićevu izjavu tada, u "Mimari", izjavio njegov otac Slavko, koji je Joviću replicirao riječima: "Želim odmah odgovoriti gospodinu Joviću, jer je iznio neke teške tvrdnje koje zahtijevaju odgovor. Nikako se ne slažem s objašnjenjem o razlozima zbog kojih su Srbi iz njegova kraja krenuli u rat, objašnjenjem koje je veoma jednostrano i zaobilazi neke činjenice. Gospodin Jović spominje 'poremećeni ekvilibrij', 'izgubljeni krov nad glavom', razne strahove i opći osjećaj nesigurnosti zbog kojeg su Srbi s njegove Banije pošli u ratni pohod na svoje susjede i na hrvatsku državu. Sve samo iracionalni osjećaji: izgubljeni oslonac, strahovi, nesigurnost. Ne tvrdim da nisu postojali, štoviše – mislim da im je 1990-91. godine bilo i razloga za postojanje. Bilo je mnogo neprimjerenih ispada s hrvatske strane, osobito iz redova vladajuće stranke, ali nikada takvih razmjera koji bi bili opravdanje da se pokreće pobuna i tako krvavi rat. To su bili razlozi za zabrinutost, za istupe u parlamentu, pa i za masovne proteste i demonstracije, ali dok sva ta sredstva nisu iscrpljena – a nisu bila ni primjereno pokušana – nema opravdanja za mitraljez. [...] Razumijem inhibicije gospodina Jovića u odnosu na sadašnju hrvatsku vlast, koja je dala dosta povoda nelagodnostima Srba u Hrvatskoj, ali im zaista nije ugrožavala živote, kako to tvrdi Jović". Tako je Slavko Goldstein u drugim okolnostima davao izjave koje bi njegov sin Ivo iz današnje perspektive morao ocijeniti kao "hrvatski nacionalizam". Ali jasno – vremena se mijenjaju, pa se može zaključiti da Ivo i Slavko Goldstein, ovisno o okolnostima, sebi uzimaju za pravo da "odrede" kolika je odgovornost hrvatske i srpske strane za posljednji rat. Prema izjavi Slavka Goldsteina iz 1993. moglo bi se zaključiti da je odgovornost za rat nedvojbeno na srpskoj strani, ali je, u međuvremenu, *bard* hrvatske političke

misli i historiografije očito ocijenio da se treba neutralizirati zlokobni "hrvatski nacionalizam", što njegov sin Ivo dvojbenom interpretacijom pretače u svojoj sintezi hrvatske povijesti *Hrvatska 1918 – 2008.* (Zagreb, 2008.), pa se sada Jovićeva izjava uzima, moglo bi se reći, kao opravdanje za postupke pobunjenih Srba, dok izjavu oca Slavka zaboravlja spomenuti.

*

Goldsteinov način je, rekao bi Lenjin, "korak napred, dva koraka nazad".

Nema dvojbe da prof. dr. Ivo Goldstein ovakvim djelovanjem sramoti Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, kao i historiografiju u cjelini. Mislim da bi prof. Goldsteina valjalo upozoriti kako bi trebao paziti što govori i piše u javnosti.

- *Pojave i skretanja u hrvatskoj historiografiji. Izmišljotine i pogrješke Ive Goldsteina, Hrvatsko slovo, Tjednik za kulturu, god. XVII, br. 846, Zagreb, 8. srpnja 2011., str. 6. i 8.*

OSVRT NA KNJIGU *HRVATSKA 1918 – 2008.*, IVE GOLDSTEINA
Niz otvorenih pitanja

Po opsegu ljudskih stradanja i žrtava, a i dalekosežnostima posljedica, slučaj Bleiburg i sudbina Folksdojčera ogledni su primjeri partizanske i komunističke represije i zločina odnosno »obračuna s narodnim neprijateljem« potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću. Iako o tim događajima postoji bogata literatura i arhivsko gradivo, niz je otvorenih pitanja i protupitanja, o kojima opsežne prikaze i tumačenja donosi i Goldstein u najnovijoj sintezi suvremene hrvatske povijesti, naslovljenoj *Hrvatska 1918 – 2008*.

Okvir za razumijevanje osvete

U prikazu događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću Goldstein nastoji stvoriti *okvir* za razumijevanje *osvete*, koja je kulminirala u svibnju 1945, navodeći da nije bila bezrazložna te da je bila motivirana zločinom koji se počeo događati u travnju 1941. No postavlja i pitanje da li je osveta, odnosno kazna koju su dobili pojedinci i skupine, bila primjerena. Prema Goldsteinu postojala je načelna suglasnost Josipa Broza Tita da se *obračun* dogodi, »ali ne na tako žestok način i u takvu obimu« i ustvrđuje da on »nije naredio ubijanje«, ali je »znao da bi se ono moglo dogoditi. Nizom naredbi pokušao je to spriječiti, ali nije uspio«.

Ako su kršene naredbe Josipa Broza Tita o sprečavanju zločina nad zarobljenicima koje je donosio, a posebno ona od 14. svibnja 1945. upućena štabovima Prve, Druge, Treće i Četvrte Jugoslavenske armije, da poduzmu »najenergičnije mjere da se po svaku cijenu spriječi ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca«, logično bi bilo upitati se: zašto nitko nije odgovarao? J. Broz Tito je, i prema Goldsteinu, znao za likvidacije zarobljenika, ili je naknadno saznavao, ali ništa ozbiljno nije poduzeo ili da ih preduhitri ili kazni počinitelje. No, inicijative za sve naloge i mjere polazile su u Jugoslaviji, kao i u SSSR-u, od generalnog sekretara KP i Politbiroa.

Tito je imao središnju i neprijepornu vlast odlučivanja, i u političkim i u vojnim pitanjima. Uz to, KP Jugoslavije služila se tijekom rata i u poraću radom posebnih službi i jedinica NOV i POJ/JA, organa KPJ i unutarnjih poslova, posebice Odjeljenja za zaštitu naroda i Korpusa narodne obrane Jugoslavije, koje su pri organizaciji i izvođenju represije i zločina imali presudnu ulogu. Načelnik Ozne za Jugoslaviju u operativnoj djelatnosti bio je podčinjen vrhovnom zapovjedniku NOV i POJ/JA i predsjedniku NKOJ-a, Josipu Brozu, a KNOJ je, preko načelnika Ozne Povjereništva za narodnu obranu NKOJ-a, bio neposredno podčinjen povjereniku za Narodnu obranu NKOJ-a, opet utjelovljenu u Brozu.

Goldstein navodi da je današnje poimanje o ratnim zločinima definirano u međunarodnom pravu tek nakon Drugoga svjetskog rata te zastupa da odgovornost Josipa Broza Tita za zločine nad zarobljenicima u svibnju 1945. valja ocjenjivati sukladno ondašnjim prilikama i kriterijima, koji nisu istovjetni današnjim. Goldstein je u pravu. Povjesničar se mora držati načela da se o zbivanjima sudi prema standardima vremena u kojem su se i odvijala. A oni bi trebali u jednakoj mjeri vrijediti za sve sudionike.

Konvencije i zločin

Haaške konvencije/deklaracije (o zakonima i običajima rata na kopnu) iz 1899. i 1907. i Ženevske konvencije (o postupanju s ratnim zarobljenicima) iz 1929, čije su potpisnice bile i Velika Britanija i NDH i DF Jugoslavija, normirale su međunarodno ratno, humanitarno i kazneno pravo. Prema tim konvencijama, odgovornost vodstva NDH u slučaju Bleiburg ponajviše je moralne naravi. Britanska je odgovornost i moralna i pravna. Odgovornost jugoslavenskih snaga, koje su prekršile članak 23. (»Osim zabrana ustanovljenih posebnim konvencijama, naročito je zabranjeno [...] b) ubijati ili ranjavati vjerolomno osobe koje pripadaju neprijateljskom narodu ili vojsci.«) Haaških pravila o zakonima i običajima rata, te članak 2. (»Ratni zarobljenici su u vlasti neprijateljske Sile, ali ne u vlasti pojedinih osoba ili vojnih jedinica koji su ih zarobili. S njima se mora, u svako doba, postupati čovječno i oni se imaju zaštićivati naročito protiv akta nasilja, protiv uvreda i protiv javne radoznalosti. Represivne mjere prema njima zabranjene su.«), kao i niz drugih članaka Ženevske konvencije moralnog je, ali prije svega pravnog karaktera. Ukratko, prema Ženevskoj konvenciji, koja je u vrijeme događaja o kojima se raspravlja bila na snazi, i koje su se trebali pridržavati i pripadnici JA, silom ili dobrovoljno razoružani protivnik više nije neprijatelj, nego ratni zarobljenik i kao takav mora biti pošteđen. Zarobljenik ne potpada pod vlast vojnika ili jedinice koja ga je zarobila, nego države čijoj vojsci taj vojnik odnosno jedinica pripada. Ubiti razoružana protivnika u ratu nije dopušteno i predstavlja zločin, a svako zlostavljanje znači kukavičluk i barbarstvo.

Ja i moj otac

Uz ponavljanje starih, ponekad i modificiranih tvrdnji i objašnjenja u bleiburškom slučaju, Ivo Goldstein (ili, pak, Slavko Goldstein), aktivira i *staro-novu* tezu: »Doduše, vojska NDH kao vojska nije imala pravo na tretman po Ženevskoj konvenciji iz 1929. godine, jer se od svog osnutka i sve do posljednjih dana nikada nije pridržavala članka 1. točke 4, Pravilnika o zakonima i običajima rata na kopnu, koji je sastavni dio i Haške konvencije iz 1907. i Ženevske iz 1929. godine.« No za masovne zločine nad zarobljenicima u svibnju 1945. Jugoslavensku armiju i Josipa Broza Tita ne opravdavaju ustaški zločini. Razlika je, i to velika, ubiti protivnika u borbi, od ubijanja nenaoružana i bespomoćna čovjeka ili ratnoga zarobljenika. Podsjetimo se, ukupni gubici vezani uz pojam

Bleiburg mogli bi, prema utemeljenim procjenama, iznositi najmanje oko 70.000 do 80.000, a gubici Hrvata oko 50.000 do 55.000. Znakovito je da Goldstein ne poznaje ili, se pak, ne koristiti radovima slovenskoga povjesničara Mitje Ferenca, bez kojih je nedostatno poznavanje likvidacija zarobljenika i masovnih grobnica na području Slovenije. Masovne i pojedinačne likvidacije ratnih zarobljenika bile su nelegalne i prema općim civilizacijskim i domaćim i međunarodnim zakonima, a ubijanje bez suda je zločin, suglasni su i Goldsteini. Niz godina rješenje svih važnijih pitanja suvremene hrvatske povijesti, posebice Drugoga svjetskog rata i poraća, Ivo Goldstein samozatajno nudi u formuli: *ja i moj otac*, a po kojoj su nastali i dijelovi ove knjige koji se bave bleiburškim slučajem. Ipak, zamjetno je da u objašnjenjima događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću sin najčešće *kaska* za ocem.

Folksdojčeri kolektivno odgovorni

U Hrvatskoj je prisutna teza, koju zastupa i Goldstein, da iako se u istupima Josipa Broza potkraj rata češće javlja i riječ osveta, nema podataka da je poticao masovne osvetničke akcije ili da ih je odobravao. Štoviše, da se suprotstavljao nasilju, ali da upozorenja nisu bila dovoljno stroga. No u slučaju jugoslavenskih Nijemaca nisu poznati podaci o Titovu suprotstavljanju nasilju. Upravo je odnos NOV i POJ/JA i „narodnih“ vlasti prema Folksdojčerima, kojima je pripisana kolektivna krivnja, ogledni primjer ključne uloge J. Broza Tita u provođenju etničkoga čišćenja u Jugoslaviji potkraj rata i u neposrednom poraću.

Josip Broz Tito je s dijelom Vrhovnog štaba NOV i POJ pristigao 4. listopada 1944. u Vršac, odakle je 16. listopada uputio P. Dapčeviću, komandantu 1. armijske grupe NOVJ, depešu: »Pošalji mi hitno preko Bele Crkve za Vršac jednu od najboljih, jakih brigada eventualno krajišku. Potrebna mi je da očistim Vršac od švapskih stanovnika. […] Držite ovo u tajnosti.« U Vršac je upućena 1. krajiška brigada 5. krajiške udarne divizije. Vršac je 2. listopada 1944. zauzela Crvena armija, a sljedećega dana pripadnici NOV i POJ uhitili su nekoliko stotina Folksdojčera, od kojih je dvjesto odmah ubijeno. Od listopada do prosinca 1944. nekoliko tisuća civila Folksdojčera, odvedeno je u obližnji logor, gdje ih je ubijeno oko 700. Prema poimeničnim pokazateljima u Vršcu i okolnim mjestima utvrđeno je 1038 žrtava, od kojih su 647 iz Vršca.

Iako je nedvojbeno što se dogodilo u Vršcu, nekima je, očito, to neumjesno i nelagodno izravno navesti. Goldstein u slučaju Vršac ne spominje Tita i njegovu ulogu te ukratko navodi: »Na njemačku narodnu skupinu pao je teret kolektivne odgovornosti. Početak masovnog ‘obračuna s narodnim neprijateljem’ može se vezati za prve listopadske dane 1944. godine, kada je po oslobođenju Bele Crkve [ispravno bi bilo Vršca, a ne kako je to Goldstein u žurbi pobrkao] uhapšeno i likvidirano više stotina Folksdojčera.« No, masovna ubojstva Folksdojčera proveli su pripadnici NOV i PO Jugoslavije nakon ulaska u mnogobrojna mjesta nastanjena Nijemcima, posebice u Vojvodini.

Sumanute tvrdnje

Na Potsdamskoj konferenciji savezničkih velesila u ljeto 1945. zaključeno je da se njemačko stanovništvo iz Poljske, Čehoslovačke i Mađarske ima preseliti na područje Njemačke. Preseljenje (etničko čišćenje) legalizirano je kao najtrajnije i zadovoljavajuće rješenje. Oni koji se nisu našli u zaključcima konferencije riješili su problem Folksdojčera na drastičniji način. Od sredine 1945. problem raseljenih osoba u Austriji i Njemačkoj počeo se izrazito zaoštravati. Britanske, američke i sovjetske okupacijske vlasti u Austriji ne samo da su poticale povratak tijekom rata izbjeglih Folksdojčera u Jugoslaviju nego su se i protivili jugoslavenskim nastojanjima da onemoguće povratak izbjeglica, a napose jugoslavenskim nastojanjima da protjeruju Folksdojčere. No Goldstein sve to prikazuje i objašnjava površno i shematski: »[…] Zbog tolikog broja izbjeglica pristiglih u Njemačku saveznici su već u ljeto 1945. zatvorili granice i prestali primati transporte s jugoslavenskim Nijemcima, pa su jugoslavenske vlasti bile prisiljene osnivati logore i internirati ih u logore. U teškim uvjetima, dio zatočenih je ondje umro, a ostali su prognani u Njemačku.« Točno je da su saveznici u ljeto 1945. zatvorili granice Jugoslavije, ali ne zbog prevelikog broja njemačkih izbjeglica u Njemačkoj. Čudi me kako se Goldstein ne pita zbog čega saveznici nisu zatvorili granice i prema Mađarskoj, Čehoslovačkoj, pa i Poljskoj, iz kojih i dalje traje protjerivanje Nijemaca. Sumanuta je Goldsteinova tvrdnja da su zbog savezničkog stava jugoslavenske vlasti »bile prisiljene osnivati logore« i Folksdojčere internirati u logore. Uputno bi bilo da se upitao tko je jugoslavenske vlasti prisiljavao da osnivaju logore za njemačko stanovništvo. Iz Goldsteinova navoda proizlazi da su logori za Folksdojčere osnovani u ljeto 1945., kada su saveznici zatvorili granice Jugoslavije. Time bi stvar bila jednostavna i krivnju bismo, zažmirimo li na jedno oko, i mogli svaliti na saveznike. Stvari stoje ipak drukčije.

Ideološki zaključci

Od potkraj 1944. do početka 1948. u logore je od oko preostalih 200.000 pripadnika njemačke manjine u Jugoslaviji internirano oko 170.000, u kojima je stradalo najmanje oko 50.000 do 60.000. Prema poimeničnim pokazateljima u logorima je stradalo, većinom umrlo od gladi i tifusa, oko 26.000 žena i oko 6.000 djece. Za razumijevanje sudbine Folksdojčera nezaobilazno je poznavati i strukturu žrtava, no to Goldstein ne spominje. Prihvatljivije mu zvuči rečenica: »U teškim uvjetima, dio zatočenih je ondje umro, a ostali su prognani u Njemačku.« Goldstein ili svjesno prešućuje ili pak ne razumije problematiku te donosi neobične tvrdnje i zaključke.

Pisati o sudbini Folksdojčera, a ne koristiti se nekima od mnogobrojnih radova njemačkih, slovenskih i srbijanskih autora neozbiljno je. Predug je popis radova koje Goldstein nije konzultirao, a nezaobilazni su za razumijevanje problematike. U korištenju, pak, mojim radovima o Folksdojčerima trebao je biti pozorniji te ne

bi, nadam se, prečesto *maniristički* interpretirao navode i podatke onako kako mu se činilo prihvatljivo.

*

Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali »kapitalnim djelom«. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve *sklepao* poprilično površno i na brzinu. A to zaslužuje, možda, i opsežniji osvrt.

- *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008., Ive Goldsteina. Niz otvorenih pitanja, Vijenac, Književni list za umjetnost, kulturu i znanost, god. XVII, br. 397, Zagreb, 21. svibnja 2009., str. 27.*

U POVODU KNJIGE: IVO GOLDSTEIN, *HRVATSKA 1918. - 2008.*, EUROPAPRESS HOLDING I NOVI LIBER, ZAGREB 2008. – OSVRT NA POGLAVLJA: 48. "RASAP I SLOM NDH, BLEIBURG I KRIŽNI PUT", 49. "OBRAČUN S NARODNIM NEPRIJATELJEM" I 50. "RATNI I DEMOGRAFSKI GUBICI"

Po opsegu ljudskih stradanja i žrtava, a i dalekosežnim posljedicama, slučaj Bleiburg i sudbina Folksdojčera ogledni su primjeri partizanske i komunističke represije i zločina odnosno kako to neki nazivaju "obračuna s narodnim neprijateljem" potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću. Iako o tim događajima postoji mnogobrojna literatura i arhivsko gradivo, niz je otvorenih pitanja i protupitanja o kojima opsežne prikaze i tumačenja donosi i povjesničar Ivo Goldstein u najnovijoj sintezi suvremene hrvatske povijesti, naslovljenoj *Hrvatska 1918 - 2008.*

*

Prema navodima jugoslavenske vojne historiografije u završnim borbama i ranijim operacijama tijekom završne ofenzive 1945., Jugoslavenska armija je nanijela njemačkim i raznim "domaćim" protukomunističkim snagama velike gubitke od preko 100.000 mrtvih i oko 340.000 zarobljenih, što znači da se u Austriju uspjelo probiti nešto više od 240.000 njemačkih i drugih vojnika. U nanošenju gubitaka neprijatelju najdjelotvornija je bila Treća armija (25.000 mrtvih i preko 100.000 zarobljenih) i Četvrta armija (25.664 mrtvih i 52.260 zarobljenih) koje su djelovale na krilima bojišta. Od oko 340.000 zarobljenih, 221.287 bili su njemački vojnici, a oko 120.000 pripadnici Oružanih snaga NDH (ustaše i domobrani), srpski i crnogorski četnici i drugi.[6]

Ministar narodne obrane i vrhovni zapovjednik JA, maršal Josip Broz Tito, obavijestio je 14. svibnja 1945. Glavni štab Slovenije da je naredio štabovima Prve, Druge, Treće i Četvrte JA da predaju ratne zarobljenike glavnim štabovima Slovenije i Hrvatske i zatražio je od Glavnog štaba Slovenije da dostavi točan broj ratnih zarobljenika. Naredbu štabovima armija da dostave podatke o brojnom stanju ratnih zarobljenika J. Broz Tito je dostavio sljedećeg dana.[7] Dakle, J. Broz Tito je o broju ratnih zarobljenika bio ili, pak, trebao biti pravovremeno izviješten.

J. Broz Tito je 15. svibnja 1945. pohvalio jedinice Treće JA, koje su "brzim i energičnim nadiranjem" [...] "presjekle odstupnicu ostacima njemačkih i ustaško-četničkih bandi i zaokruživši ih na području Slovenj-Gradec – Guštanj – Pliberk [Bleiburg] – Dravograd, poslije trodnevnih žestokih borbi razbile ih i prisilile na

[6] Mladenko COLIĆ, *Pregled operacija na jugoslovenskom ratištu*, Beograd, 1988., 401.
[7] Arhiv Republike Slovenije, Ljubljana, II, fasc. 41/III, Depeši vrhovnega komandanta JA Josipa Broza - Tita GŠ NOV (JA) Slovenije z dne 14. 5. 1945.; Josip BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, *1. maj – 6. jul 1945.*, Beograd, 1988., 43., 198.

kapitulaciju."[8] U izvješću vrhovnom zapovjedniku JA, J. Brozu Titu, zapovjednik Treće armije Kosta Nađ naglašava da je "domaćim izdajnicima, četnicima i naročito ustašama, zadan odlučujući smrtni udarac i tako im onemogućeno da izbegnu zasluženu kaznu za zločinstva i nedela koja su ti izrodi počinili našim narodima."[9] Jedinice Treće JA, pod zapovjedništvom general-lajtnanta Koste Nađa, pukovnika Branka Petričevića, političkog komesara i pukovnika Vukašina Subotića, načelnika štaba, koje su u završnim borbama u Sloveniji zarobile oko 100.000 neprijateljskih vojnika, najodgovornije su za postupanje prema zarobljenicima u Koruškoj i Štajerskoj.[10]

Uz to, Kabinet maršala Jugoslavije izvijestio je 17. svibnja 1945. predstojnika britanske vojne delegacije da je J. Broz Tito primio depešu feldmaršala Harolda Aleksandera, zapovjednika savezničkih snaga u Sredozemlju, od 16. svibnja 1945., o predaji 200.000 "Jugoslavena" u Austriji, uz napomenu: "pomenutih 200.000 preuzeće Štab III armije kome su izdate potrebne instrukcije".[11]

Unatoč u literaturi često navođenim zapovijedima vrhovnog zapovjednika NOV i POJ/JA i generalnog sekretara Komunističke partije Jugoslavije, J. Broza Tita, primjerice: od 8. studenoga 1941. "Pod pretnjom kazne smrti zabranjuje se odgovarati na [te] zločine sličnim protumerama koje nisu dozvoljene u partizanskim redovima"[12], od 6. prosinca 1944. da "Sa svim zarobljenicima ima [se] postupati po međunarodnom pravu. Za svako odstupanje od ovoga i kršenja mojih naređenja najstrože ću postupati"[13], te posebice od 14. svibnja 1945., da se poduzmu "najenergičnije mjere da se po svaku cijenu spriječi ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca"[14], mnogobrojni događaji i dokumenti potvrđuju da je ubijanje ratnih zarobljenika

---

[8] *Zbornik dokumenata i podataka o narodnooslobodilačkom ratu jugoslovenskih naroda*, tom II, knj. 1, Beograd, 1949., 637.; J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, *1. maj – 6. jul 1945.*, 46. - 47.

[9] Jovo POPOVIĆ, *Druže Tito rat je završen 15. maja 16,00 na Dravi Kosta Nađ*, Beograd, 1985., 196.

[10] Miro SIMČIČ, *Tito bez maske*, Zagreb, 2008., 284. - 285.

[11] Arhiv Josipa Broza Tita, Beograd, Kabinet maršala Jugoslavije – II-9-d/4.; Anđelko MIJATOVIĆ (ur.), *Međunarodni znanstveni skup* "*Bleiburg 1945 - 1995*". Zbornik radova, Zagreb, 1997., 154.; Zdravko DIZDAR, Vladimir GEIGER, Milan POJIĆ, Mate RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, Slavonski Brod, 2005., Zagreb, 2009., 116.

[12] Josip BROZ TITO, *Vojna djela*, I, *1941 - 1945*, Beograd, 1961., 44.

[13] J. BROZ TITO, *Vojna djela*, I, *1941 - 1945*, 289.

[14] Arhiv Vojnoistorijskog instituta, Beograd, Arhiva NOB, kut. 258A, br. reg. 9-22/10; Arhiv Republike Slovenije, Ljubljana, II, fasc. 41/III, Depeši vrhovnega komandanta JA Josipa Broza - Tita GŠ NOV (JA) Slovenije z dne 14. 5. 1945.; J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, *1. maj – 6. jul 1945.*, 43.

tijekom, potkraj i neposredno nakon Drugoga svjetskog rata bilo uobičajeno i nekažnjavano.

U historiografiji su objavljeni mnogobrojni navodi, podaci i dokumenti o tome kako su postrojbe Narodnooslobodilačke vojske i partizanskih odreda Jugoslavije/Jugoslavenske armije djelovale i odnosile se prema zarobljenim neprijateljskim vojnicima i civilima, posebice potkraj Drugoga svjetskog rata, a i u neposrednom poraću.[15] Poimenične, pak, podatke o ljudskim gubicima Hrvata, ali i drugih, tijekom i posebice potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću donose mnogobrojni žrtvoslovi, i slična izdanja, koji popisuju stradale i žrtve iz različitih područja Hrvatske i Bosne i Hercegovine. Uz sve nepotpunosti i pogreške, navode koje ovi prilozi donose o poginulim, ubijenim i od posljedica ranjavanja i bolesti umrlim osobama, o tisućama odnosno desecima tisuća stradalih, posebice na "križnom putu" i u poslijeratnim logorima teško je osporavati.[16]

---

[15] Usp. primjerice: Jera VODUŠEK STARIČ, *Prevzem oblasti 1944 - 1946*, Ljubljana, 1992. ili hrvatsko izdanje: Jera VODUŠEK STARIČ, *Kako su komunisti osvojili vlast 1944. - 1946.*, Zagreb, 2006.; Lovro ŠTURM (ur.), *Brez milosti. Ranjeni, invalidni in bolni povojni ujetniki na Slovenskem*, Ljubljana, 2000.; Mitja FERENC, *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne*, Celje, 2005.; Mitja FERENC, Želimir KUŽATKO, *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji/Prikrita grobišča Hrvatov v Republiki Sloveniji/Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia*, Zagreb, 2007.; Josip JURČEVIĆ, *Bleiburg. Jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima*, Zagreb, 2005.; Srđan CVETKOVIĆ, *Između srpa i čekića. Represija u Srbiji 1944 - 1953.*, Beograd, 2006.; Momčilo MITROVIĆ, *Srpska nacionalna čast pred zakonom 1945.*, Beograd, 2007.; Michael PORTMANN, *Die kommunistische Revolution in der Vojvodina 1944 - 1952. Politik, Gesellschaft, Wirtschaft, Kultur,* Wien, 2008.; Milko MIKOLA (zbral in uredil), *Dokumenti in pričevanja o povojnih delovnih taboriščih v Sloveniji*, Ljubljana, 2006.; Milko MIKOLA (zbral in uredil), *Dokumenti in pričevanja o povojnih koncentracijskih taboriščih v Sloveniji. Koncentracijska taborišča Strnišče, Hrastovec, Brestrnica in Filovci*, Ljubljana, 2007.; Zdravko DIZDAR, Vladimir GEIGER, Milan POJIĆ, Mate RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, Slavonski Brod, 2005., Zagreb, 2009.; Vladimir GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, Slavonski Brod, 2006.; Vladimir GEIGER, Mate RUPIĆ, Mario KEVO, Egon KRALJEVIĆ, Zvonimir DESPOT (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Zagreb i središnja Hrvatska*, Slavonski Brod - Zagreb, 2008. i tamo navedeni izvori i literatura.

[16] Usp. Vladimir GEIGER, "Osvrt na važnije žrtvoslove o Drugom svjetskom ratu i poraću objavljene u Republici Hrvatskoj 1991. - 2004. godine", *Dijalog povjesničara - istoričara*, 9, Zagreb, 2005., 621. - 639.; Vladimir GEIGER, "O zborniku *Bleiburg i Križni put* Saveza antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske, Zagreb, 2007.", *Časopis za*

U mnogobrojnoj literaturi o Bleiburgu i "križnom putu", koja donosi različite procjene i navode, broj stradalih i žrtava kreće se u rasponu od oko pedeset tisuća do pola milijuna poginulih i pobijenih zarobljenih ustaša, domobrana i civilnog stanovništva NDH.[17] Ukupni gubici vezani uz pojam Bleiburg mogli bi, prema utemeljenim procjenama, iznositi najmanje oko 70.000 do 80.000, a gubici Hrvata oko 50.000 do 55.000.[18]

Goldstein je mišljenja da je postojala načelna suglasnost J. Broza Tita da se taj "obračun" dogodi, "ali ne na tako žestok način i u takvu obimu".[19] Goldstein, naime, ustvrđuje da "Josip Broz Tito nije naredio ubijanje, ali je, po svemu sudeći, znao da bi se ono moglo dogoditi. Nizom naredbi pokušao je to spriječiti, ali nije uspio".[20] Uz pozivanje da postoje podaci o suprotstavljanju J. Broza Tita nasilju, Goldstein tvrdi da "njegova upozorenja nisu bila dovoljno stroga."[21]

Prema Goldsteinu, među mogućim motivima za naredbu J. Broza Tita od 14. svibnja 1945., očigledno je da "nijedan kompetentni vojskovođa ne podnosi da mu vojska čini svojevoljne masovne ispade, mimo zapovjednog sustava i bez izričite naredbe."[22] Goldstein objašnjava i da naredba J. Broza Tita od 14. svibnja da se poduzmu "najenergičnije mjere da se po svaku cijenu spriječi ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca", međutim "nije bila jako oštro formulirana: ne traži se odgovornost za počinjeno, ne preciziraju se kazne za nove prekršitelje."[23] No, kompetentnom vojskovođi vojska ne čini "svojevoljne masovne ispade, mimo zapovjednog sustava i bez izričite naredbe". Nedvojbeno je kako nazivamo takvu vojsku i takve postupke. Ako je, pak, J. Broz Tito bio kompetentan vojskovođa, tada su masovne likvidacije zarobljenika bile dio sustava i izričite naredbe.

---

suvremenu povijest, god. 39, br. 3, Zagreb, 2007., 811. - 812. (bilj. 5.) i tamo navedena literatura.

[17] Usp. Martina GRAHEK RAVANČIĆ, *Bleiburg i Križni put u historiografiji, publicistici i memoarskoj literaturi*, Magistarski rad, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, 2006., 148. - 159. i tamo navedeni izvori i literatura.

[18] Bogoljub KOČOVIĆ, *Žrtve Drugog svetskog rata u Jugoslaviji*, London, 1985., Sarajevo, 1990.; Vladimir ŽERJAVIĆ, *Gubici stanovništva Jugoslavije u Drugom svjetskom ratu*, Zagreb, 1989.

[19] Ivo GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", u: Juraj Hrženjak (gl. ur.), *Bleiburg i Križni put*. Zbornik radova, Zagreb, 2007., 37.

[20] Ivo GOLDSTEIN, "Tito je htio spriječiti smrt 50.000 Hrvata", *Globus* (Zagreb), 23. 5. 2008., 26.

[21] Ivo GOLDSTEIN, "Josip Broz Tito – između skrupuloznoga historiografskog istraživanja i političke manipulacije", *Dijalog povjesničara - istoričara*, 6, Zagreb, 2002., 320.; Ivo GOLDSTEIN, "Značenje godine 1945. u hrvatskoj povijesti i osvetnički gnjev", u: Nada Kisić Kolanović, Mario Jareb, Katarina Spehnjak (ur.), *1945. – razdjelnica hrvatske povijesti*, Zagreb, 2006., 72.; Ivo GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, Zagreb, 2008., 359.

[22] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 359.

[23] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 359.

Prema Goldsteinu, J. Broz Tito je "imao nekih dvojbi kad su mu poslije njegove naredbe od 14. svibnja stizali izvještaji o ponovnom ubijanju zarobljenika", te navodno "'nije odobravao što se dogodilo, pogotovo jer se otelo kontroli i preraslo u anarhiju, pa je tražio izvještaje i razjašnjenja', ali i 'opravdanja i razumijevanje' za osvetnički gnjev protiv 'bandi' koje i poslije završetka rata još ratuju i nanose gubitke 'našim ljudima'".[24] No, moramo se upitati kada je to J. Broz Tito negodovao odnosno od koga je "tražio izvještaje i razjašnjenja", i osim navodnih "vjerodostojnih svjedoka", koji to izvještaji potvrđuju izrečenu tvrdnju? Osim toga, negoduje netko tko trpi od jačega, a ne vrhovni zapovjednik na postupke podređenih!

Mnogobrojni događaji i dokumenti pokazuju da je očita razlika između propisanoga i činjenoga. Zapovijedi J. Broza Tita o postupanju sa zarobljenicima najvjerojatnije su bile samo za "javnu" i "vanjsku" uporabu. Uostalom, objašnjavajući odnos J. Broza Tita prema ratnim zarobljenicima tijekom Drugoga svjetskog rata, i posebice u svibnju 1945., Goldstein ustvrđuje da je J. Broz Tito znao za strijeljanja ratnih zarobljenika, a da je stajalište o likvidacijama promijenio "isključivo iz činjenice da zbog njih saveznici 'protestvuju'".[25]

J. Broz Tito nije *mogao* spriječiti masovne likvidacije zarobljenika, naprosto jer je takav način bio dio njegova idejno-političkog sustava, totalitarnog svjetonazora. Nemoguće je da J. Broz Tito nije znao za masovne likvidacije zarobljenika, odnosno da s njima nije bio suglasan i da nije izdao izravno naređenje, imajući u vidu način odlučivanja u KP Jugoslavije i Jugoslavenskoj armiji.[26] Inicijative za sve naloge i mjere, za čije su izvršenje bila zadužena niža tijela, polazile su u Jugoslaviji, kao i u SSSR-u, od generalnog sekretara KP i Politbiroa. J. Broz Tito je imao središnju i neprijepornu vlast odlučivanja, i u političkim i u vojnim pitanjima.[27]

KP Jugoslavije služila se tijekom Drugoga svjetskog rata i u poraću radom posebnih službi i jedinica NOV i POJ/JA, organa KP Jugoslavije i organa unutarnjih poslova, posebice Odjeljenja za zaštitu naroda i Korpusa narodne obrane Jugoslavije, koje su pri organizaciji i izvođenju represije i zločina imali presudnu ulogu. Nije nevažna činjenica da je načelnik OZN-e za Jugoslaviju u operativnoj djelatnosti bio podčinjen vrhovnom zapovjedniku NOV i POJ/JA i predsjedniku NKOJ-a, J. Brozu Titu, kao i da je KNOJ, preko načelnika OZN-e

[24] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 371. Usp. Miljenko JERGOVIĆ, "Intervju sa Slavkom Goldsteinom. 'Tito je bio vođa zavjere šutnje o Bleiburgu'", *Jutarnji list* (Zagreb), 11. 9. 2007., 14.
[25] I. GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", 37.
[26] M. SIMČIČ, *Tito bez maske*, 285.
[27] Jure VUJIĆ, *Trg maršala Tita. Mitovi i realnosti titoizma*, Zagreb, 2007., 212., 215. i tamo navedena literatura.

Povjereništva za narodnu obranu NKOJ-a bio neposredno podčinjen povjereniku za Narodnu obranu NKOJ-a, opet utjelovljenom u J. Brozu Titu.[28]

Zemaljska komisija za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača napominje svim određenim tijelima 1. rujna 1944. da za "zločine treba da odgovara samo onaj, koji je taj zločin počinio ili pomogao", te da "nevine sud narodni neće i ne može kažnjavati", jer "naša narodna vlast je pravedna".[29] No, bez obzira na ovakve formalne fraze, "revolucionarna pravda" prema poraženima i neprijateljima često je u Jugoslaviji, kako to inače i biva u revolucijama, bila istovjetna s najobičnijom odmazdom. Javni tužitelj FD Hrvatske iznosi 14. srpnja 1945. javnom tužitelju DF Jugoslavije niz teškoća nastalih, uz ostalo, i samovoljom JA, OZN-e, Narodne milicije i raznih tijela "narodnih" vlasti, koji su "u danima velikih zarobljavanja, a i poslije, naredjivali i dopuštali ubijanje bez suda, javno ili čak po nekim neodgovornim elementima nevine ljude, ubijene ostavljali skoro nezakopane i sl. [...]."[30]

Tadašnje ozračje i razvoj događaja ostavili su, pak, dosta slobode i prostora pojedincima na zapovjednim mjestima, zasigurno ne bez znanja najviših vojnih i političkih osoba i ustanova, kako bi se što prije obračunali s mnogim protivnicima i neistomišljenicima novog sustava. Pri provođenju masovnih zločina i represalija nad neprijateljima ili pretpostavljenim neprijateljima jugoslavenske komuniste, odnosno zapovjednu partizansku hijerarhiju očito nije vodio iracionalni osjećaj mržnje i osvete koliko racionalna težnja uklanjanja svih mogućih protivnika u osvajanju vlasti. Ne treba, pak, odbaciti odmazdu kao motiv, posebno na nižim razinama. Neprijatelje ili pretpostavljene neprijatelje trebalo je ukloniti. Primjerice, izvješćujući o razlozima likvidacije domobranskih časnika i vojnika koji su se odazvali "Posljednjem pozivu" odnosno amnestiji J. Broza Tita od 30. kolovoza 1944., Treći odsjek Odjeljenja za zaštitu naroda VI. korpusa NOV i PO Jugoslavije iznosi, 15. siječnja 1945., stajalište da "Bez mnogo skrupula treba likvidirati sve one za koje znamo da su nam neprijatelji i koji će sutra biti protiv nas".[31]

---

[28] J. JURČEVIĆ, *Bleiburg. Jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima*, 243., 247. - 250., 280., 282.; Josip JURČEVIĆ, *Crna knjiga komunizma u Hrvatskoj* (*Zločini jugoslavenskih komunista u Hrvatskoj 1945. godine*), Zagreb, 2006., 59. - 61. i tamo navedeni izvori.

[29] Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 306, OK Virovitica, kut. 699.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 65.

[30] Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 421, Povjerljivi spisi 1945.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 286.

[31] Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 1491, 2.25.; J. JURČEVIĆ, *Bleiburg. Jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima*, 333.; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 54.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 103.

Stajalište i odnos NOV i POJ/JA i "narodnih" vlasti, od najviših do najnižih razina, uključujući i J. Broza Tita, prema samovoljnoj represiji i zločinima, na temelju osobnih, političkih ili nacionalnih razloga, proizlazio je i iz ratnog i revolucionarnog ozračja u Jugoslaviji. Nekažnjavanje počinitelja proizlazilo je i iz nemoći vlasti zbog masovnosti takvih djela i velikog broja onih koji su ih činili, ali često i zbog nezainteresiranosti vlasti, jer počinitelji su ipak "naši", a žrtve su ionako "njihovi". Naredbodavci i izvršitelji, svjesni nelegalnosti takvih postupaka, nastoje provesti likvidacije "konspirativno". Iskazane primjedbe na masovne likvidacije viših zapovjedništava odnose se u pravilu na način provođenja, a ne na likvidacije same po sebi odnosno na njihovu osudu.

Prema Goldsteinu, bilo je, posebice na "križnom putu", "i česte samovolje, osvetništva, pa i pljačke. Bilo je nastojanja da se takve pojave suzbiju, ali nedovoljno energičnih. [...] Međutim, pozivanja na odgovornost bilo je ipak relativno malo, smjenjivanja s položaja i disciplinskih kazni još manje, a strogih kazni jedva da je bilo ili su imale interni karakter i o nima se nije obavještavalo. Priča se da je navodno ipak bilo nekoliko strijeljanih partizana zbog samovoljnih ispada, ali o tome nisu pronađeni nikakvi dokumenti." [32]

No, osim samovoljnih ispada pojedinaca, navodnih priča i navodnih dokumenata kojih nema o najstrožem kažnjavanju pojedinih partizana koji su počinili zločine, mnogobrojni događaji, suvremenici i dokumenti svjedoče o masovnim likvidacijama koje su provodile razne postrojbe i ustanove NOV i POJ/JA, prije svega OZN-a i KNOJ, koje se u takvom broju ne bi mogle događati bez naredbi najvišeg rukovodstva ili barem njegova prešutnog odobravanja. Ako su, pak, naredbe J. Broza Tita o sprječavanju zločina nad zarobljenicima, koje je donosio tijekom Drugoga svjetskog rata kršene, a posebno ona od 14. svibnja 1945. upućena štabovima Prve, Druge, Treće i Četvrte JA, da poduzmu "najenergičnije mjere da se po svaku cijenu spriječi ubijanje ratnih zarobljenika i uhapšenika od strane jedinica, pojedinih organa i pojedinaca", logično bi bilo upitati se zašto nitko zbog toga nije odgovarao. Nameće se odgovor da te naredbe, ako i jesu vjerodostojne, očito nisu sustavno provođene i nisu bile ozbiljne. Naime, očita je razlika između propisanoga i činjenoga.

Goldstein masovne likvidacije zarobljenika u Sloveniji, u svibnju 1945., koje tek u najnovije vrijeme naziva "ratnim zločinom", a ranije ih je nazivao "zločinom osvete"[33], nastoji prikazati kao "programirano selektivno ubijanje popraćeno mjestimičnim individualnim ispadima".[34] Prema Goldsteinovu objašnjenju, gotovo u psihoanalitičkoj, frojdovskoj maniri, "Represija jugoslavenskih i hrvatskih komunističkih vlasti u prvim poslijeratnim tjednima i mjesecima, u

[32] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365.; Ivo GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", *Jutarnji list* (Zagreb), 22. 11. 2008., 81.
[33] Vladimir GEIGER, "Osvrt na istraživanja i odjeke problematike *Bleiburga* i *Križnog puta* 1945. u Republici Hrvatskoj", *Dijalog povjesničara - istoričara*, 8, Zagreb, 2004., 423.
[34] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 364.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 80.

kojoj su Bleiburg i Križni put samo najzamašniji dijelovi, isprepletena je kombinacija pobjedničke vrtoglavice, spontanog i politički inspiriranog osvetništva i smišljenog 'obračuna s narodnim neprijateljem' koji izvire iz staljinističke ideologije i njenih zasada o 'zaoštravanju klasne borbe' nakon pobjede revolucije. Rezultat je inačica dugovječne *Vae victis* (jao pobijeđenima) tradicije, natopljena oporim plemenskim mentalitetima nekih naših krajeva, tolerirana i podstrekavana fetišizmom 'principijelne' revolucionarnosti."[35]

Maršal Jugoslavije J. Broz Tito je u govoru održanom u Ljubljani 27. svibnja 1945., a koji je objavljivanjem u *Borbi* od 28. svibnja 1945. imao i šireg odjeka, nedvosmisleno istaknuo što se dogodilo. Goldstein navodi da je J. Broz Tito u Ljubljani "preko svega prešao s dvije rečenice".[36] To sugerira slijeganje ramenima, odnosno možda i prihvaćanje sa žaljenjem onoga što se dogodilo, a to ipak nije naglasak u ljubljanskom govoru, koji je dobar pokazatelj koliko se J. Broz Tito koristio rječnikom "kratkog kursa". Bit ćemo cjepidlake, riječ je o četirima važnim rečenicama: "Što se tiče ovih izdajnika koji su se našli unutar naše zemlje, u svakom narodu posebice – to je stvar prošlosti. Ruka pravde, ruka osvetnica našeg naroda dostigla ih je već ogromnu većinu, a samo manji dio uspio je pobjeći pod krilo pokrovitelja van naše zemlje. Ova manjina nikada više neće da gleda ove naše divne planine, naša cvatuća polja. Ako bi se to dogodilo, onda će to biti vrlo kratkog vijeka".[37] Jasno je da je J. Broz Tito mislio i na izručene, kojima je unaprijed određena sudbina, da je odobravao obračun i masovne likvidacije, te da je istu sudbinu najavljivao onima koji su uspjeli pobjeći, ako se namjeravaju vratiti. U govoru J. Broza Tita ne nazire se nimalo sažaljenja nad sudbinom poraženih ili velikodušnost pobjednika, nego samo konačna odlučnost.[38]

Jedan od motiva jugoslavenskih komunista i Jugoslavenske armije u sprečavanju bijega svojih neprijatelja u Austriju, na područja pod savezničkom okupacijom, bila je i osveta. No, svi oni koji poslijeratna "čišćenja" objašnjavaju samo, ili uglavnom, osvetom, navodeći primjere od najdalje do bliže prošlosti, ili ne razumiju ili, pak, ne žele prihvatiti karakter i glavni smisao djelovanja i bitne ciljeve KP Jugoslavije koja je nametnuvši svoj monopol organizirala i vodila NOV i POJ/JA.

Pojave "čišćenja" bilo je i u zapadnoj Europi, ali je ono provođeno sudskim i upravnim mjerama. Dio tih izvansudskih likvidacija u zapadnoj Europi bila su i osvećivanja, do kojih je povremeno dolazilo u prvim danima oslobađanja pojedinih zemalja. No, osnova denacifikacije u demokratskoj Europi bila je da se postupci moraju utemeljiti na pravu i regularnim sudskim postupcima, te da je potrebno na sve načine izbjegavati i sprečavati osvetu. U SSSR-u i u Jugoslaviji

---

[35] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 369.
[36] I. GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", 37.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 371.
[37] J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset osmi, *1. maj – 6. jul 1945.*, 78.
[38] M. SIMČIČ, *Tito bez maske*, 285. - 286.

taj je proces bio bitno drukčiji jer je masovna ubojstva neposredno poslije rata organizirala i izvela država, a ne osvetoljubivi pojedinci ili skupine.[39]

Nakon predaje i zarobljavanja u završnim borbama i izručenja na Bleiburgu, kolone ratnih zarobljenih vojnika i civila krenule su na iscrpljujući povratak kroz Sloveniju, prema Hrvatskoj, i dalje. Pripadnici JA, koji su bili u njihovoj pratnji, trebali su ih provoditi uz najveću "opreznost i predostrožnost".[40] Koliko je, pak, provođenje zarobljenika bilo bezuvjetno i nespoštedno, svjedoče mnogobrojne masovne grobnice u Sloveniji.[41]

Procjenjuje se da je u Kočevskom Rogu, jednom od najvećih stratišta u Sloveniji nakon Drugoga svjetskog rata, prvih dana lipnja 1945. ubijeno nekoliko desetaka tisuća zarobljenih i izručenih slovenskih domobrana, hrvatskih domobrana i ustaša, crnogorskih i srpskih četnika. Smaknuća su obavljena pod zapovjedništvom majora Jugoslavenske armije Sime Dubajića, a neposredni počinitelji pripadali su izabranoj četi 11. dalmatinske brigade 26. divizije Četvrte JA.[42] Terenska istraživanja protutenkovskog rova u Teznom nedaleko od Maribora, najprije od travnja do lipnja 1999.[43], a posebice ona u kolovozu 2007., potvrđuju postojanje masovnih likvidacija ratnih zarobljenika i masovnih grobnica. Prema procjenama istraživačke skupine, to bi moglo biti "najveće poslijeratno gubilište u Europi", u kojemu su od oko 15.000 do 20.000 žrtava

---

[39] Jerca VODUŠEK STARIČ, "Kako se čistila Jugoslavija?", *Gordogan*, god. II (XXI), br. 4 - 5 (48 - 49), Zagreb, 2004., 37.

[40] Mate RUPIĆ, Zdravko DIZDAR, "Izvješća partizanskih jedinica o završnim borbama s hrvatskim oružanim snagama", u: Mirko Valentić (gl. ur.), *Spomenica povodom 50-te obljetnice Bleiburga i Križnog puta 1945. - 1995.*, Zagreb, 1995., 129. - 130., 131.; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 117. - 118.; Martina GRAHEK RAVANČIĆ, "V kolonah po štirje skozi Slovenijo", *Prispevki za novejšo zgodovino*, letnik XLVIII, št. 2, Ljubljana, 2008., 95.-116.

[41] Mitja FERENC, *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne*, Celje, 2005.; Mitja FERENC, Želimir KUŽATKO, *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji/Prikrita grobišča Hrvatov v Republiki Sloveniji/Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia*, Zagreb, 2007.; Jože DEŽMAN (ur.), *Poročilo Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč 2005 - 2008*, Ljubljana, 2008.

[42] Simo Š. DUBAJIĆ, "Kočevski rog", Ljetopis Srpskog kulturnog društva "Prosvjeta", Zagreb, 2006., 89. - 168.; Simo Š. DUBAJIĆ, *Život, greh i kajanje. Ispovedna autobiografska hronika.* Knjiga I. *Od Kistanja do Kočevskog Roga*, Beograd, 2006., 278. - 394. Usp. Borivoj M. KARAPANDŽIĆ, *Kočevje. Tito's Bloodiest Crime*, Cleveland, 1965., 1970. ili srpsko izdanje: *Kočevje. Titov najkrvaviji zločin*, Cleveland, 1959., Beograd, 1990.

[43] M. FERENC, *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne*, 47.; M. FERENC, Ž. KUŽATKO, *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji/Prikrita grobišča Hrvatov v Republiki Sloveniji/Hidden Croatian Mass Graves in the Republic of Slovenia*, 126. - 129.

većina Hrvati, pripadnici Oružanih snaga NDH.[44] I najnovija terenska istraživanja poslijeratnih grobišta iz svibnja 1945. u Sloveniji, primjerice u rudniku Barbarin rov kraj Laškog, provedena u ožujku 2009.[45], kao i pronalazak novih stratišta iz svibnja 1945. u Hrvatskoj, primjerice u Ključu Brdovečkom kod Zaprešića, početkom travnja 2009.[46], otkrivaju masovne lividacije ratnih zarobljenika i nepoštedan i okrutan način izvođenja smaknuća.

Prema svim pokazateljima, koja potvrđuju i najnovija istraživanja i spoznaje, odluka o "čišćenju neprijatelja", naime masovne likvidacije koje su provođene na "križnom putu" i u neposrednom poraću, posve sigurno, donesena je u najvišem jugoslavenskom komunističkom vrhu, odnosno naredba je morala doći od vrhovnog zapovjednika Jugoslavenske armije J. Broza Tita.[47]

---

[44] Usp. "Križni put. Slovenci sumnjaju da je u tenkovskom rovu pokopana jezgra hrvatske vojske. Tezno – najveća grobnica Hrvata", *Večernji list* (Zagreb), 10. 8. 2007., 4.; Ivica RADOŠ, "Provjerama potvrđena masovna grobnica nedaleko Maribora. Tezno: Istraga groba 20.000 vojnika NDH", *Jutarnji list* (Zagreb), 10. 8. 2007., 2.; (np), "Tezno kod Maribora. Najveća masovna grobnica Hrvata. 8. kolovoza započelo je sondiranje protutenkovskog rova u Teznom", *Hrvatsko slovo* (Zagreb), 17. 8. 2007., 8.; Ivica RADOŠ, "Intervju. Jože Dežman, Predsjednik slovenske Komisije za rješavanje pitanja prikrivenih grobišta. U Teznom imamo bar dvije Srebrenice", *Jutarnji list* (Zagreb), 24. 9. 2007., 8. - 9.

[45] Usp. Brane PIANO, Matjaž ALBREHT, "Odkop skritega grobišča Huda jama pri Laškem. V rovu sv. Barbare je na stotine žrtev", *Delo* (Ljubljana), 5. 3. 2009., 2.; Vanja MAJETIĆ, "Masovna grobnica. Mjesto pronalaska žrtava obišla slovenska državna tužiteljica. Žrtve su na smaknuće dovedene iz logora", *Vjesnik* (Zagreb), 6. 3. 2009., 12.; Petar GRUBIŠIĆ, "Rudnik užasa. Pokolj se zbio posljednje nedjelje u svibnju 1945.", *Večernji list* (Zagreb), 7. 3. 2009., 6.; Nikola SEVER ŠENI, "Križni put. Izaslanstvo Vlade u Hudoj jami u Sloveniji. 'Hrvatske domobrane ubijali su pijucima'", *Večernji list* (Zagreb), 10. 3. 2009., 8.; Marijan LIPOVAC, "Huda jama. Potpredsjednica Vlade Kosor i ministar Karamarko odali počast žrtvama. Ovo je mjesto jezivog, teško zamislivog zločina", *Vjesnik* (Zagreb), 10. 3. 2009., 4.; Boris OREŠIĆ, "Posljednji krici iz Hude jame. Zločin skrivan 64 godine. U predvorju pakla", *Globus* (Zagreb), 13. 3. 2009., 18. - 23.; Želimir KUŽATKO, "Ratni i poratni zločini: Huda jama kod Laškog. Pakao jugokomunističkog režima!", *Hrvatsko slovo* (Zagreb), 13. 3. 2009., 16.; Nikola SEVER ŠENI, "Križni put. Glavni državni odvjetnici Hrvatske i Slovenije na stratištu u rovu Barbara. U Hudoj Jami 7000 tijela?", *Večernji list* (Zagreb), 21. 3. 2009., 5.

[46] Usp. Marinko BRKIĆ-TOT, Tomislav NOVAK, "Ratni zločini. Nova stratišta istražuje HHO. Otkrivena grobnica s više od 4500 žrtava", *Jutarnji list* (Zagreb), 4. 4. 2009., 10.; M.[arinko] BRKIĆ-TOT, T.[omislav] NOVAK, "Stratište. Sjećanja jedinog svjedoka pokolja kod Ključa, Pavla Kutarčića. 'Rafali, rafali, rafali i vika, zatim čuješ samo tišinu...'", *Jutarnji list* (Zagreb), 5. 4. 2009., 7.; Ivanka TOMA, "Masovna grobnice kod Zaprešića. Mještani sela Ključ Brdovečki na svojim oranicama uz nekadašnje korito Sutle pronašli kosti i ostatke tisuća žrtava partizanskih zločina iz II. svjetskog rata. U tri noći partizani poubijali više od 4000 ljudi", *Večernji list* (Zagreb), 5. 4. 2009., 12. - 13.

[47] Usp. primjerice: (H), "Zločin u Teznom. Mitja Ferenc, član Komisije slovenske Vlade za istraživanje masovnih grobnica, o najvećem hrvatskom stratištu: Naredbe za masakr morala je doći od Tita", *Jutarnji list* (Zagreb), 14. 9. 2007., 10.; Dražen ĆURIĆ,

Milovan Đilas je mišljenja da za masovne likvidacije zarobljenika u svibnju 1945. "[...] pismena naredba nije ni postojala. Prema strukturi i hijerarhiji – tako nešto nije mogao izvršiti niko bez odobrenja vrha. Već pre toga se sazdavala atmosfera odmazde i obračuna. Centralni komitet nije to odlučivao. A i da jeste? Bez sumnje bi se CK poveo za autoritetima. Glasanja ni inače nije bilo. [...] Nikada to nismo spominjali ni u CK, ni među sobom. Jednom sam ja u nevezanom razgovoru [...] spomenuo da smo tada preterali, jer da je tu bilo i onih koji su bežali jedino iz ideoloških razloga. Tito je odvratio, odmah, kao na nešto o čemu je odavno stvorio konačni, ako ne i utešni zaključak: Svršiš jednom zauvek!"[48]

Masovne poslijebleiburške likvidacije zarobljenika, jasno je, nisu mogli počiniti usamljeni, pa ni masovni osvetnici, zadojeni mržnjom. U bleiburškom slučaju nije riječ o osobnoj osveti nekoga pijanog Sime Dubajića ili stotina ili tisuća takvih luđaka.[49] Masovne likvidacije, naime, ne mogu biti eksces. U komunističkom pokretu u razdoblju staljinizma, a takav je bio i jugoslavenski komunistički pokret predvođen J. Brozom Titom tijekom Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, "nema (ne)djela posebno kad su masovna, bez odgovarajuće direktive."[50]

Prema Goldsteinu: "Ideja odgovornosti za ratne zločine, kakva postoji na početku 21. stoljeća, relativno je nova. Povijesna je činjenica kako je odgovornost za ratne zločine sve do najnovijih vremena, bila uvijek predviđena za poražene. Ono što je borcima na pravednoj strani, na strani onih koji su branili svoj narod i svoj dom, bilo dopušteno i moguće jučer, početkom 21. stoljeća više nije."[51] Goldstein je mišljenja da "Titovu odgovornost za počinjene ratne zločine nad zarobljenicima i civilima u svibnju 1945. godine, […] valja ocjenjivati sukladno ondašnjim prilikama i ondašnjim kriterijima, koji nisu istovjetni današnjim na prijelazu iz 20. u 21. stoljeće."[52]

"Povijesna istina. Dr. Mitja Ferenc tvrdi: Tito naredio pokolj Hrvata u Bleiburgu", *Večernji list* (Zagreb), 14. 9. 2007., 10.; Tomislav VUKOVIĆ, "Intervju. Mitja Ferenc, član Komisije slovenske Vlade za istraživanje masovnih grobišta. 'Naredba je morala doći od Josipa Broza Tita'", *Glas Koncila* (Zagreb), 16. 9. 2007., 8. - 9.; Sanja ROMIĆ, "Interview: Dr. Jerca Vodušek - Starič, Slovenska povjesničarka. Tito je tajno naredio Bleiburg", *Globus* (Zagreb), 26. 9. 2008., 42. - 45.; Zvonimir DESPOT, "Prvi javni istup mlade povjesničarke Martine Grahek Ravančić. Bleiburg. Tito je prekršio Haag i Ženevu", *Večernji list* (Zagreb), 28. 9. 2008., 18. - 19.; Tomislav VUKOVIĆ, "Zagreb. Tribina o Bleiburgu i križnom putu. Jugoslavenski je vrh znao za ubojstva", *Glas Koncila* (Zagreb), 25. 1. 2009., 10.; Ivica RADOŠ, "Žrtve. Povjesničarka Jerca Vodušek-Starič 'Za zločine u Hudoj Jami krivac je Tito'", *Jutarnji list* (Zagreb), 11. 3. 2009., 7.

[48] Milovan ĐILAS, *Revolucionarni rat*, Beograd, 1990., 433.

[49] Mladen IVEZIĆ, *Titova umjetnost mržnje*, Zagreb, 2001., 303.

[50] Ivo BANAC, "Antifašizam nije samostojeća ideja", *Jutarnji list* (Zagreb), 16. 2. 2008., 38.

[51] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 372.

[52] I. GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", 37. Usp. Dražen CIGLENEČKI, "Ivo Goldstein: Jasenovac je bio genocid, a Bleiburg ratni zločin", *Novi*

Nedvojbeno, Goldstein je u pravu. Povjesničar se mora držati načela da se o povijesnim događanjima sudi prema civilizacijskim standardima vremena u kojem su se i događala. A ti standardi bi trebali u jednakoj mjeri vrijediti za sve sudionike događaja.

Haaške konvencije/deklaracije (o zakonima i običajima rata na kopnu) iz 1899. i 1907. i Ženevske konvencije (o postupanju s ratnim zarobljenicima) iz 1929., a čije su potpisnice bile i Velika Britanija i NDH i DF Jugoslavija, normirale su međunarodno ratno, humanitarno i kazneno pravo.[53] Prema navedenim konvencijama, odgovornost vodstva NDH u slučaju Bleiburg ponajviše je moralne prirode. Za razliku od toga britanska je odgovornost i moralna i pravna. Izručiti zarobljenike, za koje su bili gotovo sigurni da ih neće štititi odredbe humanitarnog prava, kršenje je Ženevske konvencije. Odgovornost jugoslavenskih snaga, koje su prekršile članak 23. ("Osim zabrana ustanovljenih posebnim konvencijama, naročito je zabranjeno [...] b) ubijati ili ranjavati vjerolomno osobe koje pripadaju neprijateljskom narodu ili vojsci.")[54] Haaških pravila o zakonima i običajima rata, te članak 2. ("Ratni zarobljenici su u vlasti neprijateljske Sile, ali ne u vlasti pojedinih osoba ili vojnih jedinica koji su ih zarobili. S njima se mora, u svako doba, postupati čovječno i oni se imaju zaštićivati naročito protiv akta nasilja, protiv uvreda i protiv javne radoznalosti. Represivne mjere prema njima zabranjene su.")[55], kao i niz drugih članaka Ženevske konvencije moralnog je, ali prije svega pravnog karaktera.

Ukratko, prema Ženevskoj konvenciji o postupanju s ratnim zarobljenicima iz 1929. koja je, naime, u vrijeme događaja o kojima se ovdje raspravlja bila na snazi, i koje su se trebali pridržavati i pripadnici NOV i POJ/JA, čiji je vrhovni zapovjednik bio J. Broz Tito, silom ili dobrovoljno razoružani protivnik više nije neprijatelj, nego ratni zarobljenik i kao takav mora biti pošteđen. Ratni zarobljenik ne potpada više pod vlast vojnika ili jedinice koja ga je zarobila, nego države čijoj vojsci taj vojnik, odnosno jedinica pripada. Ubiti razoružanog protivnika u ratu nije dopušteno i predstavlja zločin, a svako zlostavljanje znači kukavičluk i barbarstvo.[56]

No, Goldstein ima drukčija, "prihvatljivija" objašnjenja: "Pri tome treba uzeti u obzir i radikalnu promjenu kriterija koju je donio Drugi svjetski rat: do poslijeratnih sudskih procesa 1946. termin 'zapovjedna odgovornost' uopće nije postojao, a i današnje poimanje o ratnim zločinima definirano je u međunarodnom

---

list (Rijeka), 14. 9. 2008., 16. - 17.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365. - 366.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 81.

[53] Usp. Boško PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, Zagreb, 1992.; Vladan JONČIĆ, *Ratni zarobljenici. Međunarodnopravni status*, Beograd, 2002.

[54] B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 35.

[55] B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 399.

[56] Jovica PATRNOGIĆ, *Priručnik za međunarodno ratno pravo. Zakoni i običaji za rat na kopnu i u vazduhu*, Beograd, 1956., 76.; B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 399.; Jelena Đ. LOPIČIĆ-JANČIĆ, *Krivičnopravna zaštita ratnih zarobljenika u jugoslovenskom krivičnom pravu*, Beograd, 2005., 250.

pravu tek tijekom posljednjih 60 godina. U tom nastojanju da se pojmovi preciziraju i prodube, nužno je došlo i do shvaćanja da ratni zločin ne čini samo agresor, već ih može počiniti i napadnuta strana, da ni ratovanje na pravednoj strani ni izvojevana pobjeda ne donose automatski i abolciju za počinjeni zločin." [57]

U prikazu događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, Goldstein nastoji stvoriti "okvir" za razumijevanje "osvete", koja je kulminirala u svibnju 1945., navodeći da ona nije bila bezrazložna, te da je bila motivirana zločinom koji se počeo događati u travnju 1941. godine. No, postavlja i pitanje je li osveta, odnosno kazna koju su dobili pojedinci i čitave skupine bila primjerena.[58]

Uz ponavljanje starih, ponekad i modificiranih tvrdnji i objašnjenja u bleiburškom slučaju, Goldstein aktivira i *staro-novu* tezu: "Nema sumnje da su zarobljenici na mnogim mjestima ubijani bez suda i suđenja, individualno i grupno. Doduše, vojska NDH kao vojska nije imala pravo na tretman po Ženevskoj konvenciji iz 1929. godine, jer se od svog osnutka i sve do posljednjih dana nikada nije pridržavala članka 1. ["Ratni zakoni, prava i dužnosti ne primjenjuju se samo na vojsku već i na milicije i dobrovoljačke odrede koji ispunjavaju sljedeće uvjete:"] točke 4 ["da se pri svojim operacijama pridržavaju zakona i običaja rata"], Pravilnika o zakonima i običajima rata na kopnu[59], koji je sastavni dio i Haške konvencije iz 1907. i Ženevske iz 1929. godine."[60]

Nije mi jasno, ako "vojska NDH kao vojska nije imala pravo na tretman po Ženevskoj konvenciji iz 1929.", kako to tvrdi Goldstein, čemu je onda prema zapovijedi ministra narodne obrane J. Broza Tita 3. svibnja 1945. svim jedinicama JA dostavljena naredba kojom se prema odredbama Ženevske konvencije "detaljno propisuje postupak s ratnim zarobljenicima."[61]

Nasuprot ovakvoj Goldsteinovoj osebujnoj tezi, prihvatljivoj polupismenima, za počinjene masovne zločine nad zarobljenicima u svibnju 1945. Jugoslavensku armiju i J. Broza Tita "ne opravdavaju ustaški zločini u izvršenju rasnih zakona, a napose svi oni počinjeni u Jasenovcu i Staroj Gradiški, jer je rat već bio dobiven."[62]

---

[57] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 366.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 81.
[58] I. GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnog puta", 32. - 33.
[59] B. PETKOVIĆ, *Međunarodne konvencije o ratnom pravu*, 32.
[60] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 81.
[61] I. GOLDSTEIN, "Josip Broz Tito – između skrupuloznoga historiografskog istraživanja i političke manipulacije", 321.; I. GOLDSTEIN, "Značenje godine 1945. u hrvatskoj povijesti i osvetnički gnjev", 71.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 370. - 371.
[62] Vladimir Đuro DEGAN, *Hrvatska država u međunarodnoj zajednici. Razvitak njezine međunarodnopravne osobnosti tijekom povijesti*, Zagreb, 2002., 166.

Na obvezu pridržavanja Haaških pravila o zakonima i običajima rata upućuje i govor Milana Pošaka, člana Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njihovih pomagača, na Četvrtom zasjedanja ZAVNOH-a, u srpnju 1945., koji je "naglasio, da kažnjavanje ratnih zločinaca nije kod nas iz želje za osvetom [...]. Dužnost kažnjavanja ratnih zločinaca pristoji iz obveze prema cijelom civiliziranom svijetu i prema vlastitim narodima. To je kažnjavanje predvidio najviši međunarodni forum – haška konferencija, gdje je o tome sklopljena konvencija".[63]

Razlika je, i to velika, ubiti protivnika u borbi od ubijanja nenaoružanog i bespomoćnog čovjeka ili ratnog zarobljenika. Nedvojbeno, masovne i pojedinačne likvidacije ratnih zarobljenika bile su nelegalne i prema općim civilizacijskim i domaćim i međunarodnim zakonima, a svako ubijanje bez suda je zločin, suglasan je i Goldstein: "Međutim, u duhu općeljudske pravede i pravičnosti, svako je ubijanje bez suda zločin, pa stoga nema sumnje da je nad pojedincima i grupama koje su na Križnom putu ubijane bez bilo kakva suđenja bio počinjen zločin. U međunarodnom pravu poslije Drugoga svjetskog rata takva su nedjela definirana kao ratni zločin, protivna prirodnom pravu i 'temeljnim načelima ljudskoga roda'. Bacaju sjenu na NOB, ali 'nisu odlučujuća za njegovu temeljnu karakterizaciju' kao zaslužnog sudionika na pravednoj strani podjele u Drugom svjetskom ratu."[64]

Prema međunarodnim konvencijama, uz moralni i pravni karakter, odgovornost jugoslavenske strane u navedenim je događajima i individualne i zapovjedne prirode, od jedinica JA na terenu do najvišega vojnog i državnog vrha, uključujući i J. Broza Tita.[65] Naime, snage JA koje su sudjelovale u bleiburškim događajima, a koje su bile dio ukupnih jugoslavenskih vojnih snaga koje su sudjelovale u završnim operacijama kojima je rukovodio J. Broz Tito, postupale su prema njegovim naređenjima i bile su pod njegovom kontrolom. O postojanju te kontrole svjedoči stalna komunikacija između J. Broza Tita i zapovjednika Treće armije Koste Nađa.[66]

---

[63] "Završeno zasjedanje narodnog sabora Hrvatske", *Vjesnik jedinstvene narodno oslobodilačke fronte Hrvatske* (Zagreb), 27. 7. 1945., 1.

[64] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 365. - 366.; I. GOLDSTEIN, "Kriteriji za selekciju i masovne likvidacije", 81. Usp. Ivo JOSIPOVIĆ, "Odgovornost za ratne zločine nakon II. svjetskog rata", u: J. Hrženjak (gl. ur.), *Bleiburg i Križni put*. Zbornik radova, 38. - 41.

[65] Stjepan HEFER, "Izručivanje hrvatske vojske god. 1945. u svjetlu međunarodnog prava", *Hrvatski kalendar*, Chicago, 1955., 86. - 92.; Ivan GABELICA, "Pravna kvalifikacija zločina u Bleiburgu i na križnim putovima", u: Jozo Marević (ur.), *50 godina Bleiburga*. Zbornik radova, Zagreb, 1995., 25. - 33.; Dominik VULETIĆ, "Kaznenopravni i povijesni aspekti bleiburškog zločina", *Pravnik*, god. 41, br. 2 (85), Zagreb, 2007., 125. - 150.

[66] D. VULETIĆ, "Kaznenopravni i povijesni aspekti bleiburškog zločina", 137.; I. BANAC, "Antifašizam nije samostojeća ideja", 38.

J. Broz Tito se nalazio, i tijekom Drugoga svjetskoga rata i u poraću, na vrhu piramide vojne i civilne vlasti i ujedinjavao je najvažnije položaje i dužnosti u KP Jugoslavije i DF/FNR Jugoslaviji. Ukratko, J. Broz Tito je bio osoba nesporna autoriteta, koja je u rukama imala sve bitne funkcije vezane za partiju, vojsku i državu.

Svatko je odgovoran onoliko koliko je utjecao ili, pak, mogao utjecati na događaje oko sebe i u svome vremenu. J. Broz Tito je želio, i mogao, odlučivati o svemu, i tu treba tražiti i mjeru njegovih, kao i bilo čijih, odgovornosti i zasluga.

Hrvatska historiografija rado zanemaruje neugodnu činjenicu da svjetski priručnici o ratnim zločinima, etničkom čišćenju i genocidu J. Brozu Titu daju istaknuto mjesto, među ostalim, očito je, i zbog bleiburškog slučaja, a i zbog odnosa prema Folksdojčerima.[67]

U Hrvatskoj je prisutna teza, koju zastupa i uporno promiče i Goldstein, da iako se u istupima J. Broza Tita potkraj rata češće javlja i riječ osveta, nema podataka da je poticao masovne osvetničke akcije ili da ih je odobravao. Štoviše, Goldstein tvrdi da se je J. Broz Tito suprotstavljao nasilju, ali da njegova upozorenja nisu bila dovoljno stroga.[68]

No, u slučaju jugoslavenskih Nijemaca, nisu nam poznati podaci o suprotstavljanju J. Broza Tita nasilju provođenom i predvođenom od NOV i POJ, odnosno JA potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću. Naprotiv! Upravo je odnos NOV i POJ/JA i "narodnih" vlasti prema jugoslavenskim Nijemcima, kojima je pripisana i ozakonjena kolektivna krivnja, ogledni primjer ključne uloge J. Broza Tita u provođenju etničkoga čišćenja u Jugoslaviji potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću.

Na svim područjima poslije uspostave partizanske/komunističke vlasti uslijedio je val uhićenja i likvidacija. Pri tome na udaru nisu bili samo Folksdojčeri, nego i potencijalni politički protivnici iz svih nacionalnih/etničkih skupina.[69]

J. Broz Tito je s dijelom Vrhovnog štaba NOV i POJ pristigao 4. listopada 1944. u Vršac, odakle je rukovodio borbama do prelaska u Beograd.[70] Iz Vršca je J. Broz Tito 16. listopada 1944. uputio komandantu 1. armijske grupe NOVJ Peki Dapčeviću, depešu kojom je naredio: "Pošalji mi hitno preko Bele Crkve za Vršac

---

[67] Usp. Gunnar HEINSOHN, *Lexikon der Völkermorde*, Reinbeck bei Hamburg, 1999., 322. i tamo navedena literatura.

[68] I. GOLDSTEIN, "Josip Broz Tito – između skrupuloznoga historiografskog istraživanja i političke manipulacije", 320.; I. GOLDSTEIN, "Značenje godine 1945. u hrvatskoj povijesti i osvetnički gnjev", 72.; I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 359.

[69] Ekkehard VÖLKL, "Abrechnungsfuror in Kroatien", u: Klaus Dietmar Henke und Hans Woller (Hrsg.), *Politische Säuberung in Europa. Die Abrechnung mit Faschismus und Kolaboration nach dem Zweiten Weltkrieg*, München, 1991., 358. - 394.

[70] Branislav ILIĆ, Vojislav ĆIRKOVIĆ (prir.), *Hronologija revolucionarne delatnosti Josipa Broza Tita*, Beograd, 1988., 90.

jednu od najboljih, jakih brigada eventualno krajišku. Potrebna mi je da očistim Vršac od švapskih stanovnika. […] Držite ovo u tajnosti."[71]

U svrhu "čišćenja Vršca od švapskih stanovnika", upućena je u Vršac 1. krajiška brigada 5. krajiške udarne divizije 1. proleterskog korpusa NOVJ.[72] Nakon teških borbi, Vršac je 2. listopada 1944. zauzela Crvena armija, a sljedećeg dana pripadnici NOV i POJ uhitili su nekoliko stotina Folksdojčera muškaraca, od kojih je 200 odmah ubijeno. Od listopada do prosinca 1944., nekoliko tisuća civila Folksdojčera, ali i drugih, pretežno muškaraca, odvedeno je u obližnji likvidacijski logor. Tijekom mjeseca listopada ubijeno je 700 lokalnih Nijemaca. Prema poimeničnim pokazateljima u Vršcu i okolnim mjestima, utvrđeno je 1.038 žrtava, od kojih su 647 iz grada Vršca.[73] Povjesnica 1. krajiške brigade navodi da su u Vršcu "imali (su) pune ruke posla", ali "čišćenje Vršca od švapskih stanovnika", naravno, ni ne spominje.[74] No, njemačka i austrijska historiografija i publicistika donose mnogobrojne i opsežne prikaze kako su krajišnici, ali i drugi pripadnici NOV i POJ prije i poslije njih, potkraj 1944. udovoljili naredbi J. Broza Tita za "čišćenje" Vršca.[75]

---

[71] Josip BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset četvrti, *6. oktobar – 15. novembar 1944.*, Zagreb - Beograd, 1982., 88. Usp. Milovan DŽELEBDŽIĆ, *Tito u Vršcu 16-25. oktobar 1944*, Novi Sad - Beograd - Vršac, 1984., 105.; Radomir BULATOVIĆ, *Titov borbeni put (1943-1945). Posebni osvrt na objekte u kojima je boravio i radio*, knj. 2., Sarajevo, 1988., 224.; V. GEIGER, "O zborniku *Bleiburg i Križni put* Saveza antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske, Zagreb, 2007.", 819. - 820.; Vladimir GEIGER, "Josip Broz Tito i sudbina jugoslavenskih Nijemaca", *Časopis za suvremenu povijest*, god. 40, br. 3, Zagreb, 2008., 805.

[72] J. BROZ TITO, *Sabrana djela*, Tom dvadeset četvrti, *6. oktobar – 15. novembar 1944.*, 266.

[73] Helmut FRISCH, *Werschetz (Versecz – Vršac). Kommunale Entwicklung und deutsches Leben der Banater Wein- und Schulstadt*, Wien, 1982., 665. - 673.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste-Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1994., 50. - 51., 148. - 151., 163. - 166., 399. - 413.; www.totenbuch-donauschwaben.at. i tamo navedeni izvori i literatura.

[74] Usp. Milorad GONČIN, Stevo RAUŠ, *Prva krajiška udarna proleterska brigada*, Beograd 1981., 264.

[75] Usp. Leopold ROHRBACHER, *Ein Volk ausgelöscht. Die Ausrottung des Donauschwabentums in Jugoslawien in den Jahren von 1944 bis 1948*, Salzburg, 1949., 75. - 80.; *Völkermord der Tito-Partisanen 1944 - 1948. Die Vernichtung der altösterreichischen Deutschen Volksgruppe in Jugoslawien und die Massaker an Kroaten und Slowenen. Dokumentation*, Graz, 1991., 145. - 149.; *Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*, Band V, *Das Schicksal der Deutschen in Jugoslawien*, Düseldorf, 1961., München, 1984., Augsburg, 1994., München, 2004., 90E. - 93E.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band I, *Ortsberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1991., 129., 198., 210. - 215., 356. - 362.; *Leidensweg der*

Iako je nedvojbeno što se dogodilo u slučaju Vršac, nekima je, očito, to neumjesno odnosno nelagodno i izravno navesti. Naime, Goldstein u slučaju Vršac ne spominje J. Broza Tita i njegovu ulogu u događajima, te ukratko navodi samo: "Na njemačku narodnu skupinu pao je teret kolektivne odgovornosti. Početak masovnog 'obračuna s narodnim neprijateljem' može se vezati za prve listopadske dane 1944. godine, kada je po oslobođenju Bele Crkve [ispravno bi bilo Vršca, a ne kako je to Goldstein u žurbi pobrkao] uhapšeno i likvidirano više stotina Folksdojčera."[76]

Do potkraj Drugoga svjetskog rata jugoslavenski Folksdojčeri muškarci uglavnom su bili, dragovoljno ili prisilno, mobilizirani u njemačke vojne i poluvojne postrojbe i u kućama su ostali pretežno starci, žene i djeca. Njemačko stanovništvo, koje nije izbjeglo ili do tada protjerano, bilo je tijekom i nakon ratnih djelovanja prepušteno samovolji pobjednika. Bezakonje, pljačka, maltretiranja, ubojstva, silovanja žena, postali su potkraj i neposredno nakon rata svakidašnjica njemačke manjine u Jugoslaviji.[77] Samo neposredno poslije završetka ratnih djelovanja stradalo je prema poimeničnim pokazateljima na razne nasilne načine

---

Deutschen im kommunistischen Jugoslawien, Band II, *Erlebnisberichte uber die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1993., 44. - 59.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band III, *Erschießungen-Vernichtungslager-Kinderschicksale in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen, 1995., 263. - 266., 700. - 702., 710. - 711.; *Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944 - 1948. Die Stationen eines Völkermords*, München, 1998., 106. - 107; *Genocide of the Ethnic Germans in Yugoslavia 1944 - 1948*, München, 2003., 62. - 63.; *Genocid nad nemačkom manjinom u Jugoslaviji 1944 - 1948*, Beograd, 2004., 75. - 76.; H. FRISCH, *Werschetz (Versecz – Vršac). Kommunale Entwicklung und deutsches Leben der Banater Wein- und Schulstadt*, 637. - 688.; Robert HAMMERSTIEL, *Von Ikonen und Ratten. Eine Banater Kindheit 1939 - 1949*, Wien - München, 1999. ili u srpskom prijevodu: Robert HAMERŠTIL, *O ikonama i pacovima. Jedno banatsko detinjstvo 1939 - 1949*, Vršac, 2003. i tamo navedeni izvori i literatura.

[76] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 375. Usp. D. CIGLENEČKI, "Ivo Goldstein: Jasenovac je bio genocid, a Bleiburg ratni zločin", 17.

[77] *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band I, *Ortsberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, 60. - 61., 79., 91., 120., 143., 147., 176., 180. - 181., 217., 232., 237. - 238., 259., 272. - 273., 279., 290., 301., 324., 339., 365., 375. - 376., 382., 418., 426. - 427., 429. - 430., 435., 451., 481. - 482., 485., 532., 585., 597., 602., 662., 667., 676., 679. - 680., 682., 694., 713.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band II, *Erlebnisberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, 6., 120., 176., 238., 259., 272., 290., 301., 324., 365., 418., 426. - 427., 481. - 482., 485., 532., 587., 597., 602., 662., 667., 676., 680., 713.; Zoran JANJETOVIĆ, *Beetwen Hitler and Tito. The disappearance of the Vojvodina Germans*, Beograd, 2000., 196. - 198., Beograd, 2005., 191. - 193. i tamo navedeni izvori i literatura.

u svojim domovima preko 8.000 Nijemaca, od toga preko 1.000 Njemica i oko 100 njemačke djece.[78]

Bezakonje koje provode pripadnici NOV i PO Jugoslavije nakon ulaska u mjesta nastanjena njemačkim stanovništvom, kao maltretiranja, pljačka i silovanja možemo objasniti i kao stihiju, a pojedinačna ubojstva kao događaje ovisne od slučaja do slučaja i od lokalnog stanja. No, masovna ubojstva Folksdojčera organizirano su provedena u mnogobrojnim mjestima, posebice u Vojvodini (Alibunar, Bačka Palanka, Banatski Despotovac, Bečkerek [Zrenjanin], Charlevill [Banatsko Veliko Selo], Kikinda, Kovin, Mastort [Novi Kozarci], Mramorak, Nemačka Crnja [Srpska Crnja], Omoljica, Pančevo, Ruma, Sarča [Sutjeska], Sivac, Sremska Mitrovica, Stara Pazova, Starčevo, Vrbas, Vršac, Zemun, Zichydorf [Veliko Plandište])[79], očito ne bez naređenja, odobrenja i(li), pak, znanja najviših tijela i pojedinaca NOV i PO Jugoslavije, uključujući i J. Broza Tita.

Naredbom predsjednika Nacionalnog komiteta oslobođenja Jugoslavije i vrhovnog zapovjednika NOV i PO Jugoslavije J. Broza Tita, od 17. listopada 1944., uvedeno je izvanredno stanje na području Banata, Bačke i Baranje, odnosno uvedena je Vojna uprava za Banat, Bačku i Baranju. U nadležnost NOV i POJ prešla je tom odlukom na navedenim područjima sva izvršna i sudska vlast.[80] Na sjednici NKOJ-a, održanoj 30. listopada 1944., predsjednik NKOJ-a maršal Jugoslavije J. Broz Tito objasnio je: "[…] Uspostavu vojne vlasti u Vojvodini diktirali su specijalni problemi u Vojvodini, – isterivanje Nemaca […]. Pitanje iseljavanja Nemaca mi moramo rešiti, jer je to večita opasnost za našu zemlju. To pitanje ćemo postepeno rešavati. Zasada će se sve sposobno od 16 do 60 godina svrštavati u radne bataljone i upotrebljavati na razne radove. Kolonizaciji našeg stanovništva u Vojvodini namesto isteranih Nemaca treba odmah pristupiti. Tj. na nemačka imanja odmah naseljavati Srbe, Crnogorce, Ličane i td, i to siromašne i poštene porodice. […]."[81] Glavni narodno-oslobodilački odbor Vojvodine u proglasu od 14. studenoga 1944. svim NOO-ima u Bačkoj, Banatu i Baranji, objasnio je razloge uvođenja vojne uprave: "Kao što vam je poznato, odlukom Vrhovnog komandanta naše vojske, druga Tita u Banatu,

---

[78] *Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944-1948. Die Stationen eines Völkermords,* 313.; *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien,* Band IV, *Menschenverluste-Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 - 1948,* 1019.

[79] Zoran JANJETOVIĆ, "Logorisanje vojvođanskih Nemaca od novembra 1944. do juna 1945. godine", *Tokovi istorije,* br. 1-2, Beograd, 1997., 153. i tamo navedeni izvori i literatura.

[80] Jelena POPOV, "Razlozi uvođenja vojne uprave na području Banata, Bačke i Baranje 1944.", *Zbornik Matice srpske za istoriju,* br. 55, Novi Sad, 1997., 87. - 109.

[81] Arhiv Josipa Broza Tita, Beograd, NKOJ – 87; Branko PETRANOVIĆ, Ljiljana MARKOVIĆ (prir.), *Zapisnici NKOJ-a i Privremene vlade DFJ 1943 - 1945.,* Beograd, 1991., 54.

Bačkoj i Baranji uvedena je Vojna uprava. Ova mera poduzeta je zbog toga što u ovim našim krajevima živi mnogo Nemaca i Mađara koji su se za vreme okupacije neprijateljski držali prema Slovenskom stanovništvu učestvujući u svim zverstvima koje je okupator organizovao protiv našeg naroda. Naročito su ovdašnje Švabe varvarski se odnosile prema Srbima, a i ostalim našim narodima. Zato je potrebno da se temeljito obračunamo sa svim Švabama a i sa onim Mađarima koji su vršili zločine. […].”[82]

Ratni zločini koje je dio jugoslavenskih Folksdojčera počinio, te njihovo nelojalno držanje tijekom okupacije, poslužili su i kao razlog i kao opravdanje za neljudsko postupanje s njemačkom manjinom potkraj i nakon Drugoga svjetskog rata.[83]

Predsjedništvo AVNOJ-a donijelo je 21. studenoga 1944. “Odluku o prijelazu u državno vlasništvo neprijateljske imovine, o državnoj upravi nad imovinom neprisutnih osoba i o sekvestru nad imovinom koju su okupatorske vlasti prisilno otuđile”, kojom se određuje i položaj Folksdojčera (Članak 1.: “Danom stupanja na snagu ove Odluke prelazi u državno vlasništvo: […] 2. sva imovina osoba njemačke narodnosti, osim Nijemaca koji su se borili u redovima Narodno-oslobodilačke vojske i partizanskih odreda Jugoslavije ili su podanici neutralnih država a nisu se držali neprijateljski za vrijeme okupacije […]”).[84] Odluka Predsjedništva AVNOJ-a nije obvezivala na dokazivanje aktivnog potpomaganja okupatorskog režima, nego je pod njezin udar došla svaka osoba njemačke narodnosti koja se nije izravno suprotstavila nacizmu.[85] Naime, pitanje Folksdojčera u Jugoslaviji riješeno je jednostrano i bez kompromisa (konfiskacija imovine i protjerivanje odnosno upućivanje u logore). Takvo *rasističko* i *genocidno* stajalište protiv njemačke manjine donio je AVNOJ koji je, pak, trebao biti jamac jednakopravnosti jugoslavenskih naroda i narodnosti, pravdajući takav odnos kolektivnom krivnjom Folksdojčera.[86] Na temelju Odluke Predsjedništva

[82] Đoko IVANOVIĆ, “Baranja u NOR-u i revoluciji – oktobar 1944 – april 1945.”, u: Dušan Čalić (ur.), *Zbornik radova Tri stoljeća* “*Belja*”, Osijek, 1986., 350.

[83] Zoran JANJETOVIĆ, “Da li su Srbi počinili genocid nad Podunavskim Švabama?”, u: Jovan Mirković (ur.), *Genocid u 20. veku na prostorima jugoslovenskih zemalja*, Beograd, 2005., 233.

[84] *Službeni list Demokratske Federativne Jugoslavije*, god. I, br. 2, Beograd, 6. veljače 1945., 13. - 14.; Slobodan NEŠOVIĆ (prir.), *Zakonodavni rad Pretsedništva Antifašističkog veća narodnog oslobođenja Jugoslavije i Pretsedništva Privremene narodne skupštine (19 novembra 1944 – 27 oktobra 1945) po stenografskim beleškama i drugim izvorima*, Beograd, 1951., 11., 17. - 20.

[85] Vladimir GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, Osijek, 2002., 11., 25., 27.; Vladimir GEIGER, “Folksdojčeri u Hrvatskoj 1945.”, u: N. Kisić Kolanović, M. Jareb, K. Spehnjak (ur.), *1945. – razdjelnica hrvatske povijesti*, Zagreb, 2006., 273.

[86] J. VUJIĆ, *Trg maršala Tita. Mitovi i realnosti titoizma*, 229.

AVNOJ-a od 21. studenoga 1944. donesen je niz odluka, uredbi, tumačenja i zakona, kojima je omogućen i na kraju ostvaren *zakonit* progon Folksdojčera.[87]

Predsjedništvo Ministarskog savjeta Demokratske Federativne Jugoslavije u Beogradu izvijestilo je 11. lipnja 1945.: "Vlada Jugoslavije stoji na stanovištu da sve Njemce koji se nalaze u okviru granica Jugoslavije raseli i uputi u Njemačku, čim se zato stvore povoljni tehnički uslovi."[88] Štoviše, jugoslavenske vlasti su zauzele stajalište o zabrani povratka izbjeglih i prognanih Folksdojčera iz Jugoslavije. Odluka, pak, da se onemogući povratak jugoslavenskih Nijemaca donesena je na sjednici Državne komisije za repatrijaciju održanoj u Beogradu 22. svibnja 1945., s čime su se, zatim, suglasili Vlada DF Jugoslavije i Generalštab Jugoslavenske armije.[89] Za navedene odluke o protjerivanju i zabrani povratka Folksdojčera nisu postojale nikakve zakonske osnove ni u jugoslavenskom, a niti u međunarodnom pravu. Folksdojčeri su bili jugoslavenski državljani, iako je zbog političkih razloga diplomacija DF/FNR Jugoslavije tada, kao i jugoslavenska historiografija kasnije, svjesno tvrdila drukčije.[90]

Na Potsdamskoj konferenciji (17. srpnja do 2. kolovoza 1945.) savezničkih velesila pobjednica u ratu, zaključeno je (XIII "Uredno iseljavanje njemačkog stanovništva"[91]) da se preostalo njemačko stanovništvo iz Poljske, Čehoslovačke i Mađarske treba preseliti na područje Njemačke. Preseljenje (etničko čišćenje) legalizirano je kao najtrajnije i zadovoljavajuće rješenje, i trebalo se obaviti organizirano i na human način.[92] Oni koji se nisu našli u zaključcima Potsdamske konferencije, riješili su problem Folksdojčera na još drastičniji način (ponajprije Jugoslavija). Od sredine 1945. problem raseljenih osoba u Austriji počeo se izrazito zaoštravati. Čehoslovačka, Mađarska i Jugoslavija otpočele su tada masovno protjerivati Folksdojčere. Austrijska vlada je prosvjedovala kod saveznika i inzistirala da se neodgodivo zatvore austrijske granice.[93] Britanske,

---

[87] Vladimir GEIGER, Ivan JURKOVIĆ, *Što se dogodilo s Folksdojčerima? Sudbina Nijemaca u bivšoj Jugoslaviji*, Zagreb, 1993., 86. - 87.; V. GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, 26. - 31. i tamo navedeni izvori i literatura.

[88] Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 35 – 73; Hrvatski državni arhiv, Zagreb, 816, kut. 1, fasc. 5; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 155. - 157., 179. - 182.; V. GEIGER (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti. Slavonija, Srijem i Baranja*, 245. - 248.

[89] Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 35 – 73; Vladimir GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjegništva/prognaništva u zavičaj i njihova sudbina", *Scrinia slavonica*, sv. 3, Slavonski Brod, 2003., 521. - 522.

[90] Zoran JANJETOVIĆ, "O državljanstvu jugoslovenskih Nemaca", *Tokovi istorije*, br. 1-2, Beograd, 2002., 25., 33.

[91] *Ujedinjene nacije. Zbirka dokumenata 1941 - 1945*, Beograd, 1947., 124. - 125.

[92] Fritz KROTZ, *Das Potsdamer Abkommen und seine völkerrechtliche Bedeutung*, Frankfurt/M - Berlin, 1969.

[93] Dušan NEĆAK, "O problemu 'razseljenih oseb' (D. Ps.) in jugoslovanskih 'Volksdeutscherjev' v Avstriji te o britanski ideji njihove zamenjave s koroškimi Slovenci (1945-1947)", *Zgodovinski časopis*, letnik 50, št. 4 (105), Ljubljana, 1996., 561. - 564.;

američke i sovjetske okupacijske vlasti u Austriji, ne samo da su poticale povratak tijekom rata izbjeglih/prognanih Folksdojčera u Jugoslaviju, nego su iskazivale i protivljenje jugoslavenskim nastojanjima da onemoguće povratak izbjeglica/prognanika, a napose su se protivile jugoslavenskim nastojanjima da Folksdojčere protjeruju iz Jugoslavije.[94]

No, Goldstein sve ovo prikazuje i objašnjava površno i shematski, štoviše netočno: "[…] Zbog tolikog broja izbjeglica pristiglih u Njemačku saveznici su već u ljeto 1945. zatvorili granice i prestali primati transporte s jugoslavenskim Nijemcima, pa su jugoslavenske vlasti bile prisiljene osnivati logore i internirati ih u logore. U teškim uvjetima, dio zatočenih je ondje umro, a ostali su prognani u Njemačku."[95]

Točno je da su saveznici u ljeto 1945. zatvorili granice Jugoslavije, ali ne zbog prevelikog broja njemačkih izbjeglica u Njemačkoj i Austriji. Čudi me kako se Goldstein ne pita zbog čega saveznici nisu isto tako zatvorili granice prema Mađarskoj, Čehoslovačkoj, pa i Poljskoj, iz kojih i dalje traje protjerivanje njemačkog stanovništva. Sumanuta je Goldsteinova tvrdnja da su zbog savezničkog stajališta jugoslavenske vlasti "bile prisiljene osnivati logore" i jugoslavenske Nijemce internirati u logore. Uputno bi bilo da se Goldstein upitao tko je jugoslavenske vlasti prisiljavao da osnivaju logore za civilno njemačko stanovništvo. Iz Goldsteinova navoda proizlazi da su logori za jugoslavenske Nijemce osnovani u ljeto 1945., kada su saveznici zatvorili granice Jugoslavije. Time bi stvar bila poprilično jednostavna i krivnju bismo, zažmirimo li na jedno oko, i mogli svaliti na saveznike. Stvari stoje, ipak, znatno drukčije.

Potkraj 1944. do početka 1948. u logore je od preostalih 200.000 pripadnika njemačke manjine u Jugoslaviji internirano oko 170.000 osoba[96], u kojima je stradalo najmanje oko 50.000 do 60.000. Do sada je oko 50.000 žrtava poimenično

---

Zoran JANJETOVIĆ, "Odlazak vojvođanskih Švaba – proterivanje ili iseljavanje", *Tokovi istorije*, br. 3-4, Beograd, 1997., 113.; V. GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, 33. i tamo navedeni izvori i literatura.

[94] V. GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjeglištva/prognaništva u zavičaj i njihova sudbina", 521. – 524., 527. i tamo navedeni izvori i literatura.

[95] I. GOLDSTEIN, *Hrvatska 1918 - 2008.*, 383.

[96] *Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944 - 1948. Die Stationen eines Völkermords*, 4., 290.; *Genocide of the Ethnic Germans in Yugoslavia 1944 - 1948*, 155.; *Genocid nad nemačkom manjinom u Jugoslaviji 1944 - 1948*, 196. i tamo navedeni izvori i literatura.

identificirano.[97] Najnovija istraživanja navedene brojke utemeljeno povećavaju.[98] Prema podacima Ministarstva unutarnjih poslova FNR Jugoslavije, od 18. siječnja 1946., na području Jugoslavije u logorima je 117.485 Folksdojčera, od toga 34.214 muškaraca, 58.821 žena i 24.422 djece, a na slobodi se nalazi 12.897 Folksdojčera. Na području Hrvatske u logorima je 10.600 Folksdojčera, od toga 3.000 muškaraca, 4.500 žena i 3.100 djece, a na slobodi se nalazi 2.000 Folksdojčera, od toga 700 muškaraca, 1.000 žena i 300 djece.[99] Ministar unutarnjih poslova FNR Jugoslavije, Aleksandar Ranković, u opsežnom je izvješću Vladi FNR Jugoslavije, od 21. siječnja 1947., naveo da se u logorima za pripadnike njemačke manjine na području Vojvodine još uvijek nalazi 100.000 osoba. "Stanje u ovim logorima je vrlo loše u svakom pogledu. Smeštaj, higijenske prilike, ishrana, odeća i obuća su daleko ispod minimalnih zahteva za uredno življenje."[100] J. Broz Tito je, naravno, znao za progone i mnogobrojne logore za jugoslavenske Nijemce jer je i sam o tome odlučivao.

Mnogobrojna tipska rješenja o oduzimanju imovine i protjerivanju iz Jugoslavije odnosno interniranju u logore navode i bez iznimke žene, djecu i starije osobe na koje se primjenjuje rješenje, jer "Provedenim izvidima utvrdjeno je da su gore navedena lica po narodnosti nemci [...]"[101] ili: "Provedenim izvidima utvrđeno je da su gore navedena lica članovi kulturbunda [...]."[102]

Prema svim pokazateljima, komunističke vlasti u poslijeratnoj Jugoslaviji nisu, što se tiče Folksdojčera, činile razlike između spolova i prema životnoj dobi. Njihov položaj i sudbina u pojedinačnim slučajevima ovisio je o starosti, snazi, zdravlju, dobroj ili zloj volji onih koji su nad njima imali vlast i odlučivali o njihovoj sudbini. Položaj Njemica, napose majki s djecom, bio je u logorima izrazito težak. Među Folksdojčerima stradalim u poslijeratnim jugoslavenskim

---

[97] Usp. *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste - Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito - Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen 1994.; www.totenbuch-donauschwaben.at.

[98] Usp. primjerice: Vladimir GEIGER (prir.), *Radni logor Valpovo 1945. - 1946. Dokumenti*, Osijek, 1999.; Vladimir GEIGER, *Logor Krndija 1945. - 1946.*, Zagreb - Slavonski Brod, 2008.; Branislav DANILOVIĆ, *Gakovo i Kruševlje logori za podunavske Švabe u Bačkoj 1945 - 1947*, Sombor, 2008.

[99] Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 35 – 73, Tabelarni pregled logorisanih i nelogorisanih Nemaca na teritoriji Jugoslavije; Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 312.

[100] Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 33 – 64. Ministarstvo unutrašnjih poslova Federativne Narodne Republike Jugoslavije Str. pov. Broj 15, 21. januara 1947. Beograd, Vladi Federativne Narodne Republike Jugoslavije Generalnom sekretarijatu Beograd.

[101] V. GEIGER, *Radni logor Valpovo 1945. - 1946. Dokumenti*, 100.

[102] Z. DIZDAR, V. GEIGER, M. POJIĆ, M. RUPIĆ (prir.), *Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. - 1946. Dokumenti*, 244.

logorima znatan je broj i žena i djece.[103] Prema najnižim, poimeničnim pokazateljima, oko 26.000 Njemica i oko 6.000 djece mlađe od 14 godina je stradalo, većinom umrlo od gladi i tifusa, u logorima za Folksdojčere.[104]

Za razumijevanje sudbine jugoslavenskih Nijemaca, ponajprije i odnosa i odgovornosti jugoslavenskih vlasti, nezaobilazno je znati i broj i strukturu žrtava jugoslavenskih koncentracijskih logora, a što Goldstein ne spominje. Prihvatljivije mu zvuči rečenica: "U teškim uvjetima, dio zatočenih je ondje umro, a ostali su prognani u Njemačku." Ukratko, Goldstein ili svjesno prešućuje ili, pak, ne razumije problematiku te donosi pojednostavljene i neobične tvrdnje i zaključke.

Kako na Potsdamskoj konferenciji savezničkih velesila pobjednica u ratu pitanje jugoslavenskih Nijemaca nije spominjano, FNR Jugoslavija je u siječnju 1946. zahtijevala od savezničkoga Kontrolnog vijeća za Njemačku, koje je prije prihvatilo nacrt o naseljavanju Folksdojčera u Njemačku, da dopusti "preseljavanje" u Njemačku preostalih 110.000 Nijemaca iz Jugoslavije.[105] U kolovozu 1947. i vlada SSSR-a odbacila je prijedlog Jugoslavije iz srpnja 1946. da se preostalih 110.000 jugoslavenskih Folksdojčera iseli u sovjetsku okupacijsku zonu Njemačke.[106]

Položaj Folksdojčera u Jugoslaviji nije ni nakon ukidanja logora početkom 1948. bio puno bolji. Najprije su pušteni radno sposobni, ali su bili prisilno obvezani na trogodišnji rad, uglavnom fizički, u rudnicima, tvornicama ili poljoprivrednim dobrima, te su i dalje živjeli u izrazito teškim uvjetima. Nije im

---

[103] Usp. Zoran JANJETOVIĆ, "Nemice u logorima za folksdojčere u Vojvodini 1944-1948.", u: Latinka Perović (ur.), *Srbija u modernizacijskim procesima 19. i 20. veka*, 2, *Položaj žena kao merilo modernizacije*, Beograd, 1998., 496. - 504.; Vladimir GEIGER, "Logorska sudbina Njemica u Hrvatskoj (i Jugoslaviji) nakon Drugoga svjetskog rata", u: Damir Agičić (ur.), *Zbornik Mire Kolar-Dimitrijević,* Zagreb, 2003., 441. - 448.; Vladimir GEIGER, "O sudbini njemačke/folksdojčerske djece u logorima komunističke Jugoslavije 1944. - 1948.", *Godišnjak Njemačke narodnosne zajednice/VDG Jahrbuch 2000*, Osijek, 2000., 193 .- 202. i tamo navedeni izvori i literatura.

[104] Usp. *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste - Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito - Regime in der Zeit von 1944 - 1948*, München - Sindelfingen 1994.; www.totenbuch-donauschwaben.at.

[105] *Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*, Band V, *Das Schicksal der Deutschen in Jugoslawien*, 99E.; D. NEĆAK, "O problemu 'razseljenih oseb' (D. Ps.) in jugoslovanskih 'Volksdeutscherjev' v Austriji te o britanski ideji njihove zamenjave s koroškimi Slovenci (1945-1947)", 566.; Dieter BLUMENWITZ, *Rechtsgutachen über die Verbrechen an den Deutschen in Jugoslawien 1944 - 1948*, München, 2002., 22.; V. GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjegličtva/prognaništva u zavičaj i njihova sudbina", 532.

[106] Arhiv Jugoslavije, Beograd, 50 – 35 – 73; V. GEIGER, "Heimkehr. Povratak slavonskih Nijemaca nakon Drugoga svjetskog rata iz izbjegličtva/prognaništva u zavičaj i njihova sudbina", 533.

bilo dopušteno da se udaljavaju iz mjesta boravka i rada bez dozvole. Neki su i dalje radili pod oružanom stražom, pa i bez ikakve novčane nadoknade.[107]

Jugoslavenske vlasti su, nakon svega, obustavile odnosno odgodile iseljavanje/protjerivanje Folksdojčera iz Jugoslavije, a ne kako to Goldstein navodi da su nakon otpuštanja iz logora Folksdojčeri "prognani u Njemačku", ali isto tako nisu dopuštale povratak izbjeglih ili prognanih Nijemaca u Jugoslaviju. Konačno, "Zakonom o izmjenama i dopunama Zakona o državljanstvu FNRJ"[108] od 1. prosinca 1948., pripadnicima njemačke manjine koji se ne nalaze u Jugoslaviji, koji su do tada izbjegli ili su protjerani, oduzeto je državljanstvo FNR Jugoslavije, a time i mogućnost povratka u domovinu.[109]

Prvi je poslijeratni popis 1948. zabilježio u Jugoslaviji 55.337 (u Hrvatskoj 10.144) pripadnika njemačke manjine (Austrijanci su zbog neznatnog broja iskazanih pripadnika uključeni u skupinu "Ostali").[110] Položaj njemačke manjine u Jugoslaviji donekle će se poboljšati nakon što je 1951. FNR Jugoslavija donijela ukaze o ukidanju ratnog stanja sa Saveznom Republikom Austrijom i s Njemačkom.[111] Za Folksdojčere, odnosno Nijemce i Austrijance, u Jugoslaviji su postojale samo dvije mogućnosti: iseliti se što prije ili se asimilirati. Većina ih je izabrala prvo rješenje, i svaki idući popis stanovništva u Jugoslaviji, i Hrvatskoj, bilježio je njihov brojčani pad.[112] Tko se od jugoslavenskih Nijemaca namjeravao iseliti, morao je na osnovi Zakona o državljanstvu FNR Jugoslavije dobiti otpust iz državljanstva. Jugoslavenske su vlasti i dalje otežavale život Folksdojčerima i otezale postupak iseljavanja. Unatoč kompliciranom i skupom postupku,[113] većina preostalih Folksdojčera napustila je zemlju.

Egzodus jugoslavenskih Nijemaca po opsegu i dalekosežnostima posljedica premašio je sve što se u novijoj povijesti događalo na južnoslavenskim

---

[107] Z. JANJETOVIĆ, *Beetwen Hitler and Tito*, Beograd, 2000., 289. - 290., Beograd, 2005., 281. - 282.; Herbert PROKLE, *Der Weg der Deutschen Minderheit Jugoslawiens nach der Auflösung der Lager 1948.*, München, 2008. i tamo navedeni izvori i literatura.

[108] *Službeni list Federativne Narodne Republike Jugoslavije*, god. IV, br. 105, Beograd, 4. prosinca 1948., 1.

[109] Vladimir GEIGER, "Pravo na zavičaj", *Dijalog povjesničara - istoričara*, 6, Zagreb, 2002., 355. - 356.; V. GEIGER, *Folksdojčeri. Pod teretom kolektivne krivnje*, 35.

[110] *Konačni rezultati popisa stanovništva od 15. marta 1948. godine*, knj. IX, *Stanovništvo po narodnosti*, Beograd, 1954., XIV. - XVI., 1. - 183.

[111] *Službeni list Demokratske Federativne Jugoslavije*, god. VII, br. 4, Beograd, 17. siječnja 1951., 68. - 69.; *Službeni list Demokratske Federativne Jugoslavije*, god. VII, br. 35, Beograd, 1. kolovoza 1951., 1.

[112] Vladimir GEIGER, "Nijemci u Hrvatskoj (od srednjega vijeka do naših dana)", u: Dražen Živić, Nenad Pokos, Anka Mišetić (ur.), *Stanovništvo Hrvatske – dosadašnji razvoj i perspektive,* Zagreb, 2005., 289. i tamo navedeni izvori i literatura.

[113] Z. JANJETOVIĆ, "O državljanstvu jugoslovenskih Nemaca", 34.; Z. JANJETOVIĆ, "Odlazak vojvođanskih Švaba – proterivanje ili iseljavanje", 115.

prostorima. U jugoslavenskim je logorima smrtno stradala četvrtina u zavičaju preostalih Nijemaca. Ako se tome pridodaju pljačka, zlostavljanja i mnogobrojna ubojstva prije toga, kao i izrazito teški uvjeti u kojima su Nijemci živjeli nakon otpuštanja iz logora, jasno je da je najveći broj njih želio i nastojao što prije napustiti Jugoslaviju, u kojoj su izgubili svu imovinu, sva nacionalna prava i sve izglede za napredovanje u budućnosti.[114]

KP Jugoslavije, predvođena J. Brozom Titom, imala je i tijekom Drugoga svjetskog rata i u poraću namjeru da jugoslavenske Nijemce potpuno ili djelomično uništi. Ta namjera je, potvrđuju mnogobrojni dokumenti, zakoni, tumačenja, uredbe, odluke i slično, postojala i prije djelovanja i radnji koji su doveli do pohoda na njemačku manjinu u Jugoslaviji. Također, mnogobrojni dokumenti i događaji potvrđuju da je postojala i svijest i volja u ostvarenju namjere.

J. Broz Tito je i u ratu i poslije rata zauzimao ključne vojne, političke i državničke položaje i odlučivao je o mnogočemu ili, pak, znatno utjecao na ključne događaje, među kojima je nezaobilazno i stajalište i djelovanje prema jugoslavenskim Nijemcima.

Historiografija o sudbini jugoslavenskih Folksdojčera tek treba donijeti utemeljene odgovore, zasigurno znatno drukčije no što su Goldsteinova tumačenja. Pretpostavljam, pak, da ti odgovori za mnoge neće biti ugodni.

*

Goldstein od mnogobrojnih radova, ponajprije onih objavljenih u znanstvenim časopisima, ali i mnogobrojnih knjiga, važnih i nezaobilaznih za poznavanje i razumijevanje događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, napose partizanske i komunističke represije i zločina ili kako to on radije naziva "obračunom s narodnim neprijateljem", navodi malo toga. Ne koristiti ili ne poznavati radove, barem one najznačajnije, objavljene u slovenskim i srbijanskim znanstvenim časopisima, ponajprije u *Zgodovinskom časopisu*, *Prispevkima za novejšo zgodovino*, *Istoriji XX. veka* i *Tokovima istorije*, nedopustivo je i zabrinjavajuće. Znakovito je da Goldstein uglavnom ne mari za istraživanja Komisije Vlade Republike Slovenije za rješavanje pitanja prikrivenih grobišta, pa i ne koristi njezina izvješća, ponajprije zbornik *Poročilo Komisije Vlade Republike Slovenije za reševanje vprašanj prikritih grobišč 2005 - 2008* (Ljubljana, 2008.), a i nezaobilazne radove slovenskog povjesničara Mitje Ferenca, bez čije je knjige *Prikrito in očem zakrito. Prikrita grobišča 60 let po koncu druge svetovne vojne* (Celje, 2005.), koja je objavljena i u hrvatskoj inačici *Prikrivena grobišta Hrvata u Republici Sloveniji* (Zagreb, 2007.), nepotpuno poznavanje likvidacija zarobljenika i masovnih grobnica na području Slovenije. Knjige srbijanskog povjesničara Srđana Cvetkovića *Između srpa i čekića. Represija u Srbiji 1944 - 1953.* (Beograd, 2006.) i austrijskog povjesničara Michaela Portmanna *Die kommunistische Revolution in der Vojvodina 1944 - 1952. Politik, Gesellschaft,*

[114] Z. JANJETOVIĆ, "Odlazak vojvođanskih Švaba – proterivanje ili iseljavanje", 117.

Wirtschaft, Kultur (Wien, 2008.), koje su nezaobilazne za razumijevanje događanja u Srbiji potkraj Drugoga svjetskog rata i u poraću Goldsteinu, očito, nisu poznate ili potrebne. Slovensku povjesničarku Jeru Vodušek Starič, čiju knjigu *Prevzem oblasti 1944 – 1946* (Ljubljana, 1992.) koristi u hrvatskom prijevodu, *Kako su komunisti osvojili vlast 1944. – 1946.* (Zagreb, 2006.), Goldstein u svojstvenoj brzopletosti prekrštava u J. Vodnik Starič. No, ako je Goldsteinu sudbina Puniše Račića poprilična opsesija, uputno bi bilo da je konzultirao opsežnu knjigu Dragomira M. Kićovića i Radomira P. Guberinića *Puniša Račić život za jednu ideju* (Beograd, 2000.). Pisati o sudbini jugoslavenskih Folksdojčera, a ne koristiti se nekim od mnogobrojnih nezaobilaznih i važnih njemačkih izdanja, poglavito *Dokumentation der Vertreibung der Deutschen aus Ost-Mitteleuropa*, Band V, *Das Schicksal der Deutschen in Jugoslawien* (Düseldorf, 1961., München, 1984., Augsburg, 1994., München, 2004.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band I, *Ortsberichte über die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 – 1948* (München – Sindelfingen, 1991.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band II, *Erlebnisberichte uber die Verbrechen an den Deutschen durch das Tito-Regime in der Zeit von 1944 – 1948* (München – Sindelfingen, 1993.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band III, *Erschießungen-Vernichtungslager-Kinderschicksale in der Zeit von 1944 – 1948* (München – Sindelfingen, 1995.), *Leidensweg der Deutschen im kommunistischen Jugoslawien*, Band IV, *Menschenverluste - Namen und Zahlen zu Verbrechen an den Deutschen durch das Tito - Regime in der Zeit von 1944 - 1948* (München - Sindelfingen 1994.), a i mnogobrojne druge priloge, od kojih neke navodim u bilješkama ovoga osvrta, najblaže rečeno je čudno. Ne poznavati i(li) ne koristiti se radovima slovenske i srbijanske historiografije o sudbini jugoslavenskih Folksdojčera, krajnje je neozbiljno. Mislim ponajprije na radove, zbornike i knjige Dušana Nećaka "*Nemci*" *na Slovenskem 1941 - 1955* (Ljubljana, 1998., Ljubljana, 2002.) i Zorana Janjetovića *Beetwen Hitler and Tito*. *The disappearance of the Vojvodina Germans* (Beograd, 2000., Beograd, 2005.), ali i na mnogobrojne druge njihove priloge, od kojih neke, također, navodim u bilješkama ovoga osvrta. U korištenju, pak, mojih radova o Folksdojčerima, Goldstein je trebao biti pozorniji te ne bi, nadam se, prečesto *maniristički* interpretirao navode i podatke onako kako mu se činilo prihvatljivo. Ponekad, za neke navode i podatke, Goldstein ne donosi bilješke niti se poziva na izvore i literaturu, pa samo možemo nagađati odakle mu izneseno. Uz to, često izvori i(li) literatura koje Goldstein donosi u bilješkama ne potvrđuju ono što i kako navodi. Dugačak je popis knjiga, zbornika, časopisa i radova kojima se Goldstein u "skrupuloznom" pristupu nije koristio i konzultirao, nenamjerno ili, pak, namjerno, a ukratko rečeno trebao je jer su za razumijevanje pitanja kojima se bavio nezaobilazne. Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su njemu skloni mediji nazvali "kapitalnim djelom".[115]

[115] Usp. *Jutarnji list* (Zagreb), 8., 15. i 22. studenoga 2008.

Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom "kapitalnih" činjeničnih i interpretacijskih pogrešaka i sve *sklepao* poprilično površno i na brzinu.

Po pitanju ljudskih gubitaka Hrvatske u Drugome svjetskom ratu i poraću znanstvenog dijaloga zapravo i nema. Štoviše, otvoren je prostor manipulacijama i "zdesna" i "slijeva". Uglavnom, isti pojedinci, stručnjaci za svako kontroverzno pitanje i svaku zgodu, uz svesrdnu potporu medija, lobotomiziraju nas svojim selektivnim i tendecioznim viđenjima ljudskih gubitaka Hrvatske i Hrvata u Drugome svjetskom ratu i poraću.

Povjesničar Ivo Goldstein rješenje svih pitanja suvremene hrvatske povijesti, posebice Drugoga svjetskog rata i poraća, godinama samozatajno vidi i nudi u formuli: *Ja i moj otac*. Najnovija Goldsteinova sinteza suvremene hrvatske povijesti, *Hrvatska 1918 - 2008.*, naime poglavlja koja se bave završetkom Drugoga svjetskog rata i neposrednim poraćem, nastala su po navedenoj formuli. Ipak, primjetno je, u objašnjenjima događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću sin najčešće *kaska* za ocem.

- U povodu knjige: Ivo Goldstein, *Hrvatska 1918 - 2008.*, Europapress holding, Novi liber, Zagreb 2008., 931 str. – osvrt na poglavlja: 48. "Rasap i slom NDH, Bleiburg i Križni put", 49. "'Obračun s narodnim neprijateljem'" i 50. "Ratni i demografski gubici", *Časopis za suvremenu povijest*, god. 41, br. 1, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2009., str. 231.-253.
- On the book by Ivo Goldstein, Hrvatska 1918 - 2008. (Zagreb: Europapress holding and Novi liber, 2008) with specific reference to chapters 48 ("Decline and Collapse of the Independent State of Croatia, Bleiburg and the Way of the Cross"), 49 ("Retaliation Against the People's Enemies") and 50 ("Wartime and Demographic Losses"), *Review of Croatian History*, V. no. 1, Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2009., str. 247.-273.

HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014.

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (V.)

Zapravo, nevjerojatno je koliko mnogo imamo sjajnih kandidata za HAZU. Spomenuo sam ministra policije zbog njegova izuzetnog doprinosa proučavanju shizofrenije. Ali, uz kandidaturu za Razred medicinskih znanosti, moramo naglasiti da bi i on mogao biti kandidat i zbog doprinosa dokazivanju genocidnosti hrvatskog naroda. Dovoljno je pogledati divovsku borbu koju njegova, tj. naša, policija vodi protiv pozdrava ZA DOM SPREMNI! Na žalost mnogi nemaju razumijevanja za tu divovsku borbu, kao što pokazuje sam naslov članka na portalu Dnevno.hr, 18. 2. 2014.: *Tko kaže da ne rade svoj posao? Policija na Thompsonovom koncertu poskidala s obožavatelja majice s natpisom 'Za dom' i poslala ih polugole kući!* Naime, Policija je na Thompsonovu koncertu u Kutini privela četiri posjetitelja s neprikladnim odjevnim predmetima kao što su majice na kojima je pisalo "Za dom spremni", "NDH" i "Hrvatska U srcu", s jako istaknutim U. Majice su oduzete, obožavatelji prekršajno prijavljeni i polugoli poslani kući. Umjesto da se dive spremnosti naših policajaca i njihovom ministru na tom portalu samo podrugljivo kažu:

Hrvatski policajci pošteno zarade plaću i čuvajući badnjačke kolone u Borovom selu, a nešto više znoja prolio je policajac koji je pretukao maloljetnog branitelja i logoraša zbog čega je sigurno predložen za povišicu. Zaključak: policija radi svoj posao.

S druge strane, ima i onih koji su svjesni ozbiljnosti kandidature ministra Ranka Ostojića za HAZU (spomenih i njegove zasluge u kulturi jer je policija privela glumicu, ravnateljicu Male scene, Vitomiru Lončar na na obavijesni razgovor) pa pokušavaju umanjiti njegove izglede. Tako Marjan Bošnjak (Dnevno.hr, 19. 2. 2014.) daje *nekoliko fotografija zgrade u Zagrebu na kojoj se nalazi velika tabla s riječima 'ZA DOM'. To je zgrada u Ilici 421, a kao što znate, Ilica je najduža ulica u Zagrebu i jedna od najprometnijih.*

Bošnjak kaže:

U Zagrebu živim već deset godina, i mogu posvjedočiti da se taj natpis s riječima 'Za dom' nalazi na toj zgradi već punih deset godina, a vjerojatno i duže.

Natpis 'Za dom' u Ilici, pored kojeg svakoga dana prolaze tisuće građana, očito nije sporan vlastima, jer da je sporan, on bi bio uklonjen.

Međutim, za naše razmatranje itekako je značajan sljedeći dio iz njegova teksta:

Medijsku hajku protiv Josipa Šimunića prvo je pokrenula državna televizija čiji je sadašnji ravnatelj Goran Radman bivši član Centralnog komiteta komunističke partije Hrvatske, i suradnik Jugoslavenske kontraobavještajne službe (KOS). Glavna urednica HRT u to vrijeme bila je hrvatska Srpkinja Mirjana Rakić, također bivši član SKJ i suradnica KOS-a.

Naime, nesvjesno nas Bošnjak upozorava da je za otkriće ministra Jovanovića o višestoljetnom ustaštvu u Hrvata itekako zaslužan i Goran Radman!

Zapravo, dojam je da se ministri Jovanović i Ostojić nadmeću za mjesto u HAZU-u upravo na pitanju pozdrava ZA DOM SPREMNI. Tako na Dnevno.hr, 24. 2. 2014. nalazimo tekst Snježane Vučkovićiz koga je opet vidljivo kako hrvatsko sudstvo ometa naše ministre u njihovoj plemenitoj nakani u dokazivanju stoljetnosti ustaštva hrvatskog naroda:

Policiju je tada dodatno i zasmetao grb ove domoljubne organizacije na kojem stoji natpis "Za dom spremni". Iz Croatoruma su prilikom uhićenja poručili kako je situacija apsurdna s obzirom da je riječ o grbu s natpisom "Za Dom spremni" koji je još prije dvije godine uredno registriran u Uredu državne uprave i dio je službenog statuta Croatoruma.

"Dvije godine taj pozdrav nikome nije smetao, prošao je državnu upravu i sada zbog njega uhićuju", kazali iz Croatoruma.

Koliko god je očito koliko su velike zasluge naših ministara, to nas nikako ne treba pokolebati u tome što smo dali prvenstvo predsjedniku Vlade kao mentoru u odnosu na ministra Jovanovića. Isto se, očito odnosi i na ministra Ostojića. Ali, ipak treba posebno naglasiti njihovu svestranost. Kao i Ostojić i Jovanović se iskazao u nizu drugih disciplina za koje bi također mogao biti izvrstan kandidat za HAZU. Sjetimo se npr. njegovih zasluga u borbi protiv nakaradnog hrvatskog, a za povratak hrvatsko-srpskog jezika; njegove borbe za uvođenje rodne teorije. Posebno se treba sjetiti njegova doprinosa pravnoj znanosti kroz divovsku borbu s nestručnjacima iz Ustavnog suda RH.

Slično je i s prof. dr. sc. Ivom Goldsteinom, koji je stručnjak i za hrvatski jezik i u pravnim znanostima. Meni je posebno drag Goldsteinov doprinos u kaznenom pravu. Naime, on je svojevremeno uveo i poseban oblik antisemitizma za koji bi se trebalo kazneno odgovarati, a to je kada netko napada njega! Međutim, oduševio me je nastup našega poznatog odvjetnika Željka Olujića u Oluji. U toj emisiji on je izjavio da je odvjetnik velikoga hrvatskog redatelja Tončija Vrdoljaka koga je tužio prof. dr. Ivo Goldstein. Naime, i Vrdoljak je, sličnom meni, u spomenutom pismu Akademiji, negdje citirao što je o Goldsteinu napisao profesor Brandt. Goldstein ga je tužio sudu! Kao što znate, u drugom nastavku (7Dnevno, 14. 2. 2014.) dao sam dijelove svoga pisma akademicima

("Goldsteinova prijevara") u kome sam citirao samog Goldsteina koji se u Glasu Koncila od 15. prosinca 2002. pohvalio kako je *ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao* u društvo poznatih povjesničara o kojima je također pisao u toj knjizi. U tom pismu sam to komentirao, a prenio i u spomenutom tekstu:

Dakle, Goldsteina u toj knjizi prof. Brandt uopće ne spominje, ali je Goldstein ponosan što ga je prof. Brandt u toj istoj knjizi svrstao u takvo društvo. Je li tu netko lud, ili ...

Očito, odgovor na to moje pitanje dat će hrvatski sud, a to je također velika zasluga prof. dr. sc. Ive Goldsteina. Bez njega hrvatski pravni stručnjaci nikada ne bi ni razmatrali jedno tako itekako značajno pitanje za hrvatsku pravnu znanost. Naravno, pri tome se ograđujem od svake mogućnosti da bi taj sud prosuđivao na način suca Merona. Duboko sam uvjeren da će pobijediti nerazumna pravna znanost predsjednika Josipovića. Da, Meron bi sigurno tvrdio da je nerazumno ponašanje hrvatskog veleposlanika, ali da Josipović misli na tako nazadan način sigurno ne bi Goldsteina poslao u Pariz, zar ne?

Jedan čitatelj mi piše kako je poslao prvi iz serije ovih tekstova našem veleposlaniku u Pariz. Iako se u tom tekstu spominje njegova knjiga *Croatia, A History,* veleposlanik ga je uputio na drugu knjigu (!?):

Molim Vas da pročitate moju knjigu "Hrvatska 1918 – 2008" (Zagreb, 2008) i vidite što tamo stoji.

Čitatelja je na to poslao veleposlaniku kritiku te knjige koju je napisao dr. sc. Vladimir Geiger. To mi je doista bilo sjajno jer je ta knjiga odigrala veliku ulogu u izboru Goldsteina za veleposlanika. Naime, to očito slijedi iz onoga što je dr. Geiger opisao u *Hrvatskom slovu*, 4. lipnja 2010:

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 – 2008. (Vijenac, Časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam usamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim "utjecajem". Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogreške i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imati će problema.

U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više negoli slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Kako bilo da bilo, u nestrpljivom sam očekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

Međutim, ne smijemo zaboraviti da se i predsjednik Vlade iskazao u mnogim poljima, pa ta njegova sjajna dostignuća već nazivaju *zoranizmima*

(*http://www.politikaplus.com/novost/93174/zoranizmi-prisjetite-se-svih-bisera-zorana-milanovica-moze-li-nas-jos-uvijek-sokirati*).

To posebno naglašava i povjesničar dr. sc. Ante Birin *(Beskrajno nerazuman čovjek!, Hrvatski tjednik, 6. 2. 2014.) ukazujući kako tu ima jedan mali nedostatak koji se očituje u tomu što nikakva pozornost pritom nije pridana osebujnim interpretacijama osoba i događaja iz suvremene hrvatske povijesti koje bi svojom istinoljubivošću i nepristranošću postidjele i brojne domaće povjesničare. Prošlotjedni govor predsjednika Vlade u Hrvatskom saboru prigodom obilježavanja Međunarodnoga dana sjećanja na holokaust u tom pogledu ipak nadmašuje sve njegove dosadašnje izjave koje, prije negoli se vratimo na sam govor, ipak zaslužuju biti spomenute kako bi i one najokorjelije nevjerne Tome uvjerili da predsjednik Vlade zaslužuje počasni doktorat znanosti iz znanstvenoga područja povijesti. Moguće je vjerovati da će mu ga SANU u najskorije vrijeme svakako i uručiti. Prisjetimo se, međutim, nekih hvalevrijednih, prosvjetiteljskih izjava Zorana Milanovića. Slaveći 2008. godine u Srbu nekadašnji Dan ustanka, Milanović, tada još predsjednik oporbenoga SDP-a, podsjetio nas je kako je tada iskazano zajedništvo Hrvata i Srba bilo'čvrst temelj koji je omogućio da se narod digne protiv režima koji je dijelio ljude prema vjeri i naciji'. Ne dijeleći ljude prema vjeri i naciji, ti su 'antifašisti' ustanici u ljeto 1941. godine, u svome krvavom pohodu ipak pobili i protjerali hrvatsko i muslimansko stanovništvo koje im se našlo na putu (od Brotinje i Boričevca do Vrtoča i Lastve i mnogih drugih mjesta 'oslobođenih' tom prigodom).*

Nekoliko godina kasnije, neposredno pred posljednje parlamentarne izbore, Milanović nas je pak podučio kako je Josip Broz Tito doduše 'vladao nedemokratski' (zanimljiv eufemizam za diktatorski način vladanja koji očito ispada tolerantnijim od 'autokratske' vladavine prvoga hrvatskog predsjednika F. Tuđmana), ali da je 'zaslužan što su Istra i Rijeka dio Hrvatske' (za razliku od Boke kotorske i Srijema koji su zbog njega prestali biti dio Hrvatske), 'kao i za' Ustav koji je omogućio osamostaljenje naše zemlje' (u svezi s čime ostaje nejasno zbog čega je u Domovinskome ratu svoj život izgubilo gotovo 15.000 ljudi.

Naravno, ne treba zaboraviti niti vrijednosti hrvatskoga 'antifašizma' čije je sudionike, prigodom obilježavanja Dana antifašističke borbe, dana 22. lipnja 2012. godine, predstavio kao savez dobrih ljudi koji su pružili otpor lošima'. Te loše je u proljeće 1945. godine, valjda zbog njihove nepopravljive zloće, snašla zaslužena kazna koju su te naše 'dobričine', za dobrobit cijeloga čovječanstva, spremno i predano izvršile.

Znamo da je pitanje odjeka nekoga znanstvenog istraživanja značajan kod izbora u HAZU. A odjek otkrića predsjednika Vlade očito je izniman i potpuno ga kvalificira za novog akademika. Po reagiranju izraelskog veleposlanika vidljivo je koliko će Milanovićevo otkriće silno utjecati na svjetsku povijest, bez obzira što mnoga reagiranja pokazuju nerazumijevanje Milanovićeva otkrića.

Što se tiče usporedbe Goldsteinova i Milanovićeva doprinosa to će nam ponajbolje objasniti jedna tvrdnja s kojom sam 2002. godine završio svoj feljton u Hrvatskom slovu (10 nastavaka). Naime upozorio sam da Goldsteini tvrde *kako su za genocide nad Židovima svugdje u Europi krivi Nijemci, osim u NDH gdje su za to bili mnogo krivlji Hrvati*. A vidimo kako je Milanović otkrio da su *ustaše tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije*!

Zato, ako već nema mjesta za obojicu, jasno je da je Milanovićevo otkriće genijalno i HAZU ne smije sebi dopustiti da on nije akademik! Osim toga, Milanoviću se kao mentoru mogu dobrim dijelom pripisati i znanstvena otkrića njegovih suradnika Jovanovića, Ostojića…

Problem može biti u tome što akademici, takvi kakvi jesu, mogu pogrješno protumačiti to što je Milanović u svezi s Jasenovcem spomenuo samo bjekstvo iz logora (uz spominjanje genocida prije napada na SSSR) kao negiranje onoga što je nepobitno potvrdila Fifa – od 597 000 stradalih u Jugoslavije tijekom II. svjetskog rata (popis iz 1964.) čak 700.000 je pobijeno u Jasenovcu! Drugim riječima, mogu pomisliti da je on svojim nastupom dao podršku postavu muzeja u Wanseeu, gdje nema logora u Jasenovcu, a ima logora na beogradskom Sajmištu! Čak ne bi mogli puno im ni zamjeriti, jer je i Vidmarović u pismu izraelskog veleposlanika osjetio kritiku hrvatskom narodu na koji se*, doduše indirektno, baca sjena antisemitizma*. Zapravo, kao da i sam izraelski veleposlanik na pristojan način upozorava na nacionalistički karakter Milanovićeva govora. A kao hrvatskom nacionalisti, onda mu i nije mjesto u HAZU-u, zar ne?

Zbog toga, a i poučeni Goldsteinovim primjerom na prošlim i sadašnjim izborima, možda bi se moglo zaobići nepouzdane akademike. Da, Hrvatski bi sabor trebao izravno proglasiti Zorana Milanovića redovitim članom HAZU-a, zar ne?

Dnevno.hr, 17. 03. 2014.

‘

PROPADE IM CRVENA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

JOSIP JURAJ STROSSMAYER – VIZIONAR KOJI JE NADILAZIO SVOJE VRIJEME

U povodu 200. obljetnice Strossmayerova rođenja HINA je objavila vijest s istim naslovom i sljedećim tekstom:

ZAGREB, 31. siječnja 2015. (Hina)

– Josip Juraj Strossmayer gigantska je osoba, jedinstvena u hrvatskoj povijesti i kulturi – bio je biskup, političar, ideolog i stranački vođa, saborski zastupnik, veliki župan, teolog, sakupljač umjetnina, mecena, erudit, poznavatelj umjetnosti, poliglot i vrhunski govornik, no iznad svega bio je vizionar koji je nadilazio svoje vrijeme – izjavio je za Hinu predsjednik Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti (HAZU) Zvonko Kusić, u povodu 200. obljetnice Strossmayerova rođenja.

"Neizmjerne su Strossmayerove zasluge u formiranju moderne hrvatske nacije i građanskog društva koji su proizašli iz njegovih vizija i želja. Njegovo djelo bez premca je u hrvatskoj povijesti, a njegov entuzijazam i optimizam nije nikada nadmašen", kazao je Kusić.

Podsjetio je i da su dva Strossmayerova gesla bila 'Sve za vjeru i domovinu' i 'Prosvjetom k slobodi'.

"Vjeran njima, Strossmayer je ostvario četiri velika projekta za hrvatsku kulturu i znanost – to su Akademija, osnovana 1861., moderno Sveučilište u Zagrebu osnovano 1874., katedrala u Đakovu dovršena 1882. i Strossmayerova galerija starih majstora otvorena 1884. Kod osnutka Akademije njegova misao vodilja bila je da mali narodi poput Hrvata samo znanošću i kulturom mogu postati ravnopravni velikim narodima. To je aktualno i danas u doba globalizacije i HAZU kao najviša hrvatska znanstvena, umjetnička i kulturna institucija slijedi svog osnivača zalažući se za neprestani znanstveni i kulturni napredak Hrvatske. Strossmayer je živio u vrijeme kad su hrvatske zemlje bile razjedinjene i posebno mu je na srcu bilo njihovo ujedinjenje, kao i jedinstvo svih Hrvata, nacionalno zajedništvo i sloga".

Kao najveći mecena u hrvatskoj povijesti, dodaje Kusić, Strossmayer je pokretao kulturne, prosvjetne, znanstvene, ali i gospodarske projekte, pomagao nadarene pojedince te time unaprijedio cjelokupnu hrvatsku kulturu, znanost, umjetnost i društvo u cjelini.

"Svojom darežljivošću povezao je sav hrvatski narod jer pomagao je sve hrvatske krajeve, kao i Hrvate u BiH i iseljeništvu. Sve svoje umne, fizičke i materijalne kapacitete ugradio je u napredak i blagostanje hrvatskog naroda. Svoje vizionarstvo Strossmayer je pokazao i zalaganjem za jedinstvo kršćana", podsjetio je predsjednik HAZU-a.

Dodao je da je još za života Strossmayer bio slavljen diljem Hrvatske i Europe i uspoređivan s najslavnijim osobama toga vremena, poput Bismarcka i Gladstonea.

"Bio je jedan od rijetkih hrvatskih velikana na kojima su nam drugi narodi zavidjeli. Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti (HAZU) ponosna je što za svog osnivača ima ovako slavnu osobu čija baština živi i danas kao trajno nadahnuće i putokaz", zaključio je Kusić.

U hrvatskoj povijesti pothranjivan je mit o zajedničkom nastupu narodnjaka, koje je predvodio Strossmayer i pravaša na čelu s Antom Starčevićem, koji su trebali zajednički nastupati protiv režima Khuena Hedervaryja.

Povjesničar Stjepan Matković smatra kako je navodni dogovor među hrvatskom oporbom, između Starčevića i Strossmayera, koji se navodno dogodio u Krapinski Toplicama, više mit nego činjenica.

Strossmayer je do kraja života života ostao vjeran svojim političkim idejama, napomenuo je, dodavši kako je hrvatska oporba sve do potkraj Austro-Ugarske inzistirala na različitim stajalištima.

Po riječima povjesničara Vladimira Geigera, đakovački biskup Strossmayer je vodio hrvatsku politiku u kontekstu svoga vremena i događaja. Hrvati mu zamjeraju da se odrekao hrvatstva, a Nijemci zato što što se odrekao nijemstva, ustvrdio je Geiger ocijenivši kako je Strossmayer ipak bio hrvatski nacionalist.

Za razliku od hrvatskih Jugoslavena, koji su se borili za jugoslavenstvo u kome je jasna vladajuća srpska pozicija, svjestan da takvo jugoslavenstvo donosi samo zlo, Strossmayer se zalagao za južnoslavenstvo koje bi uključivalo i Bugare, a u kome bi Zagreb bio središte kulturnoga i političkog života, istaknuo je akademik Pečarić, dodavši kako je Strossmayer dobro poznavao srpski narod i njegovu mržnju prema katoličanstvu i Hrvatima.

To po akademikovim riječima zorno pokazuju Strossmayerova pisma Račkom. Tako, npr. 10. travnja 1884. Strossmayer piše: "Narod nam je u vrlo opasnom položaju, Srbi su nam krvavi neprijatelji, dočim se mi ljuto borimo proti Mađara, Srbin brat iza leđa na nas navaljuje", podsjetio je Pečarić, dodavši kako ima puno takvih navoda.

Akademik podsjeća na, kako kaže, znakoviti događaji oko Zavoda sv. Jeronima u Rimu iz 1901. – 1902., kad je papa Lav XIII. 1901. dao Zavodu hrvatsko ime. "To je uzbudilo diplomatske krugove diljem Europe", napomenuo je akademik Josip Pečarić, dodavši kako su se tomu usprotivile Italija, Francuska, Austrija, Mađarska, Rusija, Srbija i Crna Gora, što je dovelo do izravnih ucjenjivanja Svete Stolice.

Po Pečarićevim riječima, odlučujuću ulogu tada je odigrala Crna Gora.

"Ona je na Berlinskom kongresu 1878. dobila Bar, pa je knjaz Nikola proglasio tamošnje katolike (Hrvate) Srbima (tzv. Srbi-katolici), i tražio da se Zavodu sv. Jeronima uz hrvatsko doda i srpsko ime", istaknuo je Pečarić dodavši kako je u povodu toga događaja biskup Strossmayer pisao kardinalu Rampolli.

"U srcu i duši Srba vlada nesnošljivost prema katoličkim Hrvatima pa se stoga naš zavod ilirski ili hrvatski u Gradu ne smije nikako nazvati srpskim i taj se pojam apsolutno ne smije upotrijebiti, smatrao je Strossmayer.

Papa je na kraju 1902. vratio Zavodu ilirsko ime, a hrvatsko on dobiva tek 1971., podsjeća akademik Pečarić.

Zapravo, danas mnogi državotvorni Hrvati misle i okrivljuju Strossmayera zbog njegova navodnog jugoslavenstva i time daju alibi stvarnim jugoslavenima za svo zlo koje su učinili i još uvijek čine svom narodu. To je tako očito ovih dana kada je mnogima jasno da je vlast u RH na čelu s predsjednikom Josipovićem i ministricom Pusić sve učinila da hrvatska tužba za genocide ne uspije, pa su čak i aktivno sudjelovali u tome. Zato me raduje što je objavljena i tvrdnja našeg uglednog povjesničara Vladimira Geigera o Strossmayeru kao hrvatskom nacionalistu, kako misli akademik Dubravko Jelčić, odnosno kao što je mislio i pokojni akademik Vlatko Pavletić. Jelčić mi je pričao o svojoj raspravi s Tuđmanom oko Strossmayera, koju na žalost nisu završili, a Pavletića je bio oduševljen knjigom "Strossmayerova oporuka" koju sam objavio s Ankicom Pečarić u izdanju HAZU-a 2002. godine.

Državotvorni Hrvati koji loše misle o Strossmayeru polaze od činjenice da su Strossmayer i Starčević imali različit pristup hrvatskom pitanju. I doista, mi danas, zahvaljujući Franji Tuđmanu, živimo u slobodnoj državi koja i jest bila Starčevićeva želja. Međutim, upravo je Svetojeronimska afera pokazala da je tako nešto u vremenu kada su živjela ova dva hrvatska velikana bilo neostvarivo. Pa ni jedan papa nije mogao dati u Rimu svom zavodu hrvatsko ime, a da se cijela Europa ne digne na noge. Kako je onda uopće bilo moguće u takvim uvjetima ostvariti neovisnost?

A Strossmayerova želja je bila oslobađanje hrvatskog naroda. On se nadao da će tu slobodu i doživjeti, što se vidi iz njegova pisma Račkom (9. prosinca 1882.):

"Rado bih doživio oslobođenje svoga naroda, ali nemam nade."

Svjestan da je neovisnu državu nemoguće ostvariti, on se zalagao za ono što je mislio da je moguće. Koliko je Strossmayer bio daleko ispred svog vremena svjedoče pisma Serafinu Vannutelliju, papinskom nunciju u Beču.

U pismu od 2. prosinca 1885. biskup Strossmayer ukazuje na velikosrpske težnje za obnavljanje Dušanova carstva: *Mađari već dva i više desetljeća posebno nastoje da srpski narod u Hrvatskoj i izvan Hrvatske za svoje ciljeve pridobiju i učine ih svojim nakanama posve odanim. Iskorištavaju u tu svrhu taštinu Srba koji smatraju da su ispred svih drugih pozvani da, uskrisivši carstvo svoga cara Dušana, jedini na Balkanskom poluotoku zavladaju. To je anakronizam i opsjena bolesnog uma iz četrnaestog stoljeća kad je Dušan, kralj, svakako vrlo sposoban, no isto tako vrlo podmukao i okrutan, živio (...) Ponavljam: tu misao ponovno oživjeti isto je što i trabunjati prepuštajući se pukim opsjenama ali, nažalost, narodi zahvaćeni nadutošću i sebičnošću ravnaju se radije snovima i opsjenama negoli istinom i pravdom koje traže žrtve i požrtvovnost. Mađarskim probicima i nakanama odgovara da nadraže slavenski narod protiv slavenskog naroda te da Srbe nagovore da, s jedne strane, Hrvatska bude opljačkana i bačena u ropstvo; da se s druge strane, Bugari satru i učine nepomičnima, pa da oni uglavnom jedini vladaju i negdašnje Dušanovo carstvo obnove.*

I danas smo svjedoci da se srpska politika nije promijenila. To smo krvavo osjetili u Domovinskom ratu, a u njihovoj protutužbi to je itekako vidljivo. Nekažnjavanje

za genocide koji su napravili samo im daje nove nade u ostvarenje onoga što je u ovom pismu Strossmayer nazvao *anakronizmom i opsjenom bolesnog uma iz četrnaestog stoljeća.* U tekstu danom za HINU spomenuo sam da je Strossmayer i u drugim pismima Račkom slično pisao o Srbima. Tako 15. prosinca 1861. piše: *Ako drugo, onda sam opazio, da se neke stvari po srpskih ruku sasvijem srpski, ili bolje rekuć turski rješavaju. Ima Srbina u namjesništvu, koji se gledaju i meni i crkvi katoličkoj osvetiti, što se ne ćemo posrbiti.*

U pismu od 25. lipnja 1883. Strossmayer piše o srpskom "barbarstvu" i "okovima srpskim", a u spomenutom pismu od 10. travnja 1884. spominje i "grob, kog Srbi nam kopaju".

Jasno je stoga zašto je Strossmayeru važna Bugarska u svemu tome. Znamo da su Srbi izgubili u svim ratovima koje su samostalno vodili protiv Bugara.

Ali vratimo se na pismo Vannutelliju. U njemu Strossmayer dalje piše:

Ja sam dabome najčvršće uvjeren da je na Balkanskom poluotoku jedino moguće, a po Bogu i moralnom zakonu valjano, imati bratsku federaciju raznih naroda, među kojim će narodima dakako Slaveni igrati glavnu ulogu, dokle se za to svojom vjerom, krepostima i žrtvama, jednako tako ljubavlju i međusobnom slogom, budu znali svoga božanskog određenja dostojno pokazati. (...) Ponavljam iz svega svog srca: Hrvatska, kakva je vazda bila i kakva će vazda ostati, pravi je Božji dar uzvišenoj vladarskoj kući i svemu carstvu da na Balkanskom poluotoku obdrži prvo mjesto, pobjedivši i sebi prije svega podloživši srca i savjesti naroda pošto zauzme i podvrgne sama njihova područja i zemaljske granice. No, zaista je istina, da bi tome uzvišenom cilju Hrvatska mogla odgovoriti, treba prije svega da se na slobodu izvuče ispod stranog odlučivanja, tiranije i vlasti, te da se sebi samoj, to jest svojoj cjelovitosti, slobodi i snazi vrati. (...) Meni se čini da je skrajni čas da se jadnoj Hrvatskoj pomogne. Ako se ne varam, kao što je godine 1848. i 1849. početak spasa krenuo od Hrvatske, tako i danas mogu, kako se čini, počeci njena popravka i njezine snage biti ono, čega se Austrijsko Carstvo iz dana u dan sve većma trebati da svoju moćnu jakost i djelotvornost posvuda iskaže. U tom pogledu pitanje Hrvatske pod nipošto nije, kako tvrde Mađari, samo nutarnje pitanje Ugarske, nego je pitanje cijeloga Carstva i uzvišene dinastije.

Spomenimo da u svezi sa Strossmayerovom političkom ideologijom Blaž Jurišić, (Strossmayer iza kulisa, Hrvatska revija, II, 3, Zagreb 1929, str. 145 - 159) kaže:

Osnovna linija njegove politike uvijek je ista i jednostavna. On hoće da Hrvatskoj osigura samostalnost u federaciji bilo austrijskoj, bilo ugarskoj, bilo jugoslavenskoj. Ni jedna od ovih alternativa nije se ispunila, i Strossmayerov politički san ostao je neostvaren.

Međutim, treba posebno naglasiti kako Strossmayer tvrdi da je takvim odnosom prema Hrvatskoj Austrougarska ima koristi. Kao legalist on je želio uvjeriti Beč da je to najkorisnije i za Austro-Ugarsku. Nije ih uvjerio, a znamo, da je upravo iz Srbije i krenuo I. svjetski rat, koji je doveo do nestanka Austro-Ugarske Monarhije. Zapravo, možda ideja princa Ferdinanda o davanju Slavenima

ravnopravnog statusa u Monarhiji, zbog čega je i bio ubijen, leži i u Strossmayerovu djelovanju.

Zgodno je Strossmayerovu zalaganju da Zagreb, a ne Beograd, bude centar južnih Slavena dati dio iz pisma Vannutelliju od 19. travnja 1887. gdje biskup kaže da je *Biograd, nekako Carigrad u malome, grad vrlo važan, središte gotovo nedvojbeno i od Boga samoga preodređeno da na Balkanskom poluotoku izvrši veliki utjecaj. Iz Biograda rijekom Savom lagan je pristup Zagrebu koji je također grad vrlo važan i dostojan pažnje, koji premda nije tolike važnosti za trgovačku i gotovo svjetsku politiku kao Biograd, ipak je nedvojbeno predodređen za atenej južnih Slavena, o čemu već sada ima jasnih naznakah. Ja i moji prijatelji htjeli smo na svaki način prvenstvo sačuvati Zagrebu, tim prije što je on središte katoličanstva, pa dakle iz zapadne kršćanske kulture. No, nažalost, onima koji su tu namjeru trebali objeručke prigrliti ponestalo je pravog razumijevanja i snage da na tome najodlučnije porade te sve zapreke, koje su se pojavile, nadvladaju.*

U tekstu za HINU nisam spomenu i treću bitnu komponentu Strossmayerovog južnoslavenstva: Približavanje pravoslavnih južnoslavenskih naroda Rimu.

Recimo, odmah nakon pojave Okružnice iz 1881. godine o sv. Ćirilu i Metodu, gdje je elaboriran njegov poziv pravoslavnim Slavenima da priđu Rimu, Strossmayer je doživio velike napade iz Srpske pravoslavne crkve, pa je bio i "duhom nečistim zaveden". O samoj ideji o uniji Ivo Pilar (Južnoslavensko pitanje i Svjetski rat, Hrvatska demokratska stranka, Varaždin 1990., str. 336 - 340) kaže:

Namisao bijaše upravo veličanstvena, ali već unaprijed osuđena na neuspjeh; morala je doživjeti istu sudbinu, koju je doživjela papinska politika i koju će uvijek morati doživjeti.

Poslije toga je i samom Strossmayeru postalo jasno da ni njegove ideje, kao i ona Starčevićeva o neovisnoj državi ne će uspjeti. Zato je on i pisao Račkom 9. prosinca 1882. ono što sam već naveo:

Rado bih doživio oslobođenje svoga naroda, ali nemam nade.

A Srbi su stvarali Jugoslaviju na suprotnosti Strossmayerovih bitnih komponenti. U njoj nije bilo Bugara, pravoslavlje je bila najvažnija religija (pa im je i Papa bio ustaša) i Beograd je bio centar države. Dapače, negirali su i Hrvatima i drugima da su posebni narodi. Na žalost vidimo da su im mnogi u Hrvatskoj u svemu tome pomagali i još uvijek pomažu, kao što sam rekao o optužbama za genocide. Ali to je samo jedna točka u etičkoj osudi Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta Ive Josipovića za veleizdaju. Optuženi su i Vesna Pusić i Stjepan Mesić, a i njihove se osude trebaju uskoro donijeti.

Josip Pečarić

ŽIVJELA NAM ANTIFAŠISTIČKA, TJ BRANITELJSKA HRVATSKA, ZAGREB, 2015.

BUDIMIR LONČAR OPTUŽEN ZA ETIČKU VELEIZDAJU POKUŠAVA SE OBRANITI

Glas Brotnja svibanj 06, 2015.

Etička optužba HNES-a za veleizdaju za Budimira Lončara tiskana je u knjizi HRVATSKE VELEIZDAJE II. Da bi ga se obranilo Jutarnji list pokušava krivotvoriti njegovu biografiju. Zapravo, samo potvrđuju koliki je značaj i ispravnost rada Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta. Takvo krivotvorenje trebala bi biti izvrsna reklama za knjigu Hrvatske krivotvorine II., gdje je dana istina o Budimiru Lončaru.

Zamolio sam predsjednika HNES-a profesora Zvomimira Šeparovića da vam pošaljem tu optužbu. Evo njegova komentara:

Budimir Lončar velika nevolja novije hrvatske povijesti

Treba ovog ratnog zločinca, koji je kriv za smrt svih koji su poginuli jer nisu imali obrambeno oružje, koji nisu imali sredstvo za obranu jer mu je to embargo Lončar/Britanski/Francuski/UN oduzeo, osuditi a ne slaviti..

*Jutarnji list "5. 9. 91: "**Lončar je '91 osudio Hrvatsku na smrt**"*

Jutarnji list u ovu nedjelju 3. svibnja 2015. : "Velike životne priče najdugovječnijeg hrvatskog političara".

I odmah u prvom nastavku obmane o njegovih "50 godina prijatljstva s Francekom i Ankicom Tuđman." Užas.

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, 18. travnja 2015. objavilo je svoju etičku optužbu protiv Budimira Lončara za veleizdaju hrvatskih nacionalnih interesa. Etička optužbe protiv otrovnog udbaša, jugovića u službi Miloševića a ne prvog hrvatskog predsjednika dr. Franje Tuđmana.

(U privitku etička optužba protiv Lončara).

Zvonimir Šeparović

Predsjednik Hrvatskog nacionalnog etičkog sudišta

Uz optužbu HNES-a (Prilog) šaljem vam i tri reagiranja na ovu krivotvorinu Jutarnjeg lista:

HITREC:

Krivotvorine i nadalje

Umjesto slike nekoga od istaknutih branitelja sa stopostotnog Trga bana Jelačića, "Jutarnji" sutradan ima na naslovnici – koga? Budimira Lončara, čiji se životopis prepun krivotvorina, laži i opsjena nudi čitateljima na nekoliko nedjeljnih stranica. Umjesto onih koji su bili i jesu stoposto za Hrvatsku, list donosi perjanicu onih koji su bili i jesu stoposto za Jugoslaviju. Panični je to odgovor režima na optužnicu koju je Etičko optužno vijeće Hrvatskoga nacionalnog sudišta pripremilo za Lončara, posljednjeg ministra vanjskih poslova Jugoslavije i predsjednika Savjeta za vanjsku politiku bivšega Mesića.

Nasuprot jutarnjim krivotvorinama i Lončarevu upinjanju da svoje držanje devedesetih objasni neobjašnjivim, u optužbi za veleizdaju stoje neoborive činjenice. Detalj: Lončar u "životopisu" govori kako mu je, jadniku, devastirana kuća u Preku na Ugljanu (Prijeku, Priku?) ali ne kaže ni on ni autor biografije da je devet stotina žitelja Preka potpisalo kako je nepoželjan u svom rodnom mjestu jer zastupa interese Miloševićeve politike. Ne govori se ni o egzekucijama OZNA-e čiji je šef na tom području bio upravo Lončar, ne govori se o Dundovima, Ricovima, Kolegama, Jurasima i Franovima koji su ustrijeljeni ili utopljeni s kamenom oko vrata.

Ne govori se o pretvorbi OZNA-e u Udbu i "odgovornim zadatcima" Lončarevim u to doba nego o sljedećem razdoblju u diplomaciji te se sugerira da je bio "prijatelj" Franje Tuđmana i pripadnik takoreći liberalnog kruga iz slikarskoga atelijera, Gotovca i drugih… Nakon tih novih "spoznaja" o Lončaru, autor biografije dotiče se one kobne Rezolucije o embargu na uvoz oružja koju je inicirao Lončar, na što ovaj tumači priglupom valjda čitateljstvu da je tako htio spriječiti naoružavanje jugoslavenske armije! Tako jedan od režimskih dnevnih listova otvoreno dovodi u pitanje inteligenciju naroda kojemu se obraća, a i u tome ima uzor u Lončaru koji je u svojoj "Izjavi o Jugoslaviji" početkom devedesetih proglasio Hrvatsku i Sloveniju "nesposobnim za demokraciju i bilo kakav civilizacijski pomak", učvršćujući tada Marksovu misao o Hrvatima kao otpatcima naroda, koju drugim riječima sada podržava Milanović (slučajni narod).

Isti Lončar branio je potom agresiju JNA na Hrvatsku odgovorom State Departmentu da je "doduše bilo upućivanja vojske u sjeverne republike, ali se radilo o normalnom razmještanju snaga". U tom normalnom razmještanju ubijene su tisuće Hrvata među koje se Lončar nakon rata normalno vratio i normalno živio

i živi, daje intervjue u luksuznim stanovima, pohađa otvorenja izložaba i uz pomoć medija nenormalno se ruga hrvatskom čovjeku i hrvatskom pamćenju.

http://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/20253-h-hitrec-pokazivanje-narodne-volje-snage-i-osjecaja.html

Kakva je razlika između Bude Lončara i Veljka Kadijevića?

Napisao Zoran Vukman –

Kadijević je bio zapovjednik agresorske vojske a Lončar je bio na čelu agresorske diplomacije. Ono što je prvi činio s vojskom na terenu, drugi je pokrivao s diplomacijom u političkim krugovima. Međutim, Lončar je danas rehabilitiran kao "hrvatski" diplomat svjetske reputacije. Hrvati su narod kratkog pamćenja jer u normalnoj državi takav čovjek bi odavno bio pod istragom kao jedan od članova jugoslavenskog državnog vrha koje se udružilo u zločinački poduhvat protiv Hrvatske.

Teško je razumjeti Hrvatsku i njezine paradokse. I još teže je živjeti u zemlji u kojoj je nepravda postala svojevrsna institucija. A o kratkom pamćenju da i ne govorim. Suživot sa amnestiranim zločinom, bio on ratni, politički ili gospodarski, ovdje je uobičajen. Zato je mnogima stradalo mentalno zdravlje. Iza nas je petnaest godina pacifikacije i povijesnih laži, "face-lifting" ili "botoksiranje" novije hrvatske povijesti.

"Jutarnji list" je krenuo u konačni, završni čin rehabilitacije Budimira Bude Lončara (započeo ju je Stipe Mesić) koji je bio na čelu jugoslavenske diplomacije 1991., dok je trajala agresija JNA i paravojnih srpskih snaga na Hrvatsku. Lončar je bio dio neprijateljskih struktura devedesetih godina, a to je bio i u vrijeme SFRJ, kao jugoslavenski ambasador. Nikada nije ispitano koliko je zla taj čovjek učinio hrvatskom narodu provodeći politiku vrha SFRJ, Beograda i JNA, agitirajući po svijetu protiv hrvatskog osamostaljenja i boreći se protiv skidanja embarga na oružje koje je Hrvatskoj značilo mogućnost samo-obrane. U jugo-diplomaciji je za vrijeme SFRJ napravio puno zla Hrvatima u svijetu, i o tomu bi mogli posvjedočiti mnogi hrvatski iseljenici. Po čemu se Buda Lončar razlikuje od Veljka Kadijevića kao neprijatelj Hrvatske?

Zamislimo da je Kadijević rehabilitiran ili da o njemu sada neki list u Hrvatskoj objavljuje afirmativne feljtone. Kadijević je bio zapovjednik agreorske vojske a Lončar je bio na čelu agresorske diplomacije. No svejedno, "Jutarnji list" o njemu piše – sablažnjivo i besramno – kao "hrvatskom" diplomatu!? Hrvatskom!?

Kako tog čovjeka nije stid danas se predstavljati kao hrvatski diplomat? I kako nije stid cijeli ovaj narod kratkog pamćenja kojemu se dvadeset godina nakon rata

neprijatelj i zlotvor kočoperi po najutjecajnijim novinama i predstavlja se kao veliki Tuđmanov prijatelj i veliki svjetski diplomat – a da se zbog toga neće okupiti prosvjednici, niti će itko prikupiti dokaze za podizanje optužnice protiv tog čovjeka i njegove protuhrvatske djelatnosti – jer da je ovo normalna zemlja, po svim uzusima prava, Lončar bi bio pod istragom i u pritvoru! Ovako, vrijeđa se razum, moral, zdrava pamet i povijesna memorija koja pamti da je taj čovjek bio neprijatelj ove države i da je bio dio jugoslavenske zločinačke organizacije! Zastrašujuće je i uznemirujuće gledati tog čovjeka medijski predstavljenog kao velikog pozitivca, i vrijeđa moral i zdrav razum činjenica da se jednog hrvatskog neprijatelja na perfidan način amnestira, kao da se više nitko ne sjeća njegove uloge u godinama dok je Hrvatska krvarila.

Logika takvog psihološko-propagandnog PR-a ponavlja se u još nekim slučajevima: Josip Perković je Tuđmanu vratio putovnicu, Krleža mu je pomogao kod Tita, Tito je pak izgovorio ono mitsko "Tuđmanu ne pakovati", a i Buda Lončar se zauzeo da Tuđmanu bude lakše u zatvoru – eto velikih hrvatskih državotvoraca, svi su oni, od Tita i Lončara do Perkovića i sličnih, još i zaslužni za stvaranje hrvatske države. Jer bit će da je Buda Lončar bio krtica u jugoslavenskoj diplomaciji još od vremena progona hrvatskih emigranata pa do onih ratnih godina dok je Hrvatska gorjela. Što mi znamo, možda je njegovo srce toliko gorjelo za Hrvatsku, da je na koncu izgorjelo.

Kao građanin ove zemlje, ako to išta znači, izražavam svoje gnušanje nad likom i djelom Budimira Lončara i prosvjedujem zbog besramnog uzdizanja čovjeka koji bi trebao odgovarati pred hrvatskim sudom za sve što je činio protiv hrvatske države i hrvatskog naroda u vrijeme srpske agresije!

http://www.zoranvukman.com/hrvatska/aktualnosti/kakva-je-razlika-izmedu-bude-loncara-i-veljka-kadijevica

Stari oznaš

LAŽLJIVI BUDIMIR LONČAR: Od 'jugoslavenčine' koja je mrzila Hrvatsku preobratio se u hrvatskog branitelja!

Autor: Dražen Boroš

http://www.dnevno.hr/vijesti/hrvatska/lazljivi-budimir-loncar-od-jugoslavencine-koja-je-mrzila-hrvatsku-preobratio-se-u-hrvatskog-branitelja

HRVATSKO NACIONALNO ETIČKO SUDIŠTE

eticko.sudiste@ gmail.com

pri

Hrvatskom žrtvoslovnom društvu
10000 Zagreb, Ilica 36

DRUGO SUDBENO VIJEĆE
Broj. HNES – sv. / 3 – 2015
Zagreb, 18. travnja 2015.
Hrvatsko nacionalno etičko sudište u postupku protiv Budimira Lončara, u Drugom sudbenom vijeću u sastavu: Zvonimir Šeparović, kao predsjednik, Zdravko Vladanović, kao glavni tajnik, te članovi Vijeće.. Ante Beljo, Nikola Debelić, Vladimuir Iljkić, Josip Jurčević, Zvonimir Hodak, Nevenka Nekić, Željko Olujić, Josip Pečarić, Zdravko Tomac i Đuro Vidmarović jednoglasno je donijelo

ETIČKU OPTUŽBU ZA VELEIZDAJU

protiv BUDIMIRA LONČARA**,** rođen je 1. travnja 1924. u mjestu Preko kod Zadra, istaknuti pripadnik komunističkih tajnih službi OZNe, odnosno UDBe**,** posljednji je ministar vanjskih poslova bivše Jugoslavije, savjetnik za vanjsku politiku predsjednika Stjepana Mesića (2000. – 2010.) i Ive Josipovića (2010. – 2015.), što je na poziv Domovine 1991. godine izjavio "Ja sam za Jugoslaviju, a ne za Hrvatsku", što je njegovo građansko pravo, ali je pokazao veleizdajnički odnos prema zemlji u kojoj je rođen i opredijelio se za Jugoslaviju i onda kada je tu zemlju vodio Milošević i ostao mu je služiti sve do razaranja Vukovara, Dubrovnika i Škabrnje, što je, prema tvrdnjama mještana Preka na otoku Ugljanu, kao šef OZN-e, bio "gospodar života i smrti" – odgovoran za brojna pogubljenja na otoku neposredno nakon rata, da je bio naredbodavac likvidacija nedužnih građana, koje su kamenovane, ustrijeljene ili utapane s kamenom oko vrata, navode se i imena tako ubijenih: Nikola Dundov, Kristina Ricov, Petar Kolega, Božo Juras, Joso Franov i drugi, što nikada nije demantirao, i u peticiji koju je potpisalo više od devet sto Prečana je rečeno da je nepoželjan u svom rodnom mjestu, jer "zastupa interese velikosrpske Miloševićeve politike, čime je izdao interese svog hrvatskog naroda iz kojeg je poniknuo", što je u ratu i do 1950. obavljao odgovorne zadatke u JNA i službi sigurnosti, što je od 1950. u diplomatskoj službi nastavio obavljati udbaške dužnosti, što je utemeljio i godinama rukovodio posebnim odjelom ministarstva vanjskih poslova SFRJ za praćenje "neprijateljske djelatnosti u inozemstvu", službe koja je slala ubojice u svijet, naručivala ubojstva i pobila više tisuća Hrvata u svijetu, što je u svojim istupima zagovarao cjelovitu Jugoslaviju, a protiv samostalnosti Hrvatske, Slovenije i drugih republika, što je u svojoj "Izjavi o Jugoslaviji" proglasio te republike "nesposobnim za demokraciju i bilo kakav civilizacijski pomak" što je

Jugoslaviju uporno na svim stranama svijeta prikazivao kao održivu i pozitivnu tvorbu, što je u skladu s miloševićevom agresivnom politikom negirao teror i nasilje nad Albancima na Kosovu tvrdeći "kako Albanci na Kosovu uživaju sva prava i kako nimalo nisu ugroženi, da su Albanci "došli na Kosovo uglavnom u prošlom stoljeću, da su Srbi i Crnogorci na Kosovu diskriminirani, što je branio vojnu agresiju JNA na Hrvatsku izjavivši, na prigovor State Departementa oko upućivanja vojske JNA 1991. u Hrvatsku, da je "doduše bilo upućivanja vojske u sjeverne republike, ali se tu radilo o normalnom razmještaju snaga", što je 25. rujna 1991. na poticaj britanske vlade, za vrijeme najžešće agresije Srbije, Crne Gore i JNA na Hrvatsku, ishodio da Vijeće sigurnosti UN donese Rezoluciju 713, o embargu na oružje za Jugoslaviju, koji je štetio isključivo Hrvatskoj, čime je prema pisanju hrvatskog tiska *"osudio '91. Hrvatsku na smrt" (Jutarnji list, 25. 9. 2006.),* što je kao savjetnik dvojice predsjednika Republike Hrvatske Stjepana Mesića i Ive Josipovića, usmjeravao vanjsku politiku Hrvatske prema Beogradu i Londonu, prema pokretu nesvrstanih, prema regiji, protivno hrvatskim nacionalnim interesima pa se zbog svega toga Budimir Lončar ETIČKI OPTUŽUJE ZA VELEIZDAJU

OBRAZLOŽENJE

Budimir Lončar je elementarna nepogoda moderne Hrvatske. Cijelog je života služio jugoslavenskim tajnim službama i komunističkom sustavu. On je najžešći protivnik samostalne Republike Hrvatske, koji ne može prežaliti raspad Jugoslavije i uspostavu samostalne Hrvatske. Ostat će zapamćen po uvođenju embarga na naoružavanje Hrvatske tijekom srbijanske agresije 91. godine. *"Lončar je '91. osudio Hrvatsku na smrt" (Jutarnji list, 25. 9. 2006.)*

S dvadesetak godina je šef zadarske OZNA-e, odgovoran za ratne i poslijeratne likvidacije. Lončar je bio 1945. načelnik okružnog odjeljenja Ozne za Zadar. Dva dokumenta objavljena u knjizi "Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944. – 1946.", četvrta knjiga Dalmacija, u izdanju Instituta za povijest (priređivači: V. Geiger i M. Rupić) pokazuju ulogu tadašnjeg šefa tajne zloglasne komunističke policije Ozne za okrug Zadar. U studiji o Lončaru piše: "OZNA je i u Dalmaciji sve one koji su se ogriješili o NOB ili pak zamjerili novim komunističkim vlastima, pa i pojedincima iz novih vlasti, ili kratkim putem likvidirala ili nakon "obrade" upućivala "na daljnji postupak" sudovima, sa svojstvenim tumačenjem njihovih grijeha i kivnje." U knjizi se navode dva dopisa s potpisom Budimira Lončara načelnika OZNA-e za okrug Zadar uputila 27. travnja 1945. Vojnom sudu oblasti za Dalmaciju s preporukom za kaznu Vite Santinija iz Biograda i pismo od 5. prosinca 1945. kojim se uz preporuku "na

nadležni sudski postupak" upućuje Antu Veršića. Pismo završava ovako. "mišljenja smo da ga se kazni odgovarajućom kaznom."

Mediji su ga povezivali s brojnim komunističkim zločinima. Njegov sumještanin iz Preka, ugledni svećenik don Ante Matacin koji je dugo djelovao u inozemstvu i mnogo pomagao Hrvatima koji su bježali od komunističkog režima, opisao je mladog oznaša Lončara kao dječaka iz Preka, koji potječe iz orjunaške i švercerske obitelji, koja je zbog svojih veza s Beogradom uvijek loše gledana među mještanima. Mladi Lončar je nakon talijanske okupacije otoka 1941., pobjegao u Zagreb i prema don Matacinu navodno se za posjeta samostanu časnih sestara u Šestinama upisao u knjigu posjeta kao "Budi Lončar – ustaša". No njegov veliki uspon počinje kada se, nakon kapitulacije Italije, 1943. god. vraća u Preko kao partizanski ilegalac. Prema zapisanom svjedočanstvu njegova drugog sumještanina Brune Mašine, Lončar je predvodio akciju u kojoj je bio odbijen prvi napad njemačkih fašista na Preko. 15. rujna 1943. Preko je zavijeno u crno. Nakon što su mladi partizani pod zapovijedanjem Budimira Lončara pripucali na njemački torpedni čamac, koji se približavao mjestu i pobjegli, njemačko ratno zrakoplovstvo je u znak odmazde dva i pol sata bombardirao Preko, pri čemu je ubijeno 27 mještana, a mjesto razoreno. Sumještani iz Preka i šira zadarska okolica bolje su upoznali Lončara poslije rata – kao nemilosrdnog oficira Ozne. Don Ante Matacin je ovako zapisao o tom vremenu i o Lončaru: "Po svršetku rata Lončar se uspio plasirati i dosegnuti visoke položaje u državnom aparatu. Držao sam potrebitim ovo istaknuti jer mi je on u crnoj uspomeni, ne zbog toga što je tražio moju glavu bez suđenja, već što je ucvilio toliko naših majki, žena i sestara." Na drugoj strani su ga hvalili: "Budo je zbog okrutnosti bio slavan među partizanima" (Hrvatski list, 2008.).

Najbolji sud o Lončaru dali su njegovu sumještani iz Preka potpisivanjem od 1. do 3. kolovoza 1991., godinu peticiju u kojoj između ostalog stoji:

Zastupajući interese velikosrpske Miloševićeve politike, Budimir Lončar izdao je interese svog hrvatskog naroda iz kojega je poniknuo, a time i volju pučanstva Preka. Poradi tih činjenica izjavljujemo da Budimir Lončar svojim djelovanjem šteti svome rodnom mjestu i čitavoj Hrvatskoj te je kao takva osoba nepoželjan u svom rodnom Preku".

Postoje svjedočanstva da je Lončar kao oficir Ozne 1949. godine u Rimu osobno sudjelovao u otmici hrvatskog emigranta Drage Jileka, koji je prevezen u Beograd gdje je ubijen bez sudskog postupka. Svjedok Ivica Krilić: *"Mogu reći da je jedan od trojice oznaša koji su oteli Jileka bio Budimir Lončar, poslije ministar vanjskih poslova Jugoslavije."* (Globus, 13. 1. 1995.) Lončar prela-zi iz Ozne u vanjske poslove. Prva je stepenica bila generalni konzul u New Yorku, što je podrazumijevalo špijunske aktivnosti preko obavještajne službe Sekretarijata za

inostrane poslove SFRJ, tzv. SID-a. Spominje se da je u vrijeme Hrvatskog proljeća bio ubačeni udbin agent, među zadarskim intelektualcima, koji su kasnije pohapšeni i završili po zatvorima. Lončar je napredovao – postao je ambasador u Bonu. Za vrijeme njegova mandata u Njemačkoj Udba je ubila najmanje pet hrvatska emigranta (Josip Buljan – Mikulić, Mate Jozić, Ivica Miočević, Nikola Penava i Ilija Vučić).

Kada je došlo do demonstracija ispred jugoslavenskog konzulata u Sydneyu, nekolicina mladića je preskočila ogradu da bi strgali jugoslavensku zastavu. Službenik osiguranja konzulata Zoran Matijaš pucao je iz službenog pištolja i teško ranio australskog Hrvata Joea Tokića. Nakon toga australska vlada je tražila da se počinitelja zločina preda australskim vlastima. Međutim nedugo nakon toga, kompletno osoblje konzulata u Sydneyu napušta Australiju. Prilikom dolaska u Beograd svečano ih je dočekao Budimir Lončar koji je tom prigodom Zoranu Matijašu uručio posebno priznanje, etiketirajući istodobno hrvatsko iseljeništvo i australsku vladu.

Budimir Lončar je najžešći protivnik osamostaljenja hrvatske države. On je još u ljeto i jesen 1991. branio integritet SFRJ u međunarodnoj javnosti, iako se Jugoslavija sada već raspadala. Nije podržao odcjepljenje Slovenije i Hrvatske od Beograda. Tako je na sastanku Konferencije za Europsku sigurnost i suradnju u lipnju 1991. u Berlinu i govorio je o mogućnosti raspada SFRJ: "Što bi se dogodilo u slučaju raspada Jugoslavije? Osnovna hipoteza je da bi nastale države koje bi bile ne samo u stalnom međusobnom konfliktu, već bi svaka od njih bila etnički potrošena. Svaka bi bila onesposobljena da bude istinski demokratska i europski kvalificirana. Sve zajedno bile bi tempirana bomba u srcu Europe, ako već prije toga ne bi pokrenule lančanu reakciju na kontinentu na kojem već tinja 46 potencijalno opasnih etničkih sukoba. Treba očuvati cjelovitost Jugoslavije, jer je to preduslov demokratskog razvoja, u istoj mjeri u kojoj je demokracija imperativ cjelovitosti". Nakon tih riječi koje su u Hrvatskoj, gdje se upravo donosila Saborska deklaracija o državnoj neovisnosti, postalo je jasno kako je Lončar među onim "kadrovima" koji su beskompromisno za očuvanje Jugoslavije. Dakle u društvu s Veljkom Kadijevićem, tadašnjim saveznim ministrom obrane, ili Zvonimirom Jurjevićem, zapovjednikom Jugoslavenskog ratnog zrakoplovstva. Da se nije zabunio potvrdio je Lončar 27. lipnja 1991. u intervjuu *Borbi* kada je ustvrdio kako "ne odstupa niti od jedne svoje riječi. Deklaracija Sabora nikako ne može dovesti u pitanje međunarodni subjektivitet i suverenitet Jugoslavije". Budimir Lončar na traženje da se kao i drugi hrvatski kadrovi u saveznim organima vrati u Hrvatsku odbio je rekavši: *"Ja sam za Jugoslavije, a ne za Hrvatsku."*

Najteži grijeh prema narodu iz kojeg je potekao bilo je Lončarevo sudjelovanje za uvođenjem embarga na oružje. Zbog embarga kojeg je ishodio Lončar Hrvatska je krvarila. Engleska povjesničarka Carol Hodge u knjizi *"Britanija i Balkan"* navodi da se Budimir Lončar zalagao za embargo na uvoz oružja u doba kada je agresorska JNA imala ogroman arsenal oružja, čemu se Hrvatska tada zbog nedostatne opremljenosti nije mogla oduprijeti. Tada je uveden embargo na isporuku oružja kao jedna od glavnih poluga politike međunarodne zajednice i onemogućen svaki značajniji pokušaj Hrvatske kao i BiH na pravo na samoobranu. Rezolucija broj 713 Vijeća sigurnosti UN-a od 25. rujna 1991. donosi odluku o embargu na oružje za područje SFRJ. Argumentacija te odluke temelji se na "činjenici da je Jugoslavija pozdravila namjeru Vijeća sigurnosti, u pismu upućenom od njezina predstavnika i nakon što je saslušana izjava ministra vanjskih poslova Jugoslavije." U arhivu UN-a, dakle, ostalo je zapisano da je Budimir Lončar, tadašnji ministar vanjskih poslova Jugoslavije, presudno utjecao da se uvede embargo na nabavu oružja, u trenutku kad je Hrvatska bila u najgoroj vojnoj situaciji. Zbog toga Hrvatska nije mogla nabavljati oružje na legalan način. Međunarodna je politika, predvođena SAD-om (G. Bush stariji protivio se raspadu SFRJ) i Britanijom, računala da će Tuđmanova Hrvatska ubrzo biti prisiljena na kapitulaciju. Administracija predsjednika Clintona izmijenila je američku politiku, zaključuje kako je embargo na oružje Hrvatima i Muslimanima nepošten i počinje gledati kroz prste. Bivši američki veleposlanik u Hrvatskoj Peter Galbriht izjavio je kao svjedok pred Haaškim tribunalom da je to bio štetan postupak UN-a i složio se s tvrdnjom Slobodana Praljka da je taj čin bio fašistički.

U Hrvatskoj je takvo ponašanje Budimira Lončara osuđeno od strane Vlade koja je ustanovila da Budimir Lončar *"kontinuirano zastupa politiku izjednačavanja agresora Srbiju i JNA i napadnutu Republiku Hrvatsku"*, Vlada odriče pravo Budimiru Lončaru, saveznom sekretaru za vanjske poslove, da "djeluje i nastupa u ime Republike Hrvatske. Budimir Lončar je propustio izraziti lojalnost Republici Hrvatskoj, za razliku od drugih ministara iz Hrvatske, čime se stavio na stranu protivnika mirnog demokratskog i pravednog rješenja jugoslavenske političke krize. Neprihvatljivo je i žalosno da stanje u Jugoslaviji i napadnutoj Hrvatskoj bolje od Budimira Lončara poznaju, razumiju i tumače diplomati stranih zemalja, što je posebno došlo do izražaja u nastupu američkog državnog sekretara Jamesa Bakera na sjednici Vijeća sigurnosti Ujedinjenih nacija", rečeno je, između ostalog, u izjavi Vlade RH od 27. rujna 1991. godine.

Hrvatski centar za istraživanje komunističkih zločina zahtijevao je trenutnu lustraciju Budimira Lončara "koji je Republiku Hrvatsku 1991. osudio na smrt!".

Njegovi prijatelji su poricali štetan utjecaj Lončareve rezolucije 713. Stjepan Mesić, koji ga je 1991. optužio zbog embarga, kasnije, kao predsjednik Republike Hrvatske izjavljuje da su Lončareve usluge grandiozne. Vesna Pusić je na istoj

liniji: *"Nikakve sankcije ne bi trebao podnijeti Lončar zbog svog govora u Vijeću sigurnosti 1991. Jasno je da je njegovo zauzimanje išlo u pravcu sprečavanja daljnjeg naoružavanja JNA".*

Apsurdno je da je takav čovjek dobio položaj savjetnika dvojice predsjednika Republike Hrvatske Mesića i Josipovića. U nekoj drugoj bivšoj komunističkoj zemlji, zbog lustracije (bio je i obavještajac), bila bi mu zabranjena javna funkcija. U Hrvatskoj je umjesto lustracije dobio najviša priznanja s kojima je on produžio svoj otrovni utjecaj jugoslavenskog udbaša i diplomata u službi Jugoslavije i u vrijeme kada je Milošević krenuo u stvaranje Velike Srbije. Utjecaj savjetnika Lončara na Mesića je prepoznatljiv, primjerice, u njegovim putovanjima u Libiju i na Kubu, na summit politički ocvalog pokreta nesvrstanih, i tvrdokornu politiku smještanja Hrvatske u "region Zapadnog Balkana". Ne manje otrovan je utjecaj savjetnika Lončara na izrazito prosrpsku politiku Ive Josipovića, koji se nikada nije umorio u širenju bratstva i jedinstva sa srpskim kolegom Tadićem i u njegovu nastojanju da se povuče hrvatska tužba protiv Jugoslavije (Srbije i Crne Gore) za genocid izvršen protiv Hrvatske.

Budimir Lončar je očigledan dokaz Mesićeve i Josipovićeve izdaje hrvatskih nacionalnih interesa. Bio je uvijek protiv Hrvatske u kojoj je rođen. Bio je kolaboracionist Slobodana Milošević. Služio je Beogradu, Moskvi, Londonu i nesvrstanima protiv Hrvatske. Na Mirovnoj konferenciji o Jugoslaviji, lord Peter Carrington bio je neobjektivan i prosrpski usmjere, ali, glavni protiv bio je Budimir Lončar koji je zastupao tezu da se u Jugoslaviji radi o građanskom ratu, da su svi krivi i da nije izvršena agresija na Hrvatsku.

Budimira Lončara su Mesić i Josipović potpuno abolirali. Dali su mu najviše položaje posebnog savjetnika za vanjsku politiku. Postavljen je za predsjednika Diplomatskog vijeća, Visoke škole međunarodnih odnosa i diplomacije Dag Hammarskjöld u Zagrebu. Predsjednik je Međunarodnog instituta za bliskoistočne i balkanske studije (IFIMES) u Ljubljani, kojeg je počasni predsjednik Stipe Mesić, potpredsjednica Jadranka Kosor, a istaknuti član general JNA Blagoje Grahovac. Taj Institut uopće ne provodi istraživanje javnog mišljenja, nego samo objavljuje rezultate prema potrebi i želji naručitelja.

Nije bez razloga dr. Andrija Hebrang nedavno izjavio da je *"Josipovićev savjetnik Budimir Lončar simbol zla u Hrvatskoj."*

ZAKLJUČAK

Hrvatsko nacionalno etičko sudište, nakon analize prikupljenih podataka, jednoglasno je odlučilo da se Budimira Lončara jugokomunističkog udbaškog

agenta, posljednjeg ministra vanjskih poslova Jugoslavije i savjetnika za vanjsku politiku predsjednika Mesića i Josipovića, etički optuži kao veleizdajnik hrvatskih nacionalnih interesa.

Dr. Zvonimir Šeparović,
predsjednik, v. r.
Zdravko Vladanović,
glavni tajnik,v. r.
Članovi sudskoga vijeća:
Dr.Nikola Debelić, v. r.
Akademik Josip Pečarić, v. r.
Dr. Josip Jurčević, v. r.
Dr. Zdravko Tomac, v. r.
Nevenka Nekić, prof. v. r.
Zvonimir Hodak, odvjetnik, v. r.
Željko Olujić odvjetnik, v. r.
Ante Beljo, inž. v. r.
Vlado Iljkić, dipl. iur. v. r.
Đuro Vidmarović, književnik, v. r.

O TOM OBAVIJEST:
Budimir Lončar, Zagreb

UPUTA O PRAVNOM LIJEKU

Povodom ove etičke optužbe Budimir Lončar može u roku od osam dana uložiti prigovore koje će Sudbeno vijeće razmotriti.

Za glasbrotnja pripremio Josip Pečarić

JOSIP PEČARIĆ, JOSIP STJEPANDIĆ, NIŠTA SE JOŠ PROMIJENILO NIJE, ZAGREB, 2017.

PRIZNAJE LI SLAVKO GOLDSTEIN DA SU ON I NJEGOV SIN KAVANSKI POVJESNIČARI?

„Expres“ od 11. 03. 2016. najavljuje knjigu Slavka Goldsteina protiv Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Pri tome s ponosom ističu kako je Goldstein pronašao jednu grješku u knjizi koju je izdalo ovo društvo, a koju je Slavko Goldstein htio zabraniti dok je bio posebni savjetnik za kulturu Predsjednika Vlade RH, na što je veliki broj hrvatskih akademika, nadbiskupa i biskupa i drugih uputilo pismo Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti (više o tome može se naći u mojoj knjizi: Dva pisma koja su skinula maske – Na hrvatsku šutnju nismo spremni, Zagreb, 2015.).:

„… Vladimir Horvat, autor prvog dijela knjige 'Jasenovački logori – Istraživanja', u dva njezina izdanja konstatirao kako je ministar u vladi NDH Mladen Lorković 26. siječnja 1946. saslušavan pred organima NR Hrvatske, premda je Lorković, kako kaže Slavko Goldstein, u to doba bio ne samo mrtav, nego je, notorno, bio ubijen od samih ustaša.

S razotkrivanjem te gluposti 'izvođenjem' mrtvog Lorkovića pred komunistički sud – teško je to nazvati drugačije – Goldstein i započinje svoju novu knjigu „Tragika, mitomanija, istina – Jasenovac“. Mladen Lorković je kao vinovnik tzv. puča Lorković-Vokić ubijen godinu dana ranije, u travnju 1945. godine. To je notorna povijesna činjenica koju zna svaki ozbiljniji student povijesti, a morali bi znati i marljivi kavanski povjesničari.

Ako činjenicu da je Horvat napisao takvu stvar opišemo kao „čudnu“, za konstataciju da je prošla kroz ruke redaktora, lektora (!!!, J.P.), recenzenata i urednika (!!!, J.P.), kroz dva izdanja ne možemo naći nikakvo objašnjenje osim beznadnog amaterizma i šlamperaja.

Dakle o amaterizmu i šlamperaju piše novinar koji misli da su lektori i urednici knjiga – povjesničari.

Mene uvijek oduševljava kada o ozbiljnijim studentima piše netko tko to uopće nije nikada bio. Poznato je, naime, da se za Slavka Goldsteina ne zna je li uopće završio srednju školu. Dakle što je to pronašao „povjesničar“ Slavko Goldstein?

Doista je u knjizi autor napravio lapsus pa je pripisao mrtvom Lorkoviću ono što je govorio Erich Lisak. Naime, riječ je o zapisniku saslušanja, koje je trajalo više dana, o ovaj dio koji navodi dr. Vlado Horvat, sastavljen je 26. siječnja 1946. Donosim doslovni prijepis tog dijela saslušanja:

„Za vrijeme moga službovanja na Ravsiguru nije bilo ni masovnih ni pojedinačnih ubijanja o čemu bi bio ja obavješten. Dva puta dao sam prijedlog poglavniku za amnestiju političkih kažnjenika i to prva za Božić 1944. godine 350 osoba i druga za obljetnicu NDH 10. travnja 1945. godine preko 400 osoba. Kažnjenici iz prve amnestije bili su pušteni, jer mi je o tome bilo javljeno, osim nekoliko slučajeva za koje sam obavješten da su umrli normalnom smrću. Od druge amnestije bio je pušten jedan dio, dok su mnogi drugi nastradali bilo prilikom bombardovanja radionica po saveznicima, bilo da su stradali prilikom organizovanog pokušaja bijega iz logora.“
HDA, Vrhovni sud NRH, br. 6/1946., str. 163 (saslušanje Ericha Lisaka). Preslik u Postulaturi Bl. Alojzija Stepinca.

Lapsusa uvijek ima. Sjećam se kada sam radio knjigu s prof. Mitrinovićem o geometrijskim nejednakostima. Napisao sam naopako jednu elementarnu formulu koju znaju svi srednjoškolci (ne mislim aludirati na S. Goldsteina, jer i ne znam je li on to doista bio). Još četiri vrhunska svjetska matematičara nisu uočili tu glupost. Srećom peti jest, pa nije tiskana.
A i nedavno sam u jednom tekstu napisao Velika Hrvatska umjesto Velika Srbija. Kada su me na to upozorili, mogao sam ispraviti jer je bilo objavljeno na portalima.
Dakle, lapsusi se događaju i u znanstvenim djelima. Samo kavanski povjesničari to rade sustavno. Prvi izraziti primjer takvih povjesničara bio je sin Slavka Goldsteina prof. dr. sc. Ivo Goldstein. Niz povjesničara su o tome pisali i objavljivali opsežne članke navodeći gluposti u „znanstvenom“ radu Iva Goldsteina. To očito tata Slavko dobro zna pa je vjerojatno na njega mislio kada je preko novinara Rašete pisao o kavanskim povjesničarima. To sam, igrom slučaja i ja znao, pa sam obavijestio Akademiju kada sam doznao da je sin Posebnog savjetnika za kulturu i tada kandidat za veleposlanika u Francuskoj kandidiran za redovitog člana HAZU:

Pismo Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a

(…)

Vidjeti knjigu:
J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012., str. 15-16.

Pismo akademika Pečarića Slobodnoj Dalmaciji

(…)

Vidjeti knjigu:
J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012., str. 21-23.

Na kraju sam objavio i knjigu pisama koje novine u kojima su me napadali nisu htjeli objaviti, ali i mnoge članke u kojima povjesničari dr. sc. Jure Krišto, dr. sc. Vladimir Geiger, dr. sc. Mario Jareb, prof. Vladimir Mrkoci, dr. sc. Frano Glavina i Marinko Tomasović pišu kakve sve gluposti možete naći u člancima, po tati Goldsteinu, kavanskog povjesničara prof. dr. sc. Iva Goldsteina (vidjeti Josip Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU. Zagreb, 2012., str. 141-422).

Zapravo, ne smijemo biti nepravedni prema sinu Goldsteinu, jer za najveće gluposti sigurno konkurira sam tata Goldstein. Naime, svojevremeno je tata Goldstein ispričao srceparajuću priču kojom je pokazao kako ne zna što je o tome napisao u svojoj knjizi. O tome sam pisao u tekstu *Montiranje slučaja Matice hrvatske* u *Hrvatskom slovu*, 14. veljače 2003.:

Pogledajmo kako to izgleda u interpretaciji Slavka Goldsteina u Nacionalu 21. siječnja 2003. (Željka Godeč: „Matica hrvatska ne želi osuditi antižidovstvo svog čelnika u NDH"), gdje je dano njegovo pismo bivšem predsjedniku Matice Josipu Bratuliću i sadašnjem Igoru Zidiću, u kojemu, među ostalim piše: „Zar je moguće da se dosadašnje i sadašnje vodstvo MH ne žele distancirati od postupaka Filipa Lukasa koji je u ljeto 1941. godine besramno zahtijevao pljačku imovine svojih sugrađana Židova u ime Matice hrvatske kojoj je tada bio predsjednik? U knjizi Ive Goldsteina ‚Holokaust u Zagrebu', kojoj sam urednik i suautor, objavili smo na str. 193-194 pismo Matice hrvatske. U njemu se konstatira da ‚sada postoji mogućnost da se pribave prikladne zgrade na mjestu, koje odgovara Matici hrvatskoj', a to je mjesto u središtu Zagreba, na Jelačićevom trgu br. 15, kojemu pripada dvokatnica prema trgu sa dvorišnim zgradama, vlasništvo Židova Sternberga, pa iako ‚ove nekretnine još nisu vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske' potpisnici pisma mole Državno ravnateljstvo da ‚izvoli držati na umu prikazane potrebe Matice Hrvatske, kad spomenute nekretnine prijeđu u vlasništvo Nezavisne Države Hrvatske. (...)'

„Iz pisma se ne vidi je li se ijedan od potpisnika barem zapitao što će biti sa ‚Židovom Sternbergom' i njegovom obitelji čija bi imovina ‚savršeno odgovarala našim (tj. Matičinim) potrebama' i kakva će biti sudbina još desetak obitelji koje su u to vrijeme bile stanari u traženim zgradama, pa ih treba izbaciti iz njihovih stanova, jer Maticu ‚u novo doba čekaju nove, veće i mnogobrojnije zadaće'."

(...) Pismo MH pisano je 8. kolovoza 1941. Vidimo kako se Goldsteini pitaju jesu li se potpisnici matičina pisma barem zapitali za sudbinu Sternbergovih i odmah zatim spominje izbacivanje iz stanova. Pa jesu li doista Sternbergovi izbačeni iz svoje kuće? Odgovor potražimo kod tih istih Goldsteina koji čitateljima Nacionala sugeriraju ovako nešto. Na str. 190. Holokausta u Zagrebu piše: „Industrijalac Manfred Sternberg (1892.) prvih je dana travnja 1941. sa suprugom i dvoje djece napustio Zagreb. Putovali su preko Mađarske i Austrije i, u dramatičnim okolnostima, 5. travnja poslijepodne u posljedni čas prešli u Švicarsku. Već sljedećeg jutra, kao putnici s jugoslavenskim pasošima, vjerojatno bi bili zadržani

u Austriji, jer je 6. travnja Treći Reich zaratio s Jugoslavijom. Nakon spasonosnog bijega, cijela je obitelj vrlo brzo prešla u SAD.“ Jesu li stigli u SAD prije ili nakon uspostave ND Hrvatske nije jasno, ali očito ih ustaške vlasti i Matica hrvatska, prema Goldsteinima, žele izbaciti iz njihove kuće 8. kolovoza 1941. godine! Ako je i od Goldsteina, mnogo je.

Zapravo, zabavno je da sam već odgovorio na novu Goldsteinovu knjigu koju najavljuju. Naime u mojoj najnovijoj knjizi OBA SU PALA, Zagreb, 2016. možete naći poglavlje:

MITOM O JASENOVCU PROTIV HRVATSKE | 121
KAKO ZAMAGLITI PRIJEVARU S JASENOVAČKIM POPISOM? | 123
PRILOZI: ŽIVOTOPIS DR. SC. STJEPANA RAZUMA | 131
EVANĐELJE PO BANCU | 133
PISMO PROFESORU MATKU MARUŠIĆU | 137
PRILOG: Peter Galbraith: ‘da je Mladić u Bihaću napravio isto što i u Srebrenici, bilo bi 40.000 mrtvih | 143
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, I. | 147
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, II. | 151
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, III. | 160
PRILOG: Mitom o Jasenovcu Bulajić programira nove srpske zločine | 164
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, IV. | 171
POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE RH ZA KULTURU SLAVKO GOLDSTEIN UPORNO LAŽE, V. | 180
SUČELJAVANJE MILANA BULAJIĆA I JOSIPA PEČARIĆA ZA EMISIJU “MOST” RADIJA “SLOBODNA EUROPA” | 182
IGOR VUKIĆ: VRIJEME JE ZA ISTINU O LOGORU JASENOVAC | 229
PRILOG: Razgovor: Igor Vukić, novinar istraživač i publicist | 233

Akademik Josip Pečarić

17. 03. 2016.

J. PEČARIĆ, S. RAZUM, RAZOTKRIVENA JASENOVAČKA LAŽ, DRUŠTVO ZA ISTRAŽIVANJE TROSTRUKOG LOGORA JASENOVAC, ZAGREB 2018.

Pismo akademkinjama i akademicima:

GOLDSTEIN VAM JE PORUČIO DA STE GLUPI

Poštovane kolegice akademkinje,
Poštovane kolege akademici

Očekivao sam da će netko od vas reagirati na nedavni intervju nekadašnjeg kandidata za redovitog člana HAZU. Naime bivši veleposlanik je zapravo posredno poručio onim akademicima koji ga nisu izabrali 2012. godine u HAZU da su glupi.
Evo cijelog dijela tog intervjua koji se odnosi na HAZU:
Je li među njima i ulazak u HAZU? Na posljednjim izborima niste dobili dovoljan broj glasova.
- To je bila moja želja, koja me nije minula. U ovom trenutku postoje snažni otpori mojoj kandidaturi. Bila bi mi čast.
Bila bi vam čast, a otpori su dovoljni da vas odbace sa 35 glasova... ne razumijem, dovraga.
- Sama pozicija HAZU je da u nju ulaze najznačajniji znanstvenici, umjetnici... mislim da mi je prirodno mjesto u Akademiji.
Je, ali HAZU ima svoje mišljenje. Niste uspjeli.
- Ako nisam uspio, nisam uspio.
To je vaša greška ili njihova?
- Ne bih to nazivao greškom. Bilo je protiv mene harangi od jednog akademika s kojim ne želim polemizirati. A ono što mi je stavljao na teret čiste su gluposti.
http://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/poznati-hrvatski-povjesnicar-i-intelektualac-bivsi-hrvatski-veleposlanik-u-parizu-pedeset-i-nesto-godina-bio-sam-optimist-vise-nisam/6714501/
Jasno je da Goldstein misli na mene. Ja sam taj koji je više od 2/3 akademika glupostima „harangom“ uvjerio da Goldstein „jedan od najznačajnijih znanstvenika“ ne uđe u HAZU. Drugim riječima te 2/3 vas akademika ste glupi kada vas netko „čistim glupostima“ može navesti da tako značajnog povjesničara ne izaberete u Akademiju. Istine radi očito se govori o izborima iz 2002. kao o „posljednjim izborima“, mada je Goldstein bezuspješno pokušao i 2004., a koliko mi je poznato na izborima iz 2006. ga nije bilo.

Podsjetit ću vas na dio moga pisma koje je tada pročitano na Izbornoj skupštini:

„Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU.
A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u *Fokusu*, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Croatia, A History*, Hurst & Co. London 1999.:
Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.
Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.
Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.
Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša.“
http://www.hrsvijet.net/index.php/137-arhiva-stari-hrsvijet-net-1/21596-pismo-akademika-pearia-hazu-ivo-goldstein-egzaktno-dokazao-genocidnost-hrvatskog-naroda
Cijelo pismo i niz drugih u kojima se nalaze moje „čiste gluposti“ koje nije razumjelo toliko mnogo akademika možete naći u knjizi:
J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012.
Na samoj Izbornoj skupštini citirao sam ono što o povjesnićaru Ivi Goldsteinu misle doista hrvatski povjesničari. Ti njihovi radovi dani su u spomenutoj knjizi na str 141.-439. kao:
Prilozi: POVJESNIČARI O „ZNANSTVENOM” RADU IVE GOLDSTEINA.
Spomenimo ih: dr. sc. Jure Krišto, znanstveni savjetnik: dr. sc. Vladimir Geiger, znanstveni savjetnik; dr. sc. Mario Jareb, viši znanstveni suradnik; prof. Vladimir Mrkoci; dr. sc. Frano Glavina; Marinko Tomasović, povjesničar umjetnosti i arheolog; dr. sc. Stjepan Razum.
Da, dr. Goldsteinu je „prirodno mjesto u Akademiji”,
Nije samo ovaj intervju dr. Goldsteina pokazao kolika mu je „nepravda” učinjena njegovim neizborom u Akademiju. To pokauzuje i svojim drugim istupima.
Hrvatski književnik Javor Novak mu posvećuje cijelu kolumnu, pa kaže:
Naime, 9. studenog u večernjim satima, na jednoj trojezičnoj televiziji, gost je izrekao sljedeće tvrdnje, a što voditelj nije pokušao ni propitivati niti pobijati: „Tito je u temeljima hrvatske države“ i na pitanju Bleiburga (po sjećanju): Mnogi od tih ljudi bili bi suđeni i osuđeni na smrt, ali ne znamo koliko njih. Gore nije bilo žena i djece…
Kad se javno iznose ovakve sirove laži bilo bi logično da ih voditelj tv-emisije dodatnim pitanjima obradi i provjeri koliko su te tvrdnje dr. Ive Goldsteina

potkrijepljene i koliko one stoje. Ne želim ovdje ulaziti u svojevremenu kandidaturu I. Goldsteina za ulazak u HAZU koja mu je sramno propala. Akademik J. Pečarić i drugi iznijeli su tada dokumente kojima su doveli u pitanje ne samo doktorat spomenute osobe već i njegovu ukupnu stručnost.
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/27989-j-novak-pioniri-ideoloske-mrznje.html
https://kamenjar.com/pioniri-ideoloske-mrznje/
Meni je posebno zanimljivo mišljenje „vrhunskog pravnika“ i „sudca“ dr. Goldsteina koji zna da bi od pobijenih stotine tisuća Hrvata: *Mnogi od tih ljudi bili bi suđeni i osuđeni na smrt.*
Zašto?
Pa svoj „izuzetni“ pogled na pravnu znanost pokazao je dr. Goldstein još 13. srpnja 2002. kada je on konstatirao da kada ga netko „gadi i vrijeđa“ onda su takvi antisemiti i treba ih kazneno goniti.
Zato ću i završiti ovo pismo citirajući samog Goldsteina:
Sama pozicija HAZU je da u nju ulaze najznačajniji znanstvenici, umjetnici... mislim da mi je prirodno mjesto u Akademiji.

S poštovanjem,
akademik Josip Pečarić
Zagreb, 16. 11. 2017.

http://www.pokret-zajedno.hr/novosti/item/421-goldstein-vam-je-porucio-da-ste-glupi

NAPOMENA. Nastup dr. Iva Goldsteina je i bit će zanimljiv mnogima. Vidjeli ste i iz gornjeg pisma da njegove tvrdnje obično nisu inteligentne.

Pogledate:

https://kamenjar.com/marko-juric-ivo-goldstein-kronicni-manjak-cinjenica-i-argumenata-nadoknaduje-mastom/

https://kamenjar.com/sto-zapravo-smeta-goldsteinu/

IGOR VUKIĆ

NOVOM KNJIGOM O JASENOVCU IVO GOLSTEIN POTVRDIO DA IZMIŠLJA I LAŽE

U knjizi ni slova o drobilicama ili strojevima za mljevenje i uništavanje kostiju jasenovačkih logoraša, o čemu je pisao i javno govorio posljednjih mjeseci

Na čak 950 stranica knjige nema ništa novo. To su pretežno biografije oko 1500 zatočenika i nekoliko desetaka jasenovačkih ustaša. Pri tome najveći dio zapisa otpada na zatočenikov život prije dolaska u logor. Zatim, selektivno i nekritički odabrane izjave

Nova knjiga „Jasenovac“ Ive Goldsteina još je jedna potvrda njegove sklonosti da izmišlja povijesne činjenice, što bi ga napokon trebalo isključiti iz javne rasprave o jasenovačkom logoru.
Knjiga je najzanimljivija po onome čega u njoj – nema. Nema opisa drobilica ili strojeva za mljevenje i uništavanje kostiju jasenovačkih logoraša u travnju 1945., o čemu je Goldstein pisao i javno govorio u prvom dijelu ove godine.
U autorskom tekstu u tjedniku Globus, 4. svibnja, napisao je da su u Jasenovac pred kraj rata, radi navodnog zatiranja tragova zločina, „iz Reicha dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa“.
Potom je u lipnju na HRT-u u Nedjeljom u 2 pustio još malo mašti na volju. Rekao je da je početkom travnja 1945. „Miroslav Majstorović-Filipović išao u logor Chelmno kod nacista instruirati se kako se uništavaju leševi, čak su doveli strojeve koji uništavaju kosti“. „Jednim dijelom su leševi bili spaljivani na rešetkama, a drugim dijelom su kosti koje su našli i iskopali uništavali u tim strojevima“, rekao je Ivo Goldstein.
No u knjizi koja je izašla u studenom, prije nekoliko tjedana, nema ni slova o drobilicama, odnosno „strojevima za lomljenje i uništavanje kostiju“. Bilo je sasvim dovoljno vremena da se tako bitna stvar naširoko opiše na uočljivom mjestu u knjizi i da se navedu izvori za taj podatak.

Klasična velikosrpska propaganda
U knjizi je ostala samo klasična propagandna priča o navodnom iskopavanju i spaljivanju leševa u zadnja dva-tri tjedna postojanja logora, za koju također ne postoje pouzdani izvori i svjedoci.
Čak kad bi se prihvatilo razmatrati ideju da je postojao takav pokušaj uklanjanja tragova, vrlo brzo bi se došlo do zaključka da na taj način nije moguće ukloniti tragove velikog broja leševa.
Fizički i tehnološki nemoguće je na improviziranim „roštiljima“ kako ih naziva Goldstein spaliti ljudske kosti do razine pepela. I u suvremenim krematorijima,

nakon postupka gdje se truplo spaljuje gotovo tri sata na 700 do 1000 stupnjeva, ostaju kosti koje se potom usitnjavaju u posebnim drobilicama.
Vjerojatno je to dalo ideju Ivi Goldsteinu za lažnu izjavu o jasenovačkim drobilicama.
O logoru u Jasenovcu razni su autori objavili više od 1000 knjiga i članaka. Objavljene su stotine i stotine svjedočenja bivših zatočenika. Nikad nitko nije spomenuo „strojeve dovezene iz Reicha koji su lomili kosti leševa“. U to se, eto, upustio Ivo Goldstein, profesor s Filozofskog fakulteta u Zagrebu opravdano računajući da to može proći u srednjoj struji hrvatske javnosti. Novinari koji s njim razgovaraju o takvom ga senzacionalnom otkriću ne pitaju. O tome šuti i službena muzejska institucija, Javna ustanova Spomen područje Jasenovac. Da stvar bude gora, JUSP Jasenovac je i sunakladnik njegove knjige.
Ponovimo još jednom: ako je u Jasenovcu i Staroj Gradiški ubijeno, kako tvrde JUSP Jasenovac i Ivo Goldstein, od 70.000 do 90.000 ljudi, onda njihove posmrtne ostatke ne bi bilo problem pronaći. Ali 1964. godine stručnjaci iz Ljubljane i Novog Sada bušili su polja u Gradini na stotinjak mjesta i pronašli razmjerno mali broj ljudskih posmrtnih ostataka. Prema njihovom zapisniku, 272. Kasnije je JNA iz zraka snimala teren oko logora u potrazi za fantomskim grobnicama, pa ni to nije dalo bolji rezultat.
Već 1945. su jugoslavenski propagandisti bili svjesni da će broj od 300.000 do 700.000 navodnih žrtava biti sumnjiv svakom malo ozbiljnijem promatraču pa su uveli priču o spaljivanju žrtava, bez obzira na njezinu slabu uvjerljivost. Jasenovački mit štitila je država svim sredstvima pa je i ta priča mogla živjeti sve do danas.
Pa ipak, oni koji brane službenu hrvatsku verziju o 80.000 žrtava postaju svjesni da je teško odgovoriti na jednostavno pitanje: gdje su posmrtni ostatci. Gdje je pokopano toliko ljudi, na relativno malom prostoru, koji je, zbog močvarnog tla zapravo nepodesan za ukapanje većeg broja mrtvih tijela?
Odgovora na to jednostavno pitanje nema ni kod Ive Godsteina. Čega onda uopće ima u toj knjizi od čak 950 stranica? Ništa osobito nova. Pretežno biografije oko 1500 zatočenika i nekoliko desetaka jasenovačkih ustaša. Pri tome najveći dio zapisa otpada na zatočenikov život prije dolaska u logor. Zatim su tu mahom izjave dane pred Zemaljskom komisijom za utvrđivanje zločina okupatora i njegovih pomagača te izvadci iz nekoliko memoarskih knjiga (Ciliga, Miliša, Riffer, Jakovljević).
Izjave su odabrane selektivno i nekritički. Pitanje je je li Ivo Goldstein uopće pregledao te arhivske kutije i dokumente koji se nalaze u njima, ili je jednostavno prepisao izjave od drugih autora, zajedno s bilješkama. Primjerice, u bilješkama se navode izjave iz kutije 11, fonda Zemaljske komisije, ali nema izjave osječkog Židova Vladimira Grünbauma, koja se nalazi u istoj kutiji u tome fondu. Kao izaslanik Židovske bogoštovne općine Grünbaum je zajedno s kolegom Andrijom Rippom dolazio u Jasenovac u jesen 1941. godine i dogovarao opskrbu zatočenika hranom i odjećom. Dopremili su u Jasenovac i 50 šivaćih mašina čime je opremljena logorska krojačka radionica. Izvješće o posjetu Jasenovcu i dogovoru

s logorskom upravom Grünbaum je podnio Zemaljskoj komisiji 1945., poslije rata, kada sigurno nije imao motiva uljepšavati stanje u logoru. No Ivi Goldsteinu se, izgleda, izvješće tog istaknutog pripadnika židovske zajednice iz Osijeka ne sviđa ni 73 godine nakon završetka Drugog svjetskog rata.

Kontradiktoran u istoj knjizi

Na mnogim je mjestima u knjizi Golstein kontradiktoran. Jednom tvrdi da su Srbi ubijani svi, i da su dovođeni samo zato što su Srbi, a na drugom mjestu da je Pavelić pod pritiskom Nijemaca donekle revidirao politiku prema Srbima, obećao obustavu progona i osnovao Hrvatsku pravoslavnu crkvu. Srbima je priznat status „pravoslavnih državljana“, pozvani su da se uključe u ustaški pokret te su im slani i pozivi za vojsku. „Umjesto huškačkih protusrpskih napisa najednom se pojavljuju i pomirljivi tonovi. Transporti Srba u Jasenovac su zamrli“, navodi Goldstein. Osnivanje Hrvatske pravoslavne crkve najavljeno je u veljači 1942., a ustanovljena je u lipnju 1942., samo osam mjeseci nakon početka rada jasenovačkog logora.

Na pojedinim mjestima u knjizi i sam Goldstein sumnja u vjerodostojnost izjava i dijelova poratnih optužnica koje revno prenosi.

Ali čak se i iz svega toga što je napisao i natrpao u knjigu, jasno vidi da jasenovački logor nije bio mjesto masovnih ubojstava u kojem bi se broj žrtava mjerio desecima tisuća. Zato ni ekshumacije i sondiranja terena u doba socijalizma nisu ni mogla dati tada očekivane rezultate. A ne zbog nekakvih „strojeva za lomljenje kosti“, kojima se Ivo Goldstein sam diskvalificirao iz redova ozbiljnih sudionika rasprave o jasenovačkom logoru.

Hrvatski tjednik, 29. studenoga 2018.

PRIMJEDBA: Pogledajte i prikaz Goldsteinove knjige koji je dao dr. sc. Vladimir Geiger iz Hrvatskog instituta za povijest, Već sam naslov sve kaže:
„Znanstvena“ monografija o Jasenovcu – Goldsteinovopomanjkanje izvora i vjerodostojnih pokazatelja, Hrvatsko slovo, 30. studenoga 2018.
Dio tog teksta koji pokazuje kako je Goldstein krivotvorio Izvješće iz 1942. o leševima u Savi i to objavio u knjizi prenio je Hrvatski tjednik od 19. prosinca 2018.

REVIZIONISTI U HAZU, ZAGREB, 2020.

ANTE BIRIN

GOLDSTEINOVA HISTORIOGRAFSKA METODOLOGIJA – OGLEDAN PRIMJER ZATUCANJA POVIJESNIH ISTINA

IVO GOLDSTEIN MRAČNI PROFESOR NA STRANI ZLA I SMRTNI NEPRIJATELJ SVAKE POVIJESNE ISTINE!

Uoči obilježavanja 75. obljetnice proboja zarobljenika iz logora Jasenovac medijski sveprisutni povjesničar Ivo Goldstein počastio je hrvatsku javnost još jednim velebnim razgovorom – u posljednjem broju tjednika Nacional (br. 1148, od 21. travnja 2020.) i u redakciji Zrinke Vrabec Mojzeš. Goldstein je tako po tko zna koji put dobio takav medijski prostor što ga kolege povjesničari "s krive strane" utvrđene povijesne „istine" mogu samo sanjati. On osobno nije, dakako, za toliki i tako ekskluzivni publicitet "kriv". Taj tjednik ionako iz broja u broj forsira isključivo članke i intervjue koji se uklapaju u ono što se bez ikakvih ograda može nazvati „ljevičarska paradigma"

Riječ je o paradigmi koja se dosljedno primjenjuje o čemu god da je riječ: o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj ili Titovoj Jugoslaviji, o Jasenovcu ili Križnom putu, o konzervativnomu i liberalnomu, o obitelji ili dženderizmu, o katoličtvu ili sekularizmu, o hrvatstvu ili protuhrvatstvu. Taj tjednik uvijek je na „pravoj strani". On je toliko na „pravoj strani" da ništa što ima distancu od te strane, nikoga koji iznosi druge i drukčije argumente uopće ne priznaje niti mu daje prostora. Osim kada ga treba napasti, u maniri boljševizma, koji bijaše katalogizirao i kodificirao čitavu lepezu državnih neprijatelja i neprijatelja jugoslavensko-komunističke ideologije.

A Zrinka Vrabec Mojzeš (u nastavku: ZVM), novinarka koja se trudi u svakom broju Nacionala podastrijeti čitateljima najmanje dvije teme kojima pristupa i izborom i obradbom „s prave strane" poseban je tip „slobodne novinarke" i utjelovljenje hrvatskoga tobože kritičkog novinarskog soja koji svojom zadrtom i okorjelom i navijačkom jednostranošću izgriza poput virusa zdrave stanice i sam opstanak organa i organizma objektivne istine o sadašnjosti, a osobito bližoj ili nešto daljoj prošlosti hrvatskog naroda i njegove države, ove ili one iz razdoblja

1941. – 1945. Njezini tekstovi dosljedno su okrivljivanje one „krive“ hrvatske strane i ustrajno promicanje svekolike hrvatske krivnje. U tom pogledu, moglo bi se bez pretjerivanja ustvrditi i argumentirano pokazati kako ona nastavlja, mutatis mutandis, liniju okrivljivanje Hrvatstva koje je doista Hrvatstvo kakvoj je temelj udario Viktor Novak svojom knjigom Magnum Crimen iz g. 1948. Knjigom koja je bilo pogromaška i prema živima i prema mrtvima koji su se u bilo kojem smislu našli na „krivoj strani“.

U čemu je posebnost virusno-novinarskog soja kojem pripada ZVM? Posebnost je u tome što taj soj napada smo jednu stranu. Slikovito rečeno, napada i razara samo desno plućno krilo, a lijevo ostavlja netaknuto. Da ta tvrdnja nije nikakva insinuacija, dokazuje njezin životopis. Ona se „proslavila“ onda kada je trebalo napadati predsjednika Tuđmana i tadašnju („nacionalističku“, „antidemokratsku“) vlast u Hrvatskoj. Ona se „proslavila“ g. 1996. kada je organizirala veliki skup potpore svom Otvorenom radiju, poslije Radiju 101, kojem je bila dugogodišnja urednica. Na prosvjedu protiv planiranog uskraćivanja koncesije njezinu radiju okupilo se tada nekoliko desetaka tisuća ljudi na zagrebačkog Trgu bana Jelačića. To se događalo dok je predsjednik Tuđman bio u američkoj vojnoj bolnici, gdje mu je dijagnosticiran rak i gdje me „dano“ još nekoliko mjeseci života.

OK, imala je i ona svi ti, većinom jugonostalgičari i njihovi klonovi, kakvih je „metropola svih Hrvata“ prepuna otkako su njihovi prethodnici okupirali taj grad, pobili ili prognali desetke tisuća dotadašnjih stanovnika, oduzeli im imovinu, uselili se u njihove kuće i stanove, prigrabljivati za sebe položaje, radna mjesta i povlastite, imala je dakle i ona i svi takvi pravo prosvjedovati. Pustimo sada nastranu uvjet kakav ljevičari postavljaju samo prema onima s „krive strane“: pribavljanje dozvole od mjerodavnih vlasti za prosvjed i ostvarivanje uvjeta za njegovo sigurno održavanje. Ili: nepolitiziranje prosvjeda, koji može imati građanski, a ne politički cilj. A cilj toga prosvjeda, to je bilo iz satelita vidljivo, nosio je u sebi politički naboj i imao je politički cilj: potkopati tadašnju demokratski izabranu vlast kojoj je na vrhu bio tog časa teško bolesni predsjednik države.

Sve bi to dakle bilo u osnovi, makar formalno, u redu, da je dotična novinarka i urednika u svom kritičkom odnosu prema vlasti zadržala kritičku distancu i kakvu-takvu objektivnost i onda kada se je vlast promijenila g. 2000. No to se nije dogodilo. Dapače, ona se stavila na raspolaganje novoj vlasti te je obnašala savjetničku funkciju i u drugom mandatu predsjednika Mesića i u jedinom mandatu predsjednika Josipovića. Postala je dakle od kritičke novinarke režimska miljenica i apologetkinja. Takav zaokret može se retroaktivno (a retroaktivnost je sada ionako u modi) tumačiti i tako da pravi motiv njezina novinarsko-kritičkog prosvjedništva do g. 2000. nije biti u biti borba za slobodu kritičkih medija, nego borba za promjenu vlasti. I onda kada je vlast promijenjena, nestalo je i toga kritičkog novinarstva, a perjanica kritičkog novinarstva pretvorila se je u režimsku sluškinju. I to ne bilo kojeg „režima“, nego onoga personificiranoga u lijevo-predsjedničkoj ili u lijevo-vladinoj orijentaciji. Kada je pak istekao mandat predsjednika Josipovića, ZVM vratila se u novinarske vode, ovaj put u Nacional, gdje „fura“ opet dalje na kursu Mesića, Josipovića, Milanovića, Plenkovića i

Pupovca, a nasuprot pozicijama Franje Tuđmana, utemeljitelja suvremene hrvatske države, i tuđmanizma u svakom smislu i pogledu, a pogotovu nasuprot onima koji „revidiraju“ jugoslavensko-socijalističku povijesnu „istinu“. Vratila se je u novinarsko zvanje, ali tako da i dalje za nju postoji samo jedna strana istine, pa makar ta strana dosezala i svega 5% posto istine, dok ju onih 95% istine ni zastupnici tih 95% istine uopće ne zanimaju. Njih ignorira, njih ne priznaje, oni „ne postoje“, osim kada ih treba na najgrublje načine novinarski napasti. A istodobno „do ludila“ daje prostor Klasićima, Jakovinama, Goldsteinima i svakomu tko se hoće nabaciti još jednim kamenom na dugim desetljećima kamenovane, cjelovitije i objektivnije povijesne istine i argumente kao potkrjepe tih istina.

No vratimo se dotičnom profesoru doktoru Ivi Goldsteinu (u nastavku: IG). U suradnji s Goranom Hutincem, u izdanju Frakture i Saveza antifašističkih boraca i antifašista Hrvatske, IG upravo priprema novu knjigu naslovljenu „Povijesni revizionizam, negacionizam i ustašizacija u Hrvatskoj 1989. – 2019.“

Revizionizam – što je to?

Krenimo od samog pojma „revizionizam“, jednog od najzlorabljenijih historiografskih pojmova i to ne samo u hrvatskim, već općenito u svjetskim razmjerima. Pojma koji je postao onim što nikako ne bi smio biti: sredstvo političkog etiketiranja neistomišljenika i njihove stručne, političke i društvene diskvalifikacije, a prestao biti ono što bi trebao biti, legitimna metodu preispitivanja i reinterpretacije postojećih historiografskih mišljenja i zaključaka. U tom duhu i IG – kao vječni „stručni“ gost-komentator medija u Hrvatskoj (doista ne bi odgovaralo istini reći „hrvatskih medija“) koji sustavno diskreditiraju, kleveću i demoniziraju sve one koji nisu s „prave strane povijesti“ – (zlo)rabi pojam revizionizam. Kako bi obezvrijedili i diskreditirali svaki pokušaj preispitivanja „’neprikosnovenih’ povijesnih ’istina’” formuliranih od jugoslavensko-socijalističke historiografije, kao i one koji se to usude činiti, IG (i dio povjesničara koji dijele njegov [svjeto]nazor) pojam su revizionizma namjerno poistovjetili s pojmom negacionizma. Ako legitimnu metodu preispitivanja povijesnih događaja ili “općepoznatih činjenica” poistovjetite s negiranjem zločina i, u hrvatskom slučaju s (neo)ustašizacijom, onda ste jednim udarcem ubili dvije muhe – diskreditirali ste i „revizionista“ i „revizionističke ideje.“

Činjenica je, međutim, da pojam revizionizam nije ni približno jednoznačan pojam. S jedne strane, dio povjesničara doista ga tumači kao doktrinu “prema kojoj genocid izvršen od nacističke Njemačke nad Židovima i Ciganima nije postojao već se smatra kao mit, basna ili prevara”. (Pierre VIDAL-NAQUET, “Theses on Revisionism”)

Riječ bi bila o povezivanju “revizionizma” i negiranja holokausta (Brigitte BAILER-GALANDA: “Revisionism” (1) in Germany and Austria: the Evolution of a doctrine – development of “revisionism” since 1945) koje je dovelo do toga da “većina ljudi shvaća tzv. ‘revizionizam’ tek kao drugu riječ za pokret negiranja

holokausta". (Unatoč tome, čak su i ti historiografski krugovi svjesni razlike između tih pojmova pa tako razlikuju "apsolutni" i "relativni" revizionizam, tj. negiranje holokausta i legitimni revizionizam, odnosno smatraju kako umjesto pojma „revizionizam" kao pojam za negiranja holokausta treba koristi riječ "nijekanje/poricanje/negiranje".

"Svi su povjesničari koji zavrjeđuju svoju plaću revizionisti"

Nasuprot tome, dio povjesničara smatra kako revizionizam "primijenjen na povijest znači da povjesničari osporavaju prihvaćenu verziju uzroka ili posljedica povijesnih događaja. Kao takav, on je prihvaćen i važan dio historičarskih nastojanja koji služi dvostrukoj svrsi – stalnom preispitivanju prošlosti kao i poboljšavanju njezina razumijevanja." (Why revisionism isn't)

Odnosno, ti povjesničari smatraju kako je "povijesni revizionizam savršeno legitiman, respektabilan i potreban pristup povijesnoj analizi". (Ben S. AUSTIN: "Deniers in revisionists clothing").

Čak i povjesničari ljevičarskih svjetonazora revizionizam poimaju kao legitiman čin "revizije, ispravljanja, poboljšavanja ili reinterpretiranja iz novih izvora" smatrajući kako su "svi povjesničari koji zavrjeđuju svoju plaću revizionisti". (Peter B. ELLIS, "Revisionism in Irish historical writing".)

Na žalost, u hrvatskom slučaju, takvi povjesničari, koji svojom znanstveno-kritičkom metodom, svojom stručnošću, otkrićima i argumentima i čitavim svojim opusom pokazuju što znači biti ozbiljan povjesničar bivaju etiketirani kao „revizionisti". Njih se takvim proglašava i time ih se apsolutno diskvalificira u najboljoj agitpropovskoj maniri. A takvu maniru, takvu metodu primjenjuju i novinarka ZVM i njezin sugovornik IG. Odatle pak, a contrario, proishodi jedini mogući zaključak: da te osobe nisu ni "pravi" povjesničari, koliko god školovani i stručni oni bili, te da, logično, ni njihovi radovi, ni rezultati njihovih višegodišnjih istraživanja (ili „istraživanja") i ne predstavljaju znanstvena djela. Prisiljen ipak onima drugima priznati znanstvenost i stručnost, IG te "takozvane kolege", odnosno dio njih, opisuje kao "vješte arhivske radnike" (!?).

Što iz takve formulacije zaključiti nego sljedeće: da je IG omalovažio sve „vješte arhivske radnike", odnosno arhivistiku kao disciplinu bez koje gotovo da i nije zamisliva prava i ozbiljna i na uvidima u dokumente građena povijesna znanost. Bez arhivskog gradiva (a primjećujemo kako i državne vlasti čine sve ili ne čine ništa kako bi ono u što većoj mjeri povjesničarima i ostalim zainteresiranima ostalo u što većoj mjeri nedostupno!) i historija i historiografija ostaje dakle bez jednog od svojih temeljni uporišta. A mora se i iz svega ostaloga što je dosad činio zaključiti i to IG-u arhivsko gradivo očito nije „jača strana", da mu nije osobito važno, dapače, da mu iz nekog razloga nije mila. Točnije, kao i njegovoj sugovornici ZVM, mili su samo oni dokumenti (ili „dokumenti") koji potvrđuju njihove apriorne stavove. Smetaju im, idu im „na jetra", iritiraju ih i dovode do srdžbe svi oni dokumenti i sva ona svjedočanstva koje se u njihovo prikazivanje i tumačenje i vrjednovanje povijesnih zbivanja, događaja i odnosa – ne uklapaju. Koji ne potvrđuju njihove „dogme", nego ih dovode u pitanje ili bacaju sasvim

drugo svjetlo i osvjetljuju mnogo šire obzorje od onoga na koje su IG i njegovi brojni (neo)jugoslavenski i „antifašistički“ povjesničari i „društveno-politički radnici“ suzili i skučili svoj vidik. Pa u ime tako skučenog vidika žele i svima drugima na tako selekcionirane i k tomu nerijetko prijeporne činjenice skučiti povijesni vidokrug.

Da jest ili da bi mogli biti tako, potvrđuje i tvrdnja IG-a da spomenuti povjesničari koje on omalovažava kao “vješte arhivske radnike”, što je uvrjeda i za njih i za arhivske radnike, “imaju prilična znanja, ali ono što ih razlikuje od historiografije koja je ostala unutar znanstvenih gabarita jest činjenica da oni imaju političku agendu.” To je doista bezočno. On, koji cijelo vrijeme, bilo da je riječ o razdoblju NDH i poraća ili o razdoblju Domovinskog rata i poraća, dosljedno „fura“ u povijesti svoje dogmatizirane pred-rasudbe kao jedine i nedodirljive istine, on sada svima koji su otkrili i nebrojene dokumente i dokaze koji se ne uklapaju u njegovu skučenu metodologiju i vizuru prokazuje nedostojnima „historiografije“. Nevjerojatno je i to da da takve ocjene o boljima od sebe izgovara osoba čija su stručnost, znanstvena fundiranost i istinski istraživački dometi i više nego upitni. Osim ako ćemo znanstvenost i stručnost i istraživačke rezultate mjeriti brojem publicističkih članaka, intervjua i nastupa u medijima.

Imamo dakle u liku IG-a povjesničara/historiografa/publicista i „javnog radnika“ čija je pristranost (i agenda), čija je apodiktičnost, čija je arogantnost i čija je politička orijentacija sasvim neupitna i nedvojbena. A u ovakvim okolnostima kakve imamo, nije nimalo čudno da upravo on i takvi likovi (likovi njegova kova ili po njegovu ukusu) uživaju statuse neupitnih znanstveno-stručnih veličina. Uživaju ih u službenim političkim krugovima, na dalekovidnicama, na „kratkovidnicama“ (tribinama, prigodnim skupovima, po komisijama, žirijima, vijećima i odborima) i po medijima. Nekoć bismo se još mogli zapitati i zavapiti: Ako je tako, “Quo vadis, Croatia?”. Danas to više nema smisla. Povlaštena Hrvatska, njezine vladajuće i protežirane „elite“ nikamo ne idu. One se protive svakom kretanju naprijed. One čvrsto drže pozicije moći i „oficijelna“ tumačenja povijesti i svega drugoga u sadašnjosti, čuvajući ih za budućnost od bilo kakva provjeravanja, koje diskvalificiraju tako da sve što se u njihovu jednostranu i ideološku „paradigmu“ ne uklapa kao – „revizionizam“.

Tuđman – rodonačelnik povijesnog „revizionizma“

Među vrlo brojnim netočnim i besmislenim tvrdnjama i ocjenama izrečenima na račun prvog hrvatskog predsjednika jest i ona kako je dr. Franjo Tuđmana “ključna osoba”, odnosno “rodonačelnik povijesnog revizionizma“. Dapače, da njegova knjiga “Bespuća povijesne zbiljnosti” stoji u “samim temeljima hrvatskog historiografskog revizionizma”. (Ivo GOLDSTEIN, Holokaust u Zagrebu, Židovska općina (Zagreb: Novi Liber, Zagreb, 2001.), 600.)

Krunski dokaz za tu „tezu“ IG pritom vidi u Tuđmanovoj poznatoj rečenici izrečenoj prije izbora 1990. kako „NDH nije bila samo nacifašistička tvorevina, nego i izraz želje hrvatskog naroda za samostalnom državom“. Uistinu neoboriv dokaz. Ali samo u glavama onih koji su uspostavu samostalne Republike Hrvatske

prihvatili kao nužno zlo, ostajući vjerni idealima doba u kojem su oni sami ili njihovi očevi odnosno u kojem je velik broj takvih stasao, oblikovao se i ostvario svoje karijere. Neoboriva je činjenica, sviđala se ona nekome ili ne, sažeta u jednoj jedinoj rečenici bl. Alojzija Stepinca izrečenoj na suđenju 1946., kad je riječ o uspostavi NDH ova: „Hrvatski se narod plebiscitarno izjasnio za hrvatsku državu i ja bih bio ništarija, kad ne bih osjetio bilo hrvatskog naroda koji je bio rob u bivšoj Jugoslaviji." No IG-u (i ne samo njemu) očito je vrlo draga Hegeleova dosjetka da ako učenje nije u skladu s činjenicama – to gore po činjenice. Komunistička „nova stvarnost" takvu je dosjetku, ne samo zbog Marxa kao Hegelova „dijalektičkog" učenika, bila usvojili kao načelo, kao modus operandi. IG i ini takvo načelo želi sačuvati i u razdoblju demokracije i demokratskog pluralizma, odnosno u razdoblju kada znanost više ne bi smjela biti pod ideološkom kapom ni partije ni bilo čijeg apriornog tumačenja svijeta ni proizvoljnog subjektivizma.

Ustvrdivši dakle notornu činjenicu, koju je izrekao vjerodostojni svjedok toga doba, kako je NDH bila i „izraz želje hrvatskog naroda za samostalnom državom", Tuđman ni tom prigodom niti ikada poslije nije izrekao ni jednu jedinu rečenicu kojom bi opravdavao narav samog režima ili negirao počinjene zločine. Niti postoji jedan jedini dokaz da je poticao takva razmišljanja ili na njih blagonaklono gledao. Upravo suprotno. Kako je to posvjedoči i sam pokojni otac IG-a, Tuđman mu je u razgovoru 1993. rekao:: „Slavko, dok sam ja tu, ustašluk neće proći!" ('SLAVKO, DOK SAM JA TU, NEMA USTAŠLUKA' 'To mi je rekao Tuđman, a danas je desnica još podmuklija nego 90-ih!')

I dok je otac tako smatrao kako je "Tuđman čvrsto bio protiv rehabilitacije NDH", sin u njemu vidi rodonačelnika hrvatskog povijesnog revizionizma.

Bilo kako bilo, tema je ovog osvrta povijesna metoda, a ne povijesni sadržaji. S toga gledišta mora se neprestano upozoravati na pogibelji metodološkog redukcionizma, selektivizma i proizvoljnosti. Te se mora isticati ovo: Kada iznošenje činjenica (arhivskih, nearhivskih…) postane krimen, tada svaka pa i najmanja sumnja u "istinu" o Jasenovcu, naravno onakvu kakvom ju vidi IG, postaje Magnum Crimen (Croaticum). Ako se pođe od pretpostavke da IG-u i jest najviše stalo do toga, tada se nije ni čuditi da je Tuđmanovu knjigu "Bespuća povijesne zbiljnosti" – u kojoj se Tuđman usudio posvetiti "historijatu umnožava ratnih žrtava stvaranja 'jasenovačkog' mita" – naznačio kao knjigu koja stoji u "samim temeljima hrvatskog historiografskog revizionizma".

Kao možda još drastičniji primjer Tuđmanova, ovaj put, nacionalizma, šovinizma i revizionizma, IG, PEN-ovac Mijo Mirković i neki drugi potezali su doma i u inozemstvu Tuđmanovu izjavu danu na predizbornom skupu HDZ-a u Dubravi u travnju 1990., a koja je – kako su prenijeli mediji – glasila: „Sretan sam da mi žena nije ni Židovka ni Srpkinja." Doista, na prvi pogled moglo bi se pomisliti da je tako, unatoč činjenici da Tuđman nikada ni prije ni poslije nije izjavio ništa slično. On osobno nikada nije zastupao ništa što bi čak i zamirisalo na nacionalno-rasnu isključivost. O čemu je, dakle, riječ? Neki ljudi koji su tih godina često bili u blizini F. Tuđmana navode kako je on bio od nekih drugih nagovaran da povuče

ili da javno objasni što je htio reći takvom izjavom. No on to, iz nekoga razloga koji je široj, a čini se i užoj javnosti nepoznat nikada nije htio učiniti.
Dobri poznavatelji tadašnjih prilika i bliski Tuđmanovi suradnici iz razdoblja 1988.- 1990. tumače tu izjavu na sasvim drugim način od onoga na koji je ona tada i poslije tumačena.
Otkako su se u Socijalističkoj Republici Hrvatskoj krajem 1980-ih počele javljati inicijative za osnivanje novih „društvenih organizacija“ kao zametci budućih stranaka (koje do veljače 1990. nisu još bile legalne, tj. nijedna još nije smjela biti legalizirana kao stranka), istodobno je započela borba za politički primat u hrvatskoj politici nacionalnog smjera. Kandidata za prvog čovjeka nove nacionalne opcije bilo je najmanje 15-20. Kako je Franjo Tuđman uspio zadržati vodstvo u HDZ-u (naspram suparnicima i unutarnjoj oporbi koja je poslije stvorila HDS i neke druge stranke), te kako je de facto postajao neupitnim liderom ne samo HDZ-a, nego i većine hrvatskog naroda, oni kojima to nije odgovaralo poduzimali su razne korake kako bi mu taj primat osporili. U nemogućnosti da to postignu u redovnom političkom natjecanju, u jednom trenutku planirali su diskvalificirati ga s dviju strana.
Zdesna su ga htjeli diskvalificirati tvrdnjom da je on „Titov general“, da je ostvario karijeru u JNA, da nikada nije napisao ništa protiv Tita, da mu je i kći bila udana za Srbina, te da on kao takav ne može biti vjerodostojan hrvatski vođa. Slijeva pak planirali su ga diskvalificirati tvrdnjom da se time što namjerava stvoriti hrvatsku državu našao na pravaško-nacionalističkoj, antijugoslavenskoj i antisrpskoj liniji poglavnika Ante Pavelića, dakle na ustaškoj liniji, te da kao takav ne smije nipošto postati nacionalni vođa.
„Kvaka“ je u sljedećemu, i svi su to tada znali i imali na umu: Titova žena bila je Srpkinja, Pavelićeva žena bila je Židovka. Da je Tuđman kojim slučajem bio oženjen Srpkinjom ili Židovkom, u doslovnom smislu, ali i u smislu odatle deriviranih političkih konotacija, zacijelo bi došlo do takvih udara iznutra (iz tada oporbenog ili kvazioporbenih stranaka, skupina i medija) da bi Tuđmanova vodeća pozicija bila u najmanju ruku teško uzdrmana. U tom kontekstu, tvrde tadašnji „insajderi“, Tuđman je izrekao tu (ili takvu) rečenicu, čija je poanta bila ne u šovinizmu ili rasizmu, nego u ovomu: Da mi mogu prigovoriti i na tome tko mi je žena, teško bih prošao. No ja se, pukim životnim slučajem, nisam oženio ni Srpkinjom ni Židovkom. Ja ne personificiram niti sam nastavljač bilo Tita, bilo Pavelića. I zato: Hvala Bogu da mi žena nije ni jedno drugo.
Nije dakle težište na tome koje mu je nacionalnosti bila žena. U tom smislu, mogao je bio reći: Jugoslavenka, Njemica, Mađarica, Rusinka, Slovenka, Ruskinja, Amerikanka ili bilo što drugo. Ne! On je izdvojio dvije nacionalnosti: jednu koja je simbolizirala Tita, drugu koja je simbolizirala Pavelića. Jer tema ionako nije bila bilo čija nacionalna pripadnost (Tuđman je oko sebe imao i Srba i Židova, i Srpkinja i Židovki), nego je tema bila: politički primat i politički profil primata u tadašnjoj politici hrvatskog naroda i građana Republike Hrvatske, odnosno „domovinske i iseljene Hrvatske“!

A kontakti, suradnja i razumijevanje koje je unatoč takvoj izjavi tijekom sljedećeg desetljeća Tuđman imao s B'nai B'rith International i s mnogim židovskim udrugama i Židovima u svijetu i domovini, isto tako i s brojnim Srbima (počevši od Raškovića u Banskim dvorima do Miloševića u Karađorđevu i Tikvešu, he-he) samo potvrđuju da se tu i takvu izjavu može i mora tumačiti na sasvim drugi i drukčiji način od onoga na kojem inzistiraju IG i skupina „opijena" i zaslijepljena hrvatskim „nacionalizmom", „revizionizmom" i „ustašofilstvom" i „neofašizmom".

Dvostruki standardi i opravdavanje masovnih zločina jedne strane kao znanstvena paradigma

Kako pak izgleda znanstvena "metodologija" IG-a, zorno se može vidjeti na primjeru njegove knjige „Jasenovac" (2018.), koju je dr. Geiger u svojoj recenziji naznačio kao „kapitalno djelo hrvatske trivijalne historiografije". (Ivo Goldstein, Jasenovac - kapitalno djelo hrvatske trivijalne historiografije)

Pomno analizirajući autorovu "metodologiju" i argumentaciju dr. Geiger je ustvrdio kako IG "ili nije valjano savladao 'zanat' povjesničara, znanstvenika, ili ne odolijeva patvorenju (falsificiranju, krivotvorenju) izvornika, u namjeri obmane". Recenzija je to koju bi svakako valjalo pročitati kako bi se stekao bolji uvid u znanstveni "diskurs" uvaženog nam povjesničara.

Ovom prigodom, povrh toga, treba podsjetiti i na još neke primjere znanstvenog "diskursa" IG-a, njegove „metodologije", koju u pravilu obilježuju i „rese" dvostruki standardi, selektivno korištenje izvorima, otvoreno krivotvorenje, konfabulacije i, konačno, brutalna instrumentalizacija povijesti u političke svrhe. Iako bi se samo na tu temu dala napisati nemala „fenomenološka" studija, kako ne bismo umarali čitatelje, dovoljno će biti izdvojiti svega nekoliko primjera.

Kada je riječ o preispitivanju „neprikosnovenih povijesnih 'istina'" koje nam je o razdoblju 1941.-1945. ostavila jugoslavenska historiografija, takvo preispitivanje (provjeravanje) za IG-a je „revizionizam", "historiografska retardacija i društveno-politička anomalija", čije je "osnovno polazište – fetišizam države i fetišizacija hrvatske državotvorne ideje". (GOLDSTEIN, Holokaust u Zagrebu, 597.)

S druge strane laži i krivotvorine kako o prvom hrvatskom Predsjedniku tako i o događajima od raspada Jugoslavije do danas, koje se svakodnevno plasiraju od strane – da se poslužim riječima IG-a – njegovih „takozvanih kolega" nisu ni „retardacije" ni „anomalije". Nego su važna uporišta „multiperspektivne" historiografije, kakva bi valjda svima trebala biti uzor i (dopušteni) obrazac.

I dok IG sebe skromno vidi "kao branitelja hrvatskog Ustava, u kojemu je ZAVNOH i 1943. utemeljiteljska godina hrvatske državnosti" (POVJESNIČAR IVO GOLDSTEIN 'Predsjedničin prijedlog o Jasenovcu je potpuno besmislen') koji bi kao pravni akt za povjesničare valjda trebao biti osnovna misao vodilja važniji od bilo kakve arhivske građe, sasvim drugačije razmišlja kada je riječ o Deklaraciji o domovinskom ratu, toj "famoznoj 'Deklaraciji'", kako ju je jednom prigodom nazvao. U tom slučaju IG ironično postavlja pitanje "tko su oni (misli

se na saborske zastupnike) da nekome ili nekima dopuštaju ili ne dopuštaju da misle i pišu što žele o Domovinskom ratu? Jesu li oni posljednji čuvari Istine?" (Goldstein, "Čuvari istina me nasmijavaju", 10. III. 2005.)
Suočen s takvom „dosljednošću" u priznavanju jednih, a omalovažavaju drugih akata zastupničkih tijela, čovjek se uistinu mora zapitati pravi li IG bedaka od sebe ili od svih nas?
S podjednakim žarom s kojim preuveličava ustaške zločine, IG istodobno besramno umanjuje i opravdava one partizanske. U mentalnom sklopu IG-a svaki zločin nije zločin. Postoje oni koji se ne mogu i oni koji se mogu opravdati. U tom smislu "Jasenovac i Bleiburg nisu isto, u Jasenovcu se dogodio zločin genocida, na Bleiburgu zločin osvete. U Jasenovcu redom svi koji su stradali su bili nevini, i tu praktički nema izuzetka, u Bleiburgu jedan dio onih koji su stradali na svakom bi sudu bili osuđeni na najteže kazne, radi se o pripadnicima Crne Legije, poglavnikova tjelesnog zdruga i nekim drugim ustaškim jedinicama koje su četiri ratne godine bile uključene u niz zločina nad civilima." (GOLDSTEIN, "Deustašizacija Hrvatske – važan korak ka uvažavanju povijesnih činjenica", 20. III 2009.)
Masovni ratni zločin počinjen nad zarobljenim pripadnicima ustaških i domobranskih postrojbi i hrvatskim civilima – što ga IG opisuje kao "revolucionarnu pravdu" (?!) – za njega je opravdana osveta pobjednika "koja je kulminirala u svibnju 1945. godine" (Ivo GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnoga puta", Bleiburg i Križni put 1945. : zbornik radova sa znanstvenoga skupa, Zagreb 12. travnja 2006., uredništvo Juraj Hrženjak, Krešimir Piškulić, Petar Strčić (Zagreb: Savez antifašističkih boraca i antifašista Republike Hrvatske – Multigraf marketing, , 2007.), 32.) i koja „nije bila bezrazložna. Ona je bila motivirana zločinom koji se počeo događati u travnju 1941. godine." Najzad, kako to IG lakonski zaključuje, svi oni „koji su osuđeni na smrt ili ubijeni na samom kraju rata ili neposredno nakon njega takvu (su) sudbinu i zaslužili". (GOLDSTEIN, "Povijesne okolnosti Bleiburga i Križnoga puta", 32.)
Znam da to IG-u ne znači puno pa ću stoga u prvom redu radi samih čitatelja citirati Čl. 11 Univerzalne deklaracije o ljudskim pravima UN-a: "Svatko optužen za kazneno djelo ima pravo da ga se smatra nevinim sve dok mu se ne dokaže krivnja u skladu sa zakonom u javnom postupku u kojem su mu pružena sva jamstva potrebna za obranu." (Opća deklaracija o ljudskim pravima) – No „njegova", tj. Titova Jugoslavija ionako nikada nije prihvatila ni ratificirala tu deklaraciju…
Naposljetku, izdvojio bih još samo jedan detalj koji dosta govori o tome kako IG shvaća onu historiografsku maksimu sine ira et studio (bez mržnje i naklonosti). Naime, kada je početkom 2011. godine utvrđeno da se u šumi kod Rakova Potoka kod Samobora nalazi grobnica u kojoj je pokopana većina pogubljenih pripadnika zadnje vlade NDH, IG je izjavio kako ti "ljudi nemaju ni pravo da se zna gdje im je grob. (U šumi kod Rakova Potoka je grobnica zadnje vlade NDH) – Što na to reći? Najbolje ništa. Bezočnost sama sebe prokazuje.

Metodologija zatucanja historiografskog istraživanja i time samih povijesnih istina

Stoga bi Ivi Goldsteinu i drugim baštinicima jugoslavenskih povijesnih "istina" i metoda – koji od bivših šefova OZN-e i jugo-ministara krvavih ruku žele napraviti političke velikane, a od bivših postolara "revolucionare i državnike" – bilo bolje da još jednom pomno pročitaju riječi koje je prof. Mirjana Gross izrekla obazirući se na problem objektivnosti i pristranosti u historijskom istraživanju: "Mnogi povjesničari i povjesničarke uvjeravaju čitateljstvo da su njihovi fragmentarni i perspektivni rezultati istraživanja 'cijela istina', dakle odbijaju mogućnost alternativnih tumačenja. Umjesto toga, moralo bi biti prirodno i prihvatljivo da drugi povjesničari provjeravaju iskaze i iznose drugačija mišljenja, ako to ne čine neargumentirano i isključivo ideološko-političkim etiketiranjem. Naposljetku, svaki iskaz zastaruje i zahtijeva reviziju (istaknuo AB), što sam i sama potvrdila ovom knjigom." (Mirjana GROSS, Suvremena historiografija : korijeni, postignuća, traganja (Zagreb: Novi liber, 1996.), 381.)

Kako drukčije razumjeti Goldsteinovu metodologiju – u svjetlu općih načela povijesnih znanosti i tumačenja ozbiljnih i vjerodostojnih stranih i domaćih povjesničara – doli kao metodologiju zatucanja historiografskog istraživanja i time samih povijesnih istina!?

dr.sc. **A**nte **B**irin
Hrvatski tjednik

*Dr. sc. Ante Birin je viši znanstveni suradnik u Hrvatskom institutu za povijest. Autor je više znanstvenih radova i monografija.

https://www.hkv.hr/hrvatski-tjednik/34185-a-birin-goldsteinova-historiografska-metodologija-ogledan-primjer-zatucanja-povijesnih-istina.html

NAPONENA: Pogledajte i:
https://narod.hr/hrvatska/potpisnik-beogradske-deklaracije-obranimo-povijest-tuzio-svoga-kolegu-povjesnicara
https://hrvatskonebo.org/2020/06/24/goldsteinova-metoda-goldsteinov-obraz/

IZUZETNO OTKRIĆE KOLEGE GOLDSTEINA

Pod ovim naslovom na portalu *narod.hr* objavljeno je 20. srpnja 2020. slijedeći komentar na tekst dr. Birina o tužbi dr. sc. Iva Goldsteina:

Dr. sc. Ante Birin o tužbi Ive Goldsteina: 'Sudskim putem pokušava zastrašiti mene i druge neistomišljenike'
Klesar – 14.07.2020.
Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU. A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia, A History, Hurst & Co. London 1999.:
Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.
Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.
Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod. Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša
akademik Josip Pečarić, Narod – 16. studenoga 2017.
https://narod.hr/glas-naroda/izuzetno-otkrice-kolege-goldsteina

Zapravo radi se o dijelu mog Pisma Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a iz 2012., a *narod.hr* je očito citirao moj tekst iz 2017. Očito je pismo bilo zanimljivo i pet godina kasnije kao što je i danas.
Ostatak pisma je bio:
Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:
[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str. 190-191.
[2] Neven Budak, O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek", Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.
[3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.
[4] J. Pečarić, Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003.
[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.
Čestitam s oduševljenjem.
Vaš,
akademik Josip Pečarić

---

[1] *Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*
[1] *Prof. Budak: Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*
[1] *Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.*
[1] *Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“.*

Zapravo radi se kandidaturi Iva Goldsteina da postane – vjerovali ili ne – hrvatskim akademikom. Na neobičan način uspio je doći i do Izborne skupštine Akademije kada je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije. O tome pogledajte moju knjigu: ZABRANJENI AKADEMIK / Prijevarom u HAZU?!, Zagreb, 2012.
U knjizi možete naći i slijedeće:

Jednom sam prigovorio jednom poznatom povjesničaru kako takav „znanstvenik“ uopće može biti na Sveučilištu. Odgovorio mi je nešto u sljedećem stilu:

> *Poznat mi je „znanstveni“ opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim „istraživanjima“ napisali. Međutim, u našim staleškim krugovima godinama se govori: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, barem jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein.*

Napominjem da se ovdje radi o komentaru iz 2012. Vjerojatno bi uvaženi povjesničar danas dodao još ponekog „redikula“ među svojim kolegama.
Zato je čitatelj Portala u pravu kada komentira:
Nemojte tako, nije to jedino otkriće Goldsteina, a drobilica kostiju korištena u Jasenovcu?
Ali u vrijeme kada je pismo pisano to o drobilici još nije Goldstein ništa rekao, a ja sam ga poslije toga i nazvao Ivo Drobilica gostujući na Podcastu Velebit.
Tako ga nazivam i u nekim pismima koja su objavljena.

Zanimljivo je da je to bio prvi neuspjeh tadašnjih lijevih vlasti u RH. Slavko Goldsteinj, Ivov otac, bio je posebni savjetnik tadašnjeg Predsjednika Vlade, a današnjeg Predsjednika Države Zorana Milanovića, a ipak im nije uspjelo da članom HAZU-a postane takav povjesničar, pa su Iva poslali za veleposlanika u Francuskoj.
U cijeloj priči ne zaostaje ni Predsjednik Vlade iz redova HDZ-a Andrej Plenković koji ga je kasnije uvrstio u onu njegovu komisiju koju ja nazivam *Komisija za rehabilitaciju zvijezde petokrake*. A on je lako mogao pitati povjesničara koji je govorio o Goldsteinu kao o redikulu. Vjerojatno je prevagu ipak odnijela činjenica da je Goldstein u Veleposlanstvu držao sliku JB Tita. Zanimljivo je da je upravo Slavko Goldstein savjetovao jugonostalgičarima da naprave otklon od Tita, jednog od deset najvećih masovnih ubojica, i da se drže antifašizma. Vidimo da ga Bernardić nije poslušao, a Plenković jest pa otud i takvi rezultati ovih izbora.
Meni je posebno zanimljiva činjenica što je Ivo Goldstein bio Plenkovićev izbor u spomenutoj komisiji iako su o akademiku Franji Tuđmanu i otac i sin Goldstein tvrdili da je Tuđman revizionist – dapače nedavno je dr. Ivo naglasio da se radi o *rodonačelnik povijesnog „revizionizma“* Dr. Birin je samo odgovorio na ovakve tvrdnje.

Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/22400-izuzetno-otkrice-kolege-goldsteina

Komentar. Moj naziv *Komisija za rehabilitaciju zvijezde petokrake* treba usporediti s naslovom teksta:
Višnja Starešina: 'Plenkovićevo povjerenstvo za suočavanje s posljedicama nedemokratskih režima činilo je sve da petokraku spasi od osude'
https://narod.hr/hrvatska/visnja-staresina-plenkovicevo-povjerenstvo-za-suocavanje-s-posljedicama-nedemokratskih-rezima-cinilo-je-sve-da-petokraku-spasi-od-osude

PROF. EMERITUS DR. SC. MATKO MARUŠIĆ, ZAGREB, 2021.

Naslov: Re: Odgovor na upite ministru
Datum: Tue, 16 Feb 2021 08:46:24 +0000
Šalje: Domagoj Knežević <Domagoj.Knezevic@mvep.hr>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>, Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>, matko.marusic
CC: Lovorka Šimičević <Lovorka.Simicevic@mvep.hr>, Karlo Kolesar <Karlo.Kolesar@mvep.hr>, Antun Buklijaš <Antun.Buklijas@mvep.hr>, Neven Elezovic, Nikola Banić, Josip Stjepandic

Poštovani akademiče Pečarić
Mislim da ste me krivo razumjeli. U mom odgovoru (i raniji moj odgovor bio je moje osobno mišljenje, odnosno nije stav ministra nego mi je on dao tu slobodu) nijednom nisam doveo u pitanje rad navedenih kolega. Osobno nisam vičan spomenutoj znanstvenom području i bio bi doista pretenciozan kad bi rekao da mogu suvereno ocijeniti spomenuti rad.
O tom radu sam razgovarao s kolegama povjesničarima Jarebom i Geigerom koji se isto tako bave ovim važnim povijesnim temama. Poslije tih razgovora sam došao do zaključka kako je potrebno raspraviti i sučeliti više mišljenja iz različitih znanstvenih perspektiva. Dakle, nitko ne spori spomenuti rad i recenzije koje je dobio, ali matematika nije jedina znanstvena disciplina koja može dati odgovor na temu žrtava logora u Jasenovcu.
Još jednom bih istaknuo kako iznimno cijenim vaš znanstveni opus, kao i znanstveni opus profesora emeritusa Marušića. Uz to, poznato nam je vaše nesumnjivo domoljublje. Unatoč možda nekim neslaganjima u viđenjima i ocjenama naše prošlosti, i dalje sam tu za svu moguću suradnju koja bi pridonijela napretku naše drage Domovine.

Lijep Pozdrav
dr.sc. Domagoj Knežević
savjetnik ministra

Naslov: Re: Odgovor na upite ministru
Datum: Wed, 17 Feb 2021 09:27:37 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Domagoj Knežević <Domagoj.Knezevic@mvep.hr>, Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>, matko.marusic

CC: Lovorka Šimičević <Lovorka.Simicevic@mvep.hr>, Karlo Kolesar <Karlo.Kolesar@mvep.hr>, Antun Buklijaš <Antun.Buklijas@mvep.hr>, Neven Elezovic, Nikola Banić, Josip Stjepandic

Poštovani dr. Knežević,

Zahvaljujem Vam se na ovim pojašnjenjima jer smo doista Vaš odgovor doživjeli kao negativan odgovor Ministarstva. To je bilo jer ste poslije matematičkog dokaza da je popis žrtava u Jasenovcu nevaljao, a godinama se već objavljuju imena s tog popisa koji sigurno nisu žrtve iz tog logora, a na popisu su kao da jesu, pozivati se na 'znanstvenike' koji su ga pravili kod nas matematičara odmah izazivaju 'dubokoumna' razmišljanja o tome koliko je 2 + 2.
I ne samo kod matematičara. Kako je to radio akademik Dubravko Jelčić koji je bio povjesničar književnosti pogledajte u članku MATEMATIKA I POVIJEST koji Vam dajem u Prilogu.
Hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević je osim povijesti studirao i filozofiju pa ne iznenađuje da i on, za razliku od mnogih svojih kolega, zna koliko je važna logika i u povijesti. Tako je predstavljanje jedne moje knjige počeo s pitanjem:
„Što matematičar Pečarić radi u povijesnim znanostima?“
Uslijedio je i odgovor:
„Uvodi red u povijesnoj znanosti!“
Zašto Vam ovo spominjem?
Naime, pišete nam:
O tom radu (rad Elezovića i Banića, JP) *sam razgovarao s kolegama povjesničarima Jarebom i Geigerom koji se isto tako bave ovim važnim povijesnim temama. Poslije tih razgovora sam došao do zaključka kako je potrebno raspraviti i sučeliti više mišljenja iz različitih znanstvenih perspektiva. Dakle, nitko ne spori spomenuti rad i recenzije koje je dobio, ali matematika nije jedina znanstvena disciplina koja može dati odgovor na temu žrtava logora u Jasenovcu.*
Čini se da ni kolegama nije jasno da je DOKAZANO da je današnji popis lažan. O tome mi je glupo uopće raspravljati. Ja sam surađivao i s dr. Geigerom (samo sam jednom u prepisci upozorio na nešto što je meni bilo nelogično) i s dr. Jarebom i uvrstio i njihove radove u knjigu o neizboru prof. dr. sc. Iva Goldsteina u HAZU („ZABRANJENI AKADEMIK“). S dr. Jarebom sam imao žestoku polemiku oko ZDS objavljenu u Hrvatskom tjedniku i na Portalu HKV-a. Bilo je osamdesetak komentara i nevjerojatno: svi su bili na stranu matematičara, a ne povjesničara. Nedavno sam i citirao dr. Jareba o brojki s popisa i komentirao da to što on misli da je manje najviše što možemo čuti od povjesničara u RH koji paze što misli Vlast.
Vjerujem da Vam je i profesor Marušić (izvrstan je znanstvenik) odgovorio kako *su APSOLUTNO NEDVOJBENO Elezović i Banić pokazali da je popis JUSP*

Jasenovac izmišljen. Iz toga proistječe mnogo stvari, a glavna je SRAMOTA: popis treba maknuti i raditi novi.
Vjerujem da znate i za njegovo i moje pismo o Jasenovcu koje smo pisali Akademiji prije šest godina. Zato znam da on misli:
Popis sramoti:
- *državu*
- *povijesnu znanost*
- *JUSP Jasenovac*
- *obilježavanje i memoriranje.*

Razgovarao sam i s autorima Elezovićem i Banićem. Oni misle da ima smisla organizirati virtualni ili stvarni sastanak s ljudima koji mogu razumjeti, ili zauzimaju drugu stranu ali znaju slušati.
Iako se prof. Marušić ne slaže sa mnom ja mislim da u tome ne bih trebao sudjelovati. Međutim i on zna za moje slično iskustvo u takvoj suradnji s jednim ministarstvom još u Sanaderovo vrijeme. Naime Ministar Primorac me je želio vidjeti u Etičkom povjerenstvu i uključio je i prof. Marušića i akademika Vladimira Paara u to. Znao je da – kao i današnju politiku i tada sam žestoko napadao tadašnju politiku. Na kraju sam otišao na razgovor kod državnog tajnika i rekao mu da im nije pametno da mene imaju kao svog kandidata jer mogu imati problema od Sanadera. Odgovorio je da sigurno neće imati jer Primorac hoće baš mene jer prevladavaju ljevičari u tom povjerenstvu a akademik Pečarić im zna i hoće reći. Prihvatio sam, poslali su mi formulare za Sabor koje sam popunio i – čini mi se da su shvatili što sam im govorio jer sam kasnije doznao da takav prijedlog nije otišao Ministarstvu. Meni nisu ni javili☺
S druge strane, ako treba nekoga uvjeravati u ono što kaže prof. Marušić, ja sigurno nisam osoba koja bi tako nešto radila. Vjerojatnije je da bih imao negativan učinak, pogotovu ako bih bio uvjeren da trebam uvjeravati nekoga koji nije doma s logikom, ili misli da je mišljenje Vlasti važnije od istine.
To ne znači da se ne bi trebalo organizirati takav razgovor jer očito i prof. Marušić itekako dobro razumije problematiku Jasenovca. Bilo bi sjajno kada bi Ministarstvo moglo u to uključiti i Predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac g. Igora Vukića jer je on Bogom dan nama Hrvatima jer mu je otac bio kozaračko dijete i prošao Jasenovac a danas je doista izuzetno zaslužan u rušenju Jasenovačke laži.
Zapravo nadam se da bi takva radna skupina odgovorila na pitanje što Vlast treba uraditi poslije DOKAZANE činjenice da je Popis lažan. Istina, šokiralo bi me da se to i dogodi, jer znate kakvo mišljenje imam o današnjim vlastima. Pri tome ne dvojim da bi Ministarstvo koje vodi današnji Ministar (ranije sam se rugao na spoznaju da sam mnogima iz MVP-a ustaša ili nešto slično) tako nešto željelo, ali...

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

MATKO MARUŠIĆ: OTVORENO PISMO G. ALEKSANDRU STANKOVIĆU

Poštovani gospodine Stanković,
ima tome mnogo godina otkad sam kod Vas sudjelovao u Vašoj emisiji Nu2. Ona mi je ostala u dobrom sjećanju, kao i druženje s Vama, a napose Vaša lakoća i vještina vođenja razgovora i humor koji je diskretan a jako dobar.
Pa Vam sada pišem jer sam se naljutio na Vas. Mislim da je pošteno, upravo zbog tog mojeg pozitivnog i ugodnog sjećanja, da Vam to kažem. Sretan sam zbog slobode govora koju imam u mojoj dragoj Domovini i ponosan sam na njezino demokratsko uređenje, pa sebi dajem pravo obraćanja i Vama osobno i hrvatskoj javnosti.
Osim toga informacija može i Vama i cijeloj Hrvatskoj biti vrlo korisna.

1) Evo zašto se ljutim na Vas

Ljutim se što ste 21. ožujka 2021. u svoju emisiju pozvali Ivu Goldsteina (https://vijesti.hrt.hr/hrvatska/nedjeljom-u-2-ivo-0-1167896), iako je mnogostruko dokazano da je javno lagao o povijesti i da od početka karijere nije bio častan znanstvenik.
Budući da čvrsto vjerujem da to znate općenito, a i sve što specifično slijedi u ovom pismu, pitam se kako se – za zaštitu svoje i opće novinarske etičnosti i opreza – niste sustegnuli od (ponovnog!) pozivanja te osobe – već samo zbog svoje vlastite sigurnosti i ugleda. Čudim Vam se. Novinar Vašega statusa i kapaciteta ne bi sebi smjeo dopustiti takav neprofesionalan potez. Zato Vas moram podsjetiti na nekoliko poznatih stvari o Ivi Goldsteinu.
a) Ivo Goldstein je izmislio "drobilicu za kosti" (i spaljivanje tijela žrtava) Maksa Luburića u Jasenovcu u proljeće 1945. (!). To nije ni glupost niti šala, nego slučaj strašne laži koju je pokušao natovariti na leđa cijelom hrvatskom narodu, jer je time „objašnjavao" zašto je u tri temeljita istraživanja u Jasenovcu (1964.) iskopano manje od 500 kostura. Tu priču je, među ostalim, ispričao i u Vašoj emisiji 17. lipnja 2018., a Vi ste, kao sposoban i odgovoran novinar otad trebali shvatiti da je ona najobičnija laž.
b) Tvrdio je na HTV, osobno sam gledao, da na Bleiburgu nisu ubijane žene – usprkos općepoznatim fotografijama djevojačkih pletenica iz Hude Jame – da navedem samo taj tužni primjer.
c) Židovski biografski leksikon kojemu je Ivo Goldstein glavni urednik lažno navodi neke ljude kao jasenovačke žrtve (https://zbl.lzmk.hr/). To je sramota nečuvena, jer izravno derogira taj važni leksikon.
d) Ovako je o dr. Ivi Goldsteinu pisao njegov mentor dr. Miroslav Brandt u svojoj knjizi „Život sa suvremenicima – Političke uspomene i svjetonazor" (P.I.P. Pavičić, Zagreb, 1996.): „Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako je sam govorio) 'što više publiciranih naslova'. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo

pisce i djela koja nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!'" Da je to svjedočenje doživio iole častan znanstvenik, više se nikad ne bi pojavio u javnosti, a jako častan bi se ustrijelio ili nekom drugom metodom zauvijek nestao iz svijeta u kojem žive ljudi.

e) Ugledni povjesničar Vladimir Geiger objavio je godine 2019. kritiku Goldsteinove knjige „Jasenovac" (Fraktura, 2018.). Profesor Geiger je dokumentirano (navođenjem dijelova teksta) ustvrdio da je Goldsteinova knjiga kompendij svakovrsnoga neznanja, nestručnosti i šlamperaja, nepoznavanja izvora, literature te kronologije i problematike teme o kojoj piše; da Goldstein ne zna za postojanje određenih bitnih dokumenata i relevantne literature, i da u knjizi proturječi samome sebi. Procijenio je da knjiga otkriva autorovu površnost, zbrkanost, zatajivanje onoga što mu ne odgovara i izostavljanje bitnih činjenica; on daje nesuvisle, krive zaključke i neutemeljene, obmanjujuće tvrdnje. Tu biste kritiku trebali pročitati cijelu: V. Geiger. „Ivo Goldstein, Jasenovac". Časopis za suvremenu povijest, br. 1, str, 269-337 (2019.).

f) Ista ta Goldsteinova knjiga u Srbiji nije otkupljena od države, ali ne zato što je znanstveno bezvrijedna, nego zato jer se u Srbiji ustraje na 700.000 jasenovačkih žrtava, a Goldstein je naveo broj s popisa JUSP Jasenovac od oko 84.000 jasenovačkih žrtava pozivajući se na internetski popis Javne ustanove Spomen-park (JUSP) Jasenovac (http://www.jusp-jasenovac.hr/Default.aspx?sid=7618).

To nas dovodi do informacije koju Vam želim prenijeti.

2) Informacija za Vas i za hrvatsku i svaku drugu javnost: popis je izmišljen

Kao dokazani hrvatski znanstvenik i nastavnik na Medicini koji je predavao 45 godina i 4 mjeseca (moj radni staž), **ovime Vas i prijateljski i službeno obavještavam da je popis žrtava Jasenovca koji održava Javna ustanova Spomen-park (JUSP) Jasenovac netočan i to zato što je – izmišljen**.

Nesporan dokaz za to objavili su, na visokoj međunarodnoj razini, hrvatski stručnjaci Nikola Banić (informatika) i Neven Elezović (matematika) u časopisu IEEE Access. Simbolično rečeno, **veća je vjerojatnost da će jedna osoba 10 puta zaredom dobiti glavni zgoditak na Lotu negoli da je popis JUSP Jasenovac istinit**. Njihov se članak može pročitati ovdje:
https://ieeexplore.ieee.org/document/9306761, ili na
https://arxiv.org/pdf/2012.11574.pdf.

a) Budući da se radi o složenom matematičkom istraživanju, akademik Pečarić i ja napisali smo pojednostavnjeno objašnjenje toga članka. Akademik Pečarić i ja udružili smo "svoje snage" da članak razumijemo i razumljivo objasnimo, jer je on matematičar a ja stručnjak za znanstvenu metodologiju. Utemeljenosti našeg objašnjenja može pridonijeti činjenica da smo akademik Pečarić i ja godine 2021. uvršteni među 2% najutjecajnijih znanstvenika u svijetu po ukupnim karijerama. Naše objašnjenje članka Banića i Elezovića objavljeno je na više portala:
https://kamenjar.com/matko-marusic-i-josip-pecaric-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan/
https://hrvatskonebo.org/2021/02/18/matko-marusic-i-josip-pecaric-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan/

http://dragovoljac.com/index.php/razno/25089-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan-upravo-su-znanstveno-dokazane-njegove-nelogicnosti-koje-upucuju-da-je-velikim-dijelom-izmisljen
https://narod.hr/hrvatska/pecaric-i-marusic-znanstveno-dokazane-nelogicnosti-koje-upucuju-da-je-jasenovacki-popis-velikim-dijelom-izmisljen
http://glasbrotnja.net/popis-jasenovackih-zrtava-netocan-upravo-znanstveno-dokazane-njegove-nelogicnosti-koje-upucuju-da-velikim-dijelom-izmisljen/
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36156-m-marusic-i-j-pecaric-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan.html
b) Osim toga, objašnjenje članka Banića i Elezovića objavljeno je i na engleskom jeziku: https://inavukic.com/2021/02/27/croatia-wwii-jasenovac-camp-truth-just-got-an-ally-in-exact-science/
c) Dokaz Banića i Elezovića da je jasenovački popis krivotvoren kratko je raspravljen i na HTV emisiji „Peti dan“ od 19. ožujka 2021 (https://www.youtube.com/watch?v=9gxjkqc1o9Q, po oko dvije minute počam od 42. i od 57. minute), i o tome je objavljeno izvješće: https://narod.hr/hrvatska/rasprava-stahana-i-mitrikeskog-s-bijelic-o-jasenovcu-znanstveni-rad-dokazuje-kako-je-broj-zrtava-preuvelican.

3) Zato od vas tražim ovo

Ispričavam se ako Vas smeta riječ „traženje“, ali držim da je bolje da ju ne ublažavam (u npr. „očekujem“ ili „predlažem“), jer je i ovako preblaga za pitanje Vašeg pozivanja Ive Goldsteina u Nu2. No, ponovit ću da sam do danas o Vama zadržao pozitivno mišljenje, i to ne samo o Nu2, nego i o Vama kao čovjeku i novinaru; u to ime „tražim“ od Vas sljedeće:
a) Da u emisiju Nu2 pozovete dr. sc. Nikolu Banića (nbanic@gmail.com) i Nevena Elezovića (neven@element.hr). Njihov je dokaz nesporan i neizrecivo važan, ponajprije da se dokazano lažnim popisom ne sramote stvarne jasenovačke žrtve.
b) Da u emisiju Nu2 potom pozovete g. Igora Vukića (igor.vukic.zg@gmail.com). Pročitao sam pažljivo obje njegove knjige „Radni logor Jasenovac“ i „Jasenovac iz dana u dan“ (https://drustvojasenovac.wordpress.com/) i odgovorno tvrdim da su to primjerena znanstvenoistraživačka djela velike povijesne, društvene i političke važnosti.
Nadam se da me ne ćete razočarati šutnjom ili nečinjenjem. A ako to napravite znajte da nikad više u svojemu životu ne ćete naći čovjeka mojega iskustva i procjene koji o Vama lijepo misli i govori. A to će se nakon Vaše smrti samo pogoršati, znate i sami da se to dogodi i pravednima.
Sad, zasad, primite, molim Vas moje najsrdačnije pozdrave i najbolje želje.
A od tih najboljih, najbolja je da ne zaboravite otvoriti, sačuvati i prostudirati članak Banića i Elezovića, počam od njegovih objašnjenja kako sam gore naveo.
Matko Marušić, profesor emeritus
Split

https://kamenjar.com/matko-marusic-otvoreno-pismo-g-aleksandru-stankovicu/

https://narod.hr/hrvatska/prof-matko-marusic-zasto-se-ljutim-na-g-aleksandra-stankovica

ŽELJKO OLUJIĆ, ZAGREB, 2022.

JE LI ISTINA KONTRAPRODUKTIVNA?

(Hitler protiv kršćana)

U Glasu Koncila, 10. ožujka prenijet je dio teksta Viktora Tadića «S kršćanskim crkvama Hitler naoko koketirao, a zapravo ih je progonio», objavljen u «Vjesniku», Stajališta, 4. ožujka, u kome se govori o sadržaju dokumenta, koji je nastao u suradnji sveučilišta Cornell i Rutgers Law Shoola i koji je u siječnju ove godine objavio The Rutgers Journal of Law and Religion. Dokument s oznakom «confidental» datiran je 6. srpnja 1945., a za potrebe Ureda strateških služba (The Office of Strategic Services – OSS, koji je bio preteča današnje CIA-e), kompilirao ga je židovski prognanik Franz Neumann, kao dio pripremnog materijala za suđenje ratnim zločincima u Nürnbergu. Naslov Tadićeva teksta sve govori. Spomenimo ovdje i neke podnaslove: «Dokument otkriva: Hitler mrzio i Crkvu i Papu», «Progon kršćanskih crkava», «Na udaru osobito isusovci», «Anticrkveni nacizam» (početak ove sekcije: «Protivljenje progonu Židova bio je središnji razlog sukoba između kršćana i nacista.»), «Ili kršćanin ili Nijemac» (ovdje se navodi Hitlerova izjava iz 1933. godine: «Nema više budućnosti s crkvama, bez obzira na to je li riječ o ovoj ili onoj crkvi, sve je isto. Barem ne kada su u pitanju Nijemci. Moguće je da je fašizam sklopio mir s crkvom. Ja ću to također učiniti. Zašto ne? No to me neće spriječiti da uništim kršćanstvo u Njemačkoj, u korijenima i granama. Pojedinac može biti ili kršćanin ili Nijemac. Ne može biti oboje.»). Spomenimo i naslov Tadićeva teksta u «Vjesniku», Stajališta, 8. ožujka: «Hitler je bio u stanju ubiti i samoga Papu i iste večeri uživati u Wagnerovoj glazbi», jer on izvrsno ukazuje na činjenicu da oni koji napadaju Katoličku crkvu zapravo rehabilitiraju Hitlera. Hitler im nije bio tako strašan pa mu se Katolička crkva mogla jače suprotstaviti, misle oni.

Gordan Pandža u Vjesniku, 7. ožujka, piše o otvaranju Vatikanskog tajnog arhiva i o optužbama Pia XII. za navodni prikriveni antisemitizam, simpatiziranje nacista i neosjetljivost na holokaust. A zna se da je Hitler planirao otmicu Pija XII. od čega ga je odgovorio Mussolini. Pandža spominje i papinu prepisku s Franklinom Rooseveltom iz kojih je očito da se Papa «unatoč evidentnim nacističkim zločinima, više bojao Staljinova boljševizma». Danas i znamo da je mnogo više žrtava komunizma nego nacizma, ali kako je Staljin pobjednik u ratu i «antifašist», to se u svijetu mnogo više govori o žrtvama fašizma nego komunizma.

U tekstu Zvonka Ivankovića Vonte «Stepinac je u krivičnopravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist», «Novi list», 2. ožujka, autor

naglašava: «Stepinac je slijepo provodio politiku pape Pia XII. koji je naglašavao da 'između katolika i komunista ne smije biti nikakve suradnje', bez sličnog otklona prema fašistima, po čemu su ga označavali 'profašističkim papom'. Dakle, očito je Papa bio profašist jer je Hitler želio uništiti njegovu crkvu. Izuzetno otkriće, zar ne? Spomenimo da Pandža u svom tekstu spominje da je «odnos Katoličke crkve i nacista u Njemačkoj bio borba na život i smrt», pa su njemački biskupi «zabranili vjernicima pristupanje nacional-socijalističkoj stranci» već 1934. godine.

Ustvari, u Vontinom tekstu imamo ponovo priču o kampanji «Glasa Koncila, akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih protiv stajališta Goldsteinovih o Stepincu u nedavno izašloj knjizi 'Holokaust u Zagrebu'». Tako se proširuje krug onih koji zazivaju draga im vremena kada se nije moglo odgovarati na njihove napade (vidjeti o tome «Glas Koncila», 3. ožujka.)

Posebno je zanimljiva Vontina tvrdnja kako «su svakako kontraproduktivne tvrdnje Stepinčeva lobista Živka Kustića – da ustaše nisu bili fašisti». Zašto bi iznošenje istine uopće trebalo biti kontraproduktivno? Zato što je sve vrijeme od završetka Drugog svjetskog ratu ta neistina stalno ponavljana pa je sada kontraproduktivno govoriti istinu?

Međutim, Vontino stalno pozivanje na antifašizam pokazuje stalnu potrebu dokazivanja tog antifašizma. S obzirom da su komunisti, kao što smo već konstatirali, pobili mnogo više ljudi nego fašisti, a ni Tito i njegovi drugovi u tome nisu zaostajali, takva potreba i ne čudi. Dodamo li tome činjenicu da su komunisti ratom u svojoj zemlji željeli pomoći SSSR-u, onda i ne čudi ovakva potreba. Međutim, besmisleno je dokazivati nešto što je evidentno. Pa Staljin je s Hitlerom dijelio Poljsku, a ipak je antifašist. A ako je on, zašto to ne bi bili hrvatski partizani. Jednostavno rečeno postoji suglasnost svih antifašista da oni to jesu, i zašto im to negirati.

Problem je u tome što su Vonta i drugovi, dokazujući da su hrvatski partizani antifašisti, uvjeravali svakoga da su svi protiv kojih su se oni borili fašisti. Tako su hrvatski nacionalisti, koji su se borili za neovisnu hrvatsku državu - samo zato što su našli pomoć tamo gdje su je jedino i mogli naći - proglašeni fašistima. Zato se sve ovo vrijeme i krije podatak da su hrvatske vlasti kod Hitlera pokušale spasiti domaće Židove («Glas Koncila», 3. ožujka). Dr. Zdravko Dizdar i mr. Milivoj Kujundžić u knjizi «Doprinos Hrvatske pobjedi antifašističke koalicije», Zagreb, 1995., zaključuju (str. 50.): «Velika većina partizana i dijela Hrvata komunista vjerovala je da će svojom borbom izvojštiti hrvatsku državu s punim subjektivitetom, ali u sastavu i okvirima jugoslavenske federacije.» Tako je bilo i poslije rata, a hrvatski nacionalisti koji su bili za neovisnu hrvatsku državu bili su im glavni protivnici u tome.

Međutim, zašto bi se i danas, poslije uspostave neovisne hrvatske države, i dalje inzistiralo na tvrdnji da su hrvatski nacionalisti bili fašisti? Zašto im u tome pomažu svjetski moćnici? Odgovor se nameće sam po sebi: Oni koji su cijeli svoj život bili protivnici neovisne hrvatske države, to su i danas. A kako je Hrvatska neželjeno dijete, svjetski moćnici im pomažu, želeći oslabiti hrvatsku državu i

uvući je ponovo u nekakvu asocijaciju sa Srbijom. Zato se stalno govori o Zapadnom Balkanu – još goroj Jugoslaviji od onih koje smo imali.
Otud i stalni napadi na Crkvu u Hrvata. To tako lijepo pokazuje Vonta «dokazujući» zašto Stepinac u moralnom pogledu nije bio čist: «Nekorektno je Rebićevo širenje nepovjerenja u zakonitost rada nadležne izraelske komisije, poznato je da su u njoj vrhunski stručnjaci na čelu sa sucem Vrhovnog suda Izraela...» Naime, glasnogovornica Yad Vashema, Iris Rosenberg 14. je svibnja 1998., u odgovoru upućenom nakladni zagrebačkog tjednika «Globus», tvrdila da je Stepinac "podupirao hrvatsku ustašku vlast". Dakle, Vonta nas uvjerava da Rebić širi nepovjerenje u zakonitost rada nadležne izraelske komisije ako tvrdimo da Stepinac nije bio podupiratelj ustaške vlasti. Po njemu je, dakle, Stepinac podupirao ustaške vlasti i zato u moralnom pogledu nije bio čist.
A ima li neke bitne razlike između podupiratelja i suradnika kada je riječ o nekome tko je prvi čovjek crkve? Tako nam Vonta i nehotice pokazuje da je smisao napada na nadbiskupa Stepinca u knjizi «Holokaust u Zagrebu» i u kampanji protiv «Glasa Koncila» i dr. Jure Krišta upravo pokušaj obrane tvrdnje da je Stepinac bio «podupiratelj», bolje reći suradnik ustaških vlasti. Zato se knjiga hrvatske pravednice Ljubice Štefan «Stepinac i Židovi», Zagreb, 1998., uopće i ne spominje u knjizi «Holokaust u Zagrebu». U njoj se nalazi mnogo podataka koji čine smiješnim ovakve tvrdnje. Na primjer (str. 121-122.):
«Jedno je sigurno: Alojzije Stepinac nikada nije bio ničiji agent! Da Stepinac nije bio suradnik nacista i ustaša, znale su odlično i britanske (i američke) vlasti već u Drugome svjetskom ratu. Naime, Obavještajni odjel Ratne mornarice Velike Britanije izdao je listopada 1944., pripremajući se za eventualnu invaziju na našu obalu (a čega se bojao i Hitler), povjerljivi priručnik s naznakom 'samo za službenu upotrebu', a sastavili su ga stručnjaci u Oxfordu i Cambridgeu. U svesku II. pod glavnim naslovom 'Jugoslavija' u 'Dodatku I: stanje u vremenu od travnja 1941. do lipnja 1944.' Pod naslovom 'Religije' o Katoličkoj Crkvi u Hrvatskoj, a podnaslovom 'Rimokatolička crkva' stoji sljedeće:
'U Hrvatskoj je Pavelićev režim činio sve što je moguće da zadobije punu podršku crkve, ali je rimokatolički kler, slijedeći primjer monsinjora Stepinca, zarebačkog nadbiskupa, energično protestirao kako protiv ustaškog progona Srba i Židova, tako i vladinih pokušaja da ih prisili na prijelaz na rimokatoličanstvo.'
Tako je eto, Obavještajna služba Britanske mornarice jeseni 1944. upoznavala svoje pripadnike s pravom istinom o Stepincu. No, nikada to s britanske strane do danas nije službeno javno objavljeno – čak ni u vrijeme suđenja nadbiskupu. Uostalom, naš Domovinski rat i ova poslijeratna situacija uvjerili su nas da za politiku (ni) Velike Britanije istina nije najvažnija, da se žrtva čak može proglasiti i krvnikom.»
U pravu je hrvatska Pravednica. Istina nije najvažnija, a kako vidimo po Vonti može biti i kontraproduktivna. Jasno nam je da su svima važni samo njihovi interesi. Ali kakav je to interes nekih hrvatskih ljudi koji hrvatskog sveca hoće proglasiti nacističkim kolaboratorom? Je li kontraproduktivan taj njihov interes, a ne istina ?

Jesu li i vas tužili? Jeste li Vi koga tužili?
Ja nisam tužio nikoga. Doista mislim da na pisanu riječ mogu odgovoriti na isti način. Često kažem:
- Možeš mi reći što god hoćeš, ako možeš strpjeti to što ću ti ja odgovoriti!
Kod nas je nezgodno što su mediji jednoumno jugokomunistički, pa ti naši "ljevičari" mogu reći i slagati što god hoće, a ne daju ti da im odgovoriš u istim medijima unatoč zakona o medijima po kojima je to njihova obveza.
Mene je tužio zbog polemike u "Novom listu" Zvonko Ivanković Vonta. Evo te tužbe:

OPĆINSKOM SUDU U ZAGREBU
Priv. tužitelj: Zvonko Ivanković Vonta
Zagreb, Srebrnjak 38/I
Okrivljenik: Josip Pečarić,
Zagreb, ul. Grada Vukovara 224.

P R I V A T N A T U Ž B A

Okrivljenik je u tiražnom Novom listu od 3. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio slijedeće neistinite tvrdnje:
da je " bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!"
"Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba (Milošević) i da on i njegovi mogu opet biti srpske sluge."
"Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije…"

Dokaz: Novi list od 3. travnja 02. – pismo okrivljenika pod naslovom "Da umreš od smijeha" na str. 32. (Prilog I.)

Okrivljenik je nadalje u Novom listu od 16. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio nove neistinite tvrdnja:
d) "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš."
e) Priv. tužitelj je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama… a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."
f) "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."
g) "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje… Za pobjede nove, nova nadahnuća."
h) "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori."

Dokaz: Novi list od 16. travnja 2002. godine – pismo okrivljenika pod naslovom "Vonta ne može toliko zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" na str. 21. (Prilog II)

Motiv okrivljenika jest činjenica da je u polemici s priv. tužiteljem u istom Novom listu ostao bez argumenata, pa je polemiku "a drem", zamijenio ovom "ad hominem"". Sve navedene tvrdnje grube su izmišljotine, za što postoje brojni dokumenti, ovdje ću samo spomenuti veliki sukob i moje zatvaranje 1984. godine zbog razobličavanja velikosrpskih falsifikata u slučaju "Hebrang", kao i priznati status hrvatskog političkog zatvorenika.

Dokaz: Saslušanje stranaka i predočenje dokumenata.

Iz navedenog, po mišljenju priv. tužitelja, proizlazi – da djelo okrivljenog pod 1. i 2. ima sva obilježja javne klevete iz čl. 200. st. 2. KZRH.

Predlaže se stoga:
da se održi glavna rasprava pred tim sudom kao stvarno i mjesno nadležnim u smislu čl. 443. st. 4 ZKP-a (jer pomirba ne dolazi u obzir) te da se na raspravu pozovu obje stranke;
da se na glavnoj raspravi pročitaju inkriminirani napisi "Da umreš od smijeha" i "Vonta ne može tolika zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" – Prilog I i II;
e) da se okrivljenik proglasi krivim i kazni po zakonu;
da okrivljenik naknadi p. t. trošak ovog postupka;
da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi pravomoćna sudska odluka.
Da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi pravomoćna sudska odluka.

U Zagrebu, 18. 04. 2002.

Priv. tužitelj

Z. Ivanković Vonta

Sud je presudio u moju korist. Županijski su je vratio slučaj ponovo na općinski sud. Evo što sam odgovorio na tom drugom sušenju, a što je ušlo u sudski spis:

Županijski sud u Zagrebu je ukinuo prvostupanjsku presudu ovog Suda i traži da se u ponovljenom postupku ponovo izvedu svi dokazi i da se, nakon toga što su svi izvedeni dokazi ocijene pojedinačno i međusobno povezano, donese nova, pravilna i zakonita odluka.
Razlog ovakve odluke je bio u tome što u prvostupanjskoj presudi nije navedeno "zbog čega nalazi da iz načina izražavanja i iz drugih okolnosti proizilazi da okrivljenik, izričući pojedine uvredljive sudove o privatnom tužitelju, nije

namjeravao naškoditi njegovoj časti ili ugledu". Zato mi dopustite da na početku konstatiram da je prvostupanjska rasprava prije pokazala da je privatni tužitelj namjeravao naškoditi časti ili ugledu okrivljenika, a ne obratno.
Za razumijevanje i pravednu odluku u ovom slučaju značajno je uvidjeti kolika je sklonost privatnog tužitelja za vrijeđanje i njegova želja da naškoditi časti ili ugledu svih onih s kojima ima rasprave.
To je, prije svega, vidljivo iz činjenice kako on zna vrijeđati i sam sud koji ne postupa onako kako on želi. Tako u svojoj Žalbi (u daljem tekstu – Ž) u točki (20) konstatira kako je "ovaj slučaj frapantno sličan" njegovu iskustvu na jednom drugom slučaju i kaže: "Tada je plan a) bio osloboditi okrivljenika, a plan b) dovesti stvar do zastare i tako mu pomoći, kao istomišljeniku (istaknuo J.P.)!" Da misli na prvostupanjski sud u ovom slučaju vidljivo je iz točke (21) (Ž, str. 11) kada kaže: "postoje opravdani razlozi da se predmet ne vrati prvostupanjskom sudu na ponovnu glavnu raspravu." Zar ovo nije uvreda suda i u tom, kao i u ovome slučaju?
Slično je i s cijelom ovom polemikom u kojoj p.t. smatra da može vrijeđati okrivljenika, a da mu ovaj ne smije odgovoriti. To je vidljivo već iz činjenice da je p.t. započeo polemiku tekstom "Stepinac je u krivičnopravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist", "Novi list" (u daljem tekstu: NL) od 2. ožujka 2002. godine, u kome je čitav niz uvreda na moj račun i kojim jasno stavlja do znanja da namjerava naškoditi mojoj časti i ugledu.
Tu je prije svega njegovo izjednačavanje okrivljenika s Pavelićem kroz sintagmu "Pečarićeva NDH". Njegovo opravdanje u kome navodi moje stavove koje kao publicista iznosim i argumentiram u svojim tekstovima su doista smiješni. Na osnovu mojih stavova on može samo govoriti o mom odnosu prema NDH, ali ne tvrditi da je to Pečarićeva NDH i time mene izjednačiti s Pavelićem!
Pri tome p.t. se stalno koristi neistinama. Tako u Žalbi pravdajući se za ovo izjednačavanje Pečarića i Pavelića tvrdi "U slijedećem NL od 12. ožujka 2002. g. ističe – da 'ustaše nisu bili fašisti', pri čemu je očita želja za obmanom jer ne kaže da se u našoj polemici tu govori o izjavi don Živka Kustića, s kojom se ja slažem! Dakle radi se o nečem o čemu i danas postoje prijepori, pa uostalom poznata je i Tuđmanova tvrdnja (v. Hrvatsko slovo, 8. studenoga 2002.): "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima."
Inače p.t. taj svoj tekst počinje lažnom tvrdnjom o "kampanji" "Glasa Koncila", akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih. U tekstu koji smo priložili tijekom rasprave, kao i u mom odgovoru "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca»", NL od 12. ožujka 2002., jasno sam pokazao da je činjenično stanje suprotno, tj. da je bila u tijeku kampanja protiv nas.
Također u svom prvom tekstu p.t. govori o tzv. "nesretnom Stepinčevom lobiju" što je uvredljivo za 90 posto katolika u ovoj zemlji. Za nas kao i za cijelu Katoličku crkvu Stepinac je svetac, pa ga je i pokojni Papa Ivan Pavao II. proglasio

blaženikom. Nismo mi nesretni već sretni što je u našem narodu postojao tako sveti čovjek! Napomenut ću da sam o uvredama koje je iznosio na račun onih koje sam tom prigodom citirao pisao u mom prilogu priloženom raspravi na prethodnom suđenju.
Ima toga još u ovom njegovom prvom tekstu, ali na to ću se osvrnuti kasnije.

Molim sud da konstatira jesu li navedene uvrede dane u prvom tekstu p.t.-a u NL od 2. ožujka 2002.

Odgovorio sam mu tekstom "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca»", NL od 12. ožujka 2002.

Molim da Sud konstatira da me p.t. ne tuži zbog ovog teksta.
Dakle očita je moja želja da ne odgovaram na njegove uvrede već samo na njegove "argumente".

U svom drugom tekstu p.t. je nastavio s uvredama što je vidljivo iz samog naslova: "Akademik Pečarić pobjegao je od argumenata u spletkarenje" (NL, 21. ožujka 2002.). Dakle već u naslovu govori o mom "spletkarenju", a u tekstu vrijeđa i one na čije se radove ja pozivam: "bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan (radi se o hrvatskoj pravednici među narodima! – op. J.P.) i njenu knjigu, upozorit ću na njenu 'vjerodostojnost' kao i na još jednog Stepinčeva lobista – svećenika Jurja Batelju (radi se o voditelju Postulature za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca, o čovjeku koji je sav svoj život posvetio istraživanju života tog hrvatskog blaženika)." O drugim klevetama na moj račun u ovom članku p.t.-a bit će riječi kasnije.

Smatrao sam i danas smatram da imam pravo odgovoriti klevetniku na istom mjestu na način koji je primjeren, samo zbog toga što je klevetao takve ljude kao što je hrvatska pravednica među narodima i voditelj Postulature za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca.
Naime, vidljivo je čak da je upravo on – dakle čovjek ondašnje Udbe – prvi i pokrenuo pitanje nečije vjerodostojnosti! Naime u tom tekstu iz N.L- 21. ožujka 2002. p.t. govoreći o tome što se ja pozivam na hrvatsku pravednicu gđu Štefan koja u tom trenutku više nije bila živa i dr. Batelju kaže (ponovit ću jer to je ključ razumijevanja cijele ove polemike):
"Budući da bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan i njenu knjigu, upozorit ću na njenu vjerodostojnost', kao i na još jednog Stepinčeva lobista – svećenika Jurja Batelju (ist. opt.)."

Jedan od šefova Udbe iz vremena njenih najstrašnijih zločina – govori o vjerodostojnosti jedne pravednice među narodima i voditelja Postulature za proglašenje svetim blž. Stepinca. Nisam mu odgovarao na uvrede izrečene na moj račun, ali na ovakvu drskost moralo se odgovoriti upravo postavljanjem pitanja

vjerodostojnosti p.t.-a, što je jasno i rečeno u mom tekstu "Da umreš od smijeha" N.L. 3, travnja 2002 prije dijela koji p.t. navodi u svojoj tužbi. Dakle, sve što sam kasnije govorio o p.t. – što ću i pokazati – odnosilo se na pitanje njegove vjerodostojnosti!
Istini za volju bilo je teško odgovoriti na njegove klevete u tom vremenu. Naime, polemika koju je započeo p.t. je bilo njegovo uključenje u moju raspravu koju sam vodio s Goldsteinima o njihovoj knjizi "Holokaust u Zagrebu", a u više navrata meni je onemogućeno da odgovorim na njihove klevete iako sam se pozivao na Zakon o medijima. Iako su me nazivali antisemitom ili tvrdili da lažem, nije mi padalo na pamet da ih zbog toga tužim sudu, pa nisam ni p.t.-a. To što p.t. smatra da sam to trebao učiniti je iz onoga istoga razloga zašto urednicima novina koji nisu objavljivali moje odgovore ne odgovara da javnost dozna što mislim o njihovim klevetama i kakvi su moji odgovori na njih.

Dakle, lako je pokazati kako me p.t. tuži zato što sam na mnogo primjereniji način govorio o njemu, nego što je on klevetao mene. Ali idemo redom, kako je tražio Županijski sud tako da bi se moglo ustanoviti činjenično stanje koje će lako pokazati kako p.t. koristi neistine i obmanjuje sud.

Iako je točka 1. a) skinuta s rasprave po traženju p.t.-a spomenut će kako je točno da sam rekao da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!" Ali pri tome sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba, a "tužitelj" je odustao od ove točke optužnice u trenutku kada je moja odvjetnica tražila uvid u njegovu tužbu protiv autora i izdavača knjige koju ja spominjem. Međutim, ova točka je izuzetno važna za ovaj slučaj jer je iz mog teksta vidljivo da govorim o komunističkim zločinima i vjerodostojnosti čovjeka koji je u tim vremenima bio visoko pozicionirani komunist (NL, 3. travnja 2002.):

"Po toj logici Vonta bi trebao biti nevjerodostojan (istakao opt.) sugovornik jer je pripadao vlastima Druge Jugoslavije koja je u miru dala pobiti na stotine tisuća Hrvata, odnosno bio je u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno.
Dapače, prema knjizi Jere Jareba, „Zlato i novac Nezavisne Države Hrvatske izneseni u inozemstvo 1944. i 1945.“, Zagreb, 1997. Vonta je bio istražitelj UDB-e!!!"

Molim Sud da ustanovi da u mom tekstu prije navoda p.t. postoji ova rečenica koja pokazuje da ja govorim o vjerodostojnosti p.t.-a. Dakle, očito je da ustanovljavanje vjerodostojnosti nije nikakav pokušaj odnosno namjera da se naškoditi časti ili ugledu p.t.-a. Dapače, sam Vonta je podnio Sudu, a i u samoj Žalbi naveo činjenice koje pokazuju da on doista nije vjerodostojan svjedok. Naime, on je kako sam kaže, a dano je i u njegovoj Žalbi (u daljem tekstu: Ž) str. 6, vodio u Udbi "njemački odjel". Također kaže (Ž. str. 5) da su operativni odjeli:

"ustaše", "kler", "zapadne agenture", "njem. fašističke službe" i spec. "istražni odjel", a neoperativni "mat-fin", "tehnički" i sl., pa konstatira:
"Samo su operativni odjeli vodili istrage i to isključivo u svom djelokrugu, već i zbog stroge konspiracije. Nisu svi 'jednaki', niti je paušalu mjesto kod bilo kakve odgovornosti!"

Dakle, po p.t.-u, netočna je tvrdnja da je on bio istražitelj Udbe. On je vodio odjel koji nije vodio istrage u slučaju da njegov "njemački odjel" nije istovjetan s odjelom "njem. fašističke službe", odnosno da Nijemce možemo tretirati kao materijale, financije, tehniku ili nešto slično tomu. Ili mu je "njemački odjel" širi pojam od odjela "njem. fašističke službe". Bilo kako bilo očito je p.t. bio nadređeni "istražiteljima UDB-e". Naravno da ne može biti ni riječi o izjednačavanju krivnje običnog istražitelja i onoga koji im je bio voditelj! Odgovornost voditelja – kao pretpostavljenoga – je sigurno mnogo veća od onih kojima su oni nadređeni!
A osim toga, sigurno je mnogo veće zasluge trebalo imati da se postane voditelj, zar ne?
Međutim, zahtjev p.t.-a da se treba ustanoviti kakva je bili organizacija Udbe nije bez osnova jer se tim razjašnjavanjem sigurno može točnije definirati njegova odgovornost u zločinima nad Nijemcima, kada sam priznaje da je vodio "njemački" odjel (Ž. str. 6). Treba ustanoviti jesu li svi ti odjeli koji su vodili istrage bili zločinački, tj. treba ustanoviti je li i koliko je p.t. sudjelovao u zločinima. Naime, to što je p.t. vodio "njemački" odjel a ne neki drugi ne garantira da taj odjel nije sudjelovao u zločinima, kao i drugi odjeli. Dapače, s obzirom da se radi o Nijemcima, jasno je da itekako o tome treba voditi računa.
Naime, poznati su mnogi zločini koji su nad Nijemcima izvršeni pri kraju i nakon rata. Jeziva je priča kada je Koča Popović dao zakopati do pola njemačke časnike i naredio da se ide tenkovima preko njih.
Osobno sam prošlog ljeta, kada sam, kao i ove godine, bio uzvanik na Sinjskoj alci, upoznao jednu Njemicu iz Srijema koja mi je pričala o svojim tadašnjim stradanjima, a posebno u logoru za Nijemce u Mitrovici. Pričala mi je kako su svake večeri odvodili njene sunarodnjake do Save i ubijali ih. Dakle nešto slično onome što smo gledali nedavno u TV-seriji "Duga mračna noć". Je li u tim zlodjelima nad Nijemcima logora u Mitrovici sudjelovao i "njemački odjel" Udbe koji je vodio p.t. ne znam, ali bi svakako trebalo ustanoviti.
A što reći o činjenici da je nakon rata na stotine tisuća domaćih Nijemaca strpano u logore i protjerano. O tome kako im je bilo pričao mi je moj suradnik George P.H. Styan, danas profesor na sveučilištu McGill u Montrealu (Kanada), koji je sve to prošao kao dijete. Kolika je uloga "njemačkog odjela" UDBE u u ovom genocidnom egzodusu?
Zato smo predložili da o ovim zlodjelima govori čovjek koji se kao znanstvenik bavi stradanjima Nijemaca. To je dr. Vladimir Geiger iz Hrvatskog instituta za povijest. Povjesničari doista mogu govoriti o zločinima Udbe iz tog vremena općenito, kao i o onima izvršenim nad Nijemcima, a pogotovu o njihovom egzodusu. Tako možemo ustanoviti je li doista bilo takvih zločina i jesam li s

pravom ukazao da p.t. ne može imati vjerodostojnost u polemici sa mnom (rodio sam se 1948. godine i niti jedan član moje obitelji nije bio u ustašama)! Naime, za ustanovljavanje vjerodostojnosti p.t. ovdje je dovoljno ustanoviti samo je li on pripadao organizaciji koja je odgovorna za mnogobrojne zločine, a pitanje njegove osobne odgovornosti je pitanje koje će vjerojatno biti razmatrano u budućnosti. Vjerujem, da će i ova njegova tužba tome doprinijeti. Uostalom danas je već poznat zahtjev Vijeća EU o tome.

Zato je za mene vjerojatnije da je to što sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba samo mogla pomoći časti i ugledu p.t.-a jer nisam siguran da istraživanja uloge Udbinih operativnih odjela, ili pak "njemačkog odjela", neće pokazati nešto mnogo gore.

Primijetit ću također da je iz mog citata razvidno da sam ja već tu, dakle u tekstu od 3. travnja 2002., spomenuo kako je p.t. bio u vladajućim komunističkim strukturama, pa nije jasno zašto me on tuži zbog istoga izrečenog tek u slijedećem mom tekstu od 16. travnja 2002. (vidjeti točku 2. e Tužbe). Istina ima logično objašnjenje i za to. Tada bi Sudu bilo očito da je sve rečeno u pitanju vjerodostojnosti koje p.t. želi izbjeći i tako obmanuti Sud. Zato je on i bio protiv toga da se cijela polemika predoči Sudu!

Također treba uočiti kako on "dokazuje" kako sintagme da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima" nema u knjizi Jere Jareba i da se ja na nju "bleferski" pozivam. Iz gornjeg mojeg teksta je razvidno da u prvom spominjanju knjige Jere Jareba ja ne spominjem dodatak "u staljinističkim procesima", pa je očito da p.t. ponovo obmanjuje Sud. Jasno je da kada je spominjem u kasnijem tekstu – to može biti samo moja tvrdnja.

1. b) Točno je da sam rekao "Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Slobo (Milošević) i da on i njegovi mogu opet biti srpske sluge."

Ali već jednostavnim uvidom u ono što piše p.t. u Žalbi sudcima je moralo biti jasno da on lažno interpretira ono što sam ja rekao. Naime, on piše:
"Dakle 'Vonta i njegovi' (?) uvijek su bili 'srpske sluge'." (Ž. str. 3)

<u>Očito je da ako je netko uvijek srpski sluga ne može biti to opet. Molim Sud da konstatira kako p.t. moju riječ "opet", što je navedeno u Tužbi, lažno interpretira u Žalbi s "uvijek". Naime, ova obmana Suda p.t.-u je trebala da bi se mogao pozivati na razdoblje svoga života kada je bio i u zatvoru, a to je razdoblje između onoga kada je bio voditelj odjela Udbe, a na koje se odnosi polemika, i vremena Domovinskog rata, kada on optužuje HDZ za egzodus Hrvata iz BiH. I ne samo to. Vidjeli smo i prigodom ovog suđenja s koliko mržnje p.t. govori i o akademik Franji Tuđmanu i o generalu Bobetku. A znamo koliko su oni zaslužni što imamo neovisnu hrvatsku državu!</u>

Jasno je da se misli da su sudjelovanjem u zločinima u vremenu o kome se raspravlja komunisti ostvarivali, po mišljenju okrivljenika velikosrpske interese, a u Domovinskom ratu su Hrvatsku napali i "petokraka" i "kokarda" zajedno, a po najnovijoj odluci srbijanskog parlamenta je i usvojeno da su i četnici i partizani jednako bili antifašisti!

Međutim, ovo je bilo izrečeno u vezi s tvrdnjom p.t.-a o "krivnji HDZ-a za nestajanje Hrvata u BiH, što konstatira i p.t. u nastavku (Ž, str. 3): "To je – tvrdi okr. bio – 'odgovor na tvrdnju p.t. koju je on iznio govoreći o poslijeratnim zbivanjima te trendu kretanja Hrvata u BiH (rekavši) kako je u BiH krivnjom HDZ-a i Tuđmana manje Hrvata, nego u Titovo vrijeme, pa kako je p.t. kao glavne krivce naveo upravo HDZ i Tuđmana, a pritom nije spomenuo Miloševića, ja sam ... (mu se) narugao (i) ... napisao sporan navod. Takva izjava p.t. ne postoji , nikakvog dokaza u spisu nema (istakao opt.)."

Ovo je doista neobična tvrdnja p.t.-a. U njegovu tekstu u N.L. od 21. ožujka 2002. stoji:
"Ugledni demografi i statističari dr. Bogoljub Kočović i ing. Vladimir Žerjavić rekli su jasno da su 'brojke' koje navodi Pečarić – obična izmišljotina. Ovdje ću dodati: samo u Titovo vrijeme 1948. – 1981. broj Hrvata povećan je u BiH sa (zaokruženo) 640.000 na 758.000 ili za 23 posto, dok ih je dana – bitnom zaslugom HDZ-a – ostalo jedva polovina, ..."

Ovdje ne treba ni komentirati kako se i u ovom citatu pokazuje očita sklonost nekadašnjeg šefa jednog od operativnih odjela UDBE za lažnim konstrukcijama, jer ne postoji niti jedan tekst ing. Vladimira Žerjavića, a vjerojatno ni dr. Bogoljuba Kočovića u kome su oni jasno rekli da su 'brojke' koje navodi Pečarić obična izmišljotina. Dapače, lako je ustanoviti da sam se "na mnogobrojnim korisnim sugestijama" zahvalio ing. Vladimiru Žerjaviću u Uvodu moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu – Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Dapače, Žerjavić je u HAZU želio dobiti moju potporu za svoje brojke žrtava Jasenovca, koju nije dobio zato što nije želio uključiti u raspravu i one koji ne misle kao i on, pa čak i znanstvenike koji su magistrirali ili doktorirali na tim pitanjima!

Lako je, također, ustanoviti da moj tekst postoji u spisu i da glasi (NL. 3. travnja 2002.):
"Brine se Vonta i za Hrvate u BiH. Da je bio među njihovom 'neprijateljskom emigracijom' vidio bi koliko su oni istjerali Hrvata iz BiH tijekom njihove prve vladavine. A nisam ni sumnjao da je za najnoviji egzodus Hrvata iz BiH za Vontu kriv Tuđman, a ne Milošević. Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi mogu opet biti srpski sluge?!"

Dakle, sve ovo postoji u spisu tako da je p.t. tvrdnjom o nepostojanju takve izjave ponovo pokušao obmanuti Sud.

Naime, p.t. u svom tekstu tvrdi kako je "bitnom zaslugom HDZ-a –ostalo jedva polovina" Hrvata u BiH, a ja u svom tekstu simbolički HDZ zamjenjujem s Tuđmanom, što bi trebalo biti jasno svakome iole pismenijem čitatelju. P.t. se u Žalbi pokušava opravdati time da ne znači da "nespominjanje nekoga, kad bi se zaista radilo o tekstu p.t., automatski znači – biti njegov 'sluga'! Kako u ovom izmišljenom tekstu ..." (Ž. str. 4)
Meni je očito, a vjerujem i Sudu, da su HDZ i Tuđman tu "bitno" mogli biti krivi jedino zato što su se suprotstavili velikosrpskoj agresiji pa je to dovelo i do egzodusa Hrvata iz BiH. Pa tko može koristiti takvu nakaradnu logiku osim svjetskih moćnika koji su podržavali velikosrpsku agresiju, samih Srba i njihovih slugu? P.t. nije ni svjetski moćnik, a nije ni Srbin. Što onda ostaje?

S druge strane, poznato je moje mišljenje o predsjedniku Tuđmanu i to da sam ga nazvao "Ocem hrvatske države" kada sam mu posvetio knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku", a autor sam i knjiga "Trijumf tuđmanizma", Zagreb, 2003., "Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2", Zagreb, 2003. i "Tuđmanove tri sekunde", Zagreb, 2004. (koautor s akademikom D. Jelčićem).
Poznato je, također, da su Hrvati BiH i sa 90 postotnom većinom u više navrata glasovali za HDZ.

Dakle očita je bila namjera p.t. da kada u polemici o Stepincu govori o "bitnim zaslugama HDZ-a" zato što se smanjio broj Hrvata u BiH uvrijedi i mene i sve one Hrvate u BiH koji su s takvom podrškom glasovali za HDZ.

Očito je da p.t. zna da je smisao moje poruge: interes velikosrpske politike je bio nestanak Hrvata u BiH, pa su za mene oni kojima je za to kriv Tuđman u stvari sluge takve politike. Samo velikosrpske sluge u Hrvatskoj mogu danas izjednačavati agresora i žrtvu, a to p.t. radi u svojoj Žalbi. Naime, on se pokušava "opravdati" tako da pokušava izjednačiti krivnju i Tuđmana i Izetbegovića s Miloševićem kada kaže "Notorna je pak činjenica da se Haag interesirao za svu trojicu navedenih" (Ž, str. 4). Koji je interes p.t.-a u pozivanju na Sud u Haagu? Očito mu je Haag potvrda njegovog izjednačava žrtve velikosrpske agresije s agresorom. Spomenut ću da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH, i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Nema dvojbe da je takvo izjednačavanje u velikosrpskom interesu!

Zašto p.t. pokušava obmanuti ovaj Sud (a izgleda to je uspio s Županijskim sudom) vidljivo je iz načina na koji p.t. kasnije, dakle dok još nije riješena njegova Žalba, "istu" priču "prodaje" "Novom listu". On u svom otvorenom pismu sinu (NL, 9. kolovoz 2004.) kaže: "Zašto si šutio na klevete tvoga bliskog suradnika akademika

Josipa Pečarića, koji sve hrvatske partizane naziva 'četnicima' (dakle ne samo tvoje roditelje, nego i Tuđmana i Bobetka s njihovim familijama) kad je na moj račun u Novom listu napisao: 'Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi opet mogu biti srpski sluge'."

Dakle tu je sam kontekst optužbe potpuno drugačiji od onoga u Tužbi.
Iz njegove Tužbe razvidno je da on zna da je ta moja rečenica tiskana u NL od 3. travnja 2002. a on već u svom prvom tekstu, dakle onom od 2. ožujka 2002. tvrdi da ja "klevećem antifašističku pobunu kao 'četničku pobunu'", ne dajući nikakav citat koji to potvrđuje!
Isto ponavlja u Žalbi gdje tvrdi da ja hrvatske partizane nazivam "četnicima" ali se sada poziva na moj tekst objavljen u NL od 29. siječnja 2002. (Ž. str. 6): "Je li bugarska država, tek stvorena kao NDH ... imala odmah nešto slično četničkoj pobuni, kao što je imala NDH...?"
Svakom pismenom čovjeku jasno da ovdje nitko ne spominje partizane, već četnike o čijoj pobuni piše i akademik Dubravko Jelčić u svojoj knjizi "Sto krvavih godina" Zagreb, 2004. (str. 119): "Represije vlasti prema Srbima u prvih nekoliko mjeseci NDH bile su izazvane ne toliko srpskim zločinima prema Hrvatima u kraljevskoj Jugoslaviji od 1918. do 1941. – premda ni taj motiv ne smijemo podcijeniti! – koliko njihovim pokoljima Hrvata u Hercegovini od prvoga dana proglašenja hrvatske države, koji su prerasli u sustavne oružane akcije i prije nego što je Komunistička partija proglasila ustanak nakon napada na SSSR 22. lipnja 1941."
Primijetit ću da jugokomunistička povijesnica – koja danas dominira u Hrvatskoj – pokušava prikriti tu četničku pobunu. To je vidljivo i iz tekstova Goldsteinovih s kojima ja stalno polemiziram. Kako se p.t. uključio u te polemike, sigurno zna za to, pa je jasno zašto on pokušava na ovaj način obmanuti javnost. U stvari ovim prikrivanjem oni izjednačavaju tu četničku pobunu s partizanskim ustankom, a time prisvajaju i četničke zločine!
Zbog toga smo predložili Sudu da pozove za svjedoka dr. Zdravka Dizdara iz Hrvatskog instituta za povijest, čovjeka koji je doktorirao na temu četničkih zločina. On je kao stručnjak mogao potvrditi je li bilo ili nije četničke pobune. Time ćemo doznati što nam želi reći p.t. ovom svojom konstrukcijom. Želi li on rehabilitirati četnike od zločina koje su napravili? Uostalom, u Srbiji su to već i učinili!
Dr. Dizdar je i koautor knjige o Drugom svjetskom ratu u kojoj je jasno naznačeno da hrvatski partizani, kakav je bio p.t., nisu bili za neovisnu hrvatsku državu. Tako je upravo znanstvenik mogao odgovoriti na pozivanja p.t.-a na nekakvog novinara i nekakvu klasifikaciju tog novinara koju je p.t. dao sudu kao nekakav dokument.

U svezi s ovom točkom bitno je napomenuti kako p.t. u Žalbi str. 9. spominje hrvatske Srbe, "koje okr. toliko mrzi!" (Ž, str. 9). To vam je jedna tipična tvrdnja bivšeg šefa odjela UDBE! Njega ne interesira imam li ja hrvatske Srbe u obitelji ili među prijateljima. Ne interesira ga što je npr. moja supruga. Po njemu ja ih

mrzim. Valjda i suprugu i one u obitelji i kolege i prijatelje kao što je na primjer moj suradnik i prijatelj prof. dr. sc. Nikola Sarapa. Tko zna koliko je ljudi izgubilo živote na osnovu ovakvih optužbi u vrijeme kada je bio svemoćni šef odjela te organizacije koja je kriva za nebrojene nevine žrtve!

1. c) "Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije…"
Ova dva navoda su izrečena, ali u potpuno drugačijem kontekstu. P.t. zato i ne daje cijele rečenice.
Prva je: "Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj, pa se taj popis neće moći napraviti". Izrečen u kontekstu želje današnjih sljedbenika poslijeratnih vlasti da se ne može govoriti o poslijeratnim zločinima. O tome je u posljednje vrijeme bila rasprava u Saboru, nekoliko tv-emisija i čitav niz tekstova. Sličnu tvrdnju ovoj mojoj možemo naći recimo u "Hrvatskom slovu" od 22. travnja 2005. gdje Zoran Vukman u tekstu "Komunisti ne mogu biti antifašisti" govori o onima "koji su u ime Ozne, Udbe (ist. J.P.) i Partije proganjali i ubijali", pa kaže: "Nitko se za njihove zločine nije ispričao, i nitko se među njima ne kaje. Štoviše, ideološki baštinici takvog represivnog totalitarnog duha pokušavaju i danas svoje neistomišljenike ušutkati istim optužbama i istom ideološkom retorikom, kao što su to činili negdašnji komesari i inženjeri duša."
Kao da g. Vukman govori o p.t.-u i ovim njegovim optužbama, zar ne? Naime, iz ovog suđenja vidljivo je da se jedan voditelj jednog od odjela Udbe ne samo ne kaje već još uvijek optužuje!
Pri tome se p.t. smatra odvjetnikom vlasti iz vremena kada je naša polemika vođena pa me umjesto njih tuži za izrečenu tvrdnju (Ž, točka (12)). Drugim riječima, nije problem što mnogi zločinci iz tog vremena još i danas nisu odgovarali za svoje zločine, što njihovi sljedbenici onemogućavaju čak i da se načine popisi tih žrtava, već sam kriv ja zato što takve nazivam komunistima odnosno jugokomunistima, kao npr. beogradske šefove raznoraznih odjela Udbe!

Drugi navod je također dan u nepotpunom obliku i glasi: "(već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije Šefka ef. Omerbašića i predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana)", a radi se o potpisnicima HONOS-ovog "Zahtjeva 150 hrvatskih uglednika Vladi RH u slučaju Gotovina". Naime, potpisnike p.t. kleveće u svom tekstu iz NL od 21. ožujka nazivajući ih "najtvrđim klerikalno-hadezeovskim lobijem"! Dakle, za svoje vrijeđanje muftije Šefka ef. Omerbašića i tadašnjeg predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana - optužuje mene! Zar takvo ponašanje ne ukazuje na svemoćnog šefa odjela Udbe koji smatra da može vrijeđati i jednog muftiju i jednog predsjednika HAZU, a da se njemu ne smije reći da je jugokomunista, iako sam dokazuje Sudu da je bio voditelj odjela Udbe u – Beogradu? Uostalom, zar u svojoj Žalbi nije vrijeđao i ovaj Sud?

Pri tome je znakovito istaći da u mom tekstu od 3. travnja 2002. jasno stoji da se radi o HONOS-ovom Zahtjevu, a da p.t. uporno neistinito tvrdi da se radi o mom tekstu.
Tako i u Žalbi na str. 6 kaže: "Protiv EU okr. jasno demonstrira i sa svojim 'tekstom podrške A. Gotovini'. P.t. u nastavku teksta optužuje i ovaj Sud: "- što po tom Sudu 'nije političko opredjeljenje'!" Da ironija bude veća, nedavno je njegov sin i moj prijatelj Nenad Ivanković nastupao u TV-emisiji "Nedjeljom u 2". Pitanje je bilo "Jeste li za Gotovinu ili EU". Od 35.000 glasova 92 posto je bilo za ono što je zastupao njegov sin: ZA GOTOVINU! Nadam se da u daljem postupku p.t. neće opet mene optužiti i za ovo! Jer predsjednik HONOS-a je njegov sin, pa i najvjerojatniji autor teksta koji p.t. pripisuje meni!
Nevjerojatno je da p.t. optužuje Sud što je dopustio da se ustanovi neistinitost njegovih navoda (Ž, str. 5): "Uz navedeni diskriminatorski odnos ide i činjenica, da je Sud stvorio klimu kao da se sudi p.t., što potvrđuju pitanja -... zna li tko je pisao 'tekst podrške za generala Gotovinu' i sl. ... Po mišljenju p.t. Sud to nije smio dopustiti. Uputnije je bilo pitati okr. što mu u aktualnim pitanjima trebaju stvari od prije pola stoljeća..."
Jasno je zašto p.t. smatra da Sud nije smio dopustiti ovakva pitanja. Zato što je jasno da je HONOS-ov tekst mogao napisati predsjednik HONOS-a Nenad Ivanković, a ne opt. kao jedan od potpisnika koji nije ni član HONOS-a – kako lažno tvrdi p.t.!
Dapače Nenad Ivanković je i potpisnik ovog teksta pa je očito kako p.t. smatra i svog sina pripadnikom "najtvrđeg klerikalno-hadezeovskog lobija". Dakle očito je da je p.t. napao i svoga sina i da ja upravo branim njegova sina od napada p.t.-a, kao što sam i odlučio govoriti o vjerodostojnosti p.t.-a upravo zato što je napao jednu hrvatsku pravednicu, koja je u tom momentu bila mrtva, i jednog svećenika. Zato smo predložili da Sud pozove za svjedokinju tajnicu HONOS-a gđu Biserku Cetinić koja je mogla posvjedočiti je li upravo Nenad Ivanković pisao tekst podrške generalu Gotovine.
Dapače treba napomenuti kako je p.t. na taj način u polemiku o Stepincu uvukao generala Gotovinu upravo zato što je njegov sin napisao knjigu o generalu Gotovinu „Ratnik“ koja je bila prva na svim listama čitanosti. Dakle, p.t. je i na taj način napao svog sina, a ja sam njegova sina u toj polemici branio.
Pri tome ponovno napominjem da je p.t. u našoj polemici o Stepincu potpuno neprilično "za potpunu sliku Pečarićeve ekshibicije" pisao o generalu Gotovini. Dakle, u polemici koja se odnosi na stvari od prije pola stoljeća p.t. – a ne okr. - uvodi aktualne stvari.

2. d) Već prethodna rečenica pokazuje kako sam bio u pravu kada sam tvrdio "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš." Iz samog mog teksta razvidno je da se moja prva rečenica odnosi na njegovu uvredljivu tvrdnju danu i u naslovu njegova prethodnog teksta "Pečarić se izrugava čitateljima". Dakle, ponovo sam kriv zato

što sam rekao za p.t. ono što je on prethodno tvrdio za mene. Zar i to ne pokazuje da se radi o voditelju jednog od odjela Udbe?
Slijedeća rečenica se odnosila i na česte lažne tvrdnje p.t. da sam ja autor za neke tvrdnje, za koje je lako pokazati da to nije istina, kao npr. da ja "smišljam da je Stepinac 'otrovan'" i sl. Zar i to ne govori o mentalitetu voditelja jednog Udbinog odjela?

2. e) P.t. tvrdi da su neistinite i moje tvrdnje da je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama… a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."
U spomenutoj seriji "Duga mračna noć" koja je snimljena po istinitim događajima vidljivo je kako je Ozna bila i iznad političkih vlasti. Dakle, poslije priznanja p.t. da je voditelj "njemačkog" odjela Udbe, a pozicija Udbe nije bila drugačija od one koju je imala Ozna, jasno je da je takva optužba p.t. doista smiješna. Pri tome nije od velike važnosti koliko je dugo bio p.t. na poziciji voditelja operativnoga odjela, jer je sigurno itekako morao zaslužiti tako veliku poziciju u Udbi!
Dakle, razmatranje takve optužbe povlači za sobom pitanje – kako sam već napomenuo - koliki je udio p.t.-a u zločinima nad Nijemcima, odnosno kakve su njegove "zasluge" u vrijeme kada su se zločini i nad Nijemcima i nad drugima odigrali? Naime, poslijeratni zločini su se odigravali u vrijeme od završetka rata pa i do godine kada je p.t. i postao šef jednog operativnog odjela Udbe. A zločin je zločin bez obzira učinjen nad Hrvatima ili Nijemcima! Nadam se da će i ova tužba p.t.-a pomoći da se u budućnosti više proučavaju i poslijeratni zločini nad Nijemcima, a u sklopu toga doznat će se i uloga p.t.-a, tj. kako je on zaslužio tako visoku poziciju u Udb-i. Kao što sam rekao na to nas obvezuju i najnovija rezolucijaVijeća EU-a.

2. f) Nevjerojatna je i optužba za moje riječi: "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."
Prvo, p.t. u prilogu Žalbe daje svoj završni govor u kome tvrdi da sam ja "po ustaškoj formuli izmislio i 'državotvorne Hrvate'" što je očita neistina jer je sigurno poznato da taj termin koriste mnogi u današnjoj Hrvatskoj, a p.t. ničim ne može dokazati da sam ga ja prvi koristio. Dapače, u samoj Žalbi str. 9. tvrdi: "'Državotvorne Hrvate' izmislili su ustaše za sebe i svoje sljedbenike. Ustav RH im ne priznaje (kao ni NDH), po njemu u nas postoje samo ravnopravni – politički Hrvati, uključujući i hrvatske Srbe, koje okr. toliko mrzi!"
Dakle, po p.t.-u termin "državotvorni Hrvati" izmislio je Pečarić, odnosno ustaše! Očito je kako p.t. na taj način tvrdi da sam ja USTAŠA, iako mu je poznato da sam rođen 1948. godine! To je pravi "voditelj operativnog odjela Udbe". Mogu zamisliti koliko je Hrvata, Nijemaca i dr. ubijeno u tim poslijeratnim vremenima na osnovu ovakvih konstrukcija koje nam ovdje demonstrira ovaj bivši voditelj operativnog odjela Udbe.
I ne samo da sam po p.t.-u jednak Paveliću, da sam ustaša već i mrzim Srbe. Vjerojatno bi takva optužba u vrijeme dok je p.t. bio voditelj operativnog odjela

Udbe bila dovoljna da me likvidira ili osudi na dugogodišnju robiju iz koje bih možda i izašao živ. Naravno, ne smije mu se odgovoriti da je to vjerojatno zato što smo zahvaljujući Tuđmanu i hrvatskim braniteljima pobijedili te njegove ljubljene Srbe koji su i po rezoluciji Vijeća sigurnosti UN-a agresori na RH. Mogu samo zamisliti kako je tek vodio svoj operativni odjel u Udbi i kako je do tog položaja stigao.
Smatra li Sud doista da je moja tvrdnja kako je p.t. "srpski sluga" gora od njegove o tome da ja mrzim bilo koji narod pa uključujući i onaj koji je izvršio agresiju na moju zemlju i moj narod? Da mrzim neke meni veoma bliske ljude!? Za mene je upravo "biti srpski sluga" i definicija za one koji mogu raspravljati u negativnom kontekstu mrzi li netko agresore na tvoju zemlju. Zar nije njihov sluga onaj koji misli da bi ih trebalo voljeti ili čak biti ravnodušan na agresore na svoju zemlju i svoj narod?

Već sam konstatirao i u ovom tekstu ono isto što smo pokazali i na Sudu, a to je da p.t. zna da je pisac teksta o Gotovini sin p.t.-a, i da je p.t. napao tekst, koji je napisao njegov sin, u članku iz NL od 21. ožujka (molim Sud da ustanovi postoje li u točki 5. tog članka p.t.-a njegovi komentari. (1-3) koji se odnose na taj tekst). Međutim, p.t. lažno i uporno ponavlja: "Ne birajući sredstva u svojoj mržnji, okr. u svoj tip 'ad hominem' uvlači i članove obitelji p.t. što je nisko i nimalo akademski!" (Ž, str. 9)
Dakle, p.t. - u polemici sa mnom o Stepincu - napadne tekst koji je o Gotovini najvjerojatnije napisao njegov sin, a koji sam ja samo supotpisao sa još 550-tak hrvatskih uglednika, a kada ja dalje spominjem njegova sina – onda sam ga ja "nisko i nimalo akademski" – uvukao u polemiku. A ne on! A potpisnike teksta– dakle i svog sina – naziva najtvrđim klerikalno-hadezeovskim lobijem.

Spomenut ću, s tim u svezi, još i činjenicu da je u vrijeme kada se p.t. uključio u moju polemiku s Goldsteinima bila u tijeku tužba jednog od Goldsteina protiv sina p.t.-a g. Nenada Ivankovića! Dakle, čak i da nije napao tekst koji je vjerojatno napisao njegov sin, da ga nije proglasio, zajedno sa svim supotpisnicima, "najtvrđim klerikalno-hadezeovskim lobijem" i time ga izravno i nisko uvukao u ovu polemiku, njegov sin bi bio posredno uvučen u nju, jer doista je otužno da se otac svrstava – ničim izazvan – na stranu onih koji mu optužuju sina.

Pri tome nam p.t. 4-5 puta čita pismo koje mu je napisao sin 1990. Pri tome svjesno obmanjuje ovaj sud jer ne govori ono što Vama ne mora biti poznato, ali jest mnogima u Hrvatskoj. Znamo da je poluistina mnogo gora od laži i njome se služi p.t. kad govori o svom odnosu sa sinom. O tome piše „Globus“ od 15. 10. 2004. u Tekstu „Sin protiv tate“ koji je dio većeg teksta „20 najvećih hrvatskih svađa“. Evo tog teksta:
„Do javnog sukoba oca Vonte i sina Nenada došlo je početkom devedesetih, kad je mlađi Ivanković počeo vatreno podupirati politiku Franje Tuđmana, a stariji Ivanković bio jedan od njegovih najžešćih javnih protivnika. I dok je Nenad

Ivanković zagovarao i branio svaki potez Franje Tuđmana, Vonta Ivanković žestoko ga je napadao i osporavao. Vrhunac sukoba dogodio se nakon jednog intervjua Nenada Ivankovića u kojemu je ustvrdio da je njegov otac počinio nad njim kulturocid jer ga nije krstio u crkvi. To je toliko ražestilo Vontu da je sina javno napao zbog političke prevrtljivosti, a optužio ga je da je na stranu Franje Tuđmana prešao iz karijerističkih pobuda izdavši ono za što su se Vonta i njegova obitelj borili cijeli život. Od tada svako toliko Zvonko Ivanković Vonta napada sina Nenada zbog njegovih političkih stajališta (istakao J.P.).“

Otužno je i to što u Žalbi koju je Općinski sud primio 3. kolovoza 2004. govori o sinovom pismu iz 1990. godine, a u isto vrijeme piše sinu otvoreno pismo - dakle 9. kolovoza 2004. – u kome mu zamjera što mu se nije pridružio u njegovim lažnim optužbama protiv mene!
Sudu smo priložili i odgovor Nenada Ivankovića na to otvoreno pismo p.t.-a, a posebno bih upozorio na dio kada g. Nenad Ivanković kaže da je
„u ranoj mladosti jedno vrijeme živio s majkom (nakon što su mi se roditelji rastali), te jedva deset godina s ocem, i to ne u kontinuitetu. Od osamdesete godine sam se uzdržavam i školujem, živim posve odvojeno od oca“.

2. g) U ovoj točki je po p.t.-u neistinita tvrdnja što sam citirao pjesmu Ivana Gorana Kovačića: "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje… Za pobjede nove, nova nadahnuća."
Naime, on, kao što je pokazano da to radi i u Žalbi, u prethodnom tekstu (NL, 9. travnja) tvrdi da je moje ponašanje inkvizitorsko, kao da sam ja bio voditelj jednog od operativnoh odjela Udbe – a ne on, pa sam mu ja „obnevidio u svojoj mržnji“. On je valjda voditelj operativnog odjela UDBE postao iz ljubavi. On smije klevetati, ali mu se ne smije uzvratiti tvrdnjom da on "mrzi državotvorne Hrvate"!
U Žalbi p.t. tvrdi, opet obmanjujući Sud,: "Svojom tipičnom metodom okrivljenik je iz cjeline Goranove ratne poeme 'Jama' izvukao stihove, koji su se odnosili isključivo na fašističke koljače onoga vremena ("Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Za pobjede nove, nova nadahnuća...) – da bi ih 'aktualizirao' na obrazu tužitelja: 'mržnja je Vonti i njegovima bila kulturno-umjetnički rad!" I takvi su falsifikati – po tom Sudu – 'pravo na slobodno mišljenje'!"
Lako je provjeriti da ja navodim riječi pjesme "Mrzimo vas!" koja je tiskana u "Građi za kulturno-umjetnički rad", 1943 g. str. 13. (vidjeti NL od 16. travnja 2002.). Akademik Dubravko Jelčić u Povijesti hrvatske književnosti, Zagreb, 2004. konstatira za Gorana: "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja, napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom Mrzimo vas! ili oda Komunističkoj partiji, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana."

Očito je da se falsifikatima služi p.t. - a ne opt. - jer ja nigdje nisam spomenuo poemu "Jama" u svom tekstu, već sam jasno dao referencu gdje je pjesma tiskana. Dao sam i naslov pjesme, a svako iole pismeniji zna da je pjesma koja je dana sa svojim naslovom jedna cijelina. Zašto je p.t.-u trebala neistina da je to dio Goranove „Jame"?
A moj odgovor nije bio pisanje o Goranu, jer bih vjerojatno i ja – kao što je to učinio akademik Jelčić - spomenuo i veličanje krvnika Staljina. Pisao sam o onima kojima su – izgleda – na stotine tisuća poslije rata ubijenih Hrvata "fašistički koljači onoga vremena". Jer znamo da nisu ubijani samo neprijatelji na bojnom polju već i žene, starci ... Pa valjda moj suradnik profesor Styan nije kao dijete bio fašistički krvnik, ako je kao Nijemac potpadao pod nekakav komunistički "njemački odjel" i protjeran iz svoje kuće.
Dakle, iz moga teksta je razvidno da mislim na učinak koje su mogle Goranove riječi učiniti na one koji su učinili te stravične zločine i tijekom rata i poslije njega. P.t.-u je jasno da govorim o mogućem utjecaju ovih stihova na one koji su potom zaslužili da vode operativne odjele Udbe, Ozne i sl. A onda ti govore kako je netko drugi "obnevidio u svojoj mržnji" – a ne oni!
Jasno možemo sebi predočiti ulogu voditelja jednog operativnog odjela Udbe, i kakvi su ljudi radili u toj organizaciji kada p.t. za mene (T, str. 7) piše da "sustavno širim mržnju prema Srbima". Uzgred u mojoj familiji ima dosta Srba, jer kod nas u Boki mješovite obitelji su pravilo! Ali to ne znači da nisam i neću i dalje optuživati sve one koji provode velikosrpsku politiku. A sve one koji napadaju one koji se bore protiv velikosrpske politike tvrdeći da "sustavno šire mržnju prema Srbima" i dalje ću nazivati srpskim slugama, jer to doista i jesu.

Razglabanja p.t. o tome da njega ne možemo optuživati za sve zločine komunista su smiješna, jer mi u polemici govorimo o njegovoj vjerodostojnosti kada se govori o razdoblju u kojem je p.t. napredovao do voditelja jednog operativnog odjela Udbe, a njegov razlaz sa SKH, o kome on govori (Ž. str. 7), dogodio se mnogo kasnije. Naime, teško p.t. može ikoga lako uvjeriti da on kao voditelj jednog od operativnih odjela Udbe nije imao ništa s zločinima koji su se izvršili nad Njemcima u vrijeme kada je on napredovao u službi doguravši do šefa takvog operativnog odjela Udbe. Ali u polemici nije ni bilo pitanje utvrđivanja njegove odgovornosti već njegove vjerodostojnosti!

2. h) Što se tiče moje rečenice "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori." predlažem da se na Sudu „pogledaju" (u navodnicima jer vjerujem da ste ih vidjeli) scene tadašnjih mučenja koje su dane u seriji "Duga mračna noć" s napomenom da su u literaturi opisana mnoga još stravičnija mučenja u tim zatvorima.

Dakle, iz izloženog je jasno da se na p.t. mogu primijeniti njegove riječi: "kipuća ideološka mržnja" prema svemu što je nacionalno i vjersko ne sprječava ga da

sustavno koristi neistine i "čudovišne konstrukcije" na štetu okrivljenika, upravo zato što je okrivljenik u svojim publicističkim radovima i knjigama raskrinkavao i još uvijek to radi s onima koji pokušavaju prikriti zločine nad Hrvatima tijekom i nakon Drugog svjetskog rata. To postaje jasno kada se zna da sam ja to radio u nizu tekstova i u knjigama:
1) Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Drugo izdanje: Srpski mit o Jasenovcu I: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Element, Zagreb, 2000.
2) Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.
3) Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.
4) Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.
5) Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.
6) Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003.

S obzirom da je p.t. u tom razdoblju – po vlastitom priznanju Sudu – bio voditelj jednoga od operativnih odjela zloglasne Udbe, očito je kako je osobno zainteresiran da se na sve moguće načine istražuju navodni zločini drugih, pa tako i blž. Stepinca, samo da ne bi na red došli oni koje je provodila organizacija u kojoj je obavljao veoma visoku funkciju. Otud i ova tužba i niz neistina u njoj! Zato se p.t. ne ustručava ni od klevetanja samog Suda! Ali, ako ništa drugo rezolucija Vijeća EU o zločinima komunizma učinit će da i to dođe na red.
Za ovaj Sud, međutim značajno je ustanoviti je li upravo p.t. postavio pitanje vjerodostojnosti određenih ljudi, i je li opt. tek tada u polemici počeo govoriti o njegovoj vjerodostojnosti. Kada to Sud ustanovi postat će očito da je upravo p.t. želio naškoditi ugledu i časti optuženika, a ne obrnuto!"

Sud je opet presudio u moju korist, a Zvonko Ivanković Vonta je napao i sutkinju tvrdeći da je to politički sud. Valjda je to bilo po prvi put u povijesti da je neki tužitelj tvrdio da je sud gdje on tuži – politički. Ali od Vonte se doista može svašta očekivati, zar ne?

Mladen Pavković: *Razgovori s Josipom Pečarićem*, Koprivnica, 2006.

PROF. DR. SC. BRANIMIR LUKŠIĆ, PORTAL HKV-A, 2022.

B. LUKŠIĆ: KROATOFOBNI NABOJ OBITELJI GOLDSTEIN

29. listopada 2012.

PREZENTACIJA KNJIGE „ZABRANJENI AKADEMIK . PRIJEVAROM U HAZU?!" AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Knjiga koju prikazujemo autora akademika Josipa Pečarića nosi naslov „ZABRANJENI AKADEMIK, Prijevarom u HAZU ?!" Ona je tiskana u Zagrebu u vlastitoj nakladi 2012. godine. Knjiga sadrži pisma autora upućena nekim medijima, HAZU, pojedinim osobama, zatim razgovore s autorom i zaključak pod rječitim naslovom „netolerantni revizionisti". U prilozima knjige nalaze se doprinosi ovoj temi uglednih osoba znanosti i kulture u Hrvatskoj.

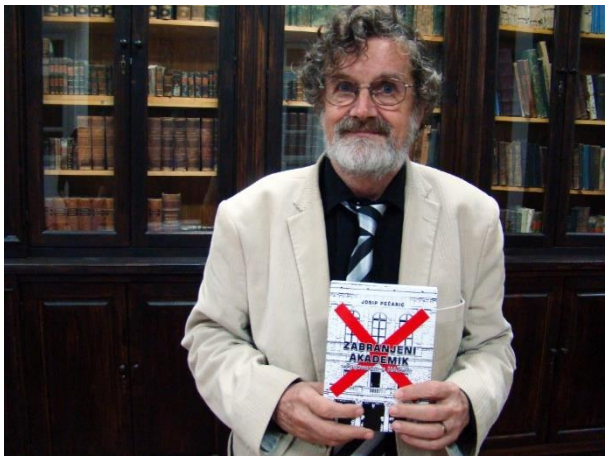

U ovom prikazu ne ću ulaziti u ocjenu znanstvene zasluge prof. dr. sc. Ive Goldsteina da bude primljen u HAZU jer je to izvan moje struke i profesionalnog bavljenja. No knjiga otvara neke teme koje su od šire važnosti za znanost uopće i za demokraciju, i na njih ću se večeras osvrnuti.

Povijesna je istina trajni dijalog s prošlošću, jer je povijest trajni proces interpretacije. Sama selekcija jednih, a ne drugih aspekata nekog povijesnog događaja ovisi o našoj prosudbi što je povijesno važno. U drugo vrijeme neki drugi aspekti jednog povijesnog događaja, do tada zanemareni, mogu biti važni. Stoga povijesnom događaju ne pripada samo njegova prošlost, nego i njegova sadašnjost i budućnost koja se ne očituje bez nas, nego s nama i kroz nas. Ali eventualno naglašavanje novih aspekata prošlih povijesnih događaja nikada ne smije uključivati iskrivljavanje njihovih već otkrivenih i poznatih aspekata, jer se tada povijest prekraja, krivotvori, i od znanosti pretvara u ideologiju. To ne bi bilo dijalogiziranje s prošlošću radi otkrivanja još neotkrivenih aspekata povijesne stvarnosti, nego silovanje povijesne stvarnosti.

Povijest je znanost, a ne sredstvo političke propagande

Srbija *Samo između ožujka i svibnja 1942. u beogradskom logoru Sajmište bilo je ugušeno u posebnim plinskim kombijima približno 7500 Židova, polovica od svih srpskih Židova. U Nedićevoj Srbiji je do kraja rata ukupno stradalo oko 15000 Židova, tj. 94% od čitavog židovskog stanovništva Srbije, tako da su njemačke vlasti izjavile da je Srbija prva zemlja u Europi koja je „judenfrei", slobodna od Židova.*

Uzmimo jedan primjer. Za vrijeme Drugoga svjetskog rata postojala su tri vojnopolitička pokreta na području Hrvatske: jugoslavenski četničko-rojalistički pokret za očuvanje kontinuiteta kraljevine Jugoslavije s granicama od Vardara do Alpa, jugoslavenski integralistički pokret na čijem su se čelu nalazili komunisti sa strategijom socijalističke revolucije i za sovjetsku komunističku Jugoslaviju od Makedonije do Julijskih Alpa i Koruške, i separatistički ustaški pokret za samostalnu hrvatsku državu. Na području Hrvatske ova su tri pokreta vodila građanski rat u uvjetima fašističke okupacije, u kojemu je svaki od njih počinio zločine. Uveličavanje zločina isključivo jedne zaraćene strane ne daje autoru ovakvog ideološkog iskrivljavanja povijesti oznaku profesionalnog povjesničara, nego ideološke propagandiste. Jer, kako kaže Vladimir Mrkoci u prilogu ove knjige, povijest je znanost, a ne sredstvo političke propagande. A tako Ivo Goldstein postupa.

Zar on ne zna da su npr. u Srbiji za vrijeme njemačke okupacije i pronacističke Nedićeve vlasti bila na zlu glasu osobito dva logora, Banjica i Sajmište. Samo između ožujka i svibnja 1942. u beogradskom logoru Sajmište bilo je ugušeno u posebnim plinskim kombijima približno 7500 Židova, polovica od svih srpskih Židova. U Nedićevoj Srbiji je do kraja rata ukupno stradalo oko 15000 Židova, tj. 94% od čitavog židovskog stanovništva Srbije, tako da su njemačke vlasti izjavile da je Srbija prva zemlja u Europi koja je „judenfrei", slobodna od Židova. Zašto se ovo prešućuje kad se govori o stradanju Židova na ovim prostorima? S druge strane zašto Ivo Goldstein ostavlja dojam, da je čitav hrvatski narod odgovoran za zločine koji su se tijekom Drugoga svjetskog rata u tom Hrvatskoj dogodili? Kao hrvatski Židov Goldstein bi morao biti svjestan nepravde ako bi se cijeli židovski narod proglasio odgovornim za mučenje i smrt bogočovjeka Isusa Krista.

Industrija holokausta

Za Ivu Goldsteina nije problematična ni optužba o genocidnosti Hrvata kada se ta genocidnost povezuje s „Olujom". On svaki pokušaj faktografske korekcije ovih krivotvorina naziva „revizionizmom", nazivom iz rječnika komunističke terminologije. Američki Židov Norman Filkenstein u svojoj knjizi, koja je pokrenula široke rasprave, pod naslovom „Industrija holokausta. Razmišljanje o eksploataciji židovske patnje", kritizira, kako on kaže, „industrijalizaciju holokausta". Imam dojam, da je ovoj industrijalizaciji podlegao i Ivo Goldstein. Stoga u knjizi koju prikazujemo istinito kaže Marko Curać, da povjesničari koji izvode zaključke iskrivljujući premise ne mogu biti znanstveno relevantni. Možemo zamisliti koja bi se halabuka s pravom digla da je neki židovski pisac napisao knjigu koja opisuje sve židovske zločine u izraelsko-arapskim ratovima prešućujući ili umanjujući zločine druge strane? Kako bi on bio dočekan u Izraelu?

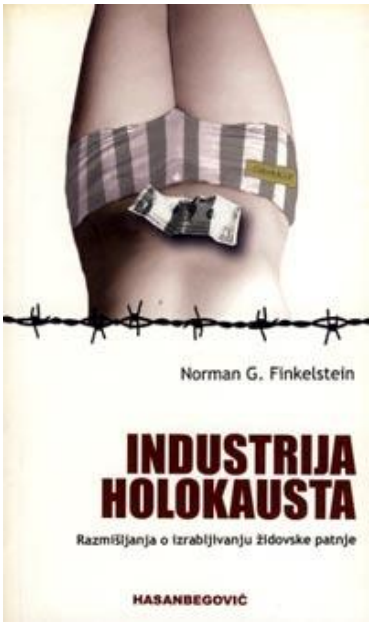

Ivo Goldstein zna, da jednostrano, tendenciozno i iskrivljeno prikazivanje povijesnih događaja na tlu Hrvatske na štetu Hrvatske ima za posljedicu razdor i sprječavanje pomirbe među Hrvatima koje su kroz povijest nastojale međusobno zavaditi njima strane ideologije. Takvo iskrivljeno prikazivanje događaja iz hrvatske povijesti je pokušaj da se razori i razmrvi hrvatsko narodno biće i da se kroz zajedničku krivnju svih naroda bivše Jugoslavije ponovno oživi krvava utopija o potrebi regionalne društveno-političke integracije slične onima, koje su zbog velikosrpskog etničkog ekspanzionizma katastrofalno završile za Hrvate. Već je Ivo Pilar označio ishod ovakvog krivotvorenja povijesti kad je kazao: "Oni (Srbi) postaviše teoriju, da su Hrvati i Srbi dva imena jednog naroda koji su nastali povijesnim diferenciranjem, dok srpsko-hrvatski nacionalizam zahtijeva integraciju, vraćanje na jedinicu...Ta je integracija dakako ispala po ovom shemi: biće srpstva nosi žig njihove vjere, pravoslavlja, osobito u političkom pogledu, što u Hrvata nipošto nije slučaj. Srbi bijahu tako u političkom pogledu nepromjenljivi, a Hrvati promjenljivi, i čitava „integracija" bi išla na štetu hrvatskoga bića, tj. Hrvati bi se imali postupno posrbljivati i od zapadnjaka postati istočnjaci". (Südland -Pilar „Južnoslavensko pitanje", Varaždin 1990.str.366.).ž

Strategija Takvo iskrivljeno prikazivanje događaja iz hrvatske povijesti je pokušaj da se razori i razmrvi hrvatsko narodno biće i da se kroz zajedničku krivnju svih naroda bivše Jugoslavije ponovno oživi krvava utopija o potrebi regionalne društveno-političke integracije slične onima, koje su zbog velikosrpskog etničkog ekspanzionizma katastrofalno završile za Hrvate.

Pilar je vrlo otvoren u slijedećem citatu:" Srpsko-hrvatski narod nije nikad postojao niti će ikad postojati, on je umjetna tvorevina mašte, koja nema veće vrijednosti od hrvatskog ilirizma i jugoslavenstva, i kojoj je suđeno, da se nakon

duljeg ili kraćeg opstanka prizna srpstvom, ili pak hrvatstvom". (Südland-Pilar, op.cit. str. 312.). Osim toga tako jednostrano prikazivanje događaja na hrvatskom povijesnom, etničkom i kulturnom prostoru, kako to radi Ivo Golstein, ima za posljedicu stvaranje osjećaja kolektivne krivnje u hrvatskom narodu, kao i podržavanje i produbljivanje mržnje i neprijateljstva ne samo među narodima koji žive na ovim prostorima, nego i unutar hrvatskog etničkog tijela. Nakana je ovakvih povijesnih krivotvorina da se jedan ponosan državotvoran narod duge i bogate tradicije pretvori u međusobno otuđenu gomilu nesvjesnu svoje prošlosti, u gomilu bez korijena koja je k tomu opterećena kompleksom krivnje i manje vrijednosti, s kojom se gomilom onda lakše može manipulirati.
Kod ovog jednostranog i netočnog prikazivanja nedavne povijesti hrvatskoga naroda Ivo Goldstein se služi mantrom „antifašizma", kako to veli profesor Vladimir Mrkoci u ovoj knjizi. No ne samo da se hrvatskome narodu ne može imputirati fašizam, nego kritika fašizma bez kritike komunizma je negacija demokracije. Jer, kako je rekla njemačka spisateljica Hanna Arendt, koju su u logoru nacisti mučili, nitko nema moralno pravo biti antifašist tko nije istodobno i antikomunist.

Borba protiv Bleiburga

U ovo ideološko iskrivljavanje i pristrano prikazivanje hrvatske povijesti od strane Ive Goldsteina spadaju i njegova borba protiv Bleiburga, njegove uskogrudne i nepovijesne ocjene o Stepincu i protukatolički naboj koji se očituje u njegovim uradcima , o čemu u prilozima ove knjige pišu Jure Krišto, Vladimir Geiger, Mario Jareb, Vladimir Mrkoci, Frano Glavina i drugi. Ivo Goldstein i njegov otac Slavko Goldstein napadaju zagrebačkoga nadbiskupa i hrvatskoga mučenika Alojzija Stepinca u tipičnoj tradiciji komunističke historiografije predbacujući mu simpatije za NDH.

Pogledom na povijesni opus Ive Goldsteina nužno se nameće pitanje, otkud kod njega ovaj rušilački sindrom, ova pobuda za razaranje hrvatskog identiteta, koja namjerava sve hrvatsko raščovječiti , izobličiti, koja se proteže i na Rimokatoličku crkvu kojoj pripada preko 80% hrvatskoga naroda? Otkuda ova vizija hrvatske povijesti kroz stereotipne naočale koje stalno pokazuju sukob između „ustaša" i

„antifašista" i to više od pola stoljeća nakon što su zemlje koje su bile kolijevke fašizma i nacizma izvršile svoju nacionalnu pomirbu? Čovjek se ne može oteti zaključku, da Goldsteinu i njemu sličnima ne smeta toliko nepostojeće i izmišljeno slovo „U" koje oni vide na hrvatskom čelu koliko im smeta hrvatsko čelo.

Kroatofobni naboj

Evo na završetku ovoga prikaza jedan nedavni primjer koji bi mogao potkrijepiti ovaj zaključak, a koji je objavljen u mjesečniku „Nacija" za listopada 2012. godine. Primjer govori o kroatofobnom naboju obitelji Goldstein. Otac Ive Goldsteina, Slavko Goldstein , koji nije nikad studirao povijest, niti je ikad završio ijedan fakultet, no koji je danas za ljevicu u Hrvatskoj ugledni i uvaženi povjesničar, nedavno je objavio knjigu pod naslovom „Četrdesetprva – godina koja se vraća". Ovih je dana ta knjiga svečano predstavljena u Beogradu u prepunoj velikoj dvorani Kolarčeve zadužbine. Oni koji su došli na prezentaciju, a 1991. godine bacali cvijeće na tenkove koji su kretali na Vukovar i Hrvatsku, cvali su u dvorani od sreće. Goldsteinova im je knjiga napokon priznanje, da su 1991. pravilno nanjušili Hrvate i krenuli u sveti rat protiv ustaša. Autor ovoga teksta u „Naciji".

Zvonimir Hodak, nastavlja:" Goldstein je Židov, pa zamislite da se neki židovski pisac domisli napisati knjigu koja opisuje sve židovske zločine u izraelsko-arapskim ratovima. Prezentaciju ovakve knjige zamislite da održi u nekoj dvorani koja se nalazi u pojasu Gaze, a u kojoj bi sjedili zajedno pripadnici Hamasa, Al Fataha i Hezbolaha! Nagradno pitanje glasi: kako bi on bio dočekan u Izraelu? Danas i apolitična mladež zna da je Srbija sa svojom JNA izvršila agresiju na Hrvatsku, okupirala trećinu hrvatskog teritorija, napravila teške zločine od Vukovara do Škabrnje tako da je čak i međunarodna zajednica bila prisiljena proglasiti Miloševića balkanskim krvnikom. Sve to ipak nije omelo nezavršenog studenta Goldsteina da odlepršа u Srbiju i da svojom tobože povijesnom knjigom dade njima za pravo sve što su radili Hrvatima u Domovinskom ratu!"

Mediji *Velika većina tiskanih medija u Hrvatskoj ne objavljuju ono što se protivi njihovom ideološkom obrascu, odnosno ideološkom obrascu njihovih inozemnih cenzora i pokrovitelja. Sloboda tiska u Hrvatskoj vrlo često znači podjelu društva*

u dvije skupine, u skupinu koja se smije publicistički iživljavati, i onu koja je izvrgnuta tom iživljavanju.

Tako piše Zvonimir Hodak u mjesečniku „Nacija". Tako otac, a evo kako sin. Da uzmem samo jedan od mnogih primjera. Knjiga Ive Goldsteina „ Hrvatska 1918-2008" isto je jedan takav pamflet koji vrijeđa žive i mrtve Hrvate., kako to u prilogu knjige koju večeras prikazujemo piše profesor Slobodan Lang.
Čitatelji ove knjige koju večeras predstavljamo mogu postaviti pitanje, zašto njezin autor akademik Pečarić nije mogao sve ovo pojasniti i prikazati u tiskanim medijima u Hrvatskoj, nego je bio prisiljen napisati to u posebnoj knjizi koju je privatno izdao? Poznavatelju medijskog prostora u Hrvatskoj to je sasvim jasno. Velika većina tiskanih medija u Hrvatskoj ne objavljuju ono što se protivi njihovom ideološkom obrascu, odnosno ideološkom obrascu njihovih inozemnih cenzora i pokrovitelja. Sloboda tiska u Hrvatskoj vrlo često znači podjelu društva u dvije skupine, u skupinu koja se smije publicistički iživljavati, i onu koja je izvrgnuta tom iživljavanju.
Tako se ni „slučajni" Predsjednik Vlade u Republici Hrvatskoj nije udostojao odgovoriti na preko deset pisama koja mu je uputio akademik Pečarić , a radilo se o najbitnijim i najhitnijim pitanjima nacionalne i državne opstojnosti . I u ovoj knjizi , kao i u svojim drugima, akademik Pečarić ukazuje na zablude koje su uhvatile korijen u hrvatskome društvu, na zatornike hrvatske državne samobitnosti Zato čestitam akademiku Pečariću da je velikim naporom, pored svoga profesionalnog znanstvenog rada za koji je dobio priznanja i pohvale po cijelome svijetu, smogao snage da razotkrije neistine pseudopovjesničara i da putuje po Hrvatskoj i po Bosni i Hercegovini pronoseći povijesnu istinu usprkos onom upozorenju koje je izrekao Oscar Wilde, da onaj tko stalno govori istinu prije ili kasnije biva u tome uhvaćen. No završimo stihom hrvatskog pjesnika Ivana Mažuranića koji u ovoj knjizi navodi profesor Vladimir Mrkoci

„ Mišad grize , ali po tlih gmiže,
Sam sur oro pod nebo se diže".

Prof.dr. sc. Branimir Lukši
https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/i-lj/luki-branimir/13289-b-luksic-kroatofobni-naboj-obitelji-goldstein.html

ZAŠTO MIROSLAV TUĐMAN NIJE BIO PROFESSOR EMERITUS? / DRUGO PROŠIRENO IZDANJE, ZAGREB, 2023.

JE LI I MIROSLAV TUĐMAN REVIZIONIST? 2.

(JOŠ UVIJEK NE ZNAMO ZAŠTO PROF. TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS!?)

Poštovani g. Mislave,
Zahvaljujem se na Vašem komentaru mog e-maila kolegi sa Filozofskog fakulteta:

Naslov:RE: JE LI I MIROSLAV TUĐMAN REVIZIONIST?
Datum:Mon, 14 Jun 2021 10:34:38 +0200
Šalje: Mislav
Prima: 'Josip Pecaric' <pecaric@element.hr>

Poštovani Akademiče,
iako je vaše pitanje sigurno bilo retoričko - svaki istinoljubiv znanstvenik je nužno revizionist. Problem je što u „akademskoj zajednici“ ima puno onih koji nisu istinoljubivi i(li) nisu znanstvenici.
Čestitam vam na upornosti i svako vam dobro želim
Mislav

Jasno je da Vašem komentaru mogu dodati da je najveća pohvala u RH kada te proglase revizionistom. Upravo su profesori povijesti s filozofskih fakulteta u RH ruglo koje tako očito pokazuju kolika je niska razina tih ljudi, a samim tim i fakulteta koji takvima daju najviša zvanja.
Tako je jedan tekst u ovoj knjizi, čiji prijevod imamo i na engleskom, pokazuje kako Goldstein poručuje akademicima da su glupi jer njega nisu izabrali za akademika:

Naslov:Pismo akademkinjama i akademicima: GOLDSTEIN VAM JE PORUČIO DA STE GLUPI
Datum:Thu, 16 Nov 2017 08:47:12 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>, HAZU <info@hazu.hr>, hina@hina.hr <hina@hina.hr>

O AMATERIMA, 4.

(JOŠ UVIJEK NE ZNAMO ZAŠTO PROF. TUĐMAN NIJE BIO PROFESOR EMERITUS!?)

Poštovani kolega Juričić,

Prirodno je da su fah idioti mnogima inspiracija. Evo i u današnjem Hrvatskom tjedniku imamo jedan tekst o prof. dr. sc. Ivu Goldsteinu.
Pozdravlja Vas
Akademik Josip Pečarić

AKO JE PRKAČIN AMATER, JE LI GOLDSTEIN DILETANT?

Ivo Goldstein svisoka je predbacio generalu Anti Prkačinu da je amater, što ovaj ne bi trebao shvatiti kao uvrjedu jer ga odlikuju nepokolebljiva ljubav prema istini i prodorna inteligencija. A o onome koji ga htjede omalovažiti, ne možemo izbjeći pitanja: Je li povjesničar Ivo Goldstein nekovrsni diletant, premda visoko školovan, s doktoratom znanosti i zvanjem sveučilišnoga profesora? Znači li zvanje samim time i znanje

Piše: MARITO MIHOVIL LETICA

Nakon što sam se u *Hrvatskome tjedniku* od 1. srpnja 2021. (br. 875) pomno upoznao s tekstom *Amaterska zanovijetanja*, prionuh pisanju čitateljskoga komentara. Rečenu kolumnu (standardno izvrsnu) završava Damir Pešorda podsjećanjem na lipanjsku tribinu o antifašizmu, održanu u Novinarskome domu u Zagrebu, kojom je prigodom Ivo Goldstein nastojao podcijeniti i diskreditirati Antu Prkačina žučljivo mu dobacujući da je *amater*. Pešorda je napisao: „Ironija jest u tomu da se Prkačin amaterski okušao u mnogočemu, pa je tako amaterski bio general, pjevač sevdalinki, tv voditelj, evo i povjesničar… U svemu tomu, što god mislili o njemu, Prkačin je bio svojoj zajednici vrjedniji i korisniji nego Ivo Goldstein kao povjesničar i diplomat. Međutim, nije nimalo smiješno to što je ova zemlja spala na amatersko zanovijetanje – Prkačinovo, moje ili bilo čije – kao jedinu obranu pred Drobilicom koja, dobro podmazana, melje zadnje ostatke slavnih devedesetih.“

Posvema se slažem s Pešordinim rečenicama
Imam li – kao još jedno zanovijetalo – štogod prigovoriti napisanomu? Ni najmanje. Posvema se slažem s Pešordinim rečenicama, samo bih se prisjetio

etimologije koja nas poučava da francuska riječ *amateur* (latinskoga korijena) zapravo znači 'ljubitelj', koji stanoviti posao radi iz ljubavi, često i strasti. Ante Prkačin bio je amaterski general iz domoljublja, iz ljubavi koja plamti za dom ili domovinu. Nakon toga amaterski pjevač sevdalinki postade iz naklonosti i ljubavi prema tim osobito dragocjenim tradicijskim ljubavnim pjesmama ponajprije muslimanskoga pučanstva u Bosni i Hercegovini. Gospodin Ante Prkačin nastoji sve raditi iz ljubavi, amaterski u najboljemu smislu riječi, snažno privučen sjajem istine i ljepote. Ljubav pobjeđuje sve, pa i neprijatelja u ratu. *Amor omnia vincit*, izreka je nastala prema stihu besmrtnoga Vergilija.

Problem je u tome što se riječ *amater* prečesto brka i poistovjećuje s riječju *diletant* (prema tal. obliku *dilettante*, od lat. *delectari*: 'veseliti se, radovati se'). Ni amater ni diletant nemaju strukovne priprave u onome čime se bave, nisu za to školovani, no diletant je ne samo nestrukovnjak nego i nestručnjak i nevježa.

Ali ne podliježe sumnji da ima obrazovanih strukovnjaka, osobâ s doktoratom i zvanjem sveučilišnoga profesora, a da nisu stručnjaci i znalci. Oni su strukovnjaci, a ujedno nestručnjaci, diletanti. Neotklonjivo se nadaje pitanje je li jedan od njih Ivo Goldstein, sveučilišni profesor povijesti. Ne osjećam se ni pozvanim ni mjerodavnim podastrijeti odgovor jer po formalnoj naobrazbi nisam povjesničar, ni strukovnjak ni stručnjak, niti je povijest područje mojega primarnog interesa, a k tome dotičnoga gospodina profesora ne poznajem. Ali to me ne sprječava fenomenološki razmotriti što o povjesničaru Goldsteinu i njegovim historiografskim djelima pišu upućenici i mjerodavnici.

Ponajprije bih napomenuo što sveučilišni profesor Miroslav Brandt, vrlo cijenjeni povjesničar i veliki erudit, bilježi o svojemu asistentu, kojemu je pomogao dobiti francusku stipendiju „na École pratique des hautes études en sciences sociales u Parizu i osobno zamolio profesora Jacquesa Le Goffa, jednoga od korifeja svjetske povijesne znanosti, da mu na tom studiju bude savjetodavcem“. Slijede Brandtove rečenice o Ivi Goldsteinu:

„Nakon njegova povratka doznao sam od prof. Le Goffa da je on u radu Škole sudjelovao tek formalno, a da se uglavnom prepuštao razonodi. […] Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) 'što više publiciranih naslova'. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: 'Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!' / To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega 'znanstvenog' razvitka.“ Napisao je to Miroslav Brandt u knjizi *Život sa suvremenicima: političke uspomene* (Zagreb, 1996., str. 191).

Goldsteinova knjiga *Jasenovac* sadrži preobilje pobrkanosti i neurednosti

U posvemašnjoj se koherenciji s Brandtovim zamjedbama i prosudbama zatječu kritičke opservacije, oštroumne i nerijetko duhovite, što ih je povjesničar Vladimir Geiger napisao u recenziji odnosno prikazu Goldsteinove knjige *Jasenovac*; mjesta i godina izdanja: Zaprešić – Jasenovac 2018. Recenzija doktora Geigera

objelodanjena je u *Časopisu za suvremenu povijest*, br. 1, 2019. Iscrpna je i time prilično opširna, obaseže 68 stranica, ali njezino je čitanje jamačno osobit historiografsko-epistemološki doživljaj i vrijedi svake uložene sekunde. Geigerov kritički osvrt na Goldsteinovu knjigu o Jasenovcu iskazuje se njemački sustavnim i pedantnim, s argumentacijskim zahvatima koji su precizni i razorni, takvi da pisca knjige ne samo poražavaju nego i ponižavaju. Bez krzmanja ustvrđujem da se takve osobite recenzijske razudbe iliti obdukcije događaju jednom u deset godina, možda i rjeđe.

Geiger je napisao da „u knjizi postoji znatan niz faktografskih pogrešaka, iz neznanja ili nemarnosti, a način vođenja bilješki je, najblaže rečeno, problematičan. Naime, kroz Goldsteinovu knjigu možete jahati stranicama, a da ne naiđete na bilješku.“ Geiger također napominje da autor „piše jedno, onda drugo, a ti se, dragi čitatelju, snađi i domisli što je mislio, napisao i što bi trebalo zaključiti“. Brižljivi i temeljiti povjesničar Vladimir Geiger dočarava to slikovitim primjerima: „Da uza sve to ide i tehnička šlampavost, ne treba posebno isticati. Tako nas Goldstein na stranici 341 u vezi s masovnom grobnicom u Uskočkoj šumi s uskličnikom upozorava: ′vidi prethodnu str.′ A ti onda gledaš prethodnu stranicu, a tamo Uskočkoj šumi ni traga ni glasa. Na stranici 552 Goldstein je ustaški zločin uspio i umnožiti, valjda ga zeznuo *copy-paste*. Prvo navodi da su u rujnu 1942. stanovnici većega broja sela na području Bosanskog Broda deportirani u Jasenovac, onda navodi da je Ustaška obrana nastavila deportirati stanovnike sela u široj okolici Jasenovca, a zatim ponovno navodi već spomenuta sela na području Bosanskog Broda. Dakle, dva puta isto na istoj stranici! Ponavljam: recenzenti, gdje ste bili?“

Goldsteinova knjiga *Jasenovac* sadrži preobilje pobrkanosti i neurednosti, k tome nesuvislosti i protuslovlja. Uputno je osvrnuti se na makar jednu takvu kontradiktornost. Podastirem podulji citat iz Geigerove recenzije:

„Na drugom će nam mjestu Goldstein, pišući o nekom ustaši Mirku Runjašu ′Cigi′, među ostalim navesti da je imao ′pune ovlasti da na zatočenicima može zadovoljavati svoje sadističke prohtjeve koliko i kako hoće′ (str. 447). No, to zvuči besmisleno ako je Goldstein, kako je spomenuto, prethodno naveo da su ustaše u logoru mogli ubiti ′bilo kojeg zatočenika i za to nije trebalo imati ni razlog ni povod′. Dakle, što će onda Runjašu nekakve ′pune ovlasti′? / Još je smješnije kada nam Goldstein, opisujući još jednoga ′koljača na terenu′, ustaškoga časnika Illea, navodi da je bila ′javna tajna′ da taj koljač – ′ucjenjuje zatočenike′. Naime, ako bi na nekom zatočeniku Ille opazio bolje cipele, prišao mu je ′bez srama′ i rekao da mu te cipele treba predati, a ako se zatočenik nekome zbog toga potuži, Ille mu je zaprijetio da će ga likvidirati (str. 449). Ustaše, najprije nas je naučio Goldstein, mogu nekažnjeno ubiti svakog zatočenika, a onda Ille ′bez srama′ traži od zatočenika cipele, a zatočenici su se zbog toga nekome čak mogli i ′potužiti′? Pa što ih ustaša Ille jednostavno nije zaklao i uzeo im cipele? Ponavljam: Goldsteinov laboratorij užasa na kraju se pretvara u hrpu lopatom nabacanih tvrdnji kojima on negira samoga sebe.“

Profasor oskudijeva u logici

Čitajući Geigerovu oštroumnu recenziju, neotklonjivo se spomenuh Vladana Desnice, odnosno njegove defabulativne proze *Proljeća Ivana Galeba*, jamačno jednoga od najboljih hrvatskih romana druge polovice 20. stoljeća. Autor u XXIV. poglavlju razmatrajući o filozofiji i logici, iracionalnosti i samoobmani kaže kako „panički zazire“ te se „mitski, preuveličano boji“ da mu tkogod ne dobaci kako je nedosljedan i u kontradikciji sa samim sobom: „Kad mi kažu da je sve ono što govorim ludo, apsurdno, puko bulažnjenje – to mi toliko ne imponuje. Ali ako mi kažu da je to bulažnjenje samo sa sobom u protuslovlju, samo sebi nedosljedno – e, priznajem, od toga strašno trpim, toga se strašno bojim.“ Tako govori Desnica, a po svoj (ne)prilici Goldstein, za razliku od citiranoga književnika, ne trpi odveć od vlastitih kontradikcija niti ih se boji. Umnogome pokazujući nemarnost i nehajnost, intelektualnu tromost i indolenciju, zlorabeći otvorenost i časnu bjelinu papira.

Budući da cijenjeni profesor Goldstein po svemu sudeći podosta oskudijeva u logici, pače je s njome prečesto u otvorenu sukobu, valja mu savjetovati da prije nego uvede sveučilišni kolegij koji je nazvao „Hrvatska radikalna desnica (1989.-2019.)“ dade prednost jednomu drugom kolegiju jer se taj – za razliku od fantazmagoričnog o ovdašnjoj „radikalnoj desnici“ – iskazuje utemeljenim, korisnim i potrebnim. Ali to ne savjetuje moja malenkost – nego veliki Goethe. Naime, u njegovu je *Faustu* važan Mefistofelov naputak budućemu studentu – a to vrijedi i za sadašnjega profesora – da treba najprije ovladati logikom kako bi uzmogao razaznati što zapravo znači nešto argumentirati i dokazivati: „Stog' savjetujem Vaš dragi um, / Najprije Collegium logicum.“

Vratimo se doktoru Geigeru i njegovoj recenziji, koju zaključuje ovim rečenicama: „U istraživanju žrtava logora Jasenovac i razmjera počinjenih zločina problem je najčešće pomanjkanje ne samo izvora i vjerodostojnih pokazatelja nego i ′dobre volje′, a i ′zdrave pameti′ da se određena pitanja valjano obrade. U svojoj najnovijoj knjizi *Jasenovac* Goldstein nije pokazao ni ′dobre volje′ ni ′zdrave pameti′, naprotiv i dalje nas *lobotomizira* iskazujući sve osim spremnosti i sposobnosti znanstvenoga pristupa.“

I na kraju se osvrćemo na početak. Profesor Ivo Goldstein svisoka je predbacio generalu Anti Prkačinu da je amater, što poštovani gospodin ljubitelj ne bi trebao shvatiti kao uvrjedu jer ga odlikuju nepokolebljiva ljubav prema istini i prodorna inteligencija. A o onome koji ga htjede omalovažiti ne možemo izbjeći pitanja: Je li povjesničar Ivo Goldstein nekovrsni diletant, premda visoko školovan, s doktoratom znanosti i zvanjem sveučilišnoga profesora? Znači li *zvanje* samim time i *znanje*? – Tko bi ga znao!? Ostavljam poštovanim štiocima *Hrvatskoga tjednika* na prosudbu.

Hrvatski tjednik, 15. srpnja 2021.

http://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/27044-ako-je-prkacin-amater-je-li-goldstein-diletant

HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

KONAČAN PAD IVE GOLDSTEINA

IZBAČEN IZ IHRE I NEMA GA VIŠE, ALI OSTAJU NOTORNE JASENOVAČKE LAŽI

IGOR VUKIĆ

Sve je isto, samo Ive više nema. Ostaju Benčić, Kužnar, Mataušić i Bućin koje podržavaju službenu jasenovačku laž o 83 tisuća žrtava za koje ne postoje nikakvi dokazi

Izbacivanje „historičara“ Ive Goldsteina iz hrvatske delegacije u Međunarodnom savezu sjećanja na holokaust (IHRA), posve je logičan kraj njegove karijere. Loše je zapravo što se taj pad nije davno dogodio. Primjerice, u lipnju 2018. kad je na HRT-u i u Globusu iznio strašnu izmišljotinu o „drobilici“ za kosti jasenovačkih zatočenika. Ili kad je na tribini u Novinarskom domu nekontrolirano urlao na starijeg čovjeka koji mu je postavio neočekivano pitanje. Ili još davno prije, kad su njegovi znanstveni mentori i kolege počeli primjećivati kako falsificira izvore za svoje tekstove s obrazloženjem da svi tako rade.

Nažalost, njegova nazočnost u dijelu javnosti dokotrljala se gotovo do njegove mirovine. Uz relativno skroman doprinos povijesnoj znanosti, mnogo je i postigao: radio je i još radi kao profesor povijesti na fakultetu, bio je veleposlanik, član Vijeća HRT-a, član Vladinog Vijeća za suočavanje s prošlošću. Uspio je postati i dopisni član Akademije nauka Bosne i Hercegovine. Njegovo častohleplje guralo ga je i u Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti, ali nije prošao (još jednom hvala akademiku Josipu Pečariću što je spriječio njegov izbor).

Po svemu sudeći, vrhu Vlade i HDZ-a napokon je dodijalo slušati njegove aktivističke tirade, koje su se još pojačale kad mu je ove godine izašla knjiga „Antisemitizam u Hrvatskoj od srednjeg vijeka do danas“. U prigodnim intervjuima Goldstein nije propuštao optužiti Franju Tuđmana da je svojim tumačenjem povijesti Jasenovca dao doprinos antisemitizmu u Hrvatskoj. „Tuđman nije odigrao, najblaže rečeno, pozitivnu ulogu“, rekao je u Nacionalu. Tuđmana i HDZ-ove vlade i predsjednike ocjenjivao je glavnim krivcima za navodnu desničarsku radikalizaciju Hrvatske, dijelom za poticanje, a onda za toleriranje takvog stanja.

Na izbacivanje je reagirao tipično: iznoseći laži i falsifikate. Za kolegicu s Filozofskog fakulteta, Naidu-Mihal Brandl, koja će ga zamijeniti u IHRA-i, napisao je kako „iz međunarodnih znanstvenih krugova dolaze informacije da Brandl podržava revizionističke teze u odnosu na Holokaust u NDH (poput spominjanja, u vrlo afirmativnom tonu, činjenice 'da su dvadesetorica generala u oružanim snagama NDH bili Židovi' što nije istina)“. Dr. Brandl je u demantiju ustvrdila da je to posve neistinito i ocijenila da je Goldsteinove tvrdnje „bezočne“. Za svakoga tko poznaje rad Naide-Mihal Brandl bilo je jasno da je takva Goldsteinova tvrdnja još jedna njegova izmišljotina. Dr. Brandl je ozbiljna znanstvenica koja se drži arhivskih izvora pa prema tome procjenjuje i rad drugih istraživača. Za Goldsteina i njemu slične vjerojatno je problem što dr. Brandl uz ostalo istražuje i nevolje koje su Židovi imali i poslije rata od partizansko-komunističkog sustava (pojedinačna ubojstva i pritvaranja zbog sumnjičenja za špijunažu, oduzimanja privatne imovine i odbijanja njezina povrata, nacionalizacije imovine židovskih zajednica i sličnih stvari), što je kod mnogih hrvatskih Židova pridonijelo odlukama da se isele iz Jugoslavije u Izrael.
Godsteinove netočnosti moralo je ispravljati i Ministarstvo vanjskih i europskih poslova. On je svoje isključenje želio prikazati kao neki zaokret u politici Vlade i ministarstva, jer je naveo da su osim njega iz IHRA-e maknuti i Nataša Mataušić i Rajka Bućin, a zamijenjene manje stručnim kadrovima. Iz odgovora MVEP-a jasno se vidi kako je problem samo u Ivi Goldsteinu. „Članica izaslanstva Rajka Bućin dobila je jednako važnu poziciju imenovanjem u članstvo Radne skupine za predsjedanje IHRA-om, a premda je u mirovini, dr. sc. Nataša Mataušić i dalje aktivno sudjeluje u pripremi postava izložbe u Bloku 17 u Državnom muzeju Auschwitz-Birkenau“, stoji u odgovoru MVEP-a.
A tu je i znakovita rečenica koja potvrđuje da je on sam kriv za svoj pad: „Na žalost, okolnosti koje nisu povezane samo s ovim angažmanom, dovele su do njegovog razrješenja kao člana izaslanstva.“
Autor izjave MVEP-a potpuno je u pravu. Ništa se bitno nije promijenilo, osim što više nema Ive. Andriana Benčić Kužnar koja je imenovana u IHRA-u pet je godina bila zaposlena u Spomen području Jasenovac i podržava službenu, krivu i propagandnu sliku jasenovačkog logora, zajedno s popisom od navodnih 83 000 žrtava. U svojim se radovima nevješto pokušava obračunati s onima koji ukazuju na arhivsku građu, dokumente i druge izvore i dokaze koji pokazuju realniju sliku, nazivajući ih, nemaštovito, „revizionistima“. Ostaju dakle i Mataušić i Bućin na čiju su postavu izložbe o deportacijama u Auschwitz, zbog različitih netočnosti oko logora u Jasenovcu i Đakovu te nekih nejasnoća u tekstovima na panoima, niz kritika iznijeli povjesničari Vladimir Geiger i Ivica Miškulin. Bila je to izložba koju je otvorio premijer Andrej Plenković, a na nekim su panoima bili podaci o žrtvama Auschwitza koje se istodobno vode i na popisu žrtava Jasenovca.
Dakle, sve je isto, samo Ive nema. Tja, i nije neki razlog za zadovoljstvo.
Hrvatski tjednik, 23. lipnja 2022.

https://kamenjar.com/posve-logican-kraj-karijere-ive-goldsteina/

MILANOVIĆ HVALI GRLIĆ-RADMANA, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

PISMO PREDSJEDNICIMA 4.

Poštovani Predsjedniče RH,
Poštovani Predsjedniče Hrvatskog sabora,
Poštovani Predsjedniče Hrvatske vlade,
Poštovani Predsjedniče HAZU,

U Prilogu vam šaljem komentar prof. emeritusa dr. sc. Matka Marušića povodom članaka Davida Goldmana.
Posebno je važno što prof. Marušić komentira i reagiranja onih koji slično Ivi Drobilici sudjeluju u izrugivanju holokausta kako je to pokazao i dokazao David Goldman.
Ovdje bih vas samo upozorio na argumente „bratskih“ ustanova u Hrvatskoj i Srbiji čije su zadaće upravo to na što je svjetsku javnost upozorio Goldman.
Dejan Ristić, povjesničar i direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu reagirao je u Jerusalem podstu. On je naveo tri argumenta protiv Goldmana: a) da Goldman nije povjesničar, b) da se trebaju stidjeti svi koji žele revidirati povijest Holokausta i c) da njegovi stručnjaci u Muzeju rade odlično i da su sve u pravu.
Argumenti b) i c) su doista smiješni jer se trebaju stidjeti oni koji govore neistine („Laž je najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti.“), a da svaki Cigo svoga konja hvali znaju valjda mala djeca i u Srbiji.
Zato je meni posebno zanimljiv argument a).
Naime Ristić je direktor ustanove koju je osnovao i bio njen dugogodišnji direktor dr. Milan Bulajić koji nije bio povjesničar!
Možda mi vi možete odgovoriti na logično pitanje:
RUGA LI SE DR: RISTIĆ SAM SEBI?
Nisam ni ja povjesničar, ali sam za Hrvatski Institut za povijest knjigom (J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.) odgovorio
na Bulajićevu knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“. Tim povodom imali smo i sučeljavanje na Radiju Slobodna Europa i kako je prošao osnivač njegovog instituta možete vidjeti u mojoj nedavnoj knjizi:
J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf
(knjiga je posvećena dr. sc. Mirku Valentiću koji je kao ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest inicirao i omogućio tiskanje moje prve knjige o Jasenovcu).
Samo sučeljavanje je objavljivano i u knjigama na engleskom jeziku:

J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.
J. Pečarić, Stjepan Razum, *Jasenovac – A lie uncovered*, Lulu.com, 2021. pp. 506.
U priopćenju JUSP-a Jasenovac vidi se da će oni *nastaviti sa svojom politikom laganja o jasenovačkim žrtvama.*
(Reagiranje ove 'hrvatske' ustanove možete vidjeti u tekstu:
https://direktno.hr/eu-i-svijet/tekst-iz-jerusalem-posta-ponovno-pokrenuo-raspravu-o-broju-jasenovackih-zrtava-reakcije-na-tekst-koji-pljuje-i-po-goldsteinu-ne-smiruju-se-241742/).
Naravno to i jeste vaša politika i zbog toga je sadašnji ravnatelj nedavno reizabran. To doista u JUSP-u Jasenovac dobro rade. Goldman u svom članku posebno upozorava na stalni rast broja žrtava u Jasenovcu, a autori na koje vas upozorava prof. Marušić N. Banić i M. Koić („objavili oko 150 članaka u kojima su konkretno (poimence) dokazali da su podatci JUSP Jasenovac lažni u odnosu na tisuće imena s njihova popisa“) su upravo objavili i novi članak U Hrvatskom tjedniku od 19. kolovoza 2021.:
DRŽAVNI CIRKUS *ILI* CIRKUS OD DRŽAVE
Pejanovićevim četničkim kustosima u Jasenovcu dovoljno je da nepoznati „svjedok“ izjavi kako je netko stradao na nepoznatome mjestu: odmah ga uvrštavaju na jasenovački popis „žrtava“
I Banić i Koić su doktori znanosti, a Banić je s prof. Elezovićem autor znanstvenog rada objavljenog u međunarodnom Q1 časopisu o kojemu sam vam već pisao, a o njemu piše i prof. Marušić u članku koji vam šaljem.
Što se tiče samog dr. Ristića prof. Marušić upozorava kako je dobro pogledati i članak:
Vršilac dužnosti direktora Muzeja žrtava genocida' u Beogradu Dejan Ristić: u Srebrenici nije bilo genocida http://www1.srna.rs/novosti1/922650/ristic-u-srebrenici-nije-bilo-genocida--incko-pocinio-pravno-nasilje.htm
(https://www.jpost.com/opinion/shame-on-those-who-seek-to-revise-history-of-the-holocaust-opinion-676992)
Očito su obje ustanove na sjajnim putevima, zar ne?
Na kraju bih se vratio na moju knjigu o sučeljavanju s ravnateljem i osnivačem instituta u Beogradu. Naima posljednje poglavlje knjige ima naslov AKADEMIJA REDIKULA dano po tome kako su o dr. sc. Ivu Goldsteinu mislili tadašnji doista hrvatski povjesničari.
Posljednji tekst u knjizi je:

IZUZETNO OTKRIĆE KOLEGE GOLDSTEIN
Pod ovim naslovom na portalu *narod.hr* objavljeno je 20. srpnja 2020. slijedeći komentar na tekst dr. Birina o tužbi dr. sc. Iva Goldsteina:
Dr. sc. Ante Birin o tužbi Ive Goldsteina: ‘Sudskim putem pokušava zastrašiti mene i druge neistomišljenike’
Klesar – 14.07.2020.
Moram pohvaliti Hrvatsku Akademiju Znanosti i Umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljeg hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo već samom

činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU.
A dokaz je zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, a široj javnosti je poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u Fokusu, 6. prosinca 2002. navodi tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige Croatia, A History, Hurst & Co. London 1999.:
Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.
Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3-4 dana hrvatski narod je napravio genocid pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti, pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.
Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod. Zahvaljujući kolegi Goldsteinu ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša
akademik Josip Pečarić, Narod – 16. studenoga 2017.
https://narod.hr/glas-naroda/izuzetno-otkrice-kolege-goldsteina
Zapravo radi se o dijelu mog Pisma Predsjedniku i Predsjedništvu HAZU-a iz 2012., a *narod.hr* je očito citirao moj tekst iz 2017. Očito je pismo bilo zanimljivo i pet godina kasnije kao što je i danas.
Ostatak pisma je bio:
Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:
[1] M. Brandt, Život sa suvremenicima, Zagreb, 1966., str.190-191.
[2] Neven Budak, O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.
[3] J. Pečarić, Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.
[4] J. Pečarić, Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003.
[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.
Čestitam s oduševljenjem.
Vaš,
akademik Josip Pečarić

[1] *Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*

[1] *Prof. Budak: Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*
[1] *Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.*
[1] *Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“.*

Zapravo radi se o kandidaturi Iva Goldsteina da postane – vjerovali ili ne – hrvatskim akademikom. Na neobičan način uspio je doći i do Izborne skupštine Akademije kada je dobio najmanje glasova u povijesti Akademije. O tome pogledajte moju knjigu: ZABRANJENI AKADEMIK / Prijevarom u HAZU?!, Zagreb, 2012.
U knjizi možete naći i slijedeće:
Jednom sam prigovorio jednom poznatom povjesničaru kako takav „znanstvenik“ uopće može biti na Sveučilištu. Odgovorio mi je nešto u sljedećem stilu:
Poznat mi je „znanstveni“ opus našeg Ive. Dakle, nije mi nepoznato što je napisao i što su drugi o njegovim „istraživanjima“ napisali. Međutim, u našim staleškim krugovima godinama se govori: svaki fakultet i znanstveni institut ima svoga redikula, barem jednoga. Naš je bio i ostao Ivo Goldstein.
Napominjem da se ovdje radi o komentaru iz 2012. Vjerojatno bi uvaženi povjesničar danas dodao još ponekog „redikula“ među svojim kolegama.
Zato je čitatelj Portala u pravu kada komentira:
Nemojte tako, nije to jedino otkriće Goldsteina, a drobilica kostiju korištena u Jasenovcu?
Ali u vrijeme kada je pismo pisano to o drobilici još nije Goldstein ništa rekao, a ja sam ga poslije toga i nazvao Ivo Drobilica gostujući na Podcastu Velebit. Tako ga nazivam i u nekim pismima koja su objavljena.
Zanimljivo je da je to bio prvi neuspjeh tadašnjih lijevih vlasti u RH. Slavko Goldstein, Ivov otac, bio je posebni savjetnik tadašnjeg Predsjednika Vlade, a današnjeg Predsjednika Države Zorana Milanovića, a ipak im nije uspjelo da članom HAZU-a postane takav povjesničar, pa su Iva poslali za veleposlanika u Francuskoj.
U cijeloj priči ne zaostaje ni Predsjednik Vlade iz redova HDZ-a Andrej Plenković koji ga je kasnije uvrstio u onu njegovu komisiju koju ja nazivam *Komisija za rehabilitaciju zvijezde petokrake*. A on je lako mogao pitati povjesničara koji je govorio o Goldsteinu kao o redikulu. Vjerojatno je prevagu ipak odnijela činjenica da je Goldstein u Veleposlanstvu držao sliku JB Tita. Zanimljivo je da je upravo Slavko Goldstein savjetovao jugonostalgičarima da naprave otklon od Tita, jednog od deset najvećih masovnih ubojica, i da se drže antifašizma. Vidimo da ga Bernardić nije poslušao, a Plenković jest pa otud i takvi rezultati ovih izbora.
Meni je posebno zanimljiva činjenica što je Ivo Goldstein bio Plenkovićev izbor u spomenutoj komisiji iako su o akademiku Franji Tuđmanu i otac i sin Goldstein

tvrdili da je Tuđman revizionist – dapače nedavno je dr. Ivo naglasio da se radi o *rodonačelnik povijesnog „revizionizma“* Dr. Birin je samo odgovorio na ovakve tvrdnje.

Josip Pečarić

http://dragovoljac.com/index.php/razno/22400-izuzetno-otkrice-kolege-goldsteina

Komentar. Moj naziv *Komisija za rehabilitaciju zvijezde petokrake* treba usporediti s naslovom teksta:
Višnja Starešina: 'Plenkovićevo povjerenstvo za suočavanje s posljedicama nedemokratskih režima činilo je sve da petokraku spasi od osude'
https://narod.hr/hrvatska/visnja-staresina-plenkovicevo-povjerenstvo-za-suocavanje-s-posljedicama-nedemokratskih-rezima-cinilo-je-sve-da-petokraku-spasi-od-osude
*
Kao što vidite spominje se i ime Ivo Drobilica po 'znanstvenom otkriću' Iva Goldsteina koji je postao predmet interkontinentalnih zafrkancija. Naravno uz očekivanu oštro i uspješno reagiranje mnogih.
To se moglo i očekivati i rezultat koji spominje prof. Marušić kada su laži o kojima je pisao Goldman produkt zajedničke politike vlasti u Hrvatskoj i Srbiji:
Negdje sredinom kolovoza 2021. Jerusalem Post je povukao članak sa svoje mrežne stranice. Razlog povlačenju se ne zna, a otkriti ga može samo Jerusalem Post.
Zapravo treba se upitati samo radi li se o uspjehu hrvatskih i/ili srpskih vlasti. Da to nije tako danas bi svi u RH i šire znali za izuzetan rad dr. sc. Nikole Banića i prof. dr. sc. Nevena Elezovića, koji bi već bili i nagrađeni za njega, a ravnatelj JUSP-a Jasenovac bi bio Igor Vukić.

S poštovanjem,
Akademik Josip Pečarić

PRILOG

SLUČAJ ČLANKA DAVIDA GOLDMANA U JERUSALEM POSTU: BITNO JE DA JE ISTINA SVE ŠTO JE GOLDMAN REKAO

19/08/2021

Australac David Goldman objavio je dva članka na međunarodnoj razini, u *AmericanThinker*[116] i u *Jerusalem Post*[117].
U njima je ustvrdio da srbijanska politika već godinama zlorabi Holokaust, nacistički zločin istrebljenja Židova u II. svjetskom ratu, tako da a) izmišlja/preuveličava zločine režima NDH nad Srbima i na međunarodnoj razini Srbe gura u rang jednake žrtve kao što su bili Židovi; b) glede toga ističe i preuveličava ustaške zločine u Jasenovcu, iako za to nema praktički nikakvih sudskomedicinskih dokaza. Pritom Srbija taji logorsku dokumentaciju i uporno se poziva na nevjerodostojne „tisuće svjedoka“. Svrha toga postupka je naškoditi

[116] https://www.americanthinker.com/blog/2021/07/erasing_the_history_of_the_holocaust.html
[117] https://m.jpost.com/opinion/this-disgraceful-mocking-of-the-holocaust-needs-to-stop-now-676707/amp?__twitter_impression=true

Republici Hrvatskoj. Toj srpskoj strategiji pomažu „antifašisti“ i pojedinci različitih profila. Među njima Goldman ističe Ivu Goldsteina i navodi primjer njegova izmišljanja „drobilice za kosti“ koju je, prema njemu, iz Njemačke u proljeće 1945. (!) u Jasenovac dopremio Maks Luburić da sakrije tragove masovnih ustaških zločina.

Međunarodni skandal oko članka u Jerusalem Postu

Članak u Jerusalem Postu izazvao je žestoku reakciju podržavatelja mita o Jasenovcu kao mjesta smaknuća stotina tisuća Srba. Reagirao je Muzej Holokausta u Beogradu, vodstvo Javne ustanove Spomen park (JUSP) Jasenovac i Ivo Goldstein i „Antifašistička liga“ u srpskim Novostima, glasilu Srpskog nacionalnog vijeća u Republici Hrvatskoj.

Negdje sredinom kolovoza 2021. Jerusalem Post je povukao članak sa svoje mrežne stranice. Razlog povlačenju se ne zna, a otkriti ga može samo Jerusalem Post.

Tko je David Goldman?

Čini se da nitko ne zna tko je David Goldman, ali navodi se da nije povjesničar. To zapravo nije ni bitno: i osoba koja nije formalni stručnjak za povijest (ili sudsku medicinu, demografiju ili drugo) ima pravo dati svoje mišljenje o temi, a u pobijanju toga mišljenja treba pobijati njezine argumente a ne samu osobu. Goldman čak može biti i izmišljeni, podmetnuti lik, što bi za Jerusalem Post bila velika sramota, jer je to vrlo ugledan list. Vjerujem da će on sigurno provjeriti Goldmanov identitet, ili je to već učinio. Ali osim za razinu profesionalne pouzdanosti Jerusalem Posta za pitanje istine Goldmanov identitet i stručnost nisu presudni. Bitan je sadržaj članka koji je Goldman napisao i jesu li oni koji su ga napali dokazali da je u krivu. Tema nije Goldmanova nego međunarodna, u ovom slučaju politička i vrlo važna za Hrvatsku. Goldman ju je otvorio i ni jedna strana od nje ne smije pobjeći, a pobjeći ne može i da hoće. Tema istine o Jasenovcu i njezine zloporabe od strane srpske politike ostat će otvorena čak i ako od nje odvrnemo pogled i pokušamo je zanemariti. Zato ovo pišem: bez obzira na sve prigovore, Goldmanovi članci su povijesna prekretnica u sagi o jasenovačkom logoru i njegovu današnjem političkom značenju.

Srbijanski odgovor Goldmanu

Taj je odgovor objavljen je u Jerusalem Postu (https://m.jpost.com/opinion/shame-on-those-who-seek-to-revise-history-of-the-holocaust-opinion-676992).

Napisao ga je Dejan Ristić, povjesničar i direktor Muzeja žrtava genocida u Beogradu. On je naveo tri argumenta protiv Goldmana: a) da Goldman nije povjesničar, b) da se trebaju stidjeti svi koji žele revidirati povijest Holokausta i c) da njegovi stručnjaci u Muzeju rade odlično i da su sve u pravu.

Ristićeva tvrdnja „da je sramotno“ revidirati povijest Holokausta ima dva implicitna značenja; prvo je da on stradanje Srba u Jasenovcu doista smatra Holokaustom – čime potvrđuje Goldmanovu zgroženost da Srbi svoje stradanje u Jasenovcu uspoređuju sa židovskim u njemačkim koncentracionim logorima, a drugo je da se onaj koji tom triku prigovara treba stidjeti; to nadalje znači da trik treba prešutjeti, o da prigovaraču treba zabraniti prigovaranje.

Komentar Goldmanova članka „Novostima“
Komentar Goldmanova članka „Novosti“ su objavile su 18. kolovoza 2021. (https://www.portalnovosti.com/jerusalem-post-izbrisao-revizionisticki-clanak-o-jasenovcu).
Naslov komentara je „Jerusalem Post izbrisao revizionistički članak o Jasenovcu; Na obrisani tekst objavljen u rubrici „komentari čitatelja“ lažnog autora Davida Goldmana u Jerusalem Postu reagirala je i Javna ustanova Spomen područje Jasenovac“. Argumenti portala „Novosti“ protiv Goldmanova stava su: a) da je članak revizionistički, b) da je izbrisan i c) da je na njega reagirao i JUSP Jasenovac.
Reagiranje JUSP-a Jasenovac i „Antifašističkog vjesnika“ „Antifašistički vjesnik“ nije imao što reći o Goldmanuvu članku nego je prenio priopćenje JUSP-a Jasenovac
(http://www.antifasisticki-vjesnik.org/hr/prenosimo/3/Osramoceni_Jerusalem_post_izbr/441/)
JUSP Jasenovac, pak, nije rekao ništa nego da oni dobro rade i da će tako nastaviti. To je jako loša vijest, za Hrvatsku i za njih same, jer znači da će JUSP Jasenovac nastaviti sa svojom politikom laganja o jasenovačkim žrtvama! Oni to izjavljuju nakon što su N. Banić i M. Koić objavili oko 150 članaka u kojima su konkretno (poimence) dokazali da su podatci JUSP Jasenovac lažni u odnosu na tisuće imena s njihova popisa (v. npr. https://narod.hr/kultura/nikola-banic-m-koic-udar-tko-danas-ustase). Nadalje su N. Banić i N. Elezović, analizom godina rođenja žrtava na popisu, i cijeli popis prokazali kao krivotvoren (v. https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/36156-m-marusic-i-j-pecaric-popis-jasenovackih-zrtava-je-netocan.html).
O tom dokazu obaviještena je Nataša Mataušić, predsjednika Vijeća JUSP Jasenovac i svi članovi Vijeća, hrvatsko Ministarstvo kulture, Ministarstvo pravosuđa, Ministarstvo vanjskih poslova i Ministarstvo branitelja, vrhovi hrvatske političke administracije, većina glavnih hrvatskih medija i mnogi intelektualci, ali nitko od navedenih nije reagirao. U JUSP-u Jasenovac ponovno je izabran isti ravnatelj iako je prije izbora ta ustanova bila obaviještena da je popis žrtava lažiran (https://narod.hr/hrvatska/prof-marusic-svi-znaju-da-je-popis-jasenovackih-zrtava-laziran-a-ponovno-su-izabrali-istog-ravnatelja).

Muke Ive Goldsteina
Koliko ja znam, znanstvenoistraživačke muke Ive Goldsteina počele su svjedočenjem njegova mentora profesora Miroslava Brandta, u knjizi „Život sa suvremenicima – Političke uspomene i svjetonazor“ (P.I.P. Pavičić, Zagreb, 1996.) koji je o Ivi Goldsteinu napisao ovo:
„Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako je sam govorio) ‘što više publiciranih naslova’. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koja nije pročitao, nego i pisce koji uopće ne postoje niti su ikad postojali. Na moj prigovor odgovorio je: ‘Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!’“

Brandt je umro, a Ivo Goldstein je svoju znanstvenu karijeru nastavio točno u s skladu Brandtovom ranom ocjenom. Da je takvu ocjenu doživio iole častan znanstvenik, više se nikad ne bi pojavio u javnosti, a jako častan bi se ustrijelio ili nekom drugom metodom zauvijek nestao iz svijeta u kojem žive ljudi. Ne ulazeći uopće u procjenu osobe Ive Goldsteina, o njegovu istraživačkom radu treba spomenuti sljedeće:

a) Ivo Goldstein je izmislio "drobilicu za kosti" (i spaljivanje tijela žrtava) koju je Maks Luburić iz Njemačke dovezao u Jasenovac u proljeće 1945. (!). To nije ni glupost niti šala, nego slučaj strašne laži koju je pokušao natovariti na leđa cijelom hrvatskom narodu, jer je time „objašnjavao" zašto je u tri temeljita istraživanja u Jasenovcu (1964.) iskopano manje od 500 kostura. Tu priču je, među ostalim, ispričao i u HTV emisiji Nedjeljom u 2, 17. lipnja 2018.

b) Tvrdio je na HTV, osobno sam gledao, da na Bleiburgu nisu ubijane žene – usprkos općepoznatim fotografijama djevojačkih pletenica iz Hude Jame – da navedem samo taj tužni primjer.

c) Židovski biografski leksikon kojemu je Ivo Goldstein glavni urednik lažno je naveo neke Židove ljude kao jasenovačke žrtve (https://zbl.lzmk.hr/). To izravno derogira taj važni leksikon.

e) Ugledni povjesničar Vladimir Geiger objavio je godine 2019. kritiku Goldsteinove knjige „Jasenovac" (Zagreb: Fraktura, 2018.). Profesor Geiger je navođenjem dijelova teksta ustvrdio da je Goldsteinova knjiga kompendij svakovrsnoga neznanja, nestručnosti i šlamperaja, nepoznavanja izvora, literature te kronologije i problematike teme o kojoj piše; da Goldstein ne zna za postojanje određenih bitnih dokumenata i relevantne literature, i da u knjizi proturječi samome sebi. Geiger je ustvrdio da knjiga otkriva autorovu površnost, zbrkanost, zatajivanje onoga što mu ne odgovara i izostavljanje bitnih činjenica… (V. Geiger. „Ivo Goldstein, Jasenovac". 2019. Časopis za suvremenu povijest, br. 1, str, 269-337.

f) Ista ta Goldsteinova knjiga u Srbiji nije otkupljena od države (https://www.jutarnji.hr/vijesti/hrvatska/onoga-tko-tvrdi-da-u-jasenovcu-nije-ubijeno-700-tisuca-ljudi-ovdje-ne-treba-citati-15016006), ali ne zato što je znanstveno bezvrijedna, nego zato jer se u Srbiji ustraje na 700.000 jasenovačkih žrtava, a Goldstein je naveo broj s popisa JUSP Jasenovac od oko 84.000 jasenovačkih žrtava – pozivajući se na krivotvoreni internetski popis Javne ustanove Spomen-park (JUSP) Jasenovac (http://www.jusp-jasenovac.hr/Default.aspx?sid=7618).

Naposljetku je Goldsteina izružio David Goldman u svojemu (spornom, povučenom) članku u Jerusalem Post-u, gore nego nekad Miroslav Brandt. U svojoj površnoj i dosta nervoznoj reakciji u „Večernjem listu" (https://www.vecernji.hr/vijesti/jeruzalem-post-zestoko-kritizira-goldsteina-sramotno-ismijavanje-holokausta-mora-prestati-1515859) Goldstein je svoju teoriju o drobilici nadomjestio teorijom o „otapanju kostiju u vodi". Jako je protiv mogućih sustavnih iskopavanja u Jasenovcu.

Goldman nije ni prvi niti jedini koji je uočio srpsku zloporabu Holokausta
Oni koji dvoje o kompetencijama Davida Goldmana da piše o srpskoj zloporabi Holokausta, ili o samom postojanju toga čovjeka, moraju znati da David Goldman nije ni prvi niti jedini koji je uočio tu srpsku strategiju. Navest ću neke ljude čije sam ocjene čitao.
1) Philip J. Cohen je vjerojatno prvi shvatio i opisao srpsku strategiju „blaćenja Hrvatske s pomoću laži o Jasenovcu"
Philip J. Cohen, američki spisatelj i diplomat objavio je značajna djela o srpskoj propagandi i povijesnim prevarama; on je srpsku zloporabu Holokausta nazvao „desakralizacijom (skrnavljenjem) Holokausta" (Cohen, Philip J. 1993. Desecrating the Holocaust: Serbia's Exploitation of the Holocaust as Propaganda. Philip J. Cohen.). Cohen je prepoznao srpsku strategiju da žrtve izmišljene kao žrtve NDH, a (navlastito Jasenovca), progura u žrtve Holokausta (Cohen, Philip, J. 1996. Serbia's Secret War: Propaganda and the Deceit of History. College Station, Texas A&M University Press, Texas City, TX, USA.). Time bi Srbija Hrvate i Hrvatsku dovela u poziciju da se tim lažima ne smije suprotstaviti („Negiranje Holokausta" je, primjerice, u SAD-u zakonom zabranjeno).
2) Nesporna povjesničarka Lea David pisala je o srpskoj zloporabi Holokausta prije Davida Goldmana
Lea David, irska povjesničarka pisala je slično Davidu Goldmanu prije njega (https://haifaholocauststudies.wordpress.com/2017/06/04/holocaust-discourse-as-a-screen-memory-the-serbian-case/; https://haifaholocauststudies.wordpress.com/tag/dr-lea-david/), i njezine analize nitko nije doveo u pitanje.
3) Kritike srpskoga filma „Dara iz Jasenovca"
Tri različita i međusobno očito nezavisna američka izvora procijenila su srpski film „Dara iz Jasenovca" kao jeftinu srbijansku propagandu koja laži o Jasenovcu rabi za obračun s Republikom Hrvatskom:
ROBERT ABELE u LA Times napisao prikaz filma pod naslovom: „Review: Holocaust drama regrettably aims for settling scores" (u prijevodu: „Prikaz: 'Dara iz Jasenovca' nažalost cilja na obračunavanje"). Prkaz je originalno na https://www.latimes.com/entertainment-arts/movies/story/2021-02-04/review-dara-jasenovac-holocaust-drama-serbia; a hrvatski prijevod na https://www.dnevno.hr/magazin/nisko-da-nize-ne-moze-stvarno-je-cinicno-da-srbija-blacenjem-susjeda-i-jeftinom-sentimentalnoscu-zeli-doci-do-oscara-1665525/).
JAY WEISSBERG, u časopisu Variety, https://variety.com/author/jay-weissberg/, napisao je članak pod naslovom „'Dara of Jasenovac' Review: A Holocaust Movie With Questionable Intentions; Serbia's Oscar submission is thinly disguised propaganda, cynically using the Holocaust to push a troubling nativist agenda"; u prijevodu „'Dara iz Jasenovca', prikaz: Film o Holokaustu s upitnim namjerama; Srpski kandidat za Oskara je slabo prikrivena propaganda koja cinično koristi Holokaust da progura nacionalističke interese".
P. J. GRISAR, u časopisu „Jewish Forward" pod naslovom „Is Serbia using a Holocaust film as nationalist propaganda?" pita (se) rabi li Srbija film o

Holokaustu (napomena, radi se o filmu „Dara iz Jasenovca“) kao nacionalističku propagandu i odgovara potvrdno (https://forward.com/culture/463544/dara-of-jasenovac-serbian-oscar-controversy-genocide-holocaust-croatia/?gamp&__twitter_impression=true).
DUBRAVKA STOJANOVIĆ, srpska povjesničarka i profesorica na beogradskom Filozofskom fakultetu je, iako zagovornica masovnih srpskih zločina u Jasenovcu, film kritizirala ovako: „Film je propaganda u načinu na koji je financiran, načinu na koji je izabran za srpskog kandidata za nagradu Oskar i emitiran prije premijere na RTS-u. Sve su to skandali. A sada čujemo i vidimo i da je scenarij za film plagijat pisca i scenarista Arsena Diklića!“
Srpska propaganda odbacivala je sve kritike i navijestila nove filmove, o „zločinima u Oluji“, „progonu košarkaša Srba u Zadru 1991.“, a moguće i mnogo nastavaka „Dare“. Točno kako je to uočio David Goldman i drugi autori koji su ovdje navedeni.

Pitanje dokaza iz Jasenovca

Pitanje dokaza o događajima u Jasenovcu u II. svjetskom ratu preveliko je da se ovdje primjereno obradi. Zato ću navesti samo ono što je sigurno:
1) U tri iskopavanja Titova režima 1964., na mjestima koja se smatraju najvećim masovnim grobnicama nađeno je manje od 500 kostura (Stipo Pilić i Blanka Matković. 2014. „Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima.” Radovi Zavoda za povijesne znanosti HAZU u Zadru 56:323-408.).
2) Popis žrtava koji drži JUSP Jasenovac dokazano je krivotvoren (https://arxiv.org/pdf/2012.11574.pdf).
3) U logoru je postojalo nekoliko tvornica u kojima su radili zatočenici, ali su imale i plaćene radnike, (i) Srbe iz Jasenovca i okolnih mjesta koji su u logor dolazili na posao (Igor Vukić. „Radni logor Jasenovac“. Zagreb: Naklada Pavičić; 2018.). Vukić je objavio fotografije tvornica, račune za isporučenu robu iz tih tvornica i preslike platnih lista za radnike.
4) Usporedbom popisa stanovništva prije i poslije II. svjetskoga rata demograf Stjepan Šterc pokazao je da je poslije rata popisano manje Hrvata a više Srba nego prije rata (Šterc, Stjepan. 2015. “Na Bleiburgu umrlo 500 tisuća Hrvata, eto koliko je bilo stradanja i gdje.“ Direktno. https://direktno.hr/direkt/na-bleiburgu-umrlo-500-tisuca-hrvata-eto-koliko-je-bilo-stradanja-i-gdje-14973/). Radi se o neizrecivo važnoj temi, ali Šterc, nažalost, još uvijek nije svoje procjene objavio u primjerenom znanstvenom članku.

Zaključak

Istina o lažima o Jasenovcu polako ali sigurno izbija na vidjelo. Goldman je otkrio političku funkciju tih laži nakon što su Hrvatska i Srbija postale samostalne države. O tome su pisali i drugi, nesporni istraživači prije njega. To srbijansko blaćenje Hrvatske, međutim, toliko je blesavo da nikoga ne može natjerati da povjeruje u apsurdne laži. No, jako je uvrijedilo Židove. A ta se uvreda može ukloniti samo prestankom laganja. Nakon toga Srbiju još čeka zatajena istina o

pomoru Židova u Srbiji za vrijeme II. svjetskoga rata. Između ostaloga, morat će na hebrejski prevesti srpski izraz „dušegupka“ koji su skovali za odgovarajući stroj za ubijanje koji je tada rabljen u Beogradu (https://sh.wikipedia.org/wiki/Du%C5%A1egupka).

Matko Marušić, Split
https://kamenjar.com/slucaj-clanka-davida-goldmana-u-jerusalem-postu-bitno-je-da-je-istina-sve-sto-je-goldman-rekao/
https://hrvatskonebo.org/2021/08/19/slucaj-clanka-davida-goldmana-u-jerusalem-postu-bitno-je-to-sto-je-goldman-rekao-istinu-a-manje-je-vazno-tko-je-on/
https://narod.hr/kolumne-i-komentari/prof-marusic-o-clanku-u-jerusalem-postu-istina-sve-sto-je-goldman-rekao

DAVID GOLDMAN ODGOVORIO YAD VASHEMU: ČINI SE DA ĆE SE POLEMIKA OKO JASENOVCA NASTAVITI

-
12. listopada 2021.

Foto: Fah

Australski novinar David Goldman objavio je odgovor na reakcije na njegov raniji članak u Jeruzalemskom Postu u kojem dovodi u pitanje brojčanost srpskih žrtava Jasenovca i njihovo povezivanje sa židovksim holokastom. Konkretno, Goldman se osvrnuo na priopćenje koje je objavio Yad Vashem, službeni izraelski memorijalni centar posvećen žrtvama Holokausta.

>Jerusalem Post o Goldmanovom članku i politizaciji holokausta, Goldstein opet o drobilici (

>Koić i Banić: Zašto su fotografije iz logora Treblinka kod JUSP Jasenovac lažno prikazane kao jasenovačke?

> Jerusalem Post Goldsteinove tvrdnje o Jasenovcu povezuje s negiranjem holokausta i srpskom propagandom

> Evo kako Goldstein komentira tekst Jerusalem Posta: 'Iskopavanjem leševa se ništa neće postići'

> Jerusalem Post dotaknuo se Goldsteinove 'drobilice kostiju': Evo što je dr. sc. Geiger pisao o tome

U nastavku donosimo skraćeni prijevod njegovog odgovora

(https://thegoldmanreport.org/blog/the-goldman-reports-direct-response-to-yad-vashems-press-release-dated-25821):

Polarni glečeri se tope brže nego ikad

"Na Balkanu manipulacija holokaustom pokrenula je 'transrasizam'

"Znamo da lažu, znaju da lažu, znaju da znamo da lažu, znamo da znaju da znamo da lažu, ali još uvijek lažu." – A. I. Solzhenitsyn

Moglo bi se reći da je moj (sada izbrisani) članak u Jerusalem Postu: Ovo sramotno ismijavanje holokausta treba sada prestati, bio je veliki 'hit' diljem bivše Jugoslavije

Do danas je generirala tisuće komentara, preko 50 online i / ili tiskanih priča, masu TV ili YouTube komentara, 3 naknadna odgovora na Jerusalem Post i (navodno) barem jednu diplomatsku pritužbu.

I da ne spominjem desetke i brojanje prijetnji smrću koje sam primio, po malom članku o mjestu za koje je malo tko do sada čuo.

Kao što Yad Vashem kaže na svojoj internetskoj stranici: "Mnogo tisuća ljudi ubijeno je u koncentracijskom logoru Jasenovac i logoru za istrebljenje. Većina su bili Srbi, ali i drugi su ubijeni u logoru, uključujući Židove, Rome i Hrvate koji se smatraju protivnicima ustaškog režima…".

To je točno, kao što je bila moja prvotna pretpostavka da bi se neko nasumično mjesto s brojem mrtvih od 4, 10 ili čak i da je bilo 40.000 uglavnom ne-Židova trebalo i nikada ne bi moglo usporediti s Auschwitzom za potrebe političkog bodovanja. Nikada. Ikad. Točka.

Problemi s Jasenovcu proizlaze iz osamdesetih godina kada ga je bivša Jugoslavija preimenovala u Auschwitz Balkana i 'cijepila' u povijest holokausta unatoč činjenici kako je istaknuo Yad Vashem, većina žrtava nisu bili Židovi. Tome su pridodani i poslijeratni fizički dokazi iz vlastite Komisije za ratne zločine te zemlje koji nisu bili ni blizu astronomskim brojkama koje se danas koriste, a koje se mogu kretati od 1700 pa sve do 1,7 milijuna, ovisno o tome s kim razgovarate. To je dovelo do fetišizacije (desnice) i zataškavanja (ljevice) koje bi također moglo imati ozbiljne i dugotrajne posljedice na cjelokupnu povijest holokausta. Također je otkrila neobičnu pojavu Srba koji se identificiraju kao Židovi, ali više o tome kasnije.

Kao što sam napomenuo u svom izvornom članku, oni koji stoje iza ove promocije Jasenovca mogu pružiti vrlo malo fizički 'provjerljivih podataka', čak i priznati da su bilo kakva forenzička iskapanja bila u najboljem slučaju, površna i da njihov broj žrtava nije ništa drugo nego 'ekstrapolacije', ponekad i do 70 puta veće od forenzičkih podataka. Drugim riječima, njihova je tvrdnja da se većina podataka koji 'dokazuju' broj poginulih u Jasenovcu nalazi u dokumentaciji (tj. bazi podataka). Ali čak ni ovi dokumentacijski podaci nisu u redu.

Ranije ove godine, najveća svjetska tehnička profesionalna organizacija, Institut inženjera elektrotehnike i elektronike (IEEE) objavio je znanstveni rad u kojem se demografsko širenje niza ratnih koncentracijskih logora uspoređuje s onim stanovništva njihove zemlje domaćina. Utvrđeno je kako se svi rezultati kampova podudaraju s demografijom zemlje domaćina. Svi osim jednog koji je – Jasenovac.

Istraživanje je pokazalo da je korištenjem takozvane metode 'Total Variation Outlier Recognizer' većina – ili oko 89 posto Jasenovačkih brojki bila potpuno nepouzdana. Dakle, isti ljudi koji priznaju da nema puno fizičkih dokaza i da je sve u dokumentacijskim podacima, sada su izgubili čak i korištenje tog mita.
To je naglasio i američki Muzej holokausta koji je rekao da je cjelovitost većine dokumentacije koja se odnosi na Jasenovac 'vrlo problematična' – ili drugim riječima, ne može se koristiti u svrhu provjere.
Iako nikada nisam rekao da znam što je pravi Jasenovac broj mrtvih i samo ono što je Jugoslavija mogla fizički dokazati, bilo kakve usporedbe s Auschwitzom čije brojke nisu ekstrapolirane 70 puta, ali su bile stvarne, moraju se smatrati ništavnim i pokazati da Jasenovac nema premca nigdje na planeti.
– barem ne da sam svjestan. Usporedite to s postupcima židovskih povjesničara koji su 1989. smanjili broj mrtvih u Auschwitz-Birkenauu s 4 milijuna na manje od 2 milijuna kako bi osigurali povijesnu točnost.
Dakle, na kraju, govorimo o mjestu za koje se SVI slažu da ima vrlo malo fizičkih dokaza za pokazati, pokazalo se da je većina njegove dokumentacije neprovjerljiva i može citirati samo brojeve žrtava izvedene iz kvaziznanstvenih 'ekstrapolacija' koje pruža šarolika posada bivših komunističkih apparatchiksa, oportunista i prevaranta. Ta je činjenica više nego dokazana nekim odgovorima na moj op-ed od tih istih 'stručnjaka', odgovorima koji su sasvim iskreno prešli na smješnost i pokazali koliko su zapravo krhke njihove laži.
A ako sumnjate u njihove gluposti, onda će se ti isti 'stručnjaci' obratiti svojim prijateljima u medijima i pokrenuti napade i optužbe za 'revizionizam' židovskog holokausta. Ukratko, njihova nečuvena tvrdnja je, ako dovodite u pitanje istinitost mjesta gdje su uglavnom Srbi bili žrtve, onda morate biti 'poricatelj holokausta'!
To je zato što kada je riječ o povijesti holokausta na Balkanu, Srbi se već neko vrijeme identificiraju kao Židovi u politiziranoj i rasističkoj verziji transrodnosti, ili ako želite, 'transrasijalizmu'.
Kao što je srpski pisac Vuk Drašković izjavio 1985. godine: "Srbi su trinaesto, izgubljeno i najnesuđenije pleme Izraela".
Sada, ako to uopće nema smisla, to je upravo bila jedna od glavnih točaka mog izvornog članka.
Kako je to rekla profesorica Sveučilišta u Haifi Lea David: "Od 2005. godine diskurs o holokaustu u Srbiji vodio je Odbor za Jasenovac, kako bi obrazovanje o holokaustu bilo u granicama srpskog sjećanja. (…) Odbor za Jasenovac odmah je sklopio veze s Yad Vashemom, koji nije shvaćao kakva će biti komemoracija holokausta za služenje u Srbiji. Srpska politička elita potom je otela slike i simbole holokausta kako bi izjednačila srpske žrtve sa židovskim žrtvama i promicala srpsku pravednu žrtvu kao trajnu tijekom ratova devedesetih godina. Na taj način holokaust služi kao sjećanje na ekran, koje se koristi za potiskivanje još jednog aspekta povijesti koji srpska politička elita ne želi vidjeti".
Toliko nalik primjeru povijesti Jasenovca, ta srpska želja za 'transrasijaliziranjem' identificiranjem kao Židovi u političke svrhe također nema premca nigdje drugdje na ovom planetu čega sam svjestan. Da sam prisiljen podsjetiti sve – uključujući

urednika Jerusalem Posta – da je odvratno doslovno 'reciklirati' neke od brojnih milijuna židovskih (i drugih) žrtava holokausta za uporabu u balkanskim međuetničkim svađama šokira me i jako rastužuje.
Visceralna pretjerana reakcija na moj članak može se protumačiti samo kao potvrda moje početne pretpostavke i čini se namjerno kalibrirana kako bi se prikrile laži onih koji su se "transrasijalizirali" – ne samo da otimaju sjećanje na holokaust, ali i širi židovski rasni identitet, a sve zbog vlastitih političkih ciljeva.
Dakle, iako su zlostavljanje i prijetnje smrću usmjerene na mene proteklih tjedana splasnule, zahvaljujući moralnom kukavičluku Jerusalem Posta i mnogih drugih, čini se da će se polemika oko Jasenovca nastaviti", stoji u odgovoru Davida Goldmana.

https://narod.hr/svijet/david-goldman-odgovorio-yad-vashemu-cini-se-da-ce-se-polemika-oko-jasenovca-nastaviti

LISTE SA STANFORDA, FAH IDIOTI I JOSIP ŠIMUNIĆ, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

JAVOR NOVAK: HOD ZA INSTITUCIJE?

05 Listopad 2023

Vidimo sada u stvarnosti koliko je svaki dječji život sustavu (ne)vrijedan i (ne)važan. Vidimo sada koliko je nazovi roditelja koji odbacuju svoju djecu ili koji kažu kako nisu u stanju i u mogućnosti brinuti se za dijete s posebnim potrebama. Vidimo sada kako puca po šavovima i sustav udomiteljstva.
Je li ovo heretičko pitanje: bi li se umjesto u Hodu za život brojni hodači trebali udružiti u Hodu za institucije? Naime, jedna je šestogodišnja curica s posebnim potrebama odbijena u čak 31 instituciji s obrazloženjem kako nemaju mjesta jer svi pucaju po šavovima. Bilo je i pet cirkularnih pisama na koje odgovori nadležnih nisu stigli.
Sada se svi ti odgovorni u (pre)glomaznom Ministarstvu rada, mirovinskog sustava, obitelji i socijalne politike, u kojem su djeca na repu interesa i rada, kunu kako propusta nije bilo, kako pucanja sustava nema, kako bi djevojčica svakako bila zbrinuta. Pitanje kada bi bila zbrinuta i gdje - njima izgleda nije važno. Oni su sada složni u gašenju požara, čitaj sramote sustava.
Hrvatska je raj za uhljebljene: imamo zamjenike ministara, tajnike, državne tajnike, savjetnike i agencije… bulumentu svega, umjesto da tim novcem gradimo vrtiće, škole, domove za nezbrinutu djecu. Hrvatska očito je, zakazuje najviše upravo na djeci: nema dovoljno jaslica, vrtića, škole su u lošem stanju, domovi za nezbrinutu djecu su desetljećima krcati, a kako sada vidimo i ona najosjetljivija djeca s posebnim potrebama, ne mogu čak u 31 instituciji pronaći svoje koliko-toliko toplo mjesto uz stručnu pomoć, nadzor, ili ne daj Bože i ljubav.

Nije li pri tom gorućem stanju sa zbrinjavanjem djece bez roditelja, a posebno djece s posebnim potrebama, upravo sablažnjavajuće Hodom za život boriti se da svaka trudnoća završi s porodom, boriti se da nam se dokaže kako je svaki život vrijedan? Vidimo sada u stvarnosti koliko je svaki dječji život sustavu (ne)vrijedan i (ne)važan. Vidimo sada koliko je nazovi roditelja koji odbacuju svoju djecu ili koji kažu kako nisu u stanju i u mogućnosti brinuti se za dijete s posebnim potrebama. Vidimo sada kako puca po šavovima i sustav udomiteljstva. I još i ova sramota: djevojčica i dalje ostaje u Centru za odgoj i obrazovanje Slave Raškaj, iako ta ustanova, ne pruža smještaj djeci tijekom vikenda!
Ne bi li pri ovakvom očajnom stanju stvari, koje traje desetljećima, bilo prirodno i elementarno logično da se Hod za život pretvori u Hod za izgradnju i opremanje novih institucija za nezbrinutu djecu, naročito onu s posebnim potrebama? Nije li u ovakvoj situaciji neukusno po svim gradovima trubiti „svaki život je važan“ i biti slijep i gluh za očajnu stvarnost koja potpuno demantira tu frazu? Trebam li reći koliko su i klečatelji po trgovima u ovom kontekstu, sasvim promašeni?

usta moja hvalite me

Kad slušate Izbavitelja on je prepun svojih uspjeha (pa ih njiše). Te mi smo učinili ovo, te mi smo učinili ono. Nikada i nigdje niste ga (ljudski) čuli: ovo nismo (još) uspjeli, ili: ovo nam nije pošlo za rukom, ili: za ovo nemamo novca, ili: tražili smo EU sufinanciranje ali je naš projekt odbijen. On vidi samo svoje uspjehe, uspjehe, uspjehe. A jesu li to slavni uspjesi ili to samo znači raditi svoj posao? Pa je li Izbavitelj izabran da se sunča na moru i skija zimi? Ili je izabran i zasjeo je na funkciju, zato da bi radio, rješavao probleme u državi? Kojih usput, ima više nego lišća na Zrinjevcu.
Zamislite da kirurg kaže: toliko sam i toliko operacija imao mjesečno. Zamislite da profesor kaže: ovaj mjesec odradio sam toliko i toliko nastavnih sati. A svi bi se oni i te kako imali razloga pohvaliti radeći svoj odgovoran posao. Zar se svojim poštenim i marljivim radom ne bi isto tako mogli pohvaliti i svi drugi radini ljudi? A zašto to svi oni ne rade? Jednostavno zato što je svaki taj rad sasvim očekivan i normalan - svi oni rade svoj posao, zato su uostalom i plaćeni. Pa je tako sasvim normalno i očekivano da i Izbavitelj, za svoju visoku plaću, nešto radi. Pogotovo poznajući mizeriju s kojom većina hrvatskih građana mjesečno raspolaže te kad to usporedimo s milijardama kojima raspolaže Izbavitelj. Nije li u tom kontekstu potpuno nakazno i sebeljubno hvaliti se kako si ti učinio. Ti radiš?? Hvali se što je sve napravio, prešućuje stanje blagajne, a i kada je radio, nije radio. Radili su građevinari, obrtnici itd. A koliko košta četa iz Izbaviteljeva drugoga reda? Divizija ljudi, a uspjeh je jedino njegov?!
Polovna eskadrila francuskih zrakoplova Rafale F3R nikako da sleti u Hrvatsku. Izbavitelj se hvalio kako će stići prije roka. Pa zatim da će stići prije ljeta. A ljeto, sram ga bilo, završilo. Evo nam se smiješi već i listopad, a od lovačkih zrakoplova niti a. Još letaju Francuskom. Čekaju se izbori pa da tik pred njih, tek u drugom kvartalu 2024., Izbavitelj sjedne u lovački kokpit i otpraši put oblaka sa svom svojom pratnjom ko' pravi barun Muenchausen. Sve za izbore - fotelju ni za što.

Hrvatski se birači moraju sjetiti i na izborima se (i) ovim dvama činjenicama rukovoditi: Izbavitelj vam, kupili vi samo kilu kruha ili perilicu rublja, uvijek otima velikih 25 % PDV-a. U stvari, to je feudalna četvrtina. Kad vam „poklanja“ (najčešće jednokratno!) povišenje plaće ili mirovine radi usklađenja s (trajnom!) inflacijom, on vam zapravo vraća tek mrvicu od te feudalno otete četvrtine. Nije dakle riječ ni o kakvom poklonu, odnosno je, ali o ovom Laokontovom: Timeo Danaos… Čuvaj se Danajaca i kad darove donose. A ako mu to dopustite pa Izbavitelj dobije i treći mandat, sa svim poklonima je, poslije izbora, budite sigurni, definitivno gotovo.

Zakon o hrvatskome jeziku

U „Vijencu“ br. 770 Matice hrvatske od 14. rujna o.g., predsjednica Društva hrvatskih književnika dr. sc. Hrvojka Mihanović-Salopek piše kako je iznenađena (uostalom kao i svi mi ljudi dobre volje), što Hrvatsko društvo pisaca (Upravni odbor) „ulaže prigovor na stvaranje ovog Zakona“ te traži „da se prijedlog povuče iz procedure“. To iznenađuje s obzirom da takav zakon imaju mnoge europske države ali i jedna takva izvan-europska Srbija. Predsjednica DHK nadalje ističe: „zašto ignoriramo hrvatske sveučilišne profesore koji su specijalizirali povijest jezika, dijalektologiju, suvremeni hrvatski jezični standard?“ Dodao bih: a zašto HDP otvoreno potcjenjuje lektore i njihov važan posao? Kome smeta znanje? Kome smeta uvođenje reda?

Svima je vrlo dobro znano kako je hrvatski jezik u Jugoslaviji i za Jugoslaviju bio nepostojeći. Postojao je hrvatsko-srpski ili srpsko-hrvatski, kao tobože isti, jedinstven jezik. U osnovnoj smo školi morali pisati sastavke na tzv. hrvatsko-srpskom i to jedan tjedan latiničnim pismom, drugi tjedan ćiriličnim! Gotovo pola stoljeća Hrvatski se uništavao, stvarao se (planski) nered, a zatim još trideset godina od osamostaljenja nismo uspjeli sagraditi čak ni nacrt Zakona o hrvatskome jeziku. I sada kad se to napokon radi, ti i takvi pisci protive se uvođenju reda u hrvatski jezik! Kako prozirno, da ne kažem nešto gore.

nenarodni ministar

U kajkavskom ima stara poslovica koja kaže: tiha voda brege dere i to je izričaj u pozitivnom smislu, kad se želi reći da netko radi tiho i predano, a mnogo postiže. Ovdje ću tu poslovicu upotrijebiti u negativnom smislu jer je o vrlo negativnom poslu i riječ. Dr. sc. Radovan Fuchs, ministar je znanosti i obrazovanja RH i njegova je karijera bumo rekli, fest nacifrana. On je veterinar pa farmakolog i toksikolog no njegovo je djelovanje vrlo toksično po hrvatsku školsku djecu. O čemu se radi? Slabo eksponiran bregoderec Fuchs, vidi vraga, dopušta da udžbenike za osnovnu školu piše ni manje ni više nego jedan notorni čovjek kojega su stručnjaci njegove „struke“ davno i javno raskrinkali do temelja. Čovjek koji ne zna francuski ali je tamo bio diplomat! To je notorni Ivo Goldstein koji se već deset puta obrukao javno pa ga zato mediji peru s nadimkom Ivo drobilica. Poznato je naime da je još na prvom pokušaju doktoriranja (onog zagrebačkog) toliko drobio i navodio izmišljene auktore te to čak i osobno priznao (!) da ga se

mentor javno odrekao! Koji presedan! A onda je otišao u Beograd, gdje mu je otac bio predsjednik Jevreja Jugoslavije i tamo je jedva doktorirao. Goldsteinovu knjigu rastavio je (i) dr. Vladimir Geiger nazivajući je ne nestručnom već trivijalnom historiografijom. Profesorica Kasapović je za knjigu „Antisemitizam u Hrvatskoj“ napisala: „Autor ne poznaje ili ne poštuje ni pravopisna pravila o sastavljenome i nesastavljenom pisanju imenica“ (…) „netočno piše pridjeve…“ Dr. Mirjana Kasapović zaključno u recenziji kaže: „neugodno je čitati samo loše knjige. Knjiga „nije valjano teorijski i metodološki utemeljena“ (…) „u protusemitizam u Hrvatskoj ubrojio je i pojave na područjima koja u naznačenom dijelu povijesti nisu bila, a nisu to ni danas, dijelovi Hrvatske”! Kakve su to dakle reference koje se ministru Fuchsu čine relevantna preporuka ovakvom traljavom auktoru? Nekome tko odgaja djecu, tko sudjeluje u izradi udžbenika!

Ministar Fuchs isto tako dopušta da se tiskaju udžbenici za srednje škole s krivotvorenom poviješću. Titovih slika ima nekoliko, o njemu više auktora piše mnogo, a utemeljitelja hrvatske države dr. Franje Tuđmana, graditelja kako ga naziva Crkva, jedva ima spomenutog. Povjesničari su više puta upozoravali na tu krivotvorinu (i ne samo na nju!) ali ministar Radovan Fuchs očito ne misli kako đacima treba servirati povijesne činjenice.

Dakle imamo znanstvenike i povijesne činjenice ali nam i oni i one očito ne trebaju, baš kao i Zakon o hrvatskome jeziku. Čemu onda služe fakulteti, visoko obrazovanje, cijelo Sveučilište? Pustimo onda diletante u jezik, pustimo mitomane u povijest. A djeca? Djeca neka doma uče stvarnu povijest. Poslije škole, od svojih roditelja koji ne nasjedaju na jugo-promidžbu i krivotvorenje povijesti u ime propale jugoslavanske ideologije.

A tek težina knjiga koje pučkoškolci kao tovari moraju nositi na svojim leđima? Ta je tema stara desetljećima, nikako da se udžbenici tiskaju na lakšem papiru. Kao da je (i) to za ministra Fuchsa nauka.

havarija, umalo i tragedija

Dvije glavne televizije, kao po dogovoru, nisu donijele ključne podatke o havariji pred Loparskom trajektnom lukom na Rabu. Od silne gladi za senzacijom razgovarale su o nasukanom brodu na dobro označenu hrid, s nadležnim lučkim kapetanom, s mjesnim vatrogascima i spasiteljima (koji su obavili ogroman posao). Najzanimljivije nismo vidjeli: odsukavanje. Ali nigdje ključne stvari: imena broda, matične luke i države, nigdje ni imena kapetana. A ne vidi se ni zastava matične države. Obje su se televizije dale kapacitirati brojem putnika i posade (njih oko 40) te burom. Gle čuda, bila je bura. Samo desetak milja od Buke Senjske i zloglasnih Senjskih Vrata između Krka i Prvića, gdje na dnu burom potopljeni leže još i zrakoplovi iz Prvog svjetskog rata (o brodovima da i ne govorim), plovi suvremeni kapetan u 21-om stoljeću, opremljen i pomorskim kartama i satelitskom navigacijom, i dubinomjerom i radarom s četrdesetak stranih turista, ne prati vremensku prognozu i ne čita pomorske znakove, jasno istaknutu motku! Iz slabih fotografija može se samo nagađati da je ime broda Oimissum (znači li to latinski propust)?? Ako da, zaista točno ime broda, koje li ironije!

Koristim priliku podsjetiti i na bijeg tridesetmetarske sitnice od jahte s Murtera, prije nekoliko mjeseci, a o kojoj se (još uvijek) ništa više ne zna. Ni tko je isplovio, ni je li imao dozvolu, ni tko je odgovoran, ni traži li se izručenje kapetana, ni ima li pokrenutog postupka? Naša posla. Svi podmazani?

pristrani radio, pristrana situacija

Još malo i Hrvatski radio (bilo koji program) ne će se dati uopće više slušati, osim naravno vijesti u 17 i 22 sata kao posljednju oazu profi novinarstva. Koja god to emisija bila, ako se voditeljica dotakne žena, feminini solilokviji traju u nedogled. U Hrvatskoj izgleda postoji samo rak maternice i rak dojke, stalno slušamo o ta dva oboljenja. Ali žene rade u elektronskim medijima, u sudstvu, kao profesorice i odgajateljice, kao prodavačice, kao psihologice, socijalne radnice, logopedice, pravnice i odvjetnice, kao farmaceutkinje… jer mi smo, jašta, patrijarhalno društvo, ne? Zamislite samo koliko bi graknule militantne feministkinje, recimo samo Izbaviteljeva miljenica svih miljenica, nadstručan nadkadar Jelena Veljača, diplomirana feministica, da imate obrnutu situaciju. Da govore, sude i uče samo i jedino muškarci. Bi li oni tada mogli, tako lako do Izbavitelja, kao magistra feminizma Veljača, da uz caffe časkom skroje neki novi zakon o nasilju žena nad djecom i muškarcima? Neku turbo Istanbulsku. Recimo o verbalnom nasilju žena nad muškarcima, o fizičkom i psihičkom i verbalnom nasilju žena nad djecom, o fizičkom nasilju nad muškarcima. O zakonu koji bi recimo regulirao ovo sadašnje veleočajno stanje: otvoreno medijsko zatupljivanje i verbalno nasilje žena nad cijelim muškim rodom. Posebno i nad svim onim većinskim muškarcima koji s bilo kakvim nasiljem, nemaju ama baš ništa. Pokušavaju nam oprati mozak. Preventivno?

Istina:

„Danas više ne smiješ reći da postoje nasilne žene. I žene koje su spremne svima uništiti živote ako nije po njihovom. Odmah podržavaš nasilje. Čak i ako postoji dokaz tome da lažu.“ Kad ovu istinu izriče žena, onda vrijedi dvostruko.

Zapravo se veselim ovom naletu militariziranih feministkinja u RH. One slave, misle da su napokon pobijedile. A što, što su pobijedile? Tako je bilo i u Americi: žena pozove policiju, kaže obiteljsko nasilje i policija dođe i odmah bez pitanja odvede muškarca na ispitivanje i u istražni zatvor. Međutim, nakon takve prakse feministice su se toliko osilile da je američka policija morala promijeniti praksu: već dva desetljeća dolaze na ženski poziv za obiteljsko nasilje i prvo i odmah u istražni zatvor odvode ženu! Jer je praksa pokazala da su žene masovno počele zloporabljati zakon. Da su one te koje su nasilne. Doći će to i kod nas, ne brinite drage feministkinje, draga ožujska feministice, samo vi nastavite kao i do sada. Molim vas.

Hrvatski radio (dio 2.)

Glazba je najbolji dio Hrvatskoga radija, a tako ju progone, istjeruju i reduciraju iz programa. Moram i obvezno i svakako zahvaliti H. radiju, glazbenim urednicima. Često izvode pjesme s mojim imenom. Recimo (ženski vokal) „Ej Javore, Javore… budi mi Slavoniju“. Ili ona meni najdraža: „Šumi, šumi Javore“

(više izvođača ali najmiliji mi je Škoro). Od tih narodnih pjesama (kojih inače uopće nisam ljubitelj) jako mi je draga i ona „Slavonskih Lola“ – „Sve je ona meni“ (još iz 2003.). Mene jako sviđa onaj (već dvadesetogodišnji) stih: „Sve je ona meni, dobro što ja znam, srce moje lažem sebi, bolje kad sam sâm“! Velika hvala izvođaču, Darku Ergotiću, hvala i glazbenim urednicima Hrvatskog radija. Dao bih im mnogo eurića kad bi samo meni svirali. I dok sam kod nezaboravnih melodija: tu je i glasoviti kubanski, a svjetski hit – Guantanamera. Najdraža melodija pokojnog mi pape i najdraža moja danas, kad ga se, svaki put uz nju, pjevajući sjećam.

https://www.dragovoljac.com/index.php/javor-novak/36822-javor-novak-hod-za-institucije

J. Novak: Goldstein na (novim) mukama (2)

23. kolovoza 2021.

GOLDSTEIN NA (NOVIM) MUKAMA (2)
(reakcije bole)

Već se dugo na Zapadu vode polemike o "krađi holokausta" (Srbija), "o biznisu s holokaustom" (Hrvatska, Srbija, Izrael) i o onom notornome: neistraživanju svakog pojedinog logora, uz stalno napuhivanje broja žrtava i izmišljanje nekakvih drobilica za kosti o kojima nitko osim Goldsteina (Jens Sigsgaard: "Pale sam na svijetu") ne zna ništa. I te polemike dovode do izostanka, anuliranja čak, pijeteta spram poginulih. Time se žrtve ne poštuju, a njihovi grobovi adekvatno ne obilježavaju. Krađom ili biznisom oko holokausta, najmračnijeg događaja u povijesti čovječanstva, svi oni, koji ne iskazuju pijetet, nanose još i veću nepravdu i zločin nad već stradalim, a tako brojnim žrtvama.

Ali Ivo Goldstein sada piše demantij i traži međunarodne suradnike na tom teškom scenariju. Donirajte mu zato penkale, mnogo će ih potrošiti. Malo će se i znojiti jer protivnike (koji će mu se tek javiti) malo će tada teže, tek tako lako, kako je već navikao, diskvalificirati nazivajući ih radikalnim desničarima.

"A kud bu onda sad Ivek?" – pita me moj Zigi. Ha čuj nazaj vu Pariz nemre, tam je dal intervju na jednom jako slušanom studentskom radiju. "Daa?… lepo!" – Nije baš ispalo. - "A kak to?" - Pa zvali su slušatelji poslije emisije da uopće nisu razmeli Goldsteina. Da je taj naime govoril s francuskim naglascima ali neke nepostojeće riječi u francuskome jeziku. "Aaa znam, to smo i mi ko klinci isto govorili: sa kefon se kefa". Da, jedno dobro međunarodno kefanje tek mu slijedi.

Sjajno i fino duhovit (kao i uvijek) odvjetnik Zvonimir Hodak (divim mu se na toj sposobnosti da orjunu i četnike tretira s razornim humorom) u svojoj kolumni na Maxportalu, situaciju s Goldsteinom vidi ovako. Pa kaže: "Što ga manje uvažavamo više se pravi važan." Koja lijepa rezana tenis serva ne? I molim vas,

nemojte ovih tjedana smetati "najvećeg povjesničara na Balkanu", kako se smije dr. sc. Mario Jareb. Nemojte ga smetati dok piše svoj famozni odgovor The Izrael Postu, a kad će ga završiti… još ni Đekna ne zna.

"U ovom vremenu snažnog rasta antisemitizma, svaki čovjek, a osobito Židov, trebao bi prestati **suradnju s glumcima, koji se u stvari rugaju žrtvama holokausta**", piše književnik, novinar i vlasnik internetske stranice posvećene razotkrivanju nacističkih suradnika i neonacista, David Goldman za The Jerusalem Post. Kao primjer je naveo Goldsteinovu izjavu koja doprinosi širenju skepse o holokaustu, donosi Narod.hr.: "…u travnju 1945. Hitler je ustašama poslao poseban stroj za uništavanje preostalih kostiju…", citira Goldman Goldsteina. "Goldsteinova tvrdnja da je, dok je Berlin ruskim topništvom pretvaran u pepeo, Adolf Hitler našao vremena slati na nekakav Balkan, spravu za uništavanje kostiju – **je posljednja stvar koja je Židovima trenutno potrebna.** Za koju inače nitko nikada ondje nije čuo. **Zašto uopće ugrožavati povijest holokausta uvlačenjem u priču jednog mjesta za koje se ne može podastrijeti forenzički dokaz da je u njemu bilo više od nekoliko tisuća žrtava?** Što je još važnije, **zašto dopustiti kontaminaciju povijesti holokausta mjestom koje ne može pružiti nikakve neovisne forenzičke dokaze??**

Istodobno jasenovačka lista navodnih žrtava i dalje raste! I to i ove 2021. godine. Pri tome je riječ o listi navodnih žrtava, koja je već više puta ozbiljno dovedena u pitanje", piše Goldman o sramoti JUSP-a. On dalje kaže kako je riječ o

astronomskim brojevima jugoslavenskih žrtava u Drugom svjetskom ratu a koje su opovrgnuli čak i službeni jugoslavenski popisi žrtava. **Čak je i "jugoslavensko forenzičko ispitivanje logora i okolne županije pokazalo da je u logoru ubijeno između 2.500 i 4.500 ljudi". Beograd je čak sramotno izjednačio "logor s manje od 4.500 dokazanih (uglavnom nežidovskih) žrtava – s Auschwitzom, mjestom stravičnog ubojstva gotovo 1,5 milijuna ljudi – većinom Židova!**

To samo pridonosi antisemitizmu i predstavlja izraz samomržnje. Osobito za one židovske povjesničare koji su dopustili da se povijest holokausta ukrade i da ona posluži za razračunavanje među narodima na Balkanu".

Kao što je dr. Lea David, profesorica Studija holokausta na Sveučilištu Haifa primijetila: "**Srpska politička elita preuzela je i koristi simbole holokausta kako bi izjednačila srpske sa židovskim žrtvama.** Time želi promovirati 'srpsko pravedništvo' u vrijeme ratova devedesetih. Utvrdivši Srbe kao žrtve holokausta, srpska je vlada tada prešla na stranu srpskih komunističkih boraca i rehabilitirala kvislinške četnike i druge desničare". Slično primjećuje i David McDonald sa Sveučilišta Otago: „**Navlačeći masku holokausta, srpski nacionalisti nastoje dobiti širu potporu. Mitovima o zajedničkom stradanju Srba i Židova, nastaje serija njihovih novih nacionalnih mitova**."

Američki muzej holokausta priznaje, na svojoj internetskoj stranici, da je utvrđivanje točnog broja stradalih u Jasenovcu „dosta teško jer je uništeno mnogo relevantnih dokumenata, a nezavisni istraživači nisu dugo mogli doći do onih dokumenata koji postoje". **Pa zašto citirati brojke ako su "vrlo problematične", posebno imajući u vidu da je muzej Yad Vashem tijekom 1990-ih u više navrata pokušavao nabaviti izvorne jasenovačke dokumente iz Srbije, ali je to do danas odlučno iz Beograda odbijeno?** – prenosi Goldmana dalje Narod.hr ali i portal Večernjeg lista (dok TV i radio mediji - još uvijek - mudro šute).

"Oni koji su jedini ratni koncentracijski logor bez ikakvih provjerljivih podataka povezali sa znanstveno dokazanim činjenicama holokausta, **nanijeli su nemjerljivu štetu židovskoj povijesti. Svaki čovjek, a osobito Židov, trebao bi**

prestati suradnju s takvim tipovima, koji se u stvari rugaju žrtvama holokausta" – zaključuje književnik i neovisni istraživač David Goldman, o čijem argumentiranom tekstu (još uvijek) ništa ne ćete saznati u tzv. hrvatskim TV i radio medijima.

"Pa što je radio muzej u Jasenovcu, koji postoji 47 godina, ako do danas nije ni pokušao utvrditi gdje su ti 'mistično nestali posmrtni ostaci logorskih žrtava'? **Oni koji smatraju da nije važno koliko je bilo žrtava u pojedinom logoru, ili koji smatraju da to ne treba utvrditi - čine nemjerljivu štetu židovskoj povijesti** - zaključuje Goldman a prenosi portal VL.

Napad na svoju istinu, šupljikavu u argumentima, podacima i dokumentima, Goldstein (nakon bolnog Novinarskog doma) nije mogao otrpjeti. Zato se ovako brukao na portalu Večernjega lista: "Goldman nije objavio tekst u Jerusalem Post-u, već samo pismo čitatelja. Meni i drugim informiranim ljudima iz struke taj je čovjek posve nepoznat". Bravo, koga ja ne poznam taj ne postoji! "On ništa o tome što piše ne zna i ne znam jel toga svjestan ili nije". Krasan "argument" a stiže i konfabulacija: "Netko mu je dostavio posve isfabricirane činjenice. Radikalna revizionistička i proustaška desnica tvrdi da to valja učiniti iskopavanjem leševa, što je besmislica (…) iskopavanjem leševa ništa se neće postići, jer su istraživači već 1964., otkapajući neke grobnice, ustanovili kako su mnogi leševi već 'istrulili i raspali se'…" Ukratko, Goldstein moćno negira i napredak hrvatske forenzičke znanosti u jednom tako dugom razdoblju kao što je ono od 1945. do 2021.! (o tome vidi nešto kasnije). Zatim slijedi još jedna morbidna Goldsteinova teza o plehu, "buradi" s naftom (misli vjerojatno na bačve?) i o traverzama te spaljivanju tijela na lomačama. "Čak je bila izgrađena i uskotračna pruga kojom su vagoneti s pepelom i posmrtnim ostacima dovoženi na obalu i bacani u Savu". Sve to zna naš Ivo Goldstein svojevremeno opravdano odbačen od svog mentora i kao propali akademik.

Ranjeni Goldstein, inače pali inovator francuskoga jezika, na kraju "dodaje kako mu je nevjerojatno da je The Jerusalem Post objavio takav članak, ali i da su očito

shvatili grešku i štetu koju su napravili s obzirom da ga je glavni urednik Yaakov Katz zamolio da napiše odgovor koji će uskoro objaviti" – zaključuje portal VL. Jedva čekamo taj demantij, još malo i prošlo je već tjedan dana od objave u The Jerusalem Postu a Goldstein još piše domaću zadaću ali ju ga piše li piše.

U međuvremenu, dok čekamo moćni demantij, Narod.hr konzultirao je hrvatskog povjesničara, novinara i publicistu Igora Vukića kao predsjednika Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, koji je objavio knjige: „Radni logor Jasenovac" i „Jasenovac iz dana u dan", evo što on poručuje: "Članak The Jerusalem Posta je još jedna potvrda našeg stajališta kako samo točne i provjerljive činjenice o Jasenovcu i drugim događajima iz Drugog svjetskog rata mogu dovesti do njihova realnog prikazivanja i razumijevanja konteksta u kojem su se dogodili. (…) Članci poput ovoga, Davida Goldmana, nas svakako ohrabruju u tim našim nastojanjima."

"Autor članka D. Goldman točno je primijetio da suprotan pristup – **mitomanski, propagandni, s produciranjem laži koje je uočio kod dr. Ive Goldsteina – može posredno nanijeti štetu i ugledu židovske zajednice.** Stradanja Židova, Srbi spominju usput, kako bi skupili nepripadajuće bodove jer su, kao, stradali od istog neprijatelja".

Narod.hr donio je i tekst dr. sc. Vladimira Geigera o Goldsteinovoj drobilici kostiju jer dr. Geiger je i recenzirao Goldsteinovu knjigu i to na čak 46 stranica! "Ono što židovska sociologinja Lea David, ali i drugi židovski povjesničari nazivaju **'krađom Holokausta' posebno je vidljivo na primjeru logora Jasenovac u kojem se, osim preuveličavanja broja žrtava, svjesno manipulira pojmom holokausta koji se tako ne pripisuje više Židovima, nego Srbima.** Tom narativu – kojeg promovira srpsko političko vodstvo i Srpska pravoslavna Crkva – doprinosi i hrvatski povjesničar Ivo Goldstein koji ustraje u preuveličavanju žrtava, emocionalno i ideološki pristrano pristupa temi logora Jasenovac i dovodi u opasnost znanstvenu točnost informacija koju plasira u javnost – poput 'drobilice kostiju' koju Hitler šalje ustašama kako bi pred kraj rata zataškali stvarni broj žrtava. (…) **Koliko je tih strojeva bilo, i kada i kako im se izgubio svaki trag, Goldstein nije pojasnio**", nastavlja Geiger. "Očekivalo se da će u svojoj prvoj znanstvenoj i akribično napisanoj knjizi konačno donijeti konkretne podatke o postojanju navedene njemačke drobilice u Jasenovcu. No, svi koji su to očekivali ostali su razočarani", piše dr. Geiger u svojoj recenziji Goldsteineove knjige.

"U samoj knjizi Goldstein je cijelu priču ponovno zakukuljio na nov način: '**Iako neposrednih dokaza nema**, način na koji su ustaše spaljivali leševe u Jasenovcu napadno je sličan metodi spaljivanja leševa koju su nacisti primjenjivali od 1941. (…) **Tako se Goldstein zapravo visoko pozicionirao u katalogu razno-raznih izmišljotina o logoru Jasenovac.** Spasonosna formula kojom se Goldstein, u pomanjkanju vjerodostojnih, pa i ikakvih, pokazatelja, koristi je jednostavna – **ono čega nema moguće je izmaštati** - piše dr. Geiger, prenosi Narod.hr:

"**Ovakav poguban narativ Goldman je s pravom nazvao ugrozom i kontaminacijom povijesti holokausta**".

Javor **N**ovak

https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/j-novak/37619-j-novak-goldstein-na-novim-mukama-2.html

ANTE TOMIĆ: ZNANSTVENIK ILI PODOFICIR? DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

I. BEKAVAC: AGITPROP I HRVATSKI REVIZIONISTI

26. studenoga 2023.

Suvremeni medijski agitprop

Knjige mogu svojim autorima donijeti veliku slavu i novac, ali i neprilike. Nisu prošla ni vremena njihova prešućivanja, skrivanja, zabranjivanja, spaljivanja i sklanjanja od čitateljstva na različite načine, zbog iznošenja sadržaja koji moćni ne odobravaju. Objavljene knjige, neovisno o sadržaju, na sličan način kreću prema čitateljstvu kroz različite medije javnoga komuniciranja, ali i na tribinama, promocijama, izravnim razgovorima promotora sa zainteresiranom publikom. Neke se knjige i prešućuju u javnom prostoru. U Hrvatskoj se, u sferama koje upravljaju medijima, pojavio i novi oblik upozoravanja javnosti na neprihvatljive knjige. Ovdje ćemo ukratko prikazati kako izgleda jedan aktualni 'obračun' s knjigom koja već svojim naslovom izaziva i bijes među nekim protagonistima javnoga života: 'Jasenovački popis - lažne žrtve'.

Jedne dnevne novine u Zagrebu, na vrlo su poseban način prikazale njezinu javnu promociju. U tom prikazu ne piše ništa o sadržaju knjige, osim onoga što u njezinu naslovu vidimo. Nije napisano kako su autori dokazivali postojanje lažnih jasenovačkih žrtava. O broju tih žrtava prijepor traje od davnih, prvih javnih

objava. Govorilo se o milijunu, i više; nekoliko stotina tisuća; nekoliko desetaka tisuća, ali i znatno manje. Novinama, koje o tomu pišu nije problematičan 'oktroirani' broj, nego njegovo provjeravanje. U središtu je pozornosti prikaza knjige o kome govorimo prostor u kome je održana promocija. Korisnik toga prostora je Udruga Specijalne policije iz Domovinskog rata koja promiče temeljne vrijednosti Domovinskog rata i ulogu Specijalne policije MUP-a RH u Domovinskom ratu. Pisac osvrta uzima samo dvije riječi iz toga naziva: 'specijalna policija'.

Odvažni ustanak

To što se u prostoru za povremena okupljanja te Udruge predstavlja knjiga o žrtvama logora u Jasenovcu, komentator Jutarnjega lista će u svom tekstu ovako prikazati: "U izrazito nesklonim okolnostima specijalni policajci i njihovi prijatelji odvažno su ustali s teorijom kako neprijatelji hrvatskog naroda maliciozno napuhuju ustaške zločine." (Jl, 11.11.2023.). 'Izrazito nesklone okolnosti' ovdje treba razumjeti kao ozbiljno neraspoloženje prema znanstvenom revizionizmu. Ali komentator to pokazuje na dosta primitivan način. Dakle, to što se knjiga predstavlja u prostoru njihove Udruge, komentator razumije kako su 'specijalni policajci i njihovi prijatelji odvažno /su/ ustali' s nekom teorijom. Odmah komentira i fizički izgled prostora. Izložene slike po zidovima te prostorije znakom su mu da je to 'kao nekakva galerija'. Nisu, dakle, potpisani autori knjige tvorci 'teorije', nego su 'specijalni policajci i njihovi prijatelji', među kojima možda mogu biti i autori knjige, odvažno ustali s jednom 'teorijom'. Komentator polazi od pretpostavke da se 'teorija' gradi na uvjerenju da 'neprijatelji hrvatskog naroda maliciozno napuhuju ustaške zločine'.

Zlonamjernom uvećavanju broja žrtava, kako mu se čini, suprotstavili su se specijalni policajci, koje spominje i kao slikare koji 'uljenim bojama maljaju autoportrete, mrtve prirode i krajolike' i slike izlažu na zidovima svoga Doma specijalne policije. Tvrdi, dakle, da Udruga nije samo ustupila prostor kojim se koristi, nego su njezini članovi 'odvažno ustali' s jednom 'teorijom'. Komentator je posve zaokupljen pokušajem trivijaliziranja javnoga predstavljanja knjige o Jasenovcu. Tvrdnja da su 'specijalni policajci i njihovi prijatelji odvažno /su/ ustali' s nekom teorijom pokušava skrenuti pozornost s činjenice da postoje ljudi s imenom i prezimenom, dr. Nikola Banić i dr. Nikola Koić, koji su prikupili i obradili građu važnu za razobličavanje 'maliciozno napuhanih ustaških zločina'.

'Nijekanje holokaausta'

Autori spomenute knjige iznose provjerljive argumente, a ne 'teorije'. Znanstvenici su, a ne specijalni policajci, koji su im za predstavljanje ustupili

prostor svoje udruge, odlučili ponuditi utvrđene i provjerljive činjenice, a ne 'teorije'.

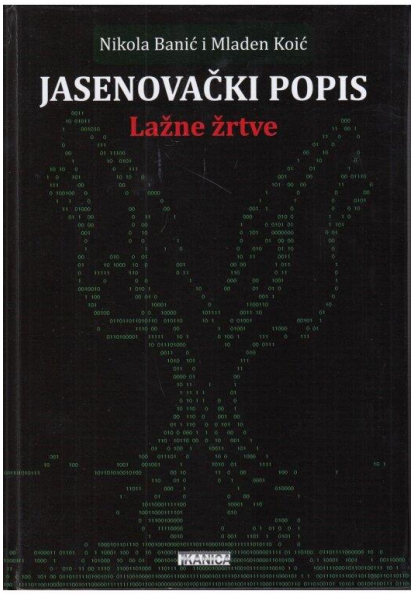

Takav pristup usmjeruje pozornost na pitanje o motivima koji vode komentatora Jutarnjega na iskazivanje takva nepoštovanja i autora i ljudi koje optužuje da su s prijateljima složili jednu 'teoriju'. Koju teoriju? Odgovor je jednostavan: nema nikakve teorije, nego se u knjizi argumentirano osporavaju lažni prikazi 'jasenovačkih žrtava', koji se ponavljaju već osamdesetak godina. Spomenimo i naslov komentatorova teksta: "Povijesni revizionisti došli su, evo, i do centra grada. Istina, nijekanje holokausta bilježi se i na takozvanom naprednom Zapadu, ali tiho i skrovito i na rubovima društva. Tek nešto vidljivije od pedofilije."

Pod tim je naslovom knjiga 'Jasenovački popis - lažne žrtve', autora Nikole Banića i Mladena Koića, predstavljena kao djelo 'povijesnih revizionista', a Udruga specijalne policije, kao, navodni, suautor je stala uz tu revizionističku 'teoriju'. Ni u osnovnim crtama nije, dakle, prikazano kojim se znanstvenim aparatom služi, nudi li kakve dokaze o 'lažnim podatcima', ili samo 'poriče' žrtve'? Pisac teksta u Jutarnjem pokušava poniziti i uvrijediti specijalne policajce navodeći da ti ljudi 'čak i čitaju': "Nikad ne biste pomislili da se u krupnim, mišićavim muškarcima kriju takve nježne umjetničke dušice, ali oni, čudima nikad kraja, čak i čitaju. Oni su ljubitelji lijepe riječi."

Čudimo se tom primitivnom pokušaju vrijeđanja ljudi koji su u njegovoj svijesti krivi već zbog toga što su omogućili promociju knjige, koja se sadržajem naslova njemu čini odbojnom, 'revizionističkom'. Kakve veze ima prostor u kome je javno promovirana jedna knjiga s njezinim sadržajem. Kakve veze imaju korisnici toga

prostora s onim što je u knjizi napisano? Piscu osvrta na spomenutu promociju dovoljan je razlog za sve to već u naslovu knjige:"Jasenovački popis - lažne žrtve". Dočekuju je, kako piše, 'izrazito nesklone okolnosti'.

Spominjanje, nijekanje i osporavanje

Navodi da se u Domu specijalne policije događalo nešto strašno: "ozbiljno se tvrdilo kako su žrtve fašizma srbokomunistička i judeomasonska prevara". Iz te tvrdnje, nije razvidno radi li se o poricanju žrtava, ili dvojbama povezanim s brojem tih žrtava u odnosu na rezultate istraživanja i dostupne činjenice. Nije razvidno je li i autoru komentara nedopustivo umanjivanje broja žrtava kao i njihovo uvećavanje, neovisno o dostupnim, provjerljivim podatcima? A udar na 'specijalce' i njihovu udrugu nedvosmislena je poruka budućim promotorima knjiga koje ne pišu komentatorovi istomišljenici. To su, naravno, i poruke nakladnicima, s naznakom koje se knjige, s obzirom na temu i sadržaj, smiju objavljivati s naklonošću dominantnih medija, a koje će doživjeti sudbinu poput 'Lažnih žrtava'.

Sama je najava rasprave o lažnim žrtvama komentatoru dovoljnim znakom da treba upotrijebiti 'najubojitije' oružje. Spominjanje 'lažnih žrtava', u njegovoj je svijesti znakom 'nijekanja holokausta': "Nijekanje holokausta nije nepoznat fenomen, bilježi se i na takozvanom naprednom Zapadu, ali tiho i skrovito i na rubovima društva." Ne čini mu se važnim objasniti zbog čega bi se smjelo uspoređivati 'nijekanje' s osporavanjem nekih podataka i dokazivanje da su drugi podatci točni. Dokazivanje uz predočavanje argumenata nije 'nijekanje holokausta' ili zlodjela u Jasenovcu?

Je li osporavanje, primjerice, onoga što tvrdi G. Greif 'nijekanje zlodjela'? Jovan Ćulibrk, episkop pakračko-slavonski naziva (2023.) revizionizmom "podršku lažnoj priči s profesorom Gideonom Greifom, koji se pojavio u Srbiji. Svi povjesničari znaju tko je on, da je cirkusant, jer Greif govori o 1,4 milijuna žrtava Jasenovca. Znači, ne više o 700.000, nego o milijun i 400 tisuća, a struka šuti." Iz te episkopove tvrdnje o G. Greifu, nije jasno bi li tvrdnja o 700.000 žrtava logora Jasenovac bila nerevizionistička tvrdnja.

Pitagorin poučak i 'istine' o Jasenovcu

"U Domu specijalne policije jednom će se valjda predstaviti i knjige u kojima se opsežno osporava valjanost Pitagorinog teorema ili trećeg zakona termodinamike, pa čak i, zašto ne, zakon gravitacije." (A.T., Jutarnji list). Pisac te rečenice polazi od vlastitoga uvjerenja da su 'istine' o Jasenovcu, napisane u Jugoslaviji, ili u Javnoj ustanovi spomen-područja Jasenovac, u rangu s istinom poput one koju iskazuje Pitagorin poučak. Koja se 'znanstvena istina' poricala u Domu specijalne policije u Zagrebu na predstavljanju knjige 'Jasenovački popis - lažne žrtve'?

Je li istinita tvrdnja o milijun i četiristo tisuća žrtava logora Jasenovac, koju iznosi G. Greif, ili je istinita 'nepobitna' brojka o 700.000 koja je prihvaćena u srpskoj javnosti? Javna ustanova spomen-područje Jasenovac objavljuje brojku od 83.145 žrtava. Ima ljudi koji pitaju: kako se broj od 59.188 koji je objavljen 1964. za vrijeme komunističke vlast povećao na 83.145 (2007.)? Koja je od tih 'istina' na razini istine Pitagorina poučka?

U nekom drugom tekstu je objavljena i bilješka da ni u jednom trenutku autori popisa Javne ustanove spomen-područja nisu rekli da je taj popis konačan, nego upravo suprotno - da nije konačan, ni potpun, da se postojeći uneseni podaci neprestano dopunjuju, a eventualne pogreške ispravljaju. Ali A. Tomić piše da se Istina zna i da se prema njoj treba odnositi kako se odnosi prema Pitagorinu poučku. Škola u kojoj je to naučio nije dopuštala nikakve dvojbe, ni tada ni bilo kada. Koja Istina obvezuje komentatora Jutarnjega lista? Koliko je bilo žrtava u logoru Jasenovac? "Oni najobjektivniji istraživači smatraju da je njihov broj prešao milijun", ustvrdio je patrijarh Irinej u Donjoj Gradini, 2019. Uz to je rekao "da se vapaj djece čuo do samog neba, ali ne do Zagreba i crkvenih predstavnika Katoličke Crkve i to ne što nisu mogli čuti, već nisu željeli." Znači, broj koji je prešao milijun žrtava logora u Jasenovcu ne uzima istinitim samo G. Greif, nego i ljudi patrijarha Irineja. Hoće li i njih J. Ćulibrk nazvati cirkusantima? Ovdje AT-a ne ćemo spominjati.

Novi Agitprop

Ne znamo koje su znanstvene metode primijenili 'najobjektivniji istraživači' tih žrtava, ali znamo da je bilo dosta istraživača koji su osporavali takve 'procjene', uzimajući ih samo izrazom bijesa i mržnje prema Hrvatima, koji su proglašavani krivcima za ta zlodjela. Jezik i intencije komentara AT-a, jezik je 'Agitpropa' nakon 1945. koji je prenosio poruku o Istini, uz prijetnje i sankcije za neprijateljsku propagandu. Istinito je ono što tvrdi 'Partija', a sve što se tomu protivi je obična fašistička propaganda. Enormno uvećani broj jasenovačkih žrtava, uključujući i 'najobjektivnije istraživače', nakon prikaza žrtava Drugoga svjetskog rata

upotrebljavan je u političkim obračunima. Popis žrtava u Jasenovcu se krivotvorio sve do danas. Ni u znanstvenoj zajednici o tomu nema konsenzusa.

Titova se država pokušavala sagraditi, oslonjena na savezničku ratnu pobjedu nad nacifašizmom, prema staljinskom modelu totalitarne vlasti, bez ikakva demokratskoga legitimiteta. 'Kohezivna' formula, nazvana 'bratstvo i jedinstvo', postala je krinkom za prikrivanje politike osvetničkoga srpstva. Tomu je najviše pridonosio mit o Jasenovcu kao simboličkom mjestu stradanja Srba. Taj je mit trebao prikriti i strašna zlodjela koja su četnici počinili izvan Srbije, u Hrvatskoj i BiH. U tomu su i uspjeli. Mit o stotinama tisuća i više umorenih u Jasenovcu trebao je zatamniti sve četničke zločine.

Srbi kao 'žrtve' prigrabili su prava na dominaciju i osvetu. Važna komponenta nove stvarnosti bila je abolicija četnika 1944. koji su mogli, ako su htjeli, pristupiti Titovim partizanima. Mnogi su to i htjeli, jer su i na samom početku 'ustanka', prema svjedočenju Titovih generala, na kapama nosili petokrake, oznake Staljinovih ljudi. Čekali su Ruse. Sad je petokraka, na četničkim glavama, značila - vlast. Nakon 1944. i formalno su komunisti i četnici bili pod istim kapama. To je Titu znatno pomoglo i pri eliminaciji suparničke, izbjegličke vlade. Međutim, te je 'dugove' kasnije trebalo i vraćati.

Početni izračuni

Jedan student matematike dobio je 1946. zadatak izračunati broj poginulih osoba na području Jugoslavije kako bi ti podatci bili predani na mirovnoj konferenciji radi dobivanja ratne odštete. Izračunao je 1,706.000 demografskih gubitaka. Visoki državni dužnosnik je na mirovnoj konferenciji u Parizu 1947. govorio da je to broj poginulih u Jugoslaviji. Od tada se taj navod uzima jedinim službenim brojem poginulih u Drugom svjetskom ratu tijekom postojanja Jugoslavije. Student koji ga je izračunao (V. Vučković) napisao je 1985. u srpskom časopisu 'Naša reč' u Londonu da je broj od 1,706.000 zapravo demografski gubitak, a ne stvarni broj žrtava koji je procjenjivao na oko 1,000.000. Kako su SAD još 1954. izjavile da je Jugoslavija imala "samo" milijun poginulih, Njemačka je odbila

isplatiti ratnu odštetu za njih 1,706.000. Konačni je popis žrtava dovršen 1964. Spominje se oko milijun poginulih (zajedno s poginulim pripadnicima kvislinških postrojbi). Taj je popis odmah po dovršetku proglašen državnom tajnom. Prvi put će izaći u javnost 1989. (J. Tomasevich).

Na okrutna postupanja u ratu, među kojima je bilo i proganjanje samo zbog etničkoga podrijetla, naslanjala se i poslijeratna ekstremna demonizacija, progon i uništenje poraženih, prema politici komunističke vlasti. I povećavanje broja žrtava logora u Jasenovcu stavljano je u korpus hrvatske krivnje, a ne počinitelja zlodjela. U pismu biskupa HBK patrijarhu SPC Irineju (18. 11. 2018.) zapisani su i ovi redci: "Za zločine, kako u hrvatskom tako i u srpskom te u drugim narodima, krivi su pojedinci s imenom i prezimenom pa je na njima odgovornost za ono što su počinili."

Dokažite svoju nedužnost

Vladika bački Irinej odgovara HBK-u:"Uostalom, neka ista gospoda izvole dokazati i pokazati da nema ustaški nastrojenih biskupa u Hrvatskoj biskupskoj konferenciji. Sudeći prema njihovim izjavama u hrvatskoj javnosti, lako se može zaključiti da oni nisu manjina u okviru svoje crkve u Hrvatskoj." (Večernje novosti, 9. 2. 2019.). Vladika bački koristi se formulom koja u pokušajima demonizacije Hrvata dobro funkcionira već blizu jednoga stoljeća: dokažite svoju nedužnost, svi vi kao narod, a ne samo kao pojedinci optuženi za zlodjela. Protiv kolektivne krivnje nastupa i jedan hrvatski 'antifašist' koji je rekao? 'Mi nikada nismo izjednačavali hrvatski narod s NDH, ali ne ćemo nikada prihvatiti da su žrtve Jasenovca i Bleiburškog polja isto.' Ipak, ima dosta ljudi koji su uvjereni da su nedužne žrtve - uvijek nedužne žrtve. Često se citira navod iz 'Lažnih žrtava' da je samo u "jednoj jedinoj grobnici u Teznom nađeno /je/ tridesetak puta više ubijenih nego u svim dosadašnjim iskapanjima u logoru Jasenovac i u Donjoj Gradini (str. 644)."

Usmjerit ćemo nešto više pozornosti 'osporavanju prava na osporavanje' enormnoga uvećavanja broja žrtava. Zanima nas koji moral i koja logika navodi danas javne medije u Hrvatskoj na stav o tomu kako postoje 'konačne istine' o kojima se ne raspravlja. Pretpostavljamo da bi bilo korisno kad bi se u istraživanjima povjesničarima priključili najbolji znalci iz drugih struka, koji za istraživanje imaju korisnih znanja, a ako bi to koristilo i inozemni, uz domaće, koji bi mogli pridonijeti kvalitetnijim analizama i preciznijim zaključcima. Možda je ipak došlo vrijeme da se konačno ulože ozbiljniji napori. Više je znakova da i digitalno doba može ponuditi korisnih alata za raščišćavanje mnogih dvojbi, od kojih neke dolaze isključivo iz propagandno-političke, a ne znanstvene sfere.

'Najobjektivniji istraživači'

Prvi korak je razdvojiti političku motivaciju, kojoj nije cilj istina, jer je sve unaprijed zadano, od povijesne istine utvrđene znanstvenim istraživanjima. Što više istraživanja uz pomoć znanstvenih metoda, a što manje dodira s 'najobjektivnijim istraživačima' koji su Jasenovac koristili za druge svrhe, za utvrđivanje 'istine', poput one koju je (1990) nakon 'preciznog izračuna' o 1.110, 929 žrtava u Jasenovcu, 'pretežito Srba', otkrio srpski istraživač R. Bulatović. Nikakvi zaključci ne će zaustaviti srpske političke spletke i neistine, koje su dovele do stotina tisuća i više od milijuna žrtava logora Jasenovac. Svejedno, na Hrvatskoj je privesti kraju ta lutanja i zaustaviti se na znanstveno utemeljenim i provjerljivim činjenicama. Konačnu i potpunu istinu, po svemu sudeći, u ovom slučaju neće biti moguće otkriti.

Na komemoraciji u Memorijalnom centru Gradina, 2012. predstavnik Židovske općine Banja Luka Jakob Danon sažeo je svoja znanja i izvore: "sve međunarodne komisije svjetskog glasa su doslovno rekle da je u najvećem kompleksu logora smrti Jasenovac, pobijeno preko 700.000 ljudi, žena i djece, mahom Srba, Židova, Roma i neistomišljenika." Otkud ta brojka? Kako bi se prikazao što veći broj ustaških žrtava, krivo su prikazivali vrijeme, mjesta i okolnosti njihove smrti. Među žrtve logora Jasenovac upisuju se i osobe umrle na prisilnom radu u logorima Njemačkoga Reicha, primjerice u Norveškoj, poginule u savezničkim bombardiranjima, umrle u zbjegu u El Shattu i u zbjegovima u južnoj Italiji, zatim osobe koje je ubila njemačka i talijanska vojska, žrtve četničkih pokolja, i partizane poginule u bitkama na Neretvi i Sutjesci, pa i one koji su poginuli kao domobrani i ustaše. (V. Geiger).

'Pretpostavljeni' broj žrtava

Što se o žrtvama logora u Jasenovcu uči u Srbiji? "Znam da se u Srbiji stalno provlači brojka od 700.000 žrtava Jasenovca? Danas se zna da je žrtava 80 i nešto tisuća, poimence se zna tko je stradao. Strahota je da se uopće govori o broju

žrtava, broj nije bitan. Važno je zašto se nešto dogodilo". (O. Kraus, 2018.). Opet nam je pred očima različito razumijevanje pojma 'znanje'. Lako je provjeriti učestalost spominjanja brojke o '700.000 žrtava', ali je dvojbena uporaba pojma 'znanje' i uz navod o '80 i nešto tisuća' žrtava, jer se, vrlo vjerojatno, ipak radi samo o pretpostavci. Uz tu pretpostavku koristi se pojam 'znanja', ali se na iznošenje argumenata za drukčije 'znanje' odgovara onako kako je Partija (komunista) odgovarala na sve što se nije poklapalo s njezinom 'istinom', neprijepornom i konačnom.

"Ivo Goldstein uporno u javnosti iznosi mišljenje da se o logoru Jasenovac 'istina manje-više zna, uključujući i približan broj žrtava'. Goldstein štoviše ustvrđuje da se 'u krugovima skrupuloznih istraživača računa da je poimenični popis uglavnom dogotovljen u trenutku kada je na njemu zabilježeno 90 do 95 % pretpostavljenih žrtava. Danas smo praktički došli do tog stadija u istraživanju ili ćemo do njega doći u sljedećih nekoliko godina. Tako bi se konačno mogla zaključiti mučna diskusija o broju jasenovačkih žrtava'. A Ivo Goldstein trebao bi, naravno, biti taj tko će određivati koliki je „pretpostavljeni" broj jasenovačkih žrtava i što je „istina" o Jasenovcu, a što nije." (V. Geiger). Spomenuli smo samo neke od prijepora koji predugo traju.

Pretjerivanja 'bradatih fanatika'

Tekst o kome pišemo, doista je usporediv s tekstovima komunističkih agitpropovaca (Agitprop, komunistička služba za agitaciju i propagandu), odmah nakon Drugoga svjetskog rata, još dok su Staljinovi ljudi bili tu i poučavali kako se vodi prava revolucija. "Tvrdnje da se s brojem fašističkih žrtava mnogostruko pretjeruje pripada nekakvim bradatim ludama bez moći i utjecaja, fanaticima iz opskurnih izvanparlamentarnih strančica koje na izborima ne prelaze jedan posto

..." (A. Tomić, Jutarnji list). Početni je komentatorov stav da se uopće ne pretjeruje s 'brojem fašističkih žrtava'.

'Bradate lude' i 'fanatici', prema komentatorovu sudu, tvrde da se pretjeruje s brojem žrtava i nastoje to potkrijepiti adekvatnim argumentima. Tako i dolaze do 'lažnih žrtava'. Komentator nije ni 'bradat' ni 'fanatik' pa se izruguje s pokušajima istraživanja i utvrđivanja činjenica. On ne vidi zašto se ljudi iz 'opskurnoga svijeta' suprotstavljaju, brojkama koje iznose, primjerice, G. Greif i R. Bulatović. Istinitost ili neistinitost ne ovisi o tomu je li njegov autor 'bradat', ili je 'fanatik', nego o slaganju ili neslaganju iskaza i činjenica.

Ratne i poratne okolnosti

U ovakvim prijeporima, neistinitim nazivamo ono što nije utemeljeno na provjerljivim činjenicama, neovisno o tomu iznose li ih komunisti ili antikomunisti. Htjeli smo vjerovati da je prošlo vrijeme kad je nešto postajalo 'istinitim' samo zbog toga što je to 'Partija' tvrdila. Gore citirani tekst pokazuje da smo bili na krivom putu. 'Partija' se danas drukčije zove i služi se drukčijim metodama utjerivanja 'istine' u glave ljudi na transhumanističkom putu. Posumnjati u tu 'istinu' ili je opovrgnuti provjerljivim podatcima, u 'ono' je vrijeme značilo izložiti se progonu. Danas se to drukčije radi. O prvoj razini otpora 'revizionizmu' brinut će suvremeni medijski agitpropovci.

Nisu manipulacije takva ranga započele dolaskom komunističkoga totalitarizma na vlast, niti su druga dva totalitarizma, nacistički i fašistički postupala drukčije, nego su drukčiji današnji tragovi osamdesetogodišnjega (80) komunističkoga oblikovanja 'istine' u hrvatskom iskustvu i četverogodišnjega (4) ustaškoga totalitarizma. Komunistički je totalitarizam i vremenski dvadeset (20) puta dulje vladao od ustaškoga. Na jednoj su strani rane Lepoglave, Stare Gradiške, Gologa Otoka, a na drugoj Jasenovca i drugih logora u NDH. Ni posljedice nisu iste, ni okolnosti nisu bile iste, ratne i neratne. Ako tvrdimo da su neka pretjerivanja posljedicom političke propagande, ni u kom slučaju ne poričemo da je počinjeno, ili opravdano, zlodjelo koje se dogodilo na bilo kojoj strani. Strašnih je zlodjela i kolektivnih stradavanja bilo u ratnim vremenima, ali i poratnih osveta i oblikovanja političkih 'istina' koje su odgovarale komunističkoj strani.

Stigmatiziranje Hrvata

Krivnja za žrtve Jasenovca nije pripisivana ratnim politikama, vojskama i pojedincima koji su zlodjela počinili, nego je pripisivana narodu Hrvata. Jasenovac je, u protuhrvatskoj retorici, označavan mjestom stradanja više od milijun ljudi, uglavnom Srba. Kasnije se ta brojka počela smanjivati, do nedavnih izjava dr. Veljka Đurića Mišina, direktora Muzeja žrtava genocida u Srbiji da nije

voljan govoriti o brojevima "jer ima daleko važnijih činjenica", ali te činjenice "još uvijek nisu raščišćene u povijesnoj znanosti". A. Tomić misli drukčije.

Netko je već napisao da su svi rezultati objavljeni u knjizi ponovljivi i provjerljivi bilo kojem zainteresiranom čitatelju, budući da se temelje na javno dostupnim izvorima podataka kao što su digitalne baze javnih ustanova (Yad Vashem, Američki muzej holokausta, arhiv Arolsen), popisi žrtava njemačkih, talijanskih i srpskih logora, jugokomunistički i srpski popisi žrtava, osmrtnice, povijesne knjige s popisima žrtava različitih događaja Drugog svjetskog rata, biografski leksikoni, enciklopedije, novinski zapisi, videozapisi s mrežnih usluga...

Što, dakle, o knjizi autora Nikole Banića i Mladena Koića pod naslovom „Jasenovački popis - lažne žrtve“, komentator Jutarnjega lista nije htio reći u svom osvrtu na jednu njezinu promociju? Nije htio reći argumentiraju li tvrdnje o lažnim žrtvama. Nije objasnio zašto bi prikazivanje lažnih žrtava stvarnim žrtvama bilo prihvatljivo, a pobijanje neistinitih navoda neprihvatljivo; nije htio reći u odnosu na koju istinu su oni revizionisti, koju Istinu Banić i Koić revidiraju; nije rekao da su autori i obrazovanjem doista kompetentni (doktori znanosti) istraživati podatke iz jasenovačkoga popisa i o rezultatima pisati.

Ivan **B**ekavac

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/bekavac-ivan/42737-i-bekavac-agitprop-i-hrvatski-revizionisti.html

https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37564-agitprop-i-hrvatski-revizionisti

HRVATSKI 'LUĐAK' I SRPSKI ZNANSTVENICI, DRAGOVOLJAC.COM, 2023.

Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

IGOR VUKIĆ

Druže sekretaru, jel' se i vama čini da su na onom zidu tamo nacrtana dva slova U?

Ali Stjepane, zar ne vidiš da je to neko dijete nacrtalo auto. Pa to su njegovi kotači dolje.

Ma vidim ja da je to auto, ali dajte da ja ipak to malo ispitam…

Autentični dijalog između sekretara SUP-a u Kutini i njegovog službenika za Državnu sigurnost odvijao se potkraj osamdesetih godina, a autoru ovoga teksta sekretar ga je osobno prepričao. Takav svjetonazor otrcanog udbaša iz doba kasnog socijalizma lijepo se odražava i u novoj knjizi Ive Goldsteina „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“, koja je nedavno izašla u izdanju Frakture. Udbaški pogled na svijet plus oštro oko Vlatke Pokos.

Uglavnom, svi koji imaju drukčije stavove od njega o novijoj hrvatskoj povijesti, osobito o vremenu Drugog svjetskog rata i neposrednog poraća proglašeni su revizionistima. A to su oni koji prema njegovim kriterijima „krše osnovna pravila historijske metodologije“. Goldstein objašnjava da „historičar kad se bavi određenom temom, ima gomilu podataka. Nijedan podatak ne prešućuje nego ih konfrontira i tako stvara cjelovitu sliku“. Nasuprot tome, kaže, revizionisti rade upravo suprotno: oni rade po metodi odvjetnika koji iz gomile podataka o nekom predmetu uzimaju ono što štićeniku ide u prilog, a ono što ne ide odbacuju i minimiziraju. I kao što često biva, ono što predbacuje drugima Godstein sam upražnjava: izvlači dijelove iz konteksta, neprecizno citira i navodi bilješke, a

tekstove ne procjenjuje po činjenicama koje donose, nego prema tome uklapaju li se u njegov, pomalo djetinjasti model „prave i krive strane povijesti“.

Najgore će u knjizi proći kritičari tog njegova pristupa, koji ga obilježava od početka do kraja njegove znanstvene karijere, o čemu su već pisali i njegovi profesori. Ako su se kritičari drznuli napisati, poput povjesničara Vladimira Geigera s Hrvatskog instituta za povijest, da Ivo Goldstein u ranijoj knjizi o logoru u Jasenovcu nije „pokazao ni 'dobre volje' ni 'zdrave pameti', naprotiv nas i dalje lobotomizira iskazujući sve osim spremnosti i sposobnosti znanstvenog pristupa“, e, sad će dobiti svoje. Goldstein mu ovdje uzvraća ocjenom da se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“. I pri tome mu među ostalim smeta što je Geiger bio suurednikom četiriju knjiga dokumenata pod naslovom Partizanska i komunistička represija i zločini u Hrvatskoj 1944-1946. Naravno, Goldstein zna da su urednici odabrali dokumente (koji sami sasvim jasno govore o tom tragičnom razdoblju) na – jednostran i tendenciozan način.

Uz Vladimira Geigera, Ivi Goldsteinu je na piku i cijeli Hrvatski institut za povijest. Naziva ga „centrom hrvatskog povijesnog revizionizma“. Ne valjaju mu ni ravnatelji ni urednici HIP-ovog Časopisa za suvremenu povijest, kao što je to u devedesetim godinama bio Jure Krišto. Njega pak naziva „jednim od perjanica među povjesničarima-revizionistima“. Naravno, nije Krišti oprostio negativne kritike njegovih radova, ali ne pušta na miru ni Krištine knjige o suvremenoj povijesti Katoličke crkve na hrvatskom području, napose u Dugom svjetskom ratu i poratnom razdoblju. U Hrvatskom institutu za povijest dakle svi su revizionisti – i Mario Jareb (da o njegovu rođaku povjesničaru Jeri Jarebu ni ne govorimo) i Nikica Barić i Stipe Kljajić, Davor Marijan...

Golsteinu se ne sviđa ni kako o Nezavisnoj Državi Hrvatskoj piše Tomislav Jonjić iako priznaje da su mu „teze argumentiranije“ od nekih drugih. Ma, ne sviđa mu se ništa što na bilo koji način odstupa od sheme nastale još prije 1990. godine. Najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglasio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića. A kad je o Jasenovcu riječ, revizionisti su svi od reda autori-članovi Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

Ipak, u svakoj knjizi ima nešto dobro. Kao i nekad za „Bijelu knjigu“ Stipe Šuvara, tako se i za ovu bijelu knjigu Ive Goldsteina može reći da je u stvari dobar vodič za knjige i članke koje vrijedi pročitati.

A da bi nekako postigao volumen knjige i dao joj makar tako na nekom značaju – tekst se protegnuo na 572 stranice – Goldstein je popapirčio sa svih strana, uvrštavajući i razne rubne i efemerne pojave i likove poput astrologa Thea M.

Ljubića, Mladena Schwartza, Mladena Šekulina iz zaboravljenog vinkovačkog lokalnog lista, sportskog novinara Zvonka Magdića i sličnih, prizivajući ponovo ocjene da se radi o „trivijalnoj historiografiji“.

Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvo“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst. Tek nešto rjeđe u knjizi spominje poglavnika Antu Pavelića. Slijedi Katolička crkva s njezinim predstavnicima, od Alojzija Stepinca do Josipa Bozanića. Packe dobivaju i bivši predsjednici Stjepan Mesić i Ivo Josipović. Mesić zbog proustaških izjava u Australiji i drugdje početkom devedesetih – iako Goldstein prihvaća drugarsku Mesićevu ispriku zbog tih zastranjenja. Josipović je generalno pozitivan, ali je suspektan njegov odlazak 2010. na Bleiburg.

Kad o tome piše, Goldstein kao kontrapunkt Josipoviću citira predstavnicu SAB-a „da tamo nemaju što tražiti jer tamo nema žrtava, pogotovo nevinih žrtava“. Ili Milorada Pupovca da je Bleiburg „mjesto obnavljanja ideologije i političkih vrijednosti koje ne mogu prihvatiti“. Kad smo već spomenuli Pupovca, može se dodati da Goldsteinova knjiga donekle sliči godišnjim izvještajima Srpskog narodnog vijeća gdje se pedantno bilježi svaki U na tarabi, a možda i na kotačima auta nacrtanog na zidu. Sliči i izvještajima nekadašnje pučke pravobraniteljice Lore Vidović koja se pored važnijeg posla također bavila „neoustaškim trivijalnostima“.

Sve u svemu, suvremeni Ilija Čvorović u svojoj knjizi-pamfletu lijepi etiketu „revizionizma“ i „neoustaštva“ svima koji, kako kaže „žele ispričati alternativnu povijest Drugog svjetskog rata“, ali tu je on, eto, budan i spreman (ako se smije upotrijebiti ta riječ) da zdravim snagama ukaže na opasne pojave. Da „zdrave snage“ nisu prejaka sintagma vidi se i iz Goldsteinova zaključka knjige gdje stoji da će „ozdravljenje jednog dana doći“, a on se nada da će „ova knjiga pomoći da se proces tog ozdravljenja ubrza“. Doktore, pomozite!

Ne valja mu ni Esther Gitman

Među „revizioniste“ je Ivo Goldstein uvrstio čak i Esther Gitman, povjesničarku židovskog podrijetla iz Sarajeva, Izraela i SAD-a, zato što je pozitivno pisala o nadbiskupu Alojziju Stepincu. „Posve nekritički je prezentirala ulogu nadbiskupa Stepinca i Crkve u spašavanju Židova i u odnosu prema vlastima NDH“, piše Goldstein. Pri tome taj vitez Legije časti i akademik Akademije nauka i umjestnosti Bosne i Hercegovine Esther Gitman posprdno naziva „hofjude“ ili „dvorskom Židovkom“.

Posve neprikladno, samo zbog njezina podrijetla, uspoređuje je s Gideonom Greifom, izraelskim povjesničarom kojeg je Srbija unajmila da zastupa sliku Jasenovca kakva je nekoć utvrdila jugoslavenska historiografija, sa 700 000 i više ubijenih u Jasenovcu i pripadajućim arsenalom horora. Ali, ako je ta ozbiljna historiografija prije 1990. – a Ivo Goldstein je u knjizi uglavnom takvom i smatra – utvrdila da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, nisu li onda i Ivo Goldstein i slični koji tvrde da je bilo od 80 do 100 tisuća žrtava također – revizionisti.

Hrvatski tjednik, 17. 8. 2023.

SANJA I TERESA IVA DROBILICE, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

ODGOVOR DAMIRU BOROVČAKU

Dragi Damire,
Zahvaljujem Ti na Tvom komentaru:

Subject: *RE: RAZGOVOR MLADENA PAVKOVIĆA S AKADEMIKOM JOSIPOM PEČARIĆEM*
Date: *Wed, 10 Jan 2024 15:37:26 +0100*
From: *Damir Borovčak*
To: *'Josip Pečarić'*

Hvala. Poseban razgovor. Izvrstan.
Drobilica je kao i uvijek sjajan dio… Ovaj puta sa suprugom i kćeri, doista dojmljivo.
Možda slijedeći naslov… Sanja i Teresa Iva Drobilice.
Pa vrijedilo bi upoznati te sjajne svjedokinje – Ivine drage drobilice… 😊 😊 😊

Očito su i drugi na sličan način doživjeli taj razgovor jer ga je objavilo više portala:
https://portal.braniteljski-forum.com/blog/vijesti/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem
https://bezcenzure.hr/vlad/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/
https://kamenjar.com/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/
https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37986-razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem
https://viktimologija.com.hr/wp/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/
https://infokiosk.net/razgovor-mladena-pavkovica-s-akademikom-josipom-pecaricem/
https://www.tjedno.hr/cetnik-je-posteni-cetnik-a-jogoslaven-je-pokvareni-cetnik/
https://hfi.mobi/page-228.html
Ovaj posljednji je portal Hrvatskog filmskog instituta iz Teksasa.

Inače i sam sam razmišljao o knjizi u kojoj se bi bili tekstovi s ovim svjedočenjem supruge i kćeri Iva Drobilice. Naime, još je zanimljivije kako je sutkinja doživjela ova svjedočenja:

Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.

(...)

Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje. .....

Ponavljam, tužen sam zbog knjige:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf

U tekstu GOLDSTEINI I 'GENOCIDNOST HRVATSKOG NARODA'
https://dragovoljac.com/index.php/razno/36789-goldsteini-i-genocidnost-hrvatskog-naroda

Ovako sam komentirao iskaz Kćeri Ive Drobilice:

„Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. (Doista je strašno vidjeti što je izazvala kod Drobilice knjiga o tvrdnji Predsjednika da je Puhovski druker. Meni bi bilo logičnije da čovjek tako reagira kada u vrijeme kada mu je tata povjesničar-AMATER bio POSEBNI SAVJETNIK PREDSJEDNIKA VLADE - pa je kao takav tada posjetio Predsjedništvo HAZU, dakle u vrijeme kada mu je sin predložen za redovitog člana HAZU - i Drobilica ne bude izabran. Da ja sam se tome usprotivio i nitko u povijesti akademije nije dobio manje glasova od Drobilice – dobio je manje od jedne trećine glasova. Drobilica je o jednom akademiku koji ga je navodno zaustavio pa u Prilozima dajem moje pismo akademicima o tome. Ono što mi je posebno zanimljivo jeste što u tom pismu spominjem kako su na HTV-u tatu povjesničara-AMATERA proglasili akademikom - Ja sam se ispričao jer nisam znao da je on doktor znanosti, pa i tu ispriku dajem u Prilozima.) *Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega*

doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.
Meni je kao publicisti i znanstveniku posebno zanimljiv stav suda da moji zaključci s nizom podataka zbog kojih zaključujem da Ivo Drobilica promiče tezu o 'genocidnosti hrvatskog naroda ne predstavljaju zaključak, dakle nisu vrijednosni sud.“
Fascinantno je da imamo sutkinje koja tvrdi da je na primjer zaključak da kad netko izmišlja nekakve drobilice to je zato što u stvari želi 'dokazati' genocidnost hrvatskog naroda (po tome je 'znanstvenik' dobio i novo ime) nije zaključak.
Evo dodatnih komentara:

KAKO GOLDSTEINI LAŽU I ZA TO OPTUŽUJU DRUGE + GOLDSTEINI I GENOCIDNOST
U intervjuu u *Slobodnoj Dalmaciji* 13. listopada tvrdio sam: "Svi koji promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda, po definiciji napadaju našeg blaženika (Stepinca, op. J.P.). Po tome ćete ih prepoznati. Naravno, **Goldsteini će izrijekom negirati genocidnost hrvatskog naroda, ali će sve raditi da to bude rezultat njihova djelovanja**. Slično dr. Milanu Bulajiću koji nikad neće reći da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava, ali će sve učiniti da to 'dokaže'. Zato ja Goldsteine i mnoge druge u Hrvatskoj i nazivam Bulajićevim učenicima."
Evo kako to interpretiraju Goldsteini (*Slobodna Dalmacija*, 20. listopada): "U intervjuu pod naslovom 'Bulajićevi učenici kroje nam povijest' u Slobodnoj Dalmaciji od 13.10.2002. akademik Josip Pečarić tvrdi da Ivo i Slavko Goldstein 'promiču tezu o genocidnosti hrvatskog naroda'. Ovu bezočnu laž Pečarić varira na više mjesta u istom intervjuu tvrdeći da su 'Goldsteini... Bulajićevi učenici', jer **'slično dr. Milanu Bulajiću čine sve kako bi dokazali da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava'** (istakao J. P.), pa time 'dokazali i genocidnost hrvatskog naroda'. " Usporedbom ovih citata vidi se da je bezočna laž da sam rekao kako Goldsteini dokazuju da je u Jasenovcu bilo 700 000 žrtava". Oni kasnije ponavljaju tu svoju laž tvrdeći da sam ja rekao da oni promiču "mit o 700 000 jasenovačkih žrtava". Tako nam po tko zna koji put Goldsteini pokazuju da su upravo oni, a ne ja, ti koji u Hrvatskoj "totalno izokreću istinu, insinuiraju, lažno optužuju i kiptećim govorom mržnje zagađuju hrvatski zrak".

GOLDSTEIN I GENOCIDNOST – RUGALICA
Pismo-rugalica kada je Goldstein bio predložen za akademika – korišten je prijevod Mrkocija (snimak smo poslali sudu):
PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A
Moram pohvaliti Hrvatsku akademiju znanosti i umjetnosti jer konačno u svoje redove prima najboljega hrvatskog povjesničara. Ako ništa drugo, već samom činjenicom da je prof. dr. sc. Ivo Goldstein egzaktno dokazao genocidnost hrvatskog naroda, dovoljno je da ga se izabere za redovitog člana HAZU-a.
A taj je dokaz zaista nešto izuzetno u povijesnoj znanosti, široj javnosti poznat zahvaljujući prof. Vladimiru Mrkociju koji u *Fokusu* 6. prosinca 2002. navodi

tvrdnju Ive Goldsteina iz njegove knjige *Coatia: A History,* Hurst & Co. London 1999.:
Četnici se osvećuju Hrvatima i muslimanima za genocid u NDH, kao na primjer 15. IV. 1941., kada je četnička jedinica koja se povlačila pred ustašama u Mostaru i okolici ubila više tuceta hrvatskih civila i popalila veliki broj kuća.
Dakle, 10. IV. 1941. proglašena je NDH, a već u prvih 3 – 4 dana hrvatski narod je napravio genocid, pa se četnici 15. IV. 1941. osvećuju za taj genocid. Takva genocidnost jednog naroda doista nije zabilježena u povijesti pa se radi o izuzetnom otkriću kolege Goldsteina.
Pri tome treba uzeti u obzir da Pavelić još nije ni stigao u Zagreb, pa se za taj genocid očito treba okriviti cijeli narod.
Zahvaljujući kolegi Goldsteinu, ne mogu se Hrvati više izvlačiti na zločine ustaša. Jednostavno rečeno – ovaj sjajan Goldsteinov dokaz pokazao je da se radi o genocidnosti cijelog naroda.
Pri tome ne treba smetnuti s uma da je niz sličnih iznimnih dostignuća prof. dr. sc. Ive Goldsteina opisano u sljedećim radovima:
[1] M. Brandt, *Život sa suvremenicima*, Zagreb, 1966., str. 190-191.[118]
[2] Neven Budak, *O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek“,* Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299-333.[119]
[3] J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002.
[4] J. Pečarić, *Nepoćudne knjige*, Zagreb, 2003.[120]
[5] V. Geiger, Osvrt na knjigu *Hrvatska 1918 – 2008.* Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.[121]

Stoga je veličina HAZU-a iznimna jer tako velikog znanstvenika bira u svoje redove.
Čestitam s oduševljenjem.

Vaš,
akademik Josip Pečarić
JA – REVIZIONIST

---

[118] Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina): *To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.*
[119] Prof. Budak: *Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.*
[120] Knjige [3] i [4] sam osigurao svakom članu Predsjedništva koji se doista želi upoznati s iznimnim dostignućima kolege Goldsteina.
[121] Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: *Sumanute tvrdnje* i *Ideološki zaključci*. Dr. Sc. Vladimir Geiger kaže: *Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške, nazvali „kapitalnim djelom“.*

Knjiga J. Pečarić, *Brani li Goldstein NDH?* Zagreb, 2002. je odgovor na njihovu knjigu *Holokaust u Zagrebu* u kojoj je cijelo poglavlje posvečeno tzv. revizionistima. Glavni je dr. Franjo Tuđman, a po prostoru koji mi je posvećen ja sam odmah iza njega.
Zašto uopće spominjem ovu knjigu gdje je Goldstein u naslovu(-rugalici)?
On prvostupanjsku presudu spominje u novoj knjizi "Povijesni revizionizam i neoustaštvo - Hrvatska 1989-2023." na str. 221.:
... Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavi la u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostruke više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?
Tako sam Goldstein pokazuje kako me je sutkinja osudila za knjigu za koju nisam sam tužen. Naime, tužen sam, kao što sam više puta naglasi za knjigu: *Druker / Predsjednik o Puhovskom*.
Inače posebno su mi drage Drobiličine tvdnje kako sam:

PRIUČENI MATEMATIČAR I USTAŠOIDNI PAMFLETIĆI
U "Globusu" 2. kolovoza 2002. prof. dr. Ivo Goldstein iznosi svoje viđenje osnovnih faktora za obnovu Hrvatske. Smatram da je nužno reagirati na dio članka u kojem se kao argument za diskvalifikaciju HAZU iznosi to da je za njezina člana izabran "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića".
JA IZMIŠLJAM KAO I FRANJO TUĐMAN
u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:
Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Naravno, očito je da se cijela priča vrti oko (ne)izbora Iva Drobilice u HAZU o čemu govori moj prvi prilog. Zapravo i citati koje navodi u tužbi su u knjigu o Puhovskom prenijeti iz knjige o tom (ne)izboru:
Josip Pečarić, *ZABRANJENI AKADEMIK / Prijevarom u HAZU?!*, Zagreb, 2012.
Predstavio ju je povjesničar, znanstveni savjetnik dr. sc. Vladimir Geiger, pa njegov govor s tog predstavljanja dajem u Prilozima,
Tvoj,
Josip
https://bezcenzure.hr/toptema/sanja-i-teresa-iva-drobilice-odgovor-damiru-borovcaku/
IVO GOLDSTEIN ILI O TRIVIJALNOJ HISTORIOGRAFIJI U HRVATA

20. RUJNA 2012.

IZLAGANJE DR. VLADIMIRA GEIGERA S PRESTAVLJANJA KNJIGE AKADEMIKA JOSIPA PEČARIĆA

Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Točnije, povjesničar Ivo Goldstein rješenje svih pitanja suvremene hrvatske povijesti, posebice Drugoga svjetskog rata i poraća, godinama samozatajno vidi i nudi u formuli: Ja i moj otac.

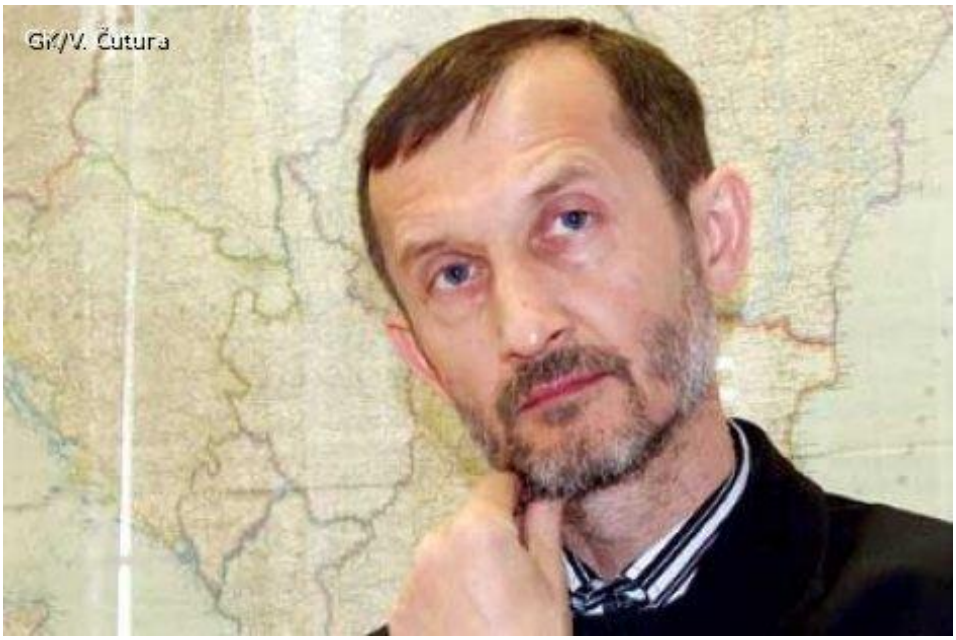

Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Naime, Goldsteinovi uradci su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja.

Kako je Ivo Goldstein visoko rangiran u hrvatskoj historiografiji, barem što se tiče visokoškolske diplome i znanstvenog zvanja, a i radnog mjesta, prešućivanje i

toleriranje ovakvih "doprinosa" historiografiji i znanosti više je nego pogubno i zabrinjavajuće.

Ne štedeći truda, vremena, prostora, riječi i papira, uz svesrdnu podršku raznoraznih, sklonih mu medija, Goldstein nas uporno, zabarikadiran posvemašnjim neznanjem, površnostima i neistinama, već neko vrijeme lobotomizira svojim "baš me briga" pristupom. Goldsteinu, naprosto nije jasno mnogo toga.

Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Ogledni primjer je Goldsteinova "kapitalna" knjiga Hrvatska 1918 – 2008. (Zagreb, 2008.), koju je prema ideološkoj matrici koja mu je bliska sklepao poprilično površno i na brzinu. Primjeri Goldsteinovih umotvorina su mnogobrojni i iscrpljujući...

Goldsteinov način je zapravo izvanredna alegorija u kojoj je sve moguće.

„Autoritet" za povijest Miljenko Jergović

U knjizi Hrvatska 1918 - 2008., prikazujući sprovod Stjepana Radića u Zagrebu, i pogrebnu povorku 12. kolovoza 1928., Goldstein se poziva na pisanje književnika Miljenka Jergovića o Radićevom sprovodu, u romanu Ruta Tannenbaum, koji ustvrđuje da se u "svakom koraku" mogao "čuti samo očaj, jed, mržnja i osveta". "Čini se da je bilo tako, kako pripovijeda Jergović", skrupulozno ustvrđuje Goldstein.

Nije mi poznato da je Jergović sudionik i svjedok događaja, naime sprovoda Stjepana Radića, a nisam ni pretjerano uvjeren da je upravo Jergović autoritet za navedeno povijesno razdoblje i događaje te sudove nezaobilazno potrebne historiografiji i povjesničarima. No Goldstein podastire i zaključuje ono što se njemu "čini", što predosjeća. Možda i griješim, ali čini mi se da bi u historiografiji navodi i zaključci trebali biti provjereni i argumentirani, a ne utemeljeni na

hipotetičkim činjenicama i na onome što se nekome "čini". Jer, svjedoci smo, ljudima se svašta čini i pričinjava.

Goldstein se godinama upinje iskazati svoja renesansna znanja i sposobnosti. No Goldsteinov način je, rekao bi Lenjin, "korak napred, dva koraka nazad".

U udžbeniku povijesti za strukovne trogodišnje srednje škole (Zagreb, 2010.), u poglavlju Nezavisna Država Hrvatska, pišući o uspostavi NDH, Goldstein genijalno zaključuje: "Nova država nije bila ni hrvatska država – jer kakva je to Hrvatska bez Istre, dijela Gorskog kotara, Kvarnera i Dalmacije, bez Međimurja i Baranje?"

Kakva je to NDH bez Istre i Baranje, vjerojatno je jasno i rumunjskim Srbima, ali ne i Goldsteinu. No pitat će se mnogobrojni kakav je to sveučilišni profesor nacionalne hrvatske povijesti i autor udžbenika povijesti, koji ne zna dijelom koje države je Istra bila u vrijeme uspostave NDH u travnju 1941. i kada je Istra postala dijelom Hrvatske, a i u sastavu koje administrativne jedinice je Baranja bila u vrijeme uspostave NDH u travnju 1941. i kada je Baranje postala dijelom Hrvatske. Da nije tragično, bilo bi smiješno!

Ipak, svaka roba ima svoga kupca, i onoga čega nema kod drugih ima kod Goldsteina.

Goldsteinu ponekad, jednostavno, nije jasno tko je tko i što je što.

Prestolonaslljednik Petar II.

I djeca u pučkim školama Kraljevine Jugoslavije, učila su od 1934. na dalje, naime nakon smrti kralja Aleksandra: "Kralj Jugoslavije je Njegovo Veličanstvo Kralj

Petar II. Karađorđević. Do njegove punoljetnosti (6. IX. 1941.) vlada Kraljevsko namjesništvo." Uostalom, tako je Petar II. Karađorđević, od 1934. na dalje, nazivan i u javnosti i svima je tko je i što je Petar II. Karađorđević bilo jasno i nedvojbeno.

No Goldstein u udžbeniku Povijest 4 za četvrti razred gimnazije (Zagreb, 2010.), kralja Petra II. Karađorđevića, u vrijeme državnoga udara u ožujku 1941., ni manje - ni više, proglašava prestolonasljednikom: "No, već u noći 26./27. ožujka grupa probritanski orijentiranih oficira izvela je državni udar. Isto jutro izbile su u Beogradu i većim gradovima Srbije višednevne demonstracije. 18-godišnji prestolonasljednik Petar II. je proglašen punoljetnim."

Goldstein bi kao srednjevjekovac trebao znati da svaki prestolonasljednik ne postane kralj, a Petar II. Karađorđević je i u noći 26./27. ožujka 1941. bio ne "prestolonasljednik", nego "Njegovo Veličanstvo Kralj Petar II. Karađorđević".

Zlobnici bi rekli da su to pučkoškolska znanja. No Goldstein je, ipak, druga razina znanja i spoznaje, s amfetaminskim učinkom.

Goldsteinovi navodi i tvrdnje često daju iskrivljenu sliku prošle stvarnosti.

Goldsteinovo maniristička viđenje Drugoga svjetskog rata, i činjenično i interpretacijski, najčešće su pojednostavljena stajališta jugoslavenske socijalističke historiografije, ponekad i uz neuspjelo antifašističko "pohrvaćivanje".

Četnici branili Srbe od genocida

Takvu sveobuhvatnost znanja Goldstein iskazuje i o četničkom pokretu i Jugoslovenskoj vojsci u otadžbini, napose u "kapitalnom djelu", knjizi Hrvatska 1918 - 2008. te ustvrđuje: "Mihailovićev pokret zalagao se navodno za kontinuitet Jugoslavije, s prvenstvom Srbije." No "Mihailovićev pokret" nije se zalagao

"navodno", nego stvarno "za kontinuitet Jugoslavije, s prvenstvom Srbije." Goldstein zatim navodi da su četnici branili "srpsko stanovništvo od ustaškog genocida u NDH, odnosno spašavali 'biološku supstanciju' srpskog naroda" i razglaba o četničkim osvetničkim akcijama u Bosni i Hercegovini prema katolicima i muslimanima, kao da četnika ne bi bilo da je NDH, kojim slučajem, bila i demokratska država. Naime, riječ je i o četničkoj borbi protiv bilo kakve hrvatske države, a i protiv bilo kakve druge državne tvorevine na području Kraljevine Jugoslavije, i za obnovu monarhističke Jugoslavije. Potvrdio je to i Svetosavski kongres u selu Ba u Srbiji, u siječnju 1944., koji je izrazio podršku jugoslavenskoj vladi u izbjeglištvu i Jugoslovenskoj vojsci u otadžbini, istaknuvši da se zalažu za federativno preuređenje Jugoslavije u ustavnu i parlamentarnu monarhiju.

Goldsteinovi navodi i opisi izraz su njegovog više nego li osebujnog (ne)znanja o povijesti Drugoga svjetskog rata i kod upućenih mogu izazvati samo podsmjeh.

Goldstein i osnove matematike i logike, najblaže rečeno, u zategnutim su odnosima.

Matematičar dr. Ivo

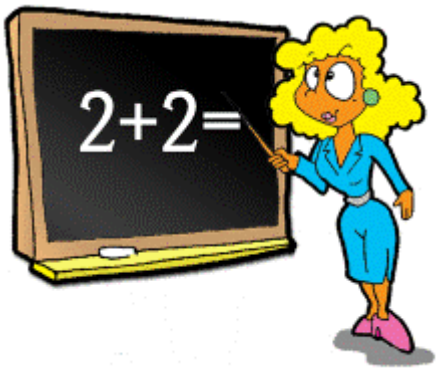

Naime, Goldstein u knjizi Hrvatska 1918 - 2008., više-manje proizvoljno, navodi da je tijekom Drugoga svjetskog rata na području NDH život izgubilo oko 330.000 Srba, od čega oko 82.000 kao partizanski borci, oko 23.000 kao kvislinzi i kolaboracionisti te oko 217.000 kao žrtve nacističko-kolaboracionističkog terora. Zbrojimo li ove Goldsteinove brojke: 82.000 + 23.000 + 217.000 dobivamo 322.000, a ne navedenih 330.000. Goldstein, također više-manje proizvoljno, navodi da je tijekom Drugoga svjetskog rata na području NDH život izgubilo oko 178.000 Hrvata, od čega 46.000 kao partizanski borci, oko 65.000 kao žrtve nacističkog, četničkog i ustaškog terora te oko 70.000 kao kvislinzi i kolaboracionisti, odnosno kao žrtve komunističke osvete pred kraj rata i u

neposredno nakon rata. Zbrojimo li ove Goldsteinove brojke: 46.000 + 65.000 + 70.000 dobivamo 181.000, a ne navedenih 178.000. No što će povjesničarima matematika!

Goldsteinova je specijalnost pobrkati sve što se pobrkati može.

Goldstein često za navode i podatke koje iznosi ne donosi izvore i literaturu, bez obzira je li riječ o važnim ili manje važnim navodima i tvrdnjama. Izvori i(li) literatura koje Goldstein donosi u bilješkama svojih uradaka, često ne potvrđuju ono što i kako navodi.

Nikako da shvatim Goldsteinovo razglabanje o "proustaškoj mitologiji" u vezi Bleiburga. No što i očekivati od osobe za koju je komemoracija na Bleiburgu "ustaški dernek", a onaj, pak, tko tvrdi, da je ustanak 27. srpnja 1941. u Lici četnička pobuna "ustašoidno bulazni", te da će oni koji ne misle kao on (i njemu slični) "morat (će) podnijeti svu odgovornost za takvu rabotu".

Slabo poznavanje literature

Znakovito je da Goldstein uglavnom ne mari za istraživanja Komisije Vlade Republike Slovenije za rješavanje pitanja prikrivenih grobišta, pa i ne koristi njezina izvješća, a i nezaobilazne radove slovenskog povjesničara prof. dr. Mitje Ferenca, bez kojih je nepotpuno poznavanje likvidacija zarobljenika i masovnih grobnica 1945. na području Slovenije.

Goldstein od mnogobrojnih radova, ponajprije onih objavljenih u znanstvenim časopisima, ali i mnogobrojnih knjiga, važnih i nezaobilaznih za poznavanje i razumijevanje događaja potkraj Drugoga svjetskog rata i u neposrednom poraću, napose partizanske i komunističke represije i zločina ili kako to on radije naziva "obračunom s narodnim neprijateljem", navodi malo toga. Ne koristiti ili ne poznavati radove, barem one najznačajnije, objavljene u slovenskim i srbijanskim znanstvenim časopisima, ponajprije u Zgodovinskom časopisu, Prispevkima za novejšo zgodovino, Istoriji XX. veka i Tokovima istorije, nedopustivo je i

zabrinjavajuće. Naime, ne poznavati i(li) ne koristiti se radovima slovenske i srbijanske historiografije krajnje je neozbiljno. Dugačak je popis knjiga, zbornika, časopisa i radova kojima se Goldstein u "skrupuloznom" pristupu nije koristio i konzultirao, nenamjerno ili, pak, namjerno, a ukratko rečeno trebao je jer su za razumijevanje pitanja kojima se bavio nezaobilazne. Uz to, predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih Goldsteinovih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija suvremene hrvatske povijesti.

Goldsteinova znanja i tumačenja suvremene hrvatske povijesti, napose Drugoga svjetskog rata i neposrednog poraća površna su, točnije neprolazna.

Goldsteinovi navodi i tvrdnje, najblaže rečeno, zahtijevaju usklađivanje s činjenicama.

Možda je najsažetije i najjasnije način i doprinose Ive Goldsteina opisala srpska wikipedija: "Ivo Goldštajn, [...] hrvatski istoričar i jevrejski verski službenik [...] Ivo Goldštajn je napravio obrt u naučnoj karijeri promenom matične naučne discipline. [...] Dao je nekoliko publicističkih sinteza celokupne istorije Hrvatske. Radovi o novijoj hrvatskoj istoriji opterećeni su često dnevnopolitičkim kretanjima. [...]"

Kako bilo da bilo, u nestrpljivom sam očekivanju novih Goldsteinovih uradaka.

P.S.

Netko mudar nedavno je izrekao da su naši povjesničari u mnogo slučajeva veća sramota od naše povijesti.

No Goldstein nažalost nije usamljen, a ni najzaslužniji za tragikomična kretanja u hrvatskoj historiografiji ...

Dr. sc. Vladimir Geiger
Znanstveni savjetnik
Hrvatski institut za povijest, Zagreb

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/12846-ivo-goldstein-ili-o-trivijalnoj-historiografiji-u-hrvata.html
Tekst su objavili i portali:
https://www.dnevno.hr/vijesti/info/izlaganje-dr-vladimira-geigera-s-prestavljanja-knjige-akademika-josipa-pecarica-80514/
https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/povjesnicar-posramio-ivu-goldsteina-o-atentatu-na-radica-1928-poziva-se-na-svjedocenje-miljenka-jergovica/

NOVA KNJIGA IVA DROBILICE
1.

Zabrinula me je pojava nove knjige Iva Drobilice. Naime u novom *Hrvatskom tjedniku* od 17. 8. 2023. pojavio se tekst Igora Vukića o njegovoj knjizi:

Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

Iz teksta koji dajem u Prilozima očito je i zašto. U tom tekstu se među revizionistima ne spominje moje ime. Zabrinuo sam se jer me je nedavno Ivo Drobilica tužio sudu i u presudi se vide strašne patnje koje je on doživio zbog moga pisanja:

26. *Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.*

27. *Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.*

28. *Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.*

29. *Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje. .....*

Pitao sam g. Vukića o tome jer sam ipak u knjizi oca i sina Goldstein u poglavlju o revizionistima poslije Franje Tuđmana dobio najveći prostor i dobio umirujući odgovor:
Spominje, spominje, pa gdje bi on to zaboravio.
Tako mi je malo lakše jer spomenute patnje Iva Drobilice nisu učinile da me nema u knjizi. Pa ipak sam se do sada mogao hvaliti što Drobilica u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:

Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Što se Tuđmana tiče ništa se nije promijenilo ni u novoj knjizi Iva Drobilice:
Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvo" za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički" kontekst.
Srbima je Hrvatska iz Domovinskog rata Tuđmanova ustaška država, a eto Ivu Drobilici je Tuđman kriv za neoustaštvo.
Logično, na popisu najvećih zločinaca Milošević je 30., a Tuđmana tu nema, J.B. Tito je među deset najvećih zločinac a Pavelića na tim listama nema. Ali je zato Drobilica imao sliku druga Tita u Parizu. Zato je i bio veleposlanik, zar ne?
Vidim i da je *najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglasio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima" Josipa Jurčevića*. Drobilica je dobio zasluženo priznanje od samog hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića:

GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA

direktno.hr

https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/31207-goldsteina-ne-treba-smatrati-znanstvenikom-toliko-se-puta-blamirao-od-drobilice-do-drugih-iracionalnih-stajalista

S druge strane Goldstein ocjenjuje kako *se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“.*
Istina nije mi lako vidjeti da su drugi na čelu revizionista, dakle odmah uz Tuđmana, ali to je tako kako je. U Prilozima dajem tekst GOLDSTEIN – 'DROBILICA' O POVIJESTI s portala kamenjar.com koji je napisan na osnovu detaljnog kritičnog osvrta dr. sc. Vladimira Geigera na Goldsteinovu knjigu „Jasenovac“ iz 2018. On spominje i genocid i drobilicu i mnogo toga!
A Geiger je o Drobilici pisao dok još nije bio poznat kao Ivo Drobilica. Niz tekstova dano je u mojoj knjizi:
Izdvajam samo ovo:

A o Goldsteinovom dirljivom odnosu prema ljudima s HTV-a pisao je Miroslav Mikuljan (intervju na Portalu HKV-a) kada o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:

> *Kao što točno kažete, 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.*

6) I ne samo prema ljudima s HTV-a. O tom dirljivom odnosu pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja*, Vijenac, 397, 21. 05. 2009. (*Goldsteineov kompendij neznanja*, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

> *Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogrješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?*

J. Pečarić, *Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?*, Zagreb, 2012., str. 105-106.

Ipak ne smijem se ni ja požaliti. I mene spominje Ivo Drobilica u svojoj novoj knjizi četrdesetak puta. Zato je ovo tek prvi tekst o *spoju olinjalog udbaša i Vlatke Pokos.*
Vratimo se patnjama druga Drobilice sa suda iz 2022.. On prvostupanjsku presudu spominje na str. 221. knjige:
... Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavi la u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostruke više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?
Tako sam Goldstein pokazuje kako me je sutkinja osudila za knjigu za koju nisam sam tužen. Naime, tužen sam za knjigu:
J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf

Josip Pečarić

PRILOZI

Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni

SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS

IGOR VUKIĆ

GOLDSTEIN – 'DROBILICA' O POVIJESTI

24/04/2021

DARAN BAŠIĆ

Propagandni rat koji se vodi protiv Hrvatske već dugo, a pojačano tijekom proteklih nekoliko mjeseci, pojačao se je do te mjere da nema dana u kojem nas glavnostrujaški elektronički mediji ne obasiplju prilozima o prošlosti, pri čemu nas posebni odabranici truju i tezama o hrvatsko- katoličkoj kolektivnoj povijesnoj "krivnji" (*magnum crimen*). Držeći se perfidnoga propagandističkog načela *Tko vlada prošlošću, vlada i budućnošću,* ti i takvi mediji ne pozivaju nijednog povjesničara, vojnog povjesničara, terenskog istraživača, demografa, statističara, matematičara, fizičara, biologa, kemičara, informatičara ili svjedoka koji bi doveo u pitanje trostruki mit o Jasenovcu, mit o Jadovnu i druge mitove nevjerojatnih i fantastičnih brojki i razmjera nastale u prošlom stoljeću. Naprotiv, maksimalan mogući prostor daju strogo biranim povjesničarima, a ponajviše „sjajnom" trolistu s Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta u Zagreb u sastavu Ivo Goldstein, Tvrtko Jakovina i Hrvoje Klasić.
Iako nije moguće gledati sve emisije na televizijama ni slušati sve emisije svih radijskih stanica, ne treba nimalo sumnjati u to da su se ta trojica, uz poneko „pojačanje", ovaj tjedan rastrčali „na sve strane". I da su tako, ugošćeni u tko zna koliko informativnih emisija, razgovora i ostalih priloga, poučavali druge o onomu „kako je to tada stvarno bilo". Doista, jedino pravo pitanje i jest „Kako je to tada stvarno bilo?". No da bi o tomu znanstveno, stručno, objektivno i potkrijepljeno pouzdanim izvorima i sveobuhvatnim istraživanjima govorili, ljudi koji poučavaju druge moraju u normalnim kulturama ispunjavati i određene znanstvene i druge kriterije, kao što su raspolaganje dokazima, utemeljenost tvrdnji, istinoljubivost, čestitost, nepristranost, poznavanje historiografske metodologije, literature i svih relevantnih izvora.

Kakva međutim izgleda znanstvena "metodologija" i "utemeljenost" toga što suglasice, jedan drugoga pretječući, zastupa spomenuti trolist, najbolje pokazuje detaljan kritički osvrt uglednog hrvatskog povjesničara s Hrvatskog instituta za povijest dr. sc. Vladimira Geigera na knjigu njihova korifeja – na Goldsteinovu knjigu *Jasenovac* (Zaprešić; Jasenovac: Fraktura; Javna ustanova Spomen-područje Jasenovac, 2018). Osvrt je objavljen u *Časopisu za suvremenu povijest* sv. 51 (2019.), br. 1.

(https://hrcak.srce.hr/index.php?show=clanak&id_clanak_jezik=321788)
Knjiga čija je ambalaža načinjena po načelu *Usta moja, hvalite me!* označena je na poleđini korica kao „prva znanstvena monografija" o logoru Jasenovac. Razumije se, glavnostrujaški mediji odmah su ju proglasili "najvažnijim

publicističkim naslovom izdanim ove godine (2018. op. ur.) u Hrvatskoj". Drugi su pak ocijenili da je knjiga „kapitalno djelo hrvatske trivijalne historiografije". Kakva je sadržajno ta knjiga – koja je, kako navodi Geiger, „pisana akribično", što će reći (od grč. ἀκρίβεια, akribija) osobito brižljivo, pomnjivo, točno, savjesno, te „odgovorno, bez ideoloških predrasuda, zadnjih namjera i politikantskih motiva" – svatko će moći dobro prosuditi kada pročita opširnije izvatke iz Geigerove kritičke recenzije. Njih je uredništvo Hrvatskog neba probralo, podebljalo je osobito zanimljive dijelove, a među probrane citate unijelo svoje međunaslove:

O Antunu Miletiću

Svakome imalo upućenijem jasno je da u sustavnom širenju „jasenovačkoga mita" važno mjesto zauzimaju upravo radovi Antuna Miletića, inače pukovnika bivše Jugoslavenske narodne armije, upornoga i dugogodišnjega zastupnika teze da je u logoru Jasenovac život izgubilo najmanje nekoliko stotina tisuća, pa i 700.000 osoba. Za Goldsteina je pak Miletić „skrupulozni istraživač" (str. 211, 781), što će reći (lat. scrupulosus) pretjerano točan, krajnje oprezan i savjestan. Za Goldsteina je očito skrupulozan svatko tko potvrđuje njegov način.

Miljenko Jergović kao povijesni izvor

Sustavno i ozbiljno prikazati kako je u Jugoslaviji nastala brojka od 700.000 žrtava Jasenovca, kakav je u tom režimu općenito bio odnos prema žrtvama Drugoga svjetskog rata – nažalost, doista zahtijeva skrupuloznost, zahtijeva rad, zahtijeva trud. Goldstein, kojem je pukovnik Miletić „skrupulozan", umjesto toga će citirati književnika Miljenka Jergovića, koji je nekom prilikom rekao da je Auschwitz bio „strašno i posljednje mjesto", da bi na temelju toga Goldstein zaključio da se Jasenovac od Auschwitza „razlikovao u malo elemenata" (str. 23).

„Sugestivne metafore" kao "znanstvena" metoda

Na početku knjige Goldstein je spomenuo da su se za vrijeme komunističke Jugoslavije u vezi s Jasenovcem upotrebljavale „sugestivne metafore" o „povampirenim koljačima" i „sumanutim zločincima" (str. 28). ... A kakve su Goldsteinove metafore? On piše o „bezočnim prijevarama" (str. 48), „duboko nemoralnim zadacima" (str. 49), „dubini pakla" (str. 432), „dnu pakla" (str. 567) itd. Zapravo je činjenica da i Goldstein „skrupulozno" sugestivne metafore upotrebljava na vagone. Dobar je primjer poglavlje „Koljači na terenu" (str. 414–475), o ustašama počiniteljima zločina u Jasenovcu. Tako će Goldstein svjedocima, u izjavama koje su oni dali u komunizmu i u sjenci više od pola milijuna žrtava Jasenovca, prepustiti da „ocijene" koljače, a on će to samo „skrupulozno" citirati: „inteligentni sadisti" (str. 422), „pogani skot" (str. 423), „krvnik" (str. 426), „krvnik" (str. 427), „koljač" (str. 428), „zločinački pop" (str. 429), „ustaški zlikovac" (str. 430), „najopasniji koljač" (str. 432), „najveći zlikovac" (str. 434), „ljudi – zvijeri" (str. 434), „glavni krvolok" (str. 438), (…)

Od kontradiktornosti do groteske

Goldstein nam u knjizi opisuje Jasenovac (i Staru Gradišku) kao primjer „pakla 20. stoljeća", kao „apokalipsu" itd. No, zapravo, neprestanom težnjom da nam dočara taj pakao na kraju ispada kontradiktoran, a ponekad i groteskan. Nizanjem grozota Goldstein na kraju postiže dojam suprotan od namjeravanog. …… Isto tako Goldstein će se potruditi objasniti nam da su životni uvjeti logoraša u smislu prehrane, osobne higijene i svih drugih egzistencijalnih pitanja bili neljudski, ispod razine preživljavanja. A onda će Goldsteinu ipak izletjeti da su majke koje su u logoru bile s djecom tu djecu kupale svaki dan, prale im pelene i pripremale hranu (str. 299). Pa kako to kada hrane nije bilo, vode nije bilo, uvjeta za održavanje osobne higijene nije bilo?

Je li ustašama u Jasenovcu trebao razlog za ubijanje ili nije?

Oko ubijanja zatočenika Goldstein se pak koprca u proturječnostima. Kako nam objašnjava, ustaša u Jasenovcu mogao je premlatiti ili ubiti „bilo kojeg zatočenika i za to nije trebalo imati ni razlog ni povod". No, samo nekoliko redova poslije Goldstein navodi da su neki ipak postavljali pitanja zašto je netko ubijen, pa je izgovor bio da se radilo o zatočeniku koji je pokušao pobjeći. Odnosno, čak i kada se ubijalo bez ikakva razloga, trebao je postojati neki, čak i „besmisleni razlog" (str. 322). Dakle, najprije ustašama ne treba ni razlog ni povod, a onda ipak treba postojati neki razlog, čak i „besmisleni"?

Goldstein kao priučeni psiholog (I.)

Goldstein će se posvetiti objašnjenjima kao da je priučeni psiholog ili psihijatar. Tako su motivi ustaške mržnje prema Srbima „mnogostruki i slojeviti", pa se Goldstein poziva na Sigmunda Freuda i „narcizam malih razlika" (str. 52). Ubijanje maljem i nožem bilo je, zaključuje Goldstein, iskaz „individualne patologije" (str. 336). Nakon toga Goldstein ocjenjuje da je Miroslav Filipović Majstorović iskazivao „bipolarnost", što je slučaj kod osoba s „teškim psihopatološkim problemima" (str. 409). A onda, nakon „narcizma malih razlika" i bipolarnih poremećaja, tu je i tipična goldsteinovska kovanica o „tipičnom sindromu samomržnje" kod Filipovića Majstorovića budući da mu je majka navodno bila Srpkinja (str. 401).

Goldstein kao priučeni psiholog (II.)

Nakon toga Goldstein nam pokušava dati dodatna objašnjenja zla u Jasenovcu jer su njegovi razmjeri „toliko stravični" da i „najdosljedniji zagovornik racionalnog pristupa" mora pomisliti da postoji „još neko objašnjenje". Opet taj Pathologisierungsdiskurs! Ali, Goldstein se ne zaustavlja, pa na našu žalost nastavlja „objašnjavati". Dakle, ustaše su bili neobrazovani, mladi i povodljivi, a sve to u društvu u kojem je kolektivno snažnije od individualnoga i u kojem postoji „psihologija stada", mnogo više nego u „bogatijim, razvijenijim i naprednijim sredinama" (str. 482). Odlično, prof. Goldstein, zato su partizani bili drugačiji, obrazovani, zrelih godina i nepovodljivi, i zato su, na sreću, Njemačka i njemačko društvo, koji su bili mnogo bogatiji, u svakom pogledu razvijeniji i

napredniji, i nedvojbeno civiliziraniji i kulturniji, uspjeli izbjeći Adolfa Hitlera, nacizam, rasne zakone i Auschwitz.

„Ustaški plan o trećinama"

Bio bih razočaran da Ivo Goldstein nije spomenuo „ustaški plan o trećinama". Razvijanje te teorije bez oslonca na pouzdane izvore gotovo je tradicija u obitelji Goldstein. – Slavko Goldstein pisao je da je ustaša Vlado Singer u svibnju 1941. sreo komunista Šimu Balena, pa mu je rekao ustaški „plan o trećinama". Zatim je napisao da se „čini" da je navedeno bila „često spominjana i popularna" formulacija u „nekim ustaškim krugovima". No, mudro je zaključio Slavko Goldstein, ta „floskula" o „trećinama" nije izvorno ustaška, nego vodi podrijetlo od glavnoga savjetnika ruskoga cara, koji je početkom 1880-ih, komentirajući pogrome Židova, zaključio da trećina Židova iz Rusije treba emigrirati, trećina treba prijeći na pravoslavlje, a trećinu čeka smrt. Tako i Ivo Goldstein piše da je među ustašama „kružila maksima" da bi „srpsko pitanje" trebalo riješiti po načelu „trećinu pobiti, trećinu iseliti, trećinu pokrstiti". Ona – piše dalje Goldstein – nije nikada zapisana u ustaškim programskim spisima niti je zabilježena u tisku ili zakonskim odredbama NDH, ali – zaključuje Goldstein – nema nikakve dvojbe da je teror nad Srbima imao za cilj njezinu realizaciju.

NDH i genocid nad Srbima

Goldstein u knjizi govori o tome da je NDH nad srpskim narodom počinila „genocid". Nigdje u knjizi Goldstein nije napravio neki teorijski osvrt na to što smatra genocidom, kako bi taj pojam trebalo objasniti te što o tome pišu neki drugi autori. Za njega je pojam genocid samorazumljiv. .... Temom masovnoga nasilja NDH nad srpskim, židovskim i romskim stanovništvom opširno se bavio spomenuti njemački povjesničar Korb. Nedavno je Korb za hrvatski tisak također izjavio da treba biti oprezan kada se nasilje NDH nad Srbima opisuje kao „genocid".

„Priča o leševima koji plivaju Savom"

Goldstein nam objašnjava da je „priča o leševima koji plivaju Savom" postupno postala jedna od najspominjanijih u „lepezi jasenovačkih strahota", ona se širila usmenom predajom, pa je nakon vremena i „izgubila povijesnu uvjerljivost". Goldstein se zainatio „priči o leševima koji plivaju Savom" vratiti stari sjaj. O tome postoje „brojni dokumenti" (str. 364), educira nas Goldstein. Baš me zanima koji su to brojni dokumenti? Tako Goldstein piše da „22. lipnja 1942. Zapovjedništvo III. Domobranskog zbora sa sjedištem u Sarajevu izvještava kako 'u posljednje vrijeme prima izvještaje od straža na mostovima da u zadnje vrijeme rijekom Savom plivaju leševi ljudi i životinja (...) ovi leševi zapinju za obalu i raspadaju se, okužujući okolinu'" (str. 364). No, Goldstein obmanjuje. Ovaj Goldsteinov navod odmah privlači pozornost, pri čemu nam posao olakšava njegovo slabašno poznavanje tematike i terminologije. Zapovjedništvo III. domobranskog zbora u Sarajevu uopće nije obuhvaćalo dio NDH kroz koji je tekla

rijeka Sava, što nas odmah upozorava da se treba vratiti izvoru koji Goldstein navodi. A tu ćemo vidjeti koliko je on spreman iz arhivskih izvora citirati samo ono što mu odgovara da bi potvrdio svoje tvrdnje. Zapravo je riječ o tome da je Zapovjedništvo III. domobranskog zbora podređenim zapovjedništvima proslijedilo okružnicu Glavnoga stožera Ministarstva hrvatskog domobranstva Obći br. 10615/taj. od 17. lipnja 1942., u kojoj je navedeno: „Zapovjedničtvo II. domobranskog sbornog područja prima izvještaje od straža na mostovima, da u zadnje vrieme plivaju riekom Savom lješevi ljudi i životinja, među kojima ima odjevenih i u domobranske odore. Ovi lješevi zapinju za obalu i razpadaju se, okužujući okolinu. Ovakav nečovječni i zlonamjerni postupak većinom neprijatelja države, kojim se šire zaraze, valja onemogućiti, zabranom bacanja lješeva u rieke, nadzorom rieka i obala po upravnim i vojnim obhodnjama, te odredbom za hvatanje i zakapanjem lješeva na mjestu, gdje su opaženi. Dakle, kada se dokument pročita u cijelosti, postaje jasno koliko je Goldstein spreman na manipulaciju. U dokumentu se nigdje ne spominje da je riječ o leševima zatočenika iz Jasenovca, iako se iz njega može iščitati da leševe ljudi u Savu bacaju i pripadnici postrojbi NDH, premda većinom ipak „neprijatelji države". Također je navedeno da su neki od leševa možda i domobrani koje su ustanici pobili i bacili u Savu, što je Goldstein u potrebi da onemogući „ustašku propagandu" metodom škarica izostavio. Iz navedenoga je očito – Goldstein ili nije valjano savladao „zanat" povjesničara, znanstvenika, ili ne odolijeva patvorenju (falsificiranju, krivotvorenju) izvornika u namjeri obmane.

Goldsteinova sklonost trećerazrednim izvorima

Umjesto da su mu poznati i da koristi prvorazredne izvore, Goldstein će svoju knjigu garnirati trećerazrednim, perifernim izvorima, pa navodi da je jugoslavenska kraljevska vlada u izbjeglištvu 1943. raspolagala podacima da je Jasenovac „centralni logor kroz koji svaki mora da prođe a onda se upućuje u druge" (str. 26). A u koje to druge logore? – Kada se Goldstein već poziva na jugoslavensku kraljevsku vladu, čudno je da se ne pita što znači navod da je Jasenovac „centralni logor kroz koji svaki mora proći". Znači li to zapravo da se iz Jasenovca masovno izlazilo? Je li to na tragu tvrdnji kolege mu povjesničara Stjepana Razuma?

Je li Goldstein u stanju donositi valjane zaključke?

No, ako Goldstein baš ne poznaje izvore i faktografiju, a ni preciznost mu nije jača strana, možda je u stanju donijeti valjane zaključke? Pogledajmo neke primjere njegove analitike. Goldstein će se na nekoliko mjesta (str. 67, 544) uhvatiti brzojava koji je general Glaise von Horstenau potkraj veljače 1942. uputio njemačkoj 718. pješačkoj diviziji, da se toj diviziji podređuju tri ustaške satnije koje su osiguravale logor u Jasenovcu. Na temelju toga Goldstein će se baciti u analizu je li to podređivanje jasenovačkih ustaša njemačkoj vojsci bio pokušaj Nijemaca da onemoguće teror ustaša iz Jasenovca nad obližnjim srpskim selima. Pri toj mudroj analizi zaboravio je spomenuti da se u istom brzojavu kaže da će zapovjedništvo nad tim ustašama preuzeti upravo – ustaški satnik Vjekoslav

Luburić (kojega Glaise von Horstenau nije podnosio). U dubini analize koja se temelji na krhkim nožicama Goldstein je propustio vidjeti da su njemačkoj 718. pješačkoj diviziji spomenute ustaške snage možda bile potrebne za borbu protiv ustanika koje su u tom razdoblju vođene na području Prijedora.

Goldsteinovo nepoznavanja izvora, literature te kronologije i problematike

I moglo bi se tako nabrajati dalje, ali evo samo još jednoga primjera Goldsteinova nepoznavanja izvora, literature te kronologije i problematike teme o kojoj piše. Tako on na stranici 600 donosi sjajnu ocjenu: „Pod pritiskom Nijemaca Pavelić je donekle revidirao politiku prema Srbima: proglasio ih je 'Hrvatima pravoslavne vjere', obećao obustavu progona i osnovao Hrvatsku pravoslavnu crkvu za područje NDH. Srbima je priznat status 'pravoslavnih državljana', pozvani su da se uključe u ustaški pokret te su im slani i pozivi za vojsku. Umjesto huškačkih protusrpskih napisa najednom se pojavljuju pomirljiviji tonovi. Transporti Srba u Jasenovac su zamrli." U ovome što Goldstein piše ima, razumljivo, dosta nejasnih i slabo sročenih formulacija. Primjerice, gdje je to Pavelić konkretno „obećao obustavu progona"? U Dobro jutro, Hrvatska? Drugo, dobro jutro da je Hrvatsku pravoslavnu crkvu osnovao „za područje NDH", pa nije ju valjda osnovao za područje Bugarske ili Grčke. Kakva je to kategorija „pravoslavnih državljana"? Ne postoji ta kategorija, nego postoji kategorija građanina NDH i pripadnika NDH. Dakle, kao da Goldstein ne može napisati ni retka da nešto ne pogriješi.

Partizanska „uspješna" zaštita civila

Usto je Goldstein, s naknadnom pameću od cirka 70 i kusur godina, na leđa Narodnooslobodilačke vojske na čelu s drugom Titom navalio i jedan novi specijalni zadatak – da onemogući NDH da deportira ljude u Jasenovac. Kako nam objašnjava Goldstein, potkraj 1941. i početkom 1942. nije bilo „oružanog otpora" koji bi zaustavio „zločince" budući da će partizani ojačati i početi „uspješnije štititi civilno stanovništvo tek u narednim mjesecima" (str. 505). Samo bi nam Goldstein još trebao konkretno objasniti kako su to partizani „uspješnije" zaštitili civile. Nisu li mnoge deportacije Srba u logore uslijedile upravo kao odmazda za napade partizana? Gdje su onda bili partizani i drug Tito da zaštite te Srbe? No, Goldstein ne odustaje, pa navodi da su se partizani ustaškim deportacijama u logore „suprotstavljali koliko su mogli" (str. 552).

Rome u NDH nazivali su 'Ciganima'. A u Jugoslaviji?

Usto, kao po pravilu, kada Goldstein mudruje, upada u zamku vlastitoga neznanja. Piše tako da su Rome u NDH nazivali „'Ciganima' što je bio pejorativan termin" [od franc. péjoratif, pogrdna riječ koja služi za ruganje i kojom se iskazuje prijezir itd.] (str. 49). A kako su ih drukčije mogli nazivati? Kako ih, sram ih bilo, nazivaju „narodne vlasti" poslijeratne Titove Jugoslavije? Svakako ne Romima, jer je taj naziv postao služben tek 1971., kao jedna od odluka Prvoga kongresa Roma u Londonu!

Ustaška ovisnost o „njemačkom gospodaru". Ili ipak ne?

Ne odolijevam navesti još neke primjere kako Goldstein u svojoj knjizi najprije tvrdi jedno, a onda nešto posve drugo, tako da ispada kontradiktoran i tragikomičan. Goldstein piše da je „potpuna ovisnost ustaša o njemačkom gospodaru evidentna" (str. 66), a onda su opet njemački predstavnici od NDH nešto „tražili", ali su ustaše to tek „dijelom ispunile" (str. 67). Pa ako su ustaše potpuno ovisni o „njemačkom gospodaru", što onda Nijemci imaju „tražiti", a da im se želja odmah ne ispuni?

O broju žrtava logora Jadovno ….

Slavko Goldstein pisao je o „najmanje 24.000" žrtava logora Gospić – Jadovno – Pag. Ivo Goldstein sada pak piše da bi ukupni broj žrtava „mogao biti oko 25.000". Naravno da navedeni izračun Slavka Goldsteina držim manipulacijom koja se ne temelji na konkretnim izvorima. Usto, nije mi jasno na temelju čega je Ivo Goldstein brojku od 24.000 povećao za tisuću i „zaokružio" na 25.000. Kako mi nisu poznata neka novija istraživanja o broju žrtava tzv. gospićke skupine logora, riječ je očito o metodi zvanoj „odoka", koju Ivo Goldstein i u ovom slučaju primjenjuje, valjda vođen logikom: bolje više nego manje. Kako bilo da bilo – skrupulozno!

… i Jasenovca

Ivo Goldstein, prije uz, a sada na tragu oca Slavka, uporno i godinama promiče brojku od oko 100.000 žrtava logora Jasenovac (može i nešto manje, ali bolje više). Stoga je u hrvatskim antifašističkim krugovima brojka od 100.000 žrtava logora Jasenovac i prihvaćena iako je riječ o procjeni Vladimira Žerjavića, bez sustavnih istraživanja i bez potvrda u izvorima, koju je zatim korigirao i smanjio na 83.000.

Spašavanju djece s Kozare i uloga Diane Budisavljević

Kada je riječ o spašavanju djece s Kozare i ulozi Diane Budisavljević, Goldstein tu neće dopustiti da se dirne u lik i djelo spomenute gospođe, pa na stranici 561 navodi: „Diana Budisavljević natjerala je preko Nijemaca, koji su opet izvršili pritisak, Didu Kvaternika da uz mnogo oklijevanja i uz suglasnost samoga Pavelića odobri izvlačenje djece iz logora." Razumljivo, ništa što se u ovo ne uklapa neće proći. Izvore koji se ne uklapaju Goldstein je prešutio, što će njemu „ustaška propaganda" kada on zna pravo stanje stvari. Nema tu spomena da je Ante Pavelić 10. srpnja 1942. rekao njemačkom poslaniku Siegfriedu Kascheu da će djecu s Kozare uzeti u planski odgoj, ni da Lorković (Mladen, a ne Blaž!, napominjem prof. Goldsteinu) piše Paveliću da bi se osim siročadi s Kozare moglo privoljeti roditelje da se preuzme na odgoj i veliki dio ostale djece, čime bi se „pitanje evakuiranih bitno pojednostavilo" (a onda je na tom „privoljavanju" roditelja da predaju djecu radila gospođa Budisavljević). Ne spominje Goldstein ni dopis ministra udružbe Lovre Sušića koji je 1. kolovoza 1942. uputio Ministarstvu zdravstva NDH, ni smjernice ministra Sušića o postupku s tom djecom od 23. kolovoza iste godine. Što bi se on osvrtao na ono što mu se ne

uklapa? Nego, kao i onaj nepotrebni navod o leševima u Savi u domobranskim odorama, Goldstein samo sjecne škaricama.

Uklanjanje "nepoćudnih" žrtava s popisu žrtava logora Jasenovac

Dosta prostora posvetio je Goldstein u svojoj knjizi ustaškom prvaku Vladi Singeru (1908. – 1943.) i četničkom vojvodi Pavlu Đurišiću (1909. – 1945.), za koje navodi da su ubijeni u logoru Jasenovac (str. 176, 186–189, 199, 436, 442, 444, 446, 454, 729–731). Kada je već tako, nije jasno zašto se Goldstein nije zapitao kako to da Singera i Đurišića više nema na popisu žrtava logora Jasenovac (i Stara Gradiška) Javne ustanove Spomen-područje Jasenovac, ili su za JUSP Jasenovac žrtve logora Jasenovac (i Stara Gradiška) samo oni koji su „podobni". Usto bi bilo važno saznati kada je i tko uklonio Singera i Đurišića s popisa jasenovačkih žrtava, po čijoj odluci i naredbi.

Jasenovačka drobilica kostiju

Nedugo prije objave njegove prve znanstvene i akribične knjige o Jasenovcu Goldstein je u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio spasonosnu ideju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima jasenovačkih logora: „Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko najviđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije – dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se 'tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu'. U Gradini, na desnoj obali Save, tih je dana oko 500 logoraša 'spaljivalo leševe i kamufliralo masovne grobnice'. Na željeznim traverzama (koje su neki nazivali 'roštiljem') leševi su spaljivani, pa je u grobnice vraćan pepeo. 'Danima se crni dim zgarišta ljudskih ostataka dizao u nebo', zapisali su svjedoci. Osim toga, iz [Njemačkog] Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa." Priču o navodnim posebnim strojevima iz Njemačkoga Reicha kojima su u Jasenovcu lomili kosti leševa, usitnjavali ih i tako prikrili zločin Goldstein je ponovio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2. …. Koliko je tih strojeva („drobilica kostiju") bilo, i kada i kako im se izgubio svaki trag, Goldstein nije objasnio.

Zaključno

Kurz und klar – brojni su nedostaci najnovije Goldsteinove knjige Jasenovac, kompendija svakovrsnoga neznanja, nestručnosti i šlamperaja, i daleko, predaleko, odvelo bi nas nabrajanje svih činjeničnih grešaka i interpretacijskih improvizacija – svih netočnosti, neistina, poluistina i besmislica. U ovom osvrtu [koji je ustvari samo eine kleine Einführung o Goldsteinovim znanstvenim doprinosima] naveo sam samo neke važnije i najslikovitije primjedbe.

Daran Darko Bašić/Hrvatsko nebo
https://hrvatskonebo.org/2021/04/24/daran-darko-basic-goldsteinova-drobilica-kostiju-i-on-kao-drobilica-o-povijesti/
https://kamenjar.com/goldstein-drobilica-o-povijesti/

UZ OSNIVANJE UDRUGE HRVATSKI DOMOLJUBNI ZBOR "FRANJO TUĐMAN"

Više portala objavilo je jučerašnju vijest o polaganjem vijenca i paljenjem svijeća na grobu HRVATSKOG predsjednika članova udruge Hrvatski domoljubni zbor "Franjo Tuđman" pa tako i portal dnevno.hr:
https://www.dnevno.hr/vijesti/hebrang-i-hodak-odali-pocast-prvom-hrvatskom-predsjedniku-cuvati-cemo-bastinu-ovog-velikana-2285761/
Međutim ovaj portal je objavio i drugu obavijest o tom događaju:
ZANIMLJIVA IMENA
Gubi li HDZ primat na Tuđmana? Impozantna ekipa zajednički odala počast prvom hrvatskom predsjedniku
https://www.dnevno.hr/vijesti/gubi-li-hdz-primat-na-tudmana-impozantna-ekipa-zajednicki-odala-pocast-prvom-hrvatskom-predsjedniku-2285803/
Izdvajamo drugi dio tog teksta:
Poznata su to imena uglavnom prekaljenih bivših političara, novinara, intelektualaca i mnogih drugih koji su se uvijek kretali u domoljubnim i konzervativnim krugovima (Andrija Hebrang, Ljerka Mintas Hodak, Zvonimir Hodak, Ivan Kujundžić, akademik Josip Pečarić, Antun Mateš, Hrvoje Hitrec, Jakov Sedlar, Željko Olujić, Josip Jurčević, Stjepan Tuđman i brojni drugi članovi udruge. Op JP)
S druge strane, počast su odali i članovi HDZ-a čiji je osnivač i prvi predsjednik Tuđman ostavio najdublji trag u toj stranci. No, nakon brojnih lutanja i mijenjanja

smjera političkog djelovanja, danas unutar stranke postoje brojni nezadovoljnici koji smatraju kako je HDZ pod palicom Andreja Plenkovića potpuno promijenio paradigmu i odmaknuo se od Tuđmanove doktrine.
Shodno tomu, današnje osnivanje ove udruge mogla bi biti povrat baštine Franje Tuđmana, no ovog puta bez HDZ-a.

Buja nezadovoljstvo
Naš sugovornik blizak osnivačima rekao nam je kako nije cilj otimanje prava na baštinjenje Tuđmana HDZ-u, ali se ta stranka davno odrekla prvog hrvatskog predsjednika.
"Ne moramo mi nikome ništa oduzimati. Jasno je da je HDZ danas jedan potpuno drugi HDZ. Nema to puno veze s Tuđmanom. Pogledajte samo politiku prema hrvatskoj vojsci, proizvodnji, kulturi… Plenković je tu stranu smjestio tamo gdje bi je eventualno nekada stavio Račan, a mi smo odlučili vratiti Tuđmana narodu", rekao nam je izvor jako dobro upoznat s ciljevima udruge.
Bilo kako bilo, nije prvi puta da se govori o tome kako je pod Plenkovićem HDZ izgubio početni domoljubni zamah i, kako nam kaže izvor iz samog HDZ-a, napustio politiku suverenizma.
"Vidio sam osnivače te udruge, to su sve cijenjena imena. Dosta ih je i bilo oko HDZ-a. No, razumijem potrebu da se bolje poštuje Franju Tuđmana. Mi ga jesmo pomalo zaboravili, nije tajna da je dosta ljudi u stranci nezadovoljno što premijer i uže vodstvo ne zastupa suverenističke stavove, već smo se potpuno podredili politici Bruxellesa i Ursule von der Leyen", rekao nam je sugovornik iz stranke.
Podsjećamo, dr. Franjo Tuđman bio je prvi hrvatski predsjednik kojemu malo tko osporava da je bio kvalitetan vojni predsjednik jer je pod njegovim vodstvom Hrvatska pobijedila u Domovinskom ratu i obranila se od velikosrpske agresije i tada europskog vojnog giganta JNA.
Ljevica i kritičari mu zamjeraju da je nakon rata nastavio vladati autokratski i uz gušenje ljudskih prava, a Haag ga je želio na optuženičkoj klupi.
No, nitko mu ne može osporiti i zauvijek će ostati upisan u povijesnim hrvatskim knjigama kao predsjednik koji je imao cilj slobodnu i neovisnu Hrvatsku te je to uz suradnike i branitelje ostvario.
Što o novoj udruzi kaže jedan od osnivača prof. dr. sc. Andrija Hebrang dano je u tekstu:

HEBRANG O SURADNJI S HODAKOM: 'IZIGRANI SMO I PREVARENI, TUĐMANU SDSS NIKAD NE BI PAO NA PAMET'
(…)

Misija udruge

Danas je Tuđmanova politika, smatra Hebrang, u potpunosti napuštena, osobito u pogledu očuvanja suvereniteta Republike Hrvatske. "U mnogim Tuđmanovim knjigama stoji: 'Europska unija može opstati samo kao zajednica suverenih

naroda'. U tom smo pogledu posve izigrani i prevareni, pa danas nemamo ni financijski niti monetarni suverenitet niti čuvamo vlastite nacionalne granice".

Kao sljedeću ključnu točku, Hebrang ističe privatizaciju kapitalnih dobara jer, smatra, za Tuđmanovo vrijeme niti jedna važnija tvrtka nije prešla u većinsko vlasništvo stranaca, dok je danas situacija upravo suprotna. Pored navedenog, Hebrang je naglasio da je nedopustiva "koalicija sa strankom koja je nastala na zločinu protiv Hrvata, a to je SDSS".

"Tuđmanu nije palo na pamet postaviti nacionalnu manjinu u takav odnos u kojem je ona odlučujući faktor za donošenje najvažnijih zakona", dodao je. Udruga je još u fazi prikupljanja članstva za kategoriju utemeljitelja, nakon čega slijedi definiranje statuta i daljnjih aktivnosti, kako nalaže zakon. Svi zainteresirani mogu se javiti bilo kome od članova inicijativnoga odbora, a tko god se prijavi - dobro je došao, poručio je naš sugovornik.

Politička djelatnost

S obzirom na jaka imena od kojih su neka i sami političari, zanimalo nas je hoće li udruga i djelovati politički ususret izborima. Hebrang je takvo što opovrgnuo. "Mi ne mislimo voditi politiku, ali mislimo osvježiti ono što je u njoj bilo najvažnije i što je dovelo do stvaranja i obrane Republike Hrvatske", istaknuo je Hebrang za portal Direktno.

Hebrang je naglasio i kako su članovi inicijativnoga odbora bivši političari pa se ne planiraju aktivno uključiti u politiku, ali svoje iskustvo žele prenijeti javnosti i postojećim te potencijalnim budućim politički aktivnim pojedincima. Pozivaju se svi koji to žele da podrže osnivanje udruge te da se priključe njezinu budućem djelovanju", zaključio je Andrija Hebrang.

https://direktno.hr/direkt/hebrang-o-suradnji-s-hodakom-izigrani-smo-i-prevareni-tudmanu-sdss-nikad-ne-bi-pao-na-pamet-333382/

Jučer sam na Mirogoju čuo kako s nazivaju današnji HDZ: HRVATSKA DETUĐMANIZIRANA ZAJEDNICA .
Blago rečeno. Plenkovićev HDZ je od domoljubne strane napravio njenu suprotnost koja se s MOŽEMO takmiči koja je najglobalističkija stranka u RH.
Utemeljitelj Republike Hrvatske akademik Franjo Tuđman im treba samo pred izbore, a svaki drugi korak im je usmjeren na rušenje Tuđmanove ostavštine.
S druge strane Lili Benčik mi šalje svoj prošlogodišnji tekst koji je objavio niz hrvatskih portala a sada ponovo i dragovoljac.com

https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/37694-lili-bencik-dr-franjo-tudman-23-godine-poslije
https://bezcenzure.hr/vlad/dr-franjo-tudman-24-godine-poslije/
Prošle godine ja sam i upozorio na njega u tekstu u kome sam dao svoj govor na komemoraciji u Adelaideu dan poslije Tuđmanove smrti:
https://bezcenzure.hr/vlad/godisnjica-smrti-utemeljitelja-republike-hrvatske/
U tekstu Lili Benčik dane su izjave o Tuđmanu:
„ Kada danas pogledamo kontekst u kojima se mnogi narodi i dalje bore da uspostave svoju nacionalnu državu ili da očuvaju svoj teritorijalni integritet tek sad postajemo svjesni kolika je bila uloga Franje Tuđmana u uspostavi hrvatske moderne države“
***Domagoj Knežević**, Hrvatski institut za povijest.*
„Najvažnije je za Franju Tuđmana to da je bio sistematičan, temeljit, uporan marljiv i da nije odustajao ni u jednom trenutku od te svoje zamisli da Hrvatska može postati samostalna država,“
***Zorislav Lukić,** Matica hrvatska.*
Lik i djelo dr. Franje Tuđmana kroz izjave o njemu:
Strani diplomati i dužnosnici:
„Gospodine predsjedniče, Vi ste zadužili svoj narod, jer ste mu u povijesnim trenucima bili na čelu i omogućili stvaranje države. Ali kao i svi veliki ljudi, niti Vi nećete dočekati izraze zahvalnosti za to. Učinit će to tek dolazeće generacije. Ali vjerujte, učinit će. Vi ćete biti veliki čovjek hrvatske povijesti, ali ne za života, već kada ocjene budu donesene hladnom glavom.“
***Henry Kissinger** Dr. Franjo Tuđman - vizije i postignuća - UHIP, 2002., str. 141*
„Ostaje neprijeporno: Amerika duguje vječnu zahvalnost Washingtonu i Lincolnu, a Francuska De Gaulleu. Ništa manje, ako ne i više, Hrvatska duguje Tuđmanu. I što nas vrijeme više udaljuje od njega, sve jasnija bit će nam istina: da je najsvjetlije razdoblje hrvatske povijesti zauvijek obilježeno njegovim imenom.“
***Thomas Patrick Melady** (Veleposlanik SAD-a pod tri predsjednika) - Dubravko Jelčić: Tuđman i budućnost Hrvatske, Zagreb 2003., 183.*
„Dolazim kako bih zahvalio predsjedniku Tuđmanu i hrvatskom narodu što potpomažu mirovni proces u Bosni. Došao sam izraziti podršku ne samo mirovnom procesu, nego i federaciji u Bosni između Muslimana i Hrvata, mirnom dogovoru o povratku Hrvatskoj zemlje u istočnoj Slavoniji i konačno partnerstvu Hrvatske ne samo sa SAD, nego i s drugim zapadnim zemljama koje vjeruju u slobodu, ljudska prava i demokraciju, u mir i napredak, i koje sve na tome rade zajedno.“
***- Predsjednik Bill Clinton,** veljače 1996. (Thomas Patrick Melady: Tuđman i budućnost Hrvatske, Zagreb 2003., 127.)*
„Franjo Tuđman bio je hrvatski domoljub. Njegovo djelo započeto je davno prije zbivanja iz proteklih nekoliko godina… Podupirući mandat Ujedinjenih Naroda i mirnu reintegraciju uz izbjegavanje novih sukoba, on je spasio tisuće života – ne samo hrvatskih, nego i ljudi cijele regije. I što je još važnije, njegova mudra

politika omogućila je normalizaciju odnosa sa SR Jugoslavijom… Znam da je strastveno vjerovao u europsku Hrvatsku…“
General Jacques Klein *(upravitelj prijelazne uprave Vijeća sigurnosti UN-a za Hrvatsko Podunavlje)*
„Danas mislim da smo trebali više surađivati s Tuđmanom iako su nam prigovarali da smo potpuno povezani s Pantovčakom, a to nije bila istina. Dobio sam naredbu iz Washingtona da zaustavim prodor hrvatske vojske prema Banja Luci, i Tuđman je bio kooperativan, ali možda bi bilo drukčije da smo ih pustili da odrade taj vojni dio zadatka.“
- Richard Holbrooke *(američki diplomat, posrednik u Daytonskim pregovorima), Večernji list, 14.11.2005.,*
„Više puta smo se sastajali u Zagrebu, nekoliko puta u SAD, Bruxellesu. Pamtim ga kao vrlo sposobnog i čvrstog pregovarača koji nije lako odstupao. Mislim da je u Daytonu dobio puno što je planirao. Po mom mišljenju, Tuđman se mora smatrati ocem nove samostalne hrvatske države.“
- Willy Claes, *bivši belgijski premijer, generalni tajnik NATO-a 1994.-1995., Globus,*
„Smatram da je bivši predsjednik Tuđman bio veliki državnik i da mu dugujemo mnogo za neovisnost Hrvatske.“
- Dr. Otto von Habsburg, *Globus, 31. ožujka 2000.*
„Tuđman je bio mudar, poznavao je povijest i, otvoreno govoreći, uz njegovo vodstvo Hrvati su preko Oluje i drugih vojnih akcija spasili Bosnu i Hercegovinu.“
- Herbert S. Okun, *američki veleposlanik: Večernji list, 15. travnja 2006.*
„Predsjednik Tuđman je neobično strpljivo i mirno saslušao sva izlaganja nazočnih i ne sjećam se da je ikoga prekidao, da je upadao u riječ ili na bilo koji način utjecao na izlaganja. Govorili su o njemu kao posebno autoritativnoj osobi, kao diktatoru, a ja sam ga doživljavao kao politički vrlo pristojnog čovjeka koji je govorio nakon svih i koji je svima dopuštao da kažu svoje mišljenje“.
- Julije Derossi, *(O Tuđmanu s osobnim pogledom, Zagreb 2002., HDZ, 179.)*
„Predajući predsjedniku Tuđmanu visoko međunarodno priznanje za mir "Caterina de' Medici", prof. Pier Lorenzo Eletti je rekao: Dr. Tuđman "jedan je od lidera i graditelja nove Europe, predani borac za demokraciju, samostalnost Republike Hrvatske i mir u svijetu", uvevši ga time u društvo dobitnika tog uglednog priznanja, među kojima su i ličnosti poput Willija Brandta, Francoisa Mitteranda, Mihaila Gorbačova.“
- Prof. Pier Lorenzo Eletti, *Vjesnik, 26. studenoga 1990., 1.*
„Smatram da je bivši predsjednik Tuđman bio veliki državnik i da mu dugujemo mnogo za neovisnost Hrvatske“
- Dr. Otto von Habsburg, *Globus, 31. ožujka 2000.*
„Primio sam Tuđmana u Quirinalu. Poznavao sam i prije njegovu povijest. Danas ga mnogi kritiziraju i kažu da je imao čvrstu ruku. Pitam se bi li bilo moguće načiniti čudo, koje je on načinio davanjem neovisnosti Hrvatskoj, da nije ponekad upotrijebio i čvrstu ruku prema vani i unutra. Svojom politikom uspio je vratiti krajine koje su bile okupirane“

- Francesco Cossiga, *bivši predsjednik Republike Italije, Večernji list, 17.11.2001.*

Hrvatski dužnosnici, pisci i novinari:

„Hrvatsku je Tuđman ostavio u relativno dobrom stanju. Dug je inozemstvu bio oko devet milijardi dolara, od čega je polovica bio naslijeđen dug bivše države, strancima je bilo prodano mnogo manje banaka i velikih profitabilnih, strateški državnih firmi, uvoz se još nije bio razmahao kao što će se dogoditi poslije, a sve do danas stanje se (ne)zaposlenosti nije bitno poboljšalo. Umjesto da se čuva to nasljeđe na kojem se mogla stvarati nacionalna ekonomija, postupilo se obratno…“

*- **Milan Ivkošić**, Večernji list str. 11, Subota, 29. kolovoza 2009.*

„Nisam susreo čovjeka koji bi više od njega vjerovao u narod i njegovo jedinstvo.“

*- Akademik **Ivan Aralica**: Ambra, Zagreb, 2001., 380.*

„Neka im Bog oprosti sve laži o Tuđmanu … Na kraju dajem vam i osnovnu ocjenu dr. Tuđmana kao čovjeka. Volio je vlastiti narod, ali nije imao predrasuda ni prema komu. Otkad sam mu posto savjetnik pa do smrti nikada ga nisam čuo da negativno govori o drugim narodima i vjerama. Bio je svjestan politike granica u današnjoj Europi i nije tražio promjene za Hrvatsku. Ukazivao je na povijesne nepravde i ljudska prava Hrvata u Bosni i Hercegovini, Crnoj Gori, Srbiji i na Kosovu…“

*- **Prof. dr. Slobodan Lang** (bivši savjetnik Predsjednika RH, Veleposlanik, zastupnik u Saboru), Hrvatski List, br. 220, 11. prosinac 2008*

„Predsjednik Tuđman dobro poznaje hrvatski kulturni milje, što ne treba čuditi, jer se u njemu kretao i jer iz njega potječe. Pogotovo, jer mu je poznavanje tog okoliša, u vrijeme kad je kulturni nacionalizam bila jedina živa nacionalna snaga, bilo potrebno u ostvarivanju državotvornih nakana. Ne čudi me ni što poznaje sve važnije književnike i njihove političke orijentacije, to također spada u krug interesa rasnog političara, ali me čudi što tako dobro poznaje samu književnost, osobito proznu, da je uza sve što je činio, i za to našao vremena…“

*- **Akademik Ivan Aralica**: I tu je kraj, Zagreb 1999., 28/9.*

„Koliko ja znam, Tuđman je mnogo toga (lošega) znao o ljudima, nisu mu bile skrivene njihove zakulisne i prljave igre i djela, ali je sve to tolerirao, podnosio i tek u rijetkim trenucima očajavao i ponavljao: "S mnogima od njih pod drugim okolnostima ni kavu ne bih popio".

*- **Nenad Ivanković**: Predsjedniče, što je ostalo? Varaždin 2000., 16.*

„Mnogi nisu znali kako krenuti. Tuđman je znao. Bila je iznimna sreća što se toliko toga skupilo u jednoj osobi: povjesnik koji je bio svjestan svih razdora i nejedinstva u prošlosti, čitač učinjenih pogrešaka koje se ne smiju ponoviti, svjedok novije povijesti i poznavatelj tadanje vlasti, poznavatelj osoba i odnosa komunističkih moćnika, čovjek obaviješten o pravom stanju stvari u jugo-armiji, dakle svega što je moglo biti – i bilo je – uporabljivo u ključnom trenutku…“

- Hrvoje Hitrec, *O Tuđmanu s osobnim pogledom, Zagreb 2002., HDZ, 68/9.*

„U bivšem sistemu dr. Franjo Tuđman imao je položaj i mogućnost da udobno živi s privilegijama i ugledom, ali uz cijenu da bude neosjetljiv za sudbinu svoga naroda. Znanjem i iskustvom uvidio je nepravde i svojom savješću je izabrao težak

put nenasilne borbe za slobodu i povijesna prava i istinu o svom narodu. Otkrio je prave probleme, pošao je svjesno putem koji će ga voditi u progone, sve do tamnice. Nailazio je ne samo na nerazumijevanje velikih nego i na protivljenje. Dostojanstvo se velikih se upravo tako očituje da budu zaštita slabih i malih, da jamče slobodu i ostvarenje neotuđivih ljudskih i nacionalnih prava potlačenih."
***- Kardinal Franjo Kuharić**: Ne malakšimo, Kana, 30/1999., br. 12, str. 12.*

Jedan od oblika negiranja Tuđmanovog djela jeste izdašno financiranje onih koji najvulgarnije govore o HRVATSKOM predsjedniku. Kao oni slave Tuđmana, a koaliraju s Pupovcem i daju silne novce njegovim Novostima.
Zašto?
Pa pogledajte u tom tekstu gđe Benčik iz prošle godine što piše o jednom njihovom novinaru. Naime u tekstu postoje i dio:

I na kraju što o Dr. Tuđmanu pišu „titovi pioniri"

„Tuđman je bio govnar i neostvareni diktator."
***Viktor Ivančić**- Viktor Ivančić 26.3.2012. u 09:37*
Dobio je nagradu "Duško Kondor", koju dodjeljuje sarajevska nevladina organizacije "Gariwo" za afirmaciju građanske hrabrosti. Radi se o jednoj u nizu međunarodnih nagrada koje je dobio za novinarski rad u proteklih tridesetak godina.
Da nije jadno i bjedno bilo bi smješno. Dobitnik „međunarodnih nagrada" iz bivše Jugoslavije., koje si međusobno dijele kao međunarodne nagrade, od onih koji su još uvijek na titovom putu, koji se čvrsto drže "druže Tito mi ti se kunemo, da sa tvoga puta ne skrećemo" I od tuda neviđena mržnja prema dr. Tuđmanu, jer je „skrenuo" sa titova puta i pobijedio titovu Jugoslaviju.
„Zasad se u Novostima osjećam vrlo komotno. Novosti su svakako, bez obzira na „manjinski" predznak u zaglavlju, danas najrelevantniji politički tjednik u Hrvatskoj. Ne osjećam se ni ugroženim ni zakinutim po pitanju izbora, makar je točno da me neki „mainstream" mediji ne bi rado objavljivali, niti bih ja za njih pisao"
Ahaha, moram se i nasmijati, pa naravno niti jedan drugi medij ne bi plaćao za primitivne, huškačke i licemjerne tekstove, ali Novosti se obilno financiraju iz Proračuna RH, po Ustavnom zakonu o pravima nacionalnih manjina i tu se doista lijepo osjeća komotno kada ga svi mi plaćamo.
Životno (ne) djelo Viktora Ivančića je ogromna mržnja prema dr. Tuđmanu i Republici Hrvatskoj, a koliko ta mržnja još uvijek 23 godine nakon Tuđmanove smrti vlada njime pokazao je tekstom o njegovoj grobnici u kojoj mu se pridružila nedavno preminula supruga Ankica.
„Za one što će požuriti s optužbom da sam bešćutni gad lišen minimuma pijeteta moram dodati kako je zajednički boravak dvaju supružnika u grobnim odajama jedini uistinu ljudski element ove priče. Ne radi se o tome da Ankici Tuđman nije mjesto uz pokojnoga muža, nego da Franji Tuđmanu nije mjesto uz Krista Kralja, a ako je ipak završio uz Krista Kralja, onda je to zoran prikaz groteskne naravi

njegova državotvornog projekta, pobjednički bofl nacionalne megalomanije koju je sâm svesrdno poticao i kojoj se zdušno odavala njegova familija. Pa je tako, u doigravanju, i zaslužna udovica završila uz Krista Kralja, kako onoga s unutrašnje, tako i onoga s vanjske strane ploče.“
https://www.portalnovosti.com/grobnica-na-kraju-grada
Pa doista i je gad, gad ispunjen mržnjom prema dr. Tuđmanu i državi Hrvatskoj! Gad koji svojim tekstovima samo raspiruje i potiče mržnju. I ne samo on, on je samo primjer; pored njega su Boris Dežulović, Marjan Vogrinec, Miljenko Jergović, Gordan Duhaček, Armando Černjul i još nekoliko istaknutih titovih pionira, tito- jugenda i titovih balila…
Kažeš za osnivača HDZ-a da je govnar, a onda su novine i preko njih i sam Ti debelo nagrađen od stranke na vlasti koji su sretni da netko drugi kažu a ne oni tako nešto, zar ne?
Zapravo gđa Benčik je naslov dala po Ivi Drobilici, pa je prvo citirala njegovu izjavu uz komentar i sliku:
Ivo Goldstein je među gorljivim detuđmanizatorima. Kao veleposlanik Republike Hrvatske u Parizu držao je titovu sliku na kaminu.

Stranka koju je osnovao Franjo Tuđman ne može reći da je njihov predsjednik JB Tito, pa je lijepo podržavati takvog veleposlanika. Naravno ne tako očito kao što to može Predsjednik države, zar ne?
Sjetimo se da ga je poslije neizbora u HAZU poslan na to mjesto odakle je slika na kaminu.
A Plenković ga je izabrao za člana one svoje komisije kojoj je zvijezda petokraka kojom je rušen Vukovar dobra, a ZDS kojim je branjen Vukovar loša. A onda im je loš i HOS…
Naravno znanstvene reference Iva Drobilice su sjajne.

1. Mentor prof. Brandt ga je uhvatio u lažima koje je objavljivao kao istinu (izmišljao i povijesna vrela i autore) pa nije mogao doktorirati u Zagrebu

2. Tata mu je postao Predsjednik Jevrejskih opština u Beogradu, pa je sinek doktorirao u Beogradu (objavi doktorat kao knjigu pa je i ona osporena)
3. Kada je tata postao posebni savjetnik Predsjednika Vlade RH postao je kandirat za redovitog člana HAZU i na Izbornoj Skupštini dobio najmanje glasova u povijesti Akademije.

Zato sam zamolio gđu Lili da mi pošalje link za članak
IVO GOLDSTEIN ZA GLOBUS

POVIJEST IZMEĐU ISTINE I KULTA: ZAŠTO FRANJO TUĐMAN IPAK NIJE HRVATSKI NACIONALNI VELIKAN

Bio je ključna osoba u stvaranju hrvatske države, ali izabrao je nacionalizam, razvijao je kult države i pronosio je govor mržnje…

Globus - Povijest između istine i kulta: Zašto Franjo Tuđman ipak nije hrvatski nacionalni velikan (jutarnji.hr)
Naravno poslije tekstova o Ivu Goldsteinu dvojice od osnivača Hrvatskog domoljubnog zbor "Franjo Tuđman" prof. dr. sc. Andruje Hebranga:
HEBRANG: GOLDSTEIN JE DILETANT, ISTINA O JASENOVCU JE POD ZEMLJOM, I NIJE JU TEŠKO OTKOPATI I DOKAZATI
https://kamenjar.com/hebrang-o-goldsteinovim-izjavama-jedina-drobilica-je-on-jer-drobi-takve-gluposti-da-je-to-neprobavljivo/
i prof. dr. sc. Josipa Jurčevića:
JURČEVIĆ ZA DIREKTNO: GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA
https://direktno.hr/direkt/jurcevic-za-direktno-goldsteina-ne-treba-smatrati-znanstvenikom-toliko-se-puta-blamirao-od-drobilice-do-drugih-iracionalnih-stajalista-278357/
s dr. Goldsteinom se čovjek može samo šaliti. Uostalom po svom čuvenom pronalasku dobio je i ime IVO DROBLILICA.
Zato se meni iz tog veleumovanja Iva Drobilice posebno dopao dio kad on 'kritizira' HRVATSKOG predsjednika:
Umjesto da potiče prosvijećenost dopuštao je primitivizam („kila mozga dvije marke"). Umjesto otvorenosti propagirao je malograđansku uskogrudnost. Umjesto slobode govora pronosio je govor mržnje.
Nije rijetko da ljudi govoreći o drugima, zapravo govore o sebi samima. Tako ove dvije rečenice sjajno opisuju upravo Iva Drobilicu.
PRIMITIVIZAM
Ivo Drobilica je pokazao kako izgleda kad nisi primitivac:
O Goldsteinovom ponašanju koje je suprotno ponašanju primitivaca pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak *Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja,* Vijenac, 397, 21. 05. 2009. (*Goldsteineov kompendij neznanja,* Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):

Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem". Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogrješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?

Misle, misle. Nedugo poslije toga postao je Goldstein veleposlanik, a vidimo da i danas žele takvog veleposlanika.
Pogotovu što je on to kako izgleda ne biti primitivac pokazao nedavno:
Ivo Goldstein, hrvatski povjesničar židovskog podrijetla, sveučilišni profesor i autor više knjiga izgubio je živce zbog izjava starijeg gospodina sa štapom. A kako je to izgledalo kada su krenuli u raspravu o Srbima i četnicima zabilježila je kamera Z1 televizije za Bujicu.
https://cronika.hr/2021/06/skandal-u-novinarskom-domu-goldsteinu-popustili-zivci/
Povjesničarka DR. VLATKA VUKELIĆ to je komentirala: "To je čin agresije bez opravdanja, tako se ne ponaša jedan sveučilišni profesor!"
Možda, ali veleposlanik RH – DA.
UMJESTO SLOBODE GOVORA - GOVOR MRŽNJE
Dr. Geiger je kao što smo vidjeli govori o uljuđenom odnosu Goldsteina prema onima koji koriste govor mržnje tj. *iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogrješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu.*
Metoda obrane slobode govora prema takvima su tužbe za duševne boli. Od spomenutih članova udruge Hrvatski domoljubni zbor "Franjo Tuđman" koliko je meni poznato do sada je tužio Željka Olujića i mene.
Svjedoci u tužbi protiv mene bile su mu supruga i kćerka. Evo njihovog svjedočenja:
Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.

Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje. .....

Vjerovali ili ne tužio me je zbog moje knjige:
J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf
Drugim riječima, nije imao takvih boli kada sam pisao knjige o njegovim glupostima, kada ga nisu izabrali u HAZU, ali jest zbog knjige o Puhovskom.
Zato treba ponoviti:
Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija.
Kako se radi o prvostupanjskoj presudi treba čekati kraj procesa, ali sigurno ta priča zaslužuje posebnu knjigu, zar ne?

Josip Pečarić

https://bezcenzure.hr/vlad/uz-osnivanje-udruge-hrvatski-domoljubni-zbor-franjo-tudman/

IZ KNJIGA MLADENA PAVKOVIĆA:

Razgovori s Josipom Pečarićem, Koprivnica, 2006. Str. 223.
I
Razgovori s Josipom Pečarićem, Drugo prošireno izdanje, Koprivnica, 2021. str. 287.

(…)
Jesu li i vas tužili? Jeste li Vi koga tužili?

Ja nisam tužio nikoga. Doista mislim da na pisanu riječ mogu odgovoriti na isti način. Često kažem:
- Možeš mi reći što god hoćeš, ako možeš strpjeti to što ću ti ja odgovoriti!
Kod nas je nezgodno što su mediji jednoumno jugokomunistički, pa ti naši "ljevičari" mogu reći i slagati što god hoće, a ne daju ti da im odgovoriš u istim medijima unatoč zakona o medijima po kojima je to njihova obveza.
Mene je tužio zbog polemike u "Novom listu" Zvonko Ivanković Vonta. Evo te tužbe:

OPĆINSKOM SUDU U ZAGREBU
Priv. tužitelj: Zvonko Ivanković Vonta
Zagreb, Srebrnjak 38/I
Okrivljenik: Josip Pečarić,
Zagreb, ul. Grada Vukovara 224.

P R I V A T N A T U Ž B A
Okrivljenik je u tiražnom Novom listu od 3. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio slijedeće neistinite tvrdnje:
da je " bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!"
"Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba (Milošević) i da on i njegovi mogu opet biti srpske sluge."
"Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije…"
Dokaz: Novi list od 3. travnja 02. – pismo okrivljenika pod naslovom "Da umreš od smijeha" na str. 32. (Prilog I.)
Okrivljenik je nadalje u Novom listu od 16. travnja 2002. godine na štetu priv. tužitelja iznio nove neistinite tvrdnja:
d) "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš."
e) Priv. tužitelj je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama… a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."

f) "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."
g) "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje… Za pobjede nove, nova nadahnuća."
h) "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori."
Dokaz: Novi list od 16. travnja 2002. godine – pismo okrivljenika pod naslovom "Vonta ne može toliko zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" na str. 21. (Prilog II)
Motiv okrivljenika jest činjenica da je u polemici s priv. tužiteljem u istom Novom listu ostao bez argumenata, pa je polemiku "a drem", zamijenio ovom "ad hominem"". Sve navedene tvrdnje grube su izmišljotine, za što postoje brojni dokumenti, ovdje ću samo spomenuti veliki sukob i moje zatvaranje 1984. godine zbog razobličavanja velikosrpskih falsifikata u slučaju "Hebrang", kao i priznati status hrvatskog političkog zatvorenika.
Dokaz: Saslušanje stranaka i predočenje dokumenata.
Iz navedenog, po mišljenju priv. tužitelja, proizlazi – da djelo okrivljenog pod 1. i 2. ima sva obilježja javne klevete iz čl. 200. st. 2. KZRH.
Predlaže se stoga:
da se održi glavna rasprava pred tim sudom kao stvarno i mjesno nadležnim u smislu čl. 443. st. 4 ZKP-a (jer pomirba ne dolazi u obzir) te da se na raspravu pozovu obje stranke;
da se na glavnoj raspravi pročitaju inkriminirani napisi "Da umreš od smijeha" i "Vonta ne može tolika zla napraviti koliko je njegov sin učinio dobra" – Prilog I i II;
e) da se okrivljenik proglasi krivim i kazni po zakonu;
da okrivljenik naknadi p. t. trošak ovog postupka;
da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi pravomoćna sudska odluka.
Da se o trošku okrivljenika u "Novom listu" objavi pravomoćna sudska odluka.
U Zagrebu, 18. 04. 2002.
Priv. tužitelj
Z. Ivanković Vonta

Sud je presudio u moju korist. Županijski su je vratio slučaj ponovo na općinski sud. Evo što sam odgovorio na tom drugom sušenju, a što je ušlo u sudski spis:

Županijski sud u Zagrebu je ukinuo prvostupanjsku presudu ovog Suda i traži da se u ponovljenom postupku ponovo izvedu svi dokazi i da se, nakon toga što su svi izvedeni dokazi ocijene pojedinačno i međusobno povezano, donese nova, pravilna i zakonita odluka.
Razlog ovakve odluke je bio u tome što u prvostupanjskoj presudi nije navedeno "zbog čega nalazi da iz načina izražavanja i iz drugih okolnosti proizilazi da okrivljenik, izričući pojedine uvredljive sudove o privatnom tužitelju, nije

namjeravao naškoditi njegovoj časti ili ugledu". Zato mi dopustite da na početku konstatiram da je prvostupanjska rasprava prije pokazala da je privatni tužitelj namjeravao naškoditi časti ili ugledu okrivljenika, a ne obratno.
Za razumijevanje i pravednu odluku u ovom slučaju značajno je uvidjeti kolika je sklonost privatnog tužitelja za vrijeđanje i njegova želja da naškoditi časti ili ugledu svih onih s kojima ima rasprave.
To je, prije svega, vidljivo iz činjenice kako on zna vrijeđati i sam sud koji ne postupa onako kako on želi. Tako u svojoj Žalbi (u daljem tekstu – Ž) u točki (20) konstatira kako je "ovaj slučaj frapantno sličan" njegovu iskustvu na jednom drugom slučaju i kaže: "Tada je plan a) bio osloboditi okrivljenika, a plan b) dovesti stvar do zastare i tako mu pomoći, kao ***istomišljeniku*** *(istaknuo J.P.)!" Da misli na prvostupanjski sud u ovom slučaju vidljivo je iz točke (21) (Ž, str. 11) kada kaže: "postoje opravdani razlozi da se predmet ne vrati prvostupanjskom sudu na ponovnu glavnu raspravu." Zar ovo nije uvreda suda i u tom, kao i u ovome slučaju?*
Slično je i s cijelom ovom polemikom u kojoj p.t. smatra da može vrijeđati okrivljenika, a da mu ovaj ne smije odgovoriti. To je vidljivo već iz činjenice da je p.t. započeo polemiku tekstom "Stepinac je u krivičnopravnom smislu bio nevin, iako u moralnom pogledu nije bio čist", "Novi list" (u daljem tekstu: NL) od 2. ožujka 2002. godine, u kome je čitav niz uvreda na moj račun i kojim jasno stavlja do znanja da namjerava naškoditi mojoj časti i ugledu.
Tu je prije svega njegovo izjednačavanje okrivljenika s Pavelićem kroz sintagmu "Pečarićeva NDH". Njegovo opravdanje u kome navodi moje stavove koje kao publicista iznosim i argumentiram u svojim tekstovima su doista smiješni. Na osnovu mojih stavova on može samo govoriti o mom odnosu prema NDH, ali ne tvrditi da je to Pečarićeva NDH i time mene izjednačiti s Pavelićem!
Pri tome p.t. se stalno koristi neistinama. Tako u Žalbi pravdajući se za ovo izjednačavanje Pečarića i Pavelića tvrdi "U slijedećem NL od 12. ožujka 2002. g. ističe – da 'ustaše nisu bili fašisti', pri čemu je očita želja za obmanom jer ne kaže da se u našoj polemici tu govori o izjavi don Živka Kustića, s kojom se ja slažem! Dakle radi se o nečem o čemu i danas postoje prijepori, pa uostalom poznata je i Tuđmanova tvrdnja (v. Hrvatsko slovo, 8. studenoga 2002.): "Znate li koliko je pravih, uvjerenih fašista bilo u Hrvatskoj 1941. godine? Najviše pedeset. Svima ostalima fašizam nije značio ništa - oni su samo željeli neovisnu i suverenu Hrvatsku. Budući da su im tadašnje fašističke sile nudile državu, oni su se preobukli u njihove odore. Da su im Amerikanci, Englezi, Francuzi ili čak Sovjeti nudili hrvatsku državu, oni bi išli s njima."
Inače p.t. taj svoj tekst počinje lažnom tvrdnjom o "kampanji" "Glasa Koncila", akademika Josipa Pečarića, dr. Jure Krište i još nekih. U tekstu koji smo priložili tijekom rasprave, kao i u mom odgovoru "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca»", NL od 12. ožujka 2002., jasno sam pokazao da je činjenično stanje suprotno, tj. da je bila u tijeku kampanja protiv nas.
Također u svom prvom tekstu p.t. govori o tzv. "nesretnom Stepinčevom lobiju" što je uvredljivo za 90 posto katolika u ovoj zemlji. Za nas kao i za cijelu Katoličku

crkvu Stepinac je svetac, pa ga je i pokojni Papa Ivan Pavao II. proglasio blaženikom. Nismo mi nesretni već sretni što je u našem narodu postojao tako sveti čovjek! Napomenut ću da sam o uvredama koje je iznosio na račun onih koje sam tom prigodom citirao pisao u mom prilogu priloženom raspravi na prethodnom suđenju.
Ima toga još u ovom njegovom prvom tekstu, ali na to ću se osvrnuti kasnije.

Molim sud da konstatira jesu li navedene uvrede dane u prvom tekstu p.t.-a u NL od 2. ožujka 2002.

Odgovorio sam mu tekstom "Vonta je pokazao što su prave namjere «obnove postupka Stepinca»", NL od 12. ožujka 2002.

Molim da Sud konstatira da me p.t. ne tuži zbog ovog teksta.
Dakle očita je moja želja da ne odgovaram na njegove uvrede već samo na njegove "argumente".

U svom drugom tekstu p.t. je nastavio s uvredama što je vidljivo iz samog naslova: "Akademik Pečarić pobjegao je od argumenata u spletkarenje" (NL, 21. ožujka 2002.). Dakle već u naslovu govori o mom "spletkarenju", a u tekstu vrijeđa i one na čije se radove ja pozivam: "bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan (radi se o hrvatskoj pravednici među narodima! – op. J.P.) i njenu knjigu, upozorit ću na njenu 'vjerodostojnost' kao i na još jednog Stepinčeva lobista – svećenika Jurja Batelju (radi se o voditelju Postulature za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca, o čovjeku koji je sav svoj život posvetio istraživanju života tog hrvatskog blaženika)." O drugim klevetama na moj račun u ovom članku p.t.-a bit će riječi kasnije.

Smatrao sam i danas smatram da imam pravo odgovoriti klevetniku ***na istom mjestu*** *na način koji je primjeren, samo zbog toga što je klevetao takve ljude kao što je hrvatska pravednica među narodima i voditelj Postulature za proglašenje svetim bl. Alojzija Stepinca.*
Naime, vidljivo je čak da je upravo on – dakle čovjek ondašnje Udbe – ***prvi i pokrenuo pitanje nečije vjerodostojnosti****! Naime u tom tekstu iz N.L- 21. ožujka 2002. p.t. govoreći o tome što se ja pozivam na hrvatsku pravednicu gđu Štefan koja u tom trenutku više nije bila živa i dr. Batelju kaže (ponovit ću jer to je ključ razumijevanja cijele ove polemike):*
"Budući da bespotrebno troši papir na svoga 'svjedoka' Ljubicu Štefan i njenu knjigu, ***upozorit ću na njenu vjerodostojnost', kao i na još jednog Stepinčeva lobista – svećenika Jurja Batelju*** *(ist. opt.)."*

Jedan od šefova Udbe iz vremena njenih najstrašnijih zločina – govori o vjerodostojnosti jedne pravednice među narodima i voditelja Postulature za proglašenje svetim blž. Stepinca. Nisam mu odgovarao na uvrede izrečene na moj račun, ali na ovakvu drskost moralo se odgovoriti upravo postavljanjem pitanja

vjerodostojnosti p.t.-a, što je jasno i rečeno u mom tekstu "Da umreš od smijeha" N.L. 3, travnja 2002 prije dijela koji p.t. navodi u svojoj tužbi. ***Dakle, sve što sam kasnije govorio o p.t. – što ću i pokazati – odnosilo se na pitanje njegove vjerodostojnosti!***
Istini za volju bilo je teško odgovoriti na njegove klevete u tom vremenu. Naime, polemika koju je započeo p.t. je bilo njegovo uključenje u moju raspravu koju sam vodio s Goldsteinima o njihovoj knjizi "Holokaust u Zagrebu", a u više navrata meni je onemogućeno da odgovorim na njihove klevete iako sam se pozivao na Zakon o medijima. Iako su me nazivali antisemitom ili tvrdili da lažem, nije mi padalo na pamet da ih zbog toga tužim sudu, pa nisam ni p.t.-a. To što p.t. smatra da sam to trebao učiniti je iz onoga istoga razloga zašto urednicima novina koji nisu objavljivali moje odgovore ne odgovara da javnost dozna što mislim o njihovim klevetama i kakvi su moji odgovori na njih.
Dakle, lako je pokazati kako me p.t. tuži zato što sam na mnogo primjereniji način govorio o njemu, nego što je on klevetao mene. Ali idemo redom, kako je tražio Županijski sud tako da bi se moglo ustanoviti činjenično stanje koje će lako pokazati kako p.t. koristi neistine i obmanjuje sud.

Iako je točka ***1. a)*** *skinuta s rasprave po traženju p.t.-a spomenut će kako je točno da sam rekao da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima!" Ali pri tome sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba, a "tužitelj" je odustao od ove točke optužnice u trenutku kada je moja odvjetnica tražila uvid u njegovu tužbu protiv autora i izdavača knjige koju ja spominjem. Međutim, ova točka je izuzetno važna za ovaj slučaj jer je iz mog teksta vidljivo da govorim o komunističkim zločinima i* ***vjerodostojnosti*** *čovjeka koji je u tim vremenima bio visoko pozicionirani komunist (NL, 3. travnja 2002.):*

"Po toj logici Vonta bi trebao biti ***nevjerodostojan*** *(istakao opt.) sugovornik jer je pripadao vlastima Druge Jugoslavije koja je u miru dala pobiti na stotine tisuća Hrvata, odnosno bio je u vladajućim komunističkim strukturama, a poznato je da su komunisti u prošlom stoljeću odgovorni za mnogo više zločina neko i fašisti i nacisti zajedno.*
Dapače, prema knjizi Jere Jareba, „Zlato i novac Nezavisne Države Hrvatske izneseni u inozemstvo 1944. i 1945.“, Zagreb, 1997. Vonta je bio istražitelj UDB-e!!!"

Molim Sud da ustanovi da u mom tekstu prije navoda p.t. postoji ova rečenica koja pokazuje da ja govorim o vjerodostojnosti p.t.-a. Dakle, očito je da ustanovljavanje vjerodostojnosti nije nikakav pokušaj odnosno namjera da se naškoditi časti ili ugledu p.t.-a. Dapače, sam Vonta je podnio Sudu, a i u samoj Žalbi naveo činjenice koje pokazuju da on doista nije vjerodostojan svjedok. Naime, on je kako sam kaže, a dano je i u njegovoj Žalbi (u daljem tekstu: Ž) str. 6, vodio u Udbi "njemački odjel". Također kaže (Ž. str. 5) da su operativni

odjeli: "ustaše", "kler", "zapadne agenture", "njem. fašističke službe" i spec. "istražni odjel", a neoperativni "mat-fin", "tehnički" i sl., pa konstatira:
"Samo su operativni odjeli vodili istrage *i to isključivo u svom djelokrugu, već i zbog stroge konspiracije. Nisu svi 'jednaki', niti je paušalu mjesto kod bilo kakve odgovornosti!"*
Dakle, po p.t.-u, netočna je tvrdnja da je on bio istražitelj Udbe. ***On je vodio odjel koji nije vodio istrage u slučaju da njegov "njemački odjel" nije istovjetan s odjelom "njem. fašističke službe", odnosno da Nijemce možemo tretirati kao materijale, financije, tehniku ili nešto slično tomu. Ili mu je "njemački odjel" širi pojam od odjela "njem. fašističke službe". Bilo kako bilo očito je p.t. bio nadređeni "istražiteljima UDB-e".*** *Naravno da ne može biti ni riječi o izjednačavanju krivnje običnog istražitelja i onoga koji im je bio voditelj! Odgovornost voditelja – kao pretpostavljenoga – je sigurno mnogo veća od onih kojima su oni nadređeni!*
A osim toga, sigurno je mnogo veće zasluge trebalo imati da se postane voditelj, zar ne?
Međutim, zahtjev p.t.-a da se treba ustanoviti kakva je bili organizacija Udbe nije bez osnova jer se tim razjašnjavanjem sigurno može točnije definirati njegova odgovornost u zločinima nad Nijemcima, kada sam priznaje da je vodio "njemački" odjel (Ž. str. 6). Treba ustanoviti jesu li svi ti odjeli koji su vodili istrage bili zločinački, tj. treba ustanoviti je li i koliko je p.t. sudjelovao u zločinima. Naime, to što je p.t. vodio "njemački" odjel a ne neki drugi ne garantira da taj odjel nije sudjelovao u zločinima, kao i drugi odjeli. Dapače, s obzirom da se radi o Nijemcima, jasno je da itekako o tome treba voditi računa.
Naime, poznati su mnogi zločini koji su nad Nijemcima izvršeni pri kraju i nakon rata. Jeziva je priča kada je Koča Popović dao zakopati do pola njemačke časnike i naredio da se ide tenkovima preko njih.
Osobno sam prošlog ljeta, kada sam, kao i ove godine, bio uzvanik na Sinjskoj alci, upoznao jednu Njemicu iz Srijema koja mi je pričala o svojim tadašnjim stradanjima, a posebno u logoru za Nijemce u Mitrovici. Pričala mi je kako su svake večeri odvodili njene sunarodnjake do Save i ubijali ih. Dakle nešto slično onome što smo gledali nedavno u TV-seriji "Duga mračna noć". Je li u tim zlodjelima nad Nijemcima logora u Mitrovici sudjelovao i "njemački odjel" Udbe koji je vodio p.t. ne znam, ali bi svakako trebalo ustanoviti.
A što reći o činjenici da je nakon rata na stotine tisuća domaćih Nijemaca strpano u logore i protjerano. O tome kako im je bilo pričao mi je moj suradnik George P.H. Styan, danas profesor na sveučilištu McGill u Montrealu (Kanada), koji je sve to prošao kao dijete. Kolika je uloga "njemačkog odjela" UDBE u u ovom genocidnom egzodusu?
Zato smo predložili da o ovim zlodjelima govori čovjek koji se kao znanstvenik bavi stradanjima Nijemaca. To je ***dr. Vladimir Geiger iz Hrvatskog instituta za povijest.*** *Povjesničari doista mogu govoriti o zločinima Udbe iz tog vremena općenito, kao i o onima izvršenim nad Nijemcima, a pogotovu o njihovom egzodusu. Tako možemo ustanoviti je li doista bilo takvih zločina i* ***jesam li s pravom ukazao da p.t. ne može imati vjerodostojnost u polemici sa mnom*** *(rodio*

sam se 1948. godine i niti jedan član moje obitelji nije bio u ustašama)! Naime, za ustanovljavanje vjerodostojnosti p.t. ovdje je dovoljno ustanoviti samo je li on pripadao organizaciji koja je odgovorna za mnogobrojne zločine, a pitanje njegove osobne odgovornosti je pitanje koje će vjerojatno biti razmatrano u budućnosti. Vjerujem, da će i ova njegova tužba tome doprinijeti. Uostalom danas je već poznat zahtjev Vijeća EU o tome.

Zato je za mene vjerojatnije da je to što sam se pozvao na knjigu dr. Jere Jareba samo mogla pomoći časti i ugledu p.t.-a jer nisam siguran da istraživanja uloge Udbinih operativnih odjela, ili pak "njemačkog odjela", neće pokazati nešto mnogo gore.

Primijetit ću također da je iz mog citata razvidno da sam ja već tu, dakle u tekstu od 3. travnja 2002., spomenuo kako je p.t. bio u vladajućim komunističkim strukturama, pa nije jasno zašto me on tuži zbog istoga izrečenog tek u slijedećem mom tekstu od 16. travnja 2002. (vidjeti točku 2. e Tužbe). Istina ima logično objašnjenje i za to. Tada bi Sudu bilo očito da je sve rečeno u pitanju vjerodostojnosti koje p.t. želi izbjeći i tako obmanuti Sud. Zato je on i bio protiv toga da se cijela polemika predoči Sudu!

Također treba uočiti kako on "dokazuje" kako sintagme da je "bio istražitelj UDB-e u staljinističkim procesima" nema u knjizi Jere Jareba i da se ja na nju "bleferski" pozivam. Iz gornjeg mojeg teksta je razvidno da u prvom spominjanju knjige Jere Jareba ja ne spominjem dodatak "u staljinističkim procesima", pa je očito da p.t. ponovo obmanjuje Sud. Jasno je da kada je spominjem u kasnijem tekstu – to može biti samo moja tvrdnja.

***1. b)** Točno je da sam rekao "Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Slobo (Milošević) i da on i njegovi mogu opet biti srpske sluge."*

Ali već jednostavnim uvidom u ono što piše p.t. u Žalbi sudcima je moralo biti jasno da on lažno interpretira ono što sam ja rekao. Naime, on piše:

"Dakle 'Vonta i njegovi' (?) uvijek su bili 'srpske sluge'." (Ž. str. 3)

*Očito je da ako je netko **uvijek** srpski sluga ne može biti to **opet**. Molim Sud da konstatira kako p.t. moju riječ "opet", što je navedeno u Tužbi, lažno interpretira u Žalbi s "uvijek". Naime, ova obmana Suda p.t.-u je trebala da bi se mogao pozivati na razdoblje svoga života kada je bio i u zatvoru, a to je razdoblje između onoga kada je bio voditelj odjela Udbe, a na koje se odnosi polemika, i vremena Domovinskog rata, kada on optužuje HDZ za egzodus Hrvata iz BiH. I ne samo to. Vidjeli smo i prigodom ovog suđenja s koliko mržnje p.t. govori i o akademik Franji Tuđmanu i o generalu Bobetku. A znamo koliko su oni zaslužni što imamo neovisnu hrvatsku državu!*

Jasno je da se misli da su sudjelovanjem u zločinima u vremenu o kome se raspravlja komunisti ostvarivali, po mišljenju okrivljenika velikosrpske interese, a u Domovinskom ratu su Hrvatsku napali i "petokraka" i "kokarda" zajedno, a po najnovijoj odluci srbijanskog parlamenta je i usvojeno da su i četnici i partizani jednako bili antifašisti!

Međutim, ovo je bilo izrečeno u vezi s tvrdnjom p.t.-a o "krivnji HDZ-a za nestajanje Hrvata u BiH, što konstatira i p.t. u nastavku (Ž, str. 3): "To je – tvrdi

okr. bio – 'odgovor na tvrdnju p.t. koju je on iznio govoreći o poslijeratnim zbivanjima te trendu kretanja Hrvata u BiH (rekavši) kako je u BiH krivnjom HDZ-a i Tuđmana manje Hrvata, nego u Titovo vrijeme, pa kako je p.t. kao glavne krivce naveo upravo HDZ i Tuđmana, a pritom nije spomenuo Miloševića, ja sam ... (mu se) narugao (i) ... napisao sporan navod. ***Takva izjava p.t. ne postoji , nikakvog dokaza u spisu nema*** *(istakao opt.)."*

Ovo je doista neobična tvrdnja p.t.-a. U njegovu tekstu u N.L. od 21. ožujka 2002. stoji:

"Ugledni demografi i statističari dr. Bogoljub Kočović i ing. Vladimir Žerjavić rekli su jasno da su 'brojke' koje navodi Pečarić – obična izmišljotina. Ovdje ću dodati: samo u Titovo vrijeme 1948. – 1981. broj Hrvata povećan je u BiH sa (zaokruženo) 640.000 na 758.000 ili za 23 posto, dok ih je dana – bitnom zaslugom HDZ-a – ostalo jedva polovina, ..."

Ovdje ne treba ni komentirati kako se i u ovom citatu pokazuje očita sklonost nekadašnjeg šefa jednog od operativnih odjela UDBE za lažnim konstrukcijama, jer ne postoji niti jedan tekst ing. Vladimira Žerjavića, a vjerojatno ni dr. Bogoljuba Kočovića u kome su oni jasno rekli da su 'brojke' koje navodi Pečarić obična izmišljotina. Dapače, lako je ustanoviti da sam se "na mnogobrojnim korisnim sugestijama" zahvalio ing. Vladimiru Žerjaviću u Uvodu moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu – Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Dapače, Žerjavić je u HAZU želio dobiti moju potporu za svoje brojke žrtava Jasenovca, koju nije dobio zato što nije želio uključiti u raspravu i one koji ne misle kao i on, pa čak i znanstvenike koji su magistrirali ili doktorirali na tim pitanjima!

Lako je, također, ustanoviti da moj tekst postoji u spisu i da glasi (NL. 3. travnja 2002.):

"Brine se Vonta i za Hrvate u BiH. Da je bio među njihovom 'neprijateljskom emigracijom' vidio bi koliko su oni istjerali Hrvata iz BiH tijekom njihove prve vladavine. A nisam ni sumnjao da je za najnoviji egzodus Hrvata iz BiH za Vontu kriv Tuđman, a ne Milošević. Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi mogu opet biti srpski sluge?!"

Dakle, ***sve ovo postoji u spisu*** *tako da je p.t. tvrdnjom o nepostojanju takve izjave ponovo pokušao obmanuti Sud.*

Naime, p.t. u svom tekstu tvrdi kako je ***"bitnom zaslugom HDZ-a –ostalo jedva polovina"*** *Hrvata u BiH, a ja u svom tekstu simbolički HDZ zamjenjujem s Tuđmanom, što bi trebalo biti jasno svakome iole pismenijem čitatelju. P.t. se u Žalbi pokušava opravdati time da ne znači da "nespominjanje nekoga, kad bi se zaista radilo o tekstu p.t., automatski znači – biti njegov 'sluga'! Kako u ovom izmišljenom tekstu ..." (Ž. str. 4)*

Meni je očito, a vjerujem i Sudu, da su HDZ i Tuđman tu "bitno" mogli biti krivi jedino zato što su se suprotstavili velikosrpskoj agresiji pa je to dovelo i do egzodusa Hrvata iz BiH. Pa tko može koristiti takvu nakaradnu logiku osim svjetskih moćnika koji su podržavali velikosrpsku agresiju, samih Srba i njihovih slugu? P.t. nije ni svjetski moćnik, a nije ni Srbin. Što onda ostaje?

S druge strane, poznato je moje mišljenje o predsjedniku Tuđmanu i to da sam ga nazvao "Ocem hrvatske države" kada sam mu posvetio knjigu "Za hrvatsku Hrvatsku", a autor sam i knjiga "Trijumf tuđmanizma", Zagreb, 2003., "Nepoćudne knjige / Trijumf tuđmanizma 2", Zagreb, 2003. i "Tuđmanove tri sekunde", Zagreb, 2004. (koautor s akademikom D. Jelčićem).
Poznato je, također, da su Hrvati BiH i sa 90 postotnom većinom u više navrata glasovali za HDZ.
***Dakle očita je bila namjera p.t.** da kada u polemici o Stepincu govori o "bitnim zaslugama HDZ-a" zato što se smanjio broj Hrvata u BiH **uvrijedi i mene i sve one Hrvate u BiH koji su s takvom podrškom glasovali za HDZ**.*
Očito je da p.t. zna da je smisao moje poruge: interes velikosrpske politike je bio nestanak Hrvata u BiH, pa su za mene oni kojima je za to kriv Tuđman u stvari sluge takve politike. Samo velikosrpske sluge u Hrvatskoj mogu danas izjednačavati agresora i žrtvu, a to p.t. radi u svojoj Žalbi. Naime, on se pokušava "opravdati" tako da pokušava izjednačiti krivnju i Tuđmana i Izetbegovića s Miloševićem kada kaže "Notorna je pak činjenica da se Haag interesirao za svu trojicu navedenih" (Ž, str. 4). Koji je interes p.t.-a u pozivanju na Sud u Haagu? Očito mu je Haag potvrda njegovog izjednačava žrtve velikosrpske agresije s agresorom. Spomenut ću da su Rezolucijom Vijeća sigurnosti UN-a uvedene sankcije Jugoslaviji i Srbiji upravo radi agresije na Hrvatsku i BiH, i to u vrijeme kada su i Hrvatska i BiH bile članice UN-a. Dakle, ta rezolucija definira Jugoslaviju i Srbiju kao agresora, a Hrvatsku i BiH kao žrtve. Nema dvojbe da je takvo izjednačavanje u velikosrpskom interesu!
Zašto p.t. pokušava obmanuti ovaj Sud (a izgleda to je uspio s Županijskim sudom) vidljivo je iz načina na koji p.t. kasnije, dakle dok još nije riješena njegova Žalba, "istu" priču "prodaje" "Novom listu". On u svom otvorenom pismu sinu (NL, 9. kolovoz 2004.) kaže: "Zašto si šutio na klevete tvoga bliskog suradnika akademika Josipa Pečarića, koji sve hrvatske partizane naziva 'četnicima' (dakle ne samo tvoje roditelje, nego i Tuđmana i Bobetka s njihovim familijama) kad je na moj račun u Novom listu napisao: 'Kako bi bilo Vonti lijepo da je tu gazda Sloba i da on i njegovi opet mogu biti srpski sluge'."
Dakle tu je sam kontekst optužbe potpuno drugačiji od onoga u Tužbi.
Iz njegove Tužbe razvidno je da on zna da je ta moja rečenica tiskana u NL od 3. travnja 2002. a on već u svom prvom tekstu, dakle onom od 2. ožujka 2002. tvrdi da ja "klevećem antifašističku pobunu kao 'četničku pobunu'", ne dajući nikakav citat koji to potvrđuje!
Isto ponavlja u Žalbi gdje tvrdi da ja hrvatske partizane nazivam "četnicima" ali se sada poziva na moj tekst objavljen u NL od 29. siječnja 2002. (Ž. str. 6): "Je li bugarska država, tek stvorena kao NDH ... imala odmah nešto slično četničkoj pobuni, kao što je imala NDH...?"
Svakom pismenom čovjeku jasno da ovdje nitko ne spominje partizane, već četnike o čijoj pobuni piše i akademik Dubravko Jelčić u svojoj knjizi "Sto krvavih godina" Zagreb, 2004. (str. 119): "Represije vlasti prema Srbima u prvih nekoliko mjeseci NDH bile su izazvane ne toliko srpskim zločinima prema Hrvatima u

kraljevskoj Jugoslaviji od 1918. do 1941. – premda ni taj motiv ne smijemo podcijeniti! – koliko njihovim pokoljima Hrvata u Hercegovini od prvoga dana proglašenja hrvatske države, koji su prerasli u sustavne oružane akcije i prije nego što je Komunistička partija proglasila ustanak nakon napada na SSSR 22. lipnja 1941."

Primijetit ću da jugokomunistička povijesnica – koja danas dominira u Hrvatskoj – pokušava prikriti tu četničku pobunu. To je vidljivo i iz tekstova Goldsteinovih s kojima ja stalno polemiziram. Kako se p.t. uključio u te polemike, sigurno zna za to, pa je jasno zašto on pokušava na ovaj način obmanuti javnost. U stvari ovim prikrivanjem oni izjednačavaju tu četničku pobunu s partizanskim ustankom, a time prisvajaju i četničke zločine!

Zbog toga smo predložili Sudu da pozove za svjedoka dr. Zdravka Dizdara iz Hrvatskog instituta za povijest, čovjeka koji je doktorirao na temu četničkih zločina. On je kao stručnjak mogao potvrditi je li bilo ili nije četničke pobune. Time ćemo doznati što nam želi reći p.t. ovom svojom konstrukcijom. Želi li on rehabilitirati četnike od zločina koje su napravili? Uostalom, u Srbiji su to već i učinili!

Dr. Dizdar je i koautor knjige o Drugom svjetskom ratu u kojoj je jasno naznačeno da hrvatski partizani, kakav je bio p.t., nisu bili za neovisnu hrvatsku državu. Tako je upravo znanstvenik mogao odgovoriti na pozivanja p.t.-a na nekakvog novinara i nekakvu klasifikaciju tog novinara koju je p.t. dao sudu kao nekakav dokument.

U svezi s ovom točkom bitno je napomenuti kako p.t. u Žalbi str. 9. spominje hrvatske Srbe, "koje okr. toliko mrzi!" (Ž, str. 9). To vam je jedna tipična tvrdnja bivšeg šefa odjela UDBE! Njega ne interesira imam li ja hrvatske Srbe u obitelji ili među prijateljima. Ne interesira ga što je npr. moja supruga. Po njemu ja ih mrzim. Valjda i suprugu i one u obitelji i kolege i prijatelje kao što je na primjer moj suradnik i prijatelj prof. dr. sc. Nikola Sarapa. Tko zna koliko je ljudi izgubilo živote na osnovu ovakvih optužbi u vrijeme kada je bio svemoćni šef odjela te organizacije koja je kriva za nebrojene nevine žrtve!

***1. c)** "Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj" i "već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije…"*

Ova dva navoda su izrečena, ali u potpuno drugačijem kontekstu. P.t. zato i ne daje cijele rečenice.

*Prva je: "Misli li Vonta da će komunisti biti zauvijek na vlasti u Hrvatskoj, pa se taj popis neće moći napraviti". Izrečen u kontekstu želje današnjih sljedbenika poslijeratnih vlasti da se ne može govoriti o poslijeratnim zločinima. O tome je u posljednje vrijeme bila rasprava u Saboru, nekoliko tv-emisija i čitav niz tekstova. Sličnu tvrdnju ovoj mojoj možemo naći recimo u "Hrvatskom slovu" od 22. travnja 2005. gdje Zoran Vukman u tekstu "Komunisti ne mogu biti antifašisti" govori o onima "koji su u ime Ozne, **Udbe** (ist. J.P.) i Partije proganjali i ubijali", pa kaže: "Nitko se za njihove zločine nije ispričao, i nitko se među njima ne kaje. Štoviše, ideološki baštinici takvog represivnog totalitarnog duha pokušavaju i danas svoje neistomišljenike ušutkati istim optužbama i istom ideološkom retorikom, kao što su to činili negdašnji komesari i inženjeri duša."*

Kao da g. Vukman govori o p.t.-u i ovim njegovim optužbama, zar ne? Naime, iz ovog suđenja vidljivo je da se jedan voditelj jednog od odjela Udbe ne samo ***ne kaje već još uvijek optužuje****!*
Pri tome se p.t. smatra odvjetnikom vlasti iz vremena kada je naša polemika vođena pa me umjesto njih tuži za izrečenu tvrdnju (Ž, točka (12)). Drugim riječima, nije problem što mnogi zločinci iz tog vremena još i danas nisu odgovarali za svoje zločine, što njihovi sljedbenici onemogućavaju čak i da se načine popisi tih žrtava, već sam kriv ja zato što takve nazivam komunistima odnosno jugokomunistima, kao npr. beogradske šefove raznoraznih odjela Udbe!

Drugi navod je također dan u nepotpunom obliku i glasi: "(već smo vidjeli da jugokomuniste najviše bole potpisi muftije Šefka ef. Omerbašića i predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana)", a radi se o potpisnicima HONOS-ovog "Zahtjeva 150 hrvatskih uglednika Vladi RH u slučaju Gotovina". Naime, potpisnike p.t. kleveće u svom tekstu iz NL od 21. ožujka nazivajući ih "najtvrđim klerikalno-hadezeovskim lobijem"! Dakle, za svoje vrijeđanje muftije Šefka ef. Omerbašića i tadašnjeg predsjednika HAZU-a akademika Iva Padovana - optužuje mene! Zar takvo ponašanje ne ukazuje na svemoćnog šefa odjela Udbe koji smatra da može vrijeđati i jednog muftiju i jednog predsjednika HAZU, a da se njemu ne smije reći da je jugokomunista, iako sam dokazuje Sudu da je bio voditelj odjela Udbe u – Beogradu? Uostalom, zar u svojoj Žalbi nije vrijeđao i ovaj Sud?
Pri tome je znakovito istaći da u mom tekstu od 3. travnja 2002. jasno stoji da se radi o HONOS-ovom Zahtjevu, a da p.t. uporno ***neistinito tvrdi da se radi o mom tekstu****.*
Tako i u Žalbi na str. 6 kaže: "Protiv EU okr. jasno demonstrira i sa svojim 'tekstom podrške A. Gotovini'. P.t. u nastavku teksta optužuje i ovaj Sud: "- što po tom Sudu 'nije političko opredjeljenje'!" Da ironija bude veća, nedavno je njegov sin i moj prijatelj Nenad Ivanković nastupao u TV-emisiji "Nedjeljom u 2". Pitanje je bilo "Jeste li za Gotovinu ili EU". Od 35.000 glasova 92 posto je bilo za ono što je zastupao njegov sin: ZA GOTOVINU! Nadam se da u daljem postupku p.t. neće opet mene optužiti i za ovo! Jer predsjednik HONOS-a je njegov sin, pa i najvjerojatniji autor teksta koji p.t. pripisuje meni!
Nevjerojatno je da p.t. optužuje Sud što je dopustio da se ustanovi neistinitost njegovih navoda (Ž, str. 5): "Uz navedeni diskriminatorski odnos ide i činjenica, da je Sud stvorio klimu kao da se sudi p.t., što potvrđuju pitanja -... zna li tko je pisao 'tekst podrške za generala Gotovinu' i sl. ... Po mišljenju p.t. Sud to nije smio dopustiti. Uputnije je bilo pitati okr. što mu u aktualnim pitanjima trebaju stvari od prije pola stoljeća..."
Jasno je zašto p.t. smatra da Sud nije smio dopustiti ovakva pitanja. Zato što je jasno da je HONOS-ov tekst mogao napisati predsjednik HONOS-a Nenad Ivanković, a ne opt. kao jedan od potpisnika koji nije ni član HONOS-a – kako lažno tvrdi p.t.!

Dapače Nenad Ivanković je i potpisnik ovog teksta pa je očito kako p.t. smatra i svog sina pripadnikom "najtvrđeg klerikalno-hadezeovskog lobija". Dakle očito je da je p.t. napao i svoga sina i da ja upravo branim njegova sina od napada p.t.-a, kao što sam i odlučio govoriti o vjerodostojnosti p.t.-a upravo zato što je napao jednu hrvatsku pravednicu, koja je u tom momentu bila mrtva, i jednog svećenika. Zato smo predložili da Sud pozove za svjedokinju tajnicu HONOS-a gđu Biserku Cetinić koja je mogla posvjedočiti je li upravo Nenad Ivanković pisao tekst podrške generalu Gotovine.

Dapače treba napomenuti kako je p.t. na taj način u polemiku o Stepincu uvukao generala Gotovinu upravo zato što je njegov sin napisao knjigu o generalu Gotovinu „Ratnik" koja je bila prva na svim listama čitanosti. Dakle, p.t. je i na taj način napao svog sina, a ja sam njegova sina u toj polemici branio.

Pri tome ponovno napominjem da je p.t. u našoj polemici o Stepincu potpuno neprilično "za potpunu sliku Pečarićeve ekshibicije" pisao o generalu Gotovini. Dakle, u polemici koja se odnosi na stvari od prije pola stoljeća p.t. – a ne okr. - uvodi aktualne stvari.

***2. d)** Već prethodna rečenica pokazuje kako sam bio u pravu kada sam tvrdio "Ono što on (priv. tužitelj) radi tvrdi za mene. U velikosrpskoj politici poznato je pravilo: optuži druge za ono što ti radiš." Iz samog mog teksta razvidno je da se moja prva rečenica odnosi na njegovu uvredljivu tvrdnju danu i u naslovu njegova prethodnog teksta "Pečarić se izrugava čitateljima". Dakle, ponovo sam kriv zato što sam rekao za p.t. ono što je on prethodno tvrdio za mene. Zar i to ne pokazuje da se radi o voditelju jednog od odjela Udbe?*

Slijedeća rečenica se odnosila i na česte lažne tvrdnje p.t. da sam ja autor za neke tvrdnje, za koje je lako pokazati da to nije istina, kao npr. da ja "smišljam da je Stepinac 'otrovan'" i sl. Zar i to ne govori o mentalitetu voditelja jednog Udbinog odjela?

***2. e)** P.t. tvrdi da su neistinite i moje tvrdnje da je "osoba koja je bila u vladajućim komunističkim strukturama… a ovi hrvatski (komunisti) su dali pobiti u miru na stotine tisuća Hrvata."*

U spomenutoj seriji "Duga mračna noć" koja je snimljena po istinitim događajima vidljivo je kako je Ozna bila i iznad političkih vlasti. Dakle, poslije priznanja p.t. da je voditelj "njemačkog" odjela Udbe, a pozicija Udbe nije bila drugačija od one koju je imala Ozna, jasno je da je takva optužba p.t. doista smiješna. Pri tome nije od velike važnosti koliko je dugo bio p.t. na poziciji voditelja operativnoga odjela, jer je sigurno itekako morao zaslužiti tako veliku poziciju u Udbi!

Dakle, razmatranje takve optužbe povlači za sobom pitanje – kako sam već napomenuo - koliki je udio p.t.-a u zločinima nad Nijemcima, odnosno kakve su njegove "zasluge" u vrijeme kada su se zločini i nad Nijemcima i nad drugima odigrali? Naime, poslijeratni zločini su se odigravali u vrijeme od završetka rata pa i do godine kada je p.t. i postao šef jednog operativnog odjela Udbe. A zločin je zločin bez obzira učinjen nad Hrvatima ili Nijemcima! Nadam se da će i ova tužba p.t.-a pomoći da se u budućnosti više proučavaju i poslijeratni zločini nad Nijemcima, a u sklopu toga doznat će se i uloga p.t.-a, tj. kako je on zaslužio tako

visoku poziciju u Udb-i. Kao što sam rekao na to nas obvezuju i najnovija rezolucijaVijeća EU-a.
2. f) *Nevjerojatna je i optužba za moje riječi: "Koliko god on mrzio državotvorne Hrvate, ipak je puno napravio za ovu državu. Jer ima sina. Vonta ne može toliko zla učiniti, koliko je njegov sin učinio dobra."*
Prvo, p.t. u prilogu Žalbe daje svoj završni govor u kome tvrdi da sam ja "po ustaškoj formuli izmislio i 'državotvorne Hrvate'" što je očita neistina jer je sigurno poznato da taj termin koriste mnogi u današnjoj Hrvatskoj, a p.t. ničim ne može dokazati da sam ga ja prvi koristio. Dapače, u samoj Žalbi str. 9. tvrdi: "'Državotvorne Hrvate' izmislili su ustaše za sebe i svoje sljedbenike. Ustav RH im ne priznaje (kao ni NDH), po njemu u nas postoje samo ravnopravni – politički Hrvati, uključujući i hrvatske Srbe, koje okr. toliko mrzi!"
Dakle, po p.t.-u termin "državotvorni Hrvati" izmislio je Pečarić, odnosno ustaše! Očito je kako p.t. na taj način tvrdi da sam ja USTAŠA, iako mu je poznato da sam rođen 1948. godine! To je pravi "voditelj operativnog odjela Udbe". Mogu zamisliti koliko je Hrvata, Nijemaca i dr. ubijeno u tim poslijeratnim vremenima na osnovu ovakvih konstrukcija koje nam ovdje demonstrira ovaj bivši voditelj operativnog odjela Udbe.
I ne samo da sam po p.t.-u ***jednak Paveliću, da sam ustaša već i mrzim Srbe****. Vjerojatno bi takva optužba u vrijeme dok je p.t. bio voditelj operativnog odjela Udbe bila dovoljna da me likvidira ili osudi na dugogodišnju robiju iz koje bih možda i izašao živ. Naravno, ne smije mu se odgovoriti da je to vjerojatno zato što smo zahvaljujući Tuđmanu i hrvatskim braniteljima pobijedili te njegove ljubljene Srbe koji su i po rezoluciji Vijeća sigurnosti UN-a agresori na RH. Mogu samo zamisliti kako je tek vodio svoj operativni odjel u Udbi i kako je do tog položaja stigao.*
Smatra li Sud doista da je moja tvrdnja kako je p.t. "srpski sluga" gora od njegove o tome da ja mrzim bilo koji narod pa uključujući i onaj koji je izvršio agresiju na moju zemlju i moj narod? Da mrzim neke meni veoma bliske ljude!? Za mene je upravo "biti srpski sluga" i definicija za one koji mogu raspravljati u negativnom kontekstu mrzi li netko agresore na tvoju zemlju. Zar nije njihov sluga onaj koji misli da bi ih trebalo voljeti ili čak biti ravnodušan na agresore na svoju zemlju i svoj narod?
Već sam konstatirao i u ovom tekstu ono isto što smo pokazali i na Sudu, a to je da p.t. zna da je pisac teksta o Gotovini sin p.t.-a, i da je p.t. napao tekst, koji je napisao njegov sin, u članku iz NL od 21. ožujka ***(molim Sud da ustanovi postoje li u točki 5. tog članka p.t.-a njegovi komentari. (1-3) koji se odnose na taj tekst)****.*
Međutim, p.t. lažno i uporno ponavlja: "Ne birajući sredstva u svojoj mržnji, okr. u svoj tip 'ad hominem' uvlači i članove obitelji p.t. što je nisko i nimalo akademski!" (Ž, str. 9)
Dakle, p.t. - u polemici sa mnom o Stepincu - napadne tekst koji je o Gotovini najvjerojatnije napisao njegov sin, a koji sam ja samo supotpisao sa još 550-tak hrvatskih uglednika, a kada ja dalje spominjem njegova sina – onda sam ga ja

"nisko i nimalo akademski" – uvukao u polemiku. A ne on! A potpisnike teksta– dakle i svog sina – naziva najtvrđim klerikalno-hadezeovskim lobijem.

Spomenut ću, s tim u svezi, još i činjenicu da je u vrijeme kada se p.t. uključio u moju polemiku s Goldsteinima bila u tijeku tužba jednog od Goldsteina protiv sina p.t.-a g. Nenada Ivankovića! Dakle, čak i da nije napao tekst koji je vjerojatno napisao njegov sin, da ga nije proglasio, zajedno sa svim supotpisnicima, "najtvrđim klerikalno-hadezeovskim lobijem" i time ga izravno i nisko uvukao u ovu polemiku, njegov sin bi bio posredno uvučen u nju, jer doista je otužno da se otac svrstava – ničim izazvan – na stranu onih koji mu optužuju sina.
Pri tome nam p.t. 4-5 puta čita pismo koje mu je napisao sin 1990. Pri tome svjesno obmanjuje ovaj sud jer ne govori ono što Vama ne mora biti poznato, ali jest mnogima u Hrvatskoj. Znamo da je poluistina mnogo gora od laži i njome se služi p.t. kad govori o svom odnosu sa sinom. O tome piše „Globus" od 15. 10. 2004. u Tekstu „Sin protiv tate" koji je dio većeg teksta „20 najvećih hrvatskih svađa". Evo tog teksta:
„Do javnog sukoba oca Vonte i sina Nenada došlo je početkom devedesetih, kad je mlađi Ivanković počeo vatreno podupirati politiku Franje Tuđmana, a stariji Ivanković bio jedan od njegovih najžešćih javnih protivnika. I dok je Nenad Ivanković zagovarao i branio svaki potez Franje Tuđmana, Vonta Ivanković žestoko ga je napadao i osporavao. Vrhunac sukoba dogodio se nakon jednog intervjua Nenada Ivankovića u kojemu je ustvrdio da je njegov otac počinio nad njim kulturocid jer ga nije krstio u crkvi. To je toliko ražestilo Vontu da je sina javno napao zbog političke prevrtljivosti, a optužio ga je da je na stranu Franje Tuđmana prešao iz karijerističkih pobuda izdavši ono za što su se Vonta i njegova obitelj borili cijeli život. ***Od tada svako toliko Zvonko Ivanković Vonta napada sina Nenada zbog njegovih političkih stajališta*** *(istakao J.P.)."*
Otužno je i to što u Žalbi koju je Općinski sud primio 3. kolovoza 2004. govori o sinovom pismu iz 1990. godine, a u isto vrijeme piše sinu otvoreno pismo - dakle 9. kolovoza 2004. – u kome mu zamjera što mu se nije pridružio u njegovim lažnim optužbama protiv mene!
Sudu smo priložili i odgovor Nenada Ivankovića na to otvoreno pismo p.t.-a, a posebno bih upozorio na dio kada g. Nenad Ivanković kaže da je
„u ranoj mladosti jedno vrijeme živio s majkom (nakon što su mi se roditelji rastali), te jedva deset godina s ocem, i to ne u kontinuitetu. Od osamdesete godine sam se uzdržavam i školujem, živim posve odvojeno od oca".
2. g) *U ovoj točki je po p.t.-u neistinita tvrdnja što sam citirao pjesmu Ivana Gorana Kovačića: "Evo te pjesme koja pokazuje što je Vonti i njegovima bio "kulturno-umjetnički rad": Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Vi, pljačkaške rulje… Za pobjede nove, nova nadahnuća."*
Naime, on, kao što je pokazano da to radi i u Žalbi, u prethodnom tekstu (NL, 9. travnja) tvrdi da je moje ponašanje ***inkvizitorsko****, kao da sam ja bio voditelj jednog od operativnoh odjela Udbe – a ne on, pa sam mu ja* ***„obnevidio u svojoj mržnji"****. On je valjda voditelj operativnog odjela UDBE postao iz ljubavi. On*

smije klevetati, ali mu se ne smije uzvratiti tvrdnjom da on "mrzi državotvorne Hrvate"!
U Žalbi p.t. tvrdi, opet obmanjujući Sud,: "Svojom tipičnom metodom okrivljenik je iz cjeline Goranove ratne poeme 'Jama' izvukao stihove, koji su se odnosili isključivo na fašističke koljače onoga vremena ("Mrzimo vas, hulje, Mrzimo, krvnici, Za pobjede nove, nova nadahnuća...) – da bi ih 'aktualizirao' na obrazu tužitelja: 'mržnja je Vonti i njegovima bila kulturno-umjetnički rad!" I takvi su falsifikati – po tom Sudu – 'pravo na slobodno mišljenje'!"
Lako je provjeriti da ja navodim riječi pjesme "Mrzimo vas!" koja je tiskana u "Građi za kulturno-umjetnički rad", 1943 g. str. 13. (vidjeti NL od 16. travnja 2002.). Akademik Dubravko Jelčić u Povijesti hrvatske književnosti, Zagreb, 2004. konstatira za Gorana: "Pisac visokih ambicija i pomiješanih, izvornih ali i knjiških poticaja, napisao je 1943. nekoliko propagandističkih pjesama najniže razine, kojima je otkrio svoje dotad nepoznato naličje i grubo iznevjerio sve estetske i humane kriterije, po kojima je do tada bio poznat. Ne služe mu na čast pjesme poput one pod naslovom Mrzimo vas! ili oda Komunističkoj partiji, u kojoj se slavi i Staljin. Znak, da ni on nije odolio ideološkom nasilju, koje se već tada očitovalo u redovima komunističkih partizana."
Očito je da se falsifikatima služi p.t. - a ne opt. - jer ja nigdje nisam spomenuo poemu "Jama" u svom tekstu, već sam jasno dao referencu gdje je pjesma tiskana. Dao sam i naslov pjesme, a svako iole pismeniji zna da je pjesma koja je dana sa svojim naslovom jedna cijelina. Zašto je p.t.-u trebala neistina da je to dio Goranove „Jame“?
A moj odgovor nije bio pisanje o Goranu, jer bih vjerojatno i ja – kao što je to učinio akademik Jelčić - spomenuo i veličanje krvnika Staljina. Pisao sam o onima kojima su – izgleda – na stotine tisuća poslije rata ubijenih Hrvata "fašistički koljači onoga vremena". Jer znamo da nisu ubijani samo neprijatelji na bojnom polju već i žene, starci ... Pa valjda moj suradnik profesor Styan nije kao dijete bio fašistički krvnik, ako je kao Nijemac potpadao pod nekakav komunistički "njemački odjel" i protjeran iz svoje kuće.
Dakle, iz moga teksta je razvidno da mislim na učinak koje su mogle Goranove riječi učiniti na one koji su učinili te stravične zločine i tijekom rata i poslije njega. P.t.-u je jasno da govorim o mogućem utjecaju ovih stihova na one koji su potom zaslužili da vode operativne odjele Udbe, Ozne i sl. A onda ti govore kako je netko drugi "obnevidio u svojoj mržnji“ – a ne oni!
Jasno možemo sebi predočiti ulogu voditelja jednog operativnog odjela Udbe, i kakvi su ljudi radili u toj organizaciji kada p.t. za mene (T, str. 7) piše da "sustavno širim mržnju prema Srbima". Uzgred u mojoj familiji ima dosta Srba, jer kod nas u Boki mješovite obitelji su pravilo! Ali to ne znači da nisam i neću i dalje optuživati sve one koji provode velikosrpsku politiku. A sve one koji napadaju one koji se bore protiv velikosrpske politike tvrdeći da "sustavno šire mržnju prema Srbima" i dalje ću nazivati srpskim slugama, jer to doista i jesu.
Razglabanja p.t. o tome da njega ne možemo optuživati za sve zločine komunista su smiješna, jer mi u polemici govorimo o njegovoj vjerodostojnosti kada se

govori o razdoblju u kojem je p.t. napredovao do voditelja jednog operativnog odjela Udbe, a njegov razlaz sa SKH, o kome on govori (Ž. str. 7), dogodio se mnogo kasnije. Naime, teško p.t. može ikoga lako uvjeriti da on kao voditelj jednog od operativnih odjela Udbe nije imao ništa s zločinima koji su se izvršili nad Njemcima u vrijeme kada je on napredovao u službi doguravši do šefa takvog operativnog odjela Udbe. Ali u polemici nije ni bilo pitanje utvrđivanja njegove odgovornosti već njegove vjerodostojnosti!

2. h) *Što se tiče moje rečenice "Vonta se tu pokazao pametnijim od Goldsteina, jer zna da se pod mukama priznavalo sve što su istražitelji željeli, pa o tome ne govori." predlažem da se na Sudu „pogledaju" (u navodnicima jer vjerujem da ste ih vidjeli) scene tadašnjih mučenja koje su dane u seriji "Duga mračna noć" s napomenom da su u literaturi opisana mnoga još stravičnija mučenja u tim zatvorima.*

Dakle, iz izloženog je jasno da se na p.t. mogu primijeniti njegove riječi: "kipuća ideološka mržnja" prema svemu što je nacionalno i vjersko ne sprječava ga da sustavno koristi neistine i "čudovišne konstrukcije" na štetu okrivljenika, upravo zato što je okrivljenik u svojim publicističkim radovima i knjigama raskrinkavao i još uvijek to radi s onima koji pokušavaju prikriti zločine nad Hrvatima tijekom i nakon Drugog svjetskog rata. To postaje jasno kada se zna da sam ja to radio u nizu tekstova i u knjigama:

1) Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Drugo izdanje: Srpski mit o Jasenovcu I: Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Element, Zagreb, 2000.

2) Borba za Boku kotorsku / U Boki kotorskoj svaki kamen govori – Hrvatski, Element, Zagreb, 1999.

3) Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologiji genocida hrvatskih autora, Element, Zagreb, 2000.

4) Serbian myth about Jasenovac, Stih, Zagreb, 2001.

5) Brani li Goldstein NDH? Zagreb, 2002.

6) Nepoćudne knjige, Zagreb, 2003.

S obzirom da je p.t. u tom razdoblju – po vlastitom priznanju Sudu – bio voditelj jednoga od operativnih odjela zloglasne Udbe, očito je kako je osobno zainteresiran da se na sve moguće načine istražuju navodni zločini drugih, pa tako i blž. Stepinca, samo da ne bi na red došli oni koje je provodila organizacija u kojoj je obavljao veoma visoku funkciju. Otud i ova tužba i niz neistina u njoj! Zato se p.t. ne ustručava ni od klevetanja samog Suda! Ali, ako ništa drugo rezolucija Vijeća EU o zločinima komunizma učinit će da i to dođe na red.

Za ovaj Sud, međutim značajno je ustanoviti je li upravo p.t. postavio pitanje vjerodostojnosti određenih ljudi, i je li opt. tek tada u polemici počeo govoriti o njegovoj vjerodostojnosti. Kada to Sud ustanovi postat će očito da je upravo p.t. želio naškoditi ugledu i časti optuženika, a ne obrnuto!"

Sud je opet presudio u moju korist, a Zvonko Ivanković Vonta je napao i sutkinju tvrdeći da je to politički sud. Valjda je to bilo po prvi put u povijesti da je neki tužitelj tvrdio da je sud gdje on tuži – politički. Ali od Vonte se doista može svašta očekivati, zar ne?

SANJA I TERESA IVA DROBILICE 2. (DROBILICA MATEMATIČAR)

Dragi Damire,
Prvi dio ovog teksta objavljen je na portalu bez.cenzure.hr:
https://bezcenzure.hr/toptema/sanja-i-teresa-iva-drobilice-odgovor-damiru-borovcaku/
Uz taj tekst ide i prilog:
Izlaganje dr. Vladimira Geigera s predstavljanja knjige akademika Josipa Pečarića.
Tekst je iz 2012. godine, a u njemu postoji i dio:
Matematičar dr. Ivo

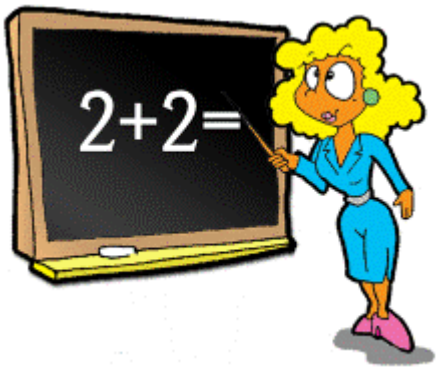

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/ostalo/prilozi-graana/12846-ivo-goldstein-ili-o-trivijalnoj-historiografiji-u-hrvata.html
Međutim, znaš li kako je Ivo Drobilica poznat i kao vrhunski matematičar? Nadam se da si dobio moj tekst od 23. 8. 2023.:
DROBILICA MATEMATIČAR
U Prilogu prvog dijela ovog teksta vidjeli smo kako je poznati hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger govori o Goldsteinu kao priučenom psihologom. Vidjeli smo i kako je Ivo drobilica vrstan pravnik stručnjak za Kazneno pravo. A kao što sam napisao u prethodnom nastavku pokazat ću kako je on isto tako izvrstan matematičar. Ma što izvrstan – vrhunski!
Ivo Drobilica je pokazao svoju ambiciju da postane hrvatski akademik još kod mog izbora za redovitog člana HAZU. Spomenut ću kako nedavno tiskanu knjigu Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918.u kojoj je dio o znanosti napisala dr. sc. Zdravka Jelaska Marijan s Hrvatskog instituta za povijest. Tako na str. 413. ona piše:
Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija

nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“
Naravno uvijek ima nepravde pa je Ivo Drobilica reagirao velikodušno ne spominjuću sebe kao boljeg kandidata. Dakle Ivo Drobilica-matematičar je kao svjetski priznati ekspert u matematici osporio moj izbor u HAZU u Razredu za Matematiku, fiziku i kemiju i 'izgrdio' HAZU što nije izabrala povjesničarku Mirjanu Gross. Vjerojatno je kao ekspert u matematici pokušao objasniti nestručnjacima u HAZU kako je matematika i povijest jedno te isto. Ili je možda matematika dio povijesnih znanosti ili obrnuto. Priznajem nisam ja na njegovoj razini da bih znao točno što je mislio.
Tada je reagirao akademik Paar:

"Globus", 16. kolovoza 2002.

Vladimir Paar – Uredništvu
Tko je "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar" i akademik HAZU?
U "Globusu" 2. kolovoza 2002. prof. dr. Ivo Goldstein iznosi svoje viđenje osnovnih faktora za obnovu Hrvatske. Smatram da je nužno reagirati na dio članka u kojem se kao argument za diskvalifikaciju HAZU iznosi to da je za njezina člana izabran "izvjesni Josip Pečarić, priučeni matematičar, ali zato veliki Hrvat i vrlo produktivan pisac ustašoidnih pamfletića".
Uz malo truda svatko će utvrditi da je u bazi Ministarstva znanosti, za razdoblje od 1996. do danas, prema svjetskim kriterijima najproduktivniji znanstveni projekt iz matematike u Hrvatskoj- projekt koji vodi izvjesni Josip Pečarić.
U dostupnim američkim bazama podataka o svjetski priznatoj znanstvenoj produktivnosti hrvatskih matematičara u zadnjih desetak godina, opet nalazimo da je u tom razdoblju najproduktivniji hrvatski matematičar - izvjesni Josip Pečarić.
U Ljetopisu HAZU (dostupan javnosti u biblioteci HAZU) u kojemu je obrazložena kandidatura Josipa Pečarića za akademika, uz ostalo se navodi: Bitan dio Pečarićeva znanstvenog opusa čini 35 'tvrdih' znanstvenih publikacija (opsega između 10 do 30 stranica) te 142 kraća članka objavljena u vrhunskim svjetskim znanstvenim časopisima. U tim radovima ističe se nekoliko značajnih znanstvenih otkrića, a posebno 'Mond-Pečarić inequalities', 'Mond-Pečarić method', 'Čebišev-Pečarić inequalities' (koja u svjetskoj znanstvenoj literaturi nose ime po Pečariću)...
U opsežnom Pečarićevu radu na pisanju znanstvenih monografija posebno je važna svjetski poznata knjiga autora Pečarića, Prochana i Tonga (izdavač Academic Press, New York). Također je važna Pečarićeva uloga kao pokretača i glavnog urednika svjetski uglednoga međunarodnoga znanstvenog časopisa "Mathematical Inequalities and Applications", koji je ušao u" Science Citation Index Expanded".

Pečarić je objavio i znanstvene radove na području fizike i tehnike. Posebno je važno da je publicirao u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz fizike "Physical Review" i u vrhunskom svjetskom znanstvenom časopisu iz astrofizike "Astrophysics and Space Science".
Važan argument pri izboru Pečarića za akademika HAZU bilo je i to da je u HAZU stiglo 57 preporuka istaknutih svjetskih matematičara iz 20 država.
Toliko o tome tko je "izvjesni Josip Pečarić - priučeni matematičar" i koji su kriteriji primjenjivani pri njegovu izboru za akademika HAZU.

U HAZU je bilo onih koji su svjesni te nepravde pa je nešto kasnije Ivo Drobilica, ali kao povjesničar (tako se nisu trebale objašnjavati te dvojbe oko povijesti i matematike), predložen za Člana suradnika HAZU. To je prokomentirao biskup Valentin Pozaić u propovijedi u Katedrali, na Veliki petak, 2008:
Kod Posljednje večere govorio je Isus svojima: „Ako su progonili mene, i vas će progoniti“ (Iv 15,20).
U 20. stoljeću, također ne manje u 21., to se proročanstvo i suviše očito ispunjava: bilo na brutalne načine krvavog progona i ubojstva, bilo na suptilne načine:
- kad se nepravedno isključuju pojedinci sa mjestâ na kojima se donose odluke o društvenom, političkom, ekonomskom, kulturnom napretku ili urušavanju nacije;
- kad se umjesto kulture života propagira kultura smrti;
- kad nam se javno poručuje: Sve nas je manje i sve smo stariji – očekujući dan i obavijest: više nas nema;
- kad se u navodnoj Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti promovira razred akademik-šarlatan;
- kad o znanosti - lekcije dijele ignoranti
- kad se mladima, željnima leta u visine ljepote života, spaljuju krila.
Ali Ivo Drobilica ni tada nije izabran.
(J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić, Portal dragovoljac.com, 2020.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic.pdf
J. Pečarić, Biskup prof. dr. sc. Valentin Pozaić – Druga knjiga, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/pozaic2.pdf)
Poslije toga je slijedio prijedlog Ive Drobilice za redovitog člana na koji sam reagirao pismom:
PISMO PREDSJEDNIKU I PREDSJEDNIŠTVU HAZU-A
(Pismo sam Ti dao u prvom dijelu mog odgovora)
Rezultat je poznat: više od 2/3 nazočnih na Izbornoj skupštini više je vjerovalo piscu ustašoidnih pamfletića ne Razredu koji je predložilo prof. dr. sc. Ivu Goldsteina, a o tome je i knjiga:
J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.
Predložen je Drobilica još jednom u HAZU, ali tada nije prošao ni Razred. Napokon je izabran je 2018. u status inostranog člana ANUBiH javnim glasovanjem. Zanimljivo je da ta akademija ima i dopisne članove kao i druge akademije koji se biraju tajnim glasovanjem.
https://historiografija.hr/?p=13099

Bilo kako bilo vidjeli smo već u dosadašnjim nastavcima izuzetna ostvarena Iva Drobilice u raznim oblastima, a o tome će biti još riječi-
Prvo je, kako sam spomenuo, dr. sc. Vladimir Geiger govorio o Goldsteinu kao priučenom psihologu. Vjerojatno bi prof. Drobilicu prije trebao promatrati neki pravi psiholog, jer i ova knjiga pokazuje da je njegov pravi kompleks SLAVKO GOLDSTEIN. Dakle: njegov tata koji je AMATER POVJESNIČAR. Tako izvrsna mlada hrvatska povjesničarka dr. sc. Vlatka Vukelić konstatira:
"Goldstein je objavio dvije monografije o NOB-u, međutim, one su publicističkog karaktera… Nisu sve knjige koje povjesničari objave ujedno i znanstvene, pogotovo, ukoliko su u nekakvom suautorstvu, gdje se profesor naročito istaknuo suradnjom s pokojnim ocem, koji čak nije ni imao diplomu iz povijesti,"
U ovoj knjizi tako Ivo Drobilica posvećuje dva poglavlja amaterima u povijesti (Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva i Amateri nastavljaju djelovati (i u tome imaju jaku podršku s raznih strana)), ali uopće ne spominje (svoj kompleks) Slavka Goldsteina što zapravo pokazuje koliki je taj njegov kompleks. To i ne čudi jer za Slavka Goldsteina mnogi misle da je suprotnost svom sinu: inteligentan je ali neškolovan. Zato Drobilica i ne razumije zašto mu se svi rugaju kada on govori o amaterima u povijesti, a glavni suradnik mu je bio tata Slavko, koji najvjerojatnije nije imao nikakvu fakultetsku diplomu.
Vidjeli smo što pravi povjesničari Jurčević i Geiger govore o Ivu Goldsteinu kao povjesničaru. U mojoj knjizi koju sam već spomenuo (Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012.) dao sam niz tekstova povjesničara koji dokazuju da je Goldstein s pravom dobio podrugljivo ime Drobilica tj. da nije uopće znanstvenik kojemu se može vjerovati. Zato je smiješno kada on u poglavlju Amateri u kolu povijesnog revizionizma i neoustaštva na ***str. 234.*** *kaže:*
Josip Pečarić, Milan Vrkljan, Matko Marušić i Mihovil Biočić i ali su i imaju, navodno, respektabilnu karijeru u užoj struci. Valja pre postaviti da su svjesni koliko su energije morali uložiti da bi to postigli. Teško je povjerovati da nisu shvaćali kako je i za bavljenje znanošću o povijesti potrebno mnogo učiti i naučiti. Kako su mogli i pomisliti da mogu bolje poznavati povijest od profesionalnih historičara? No zaslijepljenost koju sa sobom nosi radikalizam (u ovom slučaju nacionalistički) i inače racionalne osobe gura u iracionalizam. Neki od njih (primjerice, Krtalić, Pečarić) bili su integrirani u politički i društveni život, u znanstvenu zajednicu, Ivezić, Schwartz i neki drugi postojali su ili postoje na rubovima političkog života i s onu stranu političke pristojnosti.
(J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf)
Da Drobilica nije to što jest on bi shvatio da ja samo čitam njegove knjige i pokazujem koje sve gluposti se mogu naći u njima. Pokazujem koliko on nije povjesničar u pravom smislu te riječi. Recimo na predstavljanju moje knjige „Brani li Goldstein NDH" o kojoj je već bilo riječi akademik Dubravko Jelčić:
Što će matematičar u povijesti, u povijesnoj znanosti, odnosno u znanosti o povijesti? Pitanje, koje se kolegi Pečariću već nekoliko puta postavljalo u

javnosti, bez sumnje je intrigantno pitanje, ali i sasvim neumjesno i promašeno; jer ono, to pitanje, podrazumijeva tvrdnju, da je povijest kao znanstvena disciplina rezervirana samo za školovane povjesničare, povjesničare ex offo, a to je doista daleko od pameti.
(...)
S obzirom na opseg Goldsteinove knjige, a i opseg ove Pečarićeve, pomislili bismo da se kolega Pečarić dobrano uznojio dok je skupio toliko primjera nelogičnog razmišljanja i zaključivanja u Goldsteinovoj knjizi; ali mi se čini, da je taj posao za nj bio puno lakši nego što mislimo. Nelogičnosti se u Goldsteinovoj knjizi naprosto nude i nameću same od sebe, njih nije ni potrebno posebno tražiti. To je knjiga gotovo udžbenik logike, s kojom sveučilišni profesor Goldstein očito nije u velikom prijateljstvu.
Slično je govorio npr. hrvatski povjesničar dr. sc. Zlatko Matijević na predstavljanju jedne moje knjige.
Drobilica u skladu sa svojim novim imenom jednostavno riješi svoj problem pa sve one koji su hrvatski povjesničari nazove neoustašama, i onda su njegove gluposti postale nova-inteligencija.
Da Goldstein nije Drobilica shvatio bi da je glupo misliti da je nešto dokazao tražeći neku moju grješku iz povijesti jer ja samo navodim što drugi govore. Tako stupidno tvrdi da su Gumzejevi podatci Gumzej-Pečarićevi jer ih ja navodim govoreći o konc-logorima u Beogradu. Zato vam u Dodatku dajem tekst: MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA.

Problem je kada griješe povjesničari koji misle da su znanstvenici kakav je on. A Drobilica i ne razumije što je govorio akademik Jelčić da radim ja. A Drobilica, kao što je napisao akademik Jelčić, daje mnogima pregršt primjera da se mogu rugati njegovoj 'istoriji'.
(J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf ***)***
Mali primjer iz ove nove knjige o 'istoričaru' Drobilici i istini:
Bilo bi smiješno kada bi jedan povjesničar pisao naprimjer kao on na str. ***238-239****:*
Matematičar Josip Pečarić (1948.) je član HAZU. U brojnim istupima koji nemaju nikakve veze s njegovom osnovnom strukom redovito ističe da je "akademik". Rođeni Bokelj, diplomirao je i doktorirao u Beogradu, u tom je gradu postao univerzitetski profesor. S obitelji 1987 preseljava se u Zagreb. Ostao je u kontaktu s Beogradom te 1991. godine, u danima kad s beogradskih ulica kreću tenkovi na Vukovar u tom istom gradu objavljuje knjigu o "jednačinama" - u hrvatskom prijevodu "jednadžbe" - (Cikličke nejednakosti i ciklične funkcionalne jednačine, Naucna knjiga, Beograd, 1991., suautor D. S. Mitrinović). Od početka devedesetih počeo je iskazivati politička stajališta i nekoć samozatajni profesor

prometnuo se u ultradesničara. Počeo se i amaterski baviti poviješću, pri čemu su mu postulat i historiografske metode bili više smetnja negoli sredstvo.
Da, ozbiljni znanstvenik ne bi tvrdio da je to što sam u Beogradu bio asistent iz fizike jer sam magistar elektrotehnike, a kao doktor matematičkih znanosti nisam mogao dobiti u matematici iako sam na matematičkom projektu za RS imao uvjerljivo najviše objavljenih radova.
Naravno ja nisam na tako visokom nivou poput Drobilice pa da pokušam tvrditi da je Elektrotehnika i Matematika jedno te isto kao što je on tvrdio da u Razredu za Matematiku, Fiziku i Kemiju treba biti izabrana povjesničarka. Stvarno ispada komično kada čitamo ostatak njegovog gornjeg teksta. Dolaskom u Zagreb preskočio sam zvanje docenta i odmah izabran za izvanrednog profesora da bi ubrzo postao redoviti profesor i s uvođenjem i novo zvanja i redoviti profesor u trajnom zvanju. Teško je očekivati da bi Ivo Drobilica bilo što drugo zaključio iz ovih podataka, osim onoga što je napisao u gore navedenom tekstu, zar ne? Pri tome je očito da njemu nije jasno da ja imam suradnju s nizom znanstvenika iz cijelo svijeta pa i iz Srbije. Meni su veći problem srpske sluge iz RH. Ovi u Srbiji znaju što ja pišem, ali poznato je da moja dva časopisa iz teorije nejednakosti čine 50 posto svih hrvatskih znanstvenih časopisa koji su danas Q1 ili Q2 časopisi. Takav je i treći iz te oblasti Journal of inequalities and Applications. Do nedavni glavni urednik srpski akademik Gradimir Milovanović kad je odlazio iz časopisa predlagao da umjesto njega ja budem glavni urednik i u tom časopisu u kojemu i jesam u Editorial Bordu. Ili da spomenem e-mail koji mi je poslao moj mentor za magistarski rad u povodu Međunarodne konferencije u povodu mog 70. rođendana. Naime, prof. dr. sc. Dobrilo Tošić iz Beograda javio mi se 11.7.2018.:
Dragi Pečariću,
Živ sam. Trenutno sam najstariji živi član Katedre za Matematiku ETF-a.
Pratim sve tvoje uspehe u nauci i njima se radujem.
Nadam se da ćeš mi kratko odgovoriti. Pročitao sam tvoju priču o školovanju, dolasku u Beograd, studiranju Elektrotehnike, zaposlenju, doktoratu, itd.
Sve sto si tu napisao je potpuno tačno!!! (...)
uvek tvoj prof. Dobrilo Tošić
A vjerojatno oni znaju i onu priču o meni kao ustaši jer ne volim biti sluga! Zato mi je drago i kad vidim iz Tvoje knjige tko je sve neoustaša dragi moj Ivo Drobilice. Lijepo je biti skupa s njima i zato sam već pisao o svom oduševljenju što si me toliko puta u knjizi spomenuo. Čini se da si konačno razumio tu moju priču o ustašama i Srpskim slugama pa evo imamo i knjigu o tome.
Istina to s Gumzejevim brojkama možemo shvatiti i kao dokazivanje Ive Drobilice da je izvrsni matematičar što je on pokazivao još kod mog izbora za akademika.
Zato sam prikupio nekoliko tekstova o našem sjajnom matematičaru Ivu Drobilici koje dajem u Dodatku pod naslovom:
IVO DROBILICA O PRIUČENOM MATEMATIČARU I PISCU USTAŠOIDNIH PAMFLETIĆA
Zanimljivo je da sam ja zanimao matematičara Ivu Drobilicu, a nisu dva doktora znanosti N. Banić i M. Koić i njihova knjiga: JASENOVAČLI POPIS LAŽNE

ŽRTVE, koja je rezultat višegodišnjih istraživanja podataka iz Poimeničnog popisa žrtava KL Jasenovac s mrežne stranice JUSP Jasenovac. I on u toj knjizi na oko 800 stranica kako piše u reklami u „Hrvatskom tjedniku“ ruše dugogodišnji KOMUNISTIČKI mit. Ja sam pisao o SRPSKOM mitu. Sjetimo se samo Tanje Torbarine koja je govorila da je najveća VELIKA SRBIJA bila JUGOSLAVIJA. Dakle i komunistička Jugoslavija je bila VELIKA SRBIJA, pa je meni ipak ispravniji naziv SRPSKI MIT. A u Hrvatskoj je sluga uvijek bilo!
Čitajući što danas u novoj knjizi Ivo Drobilica piše o meni vidi se da on nije bez razloga doživio tolike patnje jer je doista pročitao niz mojih knjiga, a za razliku od njega ja sam pročitao samo njegovu knjigu „Holokaust u Zagrebu“ i to samo zato jer mi je Mladen Schwartz javio da ima dio posvećen meni.
(...)
Kao što vidiš i tada sam u tom tekstu govorio o velikim patnjama Iva Drobilce koje su tako dojmljivo opisale Sanja i Teresa pa i gubitkom svijesti kod čitanja moje knjige o Puhovskom.
Uz taj tekst poslao sam više zanimljivih priloga pa Ti ih šaljem u Prilozima.
Kako je jedan od tih tekstova o Filipu Lukasu (MONTIRANJE SLUČAJA MATICE HRVATSKE), a zbog uloge Ive Drobilice u svemu što se događa danas o i oko Lukasa (vidjeti moju knjigu: J. Pečarić, Filip Lukas, dragovoljac.com, 2023.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Lukas.pdf) čini mi se prirodnim da tu dodam i današnji tekst Zvonimira Hodaka.
Puno pozdrava,
Joško

‘DROBILIČARI’
(DRobilica o Thompsonu)

Dragi don Anđelko,
Zahvaljujem Ti i na novom komentaru iz koga sam uzeo i naslov ovog teksta:

Subject:Re: MIRO GAVRAN – “OSOBA GODINE 2023.” (Odgovor don Anđelku Kaćunku)
Date: Wed, 14 Feb 2024 14:50:35 +0100
From: Anđelko Kaćunko <crodonangelo@gmail.com>
To: Josip Pečarić <pecaric@element.hr>

Opet si sjajan, fratelo - premda tvoji opisi djeluju preobširni, oni se s lakoćom čitaju pa čak ni ponavljanja u njima nisu suvišna, nego u funkciji "mater studiorum"!
Svaki medij koji objavljuje ono što je nama i svakom domoljubu na srcu pokazuje svoju opredijeljenost i svrstanost (jer, po Stepinčevoj "formuli" života, u bogoljublju, čovjekoljublju i domoljublju ne može biti "nesvrstanih"!)...
Budući da još uvijek ni jedan tiskani medij nije objavio vijest o "MG-osobi godine" - premda im se nikada ne žuri kad je riječ o nezaobilaznom događaju koji ih "ždere" - do konca tjedna im dajem vrjemena da me razuvjere kako nisu "drobiličari"...
Živ mi bio!

Pretpostavljam da nisi mislio kako su drobiličari samo ovi iz tiskanih medija. Meni je to sjajan naziv za sve koji podržavaju jugo-komunistučku paradigmu u povijesti jer je doista dr. sc. Ivo DRobilica sjajan primjer koji sa svojim pronalaskom koji je doveo do toga da mu je nekadašnje prezime postao nadimak zapravo obilježio sve njih!
Zar nisu drobiličari i sudci kojima kada za takve pronalazače drobilica u Jasenovcu netko kaže da zapravo time žele dokazati navodnu genocidnost hrvatskog naroda osude kao da je tvrdio da je drobiličar izrekom to i rekao, pa da to nije nikakav zaključak tj. vrijednosni sud.
A da i ne spomenemo političare-drobiličare.
Ali ipak se trebam više osvrnuti na osobu po kojoj je uveden pojam „drobiličari“ dakle na dr. sc. Drobilicu s nadimkom Goldstein.
Na nedavnom predstavljanju zbornika radova u povodu obljetnica biskupa Košić u razgovoru se HRVATSKI biskup sjetio kako sam se uplašio da me dr, sc. Ivo DRobilica nije spomenuo u njegovoj knjizi „Povijesni revizionizam i neoustaštvo – Hrvatska 1989-2022“. Srećom jeste. Kad te takvi napadaju to su doista najveće pohvale jer radiš tako dobru stvar da takvi reagiraju. A kad te hvale prijatelji nikad ne znaš je li to samo zato što ste prijatelji, zar ne.
Još mi je draže kada me spominje zajedno s biskupom Košićem.
Tako na str. 375.-376. DRobilica piše:

Biskup Košić je proteklih godina u brojnim javnim istupim promovirao neoustaštvo. Na primjer, tvrdio je da su akademik Pečarić i pjevač Marko Perković "hrabri ljudi" te da se uz njih dvojicu "vezuje i domoljubni pozdrav 'Za dom spremni!". A onda je krenuo objašnjavati da "ustaštvo nije bilo fašizam nego organizirano vojno djelovanje u obrani Hrvatske kao države". Optužio je "hrvatske političare (posebice predsjednika Mesića) koji su u židovskom Knesetu, pa potom pri formiranju vlade s Karamarkom na čelu – optuživali Hrvate zbog 'ustaške guje' i 'skretanja u ustaštvo'". Službena "interpretacija Jasenovca temelji se na mitovima i lažima", tvrdio je, pa se zapitao "zašto naša država već jednom ne naloži istragu – ali ne političku nego znanstvenu, pa ako je potrebno i međunarodnu - da znamo što se to stvarno dogodilo npr. u Jasenovcu? A onda je pokazao da o Jasenovcu već sve zna: "u pola stoljeća, naime, svjedočili smo teroru gdje su slobodnomisleći i hrabri, najbolji ljudi koji su mislili drugačije od vladajućih, bili u Jasenovcu, Staroj Gradiški ili inozemstvu likvidirani. Danas se otkriva i taj Jasenovac, i kao komunistički logor" Umjesto da bude degradiran, Košić je baš tih tjedana 2015. zamijenio poziciju predsjednika Vijeća HBK za ekumenizam i dijalog (što je pozicija primjerena nekome tko promovira neoustaštvo!?) još prestižnijom – postavljen je za predsjednika Vijeća HBK za nauk vjere. Splitsko -makarski nadbiskup Marin Barišić je u propovijedi slavio Filipa Lukasa (v. str. 554-555), naglašavajući kako je bio "etičan, duhovan, pravedan, solidaran i osjetljiv na potrebe drugih". Istakao je i njegovo tobožnje "čovjekoljublje" i "demokratičnost".

Kao što vidiš tu me je povezao s velikim hrvatskim biskupom zbog Thompsona i ZDS. Kako si Ti još 2002. napisao članak **KORIJENI THOMPSONOFOBIJE – KAKO SAM** *RASKRINKAO* **THOMPSONOVO "USTAŠTVO" u kome si napade na Thompsona i ZDS polemizirao s Ivanom Zvonimirom Čičkom čini mi se da sam ipak ja malo poslije Tebe to isto radio ali s Goldsteinom u članku objavljenom malo kasnije u** *Hrvatsko slovo, 28. veljače 2003.* u članku koji dajem u Prilozima: Neka pate kad im smeta, Hrvatska je prvak svijeta!

Kako li je smiješno kad biskupove tvrdnje o ustaštvu komentira ljubitelje jednog od masovnih ubojica u prošlom stoljeću JB Tita koji na takvom popisu zauzima visoko 10. mjesto. Mnogo je bolje plasiran od Miloševića koji je na 30. mjestu ili od Nedića koji je na 40- mjestu

Kako je povod ovih mojih komentara bio moj govor na dodjeli priznanja „Osoba godine 2023.“ predsjedniku Matice hrvatske pa sam pisao i o Filipu Lukasu (dao sam i link za moju knjigu o njemu) i priglupim napadima na Lukasa i DRobilice i njegovog tate. Ipak lijepo je od DRobilica da je spomenuo kako je *nadbiskup Marin Barišić u propovijedi slavio Filipa Lukasa*.

Na str 424. Drobilica će, kao veliki ljubitelj vele-zločinca JB Tita, o fašističkim sklonostima branitelja pa i o ZDS:

Stav hrvatskih branitelja o ratu u kojem su su djelovali usporediv je s arditima u fašističkoj Italiji. Arditi su smatrali da Italija, iako pobjednica, nakon Prvog svjetskog rata nije dobila ono što je zaslužila. Govorili su o "osakaćenoj" pobjedi. Slično misli i značajan broj radikaliziranih·hrvatskih branitelja koji tvrde da su donijeli svojoj domovini oslobođenje tako da na njezinu teritoriju nema više

strane vojne sile, ali da ona nije oslobođena od Srba, "Jugoslavena", "udbaša", "komunista" i sličnih. Naravno, uz to ide i sva bagaža fašistoidnih elemenata, poput mržnje prema "drugom" i "drugačijem". I logično se, naposljetku narativ prelijeva u povijesni revizionizam i neoustaštvo.

Na primjer, promocija knjige Josip Šimunić i "za dom spremni" Josipa Pečarića u prostorijama zagrebačke HVIDRA-e 2019 . pretvorila se u ustaški dernek. Prvo je netko pročitao pjesmu posvećenu Šimuniću koja završava usklikom "za dom", našto je publika uzvratila: "Spremni!" U diskusiji, koja se većim dijelom nije direktno ticala teme promovirane knjige napadnuti su svi mogući "neprijatelji Hrvatske i hrvatskog naroda: Pupovac, Ivo Josipović, historičari Goldstein, Jakovina i drugi".

Ta mržnja branitelja koja se može nazvati eshatološkom ne proizvodi samo političke, društvene i psihološke posljedice, ona rezultira dubokim kulturnim lomovima. Tako da današnja Hrvatska nije sposobna, djelomično zahvaljujući i tim navodnim predstavnicima branitelja, da zajednički komemorira žrtve ratova koje su je zadesile. Tuga, koja bi trebala biti zajednička, utopljena je u mržnju. Neki su branitelji 2013. blokirali vukovarsku kolonu sjećanja, neki, pak, inzistiraju na lažima o povijesti Jasenovca. I opet se nameće usporedba s jednim europskim primjerom, ovaj put s Weimarskom Njemačkom: dvadesetih godina je socijaldemokratska pruska vlada (kao vlada jedne od njemačkih zemalja) planirala podizanje spomenika bici kod Tannenberga iz 1914. Radikalna je desnica sve učinila da pruska vlada 1929. ne sudjeluje na otvorenju spomenika.

A meni je drago da me takvi spominju kada napadaju branitelje. Krivi su im što im nema Juge.

Na str. 453. spominje opet Biskupa, ali npr. Borovčaka, Tomislava Vukovića, Thompsona, mene… Lijepo društvo, zar ne? A naslov još ljepši. DRobilica opet o Jasenovcu:

Sramotna debata o Jasenovcu

Nakon što je Franjo Tuđman u Bespućima 1989. otvorio debatu o karakteru ustaškog logora Jasenovac, u narednim su godinama taj posao nastavili drugi, revizionisti i neoustaše. Oni su u proteklih 30 i više godina opsesivno nastojali ponovno napisati povijest tog najstrašnijeg ustaškog logora. Pristupi su im bili ponešto različiti, baš kao i činjenice i argumenti koje su koristili. Međutim, zaključak im je uvijek bio manje-više isti: trebalo je minimizirati ili posve negirati zločin koji se u logoru dogodio. Količina tih napisa, koji su često bili s one strane dobrog ukusa, stvarala je tijekom godina u hrvatskoj javnosti dojam da se u Jasenovcu uistinu zbivalo nešto što nije sukladno službenim tumačenju, kakvo prezentira JUSP Jasenovac.

Tvrdnje o takozvanom "jasenovačkom mitu", kao što smo pokazali, promovirane su još u dijaspori, i prije 1990. U Hrvatskoj je diskusija pokrenuta 1989., većim dijelom pod pritiskom srpskog nacionalističko-revizionističkog narativa utemeljenog na mitu o 700.000 jasenovačkih žrtava. u Hrvatskoj ga je prvi otvorio Ljubo Boban, potom i neki drugi, a onda na specifičan način preuzeo Franjo Tuđman, potom pravaši i drugi ekstremni desničari, pa i istaknuti HDZ-ovci,

poput Andrije Hebranga (Hebrang mu se izrugao zbog 'pronalaska' novog biološkog zakona da bi objasnio nedostatak forenzičkih dokaza za navodno stradale u Jasenovcu, JP), *ali i historiografski amateri* (uvijek me obraduje kada vidim da DRobilica spominje amatere, a zapravo mu je pravi mentor bio neškolovani AMATER povjesničar tata Slavko što mu se zna npr. narugati i izvrsni hrvatski povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger; JP) *poput Marijane Cote, Josipa Pečarića, Vlade Vladića, Tomislava Vukovića, Damira Borovčaka, biskupa Vlade Košića Ivana Zvonimira Čička, pjevača Marka Perkovića…*
Nije sramota kada 'istoričari' tako lažu da po takvoj laži dobiju i ime, a vidimo da ono sadrži i novi doktorat; dr. sc. Ivo DRobilica.
Sramotba je depata o lažima. Jer sigurno je istina kad DRobilica i njegov tata AMATER nešto tvrde, zar ne=
O Jasenovcu će DRobilica i na str. 455., a spominje i prof. Mrkocija o kome sam napisao knjigu (J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.):
Na početku novog vala promocije revizionističko-neoustaške "istine" o Jasenovcu·nakon 2000. stoji knjižica (128 str. malog formata) Vladimira Mrkocija i Vladimira Horvata Ogoljela laž logora Jasenovac. Josip Pečarić je u predgovoru s negodovanjem konstatirao kako je "danas u Hrvatskoj kao točna prihvaćena brojka žrtava Jasenovca koju zagovaraju otac i sin Goldstein - od 80 do 100 tisuća". Ključna teza glavnog autora Vladimira Mrkocija jest da valja dovesti u pitanje broj jasenovačkih žrtava koje predlažu Goldsteinovi, jer, tobože, "za masovna ubijanja zatočenika nema dokaza", a "u Jasenovcu, osim Židova i Cigana, nije bilo nevinih zatočenika. Svi ostali, osim možebitnih iznimaka bili su zatvoreni zbog antidržavne terorističke djelatnosti, i bili bi u svakoj državi u sličnim okolnostima za ista djela osuđeni i zatočeni". Pored te apsurdne i duboko nemoralne tvrdnje, Mrkoci se najviše bavi uljepšanim prikazom svakodnevnog logoraškog života, dokazujući to istrgnutim primjerima iz memoara Milka Riffera i trotomne knjige Antuna Miletića, a prešućujući neusporedivo brojnije podatke iz istih knjiga koji daju pravu sliku Jasenovca kao brutalnog logora smrti.
Prpf. Mrkoci je želio da zajedno napišemo zajedno jednu knjigu, ali tada to nisam mogao. On je objavio knjigu:
VLADIMIR MRKOCI KRATKA POVIJEST KOMUNIZMA (ZA NEKOMUNISTE), Naklada Pavičić, Biblioteka XX. stoljeće, 2017. str. 240.
Knjigu su predstavili: prof. dr. sc. IVO BANAC,povjesničar; IVAN ZVONIMIR ČIČAK, gimnazijski učenik prof. Mrkocija, predsjednik Hrvatskog helsinškog odbora; dr. sc. ZLATKO HASANBEGOVIĆ, povjesničar, saborski zastupnik; JOSIP PAVIČIĆ, pisac i nakladnik, urednik knjige.
Vjerovali ili ne na str. 469. on spominje i Pravednicu među narodima o kojoj sam također napisao knjigu (J. Pečarić, Pravednica Među Narodima - Ljubica Štefan, Portal dragovoljac.com: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/LjStefan.pdf):
Prva osoba koja je iskoristila svjedočenja objavljena u Vjesniku bila je Ljubica Štefan, devedesetih godina bliska vlastima. Citirala je Ercegovića i druge navodne svjedoke, pa onda i jednog svjedoka koji je (navodno?!) nazočio egzekucijama, ali je ostao, "zasada, sam o NN, jer se boji za svoju obitelj".

Opaskom o poslijeratnom Jasenovcu tom se poslu priključio i Josip Pečarić te praktički istovremeno i Josip Jurčević: "… jasenovački je logor bio upotrebljavao kao logor i nekoliko godina nakon rata - poslužio je za logor novim vlastima, najprije jedinica JA, a zatim i civilnim vlastima NR Hrvatske". Jurčević smjerno citirao Tuđmanova Bespuća . Potom će 2005. u knjizi Bleiburg tu tvrdnju otprilike ponoviti ("Jasenovac, najveći logor u NDH, nakon rata bio je logor koji j e koristila jugoslavenska država"), ali ovaj put ne spominje Tuđmana jer podrazumijeva da su njegove tvrdnje postale općeprihvaćena činjenica.
Je li puka slučajnost da je taj porast interesa za poslijeratni Jasenovac koincidirao s pripremama za suđenje Dinku Šakiću? Potom je nastupilo svojevrsno zatišje; poslijeratni Jasenovac je potisnu u drugi plan.
Stipo Pilić i Blanka Matković su 2012. u Radovima Zavoda za povijesne znanosti HAZU-a u Zadru objavili tekst Poslijeratni zarobljenički logor Jasenovac prema svjedočanstvima i novim arhivskim izvorima u kojem su nastojali iznijeti dokaze o postojanju tog logora – unatoč golemom…
Posebno mi je drago što spominje autore Pilića i Matkovićku i knjigu tiskanu od stane HAZU jer je njegov tata neškolovani AMATER napao 2015. godine i knjigu „Jasenovački logori – istraživanja“, autora Vladimira Horvata, Igora Vukića, Stipe Pilića i Blanke Matković. Naime „Slobodna Dalmacija“ od 21. lipnja 2015. na str. 24 i 25 donijela je reakcije Slavka Goldsteina, Hrvoja Klasića i Tvrtka Jakovine. Nažalost, kritike navedenih osoba nisu bile zasnovane na znanstvenim ili logičkim argumentima, nego na uvredama i prijetnjama.
Posebno treba izdvojiti prijetnju tate Slavka zato što je on bio posebni savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu. On tuđe argumente naziva neistinama i ocjenjuje da on *za takve stvari više nema tolerancije*.
Da to treba ozbiljno shvatiti vidi se i iz pisma g Đura Vidmarovića, predsjednika Hrvatskog kulturnog vijeća:
Nisam znao da je gospodin Goldstein savjetnik predsjednika Vlade RH za kulturu! Nikoga ne vrijeđam, ali, mit respect, nonsens je pored tolikog broja eminentnih hrvatskih kulturnjaka na tako prestižno mjesto postaviti čovjeka koji nema visokoškolsku naobrazbu, a nije slikar-naivac ili pučki pjesnik, već izdavač, trgovac, čovjek iz poslovnih krugova. Njegov pokojni otac je imao umjetničkog dara i bio nadareni spisatelj i cionistički promičbenik, ali sin nije napisao niti jednog jedinog stiha. Gos'n Slavko je sa svojim sinom napisao nekoliko zanimljivih priloga iz povijesti Židova u Hrvatskoj, ali kada se uhvatio s problemom židovskih žrtava tada se pokazalo kako je političar koji ne zna struku, ali znade zaključivati od oka. To što je Židov svaka čast, ali to ga ne uzdiže automatski iznad ranga sveučilišnih profesora, akademika i istaknutih ljudi u kulturi. Sada mi je jasnije zbog čega se kod nas odvijaju procesi koje možemo nazvati kulturocidom.
Ti napadi su doveli do Pisma HAZU u kome se traži da Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti donese deklaraciju o slobodi istraživanja, peticija. Potpisali su je:

akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin
prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni čan HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc. .Anđelko Mijatović

prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak
prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić

prof. dr. sc. Ante Lauc
mr.art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc.Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić,umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar
Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc.Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof.dr.sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ

Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru
dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, knjževnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof.dr.sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potpisnicima su se pridružili i mnogi drugi. O tome vidjeti knjigu:
J. Pečarić: *Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!* Zagreb, 2015.
Drugo pismo koje se spominje u naslovu te knjige je PETICIJA ZDS iz te godine s kojom se branio Thompson i njegova BOJNA ČAVOGLAVE koju su sudski pokušali zabraniti ali nisu uspjeli. Pri tome treba iznova podsjetiti na fašistoidno pismo koje je tada potpisalo više od 50% članova Odjela za povijest Filozofskog

fakulteta u Zagrebu i s njima dr. sc. Ivo DRobilica. Tražili su da se iz strukovnih udruga izbace povjesničari koji nisu DROBILIČARI, pardon koji su potpisali to pismo, a vidimo da je peti potpisnik suradnik Predsjednika Tuđmana i ravnatelj HIP-a iz tog vremena:
akademik Josip Pečarić
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Stanko Popović
dr. sc. Mirko Valentić, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest
Potpisnika je preko 4000 i naravno i Ti si među njima.
U prilozima pored spomenutog teksta u kome povezujem tatu Slavka s napadom na Thompsona i ZDS iz 2003. dajem još neke tekstove u kojima se spominje dr. sc. Ivo DRobilica i tata neškolovana AMATER do godine 2012. kada je trebao dr. sc. Ivo DRobilica postati redoviti član HAZU i neslavno prošao i on jer je dobio najmanje glasova na izbornoj skupštini, ali i HAZU jer je bilo skoro jedna trećina akademika koji si bili da onaj po kome su drobiličari dobili svoje ime postane akademik i tako od HAZU naprave AKADEMIJU REDIKULA.
Ne zaboravimo ni to da je Predsjednik Vlade RH imenovao dr. sc. Iva DRoblicu u onu čuvenu Komisiju za rehabilitaciju zvjezde petokrake i osudu ZDS u kojoj je osigurao prevagu drobiličara!

Josip Pečarić

HAZU I TUĐMANOVA BISTA / NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2., ZAGREB, 2024.

PODMETANJA BULAJIĆA I NJEGOVIH UČENIKA U RH AKADEMIKU FRANJU TUĐMANU

(NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 8.)

Tekst AKADEMIK PETAR STRČIĆ O POVJESNIČARU AKADEMIKU FRANJU TUĐMANU (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 6.) objavljen je na portalu bezcenzure.hr:

https://bezcenzure.hr/vlad/akademik-petar-strcic-o-povjesnicaru-akademiku-franju-tudmanu-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-6/

U tekstu je dan govor akademika Strčića na predstavljanju knjige:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde. Drugo prošireno izdanje*, Zagreb, 2007.

Pišući o mom dijelu knjige kolega Strčić počinje ovako:

„A Pečarićev dio daje više uvida u prošlost: «*Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu. Prnjatovićev izvještaj o logoru Jasenovac»,…*“

A on je predstavljao i prvo izdanje knjige:

D. Jelčić i J. Pečarić, *Tuđmanove tri sekunde*, Zagreb, 2004.

I u njemu je dan tekst koji on spominje i nije prvi moj tekst ni u jednoj od tih mojih knjiga.

Zato bi doista trebalo pogledati taj tekst:

SRPSKO PODMETANJE POVJESNIKU TUĐMANU
PRNJATOVIĆEV IZVJEŠTAJ O LOGORU JASENOVAC

Hrvatsko slovo, 1. svibnja 1998

Svojedobno je pismo isprike dr. Tuđmana predsjedniku najveće židovske organizacije u svijetu Bonai Borithu, **Kentu Schineru**, izazvalo dosta nezadovoljstva u hrvatskoj javnosti. Zato je bilo za očekivati da će to pismo biti važna spona u velikosrpskoj promidžbi, prvenstveno dr. **Milanu Bulajiću** prigodom organiziranja poznate konferencije o Jasenovcu u New Yorku, koja je, kako je poznato, neslavno završila, iako je Beograd u nju uložio vrijedna

materijalna sredstva. Osnovna literatura za tu konferenciju trebala je biti knjiga dr. Bulajića. Medjutim, Tuđmanovom pismu Sćineru Bulajić posvećuje samo odjeljak od nepune dvije stranice pod naslovom "Tuđman (1994) priznaje Jevrejima bespuće u povijesti". Uz početni i završni komentar Bulajić u tom odjeljku daje samo Tuđmanovo pismo. A u tome pismu ključno je ovo: "*Prema tome, odlučio sam izostaviti te sporne dijelove iz svoje knjige, koja uskoro treba biti objavljena na engleskom jeziku. To se pogotovo odnosi na formulacije koje sada smatram nepotrebnima, bilo zato što se temelje na izvorima koji su se kasnije pokazali nepouzdanima, ili zato što njihov opći učinak navodi na predrasude o židovskom narodu, a to nikada nije bila moja namjera.*"

Zašto Bulajić, u knjizi u kojoj je pisao u Tuđmanovoj knjizi "Bespuća povijesne zbiljnosti", nije uopće ulazio u raščlambu tih spornih dijelova Tuđmanove knjige, nije teško pogoditi. Naime, poznato je da su glavni "sporni dijelovi" Tuđmanove knjige upravo navodi koji su prvo objavljeni u srpskim izvorima. Nesporivo je da ti citati zaista mogu navesti na predrasude o židovskom narodu. Zato i Tuđmanova isprika i njegova odluka jest korektna, a opet najviše pogadja Srbe jer gosp. Kent Sćiner sigurno zna za te srpske izvore koje navodi dr. Tuđman. O čemu je tu zapravo riječ? Dr. Tuđman, govoreći o Jasenovcu, ukratko navodi (uz ogradu!) i neke vrlo loše izjave o Židovima bivšeg logoraša Srbina **Vojislava Prnjatovića** davne godine 1942. u zapisniku Nedićevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima. Bulajić zato ne navodi same sporne dijelove Tuđmanove knjige, ali ne samo zato što se radi o Srbinu! Drugi je razlog taj što on zna da Tuđman citira **Antuna Miletića**, koji je još godine 1987. objavio drugo izvješće Vojislava Prnjatovića Svetom sinodu Srpske pravoslavne crkve, bez nekoliko zadnjih redaka, u knjizi *Koncentracioni logor Jasenovac*, knj. III., Beograd, 1987., str. 106-119., a našao ga je u Arhivu Svetoga sinoda. Spomenuti citati tiskani su godine 1987. dakle dvije godine prijetiskanja Tuđmanove knjige. Godinu dana nakon tiskanja Tuđmanove knjige, dakle godine 1990. jeromonah **Atanasije Jevtić** izdao je u ime Svetog Sinoda knjigu o Jasenovcu, u kojoj su prvi put javno objavljena - bez ikakva objašnjenja - oba Prnjatovićeva izvješća, i to u cijelosti, s najpogrdnijim izrazima na račun Židova. Na primjer, Prnjatović kaže, a to prenosi i Tuđman (str. 318.): "*Židov ostaje Židov, pa i u logoru Jasenovac. Oni su u logoru zadržali sve svoje mane no s tim da su one sada vidnije. Sebičnost, lukavstvo, nesolidnost, tvrdičluk, podmuklost i konfidentstvo su njihove glavne odlike.*" Zašto Prnjatović tako govori o Židovima? To je jasno ako se pogleda prethodni citat koji takodjer navodi Tuđman (str. 317-318): "*Židova je u logoru bilo 5-8 puta više od Srba. Pošto su prije pristigli i 'uspjeli da u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabe sva važnija mesta'. To radi svojih povlastica 'stalno i vešto intrigiraju protiv Srba' a 'kako ustaše imaju više poverenja u Židove', to 'Srbi, pored toga što stradavaju od ustaša, stradaju i od Židova: Židov ostaje Židov'...*". Prnjatoviću su očito Židovi takvi kakve ih on opisuje zato što su prigrabili važnija mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji, pa se uopće ne treba uzbudjivati na takve njegove prosudbe. Uostalom, Tuđman navodi dobar dio Prnjatovićeva izvješća komesarijatu za izbjeglice Nedićeve vlade, koje je dao 11. ožujka 1942., u kome

kaže da je namjera ustaša bila (str. 316) "*da od Jasenovca naprave jedan ne samo sabirni nego i jedan radni industrijski logor, budući da su na terenu podignute već i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnice, bravarije, kleštara, limarija, tapecireraj, puškarnica, auto mehaničarska radionica, stolarija, kolarija, elektroinstalaterska radionica, ciglana, parna pilana, te parna električna centrala*". Prnjatovića pogadja ovo (u Tuđmanovoj knjizi na str. 317): "*Zatočenici-slobodnjaci ne stanuju u samom logoru nego u selu Jasenovac u privatnim stanovima, a omogućeno im je da su doveli i svoje porodice. Dakle žive zajedno sa svojim porodicama slobodno u Jasenovcu. Na žalost to su samo Židovi*". Tuđman konstatira (str. 318) da Prnjatovićev sud o Židovima "*odiše pretjeranošću, mogli bismo reći antisemitskim raspoloženjem".* To je očito i iz same činjenice što sam Prnjatović konstatira da je u logoru bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, a on o svim Židovima govori tako loše samo zbog toga što je, prema njemu, očito malen broj Židova u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabio sva važnija mjesta. Pa nisu valjda svi ti Židovi, kojih ima toliko puta više od Srba u logoru, imali ta važna mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji. Iz navodjenih citata proizlazi da je prema Prnjatoviću bilo bolje: 1) ranije stići u Jasenovac i 2) sa sobom dovesti i svoju obitelj!? Dakle, Prnjatovićevo svjedočenje više govori o samom Prnjatoviću nego o Židovima u Jasenovcu. Čak bi se mogla povući i usporedba izmedju tih Prnjatovićevih izjava i ponašanja Nedićeve Srbije i Srpske pravoslavne crkve u to vrijeme. Naime, Prnjatović optužuje Židove zbog toga što on i drugi Srbi u logoru nisu u zatočeničkoj hijerarhiji, a Nedićeva se Srbija i Srpska pravoslavna crkva u isto vrijeme bori za što bolju poziciju njihove države u sklopu Hitlerova svjetskog poretka! Prnjatovićeva izjava dana je 11. ožujka 1942. i sigurno je ono što je Prnjatović govorio o Židovima odgovaralo i Nediću i Srpskoj pravoslavnoj crkvi. Zašto? Pa to je bilo vrijeme kad je Beograd postajao prvi veći grad Europe "očišćen" od Židova, kad je on postajao "*judenfrei*". U to su vrijeme zatočenici jedinoga židovskog konc-logora (judenlagera) Sajmišta, dakle izmedju ožujka i svibnja 1942., ubijani u plinskim komorama na ulicama Beograda. Tada velikosrpskoj politici nije odgovaralo dokazivati da je Jasenovac "najveći srpski grad pod zemljom" nego je trebalo Nijemcima dokazati da su oni bolji saveznici od Hrvata, da Nijemci trebaju omogućiti stvaranje velike Srbije umjesto velike Hrvatske. Da, u Jasenovcu je bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, ali oni su tu usred Beograda omogućili "konačno rješenje" židovskog pitanja i napravili od Beograda - judenfrei! Prnjatovićevo svjedočenje omogućava im dokazati Nijemcima da su oni sposobniji provoditi njihove zamisli od Hrvata - Hrvati stvaraju tamo nekakav industrijski logor umjesto zbirnog, a oni su stvorili "*Banjicu*" i "*Sajmište*" - jedini judenlager na svijetu, dva logora iz kojih niti jedan Židov nije izišao živ! U to vrijeme takvih primjera imali su mnogo. Sjetimo se samo "*Apela srpskom narodu*" - poziva na kolaboraciju s Nijemcima 14. kolovoza 1941. Apel je potpisalo 545 najuglednijih srpskih znanstvenika, političara, kulturnih i crkvenih djelatnika, privrednika i drugih. A da i ne spominjemo *Veliku antimasonsku izložbu* - bolje reći veliku antižidovsku izložbu otvorenu u Beogradu 22. listopada 1941. Tom prigodom tiskane su *glasovite protužidovske*

marke.

Vjerojatno nije ni potrebno posebno upozoriti na Prnjatovićevu tvrdnju da je u Jasenovcu bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, i usporediti je s tvrdnjom Srpske pravoslavne crkve da je u Jasenovcu pobijeno najmanje 700.000 Srba (broj ide i do jednoga milijuna). Kako takve brojke SPC uskladiti s Prnjatovićevom tvrdnjom: "*Osim takvih pojedinačnih ubijanja, povremeno ima masovnih ubijanja*", jer toliko žrtava koliko navodi SPC, a u takvom razdoblju moguće je bilo ostvariti samo svakodnevnim masovnim ubijanjima a Prnjatović izričito govori o povremenim masovnim ubijanjima! Medjutim, jasno je i zašto danas Srpska pravoslavna crkva i velikosrpska politika uopće uporno ponavlja takve nevjerojatne brojke. Danas više nema Hitlera i njegova novoga svjetskog poretka, pa treba skrenuti pogled s ponašanja Srbije i Srpske pravoslavne crkve u tom razdoblju. Prije svega, na taj način uspjeli su potpuno izbrisati iz sjećanja ljudi činjenicu da je jedini konc-logor isključivo za Židove, jedini judenlager na svijetu bio u Beogradu, u glavnom gradu jedne države - Srbije! A u tome glavnom gradu bio je još jedan konc-logor. Banjica, iz koga, kao ni iz Sajmišta, niti jedan Židov nije izašao živ. Trebalo je, upornim ponavljanjem brojke od 700.000 poginulih Srba u Jasenovcu, izbrisati sjećanja na prvi veći grad u Europi judenfrei. Trebalo je izbrisati sjećanja na Apel (dvadesetosmorica su postali poslije rata članovima Srpske akademije nauka i umetnosti, a dvadesetorica su primila visoke državne počasti od poslijeratne jugoslavenske vlade zbog - svoga suprotstavljanja fašizmu!?), Antimasonsku izložbu, protužidovske marke. Trebalo je izbrisati sjećanje na ponašanje mnogih velikodostojnika Srpske pravoslavne crkve, a posebice svetog Nikolaja, autora knjižice *Nacionalizam Svetog Save,* u kojoj on dokazuje da je "srpski nacionalizam najstariji u Evropi", a Hitler je "evo u XX veku došao na ideju Svetog Save", itd. itd.

Ipak, činjenicu da je Tuđmanova knjiga napadana zbog citiranja Prnjatovića, a nisu na isti način napadane spomenute knjige tiskane u Beogradu, jedino je i moguće objasniti spoznajom o teškom položaju Židova u Srbiji kroz cijelu povijest i zabrinutost Židova diljem svijeta za sudbinu Židova u današnjoj Srbiji. Povijest stradanja Židova u Srbiji dao je **Philiph J. Cohen** u knjizi "*Srpski tajni rat*". Vjerojatno je i cilj najnovijih tiskanja Prnjatovićevih izjava u Beogradu - pritisak na Židove! Primjetimo takodjer da Cohen u svojoj knjizi navodi niz najnovijih antisemitskih zbivanja u Srbiji. Na primjer, 15. siječnja 1992. "*Pravoslavlje*", službeno glasilo Srpske pravoslavne crkve, donijelo je članak pod naslovom "*Jevreji ponovo raspinju Hrista*" u kome se govori o "patološkoj" mržnji izraelskih političara prema kršćanstvu, pa čak i da su srpske pravoslavne kaludjerice često bivale pretučene u Izraelu. Broj nije povučen iz prodaje. Ili pak kada su Rusi priznali Hrvatsku i Sloveniju, Tanjug je za to optužio "*aktivnost jevrejskog lobija na najvišem nivou u rukovodstvu ruske diplomacije*". Kako su se mogli osjećati Židovi u Srbiji čitajući ovo u zemlji koja je u to vrijeme izvršila agresiju na Hrvatsku i Bosnu i Hercegovinu i u tim državama provodila zločine istovjetne onima iz holokausta?

Koliko je velikosrpska politika bila uspješna pokazuje već sama činjenica da

ni Židovi diljem svijeta uopće ne spominju činjenicu da je jedini judenlager na svijetu bio konc-logor Sajmište u Beogradu. Ne spominju ni činjenicu da su masovna gubilišta Židova bile beogradske ulice! A jedini judenlager na svijetu - konc-logor Sajmište - danas nije ni obilježen, niti se u Beogradu čuva spomen na njega. Dapače, Bulajić za svoje djelovanje ima potporu nekih židovskih krugova u svijetu. Zato, on u knjizi koja govori o Tuđmanovoj knjizi ne želi ulaziti u te "sporne" dijelove Tuđmanove knjige! On samo kaže da "Jevreji ne bi trebalo da prime 'izvinjenje' predsjednika druge nezavisne države Hrvatske"!

Tekst sam objavio i u knjizi: J. Pečarić, Za hrvatsku Hrvatsku, Zagreb, 2001.

Objavljen je i tekst JURČEVIĆ ZA SABORSKOG ZASTUPNIKA KADA NIJE PODOBAN ZA AKADEMIKA (NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA 7.)

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/38845-jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-pogodan-za-akademika

https://bezcenzure.hr/vlad/jurcevic-za-saborskog-zastupnika-kada-nije-podoban-za-akademika-napadaju-tudmana-da-umres-od-smijeha-7/

Ali nije samo Josip Jurčević konkurirao za ravnatelja JU SP Jasenovac. Konkurirao je i najbolji poznavatelj tog logora Igor Vukić, pa ni on nije primljen.

Već sam spomenuo doktore računarstva Nikolu Banića i Mladena Koića. koji su pokazali u više od stotinu tekstova kako 'istoričari' u JU SP Jasenovac krivotvore popise žrtava u tom radnom logoru. Napisali su i knjigu *Jasenovački popis, lažne žrtve*. I znate li tko im je bio jedini predstavljaču prepunoj dvorani specijalne policije na Trgu žrtava fašizma u Zagrebu? Publicist i istraživač Igor Vukić!

Evo njegovog najnovijeg teksta:

Igor Vukić u Beogradu istražio i pročitao Zbirku svjedočenja bivših zatočenika Srba- Zatočenici su izjave dali Nedićevoj Vladi 1942. u Beogradu

EKSKLUZIVNO
ISKAZI ZATOČENIKA JASENOVCA U BEOGRADU 1942. GODINE RASKRINKAVAJU VELIKOSRPSKI MIT (1)

U JASENOVCU 1941. I 1942. BILO NAS JE OKO 1100, IMALI SMO SLOBODU KRETANJA, UPRAVLJALI SMO BARAKAMA, HRANA JE BILA DOBRA, LIJEČENI SMO, A NIKAKVA MASOVNA UBIJANJA NISMO VIDJELI

*Kako je moguće da današnja Uprava JU SP Jasenovac tvrdi bez ijednoga dokaza da ih je samo 1941. ubijeno deset puta više nego što ih je bilo – **10462** . i to plaća hrvatska vlast*

Da su još živi jasenovački zatočenici koji su dali izjave u Beogradu, danas bi bili proglašeni revizionistima i njihovo bi zatvaranje tražili Goldstein, Klasić, Pupovac, bivša pučka pravobraniteljica Lora Vidović i ostali jugonostalgičarski političari i manipulatori

Piše IGOR VUKIĆ

„U Jasenovcu postoje tri vrste zatočenika – slobodnjaci, poluslobodnjaci i obični zatočenici. Zatočenik-slobodnjak ima puno povjerenje ustaša te se on može slobodno kretati ne samo unutar logora i mjesta Jasenovca, nego odlazi sam bez pratnje i na službena putovanja radi nabave robe u druga mjesta u Hrvatskoj. Zatočenik-poluslobodnjak može se slobodno kretati unutar logora i po selu Jasenovcu gdje mahom odlazi radi nabave ili prijema robe. Obični zatočenici smiju se kretati danju po logoru s tim da žici-ogradi ne smiju prići bliže od pet metara."

Ove bi rečenice mnogi u Hrvatskoj proglasili „revizionističkim". Zatočenici-slobodnjaci koji sami izlaze iz Jasenovca te putuju po Hrvatskoj i nabavljaju robu za logor? Zar je to moguće!? Pučka pravobraniteljica Lora Vidović radi takvih je rečenica prije par godina tražila reakciju državnog odvjetništva!

Ali ovdje je riječ dijelu izjave bivšeg jasenovačkog zatočenika Vojislava Prnjatovića, koju je dao u travnju 1942. godine u Beogradu, u Komesarijatu za izbjeglice i preseljenike vlade generala Milana Nedića. Prnjatović je u logoru proveo tri mjeseca, od 25. prosinca 1941. do 30. ožujka 1942., kada je zajedno s još 12 zatočenika Srba pušten iz Jasenovca i vlakom upućen u Beograd.

Zatočenici upravljali jer su ustaše morali na bojište

Izjave ukupno 54 bivša srpska zatočenika Jasenovca objavio je dr. Veljko Đurić Mišina, bivši ravnatelj beogradskog Muzeja žrtava genocida, u knjizi „Jasenovački logor, saslušanja srpskih izbjeglica". Knjiga je izašla 2020., ima 224 stranice, a objavljene su izjave zatočenika koji su u jasenovačkom logoru proveli od tri do šest mjeseci. Tu su i izjave stanovnika Jasenovca pravoslavne vjere, koji su do 8. svibnja 1942. živjeli u tom mjestu. Tada su iseljeni iz kuća, u logoru su proveli tjedan dana te su vlakom odvezeni u Zemun. Odatle su uglavnom upućeni na rad u Njemačku, a neki su prešli u Beograd gdje su i dali svoje izjave.

Knjigu, odnosno zbirku izjava iz arhive Komesarijata, zajedno su izdali Muzej žrtava genocida i Odbor za Jasenovac Srpske pravoslavne crkve. Uz Đurića, kao predstavnik izdavača potpisan je i Jovan (Ćulibrk), episkop pakračko-slavonski. Evo kako Prnjatović opisuje svrhu Jasenovca: „Namjera ustaša je da od Jasenovca naprave ne samo sabirni nego i jedan radni industrijski logor, budući da on već ima veće i dobre tvorničke radionice za izradu lanaca, kovačnicu, bravariju, radionicu za izradu kliješta, limariju, tapeciraj, automehaničarsku radionicu, stolariju, kolariju, elektro-instalatersku radionicu, ciglanu, parnu pilanu te parnu električnu centralu koja podjednako daje svjetlo i samome mjestu Jasenovcu."

Objašnjava kako su do kraja 1941. ukinuti svi drugi dotadašnji logori (Gospić, Danica kod Koprivnice) i da uz Jasenovac postoji kao podružnica još Stara Gradiška, u kojoj se također nalazi niz „važnih i dobro uređenih radionica“. „Posebna se pažnja poklanja krojačkoj i postolarskoj radionici. Te dvije radionice danas rade s velikim brojem zatvorenika, mahom Židova, a za potrebe ustaške, hrvatske vojske i slično“, izjavio je Prnjatović.

Opisao je i logorsku upravu. Sastoji se od ustaške uprave i zatočeničke uprave. „Do ove podjele došlo je stoga što ustaše zbog velikih zadataka na drugim mjestima trebaju ljudstvo pa su nastojali sebe u Jasenovcu što više rasteretiti te tako što veći broj ustaša poslati u borbu protiv četnika i partizana“, objasnio je Prnjatović, koji je do uhićenja u prosincu 1941. radio kao tajnik Trgovačke komore u Sarajevu. Optužen je, vjerojatno krivo, na nečiju prijavu, da je „četnički jatak i financijer“. Iako se za njega zalagao i sarajevski odvjetnik dr. Savo Besarović, kasnije ministar u Vladi NDH, Prnjatović je ipak poslan u logor. Ondje je zatekao i „samoupravu zatočenika koja se sastoji u tome da sami zatočenici upravljaju životom i radom u logoru prema nalozima i intencijama ustaša. Tako zatočenici sami upravljaju ishranom, stanovanjem, radom i čistoćom u logoru.“

Na čelu zatočeničke hijerarhije stoji tzv. logornik (Židov Bruno Dijamantstein), a zatim njegov zamjenik (Wiener) te šef ekonomije (Feldbauer), a na čelu pisarne grupnik Židov Begović. Grupnici ravnaju pojedinim grupama rada (kovačima, limarima, zidarima, ciglanom, itd.), a zapovjednici baraka zapovijedaju podređenim im barakama, kojih ima šest. Grupnika i zapovjednika baraka ima 25 od kojih su tri Srbina (Slobodan Micić, zamjenik zapovjednika nastambi, Vlado Glušac zapovjednik barake 5 i Branko Cvjetinović, grupnik vanjskog rada). Zatim svaka baraka ima svoga narednika i četiri redara koji se brinu o čistoći i uređenju baraka. Grupnici dobivaju „grupničku hranu“ koja je „dobra i ukusna“.

Godine 1042. oko 1500 zatočenika iz raznih logora premješteno u Srbiju

Prnjatović je opisao i dolazak međunarodne komisije u logor 6. veljače 1942. godine. Uoči njena dolaska u logor su stigle „moderne barake njemačkog sistema na sklapanje“: šest baraka za stanovanje zatočenika, jedna za bolnicu, jedna za ambulantu i jedna za kuhinju. Prnjatović je opisao i kako su se u ožujku za vrijeme velike poplave i te barake napunile vodom pa je dio zatočenika (njih oko 500) bio privremeno premješten u Staru Gradišku dok se voda nije povukla.

Zbog pojave ušiju, koje su prelazile i na ustašku stražu, dovezena su dva dezinfekcijska uređaja, a iskopan je i drugi bunar radi opskrbe pitkom vodom. Prema podatcima koji su pokazani međunarodnoj komisiji u logoru je bilo 1500 zatočenika, dok Prnjatović govori o 1000 do 1100 logoraša. Moguće je da službeni broj obuhvaća i premještene u Staru Gradišku. Iako to Prnjatović ne navodi, iz Jasenovca je početkom siječnja upućeno oko 500 zatočenika na uređenje i rad u logoru u Staroj Gradiški, koji je u to vrijeme od ranije kaznionice za klasične kriminalce pretvaran u logor jasenovačkog tipa. Ispočetka je i zapovjedništvo bilo zajedničko pa otuda vjerojatno i taj službeni broj od 1500 zatočenika.

Izjave davane pred Nedićevom Komisijom u Beogradu imale su i političko-promidžbenu svrhu kako bi poslužile za stanoviti pritisak prema Nijemcima da se srpsko-pravoslavni zatočenici oslobode iz hrvatskih zatvora i logora. Taj je pritisak kasnije i urodio plodom pa je u proljeće 1942. oko 1500 srpskih zatočenika iz različitih zatvora i logora u Hrvatskoj prebačeno u Srbiju. Stoga u izjavama ima i pretjerivanja u opisivanju represalija prema zatočenicima. Nekoliko slučajeva strijeljanja zatočenika, odnosno, osuđivanja na smrt zbog bijega ili odmazdi za partizanske napade, redovito se opisuju kao ritualna klanja ili ubijanja maljevima ili sjekirama, o čemu se pak najčešće svjedoči iz druge ruke (čuo sam, pričali su mi). Čak i tvrdnje da su takvim stvarima bili očevici djeluju nevjerodostojno. Kao i procjene da je u njihovo logoraško doba bilo ubijeno 1000, 3000 pa i 15 do 20 000 zatočenika.

Usput možemo spomenuti da današnja hrvatska ustanova JUSP Jasenovac na svom „popisu“ ima 10 462 smrtno stradale osobe samo u 1941. godini. Od toga je navodno bilo 4748 Srba, 3142 Židova, 2261 Rom, 221 Hrvat, itd. Riječ je dakle o razdoblju od kolovoza do kraja prosinca 1941. godine. Srpski, a i drugi zatočenici koji su u logoru bili od njegovih početaka, uopće ne spominju da je u to vrijeme bilo Roma (jer je njihova internacija započela u svibnju 1942.). Srbi kažu da je srpskih zatočenika tada bilo oko 450. Židova je, prema točnom popisu koji je napravila Židovska bogoštovna općina potkraj 1941., u Jasenovcu tada bilo 1454.

I tako je od 1500 do najviše 2000 zatočenika, JUSP Jasenovac dobio - 10 462 pokojnika. Koji su trebali biti pokopani samo s lijeve strane Save, jer tada logor nije prelazio preko rijeke. Prnjatović kaže kako je bio problem pokopati umrle, jer se već na pedesetak centimetara ispod zemlje pojavljivala voda na tom močvarnom terenu. Kad bi temperatura zimi pala ispod minus 30, s puno snijega, kao što je to bilo u zimi 1941/42, bilo je vrlo teško iskopati raku za pojedinačne pokojnike – pa kako onda govoriti o tisućama… Osim toga, jugoslavenska komisija pretražila je 1964. logorsko područje s lijeve strane Save. Ako je vjerovati njihovim zapisnicima, pronašli su posmrtne ostatke oko 200 ljudi.

Zatočenik Vojislav Prnjatović: *Zatočenici su upravljali barakama, čistoćom, ishranom, stanovanjem i raznim poslovima. Neki su bili slobodni i odlazili ne samo u mjesto Jasenovac nego u nabavi i drugdje u Hrvatsku, hrana je bila dobra….*

***

Zatočenik Vukašin Žegarac. *Disciplina morala vladati i među ustašama, jer je Vjekoslav Luburić dao strijeljati skupinu od 10 ustaša optuženih zbog pljačke i sve nas pozvao da to gledamo*

***

Zatočenik Stevo Simić: *Dobivali smo tada jedan do dva puta dnevno dosta mesa s dosta graha tako da smo mogli biti siti*

Deset **strijeljanih ustaša zbog krađe**

S druge strane, Prnjatović ne spominje u svojim izjavama zatočeničke bjegove ili napad na logor iz sela Donje Gradine s druge strane Save koji je započeo 28. prosinca, a puškaranja preko Save trajala su dva-tri dana. U sukobu je bilo mrtvih ustaša, a ranjeni su i neki zatočenici. Takvi slučajevi redovito su izazivali represalije prema zatočenicima. Prnjatović ne spominje ni javno strijeljanje desetorice ustaša iz logorske posade jer su pljačkali u okolici logora, a oduzimali su predmete i zatočenicima ne prijavivši to upravi.

Slučaj se doduše dogodio prije Prnjatovićeva dolaska u logor, ali zato ga spominje u svojoj izjavi drugi zatočenik, Vukašin Žegarac. Izjavio je da je disciplina morala vladati i među ustašama, jer je Vjekoslav Luburić dao strijeljati skupinu od 10 ustaša optuženih zbog pljačke „i sve nas pozvao da to gledamo“. Žegarac je točno naveo da je prijeki sud prvo oslobodio te ustaše (odnosno, dao im blaže kazne), ali je Luburić oformio časnički sud koji ih je osudio na smrt. Istodobno si je u Zagrebu priskrbio prve optužbe za samovolju.

Izjave većine ovih zatočenika puštenih iz Jasenovca, a neki su i pobjegli na razne načine, vrlo su slične. Stevo Simić iz sela Cepeliša kod Petrinje, uhićen je u lipnju 1941. u skupini predratnih organizatora četničkih odreda. Odveden je prvo u Gospić, a zatim je preko Jastrebarskog 2. rujna premješten u Jasenovac. Simić je bio kuhar koji je pripremao i nosio hranu zatočenicima što su pravili nasip za zaštitu logora od poplave. Simić je u logoru radio i na ekonomiji svakodnevno muzeći krave. I on je opisao kako su dva slučaja strijeljanja zatočenika bila izazvana bijegom - prvo dvojice zatočenika, a nešto kasnije - pokušaja bijega skupine drugih zatočenika. Uoči dolaska međunarodne komisije, dok se logor uređivao i sklapale nove barake, zatočenici su dobivali pojačanu hranu. „Dobivali smo tada jedan do dva puta dnevno dosta mesa s dosta graha tako da smo mogli biti siti“, rekao je Simić.

Bivši zatočenik Đuro Medić, rodom iz Slavonskog Broda, bio je također prvo interniran u Gospiću, gdje mu je pomogao ustaša Dragutin Pudić, koji je do rata radio u Slavonskome Brodu. Iz Gospića je Medić premješten u Jastrebarsko pa u logor Danicu u Koprivnici. Odatle je premješten u Jasenovac i to 6. veljače 1942., baš na dan kad je u logor stigla međunarodna komisija. Zato su novi zatočenici zadržani u mjestu i stavljeni u tamošnji zatvor dok članovi komisije ne odu iz Jasenovca. „U ustaškom zatvoru zatekli smo dvojicu ustaša koji su rodom iz Like. Oni su nam u razgovoru pričali da su zatvoreni zato što su bez posebnog naređenja viših starješina ubili dvojicu Srba iz transporta koji je došao iz Sarajeva. Imena ove dvojice ne znam“, rekao je Medić na ispitivanju u beogradskom Komesarijatu. I članovi komisije koji su posjetili logor kasnije su u izvještajima spominjali da im je Eugen Kvaternik, zapovjednik Ustaške nadzorne službe, koji im je bio vodič kroz logor, pokazao grobove deset ustaša strijeljanih zbog zbog kršenja discipline, pljačke i ubojstava. Kvaternik im je najavio da će zbog sličnih razloga „idućeg tjedna biti strijeljana još dvojica ustaša“.

Većina zatočenika koji su davali izjave pred Nedićevim Komesrajatom dospjela je u logor zbog stvarne suradnje ili sumnjičenja da surađuju s četničkim pokretom. U svojim izjavama dali su i mnogo informacija o zbivanjima o događajima u mjestima njihova života ili ranijim zatvorima (Gospić, Jastrebarsko, Danica, itd.). Kad se kritički analiziraju očita pretjerivanja o nekoliko događaja, ta svjedočenja daju relativno realnu sliku zbivanja u jasenovačkom logoru u njegovoj prvoj fazi, u kojoj su uvjeti života zatočenika bili i najteži. Otprilike u vrijeme kada dio ovih zatočenika napušta logor (potkraj ožujka i početkom travnja 1942.) zatočenici dobivaju pravo i za dopisivanje sa svojim obiteljima i prijateljima te primanje paketa s dodatnom hranom i odjećom. Čitatelju zbirke ovih izjava, koji se o zbivanjima tog vremena može obavijestiti i iz drugih izvora, može biti jasno da ni u tom prvom, kritičnom vremenu, u Jasenovcu nije bilo serijskih, masovnih ubojstava u kojima bi broj žrtava bio mjeren u tisućama kako se to navodi u poslijeratnoj komunističkoj historiografiji ili kako to i danas tvrdi „popis“ JUSP Jasenovca, koji podržava hrvatska vlast, a plaćaju hrvatski porezni obveznici.

(Nastavak u sljedećem broju)

„Hrvatski tjednik“, 21. 3. 2024.

https://www.dragovoljac.com/index.php/nikad-zaboraviti/38854-igor-vukic-u-beogradu-istrazio-i-procitao-zbirku-svjedocenja-bivsih-zatocenika-srba-zatocenici-su-izjave-dali-nedicevoj-vladi-1942-u-beogradu

Očito je kako su slično kandidatu za hrvatskog akademika Stanku Andriću o Tuđmanovim povijesnim radovima pisali su i dr. Milan Bulajić i dr. sc Ivo DRobilica.

Napadali su ga i zato što je navodio i svjedočenje zatočenika Vojislava Prnjatovića, a o tome je i gornji Vukićev tekst i to samo prvi dio. Vjerovali ili ne o tome sam pisao i nedavno, a taj tekst pokazuje kako je pisanje prof. dr. sc. Iva DRobilice doista nije na razini pučke škole što pokazujem primjerom kako on o istome u dvije uzastopne knjige piše razčičiti (zato on voli pisati o amaterima u povijesti jer stručnjaci to tako rade, zar ne?):

LAŽ KAO OSNOVNO PRAVILO HISTORIJSKE METODOLOGIJE PO IVU DROBILICI

Tekst je dan u prethodnom dijelu knjige)

Josip Pečarić

https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/36710-laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici

PRILOG

PORNOGRAFIJA U POVIJESTI

Hrvatsko slovo, 14. Kolovoza 1998.

Temom pornografije u povijesti bavi se poznati hrvatski povjesničar dr. Ivo Goldstein u članku "Kako to Hrvatska televizija prati slučaj zapovjednika Jasenovca Dinka Šakica" objavljenom u "Globusu". U okviru tog razmatranja dr. Goldstein se osvrće i na moj članak i kaže: "'Hrvatsko slovo', u broju od 17. srpnja, objavilo je tekst pod naslovom 'Cionisti četnikuju po Jasenovcu'. Znači li to da svako bavljenje prošlošću koje ne zadovoljava uredništvo toga niskonakladnog štiva nužno znači i četnikovanje?" Kada čovjek pročita ovu rečenicu izolirano bila bi i smislena. Tu su njegovu rečenicu u "Globusu" posebno i istakli! Međutim, djeluje groteksno u tekstu u kojem dr. Ivo Goldstein sve one koji se bave prošlošću na način koji ne zadovoljava dr. Ivu Goldsteina naziva - pornografima. Netko će pomisliti kako je već time dr. Ivo Goldstein pokazao kako je pronašao najbolju moguću riječ za svoje bavljenje poviješću, što za takve čitatelje mora biti užasna spoznaja, ako znaju da je dr. Ivo Goldstein profesor povijesti na Filozofskom fakultetu, čak je bio i predstojnik Zavoda za hrvatsku povijest! Da stvar bude ljepša, on to i pojašnjava: "Pornografima nije do povijesne istine ili do argumenata. Kad im nešto ne odgovara, oni krenu s uvredama." Zato ću ja u ovom tekstu dokazati da dr. Ivo Goldstein nije pornograf. Već ja! Takvi čitatelji će misliti da je očita pornografija i kada dr. Goldstein za "Hrvatsko slovo" kaže "niskonakladno štivo". A kao sveučilišni profesor trebao bi znati da naklada nije nikakvo mjerilo kakvoće. Ako se već htio okomiti na "Hrvatsko Slovo", pomislit će takvi, uz malo više pameti, upravo mu je mogao poslužiti naslov moga teksta. Naime, tekst sam predao u posljednji trenutak, a iz usporedbi onog što piše u njemu i naslova teksta očito je da su ga dali urednici. Sam tekst predstavlja uredničku prilagodbu izlaganja na promociji moje knjige "Srpski mit o Jasenovcu - Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima". Mediji su iscrpno izvijestili hrvatsku javnost o samoj promociji, i osim dr. Ive Goldsteina, nitko tamo nije pronašao ni zrnce "pornografije". O današnjem djelovanju nekih Židova u tom tekstu može se naći samo u pretposljednjem odlomku. (Vidi Hrvatsko slovo br. 169. od 17. srpnja 1998.) Moji prijatelji, koji su pročitali taj tekst, odmah su mi se javili s konstatacijom kako naslov ne odgovara sadržaju članka. A dr. Ivo Goldstein to nije uočio. On je sveučilišni profesor, a oni nisu! Ili možda dr. Ivo Goldstein ne čita "niskonakladna štiva"? A piše o njima!? Ali, svi oni koji tako misle nisu u pravu. Jer, dobro kaže dr. Goldstein: "Pornografima nije do povijesne istine ili do argumenata. Kad im nešto ne odgovara, oni krenu s uvredama." Svoje razmatranje o nama "pornografima", Goldstein započinje ovako: "Jasenovački logor pobuđuje kod pornografa mnoga pitanja. Već je izlizano osvrtati se na notornu tezu kako su sami Židovi upravljali jasenovačkim logorom: njih je, doduše, bilo dosta medu nadglednicima (kapoima) koji su bili odabirani medu logorašima, ali je tih

židovskih kapoa bilo u postotku, otprilike, koliko i židovskih zatvorenika. Posljednje, ali svakako ne i najnevažnije, u čitavoj priči jest to da su svi židovski kapoi bili ubijeni do kraja 1941." I zaista, i ja sam se bavio tim pitanjem, ali u članku "Srpsko podmetanje povjesniku Tuđmanu - Prnjatovićeva izvješća o logoru Jasenovac" objavljenom također u Hrvatskome Slovu, 1. svibnja 1998. Dakle, riječ je o vrlo delikatnoj temi - izvješćima Srbina Vojislava Prnjatovica davne 1942. godine dane Nedicevoj komisiji u Beogradu i tamošnjim crkvenim vlastima.

Po objavljivanju tog članka g. Montiljo, predsjednik Hrvatsko-Izraelskog društva prijateljstva, čestitao mi je i sugerirao da se tekst prevede na engleski da bi ga mogli čitati i u Izraelu. Ne znam zašto, ali nešto više držim do mišljenja g. Montilja nego svoga kolege sa Sveučilišta. I to potvrđuje da sam ja pornograf, a ne dr. Goldstein! Evo jednog dijela toga "pornografskog" teksta: "Tuđman konstatira (str. 318) da Prnjatovićev sud o Židovima 'odiše pretjeranošću, mogli bismo reči antisemitskim raspoloženjem'. To je očito i iz same činjenice što sam Prnjatović konstatira da je u logoru bilo 5-8 puta više Židova nego Srba, a on o svim Židovima govori tako loše samo zbog toga što je, prema njemu, očito malen broj Židova u zatočeničkoj hijerarhiji prigrabio sva važnija mjesta. Pa nisu valjda svi ti Židovi, kojih ima toliko puta više od Srba u logoru, imali ta važna mjesta u zatočeničkoj hijerarhiji. Iz navedenih citata izlazi da je prema Prnjatoviću bilo bolje: 1) ranije stići u Jasenovac i 2) sa sobom dovesti i svoju obitelj!? Dakle, Prnjatovićevo svjedočenje više govori o samom Prnjatoviću nego o Židovima u Jasenovcu." Slijedeći dio Goldsteinova razmatranja također je posebno istaknut: "Laž, koja se vrlo često servira u javnosti, jest da je postojao izravan i stalan njemački pritisak da se radikalno riješi 'židovsko pitanje'. Nijemci su vrlo pozorno nadgledali sva zbivanja u NDH, ali su većinu protužidovskih akcija organizirale same ustaše. Kadkad su i sami Nijemci ostajali zgranuti nad ustaškom surovošću." Zlobnici koji ne razumiju dr. Goldsteina pomislit će kako ovaj tekst predstavlja interesantnu interpretaciju dolaska Himmlera u Hrvatsku. Njegov posjet je, prema ovim Goldsteinovim konstatacijama, zapravo bio čisto turističke naravi! Vjerojatno je uz to i ostao "zgranut nad ustaškom surovošću"! Goldstein nastavlja u istom stilu: "Laž je i to da ustaški režim, tobože, nije bio antisemitski: da bi Židove opljačkali i otjerali u logore, pokrenuta je široka antisemitska kampanja, Pavelić i njegovi suradnici jasno su poručivali da prema Židovima neće biti milosti; organizirali su antisemitske izložbe." Glupi pornografi bi glupo objašnjavali dr. Goldsteinu kako je NDH bila država koja se borila za opstanak, a u takvim situacijama ima i užasnih stvari. Recimo, kod ljudi koji se bore za opstanak zabilježeni su i slučajevi kanibalstva! Takvima bi dr. Goldstein odmah mogao usporediti NDH i neku drugu državu koja se rađa i koja ima odmah i pobunu u zemlji. Na primjer, Izrael. On je Židov i sigurno bi takvu usporedbu mogao dobro napraviti. Mogao bi im pokazati kakav je odnos židovskih vlasti prema pobunjenim Palestincima, odnosno hrvatskih u NDH prema pobunjenim Srbima. Iako Izrael nije nastao u Drugome

svjetskom ratu, pa ni takva usporedba nije potpuno adekvatna. Zaista bi bilo zgodno kada bi im u takvom kontekstu dr. Goldstein pojasnio svoje teze o NDH: "Odnos prema NDH valja testirati i na ovaj način: smatramo li, ili ne smatramo, da je svaka hrvatska država a priori pozitivna činjenica, a svaka druga (npr. jugoslavenska, hasburška i sl.) a priori negativna? Da, doista, je li zaista sloboda a priori pozitivna činjenica, a ropstvo a priori negativna. Teško pitanje postavlja dr. Goldstein. Ali on je doktor povijesti, pa ne može postavljati laka pitanja On nam i pojašnjava svoj stav. "Za pozitivan ili negativan odnos prema nekoj državi nije bitno gdje su joj granice nego da li osigurava svojim građanima mir, političke slobode, gospodarski i kulturni prosperitet." Ja moram zaista priznati da ne znam kako to ide s građanima u Izraelu, i Židovima i Palestincima, pa bi i meni takva paralela još više mogla pojasniti ove poglede dr. Goldsteina. Jesu li možda i osnivači nekih drugih država, prije toga proglašeni teroristima? I to ne u Drugome svjetskom ratu. Teško je očekivati da dr. Goldstein ne zna takve i slične komparacije. Ali to ne treba raditi, jer: "Pornografska mentalna eskapada sastoji se u tome da se događaji 'stavljaju u kontekst'." Naime, sveučilišnom profesoru iz povijesti je čudno da se događaji stavljaju u kontekst vremena u kojima su se dogodili. To je čista pornografija. Njemu nije važno kakvi su uvjeti u kojima se stvara jedna država, već je bitno "da li osigurava svojim građanima mir, političke slobode, gospodarski i kulturni prosperitet". Naime, u ratu je to važno, a ne - preživjeti - kako tvrde pornografi. Da, zaista, zašto bi dr. Goldstein objašnjavao činjenicu o različitom odnosu vlasti NDH u dijelovima u njemačkoj i talijanskoj interesnoj sferi, kad je očito da su ustaške vlasti mekanim Nijemcima, "zgranutim ustaškom surovošću", mogle nametati svoj antisemitizam, a snažnim Talijanima nisu mogli. Zgodno bi bilo, misle pornografi, kada bi g. Goldstein, kao povjesničar, pojasnio i tadašnje vrijeme kroz konc-logore. Je li bilo logora, recimo za Japance, u SAD ili Australiji. Kako su u ovim demokratskim državama prolazili Nijemci u to vrijeme. Ako je logora i bilo, jesu li se ti logoraši prvo digli na ustanak protiv tih država? Možda su, poput četnika u Hrvatskoj, počeli s klanjima i prije uspostavljanja te države. Ma ne! Tako nešto može pasti na pamet samo pornografima. Važan je Jasenovac, a moj tekst u kome se spominju beogradski konc-logori od kojih je "Sajmište" bio "judenlager" - je pornografija. Jer: "pornografi priznaju da su ustaše pobile mnogo Židova, ali koliko ih je tek pobijeno u Srbiji? Pa zar je sudbina Hrvatske i Hrvata da ih čak i oni koji se smatraju 'najvecim' Hrvatima uvijek uspoređuju sa Srbijom i Srbima?" Da, dr. Goldstein je potpuno u pravu. Čista je pornografija dovoditi Jasenovac u isti kontekst sa "Sajmištem" i "Banjicom". A pogotovo i s logorima u SAD ili Australiji. Jer, cijeli svijet zna i za beogradske konc-logore, i za činjenicu da su bili jednako stravični kao Jasenovac. Da je to zaista tako, dr. Goldstein bi bio u pravu. A ne pornografi koji upozoravaju lažno hrvatsku javnost da nije tako. To su očita podmetanja uvaženom profesoru povijesti. Zbog takvih njihovih

podmetanja, netko može pomisliti kako je po g. Goldsteinu važno pisati samo o zločinima Hrvata. Bolje je da nam Srbi pomažu u hvatanju Hrvata zločinaca. Dobro je da se ne piše o njihovim zlodjelima. Jer, kada bi hvatali svoje, ne bi nama pomagali. Da, zaista su plemenita ta srpska nastojanja. Ima pravo dr. Goldstein. Sretni smo što se tako i u Haagu i u Zagrebu sudi uglavnom Hrvatima za zločine. Treba istrajati na tome časnom putu. Na žalost, Goldsteinovo nastojanje može netko shvatiti onako kako on sam sebe predstavlja kroz riječi: "U mojoj se generaciji nikad nije postavljalo pitanje je li netko sin ili unuk ustaše i partizana. Štoviše, takve nam činjenice nisu bile uopće važne." Reci će: I to je sveučilišni profesor povijesti! Njemu je u Jugoslaviji problematično samo Miloševićevo vrijeme. Sve ono prije bilo je med i mlijeko. Treba se odmah ograditi od takvih. Jer, ne daj Bože da je njemu ta država bila pod hegemonijom Srba. Ne daj Bože da su u policiji u Hrvatskoj bili uglavnom Srbi. Ne daj Bože da je časnički kadar u JNA bio isti takav. Ne daj Bože da su sinovi i unuci ustaša i ne samo njih morali bježati iz takve države ravnopravnih naroda. Ma kakvi. Vladalo je bratstvo i jedinstvo. Taman posla da se postavljalo pitanje je li netko sin ili unuk ustaše i partizana. Ne daj Bože da su Srbi u Hrvatskoj i u Jugoslaviji bili preferirani i da je ta država bila Srboslavija. Tko to tvrdi, on je revizionist. A ako se uz to bavi i poviješću - onda je i pornograf! Dr. Ivo Goldstein će na jednom mjestu konstatirati: "Pornografi će priznati da je u Jasenovcu pobijeno mnogo ljudi, ali odmah postavljaju pitanje: a koliko ih je tek pobijeno na Križnom putu?" Kasnije on će tvrditi "Je li ona (NDH, J.P) nudila Hrvatima BOLJITAK? Može li se uopće u nekoj državi osigurati prosperitet nekoj naciji ako vlast najavi ugrožavanje egzistencije, ili čak uništavanje, druge nacije?" Da bi na kraju opisao divan život u Jugoslaviji do dolaska Miloševića na vlast. Dr. Goldstein nas time stavlja u dilemu. Negira li on Križni put, ili smatra da država koja je započela svoj život zločinom može egzistirati, ako je zločin napravljen nad Hrvatima. Međutim, takvo zaključivanje je nelogično. Ovim nam dr. Goldstein samo pokazuje kako su njegovi argumenti neoborivi, a on piše istinu i samo istinu! Ostavimo se tih Goldsteinovih "lijepih vremena". Vratimo se pornografiji u mome inkriminiranom tekstu. Tu zaista uspoređujem beogradske logore i Jasenovac. Čak sam se drznuo i citirati jednog Srbina. Naime, dr. Lazar Prokić u knjižici "Jevreji u Srbiji" kaže: "Danas je dokazano da su sva dela sabotaže u našoj zemlji finansirali Jevreji. Isto tako kod pohvatanih komunističkih bandi nađeno je mnogo Jevreja. Kod pohapšenih zbog šverca - opet Jevreji!... Kod pohapšenih zbog širenja alarmantnih vesti - opet Jevreji!... Znači Jevreji, Jevreji i Jevreji! Zato stvarajmo izrazito antijevrejsko raspoloženje, ukazujmo prstom na Jevreje i pratimo strogo njihov rad. Učinimo sve da za prvo vreme svi oni sa svojim potrebicama budu zbijeni na prinudnom radu negde - potpuno izdvojeni od nas, daleko čak i od naših očiju! Dok se ne nađe način da uopšte nestanu sa našeg tla!". Čista je pornografija kad ja to navodim u svom tekstu! Jer, uči nas dr. Goldstein "NDH, kao notornu njemačku

saveznicu, nije mogao nitko i ništa spasiti. Ona je morala propasti zajedno sa svojim velikim zaštitnikom i pomagačem." Vjerojatno će dr. Goldstein odmah shvatiti kako je pornografija ako ovu njegovu tvrdnju netko usporedi sa Srbijom u drugom svjetskom ratu. Nedićeva Srbija jest propala, ali Srbi dobiše Jugoslaviju, tj. kako je svojedobno rekla Tanja Torbarina "najveću moguću Srbiju". Srpska Pravoslavna Crkva se dičila time što je sv. Sava preteča Hitlera, ali je ratnim zločincem proglašen "prijatelj Židova" Alojzije Stepinac. Od potpisnika "Apela srpskom narodu", tj. poziva na suradnju s Hitlerom, dvadesetosmorica su postali članovi SANU tijekom komunističkog razdoblja, a dvanaestorica potpisnika je primilo visoke državne počasti poslije rata, pa i Sedmojulsku nagradu koja se dodjeljuje u čast ustanka u Srbiji 1941. I nagradom AVNOJ-a! Čista pornografija! Zato je, priznajem, najveća pornografija u slijedećem dijelu tog teksta: "Takvi su znali jednog svetog čovjeka i mučenika, kardinala Stepinca - proglasiti ratnim zločincem. Čovjeka kojeg su zbog antirasnih propovjedi Nijemci nazivali prijateljem Židova. Čovjeka koji je tijekom Drugog svjetskog rata spasio veliki broj Židova i Srba. I to u vrijeme dok se u SPC dokazivalo kako je sv. Sava preteča Hitlera! I ne samo to. Na primjer, u ovoj knjizi ("Srpski mit o Jasenovcu", J.P) prvi put se objavljuje jedan dokument u kome 141 žitelj jednog hrvatskog sela moli da se jedan Židov, njihov sumještanin, pusti iz logora. Molbu je vidio i preporuča načelnik općine. A takvih molbi s mnogo potpisa za spašavanje Židova i Srba ima mnogo. I to jedino u Hrvatskoj! Jedino u Hrvatskoj u cijeloj porobljenoj Europi! Nije ih se smjelo objaviti jer bi otežali stvaranje srpskog mita o Jasenovcu. Jer bi bile besmislene tvrdnje o genocidnosti hrvatskog naroda! Jer bi otežali zadržavanje Hrvatske u Jugoslaviji, pa i genocidom ako treba!" Zaista je čista pornografija kad ja spominjem dokumente koji se po prvi put tiskaju u Hrvatskoj. Dokumente jedinstvene u cijeloj Europi pod Njemačkom vlašću! - Zamislite, molim Vas. Taj Pečarić tiska dokument sa 141 potpisom da se pusti neki Židov iz logora. I još je molbu vidio i preporuča načelnik neke općine u NDH. Da takve dokumente ima, dr. Goldstein bi ih sigurno odavno već tiskao. Pa on je povjesničar! - Priznajem, ja sam zaista revizionist i pornograf, a ne dr. Goldstein. Ne postoji Hrvatski državni arhiv, niti takvi dokumenti u njemu. Jer, da tako nešto postoji, dr. Goldstein bi sigurno već pokrenuo akciju da se u Izraelu ustanovi posebna nagrada "pravednika medu narodima", koja bi se dodjeljivala mjestima ili skupinama koje su se na ovakav način zauzimale za svoje sugrađane. On bi bio posebno ponosan što se takva priznanja dodjeljuju samo Hrvatima i hrvatskim mjestima. U lijepim vremenima u kojima "generacije nisu bile opterećene poviješću" to bi sigurno bilo tiskano. Kriv sam što sam tako nešto tiskao, pa sada g. Goldstein mora konstatirati: "prisiljeni smo o toj povijesti raspravljati i donijeti čvrste sudove, koji će onemogućiti buduće političke manipulacije." Ne daj Bože da su politički manipulatori oni koji nisu htjeli do dana današnjeg takve dokumente objavljivati. Treba sve to odbaciti kao revizionizam. "Revizionizam (...) označuje

takvu interpretaciju povijesnih događaja koja je bitno opterećena političkim pritiscima i nedostatkom volje da se spoznaju i iznesu neke od ključnih činjenica". Da, teška su danas vremena za povjesničare. Ovako nešto nije bilo moguće u prošlim vremenima kad je g. Goldstein doktorirao, kad nije bilo političkih pritisaka i nedostatka volje da se spoznaju i iznesu neke od ključnih činjenica. Da postoje dokumenti koje spominje dr. Pečarić u pornografskom tekstu objavljenome u "Hrvatskom slovu", dr. Goldstein bi ih sigurno još tada objavio. Očito je, stoga, da mi moramo "zaslužiti bolju budućnost, budućnost u Europi". Zar nam nije jasno kako je lijepo biti Irac u Sjevernoj Irskoj. Zapale ti kuću i izgori ti troje djece. I nikome ništa. Mi moramo zaista "susresti s istinom" i "zaslužiti" tako nešto.

https://bezcenzure.hr/vlad/laz-kao-osnovno-pravilo-historijske-metodologije-po-ivu-drobilici/

Kao što vidite Ivo DRobilica je našao i sjajno ime za svoj ukupni rad u 'istoriji': PORNOGRAF U POVIJESTI. Ipak je trebalo sačekati njegov epohalni 'pronalazak' DROBILICU u Jasenovcu da bi po njemu dobio ime.

Kako dr DRobilica voli spominjati amatere u povijesti, kao što je kandidatu za akademika to akademik Franjo Tuđman kojega je HAZU izabrala za akademika iako zapravo Tuđman i nije pravi znanstvenik tipa Jakovine, Markovine, DRobilice ili Klasića, pa je bistu Utemeljitelju RH uklonio iz instituta čim je postao ravnatelj, u Dodatku dajem tekstove iz mojih knjiga u kome se spominju napadi na akademika Tuđmana zbog toga što je naveo i svjedočenje Vojislava Prnjatovića o čemu piše Vukić.

AKADEMIK IVICA KOSTOVIĆ / 'OVDJE SAM DOŠAO BAŠ DA SE VIDI KAKO U AKADEMIJI IMA LJUDI KOJI VOLE HRVATSKU DRŽAVU'", DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

JOŠ JEDAN PORAZ 'ISTORIČARA' U RH

Kolega, koji mi je ukazao na činjenicu kako u RH imamo 10 (DESET) časopisa iz povijesti u Scopusu, upitao me je zašto nisam spomenuo i stav kandidata Andrića o Jasenovcu. Objasnio sam da sam to učinio u knjizi o izborima u HAZU: J. Pečarić, *Napadaju Tuđmana – Da umreš od smijeha / HAZU i Tuđmanova bista*, dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/AndricHAZU.pdf
Evo tog dijela knjige:
Poznato je da se Franjo Tuđman još u vrijeme Juge drznuo ukazivati na laži o Jasenovcu i zato im je on kako dr. sc. Ivo DRobilica tvrdi: RODONAČELNIK POVIJESNOG „REVIZIONIZMA".

Zanimalo me je: je li i Sorošev stipendist s H-indeksom NULA, koji o doktoru povijesnih znanosti kojega je kao takvog u svoje redove primila HAZU tvrdio kako je pisao i objavljivao radove kao amater, negdje i pokazao kako pravi i školovani 'istoričar' piše o Jasenovcu,
I našao sam. Sam naslov puno govori i zašto je Sorošev stipendist i zašto mu je H-indeks NULA:
PORED VUKOVARA I JASENOVAC MORA BITI DIO NAŠEG PAMĆENJA
https://plusportal.hr/zivot/pisani_intervju_-_brodski_zasluznici/pored_vukovara_i_jasenovac_mora_biti_dio_naseg_pamcenja-22660

Doista se moramo složiti kako je čovjek u pravu:
Fašisti (naravno Hrvati) su napali i Vukovar i Jasenovac pa je to isto, zar ne?
Što jest jest.
Stradalnici Srbi su i ovaj najnoviji napad na Jasenovac (isti je kao što znate bio i u Domovinskom ratu kao i onaj u Drugom svjetskom ratu) opjevali:

Ponovljen je genocid Hrvata
Po treći put Srpskog lažnog brata.
Srbin kamu ponovo dočeka
I progone, ko pre pola veka.
"Srbosek" im izum kraj stoleća
njime seku ruke, noge glave.
Za vađenje očiju i kad Srbe dave
I zato imaju specijalne sprave.
Jasenovac opet logor posta
I stratište i novo ratište.
Razrušiše Spomen obeležje
Razbudiše duše umorenih
Da ih svuda prate njine kletve.

Opjevaše li to Srbi Drobiličinu specijalnu spravu drobilicu?

Da, možda je kolega mislio na vjerojatnu paralelu povjesničara-Uklanjatelja: Hrvati su ubijali Srbe na svom teritoriju u Jasenovcu, a Srbi Hrvate na srpskom teritoriju u Vukovaru.
Međutim hrvatski 'istoričari' su doživjeli još jedan strašan udar. Postalo je očito zašto ne žele nikakva istraživanja tj. reviziju njihovih tvrdnji o Jasenovcu POGOTOVU KADA BI SE U TO UKLJUČILI I ISTINSKI STRUČNJACI IZ DRUGIH DRŽAVA. Sada kao rezultat rada projekta koji *u cijelosti ga financira Europska unija, a okuplja renomirane stručnjake* imamo:

POVJESNIČAR VLADIMIR GEIGER PROVJERIO
NA MREŽNIM STRANICAMA SPOMEN-PODRUČJA JASENOVAC – NETOČNE INFORMACIJE!

Projekt CroFacta bavi se provjerom točnosti informacija (fact-checking) u hrvatskom i širem medijskom prostoru, a provodi ga Leksikografski zavod Miroslav Krleža u suradnji s Hrvatskim institutom za povijest i Hrvatskim memorijalno-dokumentacijskim centrom Domovinskoga rata.
U sklopu projekta za provjeru točnosti informacija nazvanog ***CroFacta*** *upravo je objavljen prvi članak. Napisao ga je povjesničar* ***Vladimir Geiger*** *s* ***Hrvatskoga instituta za povijest****, koji je provjerio neke tvrdnje sa službenih mrežnih stranica Javne ustanove Spomen-područja te utvrdio da one –* ***nisu točne.*** *Riječ je o tvrdnjama prema kojima je na sastanku predstavnika* ***Njemačkoga Reicha*** *i* ***NDH*** *u njemačkome poslanstvu u Zagrebu* ***4. lipnja 1941****. zaključeno da se* ***„srpsko pitanje“*** *u NDH riješi „masovnim iseljavanjem Srba u* ***Srbiju****, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore“. Nadalje se tvrdi da su na tome sastanku nacisti vlastima NDH* ***odobrili*** *„već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH“, a i da su se vlasti „na vlastiti zahtjev“ priključile planu preseljenja „obvezavši se deportirati u Srbiju* ***30.000*** *više Srba nego što će prihvatiti Slovenaca iz Trećeg Reicha“.*
No, historiografski radovi i izvorno arhivsko gradivo pokazuju da su te tvrdnje ***neutemeljene****. O spomenutom sastanku, objašnjava Geiger, pisali su brojni hrvatski, slovenski, bosanskohercegovački i srpski povjesničari, ali ni jedan od njih u svojim historiografskim radovima ne spominje da je na njemu zaključeno ili pak razmatrano „da se srpsko pitanje riješi* ***masovnim iseljavanjem Srba*** *u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore“. Uz to, u njihovim se radovima uopće ne spominje da su nacisti vlastima NDH odobrili „već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskoga pitanja u NDH“.*
(...)
*Projekt CroFacta bavi se provjerom točnosti informacija (fact-checking) u hrvatskom i širem medijskom prostoru, a provodi ga****Leksikografski zavod Miroslav Krleža*** *u suradnji s Hrvatskim institutom za povijest i Hrvatskim memorijalno-dokumentacijskim centrom Domovinskoga rata. Pokrenut je 1. rujna 2023., u cijelosti ga financira Europska unija, a okuplja renomirane stručnjake s humanističkoga i društvenoga područja koji će se, kako je navedeno, „ponajprije baviti prijepornim povijesnim, kulturnim i društvenim temama 19. i 20. stoljeća koje snažno polariziraju hrvatsko društvo, pa su stoga i od osobitoga javnog interesa“. Voditeljica projekta je* ***Ankica Šunjić Matković,*** *pomoćnica glavnog urednika LZ Miroslav Krleža, a koordinatori su dr. sc.* ***Josip Mihaljević****, pomoćnik ravnatelja Hrvatskog instituta za povijest, i dr. sc.* ***Julija Barunčić Pletikosić****, voditeljica odjela Hrvatskoga memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskoga rata.*
Na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac – netočne informacije! - Večernji.hr (vecernji.hr);

Istinski istraživači povijesti u RH tzv. revizionisti napisali su na stotine članaka o lažima koje održava JUSP Jasenovac, i ništa. Sada prvi međunarodni projekt i prve potvrđene laži o Jasenovca doveli su do ostavke ravnatelja:
Zapravo bi bilo normalno da čovjek podnese ostavku da su ga uhvatili u laži koje su u korist njegovog naroda. Ali on je uhvaćen u laži koja je u korist onih koji su to koristili u fašističkoj agresiji na Hrvatsku:

NA STANICAMA JASENOVCA OBJAVLJENE NETOČNE INFORMACIJE: RAVNATELJ PODNIO OSTAVKU

-

21. svibnja 2024.

Ravnatelj Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac Ivo Pejaković podnio je ostavku. Dogodilo se to dan nakon što je mrežna platforma CroFacta, koja se bavi provjerom točnosti informacija, objavila članak povjesničara Vladimira Geigera u kojem se navodi kako su **neke informacije na mrežnim stanicama JUSP-a Jasenovac netočne**.
"Ovim putem bih istaknuo da je prema Statutu Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac ravnatelj odgovorna osoba koja odgovara za rad ustanove, a samim time i za tekstove koji se nalaze na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac. U tom kontekstu, a s obzirom na tekstove koji su objavljeni na platformi CroFacta te u Večernjem listu, a koji **ukazuje na neke neprecizne formulacije koje se nalaze na internetskoj stranici Spomen-područja Jasenovac**, jutros sam podnio ostavku na mjesto ravnatelja Spomen-područja Jasenovac", odgovorio je Pejaković na upit Večernjeg lista o tome tko je autor tih informacija te hoće li ih maknuti s mrežnih stranica JUSP-a Jasenovac.
>Banić i Koić: Između laži i otkrivanja istine
"O tome sam obavijestio nadležno **Ministarstvo kulture i medija te Upravno vijeće i Savjet Spomen-područja Jasenovac**. O daljnjim koracima i izmjenama u tekstovima koji se nalaze na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac odlučit će osoba koja će u sljedećem razdoblju biti imenovana na funkciju ravnatelja Spomen-područja Jasenovac", izjavio je Pejaković.

Što se točno dogodilo?
Kako je u ponedjeljak objavio Večernji list, riječ je o netočnim informacijama **o sadržaju sastanka predstavnika Trećeg Reicha i NDH u lipnju 1941**. Naime, na stranicama JUSP-a Jasenovac objavljeno je kako je na tome sastanku predstavnika Njemačkoga Reicha i NDH u njemačkome poslanstvu u Zagrebu 4. lipnja 1941. zaključeno da se **„srpsko pitanje" u NDH riješi „masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore"**. Nadalje se tvrdi da su na tome sastanku nacisti vlastima NDH odobrili „već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH", a i da su se vlasti NDH „na vlastiti zahtjev" priključile planu preseljenja „obvezavši se deportirati u Srbiju 30.000 više Srba nego što će prihvatiti Slovenaca iz Trećeg Reicha".

>Banić i Koić: Jasenovac, povijesni revizionizam židovskog istraživačkog centra

No historiografski radovi i izvorno arhivsko gradivo pokazuju da su te tvrdnje neutemeljene. O spomenutom sastanku pisali su brojni hrvatski, slovenski, bosanskohercegovački i srpski povjesničari, ali ni jedan od njih u svojim historiografskim radovima ne spominje da je na njemu zaključeno ili pak razmatrano „da se srpsko pitanje riješi masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore“. Uz to, u njihovim se radovima uopće ne spominje da su nacisti vlastima NDH odobrili „već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskoga pitanja u NDH“.
https://narod.hr/hrvatska/na-stanicama-jasenovca-objavljene-netocne-informacije-ravnatelj-podnio-ostavku

Napomenut ću da su se s na natječaj na koji je prije nekoliko godina ponovno izabran ovakav ravnatelj javila i dva istinska eksperta za to područje. Kao izraz podrške napisao sam i kn jige o njima:
J. Pečarić, *Igor Vukić*, Zagreb, 2021. str. 404.
J. Pečarić, *Prof. dr. sc. Josip Jurčević*, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf
Onima koji su birali više je odgovarao ravnatelj koji će stavljati lažne podatke koji idu na štetu hrvatskog Naroda, zar ne?
Zato je zanimljiv naslov teksta koji je s portala direktno.hr prenio portal dragovoljac.com.:

JEDAN PODNIO OSTAVKU, HRPA LAŽOVA OSTAJE

https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39542-jedan-podnio-ostavku-hrpa-lazova-ostaje
U borbi za istinu o Jasenovcu značajnu ulogu je odigrao prof. dr. sc. Matko Marušić. Pogledajte njegov komentar:
https://kamenjar.com/vrijeme-je-da-se-objavi-istina-o-jasenovackom-logoru/
Ali vratimo se dr. Geigeru.
Iako sam naglasio da brojke o radovima su samo jedan od pokazatelja ali ipak pokazatelj pa trebam naglasiti da dr. sc. Vladimir Geiger nije u grupi s povjesničarem – Uklanjateljem. Ima 8 radova i h-indeks mu je 2.
Je li razlog zašto njega nisu predložili za akademika činjenica da se mnogi znanstveni revizionisti pozivaju na njegove radove kada pišu svoje članke.
Zato je zanimljivo pogledati tekstove u mojim knjigama u kojima spominjem dr. Geigera. Dapače ima tamo i cijelih članaka. Kako on zna biti i duhovit kada sam govorio o Drobilici prije 12 godina na tadašnjoj Izbornoj skupštini nisam izdržao već sam izrekao i jednu njegovu duhovitu rečenicu. Poslije skupštine veliki hrvatski književnik Slobodan Novak mi je rekao da nisam trebao to reći, tj. da takve stvari prepustim njima.
Josip Pečarić

TKO ĆE ODGOVARATI ZBOG PROTUHRVATSKIH LAŽI JUSP JASENOVCA? DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

ŽARKO IVKOVIĆ

JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ ŽRTAVA AUSCHWITZA ?

Ne stišavaju se reakcije na ostavku ravnatelja Spomen-područja Jasenovac Ive Pejakovića, koju je izazvala objava članka povjesničara Vladimira Geigera u sklopu projekta CroFacta. Pejaković je odstupio nakon Geigerova upozorenja da su na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac objavljene netočne tvrdnje o sastanku predstavnika Trećeg Reicha i NDH održanom u Zagrebu 4. lipnja 1941., među kojima je i zlokobna sintagma "konačno rješenje srpskog pitanja" koja sugerira zločin genocida.

Ne pada mi na pamet ulaziti u rasprave o tome je li NDH nad Srbima počinila masovne zločine ili genocid, jer oboje je jednako jezivo i oboje pokazuje zločinački karakter NDH (a i pravne formulacije posao su pravnika i sudova), no iskreno me začudilo kako je moguće da netko na stranicama jedne državne ustanove objavi tvrdnju koja muti ionako zamućenu vodu i koja može koristiti samo politikantima i manipulatorima. Naime, povijest nas uči da su nacisti "konačno rješenje židovskog pitanja" dogovorili na konferenciji u Wanseeu 20. siječnja 1942., dakle šest mjeseci nakon spomenutog sastanka u Zagrebu, pa ispada da JUSP Jasenovac revidira svjetsku povijest!? Stoga me začudio komentar sveučilišnog profesora Hrvoja Klasića, objavljen na stranicama dnevnika 24sata, u kojemu on ne problematizira objavu dezinformacija, nego upire prstom u onoga tko je dezinformacije otkrio. U Geigera, iako ga izrijekom ne spominje. Evo citata:

"Ukazivanjem na nejasnoće u pravnim formulacijama (genocida), prenaglašavanjem važnosti faktografskih pogrešaka za razumijevanje karaktera zločina, te inzistiranjem na točnim brojkama žrtava kao uvjetu za kvalifikaciju zločinačkog čina pojedini hrvatski povjesničari i političari nastoje relativizirati pa i negirati zločinački i genocidni karakter režima kojeg je ustaški pokret uspostavio u NDH. Zašto? Zato što smatraju da ustaški cilj - etnički homogena i čista Hrvatska - ustvari nije bio loš, ali su se pri ostvarenju tog cilja ustaše (ponekad) služile 'problematičnim' sredstvima."

Istina, ima u Hrvatskoj onih koji relativiziraju zločine NDH, doduše u debeloj su manjini i na marginama historiografije i politike, no iz Klasićeve tvrdnje proizlazi da su među njima i oni koji ispravljaju dezinformacije. Znači li to da je i Geiger, jedan od istaknutih znanstvenika Hrvatskog instituta za povijest, "relativizator" i negator? Otkud profesoru Klasiću zaključak da "pojedini profesori i političari" smatraju da "ustaški cilj... ustvari nije bio loš"? Bilo bi dobro da je to potkrijepio citatom, inače bismo mogli pomisliti da može čitati misli. Nadalje, jesu li negatori i revizionisti svi povjesničari koji se protive preuveličavanju broja žrtava Jasenovca? Je li, po toj logici, negator i poljski povjesničar Franciszek Piper zato što je istraživanjima utvrdio da su nacisti u Auschwitzu pobili 1,1 milijun, a ne četiri milijuna ljudi kako se jedno vrijeme tvrdilo? Iako je broj pobijenih Židova i ostalih bitno smanjen, taj logor smrti i dalje se smatra najvećim stratištem u povijesti čovječanstva, a Holokaust nitko normalan ne dovodi u pitanje. I nikome ne pada na pamet proglasiti Pipera revizionistom! Naprotiv, taj podatak uredno je preuzeo i Yad Vashem.

Hrvatskom obrazovnom sustavu i cijelom društvu treba povijesna istina, kakva god bila, a nju mogu donijeti samo relevantni znanstvenici. To bi trebali shvatiti osobito oni koji na svakom koraku vide ustaše, negatore, revizioniste... Republika Hrvatska nije NDH niti će to ikad biti. ■

Večernji list, komentar NI CRNO NI BIJELO, ponedjeljak, 3. lipnja 2024., str. 8

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI

Povjesničar Davor Marijan je svojim tekstom o priglupim napadima na tzv. revizioniste pokazao kako je jadna pozicija onih koji kroz cijelo vrijeme zastupaju 'teoriju' kako povijest nije znanost jer ono što je Partija odredila da je apsolutna istina to se ne smije revidirati:

Davor Marijan: Pojam revizionizam bio je u sferi marksizma, u Hrvatsku ga je uveo Slavko Goldstein

Koliko smo puta na malim ekranima ili na sučeljavanjima povjesničara, političara i javnih osoba čuli optužbe za „revizionizam“, kada se raspravljalo o temama iz nedavne hrvatske povijesti? Što je točno revizionizam? Nevezano za povijesnu znanost, nešto revidirati znači preispitati, ponovno staviti na test i dodatno provjeriti. U tom postupku moguće je i dobiti potpuno nova saznanja, suprotna od onih koja su prije toga bila smatrana istinom. U hrvatskoj historiografiji pojam revizionizam uglavnom sa sobom nosi negativne konotacije, odnosno riječ je o etiketi kojom se diskvalificiraju nečija nova otkrića, pa i sam povjesničar kao znanstvenik, ako se usudi dirnuti u zadane povijesne dogme, najčešće između 1941. i 1990. godine.

Povjesničar Davor Marijan s Hrvatskog instituta za povijest, najpoznatiji po svojim istraživanjima Domovinskog rata i bogatoj znanstvenoj bibliografiji, napisao je pregledan rad o revizionizmu u kojemu je odlučio revidirati pojam revizionizma kako ga tumače naši povjesničari omiljeni u televizijskim studijima i redcima najutjecajnijih dnevnih novina i portala, te otkriti njegove korijene i specifičnosti u hrvatskoj historiografiji i javnom prostoru. Na Portalu hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa Hrčak možete pronaći njegov cjeloviti članak pod naslovom: „Suvremena hrvatska povijest i nevolje s revizionizmom“. U uvodu Marijan piše kako se pojam „povijesni revizionizam“ u Hrvatskoj pojavio tek početkom 21. stoljeća. Do tada je bio „isključivo u sferi marksizma, što je u slučaju Hrvatske (i Jugoslavije) bila stvarnost od 1945. do 1990. godine“. Marijan odmah na početku identificira „zaslužnu“ osobu za uvođenje tog pojma u lijevo krilo hrvatske historiografije i hrvatskog društva. Riječ je o Slavku Goldsteinu, osobi koja nije niti bila povijesne struke, napominje Marijan.
O Slavku Goldsteinu i njegovom prozivanju dr. Franje Tuđmana za povijesni revizionizam nakon 2000. godine Marijan piše: „Devedesetih godina promijenila se vlast u Hrvatskoj, zbio se rat koji kao izvanredno stanje nije bio pogodan za normalni život, pa ni historografska istraživanja. Historiografija nije zamrla, a nakon 2000. dio nje etiketiran je povijesnim revizionizmom, a prvi hrvatski predsjednik Franjo Tuđman prozivan najodgovornijim za njega. 'Otac' prozivanja za povijesni revizionizam bio je Tuđmanov politički protivnik Slavko Goldstein, osoba bez formalnog povijesnog obrazovanja, i njegov slučaj pokazuje kako dobro umreženi medijski interesi mogu od besmislice napraviti pitanje 'životne

važnosti', da ne kažemo nacionalnog interesa. Međutim, njegove su teze neprihvatljive u znanosti. Prozivanja za revizionizam u znanosti, pa tako i u historiografiji, apsurdna su jer, kako primjećuje M. Gross, 'svaki iskaz zastaruje i zahtijeva reviziju'. Što je znanost bez revizije? Jesu li znanstvenici koji rade reviziju revizori ili revizionisti – pitanje je za uzaludno gubljenje vremena."

Marijan zaključuje kako je pojam „povijesni revizionizam" blizak samo onom krugu ljudi koji ne vide nikakvu potrebu niti smisao dovođenja u pitanje slike Drugog svjetskog rata. Iznimka je jedino, navodi Marijan, brojka stradalih u Jasenovcu koja je smanjena sa 700 000 na 83 do 100 000. Međutim, i ta je brojka neutemeljena i nije nastala na povijesnim i drugim znanstvenim istraživanjima. Upornim ponavljanjem, piše Marijan, nova brojka ubijenih u Jasenovcu postala je prihvaćenom u dijelu društva. Optužbama za povijesni revizionizam nastoji se obeshrabriti povjesničare u njihovim istraživanjima i propitivanjima povijesti. Stoga je revizionizam „sfera dnevne politike, ali ne i znanosti", zaključuje Marijan. Na kraju dodaje i kako povjesničar koji nije revizionist nema što tražiti u znanosti. Najbolje bi mu bilo ući u politiku i novac poreznih obveznika koji se ulijeva u historiografiju prepustiti onima koji nisu lijeni „uroniti u arhive".

Tko su danas „sinovi" prozivanja za povijesni revizionizam u Hrvatskoj? Jedan od najvećih je i doslovni sin Slavka Goldsteina, profesor povijesti na Filozofskom fakultetu u Zagrebu, Ivo Goldstein. Zabrinut za „agresivni" povijesni revizionizam, Ivo se „prekvalificirao" iz medijevista i bizantologa u povjesničara 20. stoljeća. Međutim, na tom polju pokazao se amaterom kao što je bio i njegov pokojni otac. Ivo je pisao o Titu, Bleiburgu, Jasenovcu, partizanima i Tuđmanu grubo kršeći pravila povijesne struke i pokazujući iznimnu intelektualnu i profesionalnu lijenost u svojim knjigama, čija je svrha u prvom redu ionako bila braniti „tekovine antifašizma", partizanski pokret i „državnika", ne diktatora, Tita.

Uz Goldsteina, doduše ne tako glasno, javljaju se i ostali povjesničari koji su ideološki vezani za komunističko razdoblje i partizansku prošlost svojih predaka. Riječ je o poznatim povjesničarima koje često susrećemo na televiziji – Tvrtku Jakovini i Hrvoju Klasiću. Više vremena provode komentirajući tuđa istraživanja, no što sami pišu radove i „uranjanju u arhive". Tema koja se danas ne smije dirati je logor Jasenovac koji je i Marijan spominjao. Bilo kakva sumnja u službenu brojku ili karakter logora u lijevom krilu historiografije izaziva zgražanje i osude. S druge strane, kada se „lijevi" povjesničari uhvate svojih tumačenja i interpretacija povijesti, recimo Domovinskog rata, tada se brane slobodom misli, povijesnim pluralizmom, autonomijom znanosti i sličnim površnim izgovorima. Ne možemo ne primijetiti da se njihov povijesni revizionizam temelji uglavnom na „interpretacijama", a ne na izvorima i istraživanjima.

Aktualni slučaj povučenog udžbenika povijesti najbolje oslikava hrvatsku historiografsku scenu o čemu je i Marijan ponešto govorio u svom preglednom članku o revizionizmu u Hrvatskoj. Članak je nastao prije gotovo pet godina, no i danas je aktualan. Kritičari udžbenika nastupili su isključivo znanstveno i

argumentima su dokazali kako je udžbenik manipulativan, prožet faktografskim pogreškama i metodološki loš. Riječ je uglavnom o povjesničarima koji ne nalaze put do medija, nemaju emisije na Prisavlju niti javljanja uživo tijekom obljetnica iz nedavne hrvatske povijesti, između ostalog i zato što su u arhivima. Povjesničari koji su zauzeti imidžom u javnosti, nastupima u središnjim dnevnicima i aktivističkim angažmanima nemaju radove i ne mogu intelektualno konkurirati svojim kolegama koji propituju njihove narative. Jedino što imaju jest toljaga zvana povijesni revizionizam. Zato u ovom slučaju povučenog udžbenika imamo struku s jedne strane i aktiviste s druge strane koji se koriste lažnim narativima u medijima, te izbjegavaju protuargumentaciju iz ideoloških razloga. Vrijeme će pokazati hoće li ovaj slučaj povučenog udžbenika revidirati prozivače za povijesni revizionizam. Njihove slabe kompetencije, nepoznavanje elementarnih činjenica iz povijesti i izbjegavanje sučeljavanja sa strukom u opoziciji mogli bi javnosti otkriti kako neki „stručnjaci" nisu toliko stručnjaci, koliko su ideolozi, aktivisti i neostvareni političari.

https://www.popodnevnik.hr/blog/davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein/234

https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39139-davor-marijan-pojam-revizionizam-bio-je-u-sferi-marksizma-u-hrvatsku-ga-je-uveo-slavko-goldstein

Dva doktora računarstva su postali poznati u RH svojim računarskim raščlambama raznih popisa žrtava i dokazali da je zvanični popis žrtava u Jasenovcu obična laž. Oni su sjajni definirali pozicije revizionista – nazvali su ih ZNANSTVENIM REVIZIONISTIMA, a tzv. povjesničare koji nisu revizionisti POLITIČKIM AKTIVISTIMA u tekstu objavljen u 'Hrvatskom tjedniku' od 9. 6. 2024.: ZNANSTVENI REVIZIONIZAM PROTIV POLITIČKOG AKTIVIZMA.

Točku na i političkim aktivistima zadao je drugi povjesničar iz HIP-a dr. sc. Vladimir Geiger dokazavši kako na stranicama JUSP Jasenovac postoje zlonamjerne izmišljotine kojima je za cilj 'dokazivanje' genocidnosti hrvatskog naroda.

Naravno problem je u tome što ima jako puno tzv. znanstvenika koji su imali velike koristi u tome. Zato su oni zapravo pokazali kako su u pravu Banić i Koić tvrdeći da su oni samo mali i jadni politički aktivisti. Naime reagirali su slično onome kada je Ivo Drobilica pronašao svoju drobilicu u Jasenovcu. Naime puno puta sam pisao kako u velikosrpskoj politici najveću krivnju imaju oni koji pokažu da je njihova lažu – laž. Što je veća laž krivica je veća. Tako su političkim aktivistima krivi znanstveni revizionisti, a ponajviše je to danas Geiger jer je laž na koju je on ukazao toliko velika da je ravnatelj JUSP Jasenovac morao podnijeti

ostavku. U državama koje drže do sebe sigurno bi mnogo gore prošao, ali brojni sljedbenici tvrdnje da povijest nije znanost u dijelu laži koje odgovaraju velikosrpskoj politici prave od njega žrtvu. Zato su svi postali još veći predmet poruge. Izdvojio bih ovdje kolumnu Žarka Ivkovića

NI CRNO NI BIJELO iz Večernjeg lista, , 3. lipnja 2024., str. 8:

JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ ŽRTAVA AUSCHWITZA ?

(Tekst je dan u uvodnom dijelu)

U Prilozima dajem i tekst Zvonimira Hodaka:
LIPANJ 1941. I LIPANJ 2024.: TREBALO JE SEDAMDESET GODINA DA SE RASKRINKA JEDNA POVIJESNA LAŽ
https://direktno.hr/kolumne/lipanj1941-i-lipanj-2024-trebalo-je-sedamdeset-godina-da-se-raskrinkajedna-povijesna-laz-347159/

HRVATI BURNO REAGIRALI NA TVRDNJU ZVONIMIRA HODAKA: 'ISTINA JE U PRIČAMA STIPE MESIĆA'
https://direktno.hr/direkt/hrvati-burno-reagirali-na-tvrdnju-zvonimira-hodaka-istina-je-u-pricama-stipe-mesica-347262/

Teško je i političarima koji su do sada, iako članovi HDZ-a koju je osnovao povjesničar Franjo Tuđman koji je i sam stradao zbog istine o Jasenovcu, zastupali teze neškolovanog povjesničara amatera Slavka Goldsteina. Tako političarka iz te stranke koja na svojim rukama ima i krv mog dragog prijatelja generala Slobodana Praljka i dalje čvrsto ostaje na pozicijama laži. A to je nezgodno jer su u koaliciji stranke koja okuplja tuđmaniste. Zato u Prilozima dajem tekstove:

OBULJEN KORŽINEK O JASENOVCU: OČEKIVALI SMO DA ĆE POGREŠKE BITI RANIJE OTKLONJENE
https://narod.hr/hrvatska/obuljen-korzinek-o-jasenovcu-ocekivali-smo-da-ce-pogreske-biti-ranije-otklonjene
KUKAVICA UPOZORIO OBULJEN KORŽINEK: PLJUNULI STE NA RAD FRANJE TUĐMANA, PREISPITAJTE SVOJ MANDAT I RAD!”
Kukavica upozorio Obuljen Koržinek: Pljunuli ste na rad Franje Tuđmana, preispitajte svoj mandat i rad!” - Dalmacija News Zato kao zadnji prilog dajem i tekst dvojice doktora znanosti Koića i Banića:
KOIĆ I BANIĆ O OSTAVCI RAVNATELJA JASENOVCA: JEDAN MANJE, KAMO DALJE?
https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-o-ostavci-ravnatelja-jasenovca-jedan-manje-kamo-dalje

Josip Pečarić

OBULJEN KORŽINEK O JASENOVCU: OČEKIVALI SMO DA ĆE POGREŠKE BITI RANIJE OTKLONJENE

4. lipnja 2024.

Izvor: Fah Montaža: Narod.hr

Ministrica kulture i medija **Nina Obuljen Koržinek** izjavila je u ponedjeljak da ministarstvo podupire rad JUSP-a Jasenovac, a Upravno vijeće održat će u utorak sjednicu na kojoj će se **definirati koraci za otklanjanje uočenih faktografskih netočnosti u sadržaju mrežnih stranica.**
"U dogovoru s Upravnim vijećem JUSP-a Jasenovac, čiji dosadašnji rad ministarstvo cijeni i podupire, za sutra je sazvana sjednica Upravnog vijeća na kojoj će se definirati daljnji koraci za uredno funkcioniranje ustanove, ali i za otklanjanje uočenih faktografskih netočnosti u sadržaju mrežnih stranica te provesti sve zakonom propisane mjere za usklađivanje administrativnog okvira rada ustanove", rekla je Hini ministrica Obuljen Koržinek.

>**Banić i Koić za Narod.hr: Ravnatelj JUSP Jasenovac je došao s politikom i s njom i odlazi**

Ispraviti faktografske netočnosti s mrežnih stranica JUSP-a Jasenovac
Ravnatelj Spomen područja Jasenovac Ivo Pejaković krajem svibnja podnio je ostavku, nakon što je na mrežnim stranicama CroFacta objavljen članak

povjesničara Vladimira Geigera pod naslovom "Jesu li utemeljene tvrdnje na mrežnim stranicama Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac o sastanku predstavnika Njemačkoga Reicha i Nezavisne Države Hrvatske 4. lipnja 1941?". Geigerov članak opovrgava navode s mrežnih stranica JUSP-a Jasenovac da je na sastanku između Adolfa Hitlera i Ante Pavelića korišten pojam "konačno rješenje".
"Napominjemo da su faktografske netočnosti u sadržajima koji se iznose na mrežnim stranicama ustanove uočene i prije objave članka Vladimira Geigera te da je ravnatelj u ostavci o njima bio obaviješten. Složio se da je nužno ispraviti pojedine dijelove te smo očekivali da će pogreške biti već ranije otklonjene", navodi ministrica.

>**Documenta Pejakovića nazvala stručnim i hrabrim: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja**

Obuljen Koržinek ističe da je, zajedno s kolegama iz ministarstva, od prvog dana u izravnom kontaktu s ravnateljem u ostavci i drugim zaposlenicima JUSP-a Jasenovac, kako bi se osigurali uvjeti za nesmetani nastavak rada ustanove, do imenovanja v.d. ravnatelja i raspisivanja natječaja za novog ravnatelja, prenosi Tportal.
"Namjera nam je, u suradnji s Upravnim vijećem te ključnim institucijama, znanstvenicima i stručnjacima s relevantnom bio-bibliografijom koji se bave povijesnim istraživanjem razdoblja Drugoga svjetskog rata, pokrenuti temeljite historiografske analize i recenzije svih sadržaja na mrežnim stranicama ustanove, kako bi informacije koje se predstavljaju javnosti bile točne, vjerodostojne i temeljene na relevantnim primarnim izvorima i arhivskom gradivu", kazala je.
Pritom je naglasila da treba razlikovati pojmove "revizija" i "revizionizam" jer se radi o dijametralno suprotnim pojmovima.

Protiv svakog pokušaja povijesnog revizionizma

"Na znanstvenicima je da recenziraju mrežne stranice JUSP-a Jasenovac što nikako ne uključuje promjenu narativa o logoru Jasenovac, niti redizajniranje povijesti, kako bi neki pojedinci htjeli iskrivljeno prikazati. Tko god novonastalu situaciju nastoji iskoristiti za stjecanje nezasluženih političkih koristi i poticanje podjela, ustanovi ne želi dobro, a njezinom komemorativnom i edukativnom djelovanju nanosi nepopravljivu štetu", poručila je.
Ministarstvo kulture i ubuduće će se oštro suprotstavljati svakom pokušaju povijesnog revizionizma u odnosu na zločine koje su počinili NDH i ustaški režim, ističe Obuljen Koržinek, bilo da se radi o radikalnom preuveličavanju ili umanjivanju procijenjenog broja žrtava logora Jasenovac.

"Naglasak stavljamo na financiranje muzejske djelatnosti ustanove i ono što je najvažnije, na organizaciju posjeta škola Spomen području Jasenovac, kako bismo njegovali kulturu sjećanja i prenosili mladim generacijama znanja o Holokaustu nad Židovima, Samudaripenu i stradavanju Roma te masovnim zločinima nad Srbima, ali i pripadnicima hrvatskog i drugih naroda koji su se suprotstavljali ustaškom režimu", rekla je.
Također je najavila realizaciju stalnog postava Hrvatskog povijesnog muzeja, u bivšoj zgradi Državnog hidrometeorološkog zavoda, koji će prezentacijom obuhvatiti sva razdoblja hrvatske novije povijesti.

>**Policija upala u Ministarstvo kulture, HAZU i HŽ**

https://narod.hr/hrvatska/obuljen-korzinek-o-jasenovcu-ocekivali-smo-da-ce-pogreske-biti-ranije-otklonjene

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 2.

U prvom dijelu ovog teksta dao sam cijelu kolumnu Žarka Ivkovića NI CRNO NI BIJELO iz Večernjeg lista, , 3. lipnja 2024., str. 8:

JE LI REVIZIONIST I POLJSKI POVJESNIČAR KOJI JE ISPRAVIO BROJ ŽRTAVA AUSCHWITZA?

https://bezcenzure.hr/vlad/znanstveni-revizionisti-i-politicki-aktivisti/

Zašto?

Pa Ivković počinje svoj tekst navodeći izuzetno važan DOKAZ da su politički aktivisti zlonamjerni i koriste laži da bi 'dokazali' genocidnost hrvatskog naroda:

Ne stišavaju se reakcije na ostavku ravnatelja Spomen-područja Jasenovac Ive Pejakovića, koju je izazvala objava članka povjesničara Vladimira Geigera u sklopu projekta CroFacta. Pejaković je odstupio nakon Geigerova upozorenja da su na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac objavljene netočne tvrdnje o sastanku predstavnika Trećeg Reicha i NDH održanom u Zagrebu 4. lipnja 1941., među kojima je i zlokobna sintagma "konačno rješenje srpskog pitanja" koja sugerira zločin genocida.(...)

Naime, povijest nas uči da su nacisti "konačno rješenje židovskog pitanja" dogovorili na konferenciji u Wanseeu 20. siječnja 1942., dakle šest mjeseci nakon spomenutog sastanka u Zagrebu, pa ispada da JUSP Jasenovac revidira svjetsku povijest!?

Svi dokazi koje su objavljivali znanstveni revizionisti zahtijevaju dodatna istraživanja jer se odnose na ogromne laži političkih aktivista i JUSP-Jasenovca u popisu žrtava, ali ovaj Geigerov je konačna istina koju nitko ne može oboriti.

Međutim to nije prvi takav slučaj tj. već sam pisao o sličnom pokušaju revidiranja svjetske povijesti.Vjerovali ili ne – mislim na Predsjednika RH, ali iz vremena kada je bio Predsjednik Vlade RH. Naime u mojoj knjizi HRVATSKI GENOCID: NAPRAVILI ZEČEVE OD SRBA, ZAGREB, 2014. postoji niz tekstova s istim podrugljivim nazivom:

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (I.) ...**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

PRILOG:

NIKOME NIJE BITNA ISTINA, NEGO INTERESI MOĆNIKA .....**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (II.) ..**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (III.): PISMO IZRAELSKOG VELEPOSLANIKA**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (IV.): A MINISTAR JOVANOVIĆ?**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

MILANOVIĆA ILI GOLDSTEINA ZA AKADEMIKA? (V.).....157

PRILOG: NITKO NAM NE ĆE POMOĆI!**Pogreška! Knjižna oznaka nije definirana.**

U prvom tekstu samo najavljujem zašto Milanović treba biti akademik:

To je najbolje uočio predsjednik Vlade Milanović, pa bez obzira što je njegov savjetnik za ta pitanja slavni hrvatski povjesničar Slavko Goldstein, moramo istaknuti samog Milanovića kao kandidata za našeg novog akademika. Poslije njegovog sjajnog govora u Saboru o holokaustu i sjajnoj spoznaji o tome kako su ustaše, tj. Hrvati prvi u povijesti Europe započeli masovne egzekucije nema nikakve dvojbe o tome da ga se treba promovirati u hrvatskog akademika.

O tome će više biti rečeno u nastavku ovog teksta. Takvo otkriće to doista zaslužuje, zar ne?

Mnogo više je dano u 2., 3. i 5. nastavku pa ih dajem u Prilozima.

Josip Pečarić

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 3.

U Prilogu dajem tekst Ivana Bekavca

RASPLITANJE JASENOVAČKOG KONOPA

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/bekavac-ivan/43790-i-bekavac-trganje-korijena-velike-lazi-jasenovac.html

Iako se u tekstu govori o prof. dr. sc. Tvrtku Jakovini dakle jednom od poznatijih 'istoričara' u RH, a zapravo jednom od najobičnijih političkih aktivista, ne treba zaboraviti tko je do jučer bio glava politike sprovođenja srpskih laži u RH:

ZABRINUT JE

PUPOVAC PODRŽAO RAVNATELJA JASENOVCA I OPTUŽIO HRVATSKU VLAST: OVO SE NEĆE SVIDJETI PLENKOVIĆU

Srpsko narodno vijeće podržalo je srijedu dosadašnji rad JUSP-a "Jasenovac" i ravnatelja u ostavci Ivu Pejakovića, osudivši one koji traže uskraćivanje podrške radu JUSP-a, smatrajući da je to poricanje zločina genocida i povrede prava pripadnika naroda žrtava na sjećanje.

05.06.2024.

https://direktno.hr/domovina/pupovac-podrzao-ravnatelja-jasenovca-i-optuzio-hrvatsku-vlast-ovo-se-nece-svidjeti-plenkovicu-347390/

Miki Bratanić upozorava na slično ponašanje židovske zajednice Jugoslavije iz Beograda:

BRATANIĆ O DOKUMENTU IZ 1946. KOJI NANOVO RAZOTKRIVA PROBLEMATIČNE BROJKE OKO JASENOVCA

https://narod.hr/hrvatska/bratanic-o-dokumentu-iz-1946-koji-nanovo-razotkriva-problematicne-brojke-oko-jasenovca

Zapravo se radujem činjenici da će DP dati državnog tajnika i u Mistarstvu vanjskih poslova, koji će biti izvrsna potpora ministru Gordanu Grlić Radmanu i u pitanjima oko Jasenovca. Grlić Radman je bio jedini dužnosnik u Vladi koji je odgovorio na svojevremenu obavijest koju smo prof. Marušić i ja pisali oko znanstvenog rada u kojem je dana metoda kojom je dokazana manipulacija službene brojke žrtava Jasenovca.

Dapaće Predsjedni RH Milanović žestoko je napao Grlić Radmana kada se usprotivio imenovanju Iva Drobilice za veleposlanika u Grčkoj, a svi znamo da je dobio novo ime zbog smiješnog i priglupog 'otkrića' o Jasenovcu:

J. Pečarić, *Milanović hvali Grlić-Radmana*, dragovoljac.com, 2023:

https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf

Ministar je imao udio i u knjizi:

J. Pečarić, *Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici*, dragovoljac.com, 2023:

https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf

Ona je u povodu emisije JUTRO NA PRVOJ (Prva Srpska TV) u kojoj su sudjelovali ministar Vlade republike Srbije Đorđe Miličevićem, predsjednik

Srpske lige Aleksandar Đurđev i ravnatelj srpskog Instituta za modernu povijest i član upravnog vijeća RTS-a dr. sc. Predrag Marković.
Zapravo im je povod bio strah da se Vlast u RH okrenula istini o Jasenovcu i dala sredstva za moju knjigu:
J. Pečarić, *Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac*, Zagreb, 2023., str. 472.
Internet izdanje:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf
Ja sam im se narugao tvrdeći da su obilježili 25 godina od izdanja moje prve knjige o Jasenovcu, a bilo ih je više:

1. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima*, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998.
2. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu I. / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Drugo izdanje* Element, Zagreb, 2000.
3. J. Pečarić, *Srpski mit o Jasenovcu II /: O Bulajićevoj ideologijigenocida hrvatskih autora*, Element, Zagreb, 2000.
4. J. Pečarić, *Serbian myth about Jasenovac*, Stih, Zagreb, 2001.
5. J. Pečarić, S. Razum, *Razotkrivena Jasenovačka laž*, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.
6. J. Pečarić, S. Razum, *Jasenovac – A lie uncovered,* Lulu.com, 2021. pp. 506.

J. Pečarić, *O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić*, Portal dragovoljac.com, 2021.:

7. http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

Zapravo, malo tko u RH uopće i zna za te moje knjige. Zato me raduje što je u svom tekstu Bekavac spomenuo Philipa J. Cohena.
Zašto?
Moja prva knjiga o Jasenovcu je bila odgovor na knjigu dr. Milana Bulajića „Tuđmanov Jasenovački mit. Tada je i organizirano moje sučeljavanje na radiju Slobodna Europa na kome je Bulajić doživio debakl, pa je odgovotio knjigom: Dr. Milan Bulajić, "Jasenovac - Ustaški logori smrti ● Srpski mit? ● - Hrvatski ustaški logori - Genocid nad Srbima, Jevrejima i Ciganima", Muzej žrtava genocida, Beograd, 1999.
U knjizi je tvrdio da su ta **moja knjiga i knjiga Philipa Cohena „Srpski tajni rat" dvije najantisrpskije knjige u povijesti**. U knjizi je pisao i o **ideologiji genocida Cohen-Pečarić.**
Zato u Srbiji znaju čak i za mene pa je i nedavno
Jutarnjem Programu TV Happy dr Nebojša Kuzmanović - Direktor Arhiva Vojvodine koji je o Stjepan Lozi, Stjepanu Razumu i o meni.

Knjiga Stjepana Loze „ Ideologija i propaganda velikosrpskog genocida nad Hrvatima: projekt „Homogena Srbija" 1941.", uskoro i peto izdanje, prevedena je i na engleski).

U „Hrvatskom tjedniku“ od 29. 5. 2024. nas podsjećaju kak nitko nije opovrgnuo ni jedan argument iz knjige Stjepana Loze. Pokušao je samo Hrvoje Klasić, *ali de nije baš dobro proveo jer je u polemici Lozo pomeo pod s tim jugoslavenskim istoričarem,* zapravom običnik političkim aktivistom.
Zapravo moramo biti zahvalni tim političkim aktivistima jer zastupati srpske laži u RH na tako glupavi način kojim to čine samo pokazuju koliko je veliki bio Franjo Tuđman koji je i zatvorom platio to što je prepoznao da se istinom o Jasenovcu bori i za neovisnu hrvatsku državu. Zato je i istoričarima iz Srbije i 'istoričarima' iz RH važno napadati Tuđmana.
Nedavno je u HAZU spriječen još jedan takav da postane akademik, kao što je prije 12 godina zaustavljen Ivo Drobilica. Ovaj sadašnji je kao novoizabrani ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest u Slavonskom Brodu uklonio bistu Utemeljitelja RH Franje Tuđmana i to baš u vrijeme kada su nove vlasti pokušale da Ivo Drobilica postane akademik.
Zato u Prilozima dajem i najnoviju kolumnu dr. sc. Damira Pešorde u kojoj se spominje i taj propali pokušaj osvajanja HAZU i pretvaranje iste u SAZU. Kolumnu s kojom ću završiti svoju knjigu:

HAZU I TUĐMANOVA BISTA /
NAPADAJU TUĐMANA – DA UMREŠ OD SMIJEHA, 2.

Josip Pečarić

PRILOG

I. BEKAVAC: TRGANJE KORIJENA VELIKE LAŽI (JASENOVAC)

07. lipnja 2024.

RASPLITANJE JASENOVAČKOG KONOPA

Odjek jednoga znanstvenog odgovora na segment 'misterija' Jasenovca, razumijemo znakom rasplitanja konopa koji su osamdesetak godina omotavani oko hrvatskoga vrata. U drugoj polovini svibnja 2024. objavljena je vijest o povlačenju dosadašnjega ravnatelja Javne ustanove Spomen-područja Jasenovac s te dužnosti, zbog objave rezultata istraživanja o sadržaju mrežnih stranica JUSP-a, na koje je upozorio dr. V. Geiger. Znanstveni uvidi u razmatranju nekih važnih dijelova povijesne građe u našoj zemlji, koji idu do samih korijena Velike laži, pokazuju i njezinu strukturu i njezine nakane. Ta laž je iznjedrila govor o milijunima, stotinama tisuća ili desetina tisuća umorenih u logoru Jasenovac tijekom Drugoga svjetskog rata. Sva ta građa na poseban način osvjetljuje i srpsko protivljenje usvajanju rezolucije o genocidu na jednom drugom mjestu i u 'drukčijem' vremenu, u Srebrenici (BiH) 1995.

Pod konac svibnja 2024. usvojena je Rezolucija Opće skupštine UN-a kojom se traži proglašenje 11. srpnja Međunarodnim danom sjećanja na genocid u Srebrenici. U javnost su tako, skoro istodobno dolazile važne vijesti o Srebrenici i o logoru u Jasenovcu. Naoko, to su nepovezane vijesti, ali jedan njihov dio dodiruje isto pitanje - broj žrtava. U vezi s Jasenovcem, nakon mnogih pitanja bez odgovora, otvoreno je i ono fundamentalno: zašto se na mrežnim stranicama

JUSP-a objavljuju krivotvorene informacije o razlozima osnutka tamošnjega logora u Drugom svjetskom ratu? Informacije o zlodjelima u Srebrenici temelje se i na sudski utvrđenim činjenicama. Još uvijek ne znamo na čemu se temelje 'informacije' o umorenim zatočenicima u Jasenovcu. Dakle, za srpsku stranu, sporna je i neprihvatljiva Deklaracija o dokazanim zlodjelima, a prihvatljive su im optužbe i 'nesporna zlodjela' za koja nema relevantnih dokaza u logoru Jasenovac.

Hrvati i genocidnost

Dok dio hrvatske javnosti s odobravanjem gleda na znanstvena istraživanja logora u Jasenovca i važne spoznaje do kojih se došlo, što je uvjetovalo nemir među ljudima na čelu ustanove koja skrbi o Spomen-području Jasenovac, dotle projugoslavenska i prokomunistička struja među povjesničarima u Hrvatskoj, sve to pokušava minorizirati i prikazati u drugom svjetlu, kako bi se zadržao četničko-komunistički prikaz logora u Jasenovcu. Čak odbacuju i razloge koje je naveo dosadašnji prvi čovjek te ustanove u svojoj ostavci. Kažu da nije stvar u lažima na mrežnim stranicama JUSP-a, nego je ostavka posljedicom 'općega stanja u društvu'.

Doista, moglo bi i biti tako: pozitivno je 'opće stanje' i opće raspoloženje u Hrvatskoj, usmjereno prema znanstvenim uvidima, istraživanjima i dokazima o stvarnim prilikama u logoru Jasenovac za vrijeme Drugoga svjetskog rata, umjesto nametnutih, dokazano iskrivljenih i neistinitih prikaza velikosrpske i komunističke propagande. O otporu takvu pristupu i uporabi logora Jasenovac u protuhrvatske svrhe, proglašavanje Hrvata genocidnim narodom i mnogim drugim neistinama, godinama oblikovanim u laboratorijima osvajačke velikosrpske politike, dade se više saznati iz odnosa srpske državne politike prema najnovijim odlukama Opće skupštine UN-a.

Tek kad se vidi kako se Srbija odnosila prema Rezoluciji o Srebrenici postaje razumljivije zašto se i kako slagao mit o izmišljenih milijun, ili nekoliko stotina tisuća žrtava u Jasenovcu. Kad Hrvate proglase 'genocidnim' narodom, onda postaje 'razgovjetnije' zašto je Vukovar izgledao onako kako je izgledao 1991. Samo što ni Vukovar, ni Škabrnja, ni Dubrovnik, ni Zagreb, nisu bili dovoljni za ono što su osvajači htjeli.

Znanstvena istraživanja i dokazi

Srbija se žestoko protivila usvajanju rezolucije o Srebrenici, vodila veliku diplomatsku ofenzivu i - nije uspjela. 'Ofenziva' za proglašenje Jasenovca mjestom 'genocida' bila je dugotrajna i u 'onom vremenu' - uspješna. Ona je bila i osveta, kazna za 'djelo' odbacivanja Jugoslavije. Htjeli su pokazati da onaj tko ubije 'milion i više od miliona' ljudi u jednom logoru, taj zaslužuje, ono što su Hrvati doživjeli od 1945. do 1995.

Vraćamo se prinosima povjesničara dr. Vladimira Geigera razobličavanju laži o logoru Jasenovac. Najprije naglašavamo kako pitanje znanstvenoga provjeravanja svih dokaza, i tužitelja i obrane, uzimamo ključnim u potrazi za istinom. S jedne je strane optuživanje Hrvatske za Jasenovac na temelju nepouzdane građe, a s druge protivljenje te iste politike usvajanju deklaracije o dokumentiranom ratnom zločinu velikih razmjera, u kojoj se Srbija niti ne spominje, iako su njezini ljudi u Srebrenici 1995. bili izravni akteri u počinjenju zločina. U vrijeme rasprava o spomenutoj rezoluciji o Srebrenici, u javnosti su se, dakle, pojavile i dvije važne, međusobno povezane vijesti o Jasenovcu. Jedna govori o istraživanjima i zaključcima povjesničara dr. Vladimira Geigera, a druga o ostavci čelnoga čovjeka Spomen- područja Jasenovac, koja je posljedicom spomenutoga znanstvenog istraživanja.

Otkud sintagma 'konačno rješenje'?

Dr. V. Geiger dokazuje da su neutemeljene tvrdnje objavljene na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac o sadržaju sastanka predstavnika Njemačkoga Reicha i Nezavisne Države Hrvatske (NDH) koji se održao u Poslanstvu Njemačkoga Reicha u Zagrebu 4. lipnja 1941. Na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac objavljeno je kako je na tom sastanku zaključeno "da se srpsko pitanje riješi masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore". Izneseno je i to da su nacisti "vlastima NDH odobrili već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH, na način prisilnog preseljenja Srba u Srbiju, masovnog ubijanja na terenu i deportiranja u koncentracijske logore". Tvrde da su se vlasti NDH "na vlastiti zahtjev" priključile planu preseljavanja, "obvezavši se deportirati u Srbiju 30.000 više Srba nego što će prihvatiti Slovenaca iz Trećeg Reicha".

Dr. V. Geiger iznosi da su o spomenutom sastanku, pisali hrvatski, slovenski, bosanskohercegovački i srpski povjesničari, ali ni jedan od njih u svojim historiografskim radovima ne spominje da je na njemu zaključeno ili pak razmatrano "da se srpsko pitanje riješi masovnim iseljavanjem Srba u Srbiju, masovnim ubijanjima na terenu i deportiranjem u koncentracijske logore". U tim se radovima uopće ne spominje da su nacisti vlastima NDH odobrili "već ranije poduzete mjere za konačno rješenje srpskoga pitanja u NDH." Zaključuje da historiografski radovi i izvorno arhivsko gradivo pokazuju da su tvrdnje iznesene na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac potpuno neutemeljene.

Što hoće CroFacta?

Sve navedeno, piše dr. V. Geiger, potvrđuju i izvorni zapisnik sa sastanka i njegovi ovjereni prijevodi koji se čuvaju u Hrvatskom državnom arhivu u Zagrebu. Također, poslanik Kasche istu je večer o sastanku opširno brzojavom izvijestio Ministarstvo vanjskih poslova Njemačkoga Reicha u Berlinu, navodeći tko je bio nazočan, o čemu se razgovaralo i što je zaključeno o preseljavanju Slovenaca u NDH i Srba iz NDH u Srbiju. Spornih tvrdnji, objavljenih na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac, nema ni u tomu brzojavu. Konačno, ne spominje ih ni presuda Vrhovnoga suda Narodne Republike Hrvatske u Zagrebu od 7. lipnja 1947. ("u krivičnom predmetu protiv opt. Kvaternik Slavka i družine").

Uza sve spomenute netočnosti o odnosu prema Srbima u NDH, uporaba pojma 'konačno rješenje' posebno je uznemirujuća jer takav pojam na sastanku nije niti spomenut, a kamoli da su nacisti vlastima NDH odobrili već prije poduzete mjere (masovno ubijanje, deportiranje u koncentracijske logore) "za konačno rješenje srpskog pitanja u NDH", odnosno da je "dogovoreno konačno rješenje srpskog pitanja u NDH", čime se upućuje na nacističko "konačno rješenje židovskog pitanja". (Dr. V. Geiger, CroFacta, 19. 5. 2024.).

(Na Geigerovo se istraživanje kritički osvrnuo jedan Mesićev savjetnik, ali on ne spominje 'konačno rješenje', niti išta ispravlja, nego samo izražava užasnutost što konačno postoji i CroFacta. "CroFacta se, naime, nije mogla (znala, htjela?) zaustaviti na 'prodavanju roga pod svijeću' navođenjem formulacija kojih u povijesnim dokumentima doista nema (jer riječ je o interpretaciji, možda ne najspretnijom, podataka), ali ih na mrežnim stranicama Spomen-područja Jasenovac ima. /.../ priča s CroFacta i Jasenovcem nije usamljeni incident, nije uopće incident, nego je početak ostvarivanja razrađenog plana 'gospodarenja prošlošću, kako bi se moglo gospodariti budućnošću' ...", T. Jakić, Autograf.hr, 31. 5. 2024.).

Falsificirane informacije

Pred nama su, dakle, danas i znanstveni uvidi koji pokazuju da aktualna uprava Spomen-područja Jasenovac na svojim mrežnim stranicama drži falsificirane informacije o ključnim elementima onodobnih zbivanja u vezi s Logorom. Prije toga, godinama se osporavalo navode o stotinama tisuća žrtava u logoru Jasenovac. I aktualni 'popis žrtava' koji objavljuje sadašnja uprava prolazi znanstvene provjere i osporavanja točnosti upisanih podataka. U srbijanskom javnom prostoru iznose se brojke o žrtvama koje su deset puta veće od onih koje objavljuje JUSP. Ima znakova da je velika uzrujanost u srpskim vodećim političkim strukturama povezana upravo s pokušajima da i ubuduće 'jedino' mjesto 'dokazanoga' genocida ostane Jasenovac, a ne Srebrenica u kojoj 'genocida nije bilo'. A 'dokaz' je to što su četnici, preobučeni u partizane, rekli da je tako, a ne drukčije. Mit o Jasenovcu kao mjestu 'milijunskih' srpskih žrtava gradio se svrhovito, dugo i uporno.

Sve je očitije da je i taj velikosrpski projekt pred rasulom. Srebrenica dolazi na naslovnice medija po cijelom svijetu, iako Rezolucija usvojena u svibnju 2024. ne

spominje ni Srbiju ni Srbe. Nije ih ni trebala spominjati, jer svu pozornost treba usmjeriti prema žrtvama. Jedan sveučilišni nastavnik (dr. T. Jakovina) u Zagrebu, na portalu Telegram iznosi ovu tvrdnju: "Pejaković je na kraju odstupio zbog opće atmosfere u društvu". Nije, kako mu se čini, ostavka prvoga čovjeka JUSP-a povezana s prigovorima o netočnim važnim podatcima na mrežnim stranicama te ustanove. Ta prosudba nije baš razumljiva, ali u nekoj bi se interpretaciji mogla prikazati vrijednim znakom. Priželjkujemo veći upliv znanosti u istraživanju ostavštine komunističkoga totalitarizma. Tu prvenstveno mislimo na odnos prema povijesnoj istini i dokazima kojima se potkrjepljuju određene postavke. Čini nam se da je i najnoviji prinos dr. V. Geigera primjer pristupa kakav priželjkujemo: dokazi, činjenice, istraživanja i prosuđivanja neovisna o ideološkim usmjerenjima.

Kolektivna odgovornost Hrvata

U debati o broju srpskih žrtava u Jasenovcu već je trebalo odgovoriti na pitanje o popisima stanovništva u Hrvatskoj prije i poslije Drugoga svjetskoga rata, koji pokazuju da je Srba bilo više poslije rata nego prije rata, a da je Hrvata u Hrvatskoj poslije rata bilo manje nego što ih je u Hrvatskoj živjelo prije rata. "Objavljen je niz knjiga u čije sadržaje i stavove autora ne treba ulaziti, nego u njima pregledati stotine preslika originalnih dokumenata koji se odnose na logor u Jasenovcu. Bilo bi lako dokazati da su te preslike krivotvorene - ako jesu, no do sad se nitko nije javio da bi i jedna jedina bila lažna. A o zbivanjima u jasenovačkom logoru u vrijeme II. svjetskoga rata ti dokumenti jasno govore da se tamo nisu događala sustavna masovna ubojstva". (dr. M. Marušić).

Srbi najavljuju i novu rezoluciju, ali o ustaškom logoru. "'Srpski svijet' mora biti naš odgovor, mora biti cjelina. Poštujem to što je Dodik rekao za mirno razdruživanje", kazao je krajem svibnja 2024. srbijanski političar, A. Vulin, koji je iskoristio priliku kako bi ponovio ranije Dodikove optužbe o kolektivnoj krivnji svih Hrvata za ustaške zločine. Sve je to povezao s rezolucijom UN-a o Srebrenici, uz tvrdnju kako tamo nije bio genocida, a u Jasenovcu jest. Kaže kako je tragedija što nitko od hrvatskih dužnosnika nije od Srba tražio ispriku za to. Ne dopada mu se ni prijedlog rezolucije o Jasenovcu, o kojoj se raspravlja u Crnoj Gori, na poticaj prosrpskih stranaka. Problem je također što se i u toj rezoluciji o Jasenovcu kaže da ne može biti kolektivne odgovornosti. To je prihvaćanje one Krležine rečenice da su 'dva kamiona ustaša preuzela vlast'. Nije točno. Čitav hrvatski narod nedvosmisleno je podržao Antu Pavelića i ustaše i da su izbori bili 8. svibnja 1945. Pavelić bi pobijedio", zaključio je Vučićev ministar (A. Vulin) (Hina, 31. 5. 2024.).

Četnici na području NDH

Povjesničar H. Klasić, ekspert za revolucionarno djelo i političku filozofiju Mike Špiljka, autor neke nove partizanske serije koju HRT ne želi prikazivati, u razgovoru za dnevni list u Zagrebu iznosi i ove tvrdnje: "Četnici su čak na području NDH bili pod zaštitom ustaša, liječili se u ustaškim bolnicama, obitelji

su primale naknadu za poginule u borbama s partizanima, mogli su vojno djelovati i, na kraju balade, izaslanstva četnika Draže Mihailovića dolazila su kod Ante Pavelića u Zagreb na dogovor o zajedničkoj borbi, tražili su i dobili lijekove, ili o sigurnom prolasku kroz Zagreb u bijegu prema Austriji. Već od 1942. godine postoje mnogobrojni dokumenti koje predstavljamo, o otvorenoj suradnji ustaša i četničkih zapovjednika na području NDH." (Jutarnji list, 1. 6. 2024.) Povjesničar H. Klasić u istom razgovoru iznosi i informaciju o suradnji četnika s Nijemcima: "Ima jedna zanimljivost koju spominjemo jer je povijesna činjenica. Winston Churchill je poslao britansku misiju kod Tita jer je već ranije imao podatke da četnici surađuju s Nijemcima."

H. Klasić izgleda nije čuo za neke važne objave Srpske pravoslavne Crkve u Drugom svjetskom ratu. Početkom srpnja 1941. episkop Valerijan predaje njemačkomu vojnom zapovjedniku Srbije, da je od, uspostave NDH u travnju, već ubijeno 100.000 Srba. U kolovozu 1941. ta je informacija nadopunjena, brojka je narasla na 180.000 ubijenih Srba, a u rujnu 1941. javljaju o 300.000 pobijenih Srba u NDH. To iznosi SPC. Četnici za to, izgleda, nisu znali, jer u suprotnom ne bi, citirajmo Klasića, "izaslanstva četnika Draže Mihailovića dolazila (su) kod Ante Pavelića u Zagreb na dogovor o zajedničkoj borbi". SPC iznosi tvrdnje o pobijenim svim Srbima u pojedinim kotarevima. Međutim, popis stanovništva iz 1948. pokazuje da u tim kotarevima živi veliki broj Srba. SPC iznosi da su Hrvati u kotaru Lapac istrijebili Srbe, a istina je da su Srbi gotovo istrijebili Hrvate i, primjerice, uništili veliku župu Boričevac. Ipak, Klasić tvrdi da su četnici "na području NDH bili pod zaštitom ustaša", a ustaše su već, kako SPC tvrdi, pobili stotine tisuća Srba.

Srbijanska zastava u vijećnici UN-a

Predsjednik Srbije Aleksandar Vučić rekao je, poslije sjednice Opće skupštine UN, da je dvije trećine stanovnika zemaljske kugle bilo na strani Srbije i zahvalio svim zemljama koje su glasovale protiv, ili bile uzdržane na glasovanju o rezoluciji o Srebrenici. Tako je, naime, on razumio odluku Opće skupštine UN-a o obilježavanju genocida u Srebrenici. Vučić je govorio i o 'konfliktu' zbog toga što se, za vrijeme zasjedanja Skupštine, ogrnuo srpskom zastavom. Mjerodavne službe Ujedinjenih naroda navode kako nije bilo nikakva konflikta zbog Vučićevog ogrtanja zastavom."Ničega od toga nije bilo. Nije bilo problema tijekom sjednice", potvrdio je Stéphane Dujarric, glasnogovornik generalnog tajnika Ujedinjenih naroda. (Jutarnji, 27. 5. 2024.)

Srbijanski je predsjednik pred predstavnicima medija govorio kako mu je službena osoba u dvorani rekla da se ne omotava zastavom, jer da je to protivno pravilima ponašanja na tom mjestu, a da je on izgovorio neku hrabru, patriotski rečenicu protivljenja.

("OSIGURANJE TRAŽILO DA VUČIĆ SKINE ZASTAVU! Predsjednik uputio moćne riječi: Nitko na svijetu mi neće uzeti moju zastavu!", naslov je portala 'Srbija danas'.) Službe UN-a su ga, kako vidimo, nakon nekoliko dana demantirale. Nitko od službenih osoba u dvorani nije spominjao omotavanje čovjeka sa srbijanskom zastavom, pa nije bilo ni uzvratnoga verbalnoga protivljenja. Sve se to događalo zbog Srebrenice?
Srpska vojska pod vodstvom ('jugoslavenskoga') generala Ratka Mladića (koji je i za vrijeme ratovanja u Hrvatskoj i BiH bio zaposlenikom Vojske Jugoslavije) 11. 7. 1995. ušla je u Srebrenicu, koja je trebala biti zona pod zaštitom UN-a. U idućih nekoliko dana ubili su najmanje 8 372 ljudi. Kroz više presuda Međunarodnoga kaznenog suda za bivšu Jugoslaviju (MKSJ), koji je osnovao upravo UN, utvrđeno je da je u Srebrenici počinjen genocid. Kao dokazni materijal u Haagu poslužio je i ratni dnevnik R. Mladića, koji je skrivala njegova supruga. Istražitelji su dnevnik pronašli 2010.
Čelnik bosanskih Srba M. Dodik rekao je da rezolucija o Srebrenici nije dobila većinu u Općoj skupštini "nego je propala" jer 84 glasa za "nisu natpolovična većina". Dodik je ocijenio kako je propala namjera "da se Srbima zalijepi da su genocidan narod". Njegov suborac A.Vučić u UN-u je to dodatno objašnjavao: "... Jedni smo od rijetkih u jugoistočnoj Europi koji smo bili na pravoj strani u Drugom svjetskom ratu", dodao je i istaknuo da će usvajanjem rezolucije podjele u BiH biti sve dublje i dublje." 'Prava strana'!? Srbija je u II. svjetskom ratu imala rasne zakone, progonila Židove i Rome, te vjerno surađivala s nacistima bez ikakva ozbiljnijega otpora nacizmu.

Protektorat nacističke Njemačke

Srbija je od 1941. do 1944. bila protektorat pod okupacijom vojske nacističke Njemačke (Vojna uprava Srbije), a na čelu kvislinške vlasti bili su M. Aćimović (1941.) i M. Nedić (1941.- 1944). Nakon sloma ustanka u Srbiji 1941., Srbija je uglavnom bila pacificirana. Tako je bilo sve do kraja rata kad im je u pomoć došla Crvena armija. Četnici su ostali bez savezničke podrške, pa su ušli 'u potpunu kolaboraciju s Nijemcima na svim razinama u pokušaju da vlast u Srbiji sačuvaju za sebe i spriječe pobjedu komunističkih konkurenata'. Philip J. Cohen tvrdi da je glavnina srpskoga političkog, intelektualnog i vjerskog vodstva kolaborirala sa silama Osovine. U logor na Banjici, koji je otvoren 5. 7. 1941., dio zatočenika

doveo je SS, a dio Srpska državna straža i Specijalna policija. Tako je funkcionirala - 'prava strana'.
Jedan novinar u Zagrebu (J. Pavičić, Jutarnji list, 25. 5. 2024.) ovako piše: "No, za razliku od Srebrenice gdje se žrtve znaju gotovo poimenice, a brojevi ubijenih variraju neznatno, kod Jasenovca brojevi služe kao faktor etno-ideološke demarkacije..." Tomu dodaje da bi, ako se 'pokrene Rezolucija o Jasenovcu' Hrvatska trebala "jednostavno glasovati za tu rezoluciju". "Trebali bi mirno reći. Da, to se dogodilo. /.../ Jer ta rezolucija - bude li ikad sročena - možda će imati u svom tekstu i nekakve brojeve."

Neki će s tim brojevima biti zadovoljni, a drugi nezadovoljni. Autoru se čini dovoljnim reći 'da to se dogodilo'. Ne čini mu se važnim hoće li se, bez provjerljivih dokaza, tvrditi da je u Jasenovcu bilo, recimo, 1.000 ili 700.000. žrtava. Dovoljno je 'tvrditi', dakle, ponavljati 'utvrđeno' i ostati na putu ...'revolucionarne istine'. Ovdašnjem je novinaru dovoljno reći: "Da, to se dogodilo." U njegovu svijetu se zna tko je bio mjerodavan odgovoriti na pitanje 'što se dogodilo' i koji su 'dokazi' bili dovoljni. Jedni će biti 'zadovoljni, a drugi nezadovoljni'. I - točka. Partija zna, to 'znanje' je 'istina'.
Često je postavljano pitanje o tomu zašto se prikriva ili onemogućuje revizija povijesti o Jasenovcu? "Vjerojatno zato što bi to za sobom povuklo reviziju i svega ostaloga o NDH, što bi dovelo do drukčijeg definiranja njezina mjesta u povijesti. Ali to treba napraviti. Priča o 'strašnom logoru' pomaže i onima koji svoj svjetonazor naslanjaju na one koji su se borili protiv 'zločinačke države' i njezina režima /.../ Čim bi se pojavila želja za samostalnosti hrvatskog naroda odmah bi se pustila priča o Jasenovcu i klanju, što je značilo: mi moramo vladati." (I. Vukić).

Tko 'upravlja' prošlošću u Hrvatskoj?

I. Vukić tvrdi da osim "Židova i male skupine Roma koja se spominje u ljeto 1942., u logoru je među protivnicima države u početku", bilo "200 Srba, nešto Hrvata i muslimana. Ni kasnije, sudeći po prezimenima na autentičnim popisima, nije u logoru bilo više od nekoliko stotina Srba. /.../

Međusobno ratovanje Srba i NDH uglavnom je završilo 1941. Nakon toga status Srba i pravoslavnih se popravlja; osniva se Hrvatska pravoslavna Crkva, u Vladu se imenuje predstavnik pravoslavnih, Savo Besarović iz Sarajeva, s četničkim skupinama po Bosni potpisuje se sporazum o nenapadanju i pokreće zajednička borba protiv partizana." (Igor Vukić, Vijenac, br. 566, 12. 11. 2015.)
Srpski odnos i prema Jasenovcu i prema Srebrenici i prema rezoluciji UN-a o događajima iz srpnja 1995. bit će lakše razumjeti uz riječi 'oca moderne srpske nacije', kako zovu književnika i političara Dobricu Ćosića. "Laž je vid srpskog patriotizma i potvrda naše urođene inteligencije. Lažemo stvaralački, maštovito, inventivno (...) Laž je srpski državni interes (...) Laž je u samom biću Srbina (...) U ovoj zemlji svaka laž na kraju postaje istina (...) Srbe je toliko puta u istoriji spašavala laž." (D. Ćosić, 'Deobe').
Srpsko razumijevanje 'istine' bilo je utkano u službeni prikaz komunističke Jugoslavije. I u mnogim segmentima života, zadržalo se do dana današnjega. Prema tom 'svjetonazoru' u Srebrenici nema genocida, ali je genocid bio u Jasenovcu. Hrvatska je skupo platila i plaća te 'istine'. Ipak, javna ustanova Spomen-područje Jasenovac nije u Srbiji. O sadržaju tekstova na njezinim mrežnim stranicama, ne bi trebalo odlučivati u Srbiji, nego među istraživačima, znanstvenicima, upućenim ljudima kojima je najviše stalo do - istine, u slobodnoj Hrvatskoj.

Ivan **B**ekavac

https://www.hkv.hr/izdvojeno/vai-prilozi/a-b/bekavac-ivan/43790-i-bekavac-trganje-korijena-velike-lazi-jasenovac.html

https://www.dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/39764-rasplitanje-jasenovackog-konopa

ZNANSTVENI REVIZIONISTI I POLITIČKI AKTIVISTI, 4.

Nije lako biti povjesničar u Hrvatskoj-ako si Hrvat, a ne onaj koji za sebe samo kaže da je Hrvat. To sam naučio na primjeru svog brata koji je volio povijest, ali je studirao pravo znajući da bi kao profesor povijesti u školama morao predavati lažnu povijest. On je znao, ali koliko njih nisu ni bili svjesni da je ono čemu uče djecu obična laž.
Mnogi su i svjesno sudjelovali u tim lažima i postizali najviša zvanja, pisali 'znanstvene' radove i bili nagrađivani jer je lažna povijest bila u interesu onima koji su vladali Hrvatskom.
Kako je izgledalo suprotstaviti se tim lažima najbolje je pokazao primjer tadašnjeg generala i povjesničara Franje Tuđmana. Naravno bilo je i drugih hrabrih povjesničara koji su se borili za istinu. Nekima od njih sam i posvetio moje knjige:
J. Pečarić, Dr. sc. Mato Artuković, Zagreb, 2020.,str.224.
J. Pečarić, Dr. sc. Ivo Rendić-Miočević, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/RENDIC.pdf
J. Pečarić, Đuro Vidmarović, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/Vidmarovic.pdf
J. Pečarić, Stjepan Razum u službi Istine, Zagreb, 2021., str. 404.
J. Pečarić, Vladimir Mrkoci, Zagreb, 2021., str. 285.
J. Pečarić, Prof. dr. sc. Josip Jurčević, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jurcevic.pdf
J. Pečarić, Mr. sc. Mladen Ivezić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, 2021.:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2021/12/ivezic3.pdf
J. Pečarić, Dr. sc. Mirko Valentić, dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/VALENTIC.pdf
S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Prof. dr. sc. Stijepo Obad, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/obad.pdf
S. Mijović Kočan, J. Pečarić, Prof. dr. sc. Stijepo Obad, Zagreb, 2023., str.144.
J. Pečarić, Dr. sc. Vlatka Vukelić, dragovoljac.com, 2023.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/vukelic.pdf
A. Kaćunko, J. Pečarić, Biskup dr. sc. Mile Bogović, Zagreb, 2023. szt. 450.
Uz njih mogu slobodno dodati i povjesničara književnosti:
J. Pečarić, Akademik Dubravko Jelčić. Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part1.pdf
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic3_Part2.pdf
J. Pečarić, Jelčić u našim knjigama, dragovoljac.com, 2022.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/jelcic2.pdf
A to su samo oni s kojima sam imao takvu suradnju da sam o tome i mogao napisati knjige.

U takvim državama nije ni dobro da postoje samo takvi povjesničari. Mora netko biti i takav da se unutar sustava bori da se napravi što je moguće manja šteta. Jednom mi je jedan takav povjesničar rekao: „Ja ne vodim bitke u kojima ne mogu pobijediti.“ Takvi su itekako važni u borbi za istinu i često im je mnogo teže u toj borbi.

Zato su se pored takvih povjesničara koji su se svaki na svoj način borili za istinu pojavilo i cijeli niz onih koji su završavali neke druge fakulteta, a koji su dali ogroman doprinos toj borbi. Danas tu posebno treba izdvojiti novinara i politologa Igora Vukića i dvojicu doktora računarskih znanosti Nikolu Banića i Mladena Koića koji su i uveli nazive za hrvatske povjesničara i 'istoričare' iz naslova ovih tekstova.

https://narod.hr/hrvatska/koic-i-banic-znanstveni-revizionizam-protiv-politickog-aktivizma

U Prilozima dajem i njihov najnoviji tekst iz „Hrvatskog tjednika“, 13. 6. 2024. u kome se oni zapravo rugaju vlastima zbog njihovih problema i pokušaja da ostanu kod svojih dosadašnjih laži, ali ipak sitnim koracima krenu k istini:

Nakon ostavke ravnatelja JU SP Jasenovac: strateška dvosmislenost i Ministarstvo s prave strane povijesti.

Da, doista nije lako kada godinama govoriš neistine služeći onima koji su i fašističkom agresijom pokušali slomiti Hrvatsku, a onda vidiš da ti to može i štetiti.

Kako Banić i Koić koriste svoju znanost u toj borbi za istinom teško im se netko može suprotstaviti. To je samo na smiješni način pokušao Ante Tomić:

J. Pečarić, Ante Tomić: Znanstvenik ili podoficir? dragovoljac.com, 2023.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/Tomic.pdf

Ali iz istog broja „Hrvatskog tjednika“ je i drugi prilog tekst o Igoru Vukiću o kome također imam knjigu:

J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.

Autor Marko Jareb nas podsjeća na hajku zbog Vukićevog nastupa na HTV-u zbog njegove knjige u emisiju u kojoj je bio pozvan i Hrvoje Klasić, jedan od perjanica političkih aktivista, ali se nije usudio pojaviti se. U tekstu je izdvojeno slijedeće:

U očaju zbog nedostatka protuargumenata i odgovora na dokumentaciju koju je pronašao Vukić, režimski povjesničari Goldstein, Klasić, Markovina, Hutinec i drugi izbjegavaju izravan dijalog s Vukićem i uporno ga pokušavaju diskvalificirati po metodi ad hominem

O tome možete vidjeti i knjige:

J. Pečarić, S. Razum, Razotkrivena Jasenovačka laž, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb 2018.

J. Pečarić, S. Razum, Jasenovac – A lie uncovered, Lulu.com, 2021. pp. 506.

J. Pečarić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.

Internet izdanje:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf

Knjige su bile pun pogodak jer su 'podigle puno prašine',
A o toj 'prašini' u povogu ove posljednje pogledajte knjigu:
J. Pečarić, Hrvatski 'luđak' i srpski znanstvenici, dragovoljac.com, 2023:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/jlphsz.pdf
Međutim u tekstu Marka Jareba meni je najzanimljiviji dio: *Kritike Vukića od strane povjesničara*
On počinje ovako:

Povjesničar Vladimir Geiger piše da *Vukić pripada skupini koji uporno zastupaju svoje osebujno manirističko viđenje NDH i logora Jasenovac te ustraju u tome da broj žrtava logora Jasenovac ne može biti veći od četveroznamenkastog. Najsustavnije poricanje i(li) znatno umanjivanje ustaških zločina počinjenih u logoru Jasenovac zastupljeno je ponajprije u javnim istupima i pisanjima povjesničara i povjesničara amatera Mladena Ivezića, Vladimira Mrkocija, Vladimira Horvata, Stipe Pilića, Blanke Matković, Igora Vukića, Josipa Pečarića, Stjepana Razuma i Romana Leljaka.*

Zašto je taj dio meni posebno zanimljiv?
Zato što bi netko mogao pomisliti da je Geiger jedan od 'istoričara' tj. kako su ih Banić i Koić definirali političkih aktivista.
A zapravo radi se o jednom od povjesničara koji djeluje unutar sustava države u kojoj vlast u RH nameće povijesne laži koje odgovaraju fašističkom agresoru na Hrvatsku. Njegov tekst o jednoj laži sa stranica JUSP Jasenovac – koja tako zorno razobličava vlast koja ih podržava – dovela je do ostavke ravnatelja te ustanove.
A i Geigerova zasluga i u raskrinkavanju Ive Drobilice je ogromna.
A nekoga tko piše o 'revizionistima' ovako kako navodi Marko Jareb ne možete optužiti da je revizionist, zar ne.

Josip Pečarić

ISTRAŽIVAČ KOJI JE GODINAMA ISTRAŽIVAO ARHIVE I DOKAZAO DA JASENOVAC NIJE BIO NIKAKVO STRATIŠTE, NEGO RADNI LOGOR IGOR VUKIĆ,

amaterski povjesničar koji je svojim istraživanjem i poznavanjem jasenovačkoga logora posramio sve profesionalne jugosrpske povjesničare i propagandiste

U očaju zbog nedostatka protuargumenata i odgovora na dokumentaciju koju je pronašao Vukić, režimski povjesničari Goldstein, Klasić, Markovina, Hutinec i drugi izbjegavaju izravan dijalog s Vukićem i uporno ga pokušavaju diskvalificirati po metodi ad hominem

Što se događalo s logorom Jasenovac nakon 22. travnja 1945. godine? Kad su partizani preuzeli logor, sve su strojeve poslali u Srbiju i Crnu Goru pa u Jasenovcu više nije bilo radnoga logora, nego je postao logor za masovno zatvaranje i ubijanje protivnika. Partizanski logorski sklop Jasenovac podijeljen je na pet lokaliteta. Logor I. Bročice i Logor II. Krapje partizani su ponovno aktivirali zbog velikoga broja žrtava Križnoga puta, koje su tu smještali i likvidirali

Piše: MARKO JAREB

Igor Vukić novinar je i publicist. Bavi se istraživanjem Jasenovca. Prvi put gledao sam ga na HTV-u u jednoj emisiji koja se emitirala u 15 sati poslije podne. Bilo je riječ o njegovoj knjizi koja je govorila da je Jasenovac bio radni logor. Emisiju je vodila Marina Medved Pulić i na internetu se može pročitati: *HRT-ova Marina Medved Pulić, gospođa koja je 30. svibnja vodila emisiju 'Dobar dan Hrvatska' u kojoj je Igor Vukić predstavio svoju knjigu Radni logor Jasenovac, danas se javila medijima. U podužem mejlu pokušala je objasniti svoj istup u emisiji u kojoj je Vukić iznio niz revizionističkih stavova o koncentracijskome logoru Jasenovac. Medved Pulić je, možda ćete se sjetiti, Vukiću rekla kako je 'pravo zadovoljstvo slušati žar s kojim govori'. Gospođa Medved Pulić, kako piše, medijima se obratila kao 'slobodna građanka Republike Hrvatske', a naglasila je i da u svome istupu ne iznosi stav HRT-a.* Stav HTV-a bio je jasan: *Hrvatska radiotelevizija ograđuje se od stajališta iznesenih u emisiji 'Dobar dan, Hrvatska' 30. svibnja u kojoj je gostovao Igor Vukić, izvijestili su u četvrtak s HRT-a. 'HRT osuđuje sve počinjene ratne zločine, pa tako i one počinjene na području*

nekadašnjega koncentracijskog logora Jasenovac kako se oni više nikada ne bi ponovili. Također, HRT ističe da su svi zaposlenici, novinari i urednici javnoga medijskog servisa obvezni objektivno i nepristrano raditi te poštovati pozitivne zakonske propise Republike Hrvatske', stoji u reagiranju Hrvatske radiotelevizije. Ali ne spominju se sankcije za one koji se tog pravila ne drže.

O gornjoj temi može se pročitati i sljedeće: *Nakon nastupa g. Vukića, čije neozbiljne izmišljotine i marginalne ludorije ne pridonose javnoj raspravi o Jasenovcu, niti se mogu iznositi na javnoj televiziji, smijenjena je urednica Karolina Vidović Krišto. No posljednjih godina HRT je emitirao brojne začudne priloge i zvao krajnje neozbiljne goste, pa i babe vračare, stoga je uistinu teško današnji HRT smatrati relevantnim medijskim prostorom.*

Igor Vukić obratio se članovima Programskoga vijeća HRT-a na sljedeći način: *Ako postoji problem u vezi s tim gostovanjem, on može biti samo u tome što u programu HTV-a do tada još nije bilo ozbiljne rasprave o logoru u Jasenovcu, a nju smo tek načeli u emisiji Dobar dan, Hrvatska. Stoga bi zaključak ove sjednice trebao biti odavanje priznanja urednicima i voditeljima koji su omogućili da se o tome napokon govori i u programu javne televizije. Rad našega društva, istraživanje trostrukoga logora Jasenovac, javan je, a dio rezultata objavljen je u knjizi 'Jasenovački logori-istraživanja' iz 2015., zatim na internetskoj stanici našeg društva, u časopisima, tjednim novinama itd. Članovi našeg društva sudjelovali su na znanstvenim skupovima, gostovali i u emisijama lokalnih i regionalnih TV i radio postaja pa je neobično da to novinari i urednici HTV-a do sada nisu primijetili i primjereno popratili u svojim prilozima ili nas pozvali na sudjelovanje u nekoj razgovornoj emisiji. Za razliku od njih Muzej holokausta u Washingtonu našu je knjigu uvrstio u svoju biblioteku. Knjiga je u Hrvatskoj predstavljena na tridesetak javnih tribina.*

Pročitao sam nekoliko članaka Igora Vukića u *Hrvatskome tjedniku* i zanimljivo ih je čitati. Svoja istraživanja o Jasenovcu Igor Vukić temelji na primarnim dokumentima iz Arhiva i na temelju svjedočanstava osoba koje su bile u Jasenovcu i nešto napisale o tomu. Gledao sam ga i u emisiji Z1 televizije gdje govori na temu Jasenovca. Netko je protiv njega uputio kaznenu prijavu na Dorh zbog onoga što govori o Jasenovcu i odbačena je uz obrazloženje da se Igor Vukić bavi metodološkim znanstvenim istraživanjima Jasenovca.

Na predstavljanju jedne knjige, Vukić je kazao: *U jesen 1991. godine svi zaposleni u ustanovama Jugoslavenske narodne armije u Bihaću pozvani su u Dom JNA na stručno usavršavanje. Među njima je bila i supruga hrvatskoga ratnog heroja, pilota Rudolfa Perešina. Stručno usavršavanje sastojalo se od prikazivanja dvosatnoga filma o Jasenovcu. 'Nemaš pojma o čemu je riječ. Sjedneš i najednom film o Jasenovcu. Kako je film krenuo, počelo je psovanje Hrvata i ustaša. To je bilo strašno', prisjetila se Ljerka Perešin u razgovoru za 'Jutarnji list' na 20. godišnjicu akcije Bljesak u kojoj je poginuo njezin suprug.*

Kako je to moguće da se jedan hrvatski pravoslavac bavi istraživanjem Jasenovca? Što je u stvari po struci Igor Vukić?

Na internetu se o Igoru Vukiću može naći da je rođen 1966., hrvatski je novinar, politolog, publicist i istraživač. Predsjednik je Društva za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac. Rođen u Zagrebu u obitelji srpskoga podrijetla iz Gradine Donje. Osnovnu školu pohađao je u Pakračkoj Poljani, srednju u Kutini, a u Zagrebu 1992. godine završio je Fakultet političkih znanosti. Većina njegove obitelji tijekom Drugoga svjetskoga rata prošla je kroz Sabirni logor Jasenovac. Od 1990. godine radio je kao novinar u dnevniku *Vjesnik* (1990. – 1991.), na Kutinskoj televiziji (preteča današnje Mreže TV) (1992. – 1993.), u dnevnicima *Novi list* (1994. – 2001.), *Jutarnji list* (2001. – 2005.) i *Poslovni dnevnik* (2005. – 2009.) te u tjedniku *Privredni vjesnik* (2009. – 2016.). Sada je samostalni novinar i publicist, istraživač, bavi se istraživanjem stradanja u logoru Jasenovac te je autor više knjiga.U knjizi *Radni logor Jasenovac* iz 2018. godine građa se pretežno zasniva na istraživanju fondova Hrvatskoga državnog arhiva u Zagrebu, tj. na 700 arhivskih kutija jugoslavenske Zemaljske komisije za utvrđivanje zločina okupatora i njegovih pomagača, na 200 kutija dokumenata administrativnih i vojnih vlasti NDH, na golemoj građi Ozne, Udbe i SDS-a SRH i SFRJ, na zbirkama dokumenata iz partizanskih izvora i vjerodostojnih iskaza bivših logoraša te na znanstvenoj i publicističkoj literaturi. Vukić ukazuje da je veliki broj zatočenika Jasenovačkoga logora tijekom godina njegova djelovanja puštan na slobodu – sve do travnja 1945. godine – ali su tijekom desetljeća komunizma prenošene samo one priče manjega broja zatočenika koji su za govor o Jasenovcu imali suglasnost vlasti. Te priče, ocjenjuje Vukić, bile su tek dijelom istinite, a dijelom su bile prilagođene potrebama propagande komunističke Jugoslavije, koja se njima koristila u svrhu širenja jasenovačkoga mita o Jasenovcu kao stratištu na kojemu je pobijeno pola milijuna do milijun ljudi. Vukić također ukazuje da je NDH imala dosta uređenu administraciju te da se o Jasenovcu može istraživati i na temelju izvorne dokumentacije, umjesto da se oslanja na manje pouzdane zapise o logoru i njegovim žrtvama koje su u desetljećima nakon kraja II. svjetskoga rata stvarani u Jugoslaviji, u svrhu dobivanja što većih ratnih reparacija od Njemačke i propagande komunističkoga režima.
Aktivni je sudionik tribina s tematikom Jasenovca, a o svojim istraživanjima govorio je na HRT-u, Z1 Televiziji, Laudato TV-u te manjim lokalnim televizijama. Piše za *Hrvatski tjednik*.'

Kritike Vukića od strane povjesničara

Povjesničar Vladimir Geiger piše da *Vukić pripada skupini koji uporno zastupaju svoje osebujno manirističko viđenje NDH i logora Jasenovac te ustraju u tome da broj žrtava logora Jasenovac ne može biti veći od četveroznamenkastog. Najsustavnije poricanje i(li) znatno umanjivanje ustaških zločina počinjenih u logoru Jasenovac zastupljeno je ponajprije u javnim istupima i pisanjima povjesničara i povjesničara amatera Mladena Ivezića, Vladimira Mrkocija, Vladimira Horvata, Stipe Pilića, Blanke Matković,Igora Vukića, Josipa Pečarića, Stjepana Razuma i Romana Leljaka.*

Povjesničar Goran Hutinec sa Sveučilišta u Zagrebu, pak, navodi: *Temeljna Vukićeva metoda kojom se koristi kako bi jasenovački logorski sustav prikazao u što boljem svjetlu jest selektivnost u korištenju i citiranju dostupnih izvora i svjedočenja. Vukić selektivno koristi mnogim svjedočanstvima, poput teksta Ante Cilige iz kojega prenosi podatke o izložbi predmeta izrađenih u logoru na Zagrebačkom zboru ili o njegovu dovođenju u logor redovnim vlakom uz slabu pratnju, no prešućuje sve dijelove istoga svjedočanstva u kojima Ciliga opisuje masovne likvidacije na Gradini u ljeto 1942. ili ubijanje zatočenika vraćenih iz zemunskog logora. Od Milka Riffera preuzima navode o nastupima logorskoga orkestra i povoljnom stanju u logorskoj bolnici u mjesecima zatišja 1943. godine, no prešućuje iskaze o zlostavljanju zatočenika pri radu na nasipu, likvidaciji logora IIIC, masovnom ubijanju Roma...* Povjesničar Milan Radanović Vukićevu knjigu *Radni logor Jasenovac* opisao je kao *bezvrijednu, štetnu i opskurnu*, a Vukić je odgovorio kako *svakome tko ju pročita, jasno je da se radi o pozivu na istraživanje*. Oženjen je i sa svojom suprugom i sinom živi u Zagrebu.
Faktograf piše da je 'Vukić, predsjednik revizionističke udruge Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, osvrnuo se na komemoraciju održanu 2. kolovoza u Uštici, što je potaklo pojedine portale na osporavanje razmjera genocida nad Romima u Drugom svjetskom ratu na području tzv. NDH.'
Portal Novosti da 'Igor Vukić opet ima *povijesni ekskluziv*. Doduše, niti je povijesni niti je ekskluziv, ali malo to brine sljedbenike ovoga revizionističkog povjesničara amatera koji već niz godina izvrće činjenice s namjerom da dokaže kako koncentracijski logor Jasenovac nije bio masovno stratište, nego tek radni kamp u kojem jedva da je bilo likvidacija, a ako ih je i bilo, krivci za to bili su sami logoraši.'

Jasenovačka bolnica liječila i tisuću siromašnih građana

Portal *Društvo za istraživanje trostrukoga logora Jasenovac* donosi: 'U bolnici koja se nalazila u selu Jasenovcu, liječili su se stanovnici Jasenovca i okolnih naselja, ranjeni vojnici iz Ustaške obrane, ranjenici iz vlakova pod kojima su postavljane mine ili koje su britanski, američki i partizanski zrakoplovi napadali iz zraka te zatočenici logora. Liječnici i ostalo osoblje bili su zatočenici jasenovačkoga logora. Bolnica je uz kiruršku salu i druge odjele posjedovala i laboratorij te zubarsku ordinaciju. Liječnici su zatočenicima na njihovim dopisnim kartama ispisivali nazive lijekova koje je potrebno nabaviti za liječenje neke bolesti, a rodbina zatočenika kupovala ih je u ljekarnama i slala u logor. U 1944. godini osnovan je Pozadinski stožer Ustaške obrane u koji je uvrštena i jasenovačka bolnica. Zapovjednik Pozadinskoga stožera bio je dr. Šime Cvitanović, u to vrijeme ravnatelj zagrebačke bolnice Rebro. Cvitanović je i posjetio Jasenovac i proveo inspekciju rada bolnice. U ovim dvama dokumentima iz Hrvatskoga državnog arhiva, donose se podatci o broju siromašnih građana koji su se liječili u bolnici te o potrošnji lijekova i zavoja.

PRIEPIS

B O L N I C A U S T A Š K E O B R A N E

J A S E N O V A C

Broj: 1796/44. Jasenovac,2.prosinca 1944.

Predmet: Podatci o liečenju gra-
djanskih osoba u bolnici U.O.

U S T A Š K A O B R A N A

Z A G R E B

U vezi vašeg dopisa br.233/44.od 21.studenoga o.g. izvješćujete se sliedeće:

U zadnja tri mjeseca liečeno je u ovoj bolnici 976 građanskih osoba ambulantno, od toga 42 osobe u bolnici sa ukupno 1048 obskrbnih dana.

Pri ambulantnom liečenju potrošeno je liekova i zavojnog tvoriva:

Alkohola 4 lit. vate 1o kg.,zavoja 856 kom.hidrofilne gaze 2o5 m.,tincture jodi 1.1/4 lit.,benzina 8 lit.,sagrotana 1o lit., H 2o2 6% 9.3o lit.,aspirina 1495 kom.,amidopirina 855 kom.,codeina 725 kom.,interphana 5o9 kom.,natr.salicyl 934 kom.,plurazola 15o kom., streptazola 4o8 kom.,streptazolkinina 635 kom.,ultraseptila 1345 kom. albucida 932 kom.,leukoplasta A 5/5 6 kom.,adigana orig.boc.5 kom., kardiazola orig.boc.3 kom.,simpatola orig.boc.13 kom.,burov tableta 178 kom.,ungt.acidi borici 3% 1.2o kg.,ungt.zinci oxyd.o.75 kg., xungt.hidrarg.pp.fl.5% 1/2 kg.,sol.targesini 5% o.3oo kg. i stranačevine 26 kg.-

ZA POGLAVNIKA I ZA DOM SPREMNI !

Upravitelj - satnik:
Dr.Komorski v.r.

M.P.

Za točnost priepisa:

Glavar
Ustaški [redacted] pukovnik
(Dr. Šime Cvitanović v. r.)

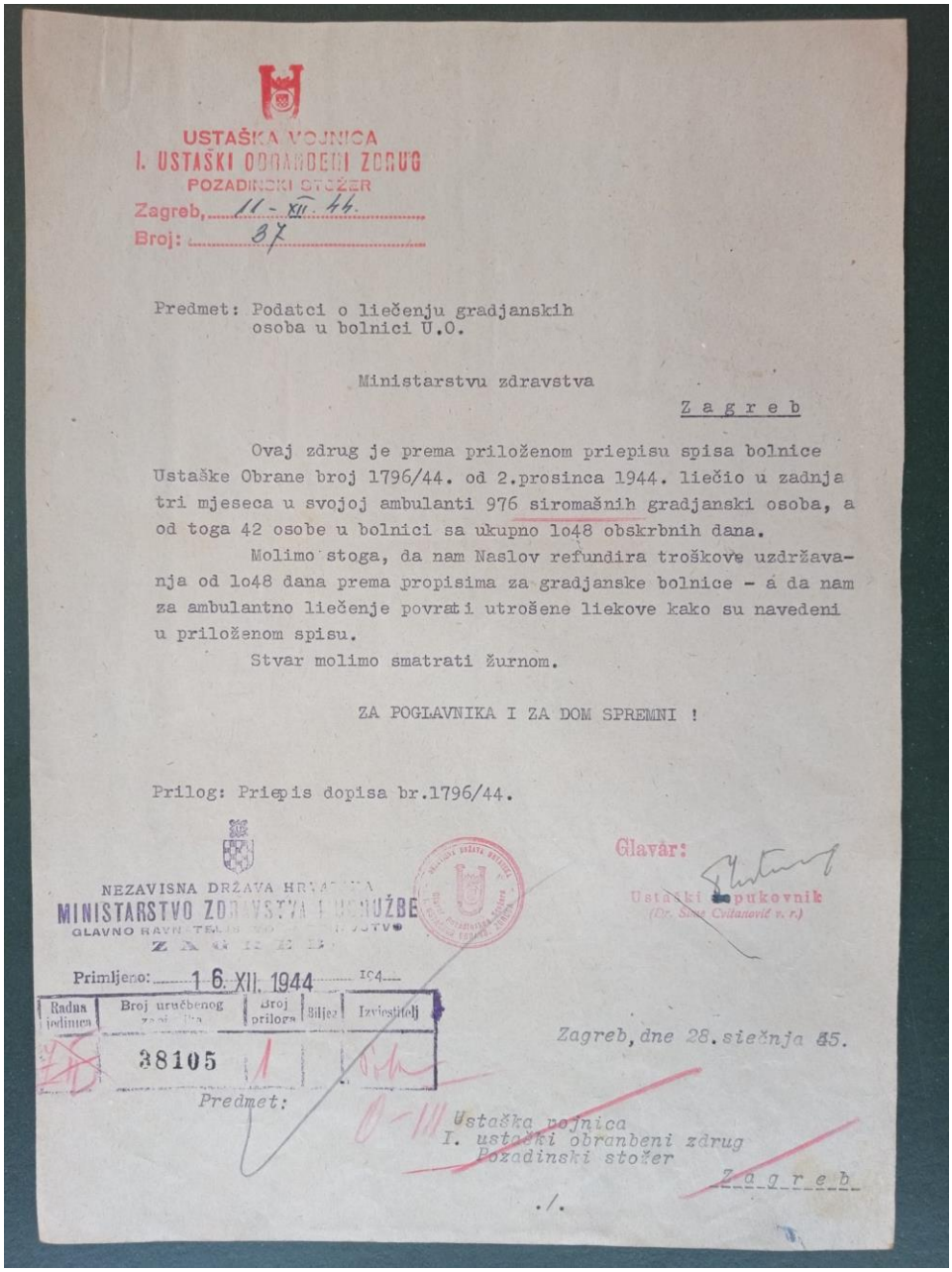

USTAŠKA VOJNICA
I. USTAŠKI OBRANBENI ZDRUG
POZADINSKI STOŽER
Zagreb, 11-XII.44.
Broj: 87

Predmet: Podatci o liečenju gradjanskih osoba u bolnici U.O.

Ministarstvu zdravstva

Z a g r e b

Ovaj zdrug je prema priloženom priepisu spisa bolnice Ustaške Obrane broj 1796/44. od 2.prosinca 1944. liečio u zadnja tri mjeseca u svojoj ambulanti 976 siromašnih gradjanski osoba, a od toga 42 osobe u bolnici sa ukupno 1048 obskrbnih dana.

Molimo stoga, da nam Naslov refundira troškove uzdržavanja od 1048 dana prema propisima za gradjanske bolnice - a da nam za ambulantno liečenje povrati utrošene liekove kako su navedeni u priloženom spisu.

Stvar molimo smatrati žurnom.

ZA POGLAVNIKA I ZA DOM SPREMNI !

Prilog: Priepis dopisa br.1796/44.

Glavar:
Ustaški pukovnik
(Dr. Slava Cvitanović v. r.)

NEZAVISNA DRŽAVA HRVATSKA
MINISTARSTVO ZDRAVSTVA I SOCIJALNE SKRBI
GLAVNO RAVNATELJSTVO ZDRAVSTVA
Primljeno: 16. XII. 1944 104
Radna jedinica | Broj uručbenog zapisnika | Broj priloga | Biljeg | Izvještitelj
38105 | 1

Zagreb, dne 28. siečnja 45.

Predmet:

Ustaška vojnica
I. ustaški obranbeni zdrug
Pozadinski stožer
Z a g r e b

./.

Bolje je za neko društvo da se o nečemu govori i piše bar nešto nego ništa, naročito na znanstvenim osnovama. Što znači to na znanstvenim osnovama? To znači da svako znanstveno otkriće mora donijeti boljitak za državu i društvo u cjelini.

Ako je pri ekshumaciji na nekom mjestu nađeno dugme s ustaškim oznakama, to može biti i podmetnuto od nekoga. Ako je pronađeno više takvih dugmadi na

istom mjestu, može li to onda biti znanstveno otkriće ili i to može biti podmetnuto od nekoga. Koji boljitak to može donijeti za društvo? Boljitak je taj što ta spoznaja skida stigmu s cijeloga društva. Do kojih je spoznaja došao pater prof. dr. sc. Vladimir Horvat, profesor emeritus Filozofskog fakulteta Družbe Isusove u Zagrebu? Došao je do jasnih spoznaja i potvrda o tome da su partizani, a potom komunistička vlast u Jugoslaviji, iskoristili kapacitete bivšega ustaškog logora u Jasenovcu kako bi u njemu zatočili i pogubljivali svoje ratne, a potom političke neprijatelje.

Što se događalo s logorom Jasenovac nakon 22. travnja 1945. godine? Kad su partizani preuzeli logor, sve su strojeve poslali u Srbiju i Crnu Goru, pa u Jasenovcu više nije bilo radnoga logora, nego je postao logor za masovno zatvaranje i ubijanje protivnika. Partizanski logorski sklop Jasenovac podijeljen je na pet lokaliteta. Logor I. Bročice i Logor II. Krapje partizani su ponovno aktivirali zbog velikoga broja žrtava križnog puta, koje su tu smještali i likvidirali.

DA U HRVATSKOJ NEMA KUKAVNE 'HRVATSKE ŠUTNJE', NE BI BILO NI 'ANTIFA' KAMPANJA

Urednikov komentar o četničkom mauzoleju u Borovu Selu (HT, 20. lipnja) veoma je komplementaran s kontinuiranom, a svake godine u svibnju i lipnju pojačanom 'antifa' kampanjom o Jasenovcu. Potvrda za to je mnoštvo komentara i intervjua u gotovo svim glavnim medijima, čiji su autori odreda medijski i politički najeksponiraniji predstavnici "lijevog krila" jugofilnog pogleda na (h)istoriju "ovih prostora", kao što su razni jakovine, budaki, klasići, jergovići, mesići itd. (namjerno ne spominjem Pupovca i Josipovića). Ali među svima njima se, kao jablan prema niskom grm(a)lju, u toj raboti iztiče njihov mentor prof. povijesti Ivo Goldstein, zvan i dr.Obilica, poznat kao izumitelj "drobilice kostiju u Jasenovcu". Upravo je on u subotu 15.6. u velikom intervjuu u Slobodnoj Dalmaciji – u povodu ostavke ravnatelja JUSP Jasenovac – glede davno uzpostavljene vlastite dogme o Jasenovcu, Bleiburgu, NDH, ustaškom pokretu itd., kao jedini vrhovni auktoritet, svim tzv. revizionistima dao svoj preuzvišeni odgovor u formi svojevrstnog "konačnog rješenja" svih dilema glede navedenih tema. A koliko se upravo On uzbudio nakon intervencije dr. Geigera glede nadpisa u Jasenovcu, netko bi mogao posumnjati da je upravo taj "zlatokameni" povjestničar "upravitelj kuhinje" iz koje je izišao tekst i u Jasenovcu i u Šoškočaninovu mauzoleju, kao i svi slični nadpisi na spomenicima koji imaju istu svrhu – biti "genocidna omča" oko vrata hrvatskoj državi i Hrvatskom narodu!

Međutim, da u (domoljubnoj) Hrvatskoj nije bilo famozne kukavne "hrvatske šutnje" ter da je bilo više odvažnosti i spremnosti da se "pogine za istinu", a poglavito više osjećaja za intelektualnu i kršćansku dužnost pružanja odpora laži i nasilju, svojim bi surovim suverenitetom neprijepornog lažnog auktoriteta dr. Goldstein mogao nastupati barem do 2006. godine. Nažalost, on "jaše i dalje", jer "krupni kapital… kreira političke rasplete" (kako navodi urednik HT-a, a mogao je slobodno spomenuti i razne lobije, koje Lošo imenuje "okultnom oligarhijom"!).

A zašto je važna navedena godina 2006.? Zato što je tada u Hrvatskoj objavljen prijevod (u ediciji Hasanbegović) svjetskog bestselera američko-židovskoga povjesničara Normana G. Finkelsteina "Industrija holokausta. Razmišljanja o izrabljivanju židovske patnje" (izvorno objavljen u New Yorku 1999.). U tome djelu on polazi od temeljne tvrdnje da židovski establishment (sa sjedištem u SAD) zlorabi sjećanje na holokaust. Glavne protagoniste zloporabe naziva "industrijom holokausta" koju optužuje za laž i pohlepu. Finkelstein je dijete roditelja koji su preživjeli Varšavski geto i koncentracijske logore pa zato piše: "Stalo mi je do uspomene na progon moje obitelji. Trenutna kampanja industrije holokausta da se iznudi novac od Europe u ime žrtava holokausta koje žive u oskudici obeščastila je njihovo mučeništvo spustivši ga na razinu kasina u Monte Carlu."

Prateći djelatnost klana Kraus-Goldstein i svih članova njihove medijsko-političke sekte – koji, umjesto da se posrame nakon Finkelsteinove "revolucije", i

nakon 2006. godine imaju drzkosti svojim verbalnim "kamama i maljevima" udarati po tijelu Hrvatskoga naroda – opravdano je posumnjati nisu li i ovi industrijalnuši jasenokausta podružnica "izrabljivača" koje Finkelstein bez straha prokazuje, a koji su u Hrvatskoj aktivni s istom kasino-sviješću: Nikada JA SE NOVCA ne odričem!

Anđelko Zdeslav Kaćunko

Hrvatski tjednik, 17. 6, 2024.

HRVATSKE ZASLUGE U DONOŠENJU CRNOGORSKE REZOLUCIJE O JASENOVCU

Prenosim vam tekst s portala hrvatskonebo.com o crnogorskoj rezoluciji o Jasenovcu.
Na žalost ne vjerujem da će u RH netko pisati o sudjelovanju i zaslugama hrvatskih političara u tome.
Prije svega Hrvatska je novčano i na sve druge načine pomagala 'srpski svet' koji je pomoću i toga instalirao srpsku vlast u Crnoj Gori.
Dugo: Svo vrijeme hrvatski političari surađuju sa srpskim svetom u lažima o Jasenovcu, pa i danas uopće ne postavljaju pitanje tko je kriv i s kojom namjerom su na stranicama JISP Jasenovac imali zlonamjerne laži koje je otkrio povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger.
Treće: Iako je objavljeno na stotine tekstova koji pokazuju da je službeni popis žrtava VELIKA LAŽ, i dalje se inzistira na njemu.
Ali evo što na portal hrvatskonebo.org kažu o toj rezoluciji:
CRNOGORSKA SKUPŠTINA PRIHVATILA REZOLUCIJU O GENOCIDU U SUSTAVU LOGORA JASENOVAC, DACHAU I MAUTHAUSEN
28. Lipnja 2024.
U Skupštini Crne Gore prihvaćena je u petak kasno poslijepodne s minimalnom većinom Rezolucija o genocidu u sustavu logora Jasenovac, Dachau i Mauthausen, izvijestio je crnogorski portal Antena M. Glasovanju nisu prisustvovali zastupnici oporbe i PES-ov (Pokreta za Europu) zastupnik Miodrag Laković osobno. Glasovanju je prethodila višesatna rasprava, čije naglaske prenosimo iz istog izvora. Za rezoluciju je glasovao 41 od ukupno 81 zastupnika; jedan je bio suzdržan, a ostali nisu glasovali odnosno napustili su dvoranu. Izglasovana je točno na Vidovdan (hrv. Vidovo), koji je u srpskoj svijesti obilježen kao poseban, mitskom simbolikom nabijen dan, povezan s niskom krupnih događaja u srpskoj povijesti i u odnosima prema drugim narodima, među kojima je i Sarajevski atentat g. 1914., koji je bio povod za I. svjetski rat.
Andrija Mandić
Skupština je počela rad prije podne. Predsjednik Skupštine Andrija Mandić (iz redova „Nove srpske demokracije") predložio je da se dnevni red današnje sjednice Skupštine dopuni prijedlogom rezolucije o genocidu u Jasenovcu.
Nato je zastupnik DPS-a (Demokratske partije socijalista) Andrija Nikolić zatražio od Mandića da sazove izvanrednu sjednicu Kolegija. „Hajdemo na toj sjednici razgovarati o daljnjem sudjelovanju opozicije u radu tog Kolegija, imajući u vidu da ste ovu sjednicu sazvali mimo Poslovnika Skupštine Crne Gore, da ste nazočili prethodnoj sjednici Kolegija, kada niste bili u mogućnosti okupiti zastupnike parlamentarne većine, obavijestili da ćete nas pozvati, zatim, kada osigurate kvorum, da ste nas pozvali u ponedjeljak, da smo se pojavili i da niste niti organizirati sjednicu Skupštine taj dan, a da ste nakon toga izvijestili javnost da oporba nije dala konstruktivan doprinos osiguranju kvoruma za sjednicu Skupštine. Mislim kako je bilo mnogo razloga da vam skrenem pozornost da ne

možete ponižavati Skupštinu Crne Gore, jer ovo vaše destruktivno djelovanje ne doživljavamo kao pokušaj obesmišljavanja uloge opozicije i uskraćivanje demokratskih prava koja joj pripadaju, nego kao urušavanje parlamenta i nepoštovanje građana Crne Gore", rekao je Nikolić.
Mandić je rekao da nije povrijedio poslovnik te da će sazvati sjednicu Kolegija. Istaknuo je da je u šest mjeseci održao 31 Kolegij predsjednika Skupštine, a da neki nisu toliko održali ni u četiri godine, te poručio da nitko nije obespravljen.
Zastupnik DNP-a (Demokratske narodne partije CG) Milan Kneževi kazao je da je sjednica Kolegija bila sazvana za danas u 10 sati, ali da se predstavnici opozicije nisu pojavili i da zahtjev DPS-a doživljavaju kao vid opstrukcije. "Imali ste prigodu prije sat biti na Kolegiju i priopćiti sve što zamjerate i kolegi Mandiću i parlamentarnoj većini. Predlažem da sve ono što smatrate da trebate učiniti u svom političkom djelovanju, učinite, ali da nam omogućite privesti privedemo kraju ovaj današnji dan, koji bi trebao da bude svečanost za sve nas", poručio je Knežević.
Zatim je određena stanka; Mandić je sazvao izvanredni Kolegij na zahtjev opozicije. Kada je sjednica zatim nastavljena, zastupnik SD-a (Socijaldemokrata CG) Boris Mugoša kazao je da je kod sazivanja današnje sjednice flagrantno prekršen poslovnik glede dviju osnova. "Na Mandiću je dodatna odgovornost da kroz svoje ponašanje prezentira ozbiljnost rada institucije. No kod sazivanja ove sjednice prekršen je Poslovnik po dvjema osnovama – prva je članak 26, koji obvezuje Kolegij da se dogovara o sjednicama i prijedlogu dnevnog reda. A kad se poziva na članak 84 da on saziva sjednicu, što je normalno, treba se pozvati i na članak koji govori o sadržaju saziva sjednice, gdje je drugo flagrantno kršenje jer je on u obvezi da u dnevni red, na prijedlog većine, uvrsti jednu točku dnevnog reda. On to nije učinio i drugi put mu se događa da saziva sjednice mimo Poslovnika i sam određuje točke dnevnog reda iako mu je sugerirano da to ne radi", istaknuo je Mugoša.
Šef zastupničkog kluba DPS-a (Demokratske partije socijalista, kojoj je dugo na čelu bio M. Đukanović) Andrija Nikolić iznio je na današnjem Kolegiju zahtjeve u ime parlamentarne opozicije, doznaje neslužbeno CdM. Zahtjevi su sljedeći: da predsjednik Skupštine Andrija Mandić sazove datume za dva premijerska sata za srpanj, s dogovorom ili bez dogovora s predsjednikom Vlade Milojkom Spajićem, za kojeg tvrde da ignorira obvezu koju mu propisuje Ustav i izbjegava da bude kontroliran od Skupštine (jedan po Poslovniku, a drugi koji nije održan prije zbog otkazivanja premijera Spajića). Nikolić je, također, zatražio da se odredi datum sjednice za kontrolno saslušanje premijera Spajića i ministra unutarnjih poslova Danila Šaranovića, koje se odgađa već tri mjeseca. U zavisnosti od toga hoće li predsjednik Skupštine Mandić pristati na zahtjeve opozicije, definirat će se i odgovor opozicije u odnosu na buduće djelovanje u Skupštini.
Mandić je uto rekao da će Rezolucija o genocidu u Jasenovcu dobiti širi oblik i da će se zvati rezolucija o genocidu u sustavu logora Jasenovac, Dachau i Mauthausen.
"U sustavu logora Jasenovac, Dahau i Mauthausen stradali su tijekom Drugoga svjetskog rata i ljudi iz Crne Gore. Naši sunarodnjaci, građani nekadašnje

kraljevine Jugoslavije, u kojoj se nalazila Crna gora. Na ovaj način želimo poslati poruku poštovanja prema našim ljudima koji su stradali tamo, a istodobno da oni koji se prepoznaju kako ih ova rezolucija proziva, razumiju da ona ima širi karakter i ne odnosi se pojedinačno na bilo koju suvremenu državu ili narod", rekao je Mandić.

Zastupnici su s 42 glasa prihvatili da je Skupština prihvatila prijedlog da se raspravlja o Rezoluciji o genocidu u Jasenovcu. U dnevni red uvršten je i prijedlog zastupnika SD-a Nikole Zirojevića o Rezoluciji o osudi zločina Izraela u Palestini. Mandić je rekao da će prva točka biti rezolucija o Jasenovcu.

Zastupnik DPS-a Andrija Nikolić rekao je da u članku 94 Poslovnika stoji da se nove točke koje se unose u dnevni red zato što su nove točke, u pravilu ne mogu razmatrati prvog dana rada sjednice. "Svjedočimo nasilju od parlamentarne većine, a da ne budemo pogrješno shvaćeni, sudjelovat ćemo u raspravi i pričekati odgovor za sutra, pa neka javnost sudi o učincima i namjerama i poštovanju zakona", rekao je Nikolić.

– Riječi "u pravilu" označuju situaciju da je moguće napraviti izuzetak, zbog čega je uneseno u ovaj stav – rekao je Mandić u odgovoru Nikoliću. Dodao je da je Rezolucija o Jasenovcu ideja njega i Milana Kneževića, a ne Aleksandra Vučića. "Pozivamo sve da budemo zajedno u ovoj priči. Ovo je jedna velika priča koja nadvisuje domete običnoga skupštinskog izbora, što ste postali zastupnik ili niste postali zastupnik, što ste dosljedan član neke stranke ili niste dosljedan član neke stranke. Ovo je nešto gdje imamo prigodu biti ljudi", rekao je Mandić i zamolio sve da podupru rezoluciju o Jasenovcu.

Zastupnica Pokreta „Europa sad" (PES) Branka Marković kazala je da će PES podržati rezoluciju.

Iz DPS-a Andrija Nikolić kaže da se tom rezolucijom ne pridonosi ni istini ni novim informacijama o tom zločinu. "Za zastupnički klub Demokratske partije socijalista neprijeporni su nacistički, rasistički i genocidni karakter ustaškog režima, a i zločini koji su u to ime počinjeni u logoru u Jasenovcu. No u predloženoj rezoluciji ne navodi se tko je počinio to zlodjelo. Umjesto da se navede precizno da je to bio ustaški režim, na ovaj se način ostavlja prostor za manipulaciju tko je krivac. Sve ukazuje na to da je riječ o smišljenoj manipulaciji, gdje se Hrvatska i hrvatski narod žele podvesti pod ustaški režim", rekao je Nikolić. Dodao je da je to kukavičje jaje Aleksandra Vučića kako bi se narušili odnosi Crne Gore s Hrvatskom. Odgovornost, kako kaže, nose Milojko Spajić i ostatak parlamentarne većine. Dodao je da DPS ne će nazočiti glasovanju o Rezoluciji o Jasenovcu i da će odgovor Hrvatske na rezoluciju biti ozbiljan.

Zastupnik DNP-a Milan Knežević rekao je da je rezolucija znak ne sjećanja, nego obveze prema prošlosti, koja nas "još uvijek progoni". – Ovo je naš otpor prema relativizaciji genocida u Jasenovcu. Zato što se iz godine u godinu od kvazihistoričara u Hrvatskoj pokušava umanjiti broj srpskih žrtava, a Jasenovac se pokušava predstaviti kao zabavno-kulturni kompleks u kojem su Srbi, Židovi i Romi izvodili predstave Schillera, prevodili Goethea, a naša djeca vrtjela se na ringišpilu NDH i Trećeg Reicha – naveo je Knežević.

Zastupnik URE („Ujedinjene reformske akcije“) Dritan Abazović rekao je da je problem što je Jasenovac klasična politička trgovina i pokušaj opravdavanja parlamentarne većine za glasovanje u UN-u povezano s rezolucijom o Srebrenici. “Predsjednik parlamenta je između fotelje i obrane nacionalnih interesa Srba izabrao ovo prvo i kao kompenzaciju ponudio rezoluciju o Jasenovcu da ne bi sva ona bruka i bijes srpskog naroda, povezana s rezolucijom u Srebrenicu, bila svaljena na njega”, poručio je Abazović i dodao da je Spajić prevario ljude iz Hrvatske samo 48 sati nakon dobivanja IBAR-a.
Mandić je odgovorio da ako Abazović sebe spušta na niske grane i misli da će time poentirati kod ljudi koji ih gledaju pravi veliku grješku. “Ja imam gotovo 60 godina, a Vi se trebate baviti politikom, odnosno želite se bavite politikom i narednih 20 godina. Jako ste uvjereni da ćete s ovom drekom, vikom, mlataranjem, da ćete sada oduševiti nekoga u Crnoj Gori”, rekao je Mandić.
Zastupnik Demokrata Boris Bogdanović rekao da će Demokrati podržati rezoluciju.
Zastupnik SD-a Nikola Zirojević ocijenio je da je Jasenovac dio Holokausta, što je, kako je konstatirao, gore od genocida. – Danas je Crna Gora zemlja čuda. Ova rezolucija nije nikakav pijetet žrtvama Jasenovca, nego politički odgovor na glasovanje Crne Gore u UN-u o Rezoluciji o genocidu u Srebrenici i to je nama sasvim jasno priopćeno. Možda bi najbolji naziv ovog dokumenta bio “Rezolucija očuvanja fotelja svih u parlamentarnoj većini” jer je to jedini njezin cilj – naveo je Zirojević.
Zastupnik DPS-a Nikola Rakočević kazao je da su država i građani taoci političke igre parlamentarne većine, koja na dnevni red stavlja ovu rezoluciju. “Uništavate ekonomiju, sigurnosni sektor, a sada ovom rezolucijom finalno urušavate kredibilitet i međunarodni ugled Crne Gore”, rekao je Rakočević.
Adrijan Vuksanović
Predsjednik HGI-a (Hrvatske građanske inicijative), (manjinski) zastupnik Adrijan Vuksanović kaže da Hrvatska svake godine komemorira sve što se dogodilo u Jasenovcu. “Ono što želim posebno ovdje istaknuti jest da Republika Hrvatska, hrvatski narod dobro znaju da ovo danas ne čini Crna Gora, danas ovo čine oni koji su servilni Aleksandru Vučiću”, kazao je Vuksanović i dodao da će napustiti dvoranu kada bude glasovanje o rezoluciji.
Predsjednik DPS-a Danijel Živković rekao je da će Crna Gora nastaviti srljati, zagrljena u nacionalizmu i šovinizmu i u ispunjavanju usluga Beogradu, za koje su, kako kaže, ili dobro ucijenjeni ili dobro plaćeni. “Rezolucija o Jasenovcu stavljena je na dnevni red kako bi Mandić ostao na mjestu predsjednika Skupštine. Vučiću ste obećali da ćete izaći iz Vlade ako rezolucija ne bude prihvaćena. Građani to znaju, kako ste se ponašali na toj poziciji – naglasio je Živković .
Zastupnik PES-a Miodrag Laković rekao je da on osobno ne će glasati za rezoluciju i da će izaći iz dvorane kada se bude glasalo. “Smatram da nije trenutak za razgovor o ovoj rezoluciji. Moj je stav da smo trebali pokazati više strpljenja kada je riječ o donošenju ove rezolucije. Ostao sam u manjini, mi smo demokratski politički subjekt i obavijestio sam svoje kolege koje bih napustio prije nego što se provede glasovanje“, rekao je Laković. Živković je upitao zašto

je većina PES-a pristala glasovati za rezoluciju. – Zato što su njihovi partneri iz bivšeg DF-a („Demokratske fronte“) rekli da će rušiti vladu 1. srpnja – odgovorio je sam na svoje pitanje.
AntenaM/Hrvatsko nebo
https://hrvatskonebo.org/.../crnogorska-skupstina.../

HRVATSKONEBO.ORG

Crnogorska Skupština prihvatila Rezoluciju o genocidu u sustavu logora Jasenovac, Dachau i Mauthausen –

'HRVATSKI TJEDNIK' O CRNOGORSKOJ REZOLUCIJI (4.): IGOR VUKIĆ

„Nema dvojbe da je Igor Vukić predsjednik *Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac* najznačajniji istraživač i najveći poznavatelj problematike vezane za taj radni logor iz NDH. Mit o Jasenovcu je osnova tvrdnji o genocidnosti hrvatskog naroda koji koriste svi oni kojima se bore za Veliku Srbiju (davno je Tanja Torbarina konstatirala kako je najveća Velika Srbija bila Jugoslavija). Takvi su i svi oni za koje je veliki hrvatski književnik Petar Šegedin rekao da 'strasno mrze svoj narod'."
https://bezcenzure.hr/toptema/knjiga-josipa-pecarica-igor-vukic/
Tako sam najavio knjigu: J. Pečarić, Igor Vukić, Zagreb, 2021. str. 404.
Knjigu sam napisao zato što se Vukić javio na natječaj za ravnatelja *JUSP Jasenovac*.
Jasno je bilo da političari neće dopustiti da na čelo te ustanove dođe čovjek koji je superioran u poznavanju te problematike jer bi to značilo da propada sve što se godinama gradilo u očuvanju SRPSKOG MITA O JASENOVCU što je bio naslov moje knjige iz 1998. za koju je ravnatelj Muzeja genocida u Beogradu dr. Milan Bulajić tvrdio da je uz Cohenovu knjigu najantisrpskija knjiga u povijesti. Naravno izabrali su dotadašnjeg ravnatelja iako je do tada objavljeno niz dokaza da je njegova ustanova izgrađena na mnogobrojnim lažima. To je napokon i priznate javnosti kada je dr. sc. Vladimir Geiger objavio kako je na stranicama te ustanove očita laž o tom logoru koju je jednostavno provjeriti. Umjesto krivične prijave Vlast daje podršku toj ustanovi: očite laži treba ispraviti a sve ostalo što nije tako očito treba i dalje braniti do posljednje kapi krvi. S Vukićem kao ravnateljem ne bi bilo svih tih laži, pa ne bi bilo ni Rezolucije Crne Gore o Jasenovcu.
Koliki je strah među političarima u RH bio od same pomisli da na tom natječaju bude izabran Igor Vukić pokazuje i činjenica da se to odvijalo u vrijeme kada je Igor Vukić u nastupu na beogradskoj HAPPY TV u potpunosti razobličio Jasenovačku laž.
Zato – kao šećer na kraju – dajem i tekst Igora Vukića iz Hrvatskog tjednika od 4. 7. 2024.:

Rugala se sova sjenici

PLENKOVIĆ PREKORAVA CRNOGORCE,
a ni sam se nikad nije bavio Jasenovcem

Plenković je, kao i Milanović, prihvatio velikosrpski narativ o Jasenovcu. Posljedica toga crnogorska je Rezolucija o Jasenovcu, a pisat će se vjerojatno i neke nove

Ministrica Nina Obuljen Koržinek prepustila bi istraživanje Jasenovca povjesničarima, ali da sve ostane kao i do sada. Može slobodno Arso Grozdanić iz Stare Pazove izjaviti da je u logoru u Jasenovcu proveo 12 mjeseci (od listopada 1942. do listopada 1943), i da u tom razdoblju „nije bilo masovnih ubojstava ni Srba ni drugih“, ali što to vrijedi kad muzej čiji rad ministrica Obuljen „cijeni i podupire“ ima baš za to Grozdanićevo razdoblje popis sa 3800 imena navodnih žrtava.

Piše: IGOR VUKIĆ

Odgovarajući crnogorskoj Skupštini na Rezoluciju o genocidu u Jasenovcu, hrvatski premijer Andrej Plenković rekao je da su se skupštinari bavili „temom za koju nisu pokazivali interes zadnjih osam desetljeća“. I baš se našao pravi da im to kaže. Plenković se na mjestu predsjednika Vlade osam godina bavio raznim temama i pokazivao za njih snažan interes, osim za važnu temu kao što je logor u Jasenovcu. Jednostavno je zajedno sa svitom iz Vlade u pogledu Jasenovca prihvatio naslijeđeni jugoslavenski koncept i po svemu sudeći, misli ga se držati i u idućem premijerskom mandatu.

Posljedica izbjegavanja ove teme jest i najnovija crnogorska rezolucija „o genocidu u Jasenovcu, Dachauu i Mauthausenu“. Takvih i sličnih rezolucija bit će još i zaobilaženje teme vraćat će se kao bumerang. Srbi na velika zvona najavljuju kako će graditi monumentalni mauzolej u Donjoj Gradini (ih, bar da potroše dva državna proračuna na njega), financirat će protuhrvatske filmove Antonijevića i Lordana Zafranovića o kozaračkoj djeci, plaćat će međunarodne lobiste da o Jasenovcu govore zapadnim parlamentarcima, a po Americi i Europi nastavit će organizirati izložbe. Vlada Republike Hrvatske će se tu i tamo oglasiti ponekom prosvjednom notom.

Reakcija hrvatske ministrice kulture na nedavnu ostavku ravnatelja muzeja u Jasenovcu ide u tom smjeru i jasno pokazuje da u Vladi nema volje za drukčijim pristupom. Ona se slaže kako bi trebalo ispraviti neke greške na web-stranici, ali dosadašnji rad uprave muzeja „cijeni i podupire“. Prepustila bi istraživanje Jasenovca povjesničarima, ali da sve ostane kao i do sada. Ako činjenice iz dokumenata kažu drukčije, to gore po činjenice. Može slobodno Arso Grozdanić iz Stare Pazove izjaviti da je u logoru u Jasenovcu proveo 12 mjeseci (od listopada 1942. do listopada 1943), i da u tom razdoblju „nije bilo masovnih ubojstava ni Srba ni drugih“, ali što to vrijedi kad muzej čiji rad ministrica Obuljen „cijeni i podupire“ ima baš za to Grozdanićevo razdoblje popis sa 3800 imena navodnih žrtava.

Nije teško doći do zaključka da su aktualni muzej i povijesni prikaz u Jasenovcu potpuni jugoslavenski proizvod, a onda dobrim dijelom i velikosrpski. Broj navodnih žrtava rezultat je popisa ratnih žrtava koji su šezdesetih godina proveli jugoslavenski zavod za statistiku uz podršku jugoslavenskog udruženja bivših partizana. Popis od 83.145 navodnih žrtava Jasenovca i Stare Gradiške, za čije

održavanje muzej i njegove djelatnike plaća Vlada Republike Hrvatske, u najvećem se dijelu temelji upravo na tom jugoslavenskom popisu.
Hrvatski stručnjaci sasvim su malo pridonijeli obnovi i uređenju memorijalnog prostora. Primjerice, redovitim šišanjem trave na livadi na prostoru nekadašnjeg logora. U novije doba uspjeli su spriječiti da se područje logora i njegova okolica snimi iz zraka dronovima koji bi mogli detektirati prisutnost različitih metala u podzemlju. Ta bi već uspješno isprobana, a neinvazivna metoda, mogla poslužiti kao putokaz za eventualne ekshumacije žrtava i njihov dostojanstven pokop. Ali to ne zanima upravu muzeja kao ni njihovu šeficu u Ministarstvu kulture i medija. Jedini pozitivan pomak u postavu muzeja posljednjih godina jest instaliranje jednog računalnog zaslona na kojem se vide fotografije logora snimljene iz zraka 1944. i 1945. godine. Na fotografijama se jasno vidi kako se radilo o malom prostoru sa šest stambenih baraka pa već i zbog toga padaju u savsku vodu mitološke tlapnje o desetcima tisuća žrtava. Te bi fotografije morale čak i kod ministara izazvati neku radoznalost s pitanjima kako je moguće igrati se velikim brojevima na tako malom prostoru. No kad se vratimo u stvarnost, čujemo kako je nakon donošenja crnogorske rezolucije predsjednik Republike Hrvatske Zoran Milanović telefonom nazvao crnogorskog predsjednika da mu kaže kako je rezolucija „štetan dnevnopolitički akt“. Ali i da se s njim složi „kako ne treba politički trgovati žrtvama i zločinom, koji nitko ne poriče i čije se godišnjice već desetljećima službeno obilježavaju“, kako je to medijima prepričao crnogorski predsjednik Milatović. Milanovićevim riječima: *Business as usual*.
Ima li izlaza iz tog zatvorenog kruga? Može li se postići da brojne do sada objavljene činjenice iz dokumenata koje drukčije govore o Jasenovcu budu prihvaćene u središnjoj javnosti i politici? Prvo u Hrvatskoj, a potom i u inozemstvu? Riječ je o činjenicama koje ga prikazuju u realnom svjetlu, koje pokazuju da je to bio zatvor, odnosno tzv. radni logor u kojem nije bilo masovnih, serijskih ubojstava pa ni broj stradalih ne može biti velik. Da u Jasenovcu nije bilo genocida nad Srbima, itd, itd.
Bi li se to moglo postići radom komisije ili istraživačkog tima povjesničara? Neke države krenule su tim putem. Nakon početnog oklijevanja kanadska vlada osnovala je povijesno povjerenstvo kako bi se rasvijetlile kontroverze oko logora koje su kanadske vlasti osnivale u prvom i drugom svjetskom ratu za stanovnike podrijetlom iz protivničkih zemalja. Pa su tako u vrijeme prvog rata u kanadskim logorima na sjeveru od zime i slabe hrane umirali i Hrvati, podanici Austro-Ugarske. Rumunjska je svoje nasljeđe odnosa prema Židovima u drugom svjetskom ratom razriješila međunarodnom povijesnom komisijom koju je inicirao tadašnji predsjednik Ion Iliescu.
Doduše imali smo i mi u Hrvatskoj iskustvo s jednim povijesnim povjerenstvom. Bilo je to već pomalo zaboravljeno *Vijeće za suočavanje s posljedicama vladavine nedemokratskih režima* iz 2017., kojem je na čelu bio akademik Zvonko Kusić. Ono se u stvari nije bavilo istraživanjem ili prikupljanjem novih povijesnih činjenica, već se svelo na debatni klub o manje-više poznatim povijesnim događajima. Stoga nije neobično da je rad povjerenstva od 17 članova na kraju proizveo osam izdvojenih mišljenja, drukčijih od završne izjave koja je nosila

naziv „Dokument dijaloga“. Povjerenstvo je trebalo dati stručno-znanstvenu podlogu za zabranu svega što ima neku simboličku vezu s Nezavisnom Državom Hrvatskom, uključujući i znakovlje postrojbi HOS-a iz Domovinskog rata. Ipak na kraju je ostavljen nekakav kompromis pa je zaključeno da se to znakovlje može nekažnjeno koristiti samo pri komemoracijama za poginule.

Ostatak zaključaka ostao je mrtvo slovo na papiru. Vijeće je uz ostalo predložilo Vladi da potakne osnutak istraživačkih skupina ili mreža istraživača za neke od kontroverznih tema. Koliko nam je poznato, na temelju toga pokrenut je jedan istraživački projekt o hrvatskim žrtvama 20. stoljeća, ali je u Vladi naišao na tihu opstrukciju tako da nije s ozbiljnim radom započeo ni do danas, sedam godina kasnije.

Bi li neka takva istraživačka skupina s potporom Vlade postigla gore navedeni cilj? Kad bi bila dobro sastavljena bez problema bi mogla istražiti Jasenovac i prikazati glavninu njegova sadržaja i nijansi. Mogla bi dodatno potvrditi i zbivanja s kozaračkom i drugom djecom i ratnom siročadi. Hrvatska ima dovoljno dobrih povjesničara, a postoji obilje dostupnih dokumenata u hrvatskim arhivima, u arhivima u BiH pa i u ponekim arhivima u Srbiji (npr. u Državnom arhivu Srbije, iz kojeg dolazi i izjava Arse Grozdanića da u 1943. nije bilo masovnih ubojstava). Iz tih se dokumenata i drugih izvora Jasenovac može opisati prilično točno.

Druga je stvar što rezultati i nalazi takvog povjerenstva ne bi bili lako prihvaćeni izvan Hrvatske. U Srbiji i BiH sigurno bi još dugo nastavili po svojemu. To bi se događalo i kad bi skupina imala i ozbiljne članove iz inozemstva koji bi potvrdili vjerodostojnost istraživanja i rezultata. Tu se ne može mnogo učiniti. Valjalo bi strpljivo objavljivati rezultate i nadati se prevladavanju razuma u nekom budućem razdoblju. I uza sve teškoće, vrijedilo bi pokušati. Bilo bi to djelovanje u istinskome hrvatskom interesu.

S druge strane, kako očekivati da Vlada podupre osnivanje takve istraživačke skupine, kad je maltene čitava javnost protiv toga. Mediji srednje struje, od privatnih preko državnih poput HRT-a ili Hine, oko Jasenovca su čvrsto na jugoslavensko/velikosrpskim pozicijama. Ne propituju službenu verziju, ne istražuju ni na novinski način, a ne omogućavaju ni polemike. U Njemačkoj se u drugoj polovici 1980-ih rasplamsala otvorena rasprava o ulozi Nijemaca u Drugom svjetskom ratu, tzv. historikerstreit. Otvarale su se i neke dotadašnje tabu teme. Nikome se nije dogodilo ništa strašno, a javnost je bila na dobitku. U Hrvatskoj, uz nominalnu slobodu medija imamo danas tek jednu solidnu novinsku polemiku koja se bavi – sukobom Izraelaca i Palestinaca, odnosno ratom u pojasu Gaze.

I premda je tema Jasenovca za Hrvatsku vrlo važna, službeni, a i pretežiti javni interes za nju i dalje će se svoditi na - šišanje trave. Dubinskim istraživanjem bavit će se malobrojni nezavisni pojedinci uz privatnu potporu i podršku boljih i hrabrijih medija kakav je Hrvatski tjednik. A već se negdje, u Banjoj Luci, Novom Sadu, a možda i u Zagrebu, piše nova rezolucija „o genocidu u Jasenovcu“.

BEZCENZURE.HR

Knjiga Josipa Pečarića: IGOR VUKIĆ

Nema dvojbe da je Igor Vukić predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac najznačajniji istraživač i najveći poznavatelj problematike vezane za taj radni logor iz NDH.

NEMAJU POBJEDE U RATU PA IM OSTAJU SAMO LAŽI

Ante Nazor govori o lažima Bošnjaka o ratu u BiH što samo potvrđuje onu moju pitalicu
-Kako od nekog naroda napraviti neprijatelja?
-Spasi ga od genocida!
A Srbima trebaju i laži o Jasenovcu i zbog poraza u tom ratu. Može li se reći da se radil o porazu kada su bješđali kao zečevi kako ih je opisao nitko drugi nego Balkanski krvnik Slobodan Milošević*
Može!
To je dano u već u naslovu moje knjige:
J. Pečarić, Hrvatski genocid: Napravili zečeve od Srba, Zagreb, 2014.
Podsjeti ću vas na predstavljanje knjige o pravljenju zečeva od Srba:
https://www.hkv.hr/reportae/lj-krinjar/17509-predstavljena-knjiga-akademika-pecarica-hrvatski-genocid-napravili-zeceve-od-srba.html

POVJESNIČAR NAZOR: BOŠNJACI UPORNO KRIVOTVORE PODATKE O SUDJELOVANJU HRVATSKIH SNAGA U RATU U BIH

Ante Nazor
-
8. srpnja 2024.

Politički i vojni predstavnici Bošnjaka-muslimana ne prestaju krivotvoriti podatke o sudjelovanju i ulozi hrvatskih snaga u ratu u BiH. Tako je nedavno u najavi „manifestacije 'Putevima pobjede Armije RBiH 1992-1996'" (Dnevni avaz, 10. lipnja 2024.), jedan od „komandanata" Armije RBiH Esad Humo izjavio: „Akcija jeste bila koordinirana sa HVO-om, ali HVO nije aktivno učestvovao u borbenim dejstvima na području Mostara, niti u Podveležju do kraja šestog mjeseca. (…) Borbena dejstva u Mostaru – u urbanoj zoni grada – i na lijevom i desnom krilu, izvodio je Samostalni bataljun odbrane Mostara pod komandom i kontrolom komandanta Arifa Pašalića."

HVO je najzaslužniji za obranu Mostara

Spomenuti navod, kojim se opet ignorira činjenica da je u najtežim trenucima za obranu Mostara, na samom početku srpske agresije na Mostar i BiH, glavnu odgovornost i najveći teret u sprječavanju JNA i srpskih snaga da okupiraju cijeli Mostar, kao i u oslobađanju općine Mostar, preuzeo HVO, jednostavno je demantirati uvidom u borbena djelovanja HVO-a tijekom oslobađanja Mostara od JNA i srpskih snaga u lipnju 1992. godine, piše **Ante Nazor** za Večernji list.
U popodnevnim satima 11. lipnja 1992. HVO je na području Mostara ovladao crtom Jasenica (dom) – gimnazija Rodoč – glavna prometnica – Most Hasana Brkića u Čekrku i desnom obalom do isključno Raštana. Također, snage HVO-a

zauzele su Orlovac, vojarnu JNA Heliodrom, vojnu industriju (tvornicu zrakoplova) SOKO, Avijatičarski most i Aluminijski kombinat. Tijekom 12. lipnja 1992. **HVO je težište djelovanja stavio na čišćenje gradskoga dijela i južne industrijske zone Mostara te na pripreme za prijelaz na lijevu obalu Neretve.**

>**30. lipnja 1993. pokolj vojnika HVO-a i civila u mostarskom Bijelom Polju**

U noći s 13. na 14. lipnja 1992. HVO je počeo prelazak Neretve. Među snagama koje su prešle rijeku bila je i jedna četa spomenutoga Samostalnog mostarskog bataljuna. Snage HVO-a potom su oslobodile i dio grada na lijevoj obali Neretve, 15. lipnja HVO je zauzeo srpska uporišta Sjeverni logor i Zalik, a ujutro 16. lipnja Južni logor i područje Opina, te Raštane, a potom i brdo Fortica iznad Mostara.

Na južnom dijelu bojišta, 14. lipnja hrvatske snage oslobodile su Bunu, a do večeri 15. lipnja i područje Blagaja i Gnojnica, te se 17. lipnja čisteći južne dijelove grada preko Gnojnica prema aerodromu i iz smjera Bune spajaju sa snagama iz južnoga dijela grada.

Težište djelovanja HVO je potom prebacio na oslobađanje Bijelog polja. Do večeri 19. lipnja HVO je ovladao crtom Vrapčići – Potoci – Željuša – Humi – Zelenika, a idućega dana, 20. lipnja, u Potocima su se spojile postrojbe HVO-a. Potom je HVO vodio borbe za ovladavanje Podveleškim platoom, a relej Velež zauzeo je 25. lipnja, no u nekoliko navrata srpske snage izvele su protuudare, najjači je bio 8. srpnja 1992., da bi nakon dvodnevnih borbi snage HVO-a bile odbačene na crtu Suhi Dol – Vučja glava – Stolac – Velika kosa – Guberača – Drvenik – Komić – Ravnice – Stjepangrad – Orlovača. Eto, toliko o „nedjelovanju HVO-a na području Mostara do kraja lipnja 1992.“.

Uostalom, činjenica je da je 29. travnja 1992. Krizni štab općine Mostar donio „Odluku“ prema kojoj HVO preuzima obranu Mostara, zajedno s pripadnicima MUP-a – centar Mostar, te da je HVO tu odluku uspješno proveo tako što su najvećim dijelom upravo postrojbe HVO-a u lipnju 1992. porazile srpskog agresora i oslobodile Mostar.

>**8. travnja 1992. Dan utemeljenja Hrvatskog vijeća obrane (HVO)**

Spomenutom „Odlukom“, koju je potpisalo devet članova Kriznog štaba općine Mostar, od toga četiri Bošnjaka-muslimana, „takozvana Jugoslavenska narodna armija i druge paravojne formacije koje djeluju skupa s njom proglašavaju se kao neprijateljske i okupatorske formacije na području općine Mostar“ (čl. I.), a „zaštita i odbrana grada Mostara od formacija iz člana I. povjerava se Hrvatskom vijeću obrane – Općinskom stožeru Mostar, te pripadnicima Ministarstva unutrašnjih poslova – centar Mostar“ (čl. II.).

Laži predstavnika Armije RBiH

Istu laž da su pripadnici Armije RBiH „otjerali četnike s područja grada Mostara“ već je izjavio Arif Pašalić, kao zapovjednik 4. korpusa Armije RBiH, u intervjuu za tjednik Danas, u veljači 1994., rekavši uz to da „nema hrvatskog naroda BiH: tu postoje katolici Bosanci, Bosanci Bošnjaci-muslimani i Bosanci pravoslavci“. **Niti jedan od novinara u medijima u Hrvatskoj koji često ističu „negativnu ulogu Hrvatske u ratu u BiH“, a odgovornost za sukob s Bošnjacima-**

muslimanima pripisuju HVO-u ili „Tuđmanovoj politici“ nije se ni osvrnuo na takvu laž. A bilo bi važno prokomentirati i moguće šanse za uspostavu iskrenog savezništva između HVO-a i Armije RBiH na mostarskom bojištu, s obzirom na činjenicu da je zapovjednik korpusa Armije RBiH nadležnog za to područje, postavljen od Alije Izetbegovića, negirao postojanje Hrvata u BiH.
Nažalost, Arif Pašalić nije bio usamljen u takvom razmišljanju. I nažalost, teze takvih nevjerodostojnih osoba prihvatio je dio kolegica i kolega povjesničara u Hrvatskoj koji ne istražuju spomenuto razdoblje, ali su im one iz nekog razloga prihvatljive, pa ignoriraju potrebu cjelovitoga pregleda primarnih izvora prije donošenja zaključka.
S obzirom na prijepore o događajima u Domovinskom ratu, ali i općenito o događajima iz 20. stoljeća, može se reći da je stanje u hrvatskoj historiografiji redovno: povjesničari istražuju, pišu, objavljuju, postoje razni projekti, postoje institucije čiji su znanstvenici plodonosni, dakle sve je u nekim uobičajenim okvirima. Ono što ipak može zabrinuti, to je da dio kolegica i kolega ignorira primarne izvore i rezultate znanstvenih istraživanja, ne samo kad je u pitanju problematika rata u BiH 1990-ih, a prihvaća znanstveno neutemeljene podatke i pojmove koji se pokušavaju nametnuti u medijima.
>**BiH: Podignuta optužnica protiv bosanskih Srba zbog zločina nad zarobljenim pripadnicima HVO-a kod Travnika**

Licitiranje brojem žrtava Jasenovca
To se u zadnje vrijeme posebno odnosi na pravno, ali i činjenično neutemeljeno nametanje pojma „genocida nad Srbima u NDH“, **te ponovno licitiranje brojevima žrtava u logoru Jadovno, koji nisu znanstveno utvrđeni, što je objavljeno u „Novostima“** (portal Novosti, 23. 6. 2024.).
O tome zašto se ne može govoriti o genocidu u NDH postoji mišljenje pravne struke, ali i stranih znanstvenika specijaliziranih za problematiku holokausta i antisemitizma te genocida, npr. njemački povjesničar Alexander Martin Korb ili kanadski politolog David Bruce MacDonald, uz navedeno specijaliziran za međunarodne odnose i političke mitove, smatra da se u NDH ne radi o genocidu, ali prihvaća da postoje i druga mišljenja.
O manipulacijama vezanim za logor Jadovno govori knjiga kolega Davora Kovačića, Vladimira Geigera i Marija Jareba „Jadovno i Šaranova jama: Kontroverze i manipulacije“ (Hrvatski institut za povijest, Zagreb, 2017.).
>**Banić i Koić: Jasenovac i Ministarstvo s prave strane povijesti**
Svjedoci smo i neprimjerenih reakcija na upozorenja o pojedinim faktografskim pogreškama u slučaju povučenog udžbenika povijesti za 4. razred gimnazije i netočnih navoda na web-stranici Javne ustanove spomen-područja (JUSP) Jasenovac. A zapravo je sve tako jednostavno, uočene pogreške treba ispraviti ili argumentirano odgovoriti na primjedbe, a ne, kao što je slučaj u komentarima na članak kolege V. Geigera napisan za CroFactu (a prenesen u Večernjem listu) o sastanku predstavnika Trećeg Reicha i NDH u Zagrebu 4. lipnja 1941., manipulativno izvrtati teze ili ignorirati argumente iz njegova članka.

Nastojanja velikosrpske politike

Zanimljivo je, posebice u kontekstu nastojanja srbijanske, odnosno velikosrpske politike da se masovna ubojstva nad Srbima u NDH proglase genocidom, olako prelaženje preko činjenice da je na mrežnim stranicama JUSP-a Jasenovac bilo netočno navedeno da je već na spomenutom sastanku – „na vlastiti zahtjev“ vlasti NDH – dogovoreno „konačno rješenje srpskog pitanja“. Zbog takvog „školskog primjera konstruiranja dokaza genocida u NDH nad Srbima“, opravdano je upozoreno da: „Precizno ciljanim lažiranjem sadržaja, hrvatska javna ustanova na svojim službenim stranicama prihvaća i promovira teze velikosrpske politike, i to u njihovu maksimalističkom obliku.“ (Višnja Starešina, Slobodna Dalmacija, 25. 5. 2024.). Dakako, takvo lažiranje u službi je opravdavanja velikosrpske agresije na Hrvatsku 1991. i okupacije dijela njezina teritorija, te etničkog čišćenja okupiranoga područja.

Među manipulativnim reakcijama na Geigerov članak posebno iritira navod da su „vrata povijesnom revizionizmu, što je samo drugi naziv za falsificiranje povijesti, otvorena u Hrvatskoj početkom 90-ih godina prošlog stoljeća“, jer se njome zapravo sugerira da, eto, dotadašnje rezultate historiografije ne bi trebalo dovoditi u pitanje. To je odraz dogmatskog načina razmišljanja, prije svega onih koji su otvorenost za znanstvenu raspravu, pa i svoju humanost, imali prilike pokazati do 1990., ali su šutjeli i nisu javno reagirali čak ni na očigledne neistine koje su plasirane u javnost, primjerice o broju žrtava u jasenovačkom logoru. Takvo razmišljanje i (ne)djelovanje zapravo ih diskvalificira iz svake ozbiljnije znanstvene rasprave. A komentari nestručnih aktivista, poput Eugena Jakovčića, koji znanstvenike iz hrvatskih institucija sa znanstveno-istraživačkim autoritetom prozivaju zbog rada na izvorima i znanstveno utemeljenog reagiranja na javno objavljene netočne podatke, nisu vrijedni pozornosti.

>**Documenta Pejakovića nazvala stručnim i hrabrim: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja**

https://narod.hr/svijet/145437

NAROD.HR

Povjesničar Nazor: Bošnjaci uporno krivotvore podatke o sudjelovanju hrvatskih snaga u ratu u BiH – narod.hr

KRVOŽEDNI DROBILICA

Jedan od fah idiota u ”Hrvatskom tjedniku” od 29. 8. 2024. je:
Dr. Ivo Goldstein, Jugoslavenski povjesničar u Hrvatskoj o svećeniku Miroslavu Bulešiću kojega su komunisti zaklali u Istri:
”Bulešić nije bio mučenik vjere, Crkva krije da je bio bijedni Talijančić”
HT: Krvožedni Drobilica!
Naravno već na slijedećoj stranici je i tekst koji pokazuje da onaj koji je izmislio drobilicu u Jasenovcu i po njoj postao poznat i u RH i vani opet izmišlja.
Na te neistine odmaj je reagirala Lili Benčik:
„Povjesničar“ Ivo Goldstein tvrdi da je Bl. Miroslav Bulešić bio „bijedni Talijančić“
Lili Benčik/hrvatskepravice
https://hrvatskepraviceblog.com/.../povjesnicar-ivo.../
https://www.dragovoljac.com/.../40466-lili-bencik...
https://viktimologija.com.hr/wp/tag/ivo-goldstein/
https://blog.hrvatskonebo.org/.../povjesnicar-ivo.../
https://portal-veterani.info/category/kolumna-3/
https://novenews.net/.../povjesnicar-ivo-goldstein-tvrdi...
Meni je posebno zanimljiva činjenica da je za odgovor na neku takvu izjavu dovoljno iskoristiti zgodan pridjev i njegovo 'novo prezime'.
To novo ime Iva Goldsteina doista je postalo toliko popularno da sam i ja svojevremeno u naslovu svoje knjige koristio samo to ime:
J. Pečarić, Sanja i Teresa Iva Drobilice, dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/sanjaiteresa.pdf
I ne samo u naslovu nego i u Kazalu je u skoro svakom tekstu u naslovu njegovo 'novo ime'.
Ovdje vam dajem tekst NOVA KNJIGA IVA DROBILICE.
Uz njega idu i tekstovi koje možete naći u knjizi koja je objavljena na portalu dragovoljac.com:
PRILOZI: IGOR VUKIĆ, SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS 66
JURČEVIĆ ZA DIREKTNO: GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA 69
DARAN BAŠIĆ, GOLDSTEIN – ‘DROBILICA’ O POVIJESTI 71
NOVA KNJIGA IVA DROBILICE
1.
Zabrinula me je pojava nove knjige Iva Drobilice. Naime u novom Hrvatskom tjedniku od 17. 8. 2023. pojavio se tekst Igora Vukića o njegovoj knjizi:
Nova knjiga Ive Goldsteina o 'revizionizmu i neoustaštvu' gotovo ista kao i Pupovčevi bilteni
SPOJ OLINJALOG UDBAŠA I VLATKE POKOS
Iz teksta koji dajem u Prilozima očito je i zašto. U tom tekstu se među revizionistima ne spominje moje ime. Zabrinuo sam se jer me je nedavno Ivo

Drobilica tužio sudu i u presudi se vide strašne patnje koje je on doživio zbog moga pisanja:
26. Iz iskaza te svjedokinja Sanje Petrušić-Goldstein i Terese Goldstein, a koje iskaze sud prihvaća jer su međusobno suglasni te ih ocjenjuje uvjerljivima i istinitima, proizlazi da je ovakva objava o tužitelju izazvala niz negativnih i mrzilačkih komentara.
27. Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.
28. Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.
29. Iz iskaza svjedokinja i tužitelja proizlazi da je tužitelj vrlo emotivno doživio tuženikove tvrdnje, da ga je to uzrujalo i da mu je pozlilo. Tužitelj je javna osoba i time mora imati viši stupanj tolerancije na javnu kritiku nego prosječni građanin, ali u ovom slučaju se nije radilo o kritici u odnosu na njegovo djelovanje, već su se iznijele neistinite činjenične tvrdnje, a to prelazi stupanj tolerancije koju bi inače tužitelj trebao pretrpjeti. Nije sporno da je tužitelj i ranije doživljavao neugodnosti i negativne komentare, ali to ne umanjuje štetnu radnju tuženika niti posljedice te radnje. …..
Pitao sam g. Vukića o tome jer sam ipak u knjizi oca i sina Goldstein u poglavlju o revizionistima poslije Franje Tuđmana dobio najveći prostor i dobio umirujući odgovor:
Spominje, spominje, pa gdje bi on to zaboravio.
Tako mi je malo lakše jer spomenute patnje Iva Drobilice nisu učinile da me nema u knjizi. Pa ipak sam se do sada mogao hvaliti što Drobilica u Globusu, 20. rujna 2002. kaže:
Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.
Što se Tuđmana tiče ništa se nije promijenilo ni u novoj knjizi Iva Drobilice:

Na političkom planu najveći krivac za „revizionizam i neoustaštvo“ za Goldsteina je nesumnjivo dr. Franjo Tuđman. Spominje ga na najviše mjesta u knjizi i gotovo da nema elementa Tuđmanova političko djelovanja koji Goldstein nije stavio u „revizionistički“ kontekst.
Srbima je Hrvatska iz Domovinskog rata Tuđmanova ustaška država, a eto Ivu Drobilici je Tuđman kriv za neoustaštvo.
Logično, na popisu najvećih zločinaca Milošević je 30., a Tuđmana tu nema, J.B. Tito je među deset najvećih zločinac a Pavelića na tim listama nema. Ali je zato Drobilica imao sliku druga Tita u Parizu. Zato je i bio veleposlanik, zar ne?
Vidim i da je najutjecajnijom revizionističkom knjigom 2000-ih Goldstein je proglasio „Bleiburg – jugoslavenski poratni zločini nad Hrvatima“ Josipa Jurčevića. Drobilica je dobio zasluženo priznanje od samog hrvatskog povjesničara prof. dr. sc. Josipa Jurčevića:
GOLDSTEINA NE TREBA SMATRATI ZNANSTVENIKOM, TOLIKO SE PUTA BLAMIRAO, OD DROBILICE DO DRUGIH IRACIONALNIH STAJALIŠTA
direktno.hr
https://www.dragovoljac.com/.../31207-goldsteina-ne-treba...
S druge strane Goldstein ocjenjuje kako se Vladimir Geiger svojim radovima „u dobroj mjeri prometnuo u jednog od predvodnika hrvatskog povijesnog revizionizma“.
Istina nije mi lako vidjeti da su drugi na čelu revizionista, dakle odmah uz Tuđmana, ali to je tako kako je. U Prilozima dajem tekst GOLDSTEIN – ‘DROBILICA’ O POVIJESTI s portala kamenjar.com koji je napisan na osnovu detaljnog kritičnog osvrta dr. sc. Vladimira Geigera na Goldsteinovu knjigu „Jasenovac“ iz 2018. On spominje i genocid i drobilicu i mnogo toga!
A Geiger je o Drobilici pisao dok još nije bio poznat kao Ivo Drobilica. Niz tekstova dano je u mojoj knjizi:
Izdvajam samo ovo:
A o Goldsteinovom dirljivom odnosu prema ljudima s HTV-a pisao je Miroslav Mikuljan (intervju na Portalu HKV-a) kada o svom razrješenju s mjesta urednika Dokumentarnog programa HTV-a kaže:
Kao što točno kažete, 5. rujna 2002. godine sam dobio po prstima zbog emisije o tragičnoj sudbini sela Španovica, odnosno zbog emisije koja je govorila i o partizanskim zločinima i protjerivanju hrvatskog stanovništva s tog područja za vrijeme 2. svjetskog rata. U toj je emisiji iznesena i tvrdnja da je ustaški logor Jasenovac i nakon završetka 2. svjetskog rata nastavio funkcionirati kao logor sve do 1947. godine. Protiveći se toj tvrdnji član Vijeća HRT, dr. Ivo Goldstein je javno uvjetovao svoj ostanak u Vijeću ukoliko ja ostanem na mjestu urednika Dokumentarnog programa. Rekao je doslovce: – Ili ja ili on! To nije zvučalo ni dobronamjerno ni intelektualno. Bio sam u šoku i nisam mogao vjerovati da će takav oblik diktata biti proveden i da će cijela upravna struktura HRT kapitulirati i kadrovski se prilagoditi ovom neobičnom profesoru povijesti kojega previše često ne zanimaju činjenice, ali ga čini se zanima moć kao činjenica.

6) I ne samo prema ljudima s HTV-a. O tom dirljivom odnosu pisao je i njegov kolega dr. sc. Vladimir Geiger kada je ovaj objavio članak Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008 Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 05. 2009. (Goldsteineov kompendij neznanja, Hrvatsko slovo, 4. lipnja 2010.):
Nakon što sam napisao osvrt na njegovu knjigu Hrvatska 1918 - 2008. (Vijenac, časopis za suvremenu povijest, Review of Croatian History), Goldstein mi je u lice izrekao pregršt izabranih gadosti i psovki, kako vjerojatno i nalaže njegov strukovni i društveni položaj, i ponajprije kućni odgoj. Koliko mi je poznato, nisam osamljen. Goldstein se nimalo ne libi pozivati na svoja mnogobrojna poznanstva i medijske i političke veze, a i hvaliti se svojom nezaobilaznošću i svekolikim „utjecajem“. Jednostavno rečeno, svi oni bezobraznici koji ne misle kao Goldstein ili, pak, iznose stajališta koja mu se ne sviđaju ili, još gore upozoravaju na njegove pogrješke i kritički se izjašnjavaju o njegovom radu – imat će problema. U svojoj uljuđenosti Goldstein ne bira riječi različitih, više nego li slikovitih, pogrda i prijetnji koje upućuje svima onima koji ne djeluju i misle kao on. Pitam se je li za navedeno nekoga kod nas uopće i briga?
J. Pečarić, Zabranjeni akademik – Prijevarom u HAZU!?, Zagreb, 2012., str. 105-106.
Ipak ne smijem se ni ja požaliti. I mene spominje Ivo Drobilica u svojoj novoj knjizi četrdesetak puta. Zato je ovo tek prvi tekst o spoju olinjalog udbaša i Vlatke Pokos.
Vratimo se patnjama druga Drobilice sa suda iz 2022.. On prvostupanjsku presudu spominje na str. 221. knjige:
… Pečarićev u knjizi Brani li Goldstein NDH, čime je stavila u istu ravan profesionalnu historiografiju i ispolitizirani (revizionističko-neoustaški) amaterizam (garniran uvreda i klevetama, što je 2022. dobilo i sudski pravorijek). Zaključila je i kako "profesionalni povjesničari moraju povući granicu do koje mjere holokaust nudi objektivan pogled na povijest NDH". I uistinu, jesu li ubijanje 30.000 Židova, nešto manje Roma, mnogostruke više Srba i velikog broja Hrvata tek marginalna pojava u povijesti NDH ili bitan element koji određuje njezin zločinački karakter?
Tako sam Goldstein pokazuje kako me je sutkinja osudila za knjigu za koju nisam sam tužen. Naime, tužen sam za knjigu:
J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf

Josip Pečarić

dragovoljac.com
www.dragovoljac.com

NARATIV ĆE BITI OČUVAN (=LAŽI O JASENOVCU ĆE BITI OČUVANE)

Izbor koji osigurava da se ne dozna tko je stavio, a tko naredio da se stave laži koje je otkrio dr. sc. Vladimir Geiger, a još manje da taj ili ti kazneno odgovaraju. TKO JE SARA LUSTIG, V. D. RAVNATELJA SPOMEN-PODRUČJA JASENOVAC I ŠTO ĆE TO ZNAČITI ZA USTANOVU?

Luka Šarić

-

5. rujna 2024. u 23:00

Foto: fah, LinkedIn, Montaža: Narod.hr

Ministrica kulture i medija Nina Obuljen Koržinek objavila je javnosti kako je imenovala Saru Lustig vršiteljicom dužnosti Javne ustanove Spomen-područje (JUSP) Jasenovac. Osim što je kći bivšeg logoraša iz Auschwitza, slavnog producenta, glumca i oskarovca Branka Lustiga, što znamo o njezinoj karijeri i kvalifikacijama?

> Obuljen Koržinek imenovala Saru Lustig vršiteljicom dužnosti ravnatelja Jasenovca

Bivši ravnatelj JUSP Jasenovac Ivo Pejaković u svibnju je podnio ostavku. Učinio je to nakon što je povjesničar Vladimir Geiger ukazao na netočne informacije o logoru koje su zapisane na prostoru ustanove. Ne postoje dokazi koji bi potvrdili sastanak i dogovor Nijemaca i ustaša iz lipnja 1941. o „konačnom rješenju“ srpskog pitanja u Hrvatskoj. Riječ je o očitoj podvali jugoslavenske historiografije kako bi se stradanje Srba u Nezavisnoj Državi Hrvatskoj (NDH) izjednačilo sa stradanjem Židova od nacističke ruke, odnosno kako bi se Hrvati prikazali kao jednako krvoločni kao i nacisti. Izmišljene priče o velikim „klanjima“ Srba u Jasenovcu su pak imala za cilj dočarati kako je ustaša ipak bio monstrum kojem čak niti nacist nije bio do koljena.

> Banić i Koić za Narod.hr: Ravnatelj JUSP Jasenovac je došao s politikom i s njom i odlazi

Hoće li Lustig dopuštati istraživanja Jasenovca i prilagođavati postav novim saznanjima?

Podnijevši ostavku nakon što je netko „dirnuo“ u službenu istinu u Jasenovcu, a što je postalo i mainstream, Pejaković je pohitao u Pupovčeve „Novosti“ pojadati se Tihomiru Ponošu, te su zajedničkim snagama donijeli “besprijekoran” sud kako je ostavka rezultat pritiska – ekstremne desnice.

> Documenta Pejakovića nazvala stručnim i hrabrim: Jasenovac treba osloboditi politizacije i pokušaja cenzuriranja

Hoće li se takav narativ s novom ravnateljicom nastaviti? Hoće li se ovom važnom historiografskom problemu konačno pristupiti isključivo sa znanstvene strane? Hoće li Lustig dopuštati i uvažavati istraživanja Jasenovca i postav muzeja i

čitavog Spomen-područja prilagođavati novim saznanjima? Za početak, hoće li se napraviti potpuna revizija popisa žrtava koji je dokazano lažan i neutemeljen? Ili će JUSP Jasenovac ostati tek „originalni spomenik“ jasenovačkom mitu u koji diraju samo oni koji žele počiniti profesionalno samoubojstvo?

Lustig je radila za Vesnu Pusić, Grabar Kitarović, Grlića Radmana, Plenkovića…

Sara Lustig završila je studij engleskog jezika i psihologije, studij izdavaštva i intelektualnog vlasništva kao i studij ustavnog i međunarodnog humanitarnog prava te stekla praktično procesno iskustvo kao članica tima za obranu pred Međunarodnim kaznenim sudom za bivšu Jugoslaviju (ICTY) u Haagu, stoji u priopćenju Ministarstva. Školovala se u New Yorku i Londonu.

Vrlo mlada, ostvarila je značajnu karijeru. Radila je u kabinetima ministara i predsjednika Vlade i Republike. Njezin dosadašnji posao bio je savjetovati premijera Plenkovića u pitanjima Holokausta i borbe protiv antisemitizma.

> Havel: Antisemitizam se širi ondje gdje vlada neukost, Izrael gubi medijski rat

Karijeru je započela u New Yorku 2003. godine. Radila je u jednoj od najvećih britansko-američkih izdavačkih kuća „HarperCollins“. Nakon kratke karijere u izdavaštvu, od svibnja 2008. do svibnja 2010. radila je kao asistentica obrane na sudu u Haagu. Potom odlazi u kabinet ministrice vanjskih poslova Vesne Pusić gdje radi kao savjetnica od 2012. do 2015. godine. Zatim, 2015. postaje savjetnicom predsjednice Republike Hrvatske Kolinde Grabar Kitarović gdje radi tek nešto više od godinu dana.

Njezino sljedeće radno mjesto je Vijeće za nacionalnu sigurnost. Ondje je obnašala dužnost višeg stručnog savjetnika za pitanje nacionalne sigurnosti. Nakon dvije godine, ponovno se vraća u Ministarstvo vanjskih poslova gdje obnaša dužnost savjetnice za pitanja Holokausta. Ubrzo će postati supredsjedateljica Međunarodnog saveza za sjećanje na holokaust (IHRA) u hrvatskom predsjedanju.

Tvrtka Lustig Legacy d.o.o. u stečaju

Gotovo tri godine, od lipnja 2021. do travnja 2024. radila je u vlastitoj tvrtci, sudeći po imenu – Lustig Legacy d.o.o. Prema podacima Fine, tvrtka je u stečaju. U 2023. broj zaposlenih bio je 0. Prihodi su također bili 0. Međutim, u tom periodu Lustig je već radila kao posebna savjetnica premijera Plenkovića. Na njezinom LinkedIn profilu piše: „Special Advisor to the Prime Minister of the Republic of Croatia for Holocaust Issues and Combating Antisemitism“. Odnosno, na hrvatski: „Specijalna savjetnica premijera Republika Hrvatske za pitanja Holokausta i borbe protiv antisemitizma“.

Snimka zaslona: Lustig Legacy d.o.o. u stečaju

Po svemu sudeći, Jasenovac će i dalje ostati ‘netaknut’

Hrvatsko predsjedanje IHRA-om i obećanja koja su tamo dana zasigurno će dodatno zacementirati stanje u JUSP Jasenovac. Lustig nema iskustva u polju povijesti ili istraživanja. Njezina je karijera politička i diplomatska. Po svemu sudeći, Jasenovac će i u narednom razdoblju ostati „netaknut“. Svaki pokušaj revizije toga što se dogodilo u Jasenovcu i kakav je to logor bio, ili će se ignorirati ili žustro napadati kao i dosad. S njezinim imenovanjem svaki pokušaj preispitivanja povijesti Jasenovca mogao bi prerasti i u međunarodni antisemitski

skandal. Naravno, ne zbog negiranja stradanja Židova, već zbog neslužbene zabrane istraživanja logora.
https://narod.hr/.../tko-je-sara-lustig-v-d-ravnatelja...

NAROD.HR

Tko je Sara Lustig, v. d. ravnatelja Spomen-područja Jasenovac i što će to značiti za ustanovu? – narod.hr

Tko je Sara Lustig i hoće li n

MINISTAR MRAČNIH POSLOVA ILI 'ONI LAŽU TO JE NJIMA OD BOGA!'

Srpske 'Novosti' su objavile tekst „Ministar mračnih poslova“ o strašnoj stvari koju je zgriješio Ministar vanjskih poslova Gordan Grlić Radman: Sa svog službenog' e-maila odgovorio je na obavijest koji su mu poslali dva hrvatska znanstvenika koji su godinama na Stanfordovim listama najutjecajnijih znanstvenika u svijetu prof. dr. sc. Matko Marušić i ja. Kako je to mogao učiniti? Strašno! Pa svi znamo da je najvažniji političar u RH, jedini u povijesti koji je bio i u oporbi i u vlasti njegovo visočanstvo Milorad Pupovac. Da kako se usudio taj 'Ministar mračnih poslova' još u svome odgovoru spominjati najvećeg revizionistu u povijesnim znanostima akademika Franju Tuđmanu. Pa svi se dobro sjećamo da je taj mrski revizionist Utemeljitelj RH poznatoj i kao Tuđmanova ustaška država, zar ne?
Već to je dovoljno da se vjeruje Novostima koji su dobro financirani od tih vlasti koje pokorno slušaju što od njih Pupovac traži.
Posebno me raduje što uz Tuđmana spominju tatu i sina Goldstein. Strašni autoriteti: Slavko Goldstein nije kao Marušić i ja jedan od 2% najutjecajnijih znanstvenika u svijetu – on je neškolovani povjesničar amater, a to je sigurno za znanost vrijednije od tamo nekih sa Stanfordovih lista, zar ne? A tek Ivo koji je upravo svojim čuvenim pronalaskom dobio i novo ime s kojim mu se rugaju mnogi i u RH i vani. Postao je IVO DROBILICA. Jaki autoriteti.
Moram i ovom prigodom izražiti svoje žaljenje zbog djelovanja mojih tekstova na ovog velikog pronalazača o čemu je svjedočila njegova kćerka:
Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.

Od specijalne vrste antisemitizma, do padanja u nesvijest. A znate li za koju me je knjigu tužio?

Vjerovali ili ne radi se o knjizi:

J. Pečarić, *Druker / Predsjednik o Puhovskom*, Portal dragovoljac.com, 2020.

Doista se moram zahvaliti Novostima koji o meni pišu kao 'akademiku iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i jednog od najvećih revizionističkih povjesničara-amatera u Hrvatskoj'.
Za razliku od mnogih u hrvatskim vlastima, osim sigurno 'ministra mračnih poslova', oni znaju kako su se znali provesti njihovi povjesničari-genocidolozi.
Dovoljno se je sjetiti moje prve knjige:
J. Pečarić, Srpski mit o Jasenovcu / Skrivanje istine o beogradskim konc-logorima, Hrvatski povijesni institut, Zagreb, 1998. Knjigu sam kao napisao na poziv ravnatelje HIP-a povjesničara dr. sc. Mirka Valentića i u njoj ismijao tvrdnje njihovog genicodologa dr. Milana Bulajića u knjizi „Tuđmanov Jasenovački mit“. Bulajić nije bio akademik kao ja, a doktorirao je pravo, a ja matematiku uz magistaturu iz elektrotehnike i diplomski rad iz atomske fizike.
Organizirali su i mog sučeljavanje s tim ravnateljem i osnivačem Muzeja genocida u Beogradu na radiju „Slobodna Europa“ (Prag):

J. Pečarić, O sučeljavanju Bulajić vs. Pečarić, Portal dragovoljac.com, 2021.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/suceljavanje_hazu.pdf

Njihov genocidolog je ispao smiješan, pa je moju i Cohenovu knjigu proglasio najantisrpskijim knjigama u povijresti i pisao o „ideologiji genocida Cohen-Pečarić“. Hvala i njemu a i onim ravnateljima iz SR koji me se i danas sjećaju. Uključujući i autore i urednike Novosti, naravno.
Naravno ne ću spominjati citate iz moje knjige o Društvu i čiji su tekstovi iz kojih su uzimani. Pa ipak moramo poštivati Oca otadžbine:

ISTINA DOBRICE ĆOSIĆA

Ima jedna zemlja satkana od laži,
Dobrica, Ćosić o njoj nam govori:
Što ću reći, deco, neka se uvaži,
Srbin jadan večno samo laži zbori.
Laže, laže, laže, iz razloga dvesta,
Laž mu se ko guja u srce uvukla;
Tamo joj pradede ostaviše mesta,
Do danas ju nije Istina zatukla.
A što će bre Srbin kad lagati mora,
Kakav se rodio, takav će i mreti?
To mu je sposobnost data odozgora,
Sa takvom odlikom lako mu živeti.
Čujte zašto laže: Da sebe obmane,
Da uteši drugog, da sakrije bedu…
Da ohrabri brata kada u drek pane,
Da ga sram i savest živog ne pojedu.
Laže zbog poštenja, laže zbog slobode,
Laže maštovito, ma bre - od zanata!

A zar nismo uvek bili prelivode?
Domoljublje lažno časti nam se hvata.
Laž je inventivna slika srbske ćudi,
Inteligencije, čitavog nam bića;
Na laži opstala država i ljudi -
Dinastija slavna Karađorđevića.
Do sudnjega dana laž je naša dika,
Koleno kolenu nasleđe ostavlja…
E to vam je braćo sreća vaskolika,
Laž nek se neguje i ne zaboravlja.
Pogledajte dobro na dno istorije,
Laž je spašavala majčicu Srbiju.
Bez nje nam ni danas lepe sreće nije
Laž će nam do groba čuvati naciju

MARIJA DUBRAVAC

Mark Spiranovich je pjesmu preveo i na engleski:

THE TRUTH OF DOBRICA ĆOSIĆ

There is a land woven by lies,
Dobrila Ćosić speaks of it:
Children, let my words be adhered to,
The poor Serb eternally speaks only lies.
He lies, lies, lies for two hundred reasons,
The lie has crawled in his heart like a serpent;
His forefathers have left it room there,
To this day the truth has not conquered it.
What is the Serb to do when he must lie,
The way he was born, he will die the same.
That cleverness was given him from above,
He finds it easy to live with such distinction.
This is what he lies for: to deceive himself,
To console another, to hide his misery...
To encourage his brother when he falls into crap,
That shame and conscience would not eat him alive.
He lies because of honor and freedom,
He lies imaginatively – bro, that's his trade!
Were we not always inconsistent (wishy-washy)?
Our patriotism 's honor is taken through lies.
The lie is an invented picture of Serbian nature,
Of our intelligence and of our whole being;
The country and the people have survived on lies -
The great dynasty of Karađorđević.

The lie is our pride to the judgement day,
Leaving its inheritance from generation to generation ...
Brothers, that is your great fortune,
Nurture the lies and do not forget them.
Take a good look throughout history,
Lies kept saving Mother Serbia.
Even today we would not be fortunate without lies -
The lie will safeguard our nation till death.

Kao što znate nedavno je ravnatelj JUSP JASENOVAC podnio ostavku jer je povjesničar dr. sc. Vladimir Geiger dao neoborivi dokaz kako na stranicama JUSP JASENOVAC postoji ANTIHRVATSKA LAŽ.
Evo kako o njoj pišu u tom tekstu u Novostima:

„Ministarstvo NINE OBULJEN KORŽINEK cenzuriralo je i tvrdnju o ustaškom genocidu nad Srbima na informativnom panou u JUSP-u Jasenovac, što je posredno dovelo do ostavke ravnatelja IVE PEJAKOVIĆA.“

Strašno cenzurirana je LAŽ, a znamo da je LAŽ NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI. Strašno! Pa znaju li ti ministri da je gazda u RH Pupovac?
Ili se prave ludi!
Ono što me posebno obradovalo kod ovog teksta iz Novosti koje debelo financira vlast u RH je napredak i u odnosu na Ćosića i njegove tvrdnje kako je laž najviše pomogla Srbima u njihovoj povijesti.

Zašto to mislim?
Pa svi znamo da je poluistina gora od laži!
Zato je zgodno komentirati samo priču o članku Melkiora Ornika iz Laboratorija za koordiniranu znanost Sveučilišta u Illinoisu Urbana-Champaign, tj. o onome o čemu ne pišu u „Novostima“ u svezi s tim radom.
Iako su Novosti dobro proučili moje knjige jasno je da po Ćosićevoj tvrdnji o srpskim lažima nisu mogli citirat dio u vezi s tim člankom iz knjige:
J. Pečarić, Liste sa Stanforda, Fah idioti i Josip Šimunić, dragovoljac.com, 2023:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/simunic.pdf
Na str.198.-200. piše:
„Primijetit ću da smo o radu prof. Elezovića i dr. Banića TVOR pisali nas dvojica sa Stanfordovih lista najutjecajnih hrvatskih znanstvenika prof. dr. sc. Matko Marušić i ja.
Taj rad je dan u knjizi:
J. Pečarić, *Prof. emeritus dr. sc. Matko Marušić*, Zagreb, 2021. str. 444.
Dajemo ga i u Prilogu.

Rad smo poslali na puno adresa. Ali – očekivano – hrvatski političari ne smiju ni pomisliti na takvu istinu jer daju ogromna sredstva da se očuva Jasenovačka laž sadržana u „Velikosrpskoj brojci Goldsteinovih i Drže Mihailovića“.
Zagovornici „Velikosrpske brojke Goldsteinovih i Drže Mihailovića“ ili mitomani kako ih je nazvao Igor Vukić protestirali su uredništvu časopisa, a onda su shvatili da to treba uraditi netko tko se kao matematičar razumije u ono što su Banić i Elezović objavili.
Tako je u isti časopis poslao svoj rad jedan kolega iz SAD-a koji su urednici prihvatili, iako je jedan od recenzenata stavio bitnu primjedbu o matematičkoj grješki u tom radu.
Radi se o radu:
M. Ornik, "Comment on "TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers among Histograms"," IEEE Access, vol. 9, no. 9, pp. 78 586–78 593, 2021.
Onda su Nikola Banić and Neven Elezović napisali rad:
Reply to Comment on "TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers among Histograms"
https://aps.arxiv.org/pdf/2111.05842.pdf
Dajem prijevod Abstracta tog rada:
U ovom radu odgovaramo na kritiku jednog od naših radova prethodno objavljenih u ovom časopisu, pod naslovom "TVOR: Finding Discrete Total Variation Outliers among Histograms".
Odstupanja varijacija među histogramima". Naš rad predlaže metodu za detekciju odstupanja glatkoće među histogramima korištenjem odnosa između njihovih diskretnih totalnih varijacija (DTV) i njihovih odgovarajućih veličine uzorka. U ovom odgovoru, pokazujemo točku po točku da, suprotno svojim tvrdnjama, kritika nije pronašla nikakve pogreške ili probleme u našem radu, bilo u korištenim skupovima podataka, metodologiji ili u dobivenim vrhunskim kandidatima za izvanredne vrijednosti. Naprotiv, tvrdnje kritike mogu lako se može pokazati da je matematički neutemeljen, da izravno proturječi uobičajenim statističkim teoremima, i protiviti se dobro utvrđenim demografskim terminima. Upravo je to učinjeno u odgovoru ovdje pružanjem i teoretski i eksperimentalni dokazi. Osim toga, zbog prigovora kritike, opsežnije istraživanje o vrhunskom kandidatu za izvanredne vrijednosti, Jasenovački popis se provodi i kako bi se otklonile sumnje kritike, novi dokazi o njegovoj problematičnosti neviđeni u drugim predstavljeni su popisi. Ovaj odgovor je popraćen dodatnim teorijskim objašnjenja, simulacije i eksperimentalni rezultati koji ne samo da potvrđuju ranijim saznanjima, ali i novim podacima. Izvorni kod je na
https://github.com/DiscreteTotalVariation/TVOR
Časopisi ne vole objaviti rad koji pokazuje da su svjesno objavili netočan rad, ili su pritisci bili takvi (sjetimo se onih na o kojima govori poglavlje GOLDMAN O GOLDSTEINU (PISMA PREDSJEDNICIMA) moje knjige *Milanović hvali Grlić-Radmana*;
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/MilanoRadman.pdf str. 168-323) da ovaj rad napisan na 63 stranice ostaje objavljen u Arxivu i tako svi koje to zanima mogu vidjeti o kakvoj se griješki tu radi.

Naravno, nije se stalo na tome. Prof. Marušić i ja smo u svom članku danom u Prilogu napisali: *Istraživači Nikola Banić i Mladen Koić objavili su oko 150 članaka o netočnostima popisa JUSP-a Jasenovac (https://narod.hr/hrvatska/poimenicni-popisa-zrtava-kcl-jasenovac-1941-1945-i-njegovo-nepodudaranje-s-izvorisnim-dokumentima)*
Nikola Banić i Mladen Koić su nedavno i tiskali knjigu na oko 800 stranica: JASENOVAČKI POPIS / LAŽNE ŽRTVE. Knjiga je uz spomenuti znanstveni rad sjajno pokazala koliko sam bio u pravu kada sam tu službenu brojku nazvao: Velikosrpska brojka Goldsteinovih i Draže Mihailovića.“

Naravno, ako Pupi i njegovi tako kažu Ministar mračnih poslova ne smije to ni spomenuti, zar ne.
Pa ipak je Pupi šef!
Zato uživajte u tekstu u kome hvale i Ministra i profesora Marušića a i mene:

Ministar mračnih poslova

Prije tri godine ministar Gordan Grlić Radman putem službenog maila pohvalio je rad akademika Josipa Pečarića na relativiziranju službenog broja ubijenih u Jasenovcu, smatrajući to "važnim pitanjem koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda"

Ruganje povijesnim činjenicama – Gordan Grlić Radman (FOTO Patrik Macek/PIXSELL)
Prije tri godine ministar vanjskih poslova GORDAN GRLIĆ RADMAN pohvalio je putem službene *mail* adrese rad JOSIPA PEČARIĆA, akademika iz Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac i jednog od najvećih revizionističkih povjesničara-amatera u Hrvatskoj, koji relativizira ustaške zločine u Jasenovcu.
Kako je vidljivo iz nekoliko Pečarićevih knjiga, u kojima smo pronašli njegovu prepisku s ministrom vanjskih poslova, on je Grliću Radmanu najprije poslao *mail* u kojem ga je 18. veljače 2021. godine obavijestio da mu je na internetu istoga dana objavljen tekst u suradnji s MATKOM MARUŠIĆEM, profesorom medicine sličnoga revizionističkog kova. Matematičar Pečarić i liječnik Marušić u tom tekstu pišu o jednom svježem znanstvenom radu koji "potpuno uvjerljivo, utemeljeno i nepobitno dokazuje da je popis jasenovačkih žrtava netočan". "Čak nije potrebno ni procjenjivati koliko je netočan (može se izračunati da je 89% ili 74.288 imena neprihvatljivo)", pišu Pečarić i Marušić, referirajući se na službeni popis Javne ustanove Spomen područja (JUSP) Jasenovac od 83 tisuće žrtava ustaškog logora smrti. "Glavni nalaz je da je popis JUSP-a Jasenovac izmišljen, dakle namjerno krivotvoren", stoji u tekstu koji je Pečarić poslao ministru Grliću Radmanu.
Istoga dana ministar mu je odgovorio, koristeći službeni *mail*. "Poštovani akademiče Pečarić, Hvala Vam! Znam koliko je to važno pitanje koje nam je

nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda, o čemu je istraživao i pisao pokojni predsjednik TUĐMAN. Srdačno, Gordan Grlić Radman", piše u *mailu* šefa hrvatske diplomacije.
Istraživanje koje su Pečarić i Marušić ekstenzivno opisali u citiranom tekstu, poslanom i očigledno ushićenom ministru vanjskih poslova, proveli su znanstvenici s Fakulteta elektrotehnike i računarstva (FER): autor udžbenika iz matematike za djecu, profesor NEVEN ELEZOVIĆ, i programer, doktor NIKOLA BANIĆ. Koristeći jedan matematički model, oni su u radu objavljenom u međunarodnom časopisu IEEE Access pronašli anomaliju u jasenovačkom popisu: previše je imena čije godine rođenja završavaju nulom i dvojkom. Gostujući u najvećim desničarskim medijima, autori su potom u Hrvatskoj proširili tvrdnju da njihov rad ukazuje na to kako je službeni spis jasenovačkih žrtava lažan i neupotrebljiv.

Ustaše ne smatra fašistima – akademik Josip Pečarić

Ubrzo se, međutim, ispostavilo da se radi o manipulaciji, koju je dokumentirao portal Faktograf. Znanstvenik MELKIOR ORNIK iz Laboratorija za koordiniranu znanost Sveučilišta u Illinoisu Urbana-Champaign, upozorio je da je matematički model koji su koristili Banić i Elezović neprikladan za analizu podataka iz Jasenovca. Preveliko pojavljivanje nula i dvojki na kraju datuma rođenja, navodno krunski pokazatelj da je jasenovački popis izmišljotina, pojasnio je jednostavnim razlogom. "Ljudi naravno nisu znali točne godine rođenja žrtava, pa bi je ili zaokružili na najbliže desetljeće (čime je objašnjena 0) ili zaokružili dob smrti na najbliže desetljeće. Kako je najveći broj zarobljenika umro upravo 1942. godine u usporedbi s drugim godinama, to objašnjava zašto godine rođenja završavaju na 2", kazao je Ornik za portal Faktograf, ističući da se ista anomalija zbog istih razloga pojavljuje i u podacima žrtava nacističkog geta za Židove i Rome u Poljskoj.

"Zašto bi iznošenje istine – da ustaše nisu bili fašisti – uopće trebalo biti kontraproduktivno?" upitao se Pečarić 2002. u "Glasu Koncila". "Hrvatski nacionalisti koji su se borili za neovisnu hrvatsku državu – samo zato što su našli pomoć tamo gdje su je jedino i mogli naći – proglašeni fašistima"

Pismom je reagiralo i dvadesetak istraživača, mahom povjesničara s ovih prostora, u kojem su upozorili uredništvo časopisa IEEE Access na spomenute "metodološke pogreške" autora. Opisali su i kako autorski dvojac, koristeći kredibilitet ovog časopisa, po desničarskim medijima u Hrvatskoj iznosi tvrdnje da su "matematički dokazali" da je službeni popis u Jasenovcu fabriciran. Navedene javne istupe znanstvenika uredništvo IEEE Accessa nazvalo je na koncu "odvratnim".

To je, ukratko, istraživanje zbog kojeg je ministar Gordan Grlić Radman zahvalio Pečariću, nazivajući lažno osporavanje službenog popisa od 83 tisuće ubijenih ljudi "važnim pitanjem koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda". Kao pozitivan primjer naveo je potom Tuđmana, koji je "istraživao i pisao" o toj "velikosrpskoj propagandi". Važno je pritom podvući: ministar nije pisao takav odgovor povodom tvrdnji o 700 tisuća nepostojećih žrtava, što je broj koji do danas doista koriste velikosrpski ideolozi, on ovakvim leksikom reagira na osporavanje službenog broja od 83 tisuće.

Tuđman je, valjda podsjetiti, smatrao da je u Jasenovcu stradalo maksimalno 40 tisuća ljudi, da to nije bio "logor organiziran s izričitom svrhom likvidacije svih zatočenika", kao što tvrde "promicatelji jasenovačkog mita", nego "logor organiziran kao 'radni logor' s mnoštvom poljodjelskih i tvorničko-obrtničkih radnih jedinica".

U polemičkom pismu upućenom SLAVKU GOLDSTEINU, o kojem je pisao IVO GOLDSTEIN, Tuđman je 1995. godine podržao revizioniste ističući da oni "ustaju protiv mitskih prikazbi Holokausta", da su "prvi koji su se usudili suprotstaviti raširenim 'sagama' i 'legendama' ili 'mitskim obmanama' o šest milijuna umorenih Židova, uključujući i prijevaru s dnevnikom ANE FRANK", da su revizionisti u neravnopravnom položaju" u odnosu na historiografski *mainstream*, "jer nemaju niotkuda potpore a protiv sebe imaju moćan svjetski židovski lobi".

Tuđmanovi sljednici, koje ministar hvali, strovalili su se u još dublju moralnu provaliju od njega: oni drže da je gotovo cijeli popis likvidiranih izmišljen, što je bila njihova interpretacija citiranog "istraživanja". U trenutku kad je Grlić Radman putem *maila* zahvaljivao Pečariću na takvim nalazima, on nije mogao nedvosmisleno znati da se radi o običnoj manipulaciji, naime laži. To, međutim, ne umanjuje razmjere ministrovog skandaloznog čina, koji se ponajviše očituje u osobi s kojom je komunicirao. Akademik Josip Pečarić, kojem je ministar zahvalio na javnom radu, član je Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, organizacije koja relativizira ustaški udio u Holokaustu te genocide nad Srbima i Romima, i u svojim publikacijama sustavno tvrdi da je Jasenovac bio radni logor u kojem je nekoliko stotina neprijatelja države skončalo od teških uvjeta i raznih bolesti. Službeni popis od 83 tisuće ubijenih u Jasenovcu sam Pečarić je javno

nazivao "velikosrpskom brojkom", odnosno "velikosrpskim popisom Goldsteinovih i DRAŽE MIHAILOVIĆA".
Čovjek kojemu je Grlić Radman zahvalio objavio je prošle godine knjigu "Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac", kompilaciju tekstova raznih autora o radu istoimene organizacije i njenih članova. U toj Pečarićevoj knjizi može se naći ova rečenica: "Novija istraživanja Nezavisne Države Hrvatske, a osobito sabirnoga i radnoga logora Jasenovac, koji je protuhrvatski nastrojenim ljudima bio znak navodne hrvatske genocidnosti, pokazuju da službena politika Nezavisne Države Hrvatske nije imala genocidno obilježje, niti je genocid provodila." Ili ova: "Cijeli je hrvatski narod viđao kako general LUBURIĆ oko sebe skuplja pravoslavnu djecu što su ih vlasti našli napuštenu nakon Kozare te oprale, izliječile i obukla u male ustaške odore, te pred njome pušta bijelu golubicu." Ili ova: "Toga je mjeseca (travanj 1941., op. a.) kancelar HITLER bio čovjek koji je Hrvatima dopustio i izborio nezavisnost a Poglavnik životni borac za nju i vrhovnik Države." Ili ova: "ADOLF EICHMANN bio je Židov zadužen u Reichu za komunikaciju sa Židovima. Na postupku se jasno vidi njegova drogiranost, kada veselo skakuće hvaleći se tobožnjim milijunima ubijenih Židova."
Razlog za dodatnu zabrinutost leži u činjenici što je Grlić Radman dio izvršne vlasti koja u zadnje vrijeme provodi koordinirani negacionizam oko Jasenovca kada je riječ o srpskim žrtvama
Akademik kojem Grlić Radman zahvaljuje na radu postojano i obilato reproducira sličan sadržaj zadnjih 25 godina. "Zašto bi iznošenje istine – da ustaše nisu bili fašisti – uopće trebalo biti kontraproduktivno?" upitao se 2002. godine u "Glasu Koncila". "Hrvatski nacionalisti koji su se borili za neovisnu hrvatsku državu – samo zato što su našli pomoć tamo gdje su je jedino i mogli naći – proglašeni fašistima. Zato se sve ovo vrijeme i krije podatak da su hrvatske vlasti kod Hitlera pokušale spasiti domaće Židove", dodao je. "Da nije bilo ni srpske ni partizanske pobune, možda bi NDH bila dovoljno jaka da još više zaštiti i Židove", poručio je 2004. godine. Sredinom 2015. Pečarić je bio i jedan od organizatora peticije da se ustaški pozdrav "Za dom spremni" uvrsti kao službeni pozdrav za Oružane snage Republike Hrvatske. Tri godine poslije supotpisao je knjigu "Razotkrivena jasenovačka laž", u izdanju Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac. Cijelo to vrijeme, od 2000. godine, Pečarić je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti u Razredu za matematičke, fizičke i kemijske znanosti. Štoviše, u godišnjem izvješću HAZU-a za 2023. objavljeno je da je postao zamjenik člana njihovog "Odbora za utvrđivanje postojanja djela koje nije u skladu s ugledom i dostojanstvom člana Akademije".

„...čak i u Q1 časopise. S prof. Matkom Marušićem sam koautor članka o tom izuzetno važnom članku i o tome smo informirali mnoge u Hrvatskoj i to još uvijek radimo. Tako sam pisao i Ministru vanjskih poslova i poslije pola sata dobio njegov odgovor:

Naslov:RE: Clanak Marusic-Pecaric

Datum: Thu, 18 Feb 2021 19:52:01 +0000
Šalje: Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>, Domagoj Knežević <Domagoj.Knezevic@mvep.hr>
CC: Matko Marusic

Poštovani akademiče Pečarić,
Hvala Vam! Znam koliko je to važno pitanje koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda, o čemu je istraživao i pisao pokojni predsjednik Tuđman.
Srdačno,
Gordan Grlić Radman"

(U članku Novosti daju snimak ovog teksta koji je uzet iz moje knjige Ruski znanstvenik u RH, Portal dragovoljac.com, 2021.: http://www.dragovoljac.com/images/minifp/ruskiznanstvenik.pdf, vidjeti Prilog, op. JP)

Mail u kojem ministar Grlić Radman hvali revizionističke napore akademika Pečarića

Sada je jasan i cijeli kontekst kratke poruke koju je Grlić Radman poslao Pečariću. Pohvalno se i poticajno ponio prema nadripovjesničaru zato što on relativizira ustaške zločine, pozdravio je istraživanje koje lažno potvrđuje takvu negaciju i usput sugerirao da je službeni popis od 83 tisuće žrtava u Jasenovcu "jugokomunistička i velikosrpska propaganda".

Razlog za dodatnu zabrinutost leži u činjenici što je Grlić Radman dio izvršne vlasti koja u zadnje vrijeme provodi koordinirani negacionizam oko Jasenovca kada je riječ o srpskim žrtvama. Nedavno smo pisali o uspješnom prošlogodišnjem miniranju zajedničke izložbe s Muzejom Holokausta u Washingtonu, koja se trebala održati u Zagrebu. Izložba je otkazana zato što je hrvatska strana, predvođena Ministarstvom kulture, odbila uvrstiti tvrdnju da je nad Srbima izvršeno genocidno nasilje u NDH. Ministarstvo NINE OBULJEN KORŽINEK cenzuriralo je i tvrdnju o ustaškom genocidu nad Srbima na informativnom panou u JUSP-u Jasenovac, što je posredno dovelo do ostavke ravnatelja IVE PEJAKOVIĆA.

Ministar vanjskih poslova samo je, dakle, otišao korak dalje: hvaleći tekst u kojem piše da je gotovo cijeli "popis JUSP-a Jasenovac izmišljen, dakle namjerno krivotvoren", on je, stječe se dojam, izrazio žudnju za relativizacijom stradanja svih naroda u ustaškom logoru.

Njegove pozicije svjestan je i Pečarić. U knjizi "Napadaju Tuđmana – da umreš od smijeha" iz 2024. godine akademik se prisjetio ministrovog odgovora iz 2021. "Još kada sam s prof. dr. sc. Matkom Marušićem pisao pisma vlastima o objavljenom znanstvenom radu i metodi koja pokazuje kako je današnji popis

žrtava u Jasenovcu lažan – jedini POZITIVAN odgovor dobio sam od ministra Grlić-Radmana!"
Ministru smo dali priliku da dodatno pojasni *mail* za koji vjerojatno nije očekivao da će biti javno publiciran. Do zaključenja teksta, Grlić Radman nije odgovorio na upit.

https://www.portalnovosti.com/ministar-mracnih-poslova

Mene je i fotogravija Ministra podsjetila na Utemeljitelja RH o kome je on u svo pismu pisao jer su takve slike koristili i kada su pisali o Utemeljitelju RH koja im je bila Tuđmanova ustaška država. Bila?

PRILOG

Naslov: Re: Odg: Članovi Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti među dva posto najcitiranijih svjetskih znanstvenika
Datum: Fri, 19 Feb 2021 09:10:16 +0100
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Prima: Andrej Dujella <duje@math.hr>, Marijan Lipovac <mlipovac@hazu.hr>
CC: Kabinet Predsjednika <kabpred@hazu.hr>, ani...

Poštovani kolega Dujella,

Mislim da g. Lipovac ipak treba pitati Upravu Akademije smije li dodati i moje ime u priopćenju. Kao što znaš uloga Akademije u tome što sam na tim listama ruski znanstvenik je velika.
Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike i da je postojala i moja knjiga: *Pišem pisma odgovora nema! 2. / Je li Akademiji važna znanost*, Zagreb, 2017. str. 212.?
Valjda kolegice i kolege znaju da Akademiji nije važna znanost pa ih ne treba informirati o nečemu opće poznatom.
Jedan od rezultata takve politike Akademije je bilo nereagiranje na tvrdnje iz HRZZ gdje su glavne uloge imali ljudi iz Akademije kako moji časopisi (njih tri) nisu dobri, a oni su godinama po Scopusu u samom vrhu hrvatskih znanstvenih časopisa.
Logično je da kada u Akademiji nisu znali za drugu knjigu u kojoj se spominje u podnaslovu Akademija, da ne znaju ni za prvu: *Pišem pisma odgovora nema! 1. / Navodna Hrvatska zaklada za znanost*, Zagreb, 2017. str. 245.
Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike kako su dva od tih mojih časopisa koja im nisu dobra postali Q1 časopisi i da je mojim časopisima posvećena knjiga: J. Pečarić, *Je li političarima kriva matematika?* Zagreb, 2019, pp. 317.?
Naravno glupo pitanje jer zašto bi Akademiji bila važna znanost, zar ne?

A u toj knjizi postoji i poglavlje „Ruski znanstvenik“!
A kad već znamo da Akademiji nije važna znanost moram te pitati: Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike o mojoj knjizi: *Mojih sto knjiga*, Zagreb, 2020, str. 285.? Naime, tu ima puno knjiga koje nisu znanstvene, pa sam mislio da bi ta knjiga možda zanimala kolegice i kolege.
Naravno moram Te pitati i ovo: Jesi li možda primijetio da su u Akademiji informirali kolegice akademkinje i kolege akademike o još jednoj mojoj knjizi u kojoj je Akademija u naslovu: *Revizionisti u HAZU*, Zagreb, 2020, str. 348.?
Kao što znaš ovih dana je objavljen znanstveni rad u vrhunskom svjetskom časopisu s matematičkim dokazom da je popis žrtava u Jasenovcu lažan. Jedan od koautora je moj suradnik i „krivac“ što se u Hrvatskoj tiskaju i časopisi koji nisu dobri ali ih u svijetu svrstavaju čak i u Q1 časopise. S prof. Matkom Marušićem sam koautor članka o tom izuzetno važnom članku i o tome smo informirali mnoge u Hrvatskoj i to još uvijek radimo. Tako sam pisao i Ministru vanjskih poslova i poslije pola sata dobio njegov odgovor:

Naslov:RE: Clanak Marusic-Pecaric
Datum:Thu, 18 Feb 2021 19:52:01 +0000
Šalje: Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>
Prima: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>, Domagoj Knežević <Domagoj.Knezevic@mvep.hr>
CC: Matko Marusic

Poštovani akademiče Pečarić,
Hvala Vam! Znam koliko je to važno pitanje koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda, o čemu je istraživao i pisao pokojni predsjednik Tuđman.
Srdačno,
Gordan Grlić Radman

-------- Izvorna poruka --------
Šalje: Josip Pecaric <pecaric@element.hr>
Datum: 18. 02. 2021. 19:21 (GMT+01:00)
To: Gordan Grlić-Radman <Gordan.Grlic-Radman@mvep.hr>
Cc: Matko Marusic
Predmet: Clanak Marusic-Pecaric

Kao što vidite Ministar zna ulogu akademika Tuđmana u razotkrivanju Jasenovačke laži. A zapravo on i ja smo ti revizionisti iz naslova moje knjige, pa u Uvodu spominjem jednu veliku sramotu Akademije:
Ali u HAZU su htjeli 2012 Iva Goldsteina za akademika. Vjerovali ili ne!

S obzirom da je i Hrvatski predsjednik Franjo Tuđman bio akademik, kao što sam i ja, vjerojatno se kolegama koji su ga predlagali bila draga Goldstenova konstatacija iz Globusa, 20. rujna 2002..:
Po izmišljanju bi Tuđmanu u nekim aspektima eventualno mogao konkurirati njegov kolega, također član HAZU, velecijenjeni akademik Josip Pečarić.

Umjesto da brane svog pokojnog kolegu i čovjeka koji je najzaslužniji što 'imamo Hrvatsku' u HAZU čovjek koji se rugao i Akademiji jer je zapravo tvrdio da su Tuđmana izabrali u tu istu Akademiju zbog radova u kojima izmišlja bude predlagan za akademika. Istina to bi bilo drago vlastima, ali jadno je vidjeti kako akademicima nije važno dostojanstvo.
Zato se nadam da će ipak g. Lipovac pitati Upravu akademije smije li spominjati i ruskog znanstvenika u Priopćenju.
Tvoj
Josip
PRIMJEBA: Pismo je uzeto iz teksta ODRIČE LI SE AKADEMIJA RUSKOG ZNANSTVENIKA?

PORTALNOVOSTI.COM

Ministar mračnih poslova

Prije tri godine ministar Gordan Grlić Radman putem službenog maila pohvalio je rad akademika Josipa Pečarića na relativiziranju službenog broja ubijenih u Jasenovcu, smatrajući to "važnim pitanjem koje nam je nametnula jugokomunistička i velikosrpska propaganda"

THOMPSON – NAJZNAČAJNIJI ŽIVUĆI HRVAT, DRAGOVOLJAC.COM, 2024.

JE LI POVIJEST ZNANOST?

19. srpnja

Prvi članak dr. sc. Vladimira Geigera je doista dokumentirano ukazao na zlonamjernu laž na stranicama JUSP Jasenovca za koju bi netko trebao I odgovarati jer je očito uperena protiv ove države. A JUSP Jasenovac je – vjerovali ili ne – državna ustanova
U Prilogu dajem tekst o toj Geigerovoj novoj provjeri točnosti informacija u hrvatskom i širem medijskom prostoru.

TO JE ZAPRAVO REKAO KOSTA NAĐ?

https://www.vecernji.hr/vijesti/novo-upozorenje-povjesnicara-geigera-hrvatski-borci-za-istinu-o-jasenovcu-uporno-se-pozivaju-na-navodnu-izjavu-generala-jna-1786294

Dok je u prvom tekstu dao dokumente koji neoborivo osporava tvrdnje na stranicama JUSP,
Ovaj tekst završava doista na način koji je u potpunoj suprotnosti s tim:
„Što je Nađ doista izjavio o Jasenovcu, može se provjeriti u različitim izvorima, kaže Geiger i čudi se onima koji šire tu dezinformaciju, jer „zaista bi bilo teško i povjerovati da general JNA Kosta Nađ, tada predsjednik SUBNOR-a Jugoslavije, nije izrekao onodobni jedino prihvatljivi, tj. službeni broj od 700 000 žrtava logora Jasenovac“.
Dokaz tipa MOŽE SE PROVJERITI!?
Ili ONODOBNO JEDINO PRIHVATLJIVI, TJ. SLUŽBENI!?
Postoji doba kada je laž jedino prihvatljiva jer je službena?
Radi se o izjavi iz 1981. dakle kada se uveliko zna za Tuđmanove tvrdnje, ali i njegov zatvor pa je povijesna istina da je LAŽ zapravo istina?, Naime akademik Ivica Kostović piše:
Zbog svojih istraživanja i stavova ne samo da je izbačen iz Saveza komunista i umirovljen 1967. godine nego je osuđen dva puta na zatvorsku kaznu (1972. na dvije godine zbog nacionalizma i poslije na tri godine – 60. rođendan 14. svibnja 1982. »proslavio« je u zatvoru). Izgleda da ga je najskuplje stajalo istraživanje o žrtvama Jasenovca koje je proveo poštujući statističke i izvorne podatke, a s ciljem da spere ljagu s hrvatskog naroda kao genocidnog. Treba istaknuti da Franjo Tuđman kao zagovornik hrvatske samostalnosti u razdoblju 1971–1980. nije bio osuđivan samo zbog političkog djelovanja i mogućeg udruživanja (?) nego je

osuđivan zbog onog što je napisao i ustrajno i argumentirano branio i tijekom sudskog procesa i u javnosti.
https://www.dragovoljac.com/index.php/razno/39526-akademik-kostovic-o-akademiku-tudmanu
https://bezcenzure.hr/vlad/akademik-kostovic-o-akademiku-tudmanu/
Dakle u vrijeme kada se zbog ukazivanje na laži u povijest zatvaralo demant izrečenog je povijesno vrelo. A ne snimak koji dokazuje da je točno to što piše u demantiju. Što dokazuje to što je netko general? Samo da je u Tuđman bio general i da je za takve tvrdnje robovao.
Sama brojka od 700 000 je toliko smiješna jer je veća od brojke koja je dobivena popisivanje žrtava Drugog svjetskog rata na cijelom teritoriju Jugoslavije, a oni Geiger spominje doktore računarskih znanost koji su napisali na stotine tekstova i sjajnu knjigu i pokazali da je i današnji službeni popis JUSP Jasenovca službena prepun lažnih ili nedokazanih žrtava.
I onda bi oni i drugi koji se bave Jasenovcem trebali govoriti ono što i povjesničari koji su na državnoj plaći, što je svojevremeno Blanka Matković i zamjerila dr. Geigeru.
A što o tim brojkama misli veliki hrvatski književnik Miroslav Krleža dao sam u svom nedavnom govoru na Izbornoj skupštini HAZU

Važno je napomenuti da su u Večernjem listu izdvojili tri komentara koje dajem uz sam tekst.
Inače ja sam i sam svojevremeno komentirao tu polemiku i taj moj tekst je dan napr. u mojim knjigama:
J. Pečarić Za dom spremni i Slava Ukrajini, dragovoljac.com, 2022.:
https://www.dragovoljac.com/index.php/pecaric/30156-za-dom-spremni-i-slava-ukrajini
J. Pečarić, Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac, Zagreb, 2023., str. 472.
Internet izdanje:
https://drustvojasenovac.files.wordpress.com/2023/06/trostrukijasenovac-za-cip.pdf

Evo tog mog komentara:

I u tom broju jedinog hrvatskog političkog tjednika u nas ima više tekstova o Jasenovcu. Spomenuo bih samo feljton povjesničarke mr. sc. Blanke Matković. U ovom četvrtom nastavku posebno mi je bio zanimljiv dio u kome je 'oprala' dugogodišnjeg voditelja projekta o žrtvama Drugog svjetskog rata pokazujući kako on iako je profesionalni povjesničar zanemaruje arhivske izvore. On naime u članku objavljenom u Časopisu za suvremenu povijest broj 2 iz 2020. godine u tablici Broj žrtava logora Jasenovac prema: broj od 7000 pripisuje njoj umjesto Bogdanu Zlatariću, dakle pripisao je njoj nešto što su više od 20 godina prije njenog rođenja priredili jugoslavenski popisivači. Radi se o brojci o 7000 žrtava.

Spomenut ću moje sučeljavanje s dr. Milanom Bulajićem koje sam objavio u tri knjige na hrvatskom i dvije na engleskom u kome sam rekao osnivaču Muzeja žrtava genocida u Beogradu:
Vi tvrdite da je Tuđman govorio o 20.000 žrtava Jasenovcu na stranicama 33, 65, 119, 127, 161, 169, 180, 201. Na strani 181 tvrdite da je Tuđman rekao 28.000 žrtava, na strani 119, a od 30.000 do 40.000 na stranicama 47, 48, 116. Također tvrdite da obilato koristi podatak popisa od 1964., dakle 49.874. Znači vi najviše puta u knjizi kažete 20.000, ali govorite i druge podatke.
Zapravo meni je posebno draga ta brojka od 7000 o kojoj piše naša povjesničarka jer je – vjerovali ili ne – i ona povezana s Tuđmanom, ne u javnim istupima ili publikacijama već u jednoj priči koju mi je ispričao jedan od studenata iz 1971. koji je s Tuđmanom bio govornik na jednom od tadašnjih skupova.
Po završetku skupa mladog i žestokog govornika Tuđman je zagrlio i savjetovao ga da ne bude tako žestok jer mora voditi računa o sebi u državi kakva je bila tadašnja Juga. Student ga je tada zapitao koliko on misli da je bilo žrtava u Jasenovcu, a Franjo mu je odgovorio: Od 5000 do 7000.
Spomenuti članak u Časopisu za suvremenu povijest je objavljen na stranicama 517-587. Kako je iz teksta očito da je autoru ljubav prema vlastitom narodu tj. nacionalizam nešto loše možda je to razlog zašto nije spomenuo hajku iz 2015. godine koja je vođena protiv autora knjige koju su napisali Vladimir Horvat, Igor Vukić, Stipe Pilić i sama Blanka Matković (ona je za autora članka u „Časopisu za suvremenu povijest“ UZDANICA HRVATSKIH NACIONALISTA) „Jasenovački logori – istraživanja“ koju je izdalo „Društvo za istraživanje trostrukog logora Jasenovac“ 2015. vjerojatno zato što su braneći autore tada pisali Akademiji slijedeći 'nacionalisti':
akademik Josip Pečarić
prof. dr. sc. Matko Marušić
akademik Andrej Dujella
dr. sc. Vlado Košić, biskup sisački
akademik Dubravko Jelčić
akademik Marin Hraste
akademik Andrija Kaštelan
dr. sc. Mile Bogović, biskup gospićko-senjski
prof. dr. sc. Zvonimir Janko, dopisni član HAZU, Sveučilište u Heidelbergu
prof. dr. Valentin Pozaić, pomoćni biskup zagrebački
Ante Ivas, biskup šibenski
akademik Stanko Popović
akademik Žarko Dadić
akademik Ivan Aralica
prof. dr. Ante Sekulić, dopisni član HAZU-a
akademik Frano Kršinić
dr. sc. Marin Barišić, nadbiskup, metropolit splitsko-makarski
mons. Josip Mrzljak, biskup varaždinski
akademik Stjepan Gamulin

prof. dr. sc. Dubravka Sesar, član suradnik HAZU, razred za filologiju
izv. prof. dr. sc. Mario Grčević, član suradnik HAZU, razred za filologiju
dr. sc. Henrik Heger Juričan, Sveučilište Pariz-Sorbona, dopisni član HAZU
Ante Glibota, potpredsjednik Europske akademije znanosti, umjetnosti i književnosti
prof. em. dr. sc. Zvonimir Šeparović, član Europske akademije znanosti i umjetnosti
prof. dr. sc. Ivica Veža, član Europske akademije industrijskog management
prof. dr. sc. fra Andrija Nikić, predsjednika HAZU sa sjedištem u Mostaru
dr. sc. Josip Stjepandić, Njemačka
prof. dr. sc. Ivan Malčić
doc. dr. sc. Dubravko Jelić
doc. dr. sc. Ivan Bokan
prof. dr. sc. Srećko Kovač
dr. sc. Mato Artuković, znanstveni savjetnik
dr. sc. Hrvoje Kalinić
izv. prof. dr. sc. Milica Klaričić Bakula
izv. prof. dr. sc. Borka Jadrijević
prof. dr. sc. Boris Širola
dr. sc. Stjepan Kožul
dr. sc. Stjepan Razum
prof. dr. sc. Boro Mioč
prof. emer. dr. sc. Ivo Soljačić
mr. sc. Ante Milinović, znanstveni savjetnik
dr. sc .Anđelko Mijatović
prof. dr. sc. Božo Goluža, Pročelnik Studija povijesti i voditelj Poslijediplomskoga studija Sveučilište u Mostaru Filozofski fakultet
prof. dr. sc. Nikica Uglešić
dr. sc. Zlatko Vučić
doc. dr. sc. Branko Hebrang
prof. dr. sc. Ivan Karlić, KBF Sveučilišta u Zagrebu
prof. dr. sc. Milko Brković
doc. dr. sc. Zlatko Begonja
prof. dr. dr. h.c. Nikola Debelić, veleposlanik u m.
dr. sc. Miroslav Banović
prof. dr. sc. Darko Žubrinić
prof. dr. sc. Slavko Kovačić
prof. dr. Stipe Kutleša
Mladen Ibler, dr. med., veleposlanik RH u mirovini
dr. sc. Anto Orlovac, svećenik
dr. sc. Vladimir David, Australija
prof. dr. sc. Jerko Barbić
prof. dr. sc. Mihovil Biočić
prof. dr. sc. Nikola Bradarić
dr. sc. Rok Čivljak

prof. dr. sc. Marija Definis Gojanović
prof. dr. sc. Marinko Erceg
prof. dr. sc. Mladen Kuftinec
prof. dr. sc. Ilija Kuzman
prof. dr. sc. Ana Marušić
prof. dr. sc. Darko Orešković
prof. dr. sc. Davor Pavuna
prof. dr. sc. Stojan Polić
prof. dr. sc. Ivan Poljaković
Branko Salaj, veleposlanik RH u mirovini, bivši direktor HINE
izv. prof. dr. sc. Danica Galešić Ljubanović
dr. sc. Marko Jerčinović
prof. dr. sc. Andrija Hebrang
prof. dr. sc. Ana Jerončić
dr. sc. Krešimir Bušić
dr. sc. Davor Pećnjak
prof. dr. sc. Vladimir Mikuličić
dr. sc. Vine Mihaljević
Marija Peakić-Mikuljan, bivša predsjednica Društva hrvatskih književnika
prof. dr. sc. Marin Čikeš
mr. sci. Gordana Turić, bivša podpredsjednica ukinute Državne komisije za istraživanje žrtava Drugoga svjetskog rata i poraća
dr. Tomislav Djurasovic, München
doc. dr. sc. Srećko Botrić
prof. dr. sc. Ante Lauc
mr. art. Eva Kirchmayer Bilić, Muzička akademija, Zagreb
prof. dr. sc. Ivan Perić
prof. dr. sc. Miroslav Tuđman
prof. dr. sc. Neven Elezović
dr. sc. Vladimir Horvat
doc. dr. sc.Mario Puljiz
doc. dr. sc. Julije Jakšetić
doc. dr. sc. Josip Dukić
prof. dr. Sven Seiwerth
prof. dr. sc. Zvonimir Janović, umirovljeni redoviti professor u trajnom zvanju
dr. sc. Vladimir Ćepulić, umir. prof. FER-a
Rozina Palić-Jelavić, Odsjek za povijest hrvatske glazbe HAZU
doc. dr. sc. Maja Andrić
izv. prof. dr. sc. Anita Matković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Ivan Petrović
dr. sc. Frano Glavina
Nikola Štedul, Master of Arts Honours, žrtva atentata
dr. sc. Pero Vidović SJ, bibličar

Benjamin Tolić, filozof, diplomat, publicist I kolumnist
izv. prof. dr. sc., Ružica Razum
mr. sc. Josip Ungarov, dobitnik državne nagrade za znanost
prof. dr. sc. Tomislav Živković
izv. prof. dr. sc.Mario Krnić
dr. sc. Domagoj Jamičić, znanstv. Savjetnik
prof. dr. sc. Branko Jeren
prof. dr. sc. Šimun Križanac
dr. sc. Niksa Krstulovic
prof. dr. sc. Nedjeljko Perić
prof. dr. sc. Mislav Grgić
prof. dr. sc. Zdravko Tomac
prof. dr. sc. Mladen Parlov
dr. sc. Zvonimir Marić, sveuč. prof. u m., bivši diplomat
prof. dr. sc. Stipe Tadić, znanstveni savjetnik
doc. dr. sc. Ambroz Čivljak
dr. sc. Miroslav Međimorec
Prof. dr. sc. Vlado Jukić
dr. sc. Stjepan Kušar, red. prof. na Hrvatskom katoličkom sveučilištu
prof. dr. sc. Marinko Vidović, bibličar
prof. dr. sc. Zlatko Vrljicak
dr. sc. fra Smiljan Dragan Kožul O.F.M. (Duhovni ravnatelj Pokreta krunice za obraćenje i mir)
prof. dr. sc. Šime Vučkov
prof. dr. sc. Mijo Nikić, SJ
Vjekoslav Krsnik, prvi glavni urednik HINE
doc. dr. sc. Ljiljanka Kvesić, Mostar
dr. sc. Marija Buzov, znanstvena savjetnica
red. prof. art. Đuro Tikvica, pijanist, Muzička akademija Sveučilišta u Zagrebu
dr. sc. Davorin Lovrić
dr. sc. Osor Barišić
dr. sc. Ante Vučković
dr. sc. Irena Zakarija Grković
prof. dr. sc. Stipan Janković
prof. dr. sc. Antonija Balenović
prof. dr.sc. Željko Jeričević
Marko Perković Thompson
Miljenko Stojić, franjevac, književnik i novinar
prof. dr. sc. Ivica Grković
prof. dr. sc. Zoran Vatavuk
prof. dr. sc. Mladen Petravic
prof. dr. sc. Ivan Bodrozic
prof. dr. sc. Luka Tomašević
prof. dr. Ante Čuvalo
dr. sc. Jure Krišto, zaslužni znanstvenik u miru

dr. sc. Žarko Domljan, predsjednik Hrvatskog sabora u miru
izv. prof. dr. Ante Pavlović
prof. emeritus dr. sc. Radoslav Galić
doc. dr. sc. Ante Periša
Đuro Vidmarović, književnik, bivši veleposlanik, predsjednik HKV-a
Nikola Obuljen, bivši gradonačelnik Dubrovnika i saborski zastupnik u miru
dr. sc. Ante Matana, dr. med
prof. dr. sc. Milan Nosić
don Anđelko Kaćunko
dr. sc. Drago Katović, profesor emeritus
prof. dr. sc. Mile Dželalija
dr. sc. Stijepo Mijović Kočan, knjževnik
prof. Ive Livljanić, veleposlanik u miru
prof. dr. sc. Vlado Dadić
prof. dr. sc. Ivo Rendić – Miočević
prof. emer. dr. sc. Ivan Ilić
prof. emer. dr. sc. Marija Kaštelan-Macan
Potporu su im pružili i drugi.
Valjda zbog toga u takom velikom tekstu se ne navodi knjiga:

J. Pečarić. Dva pisma koja su skinula maske / Na hrvatsku šutnju nismo spremni!, Zagreb, 2015. pp.406.

Josip Pečarić

JOSIP PEČARIĆ

JE LI PUHOVSKI POGLAVICA SVIH HRVATSKIH IZDAJICA?

Fah idiot tjedna po najnovijem "Hrvatskom tjedniku (22. 8. 2024.)m je:

Žarko PUHOVSKI, umirovljeni sveučilišni professor:
"Thompson je poglavica svih hrvatskih kukavica!"
HT: Puhovski je poglavica svih hrvatskih izdajica!

Moje pitanje iz naslova je u svezi već s naslovom moje knjige:
J. Pečarić, Druker / Predsjednik o Puhovskom, Portal dragovoljac.com, 2020.:
http://www.dragovoljac.com/images/minifp/druker.pdf
Naime Predsjedniku RH za Puhovskog koristi riječ DRUKER.
Ali u spomenutoj knjizi prenosi se i dva teksta moje knjige ZABRANJENI AKADEMIK – PRIJEVAROM U HAZU!?, ZAGREB, 2012. iz kojih mi se čini da se i pridjev 'hrvatski' možda pod upitnikom.
Prvi dajem u cijelosti:

Drugo pismo HAZU-U

PRIZNAJEM: ANTISEMITIZAM VLADA U HAZU-U!

Zanimljivu kritiku novina u kojima sam piše, dakle Jutarnjeg lista, dao je Miljenko Jergović u tekstu o anonimnim zločinima iz mržnje na Internetu, pišući o (ne)izboru prof. Goldsteina za redovitog člana HAZU-a:
Vrlo zanimljiv i poučan uradak kolege Derka, premda mjestimice kriptičan, pošto se može steći dojam kako nije kazao baš sve što mu je bilo na umu, ili sve što bi se iz njegova pažljivo odabranog diskursa o ovom slučaju moglo reći. Naime, nekako mi se učinilo da nas nije izvijestio u čemu bi se sastojala sramota po ovu visoku ustanovu kada bi Goldstein postao njezin član. Radi li se o tome što je Goldstein neznalica i nevježa, koju matematičar Pečarić u ime HAZU uči kakva se povijest u nezavisnoj republici Hrvatskoj ima pisati, ili je s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se inherentniji i supstancijalniji problem?
S obzirom da je o Izbornoj skupštini u HAZU-u izvijestio već i Jutarnji list, a moje reagiranje na to izvješće Jutarnji nije objavio, očito je kolumnist Jutarnjeg, kome je tako matična kuća uskratila odgovore iz „prve ruke", morao potražiti te odgovore u drugim novinama i na Internetu. Na nama je da nagađamo je li to zato da bi urednik u podnaslovu mogao napisati:
U najvišem domu hrvatske mudrosti i sabranja nižu razloge zbog kojih Mihajlo Dika i Ivo Goldstein ne mogu biti hrvatski mudraci. Ono što akademici pritom ne smiju izreći, iskazat će web- komentatori

Zanimljivo je, ipak, kako Jergović nije primijetio moja pisma na istim portalima. Ali, kada već nije, dobro bi bilo komentirati njegov tekst.
Doista je u pravu, kada postavlja pitanje o stručnosti prof. Goldsteina jer sam na Izbornoj skupštini doista čitao mišljenja hrvatskih povjesničara o tome:
1) Profesor Brandt (mentor Ive Goldsteina) u knjizi Život sa suvremenicima, Zagreb, 1996., str. 190. – 191.:
Pokazalo se da temu dubinski uopće ne razumije, ali se veoma mnogo trudio da u časopisima objavljuje sitne priloge, da bi imao (kako bi sam govorio) što više publiciranih naslova. Neke od njih pokazivao mi je unaprijed, a kod jednog od njih ustanovio sam da u bilješkama navodi ne samo pisce i djela koje nije pročitao, nego i pisce koji ne postoje niti su ikada postojali. Na moj prigovor odgovorio je: „Tako to rade svi, pa zašto ne bih i ja!“ To mi je toga čovjeka razotkrilo do kraja kao pripravna na falsificiranje i znanstveno nepoštenje, i ja sam digao ruke od njegova daljega znanstvenog razvitka.
2) Naš poznati arheolog, povjesničar umjetnosti i etnolog dr. sc. Anton Zakarija u članku Crkva i politika, Marulić, br. 4, Zagreb, 2001., str. 708. – 710. za Goldsteinovu prvu knjigu „Bizant na Jadranu 6. – 9. st.“ (Zagreb, 1992.) tvrdi da je „iskonstruirana, sklepana i nedozrela“.
3) Neven Budak u članku O knjizi Ive Goldsteina „Hrvatski rani srednji vijek”, Novi Liber, Zagreb, 1995, 511 str., Radovi, Zavod za Hrvatsku povijest, Zagreb 28 (1995.), 299 – 327. na skoro tridesetak stranica govori o faktografskim pogrješkama; metodičkim grješkama („Veliki broj metodičkih grješaka ponovo pokazuje da autor znanstvenom radu pristupa površno i neoprezno. Po znanost je najopasnija njegova navika da tamo gdje nema izvora izmišlja, a onda na temelju takvih fikcija izvodi daljnje zaključke. Neupućenom se čitatelju tako može učiniti da je Goldsteinu uspjelo otvoriti čitav niz dosada neobrađenih tema, pa čak i riješiti niz problema, dok je pri tome, zapravo, riječ o znanstvenoj fantastici.”); profesor Budak dalje piše krivom zaključivanju itd. Preporučujem vam – pročitajte Zaključak u kome prof. Budak konstatira kako je knjiga – PROMAŠAJ!
4) Jure Krišto, znanstveni savjetnik, u dva članka se osvrće na Goldsteinovu knjigu Holokaust u Zagrebu. Naslov prvog sve kaže: „Goldsteinovi ponovno osuđuju Stepinca“. Objavljen je u Glasu Koncila 6. 1. 2002.
Drugi članak je: „Još jedanput o knjizi Holokaust u Zagrebu“, Časopis za suvremenu povijest, Zagreb, 34/2002, br. 3, 961. – 985., a završava ovako:
„Bilo bi ipak pogrešno zaključiti da je knjiga Goldsteinovih beskorisna. Treba je koristiti kao i mnoge druge koje su bile napisane u vrijeme komunističke dominacije u historiografiji, tj. preuzeti dokumente, a odbaciti interpretaciju.“
5) Dr. sc. Vladimir Geiger, znanstveni savjetnik napisao je Osvrt na knjigu Hrvatska 1918 – 2008. Ive Goldsteina: Niz otvorenih pitanja, Vijenac, 397, 21. 5. 2009.
Zanimljivi su podnaslovi u članku. Npr.: Sumanute tvrdnje i Ideološki zaključci.
Geiger kaže:
Predaleko bi nas odvelo nabrajanje svih činjeničnih pogrešaka i interpretacijskih improvizacija u ovoj Goldsteinovoj knjizi, koju su skloni mu mediji, bez zadrške,

nazvali „kapitalnim djelom“. Ukratko, Goldstein je najnoviju sintezu suvremene hrvatske povijesti, barem što se tiče prikaza slučaja Bleiburg i sudbine Folksdojčera, napisao prema ideološkoj matrici koja mu je bliska s nizom „kapitalnih“ činjeničnih i interpretacijskih grešaka i sve sklepao poprilično površno i na brzinu.
6) Zanimljiv je i Geigerov tekst Goldsteinov kompendij neznanja, objavljen u Hrvatskom slovu u brojevima: 789, 4. lipnja 2010, 790, 11. lipnja 2010.; 791, i 18. lipnja 2010. Dat ću samo početak:
Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu, godinama se uporno predstavlja, i samozadovoljno drži, stručnjakom za sva pitanja suvremene hrvatske povijesti. Goldstein se do sada predstavio rasponom tema, problema i obradom različitih razdoblja prošlog vremena, kao i količinom objavljenoga, svestranim i upornim istraživačem naše povijesti. Tako se barem čini onima koji ne čitaju ili, pak, ne razumiju ono što čitaju. Pisanje osvrta na Goldsteinove radove zahtjevan je posao. Naime, Goldsteinovi uradci prepuni pojednostavljivanja i površnosti oduševljavaju „baš me briga“ pristupom. Mnoštvo je primjera upitnih i „zabavnih” vrijednosti Goldsteinovih uradaka, koji su kompendij svakovrsnog neznanja, nestručnosti i šlamperaja. Ukratko, Goldsteinovi radovi školski su primjer kako se ne treba i ne smije pisati. Navedimo samo najslikovitije (čitaj: najtragičnije) primjere.

Primjer prvi:
Pad na ispitu iz vlastita kolegija
Geiger navodi 15 takvih „najtragičnijih“ primjera.
Zapravo sam ovaj posljednji primjer morao skratiti jer je akademicima i ono prije bilo previše.
Novinari koji su izvijestili sa Skupštine točno su napisali da sam protestirao zato što su autori izvješća „zaboravili“ dati i ovakve poglede na rad kandidata. To što Jergović ističe da sam ja matematičar, doista vjerojatno i jeste razlog tomu. Jergović očito misli da bi takve stvari trebao uraditi povjesničar, i doista se slažem s njime, ali je vjerojatno s Goldsteinom neki drugi, reklo bi se inherentniji i supstancijalniji problem.
Zapravo, isti problem koji smo imali s referatima o Goldsteinu u HAZU-u imamo i u Jergovićevu tekstu. On obrazlaže antisemitske napade na Goldsteina na Internetu, ali ne želi spomenuti još gore ponašanje samog Goldsteina, kada je bez ikakvog povoda optuživao druge, pa i kolege, za antisemitizam. Evo nekih primjera:
1) U HTV-ovoj emisiji Forum od 15. siječnja 2002.
Sudjelovali su, među ostalim, Žarko Puhovski i Ivo Goldstein. Očito iziritiran njihovim nastupom, u emisiju se javio hrvatski branitelj Ivan Mustapić optuživši ih da mrze sve hrvatsko i upitao: „Zašto nije u emisiju pozvan neki branitelj, za razliku od ove dvojice rasista?“ Na kraju se branitelj zapitao: „Dokle ćemo biti taoci mržnje Mesića prema pokojnom predsjedniku Tuđmanu i svemu hrvatskom?“

Nakon stanovitog vremena Puhovski se „snalazi“ tvrdeći da hrvatski branitelj izdvaja njega i Goldsteina zbog toga što su oni Židovi. Međutim, tada se prof. Slaven Letica obratio Puhovskom pitanjem: „Ti si Židov? Koliko ja znam, ti si uvijek bio Jugoslaven!“ Puhovski se samo uhvatio za glavu. Kako je branitelj mogao znati da je on u međuvremenu postao Židov, ako to nije znao prof. Letica?
2) Svojevremeno je mr. sc. Mladen Ivezić optužio dr. sc. Ivu Goldsteina za jugokomunizam, a ovaj mu je uzvratio alarmirajući sve svjetske židovske organizacije tvrdeći da je Ivezić napisao antisemitski tekst. Zašto je antisemitizam ako nekoga optužiš za jugokomunizam, pa makar on bio i Židov, ostalo je nerasvijetljeno, ali Goldstein je čak tražio ostavku glavnog urednika Vjesnika Nenada Ivankovića zato sto je objavio Ivezićev „antisemitski“ tekst. Kasnije ih je i tužio sudu. Naravno, spor nije dobio.
3) Prof. dr. sc. Ivo Goldstein, je vjerovali ili ne, i stručnjak u pravnim znanostima, posebice u Kaznenom pravu. Tako on u Slobodnoj Dalmaciji 13. srpnja 2002. navodi slučajeve u kojima bi novi Kazneni zakon trebao osigurati kazneno gonjenje. To su: Branka Šeparović zbog verbalnog delikta, Petar Vučić zbog navodnog antisemitizma u knjizi Hrvatstvo i židovstvo i ja. Za mene kaže: „Ne znam radi li se o klasičnom antisemitizmu, ali već me duže vrijeme po tisku gadi i vrijeđa izvjesni Josip Pečarić, matematičar koji je sebi umislio da zna nešto o povijesti.“ Zanimljivo je da se sve to odigralo pošto je saznao da sam napisao odgovor na njegovu knjigu Holokaust u Zagrebu u kojoj je mene matematičara svrstao u revizioniste hrvatske povijesti. I dao mi najviše prostora poslije akademika Franje Tuđmana!
Ali, zanimljivije je što Goldstein, na razini malenog djeteta, tvrdi da ako ga „gadiš i vrijeđaš“, tj. ako komentiraš njegove tekstove onda si antisemit i to takav da te treba kazneno goniti. Zanimljiv bi bio taj zakonski članak s takvom definicijom antisemitizma, zar ne? Zato sam sigurno zaslužio kazneno gonjenje kada sam u ironičnom pismu predsjedniku i Predsjedništvu podrugljivo komentirao njegovu tvrdnju kako su se četnici osvećivali Hrvatima zbog ustaškog genocida u NDH, a kao primjer je uzeo četničke zločine u okolici Mostara PET dana nakon proglašenja NDH.
Možda je g. Jergoviću potrebno biti vrhunski povjesničar da bi se netko smio izrugati ovakvoj bedastoći, ali akademici su očito više vjerovali matematičaru, pa je Goldstein zabilježen u povijesti HAZU-a kao najslabiji kandidat o kome se ikada glasovalo na izbornim skupštinama (za je bilo 34 akademika, od 105 nazočnih). Ali, ako je vjerovati podnaslovu Jergovićeva teksta, zapravo nije glupost ta tvrdnja o osveti petog dana od uspostave NDH zbog genocida u toj državi i tvrdnje povjesničara kako takvih smiješnih i glupavih interpretacija u Goldsteinovim djelima ima mnogo.
Ali, u pravu su u Jutarnjem listu. Takve priglupe tvrdnje u Goldsteinovim djelima ne mogu biti razlogom da ga se ne izabere u HAZU. Što ih ima više, tim više zaslužuje biti akademikom, zar ne?
Kažimo otvoreno ono što akademici ne smiju izreći, a iskazat će web-komentatori. Tu se doista radi o antisemitizmu, zar ne?

akademik Josip Pečarić

Drugi tekst je razgovor Davora Dijanovića sa mnom:
GOLDSTEIN NIJE U HAZU-U ZBOG NESTRUČNOSTI, A NE ZBOG ANTISEMITIZMA!
U njemu se ponavlja priča o tom razgovoru na HTV-u Letici i Puhovskom.

Meni osobno je ta knjiga o Puhovskom posebno draga.
Zašto?
Pa zbog nje me tužio sudu.
Naravno ne Puhovski. Tužio me – vjerovali ili ne - Goldstein.
A da bi ga razumjeli pogledajte što su svjedočile na sudu njegova supruga i kćer:

27. *Tako je svjedokinja Sanja Petrušić-Goldstein iskazala da se tužitelj uzrujao zbog knjige te se uvijek uzruja kada pročita što piše akademik Pečarić, a tada počinju i zdravstveni problemi tužitelja. Nakon takvih natpisa počinju prijetnje, ružni komentari, tj. takvi natpisi generiraju komentare na internetu, ljudi se grozno izražavaju i nasilni su. Onda dođu prijatelji i postavljaju pitanja o tome da je tužitelj iznio teze o genocidnosti hrvatskog naroda, pa se on jako uzruja jer mora objašnjavati da to nije tako te da on nije izdajnik hrvatskog naroda. U komentarima se piše da se iseli iz Hrvatske, da nisu Hrvati, da su izdajice i slično. Takve prijetnje traju već 20 godina, a tužitelj je aktivan kao javna osoba od 1991.*

28. *Svjedokinja Teresa Goldstein je iskazala da kada se dogodi ovako nešto onda je reakcija tužitelja užasno emotivna, ali i svih njih. Jedino što je sada bilo drugačije je njegova fizička reakcija, tužitelj je imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena. Nije prvi put da se događa ovako nešto, ali je prvi put da je bila takva fizička reakcija. Reakcija tužitelja je emotivna, on se jako uzruja, govori da se može vjerovati da se to događa, a onda to uzruja nju i majku. Čita komentare i dosta ljudi piše da ne žele tužitelja u Hrvatskoj, da se treba iseliti, da ga ne žele živog. Stvarno ima strah da se tužitelj nešto ne dogodi. Sve ovo direktno ili indirektno odražava se i na njezin osobni život i posao, jer na poslu od kolega doživljava komentare u vezi oca, negativne konotacije u smislu da je njezin otac mrzitelj Hrvatske, da je on glupan i da je ona glupa.*

Strašno je vidjeti kako je zbog moje knjige o Puhovskom u koju su prenijeti tekstovi od prije 10 ili 20 godina Goldstein *imao stezanje oko srca, to je bilo kao srčani udar, on je urlikao, a osvijestio se nakon nekog vremena*.

Josip Pečarić
DRAGOVOLJAC.COM
www.dragovoljac.com

HAJKA NA HAZU / "MOZAK VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA', ZAGREB, 2024.

KOLIKO U RH IMA MOZGOVA VELIČINE MAKOVIĆ-ZRNA?', 2.

Koliko je don Kaćunko bio u pravu kada je u hajci koju je inicirao bivši Član suradnik HAZU dr. sc. Zvonko Maković uveo pojam „mozga veličine maković-zrna“ pokazala je već činjenica da on kao POVJESNIČAR UMJETNOSTI drži lekcije o povijest npr. dr. sc. Mirku Valentiću koji je kao ravnatelj HIP-a Zagreb meni povjerio pisanje knjige kojom sam odgovorio na knjigu „Tuđmanov Jasenovački mit“ ravnatelja i osnivača Muzeja genocida u Beogradu dr. Milana Bulajića. On je podržao i moje sučeljavanje s Bulajićem na radiju Sloboda Europa (Prag) i sugerirao mi da moj uvjet za to bude da mi dostave snimak cijelog razgovora. Nije bilo lako dobiti taj snimak, ali sam ga na kraju dobio tako da danas imamo i taj snimak, a cijeli razgovor je dan u više mojih knjiga. Znate već kako je Maković opisao moj rad u povijesti, kako reče opet taj don Kaćunko, koji ‘ovih dana naslikava se po svim medijima - iskače čak iz svih pašteta i ribljih konzerva’.
Naravno nisu svi novinari s „mozgom veličine maković-zrna“- Znali su me zvati iz HINA-e za izjavu – vjerovali ili ne – o Strossmayeru,
Strašno, zvali su jednog – po „mozgovima veličine maković-zrna“ HOBISTA ili AUTODIDAKTA.
Jasno je da je Maković nesretan. Doktorirao je s 49 godina, deset godina kasnije, da se našalim prije mirovina, postao Član suradnik HAZU, a u narednih deset nije izabran za akademika
I onda u tom HAZU se odluče da će birati mlađe znanstvenike u svoje članstvo, a ne tako uspješnog i mladolikog Makovića. Strašno, zar ne?
Gdje je tu neizabrani 'povjesničar – Uklanjatelj'?
Pa Maković je vidio da je za njegov neizbor utjecala citiranost u svjetskoj bazi Scopus. Bilo je smiješno na Izbornoj skupštini kad je kolega iz Prvog razreda negirao moj podstak da na Scopusu 'povjesničar – Uklanjatelj' ima u toj bazi 1 rad, 0 citata i h-indeks 0. Kolege su odmah pogledale u svoje mobitele i pokazali da kolega ne zna o čemu
Sam ja govorio.
Ali vratimo se Strossmayeru.
Navodeći moje knjige koje su povezane s poviješću dao sam i knjigu, razlog zbog koje su me zvali iz HINE:
A. Pečarić and J. Pečarić, Strossmayerova oporuka, HAZU, Zagreb, 2002.

I gle čuda – pa tu knjigu je izdala Akademija. Jasno je da povjesničar kalibra jednog Makovića ne može biti ostarjeli Član suradnik HAZU, zar ne.
I dok je naš POVJENIČAR Maković – godinu dana je stariji od mene – trudio da postane doktor znanosti moja supruga i ja (ona je samo završila povijest) smo objavljivali radove i o Boki, ali i o Strossmayeru:

1. *Biskup Strossmayer i crnogorski knjaz Nikola*, Zadarska smotra, 1-2 (1995), 151-166.
2. *Strossmayer i Srbi*, Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, HAZU, Zagreb 1997., str. 81-96.
3. *Kneževina Crna Gora i pitanje imena Zavoda sv. Jeronima u Rimu,* Časopis za suvremenu povijest, God. 28, br. 1-2 (1996), 217-225.
4. *Hrvati u Crnoj Gori,* Zadarska smotra 1-5 (1995), 151-166.
5. *Položaj Hrvata i katolika u Crnoj Gori od Svetojeronimske afere do danas*, Podlistak Hrvatskog obzora od 24. siječnja do 14. veljače 1998.

Članak iz Časopisa za suvremenu povijest koristio je Zoran Grijak u svom doktorskom radu "Politička djelatnost vrhbosanskog nadbiskupa Josipa Stadlera" obranjenog na Filizofskom fakultetu u Zagrebu 2000. godine (vidjeti sekciju: "Uloga nadbiskupa Stadlera u preustroju Zavoda sv. Jeronima i svetojeronimskoj aferi, posebno bilješku 1703 na str. 514).

Ponavljam – veliki povjesničar po kome su i drugi s 'mozgovima veličine maković-zrna' je doktorirao s 49 godina, dakle poslije pojave nekih od ovih članaka!

Ako tome dodamo i sudjelovanja na Međunarodnom znanstveni skup Josip Juraj Strossmayer (2006), dakle u godini kada je Maković izabran za Člana suradnika, onda je očito koliko je don Kaćunko bio u pravu uvodeći taj pojam.
Zato sam potražio što o radovima sa mojom suprugom imamo pod: ankica pecaric - Google znalac
I našao sam slijedeće:

• Značajniji povijesni radovi o Đakovu i Đakovštini od 1991. do 1999. q BORISLAV BIJELIĆ
Časopis za suvremenu povijest, 1999

Ankica i Josip Pečarić potpisali su članak "Strossmayer i Srbi". U zaključku svog rada konstatirali su da je opsežna literatura o Strossmayeru "nastala ili u Austrougarskoj ili u Jugoslaviji, pa se njegovo djelovanje nije moglo ni smjelo vrednovati na pravi način - na način koji bi u potpunosti opravdao njegovu devizu: "Sve za vjeru i domovinu". Tako se u Austrougarskoj nije mogla isticati njegova želja za slobodom hrvatskog naroda, a u Jugoslaviji se prešućivalo što znači njegovo "jugoslavenstvo'." Upravo je zato njihova tema zanimljiva, aktualna, ali i delikatna. Naime, autori su iznijeli Strossmayerova negativna iskustva u

kontaktima sa srpskim institucijama (npr. Srpska pravoslavna crkva) i pojedincima iz kulturnog, vjerskog i političkog života, a vidjeli su ih kao logičan slijed događanja iniciranih srpskim antagonizmom prema svemu stoje katoličko još od vremena careva Milutina i Dušana. Ovaj rad je dobrodošao, pogotovo s obzirom na činjenicu da desetljećima nitko nije imao dovoljno intelektualne hrabrosti upozoriti i na tu dimenziju odnosa Strossinayera prema Srbima. No, ipak, sudeći samo na osnovi tog rada, može se steći dojam kako je Strossmayer načelno imao averziju prema Srbima - a to nije točno. Jasno je da se propusti službene hrvatske historiografije trebaju korigirati, stoje ovom prilikom djelomično i učinjeno, ali je manje jasna iznesena tvrdnja kako se u bivšim državama nije moglo valjano vrednovati njegovo djelo. Naime, logika državnog pragmatizma i logika znanosti oduvijek su bile, jesu i bit će suprotstavljene pa držim da je tu više riječ o oportunizmu povjesničara i njihove spremnosti da nekomu ili nečemu služe. negoli o zbiljskoj nemogućnosti da se i po cijenu određenih neugodnosti bude na strani istine.

Grundzüge der kroatischen und südslavischen Kulturpolitik von Josip Juraj Strossmayer
L Auburger - Zeitschrift für Balkanologie, 2012 - zeitschrift-fuer-balkanologie.de
… die Zitate in Pečarić 2006, 204, 208. Zur Lage der Katholiken in Serbien vgl. … Die russische
Politik und die russische Diplomatie sind keinen Schuss Pulver wert“]; zitiert nach Pečarić…

. 3 Ausführlich findet sich die Südosteuropapolitik von Josip Juraj Strossmayer dargestellt in Pečarić—Pečarić 2002, in Međunarodni znanstveni skup Josip Juraj Strossmayer (2006), sowie in der Dissertation von William Brooks Tomljanovich (2001). Josip Juraj Strossmayer war 1850—1905 Bischof von Đakovo und Srijem; er war bis 1881 zugleich Titularbischof von Bosnien.
Pečarić, Ankica, Josip Pečarić. 2002. Strossmayerova oporuka. Zagreb.

DER SERBOKROATISMUS ALS ILLUSION Das Fazit einer deutschen Dissertation1
. 3 Ausführlich findet sich die Südosteuropapolitik von Josip Juraj Strossmayer dargestellt in Pečarić—Pečarić 2002, in Međunarodni znanstveni skup Josip Juraj Strossmayer (2006), sowie in der Dissertation von William Brooks Tomljanovich (2001). Josip Juraj Strossmayer war 1850—1905 Bischof von Đakovo und Srijem; er war bis 1881 zugleich Titularbischof von Bosnien.
Pečarić, Ankica, Josip Pečarić. 2002. Strossmayerova oporuka. Zagreb.
Strossmayerovo južnoslavenstvo i sintagma hrvatski ili srpski Franje Račkoga.
L Auburger - Rijec (Word), 2009 - search.ebscohost.com
Između južnoslavenske sastavnice hrvatske kulturne politike biskupa Josipa Jurja Strossmayera (1815.-1905.) i ideje o “jugoslovjenstvu” Franje Račkoga (1828.-1894.), njegova …

Nikša Stančić JOSIP JURAJ STROSSMAYER U HRVATSKOJ POLITICI* – POLITIKA I NACIONALNA IDEOLOGIJA
Članak je nastao na osnovi izlaganja na znanstvenom skupu o 150. obl,jetnici rođenja Josipa Jurja Strossmayera održanog u Hrvatskoj akademiji znanosti i umjetnosti 2015. godine
A 1884. godine pisao je Račkom ovo: „Srbi su nam krvavi neprijatelji. […] Dočim se mi ljuto borimo prot Madžara, Srbin brat iza leđa na nas navaljuje.“71
71 Strossmayer – Račkom, Đakovo, 10. travnja 1884, kod: KORS III. 118-119. Neki su autori ovu i slične Strossmayerove izjave tumačili kao njegovo odustajanje od jugoslavenske ideje (v. Predgovor D. Jelčića u knjizi STROSSMAYER, Izabrani književni i politički spisi, n. dj., 22-24). ili da je napustio ideju o jugoslavenskoj državi i okrenuo se rješenju položaja Hrvatske u sklopu federalizacije Habsburške monarhije (Ankica PEČARIĆ, Josip PEČARIĆ, Strossmayerova oporuka, Zagreb: HAZU, 2002., 53).

Josip Juraj Strossmayer danas
P Strčić - Radovi Zavoda za znanstveni rad Varaždin, 2006 - ceeol.com
U 2005. god. ulazi 190. godišnjica rođenja te 100. obljetnica smrti dr. Josipa Jurja Strossmayera
(1815-1905), bosansko-đakovačko i srijemskoga biskupa te apostolskoga vikara za …

Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru
B Bijelić - Radovi Zavoda za hrvatsku povijest Filozofskoga …, 1997 - hrcak.srce.hr
O Josipu Jurju Strossmayeru, biskupu Biskupije dakovacke i srijemske, meceni i politicaru,
ispisano je bezbroj stranica od ljudi razlicitih provenijencija i struka. Unatoc tome, ili mozda …

Strossmayer danas, Hrvatska, katolički biskup, rodoljub, domoljub, politički, kulturni i gospodarski djelatnik
P Strčić - Radovi Zavoda za znanstveni rad Varaždin, 2006 - hrcak.srce.hr
U 2005. god. ulazi 190. godišnjica rođenja te 100. obljetnica smrti dr. Josipa Jurja Strossmayera
(1815-1905), bosansko-đakovačko i srijemskoga biskupa te apostolskoga vikara za …

scrinia slavonica 15 (2015), 233-290. 233
Marin Srakić (Đakovačko-osječka nadbiskupija, Đakovo) ĐAKOVAČKI INCIDENT 1930. GODINE UDK 94(497.5 Đakovo)“1930“ Pregledni rad Primljeno: 31. kolovoza 2014.

Istina, Strossmayer je govorio o „jugoslavenstvu“, govorio je: „Srbi su naša rodjena braća“, ali je dobro poznavao srpsku vladu i srpski narod i njihovu netrpeljivost, čak i mržnju prema katoličanstvu i Hrvatima, kao i prema njemu osobno.10
10 Ankica Pečarić i Josip Pečarić, Strossmayer i Srbi, u: Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, ur. Ivo Padovan (Zagreb: HAZU, 1997), 81-85.

Zbornik radova o Josipu Jurju Strossmayeru, Hrvatska akademija znanosti i umjetnosti, Zagreb, 1997., 140 str., gl. urednik Ivo Padovan
V Geiger- Časopis za suvremenu povijest, 1998 - hrcak.srce.hr

»Strossmayer i Srbi« (str. 81-96), problematika je koju izlažu prof. Ankica Pečarić i dr. sc. Josip Pečarić. Uz prikaz Strossmayerovih kontakata i rada sa Srbima kao i s crnogorskim knjazom Nikolom, napose odnosa đakovačkog biskupa s Pravoslavnom crkvom, autori razlazu pitanje Strossmayera i jugoslavenske ideje. Rad, nažalost, nepotrebno obiluje nizom navoda iz dalje ili novije povijesti koji s naslovljenom problematikom nemaju puno veze.
Poslijeratna povijest (1945.–1990.) na stranicama Časopisa za suvremenu povijest
J Mihaljević - Studia lexicographica: časopis za leksikografiju i …, 2010 - hrcak.srce.hr
U radu se prikazuje kako je u historiografskom časopisu (Časopis za suvremenu povijest)
tretirana poslijeratna povijest (1945.–1990.).

Napomenut ću da je Ankica u RH radila samo kratko vrijeme i HIC-u, ali je u dogovoru Anta Belje i Mirka Valentića bila smještena u HIP-u Zagreb i mentor joj je bio Zdravko Dizdar.
Ona je zajedno s Dizdarom zaslužna što je ravnatelj Valentić mene pozvao da napišem knjigu koju je, pošto je jako loše prošao Bulajić u našem sučeljavanju, nazvao uz Cohenovu dvjema najantisrpskijim knjigama u povijesti, a pisao i o IDEOLOGIJI GENOCIDA COHEN-PEČARIĆ.
Hvalka mu na tome iako je moja Ankica poslije 2000. bila je bez posla i na kraju bez mirovine.
Vidimo da su od tada u RH važni oni koji NE VOLE HRVATSKU – kako je upravo na slučaju 'povjesničara – Uklanjatelja' definirao akademik Ivica Kostović.

Josip Pečarić
PS. Dodajem iz moje prve knjige o izboru Stanka Andrića, dakle iz one koja je objavljena prije izbora, snimak iz novina o postavljanju biste u područnici HIP-a Slavonski Brod. Iz članka će se vidjeti da spominju mene kao nazočnog. Dakle postavljanje je bilo javno, prisustvovali su i novinari, a po 'povjesničaru – Uklanjatelju to je bila samo stvar Područnice.

18 kultura

U suradnji s Hrvatskim institutom za povijest Slavonski Brod

Priprema: dr. sc. Zlata Živaković-Kerže

BRODSKO-POSAVSKI SPOMENDAN

8. srpnja

1828. U Novoj Gradiški otkriva javna vježba Hrvatskog sokola u kojoj su nastupili gimnazijalci iz Nove Gradiške, Novske, Nove Kapele i Sisca te Kostajnički sokol iz Požege. Najjemno vježbi su posebice uspjeno nastupile „sokolice" novogradiškog Hrvatskoga sokola. One su nerijetko bjeg pjevalici brvele gimnastičku vježbu pod nazivom *Ljepa naša domovino*.

9. srpnja

1933. U Novoj Gradiški je Željeznička uzdruženje upriličilo veliku vinu zabavu uz sudjelovanje bjelgrajčke glazbe iz Slavonskog Broda. Zabava je održana u novogradiškom vinu Hrvatskog doma.

10. srpnja

1916. U đakovačkoj katedralnoj grobnici sahranjen vlč. **Ivan Šabarić**, dugogodišnji župnik vikar u Vrpolju, Zemunu, Semeljcima i Bošnjaci Gredi. Godine 1913. imenovan je kanonikom magistralom mladim.

11. srpnja

1883. U Belatarima rođen **Stjepan Marković**, prosvjetni i kulturni djelatnik. Tijekom svog plodonosnog života organizirao je kulturne priredbe, vodio kuglačine bečajne, pisao kazališna djela za diletantske sekcije. Istodobno je glumio i bio redatelj, sakupljao je starine iz prošlosti svoga kraja i zalagao se za osnivanje novogradiškog muzeja, a kada je osnovan bio je prvi dobrovoljni kustos Zavičajnog muzeja u osnivanju. (Preminuo je u Novoj Gradiški 1959.)

12. srpnja

1874. U Brodu na Savi rođen **Tomo Matić**, književnik, kulturni povjesničar i filolog. Gimnaziju je završio u Požegi, a studij slavistike i romanistike u Beču gdje je 1898. i doktorirao. Službovao je kao srednjoškolski profesor u Zemunu i Splitu, a potom je u Beču jedno vrijeme radio kao redaktor hrvatskog izdanja *Ured državnih zakona*. Nakon nekoliko godina potom dolazi u Osijek i tu je ravnatelj Klasičnog gimnazije i Trgovačke akademije. Od 1942. pa do smrti živio je i djelovao u Zagrebu. Objavio je veliki broj književnih studija, rasprava i knjiga. Objavio je i tri monografija i studija, a za povijest Osijeka značajno je njegovo djelo *Povijest osječkih gimnazija*. (Preminuo je u Zagrebu 21. prosinca 1968.)

13. srpnja

1935. U Brodu počeo izlaziti godišnje novine *Istina*. Vlasnik i izdavač bio je trgovac i HSS-ovac **Slavko Vrgoč**, a urednici **Andrija Beletić** i **Stjepan Salamunović**. U postanje četiri godine otisnuto je 120 brojeva. Tada, 1939. godine, list mijenja ime u *Posavska Hrvatska*. Od 1941. do 1943. vlasnik **Vrgoč** je brodski gradonačelnik, pogubljen je u Brodu neposredno nakon završetka Drugoga svjetskog rata.)

14. srpnja

1874. U Brodu na Savi rođen

Rasizam suda u Haagu – 15 godina ponavljanja istoga

Je li bilo uzalud?

Iako ni ova knjiga neće promijeniti politiku, ona pokazuje da hrvatska intelektualna javnost neće bezglasno pristati na pristrane i instrumentalizirane ocjene i osude Međunarodnog suda u Haagu

Knjiga akademika **Josipa Pečarića**, naslov vrsnog matematičara i angažiranog političkog mislioca, pod naslovom "Rasizam suda u Haagu - 15 godina ponavljanja istoga je li bilo uzalud?", predstavljena je i u Slavonskom Brodu dvanaestak dana nakon prve promocije u Zagrebu. Okupljene je kao domaćin pozdravio ravnatelj Gradske knjižnice **Ivan Stipić** te prepustio riječ promotorima. Radi se o zbiru tekstova koje je akademik Pečarić objavljivao u novinama i časopisima od 1996. sve do nešto nešto donesenih presuda hrvatskim generalima. Autor pritom naglašava nepriepornu izvrtanje činjenica o Domovinskom ratu i Hrvatskoj koji su doveli do ovakvih presuda a posljedično i do ocjene hrvatske borbe za slobodu.. Ova knjiga neće promijeniti politiku, ali pokazuje da ima i drugih mogućnosti, jer je poslanoj razumijevanju posljedice ratnih zbivanja, akademik **Dubravko Jelčić** je naglasio kako Pečarić dokazuje da su kriterij Haškog tribunala potpuno nekvalitetni. Hašokog tribunala potpuno nekvalitetni. Pečarić dokazuje da se hrvatsko povjesničarstvo prisili po haškim presudama, neće i ne smije pristati po haškim presudama.

Pravo je i obveza hrvatskih intelektualaca da na sve to reagiraju, istaknuli su promotori, jer posljedica do kojih može dovesti lažno zaglano hrvatsko pristajanje na sve to Europa kaže. S tim u vezi nastao je i Apel vijeću pravnika Ujedinjenih naroda kojeg je ovom prilikom u trijeku čitao dr. sc. **Mato Artuković** pozivajući nazočne da se svojim potpisom pridruže glasu desetak akademika, jednog biskupa i 500 drugih hrvatskih intelektualaca koji su apel potpisali.

U prostorijama brodske podružnice Instituta za povijest otkriveno poprsje prvog hrvatskog predsjednika

SPOMENIK UTEMELJITELJU HRVATSKE DRŽAVE I POVJESNIČARU

- Dr. Franjo Tuđman ne treba naših bista i spomenika, on je podigao sebi spomenik za sve vjekove u obliku nacionalne države. Spomenik je to trajniji od mjedi, spomenik za sva vremena i to ne samo u našim srcima nego u našim životima ugrađe jer je taj spomenik hrvatska država. Međutim mi ipak moramo otkivati biste i to ne radi njega nego radi sebe budući da tako pokazujemo da u svojim rukama imamo čvrsti kompas pravaga puta, rekao je prije tjedan dana **Mato Artuković**, voditelj Podružnice Hrvatskog instituta za povijest u Slavonskom Brodu u čijim je prostorima postavljeno poprsje prvog hrvatskog predsjednika, rad akademskog kipara **Krune Bošnjaka** koji je za ovaj rad i sam donirao 17.000 kuna i nazočio samom događaju.

Uz zasluge prvog hrvatskog predsjednika za stvaranje slobodne Hrvatske, Mato Artuković je nekoliko riječi rekao i o FranjuTuđmanu kao povjesničaru kojeg su, za razliku od mnogih drugih koji su se sklanjali kako ih ne bi dohvatila komunistička ruka, upravo zbog povijesne istine nemilosrdno progonili i zatvarali.

Otkrivanje biste zbilo se u uskom krugu članova obitelji i prijatelja prvog hrvatskog predsjednika među kojima je bio i njegov sin **Miroslav Tuđan** koji je u svom kratkom obraćanju okupljenima apostrofirao upravo činjenicu da je Franjo Tuđman bio povjesničar. Tom činjenicom je objasnio kako je njegov otac, nakon dvadeset godina izolacije, u samo godinu i pol dana uspio stvoriti stranku s kojom je pobijedio na izborima, hrabro izašao iz bivše države, utemeljio nezavisnu Hrvatsku i pobijedio u ratu. Otkrivanju biste nazočili su i prijatelji obitelji Tuđman, akademici **Dubravko Jelčić** i **Josip Pečarić** te bivši veleposlanik Republike Hrvatske u SAD-u **Mijomir Žužul**. mr

Satiričko kazalište mladih

Nova priznanja

I pripreme za 4. festival amaterskih kazališta

Gluhnice i glumci slavonskobrodskog Satiričkog kazališta mladih na-

Zanimljivosti

Neobična izložba u dvorištu

Ilija i **Marija**

https://dragovoljac.com/index.php/razno/40785-koliko-u-rh-ima-mozgova-velicine-makovic-zrna

https://bezcenzure.hr/toptema/koliko-u-rh-ima-mozgova-velicine-makovic-zrna-2/

DODATAK: PROJEKT „SNOVI“

BRANKO ROGLIĆ: POZNATI PODUZETNIK POKRENUO PROJEKT SNOVI TE POSTAJE MECENA HRVATSKE HISTORIOGRAFIJE

Ostatak života posvetit ću domovini. Neću štedjeti vrijeme ni novac da se istraži istina o hrvatskoj prošlosti
Neki povjesničari tumače povijest koja se nije dogodila. Pitam se, tko su im pokrovitelji?
Uskoro će navršiti 81 godinu, ima šestero već odrasle unučadi, ostvario je bogatu poslovnu karijeru i izgradio iznimno uspješnu tvrtku, koju je razvio u najvećeg distributera robe široke potrošnje na svijetu, a sad se okreće nečemu sasvim drugom. Svoje poslovno carstvo odlučio je prepustiti dvojici sinova, a on će ostatak života posvetiti – domovini. Riječ je o Branku Rogliću, vlasniku Orbica i predsjedniku Nadzornog odbora te tvrtke, koji je okupio desetke znanstvenika i stručnjaka te upravo po krenuo vrlo ambiciozan projekt nazvan SNOVI. Kako stvari stoje, taj će mu pothvat priskrbiti epitet najvećeg mecene hrvatske historiografije. “Za ovo što sam učinio i što ću još učiniti glavni mi je motiv domoljublje. Mojih jedanaest generacija Roglića pripada Imotskoj krajini, Makarskoj, gdje sam se rodio, Dalmaciji i domovini”, kaže Roglić, koji nam je detalje svoga projekta otkrio u ovom intervjuu.

Ovih dana počela je prva faza vašega projekta SNOVI, tj. pokrenuli ste mrežnu stranicu www.snovi.eu na kojoj objavljujete radove brojnih stručnjaka o temama iz hrvatske povijesti 20. stoljeća, a predviđeni su i videomaterijali. Objasnite nam ukratko o čemu je riječ.
Projekt smo nazvali SNOVI, što je akronim od imenica: sučeljavanje, naobrazba, ovladavanje, vrjednovanje i identitet. Riječ je o projektu javno-znanstvenoga karaktera u koji su uključeni brojni znanstvenici iz humanističkoga i društvenoga područja, ponajviše povjesničari. Svaki od naših suradnika autor je nekoliko relativno kratkih članaka pisanih jasnim jezikom, čiji je sadržaj i snimio, a pokrivaju različite teme iz povijesti, ideologija, društvene povijesti, kulture i

umjetnosti, te običaja hrvatskoga dvadesetog stoljeća. Teme se kreću od velikih političkih događaja ili osoba i ratova koji su obilježili to stoljeće do povijesti svakodnevice, života "maloga čovjeka", ideoloških i kulturnih strujanja, evolucije različitih običaja i slično. Tekstovi su utemeljeni na znanstvenom pristupu i metodologiji svakoga autora, s popratnim sadržajima, kao što su odabrane slike i izvori. Također, svaki od autora snimio je i kratak video u kojemu objašnjava određeni povijesni fenomen, problem ili događaj o kojemu piše. Tako se prvi put stvara jedinstvena baza tekstova i videomaterijala iz hrvatske povijesti i društva dvadesetog stoljeća.

Što je svrha toga projekta i koga ste sve angažirali?
Cilj projekta jest izlazak iz pojednostavljenog binarnog sagledavanja povijesti i njezine problematike te je istodobno složeni prikaz hrvatskoga dvadesetog stoljeća, koji se ne bazira samo na tzv. kontroverzama, ali ne bježi od njih. Naglašavam složenost te povijesne materije istovremeno ne bježeći od sučeljavanja. Želja nam je da budemo korisni i klasičnim i suvremenim medijima, da podsjetimo na važnost, ali i odgovornost medijskoga prostora o razumijevanju prošlosti i odnosa prema povijesti te da pomognemo u širenju spektra tema iz hrvatske povijesti dvadesetog stoljeća. Projekt okuplja brojne vrsne stručnjake, prije svega povjesničare, ali i sociologe, politologe, pravnike, etnologe, povjesničare umjetnosti, književne povjesničare, demografe i ostale koji istražuju hrvatsko 20. stoljeće. Riječ je o znanstvenicima različitih generacija, od onih zrelih, znanstvenika srednje generacije do mladih znanstvenika. Takvim pri stupom ostvaruje se interdisciplinarnost projekta.

Kome je namijenjen taj projekt, kome se obraćate?
Projekt je jedinstven po tome što je usmjeren prema javnosti – od osmoškolaca, preko srednjoškolaca i studenata do zainteresirane javno sti, dakle namijenjen je svim pojedincima zainteresiranima za teme iz hrvatske povijesti 20. stoljeća. A sve teme predstavljene su jasnim, svima razumljivim jezikom.

Iz kojih institucija dolaze stručnjaci i znanstvenici koje ste angažirali?
Na projektu surađuju znanstvenici različitih disciplina i generacija s više sastavnica Sveučilišta u Zagrebu, povjesničari s Hrvatskoga instituta za povijest, Sveučilišta u Splitu, Instituta za društvena istraživanja Ivo Pilar, te znanstvenici iz Slovenije, Poljske, Engleske… Voditeljica projekta je izv. prof. dr. sc. Michal Brandl, savjetnici projekta su dr. sc. Vladimir Geiger i dr. sc. Ante Nazor, povjesničarke doc. dr. sc. Marijana Kardum i Nikolina Šimetin Šegvić, te tajnici projekta Mihaela Marić i Petar Plastić predstavnici su mlađe generacije povjesničara o kojima ćemo mnogo više čuti u budućnosti. Oni, kao i niz mlađih suradnika, pokazuju da je hrvatska historiografija u sposobnim rukama. Cjelovit popis dosadašnjih suradnika bit će vidljiv na portalu, s naznakom da će broj suradnika u sljedećim fazama projekta rasti.

Projekt se čini vrlo ambicioznim. Zanimljivo je da uključuje i povijest svakodnevice, odnosno život "malog čovjeka". No kažete da se ne temelji na kontroverzama, znači li to da želite "normalizirati" povijest?
Poslujem u dvadeset zemalja, koje su do pada Berlinskog zida uglavnom bile jednopartijske odnosno socijalističke države. U svim tim zemljama osjetio sam snažan utjecaj vlasti, komunističke partije, na sve što je napisano ili javno izgovoreno. Nepoćudni tekstovi ili izjave bili su strogo sankcionirani, a te kazne određivale su karijere književnika, novinara i građana općenito. O školskom sustavu da i ne govorimo. Prolazili su samo oni ljudi, tekstovi i emisije koji su odgovarali sistemu, a često su bili laži i propaganda. Isto je tako bilo i kod nas. Isto je tako danas u Rusiji, Kini, Sjevernoj Koreji. Za Hrvatsku je indikativno to da su i nakon pobjede nad agresorom u Domovinskom ratu u našem društvu ostale natruhe iz vremena jednoumlja. Primijetio sam da mnogi naši povjesničari nisu spremni javno izraziti svoje mišljenje i suprotstaviti se mitovima. Danas u Hrvatskoj nema više verbalnog delikta i svatko može slobodno izraziti svoje mišljenje o bilo čemu. Mislim da ćemo ovim projektom, kako ste se izrazili, "normalizirati" povijest i donijeti cjelovitu sliku dvadesetog stoljeća. Povijest najčešće interpretiraju pobjednici. Komunistička partija je bez sumnje ispisala povijest najvećeg dijela našega dvadesetog stoljeća. Nakon uspostave demokratske države nastavile su se prepisivati i citirati iste ili slične teze. Iako su mnogi poduzeli neka nova istraživanja, ona zapravo nisu našla put do javnosti. Stoga će naš projekt otvoriti prostor i za njihove rezultate.

Koja istraživanja nisu našla put do javnosti? Možete li nam spomenuti neke primjere?
Za puno projekata znaju samo povjesničari, a ne nalaze put do šire javnosti. Hrčak (portal hrvatskih znanstvenih i stručnih časopisa, nap. aut.) pun je novijih istraživanja, izdaju se knjige, ali svijest o njima ne nalazi put do sveopće javnosti, ne citiraju se. Npr. projekt Courage: povezivanje zbirki "Kulturna opozicija – razumijevanje kulturne baštine neslaganja u bivšim socijalističkim državama", koji nije imao dovoljno odjeka u široj javnosti, a riječ je o vrlo zanimljivom projektu.

Veliki je izazov to što ste zamislili, donijeti cjelovitu sliku 20. stoljeća vrlo je zahtjevan posao i za hrvatska sveučilišta i institute. Smatrate li da hrvatsku prošlost treba rasvijetliti na drukčiji način?
Sva kultura, ekonomija, a naročito politika i povijest bile su pod strogom kontrolom vlasti i njezinih tajnih službi. Zbog toga su ljudi, da bi mogli živjeti i raditi, bili pod stalnim pritiskom, pa su i institucije sukladno tome pisale. Neke teme bile su tabu i nisu se smjele otvarati. Hrvatsku prošlost dvadesetog stoljeća treba rasvijetliti, pronaći istinu. Do nje se dolazi dugotrajnim radom u mnogobrojnim domaćim i inozemnim arhivima. Nažalost, svjedoka vremena je vrlo malo, i svakim danom sve manje. Ipak prošlo je više od trideset godina te je

važno slobodno istraživati i komunicirati rezultate tih istraživanja u javnom prostoru.

S obzirom na to da je u središtu ovoga projekta hrvatska politička povijest, a svjedoci smo da naši znanstvenici potpuno različito interpretiraju neke događaje i ličnosti ne samo iz Drugo ga svjetskog rata nego i iz Domovinskog rata, neizbježno je pitanje: kako ste se postavili prema tim proturječnostima?
Vrlo je izraženo postojanje različitih interpretacija istih povijesnih događaja. To se događa i među znanstvenicima, a istina je samo jedna. Postoje mnoge kontroverze u našoj povijesti, no one se mogu riješiti dugotrajnim istraživačkim radom, te otvorenom raspravom s različitim stručnjacima uz pomoć najmodernije tehnologije. Kada se svi argumenti stave na stol, iskristalizirat će se naj vjerodostojnije interpretacije i istina. U tom pravcu, neću štedjeti vrijeme ni novac da se završe istraživanja u ovom projektu. Što se tiče različitih pogleda na Domovinski rat, nisam ni očekivao istu interpretaciju od agresora i onog koji se branio. Mislim da je tu sve jasno. O tome se vrlo jasno izjasnio Haaški sud.

Koja je politička orijentacija vašega projekta?
Ja sam hrvatski proljećar. Bio sam mladi komercijalni direktor kada sam 1. listopada 1971. ušao u Partiju. Dva mjeseca poslije, 1. i 2. prosinca te godine, nakon Titova sastanka s hrvatskim vodstvom i sjednice Predsjedništva SKJ u Karađorđevu, Miko Tripalo i Savka Dabčević-Kučar su smijenjeni. Tada je počeo progon svih mislećih nacionalno orijentiranih ljudi, a ja sam izbačen iz Partije i smijenjen s funkcije. Od tada ostao sam poklonik politike Mike Tripala. Da je 1970-ih pobijedila ta politička struja, tada bi bivša država bila konfederacija i sve njezine države ušle bi među prvima u Europsku uniju. Bez rata i bez ogromnog broja izgubljenih života. Temelj i politička orijentacija ovo ga projekta je pomirba među nama u Hrvatskoj, a onda i među susjednim državama. Kao proljećar, vezao sam antifašizam i ulogu Andrije Hebranga s Mikom Tripalom i svakako s Domovinskim ratom i Franjom Tuđmanom. Osobno sam kao kapitalist desni, ali moje je srce vezano za moju obitelj i moje radnike, pa sam po ponašanju socijaldemokrat. Stalno ponavljam da poduzetništvo nije luksuz ni raskoš, nego briga o ljudima.

Premda ne bi smjelo biti lijeve i desne povijesti, niti lijevih i desnih povjesničara, kod nas je ta podjela prilično vidljiva. Smatrate li da se povijest u Hrvatskoj instrumentalizira?
Slažem se, ne bi trebalo biti lijeve i desne povijesti. Nadam se da će ovaj projekt pridonijeti brisanju te podjele. Ali razumijem da je povjesničarima, kao i drugim ljudima, teško odvojiti osobna politička uvjerenja, pa i ideološku orijentaciju, od pisanja povijesti. Te različite interpretacije natjerale su me na čitanje. Pročitao sam u posljednje dvije godine pedesetak knjiga, neke od korica do korica, a neke slijedeći smisao. Otkrio sam strahovito mnogo neistina i kotroverzi, primijetio razliku između pisanja lijevih i desnih. Ponekad mi se čini da lijevi žale za Jugoslavijom, koja je nestala i nikada je više neće biti. Sa susjednim državama

susretat ćemo se u Europskoj uniji i, nadam se, uz dobru suradnju. Oni koji povijest instrumentaliziraju zbog nekih političkih razloga, prave sebi veliku štetu, jer narod će to prepoznati i ocijeniti i neće za te ljude glasati. Sjećam se, kad je u Saboru bilo izglasavanje Zakona o hrvatskom jeziku, jedan moj susjed rekao mi je: "Kako netko može glasati protiv hrvatskog jezika u Hrvatskom saboru!?" Zbog toga ne razumijem neke, doduše malobrojne ljude, kojima smeta sve što miriše na Hrvatsku. Što se našeg projekta tiče, najvažnije je da naši suradnici, bez obzira na svoja politička uvjerenja i orijentaciju, pristupaju povijesnim istraživanjima na znanstveno utemeljen i pošten način, uzimajući u obzir suvremenu metodologiju i uvijek potrebnu strogu kritiku izvora.

Kažete da ne razumijete one ljude u našem društvu kojima smeta sve što miriše na Hrvatsku. Mislite li da takvih ima i među hrvatskim povjesničarima?

Da, teško mi je razumjeti takve ljude. Nema ih puno, ali nevjerojatno su uporni u obrani neobranjivih stajališta. Znam da smo živjeli od 1945. do 1991. u jednoumlju i da smo smjeli slušati samo službeni radio i čitati kontrolirani tisak, ali ne mogu vjerovati da je to na ljude ostavilo toliko dubok trag. Komunistička propaganda utjecala je na svakog pojedinca i ušla u sve pore društva pa se i poslije trideset godina slobode nismo uspjeli potpuno riješiti natruha straha. Strah koji je ušao u kosti tijekom komunističke diktature još je prisutan. Među nama nema nacionalista u onom negativnom smislu, uglavnom smo rođeni nakon Drugoga svjetskog rata, pripadamo europskoj kulturi, ali još uvijek nas se ponekad optužuje za ustaštvo. Na tome trebamo raditi, i zato ćemo u sljedećoj fazi i ovu našu platformu prevesti na engleski jezik. Među povjesničarima ima onih koji pokušavaju tumačiti povijest koja se nije dogodila i koja odgovara vanjskopolitičkim ciljevima nekih drugih zemalja. Nameće se pitanje, tko su im pokrovitelji? Nema njih puno, samo nekolicina, ali vrlo su prisutni i u tiskanim i u elektroničkim medijima. Nadam se da će ih istina, koja iz dana u dan sve više izlazi na vidjelo, utišati. Mi smo nakon Domovinskog rata dosegli određen stupanj demokracije. Nema verbalnog delikta, pa ćemo se iznošenjem argumenata suprotstaviti takvim tendencijama, koje su itekako štetne za razvoj društva i za odnose između nas i susjednih naroda.

Kako biste ocijenili aktualnu situaciju na hrvatskoj političkoj sceni? Kod nas kao da izborna kampanja nikad ne prestaje.

Ja sam kao hrvatski proljećar i pristaša Mike Tripala davno zaključio da u državi mora postojati i desna i lijeva politika. Tako je uostalom i u cijelom demokratskom svijetu. Dobro ste rekli, mi smo mlada država, i kod nas izborna kampanja ne prestaje. Iskreno se nadam da će buduće politike posvetiti više pozornosti gospodarstvu, jer u Ministarstvu gospodarstva rješava se demografija, koja nam je trenutačno veliki problem. Mislim da još nismo dosegli stupanj političke zrelosti na kojem bi i lijevi i desni postigli dogovor i provodili istu strategiju koja je u interesu države, a kampanju bazirali na dnevnim problemima. Neki

povjesničari tumače povijest koja se nije dogodila. Pitam se, tko su im pokrovitelji?

Vi ste poznat i uspješan poduzetnik koji se bavi posve drukčijom djelatnošću, zašto ste pokrenuli ovakav, u osnovi izdavački projekt? Imate li kakav osobni motiv? Kad ste se odlučili na taj iskorak?
Mislim da sam djelomično odgovorio na to pitanje, ali mogu još malo objasniti. Imam 81 godinu. Sređen posao. Orbico je danas najveći distributer na svijetu. Imam dva sina, koji su sa mnom u Nadzornom odboru i znam da me mogu dostojno zamijeniti u poslu. Imam šestero već odrasle unučadi. Odlučio sam ostatak života posvetiti domovini. Ovaj projekt samo je dio onoga što namjeravam poduzeti u tom pravcu. Osim uz Miku Tripala, nikada nisam bio vezan ni uz jednu stranku. Nastojim prepoznati ljude i političare za koje mislim da su dobri, pa ih podržavam. Naravno, raduje me to što smo dio Europske unije, što je državni dug smanjen na 60 posto BDP-a, što nismo više u "smeću", nego smo u investicijskom rejtingu i, naravno, što smo članica NATO saveza. Dakle, vratili smo se kući iz magle. Za sve ovo što sam učinio i što ću još učiniti glavni mi je motiv domoljublje. Mojih jedanaest generacija Roglića pripada Imotskoj krajini, Makarskoj, gdje sam se rodio, Dalmaciji i domovini.

Dosad ste uglavnom financijski pomagali mladim umjetnicima, a sada postajete mecena hrvatske historiografije. Što to još kanite uči niti za domovinu?
Pomagao sam mladim umjetnicima, i to ću i dalje činiti. Sada sam počeo pomagati i umjetnicima u drugim zemljama u kojima radimo. Prošle godine pokrenuli smo projekt Orbico supports art, u sklopu kojeg provodimo nacionalni natječaj u suradnji s likovnom akademijom u toj zemlji: pripremimo skupnu izložbu najboljih radova, a prva tri mjesta otkupljujemo. Prošle godine počeli smo u Bugarskoj, ove godine nastavili u Poljskoj, a prošli tjedan slikari koji su osvojili prva dva mjesta u objema zemljama bili su na radionici u Župi Biokovskoj. Boravili su u našoj kući i slikali taj dio Dalmacije i Zabiokovlja. U Župi Biokovskoj gradim galeriju, u kojoj će biti izložen dio moje zbirke umjetnina, uključujući i radove tih mladih umjetnika. Galerija će, zajedno s crkvicom koju je izgradio brat moga pradjeda, a koja je bila srušena u Drugom svjetskom ratu ili neposrednom poraću, činiti jednu kulturnu cjelinu, u neposrednoj blizini naše obiteljske kuće. Projekt SNOVI sigurno nije moj zadnji ulazak u historiografiju. Poviješću ću se baviti dokle god ne rasvijetlimo sve što treba razriješiti i dokle god ne raščistimo sve kontroverze.

Načuo sam da želite pomoći i u istraživanju masovnih grobnica u Sloveniji i iskapanju po smrtnih ostataka hrvatskih civila i vojnika NDH, koje su partizanske jedinice likvidira le bez suđenja. Navodno je riječ o inicijativi nekih privatnih hrvatskih investitora, koji su spremni platiti iskapanje posmrtnih ostataka, konkretno iz protutenkovskog rova u Teznom. Je li to istina?

Tema je izazovna. Poznato mi je da se na tome radi, i neki od naših suradnika u projektu SNOVI uključeni su u ta istraživanja, no mislim da je prerano o tome meritorno govoriti. Bilo bi dobro da se i državne institucije više uključe, a ja ću, kao i do sada, pomagati koliko budem mogao.

Ima li još poduzetnika u Hrvatskoj spremnih pripomoći hrvatskoj znanosti? Mislim da nisam jedini poduzetnik koji pomaže hrvatskoj znanosti. Poznajem neke ljude koji također pomažu, a nadam se da će nas u budućnosti biti sve više. Društvo u kojem deset posto ljudi živi bogato, a devedeset posto na granici egzistencije, ne može postojati. To moramo svi znati.

Večernji list, subota, 26. listopada 2024.

BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“

Razveselilo me javljanje budaletine, tj. Jurice Pavičića u „Slobodnoj Dalmaciji“. Veličanstvena pobjeda suverenizma nad globalizmom u SAD-u čak je i nekoga tko je poznat kao budaletina uvjerilo da će se sve promijeniti i u RH. Ipak zna koliko je globalistima laž u povijesti bila važna za vladanje Hrvatskom, pa je shvatio da je projekt SNOVI osmišljen prije Trumpove pobjede zapravo tom pobjedom dobio krila.
Smiješno je čitati kako budaletina uvjerava kako je u RH skoro sve u rukama suverenista, a ne globalista. Naravno on to doista vjeruje jer su globalisti zapravo novi komunisti (crveni fašisti), a znamo da u komunizmu postoji samo jedno mišljenje. Globalistima je to normalno, jer su po pravilu budaletine koje se ne usude javno sučeljavati. Čak i budaletine tipa Pavičića znaju da je laž teško braniti pa lako dobiješ i novo ime poput čuvenog Droblilice, ili samog Pavičića kome je ime dala hrvatska književnica od formata Nevenka Nekić:

Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kreteniom.

https://www.dnevno.hr/kolumnisti/je-li-jurica-pavicic-doista-jedva-pismena-budaletina-120035/
Osobno se moram pohvaliti jer naša budaletina spominje „peticiju da se nacistički poklič ZDS“.
Tako on opisuje pozdrav kojim se branio Vukovar od naci-fašističkih agresora. Valja je i budaletina slavio zajedno s Beograđanima kada su bacali cvijeće na tenkove koje su išli na Vukovar.
Naravno kad budaletina piše malo dulji tekst ne razumije da nije pametno na početku napisati:
„Jedan od najbogatijih hrvatskih građana osmislio je i odlučio financirati projekt naziva SNOVI“.
To doista odgovara onome što piše u intervjuima koje je dao Roglića, ali doista je smiješno da do kraja budaletina to zaboravi pa tekst završiti ga sa „siroti konzervativci stoga u pomoć zovu prijatelja koji će im saveznički otvoriti drugi front. Taj se prijatelj ovaj put zove Branko Roglić“.
Na kraju treba spomenuti da je dobro pročitati tekst našeg budaletina jer pokazuje čega se takvi boje. Pokazuje kako će se zaista suverena Hrvatska ponašati kada je u pitanju povijest, ali i ne samo povijest.

Zato pogledajte taj tekst:

Vijesti iz Liliputa

BOGATAŠ ROGLIĆ PROTIV SVEMOĆNIH WOKE FANATIKA

Plaćat će 48 povjesničara da bi nam rekli istinu. Samo što nam oni istinu već govore. Drže ama baš svu moć, a sebe prodaju kao osamljene heretike i izopćenike

Stranica 23/64
JL 9424 09112024

Krajem prošlog Ijedna hrvatske su novine izvijestile o donatorskom činu jednoj; od najbogatijih hrvatskih poduzetnika. Makaranina Branka Roglića. Osnivač i vlasnik posvuda prisutne Orbico grupe odlučio je biti mecena - povjesničarima. Jedan od najbogatijih hrvatskih građana osmislio je i odlučio financirati projekt naziva SNOVI. Poetični naziv Roglićeva projekta zapravo je akronim za Sučeljavanje. Naobrazbu. Ovladavanje, Vrednovanje, Identitet. Kroz projekt SNOVI Roglić je nakanio financirati istraživanje i publiciranje sinteza o hrvatskoj povijesti 20. stoljeća. Obrazlažući svoju inicijativu novinarima, makarski je poduzetnik rekao da je u historiografiji bilo "dosta laži", da će sve što projekt objavi biti 'sto posto provjereno" i temeljeno na dokumentima, a s ciljem da se - kako je rekao - suzbije "pojednostavljeno binarno sagledavanje" novije hrvatske povijesti. Kroz svoj historiografski think-tank Roglić će financirati rad četrdeset i osam hrvatskih povjesničara, naknada za njihov rad isplaćivat će se preko Leksikografskog zavoda, a osim publikacija, projekt SNOVI objavljivat će i videoarhivu. Roglić je kao novi donator znanstvenog rada obećao da će projekt biti lišen "binarnog sagledavanja", da neće biti "laži i mitova" te da se neće "bježati od sučeljavanja.
No - ono što čitajući najave projekta čovjek neizbježno moru primijetiti jest to da imena objavljenih povjesničara uključenih u projekt sežu uglavnom od desnoj; do izrazitito desnog. Među povjesničarima uključenima u projekt jedan je faktični historiografski apologet Hereeg-Bosne. drugi je specijalist za poratne partizanske zločine, treći je potpisao peticiju da se nacistički poklič ZDS službeno uvede u Hrvatsku vojsku Jedan dio uključenih povjesničara izrazito je vezan za Crkvu, a dio ih pripada eto, barem - civiliziranoj konzervativnoj desnici. Tako otprilike izgleda hrvatska historiografija kad je se liši 'binarnog sagledavanja' Nalikuje više jednošinskom monorailu.
Roglićeva odluka da iz svog džepa plati konzervativno preispitivanje hrvatske povijesti sama po sebi ne bi trebala biti skandal na koncu, čovjek je bogat i ima pravo sa svojim novcem raditi što želi. Kad čovjek ima para. može taj novac trošiti na demobendove, neafirmirane slikare, na klapske amatere ili nogometni klub.
Ali - nezgoda je što ljudi koje će tijekom tri godine financirati vlasnik Orbica nisu demobendovi ni amateri. Oni nisu neki sebedajni entuzijasti koji otkidaju svoj novac ne bi li u berlinskih i moskovskim arhivima iskopali prešućene dokumente o Praljku ili Titu. Ludi koji će Roglić dodatno financirati već jesu hrvatska historiografija. Veliki ih dio radi u poluslužbenom historiografskom hubu vladajuće ideologije, u Hrvatskom institutu za povijest. Drugi drže katedre na filozofskim ili učiteljskim fakultetima. Jedan je vječni šef Memorijalno-dokumentacijskog centra Domovinskog rata - dakle, poluslužbeni čuvar ključeva

povijesti devedesetih. Svi ti ljudi već primaju plaću za posao koji im Roglić plaća. Svi su oni čvrsto pozicionirani na mjestima šefova katedri, ravnatelja, članova znanstvenih savjeta i matičnih komisija. Oni - zapravo -jesu već i sada (polu)službena hrvatska historiografija. U novom, double-dipperskom svijetu sada će za svoj rad dobivati nadarbinu i odjednog od najvažnijih i najvećih hrvatskih kapitalista. Službena akademska zajednica, država i krupni poduzetnik udružit će snage ne bi li dvostrano blindirali novu Istinu. Naravno, „sto posto provjerenu“. Koja „ne bježi od sučeljavanja“.

Slučaj projekta SNOVI poduzetnika Roglića lijep je primjer za nešto što je karakteristično za mentalitet hrvatske konzervativne ideologije. Ta ideologija, naime u Hrvatskoj drži sve pore Ona

drži većinu filozofskih fakulteta na kojima u nemaloj mjeri kadrovira Opus Dei. Ona drži glavni institut za povijest. Drži državne memorijalne centre, uključujući - čini se - odnedavna čak i jasenovački. Drže ravnateljska mjesta. Drže Treći program radija, TV kalendar i historiografski dokumentarni program javnog RTV-a. Verzija povijesti „bez binarnog sagledavanja“ šiklja s HTV-a i Hrvatskog radija, ušla je u školu kroz vjeronauk i nastavu povijesti, ona dominira lavovski dijelom udžbenika i sveučilišnih kolegija. U hrvatskoj je akademskoj zajednici danas normalno da profesor psihologije drži referate o duši ili da Domovinski pokret i nadbiskupija jednom press-konferencijom sruše feministički studijski program. Normalno je da prorektor zagrebačkog sveučilišta u člancima tumači kako su ljudska prava tuđa i neimanentna nekršćanskim kulturama. Ta verzija društvenih znanosti "bez laži i mitova" čvrsto je institucionalizirana, preko nje se napreduje i dobiva zvanja, solidno je se financira javnim novcem, a kako vidimo i privatnim. Pa naravno - reći ćete. Vladajuća ideologija i jest zato vladajuća. Hrvatski građani dominantno glasuju za konzervativne političke opcije, politika i stranke u Hrvatskoj imaju osjetan utjecaj na javne institucije, pa onda nije čudo da konzervativna politika stvara konzervativnu znanost: hrvatski rektori tako sjede u prvom redu na stranačkom skupu, a konzervativni profesori (ne nužno samo) povijesti poprimaju ulogu ideoloških vestalki. Jer - njihovi vladaju. Nije onda neobično da i oni budu vlast u svom malom vrtliću Povijesne Istine.

Ono što je - međutim -fascinantno jest to da se konzervativna ideologija i historiografija pritom ponašaju kao da oni moraju srušiti višestruko moćnijeg vladajućeg dušmana. Konzervativna kultura i znanost izgradila je tijekom posljednjih petnaestak godina nešto što se najslikovitije može opisati kao mentalitet opsjednutog dvorca. Kad čovjek sluša (ne samo) Roglića rekao bi da su posvuda okolo "binarna sagledavanja" i "komunističke laži". Posvuda uokolo vlada komunistički monopol. Crveni dušmani nisu uopće zbačeni na zakutke Al Jazeere. N1. Novosti i Subversive Festivala. O. ne! Oni su li koji gazduju udžbenicima, školom, institutima, rektoratima, javnim RTV-om, zakladom za znanost i matičnim povjerenstvima. Protiv te stoglave aždaje "binarnog sagledavanja" osamljeni se borac za Konzervativnu istinu bori svojim nejakim mišicama, šiban liberalnim vjetrovima, obespravljen, bez plaće i namještenja. Takav je narativ o sebi samoj u posljednjih petnaestak godina izgradila konzervativna historiografija, ali i konzervativna humanistika općenito. Takav je

narativ uspjela prodati i sirotom makarskom bogatašu. Ljudi koji drže ama baš sve akademske pozicije, institucije i moć u tom narativu sebe prodaju kao osamljene heretike, izopćenike u ime zatomljene istine.
Taj isti mentalitet opsjednutog dvorca očitao se dobro i ovog tjedna. Očitovao se u reakcijama na sigurno prijelomni događaj novije zapadne povijesti, na pobjedu Donalda Trumpa na američkim predsjedničkim izborima. Hrvatskoj konzervativnoj politici nije previše smetalo što je Trump Dodikov prijatelj i Vučićev poslovni partner te što će Srbiji najvjerojatnije pustiti da požderе Crnu Goru. Uz dlaku objektivnim nacionalnim interesima hrvatski konzervativci poput Grmoje. Bartulice ili Bulja nisu mogli suspregnuti ushit Trumpovom pobjedom. Njihovi su argumenti kako će sada konačno prevagnuti "konzervativne vrijednosti" i zamrijeti "woke ludilo". Pritom nije sasvim jasno kakvo to "woke ludilo" može čovjeka mučiti u zemlji u kojoj je vjeronauk u svakoj učionici, u kojoj profesori studenticama govore da je rađanje najvažnije, prorektor piše radove o imanentnoj superiornosti kršćanske civilizacije, a biskupija stopira feministički studijski program jednom jedinom presicom. Hrvatska sveučilišta dobrim su se dijelom preobrazila u konzervativnu močvaru. Unatoč tome, hrvatski konzervativci i dalje fantaziraju o svijetu „skojevki dlakavih nogu" u kojem neki dominantni i svemoćni woke fanatici konzervativcima - rade glavi. Stjerani u svoje palisade matičnih komisija, ravnateljstava i uredništava. siroti konzervativci stoga u pomoć zovu prijatelja koji će im saveznički otvoriti drugi front. Taj se prijatelj ovaj put zove Branko Roglić.

BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 2.

U prethodnom tekstu meni je – zapravo – najvažnijw bilo to što je sjajna Hrvatska knjizževnica Nevenka Nekić nazvala Juricu Pavičića budaletinom (*Jedva pismena budaletina proglašava jednoga Slobodana Novaka starim kretenom.*)

Naime često spomenem kako Bog nije bez razloga stvorio i budale:

Oni pametnima služe za zabavu, a njima je lijepo jer su u centru pažnje.

Zato iako sam komentirao tzv. nacistički poklič ZDS mislim da to nije bilo dovoljno.

Radi se o dijelu njegovog teksta:

„Među povjesničarima uključenima u projekt jedan je faktični historiografski apologet Hereeg-Bosne. drugi je specijalist za poratne partizanske zločine, treći je potpisao peticiju da se nacistički poklič ZDS službeno uvede u Hrvatsku vojsku Jedan dio uključenih povjesničara izrazito je vezan za Crkvu, a dio ih pripada eto, barem - civiliziranoj konzervativnoj desnici. Tako otprilike izgleda hrvatska historiografija kad je se liši 'binarnog sagledavanja' Nalikuje više jednošinskom monorailu.“

Naime u svezi tog pokliča doista je bilo i nečeg što bi mogli opisati kao nešto nacističko.

O čemu se radi?

O Peticiji ZDS tada je navodno cijela Katedre za povijest Filozofskog fakulteta Sveučilišta u Zagrebu je pisala doista takvu izjavu o čemu je tada pisao veliki hrvatski kolumnist i odvjetnik Zvonimir Hodak:

Oni su bili zauzeti svetom borbom Filozofskog faksa protiv krucijalnog problema RH – pokličem ZDS. Povijesničari s Filozofskog fakulteta ističu u svom proglasu da bi potpisnike peticije ZDS znanstvenike, sveučilišne profesore i akademike trebale ocijeniti nadležne institucije. Vjerojatno su se sa sjetom sjetili partijskih ćelija, gradskih komiteta, SUBNORA i kaznenih sudova bivše Juge. Drugovi se digoše na zadnje noge! K'o u idilično doba, recimo, sedamdeset i prve godine. Kažu drugovi: "U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli ne samo svoj ljudski nego i znanstveni kredibilitet u pitanje. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara". Kako iza ovog ljevičarskog pamfleta nije stao prof. dr. Ivo Banac, za očekivati je da će prijava protiv njega ići izravno vojnom sucu Ivanu Fumiću,

a ostale potpisnike trebalo bi "prevaspitati". Bože! 2015. g., a recidiv komunizma je galvaniziran u glavama "hrvatskih povjesničara." Radi se o 30-ak profesora na čelu s predstojnikom Odsjeka za povijest dr. Tvrtkom Jakovinom i glavnim režiserom hajke Hrvojem Klasićem. Evo ljudi koji, zahvaljujući nikad provedenoj lustraciji, još žive u sferi javne i svake druge osude svih onih koji ne misle kao oni. Dr. Damir Agić, dr. Neven Budak, dr. Ivo Goldstein, dr. Ivica Prlender, dr. Borislav Grgin, dr. Iskra Iveljić, dr. Bruna Kuntić Makvić, dr. Mirjana Matijević-Sokol, dr. Nenad Moačanin, dr. Drago Roksandić, dr Mario Strecha, dr. Božena Vranješ-Šoljan i da ih ne nabrajam baš sve. Nije sporno što drugovi i drugarice imaju svoj stav. Skandalozno je što ljevičarske perjanice s jednog u suštini neokomunističkog faksa odmah traže isključenje neistomišljenika iz svih strukovnih udruga te dovode u pitanje kako njihov znanstveni tako i ljudski kredibilitet. To su nasljednici i sljedbenici Mladena Zvonarevića koji je sedamdeset i prve javno, zajedno s Jožom Horvatom i Gustavom Krklecom, tražio zatvaranje studenata i svih onih koji su potpisali Deklaraciju o nazivu i položaju hrvatskoga književnoga jezika. Za razliku od tih idiličnih vremena, danas kriptokomunisti mogu pucati samo na osobni i znanstveni kredibilitet te tražiti: "van s njima iz svih strukovnih udruga". I tako drug do druga, eto nam povijesna udruga!

Na veličanstvenom skupu povodom Dana antifašističke borbe na Trgu žrtava fašizma, nisu dominirali antifašistički borci već antifašistički specijalci.

http://www.dnevno.hr/kolumnisti/zvonimir-hodak/i-hitler-nas-je-gledao-829552

ZAJEDNIČKA IZJAVA ■ KOLEGAMA SE NIJE PRIDRUŽIO JEDINO IVO BANAC

Povjesničari s Filozofskog osudili potpisnike peticije »Za dom spremni«

Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta predložit će isključenje svojih kolega, potpisnika peticije, iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara

ZAGREB » Odsjek za povijest Filozofskog fakulteta u Zagrebu dao je izjavu povodom nedavne peticije za uvođenje ustaškog pozdrava »Za dom spremni!« kao službenog pozdrava u Oružane snage RH, navodeći u istoj da će zatražiti isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara za one kolege koji su peticiju potpisali. U prvoj točki izjave iz Odsjeka za povijest navode da sporni, pozdrav »nije nikada bio pozdrav u Hrvatskoj izvan ustaškog pokreta«. Od svih članova Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta iza izjave nije htio stati samo profesor Ivo Banac.

– Očekuje se od znanstvenika, sveučilišnih nastavnika, akademika i (bivših) ravnatelja javnih znanstvenih instituta (koji su potpisali spornu peticiju) da svoje tvrdnje potkrijepe barem nekim dokazima. U ovom slučaju to bi značilo da su potpisnici ove peticije trebali podastrijeti primjere uporabe ovog ustaškog pozdrava prije pojave ustaškog pokreta. Budući da to nisu učinili, odstupili su od temeljnih načela znanstvenog rada i time doveli u pitanje ne samo svoj ljudski, nego i znanstveni kredibilitet. U tom ćemo smislu predložiti njihovo isključenje iz svih strukovnih udruga hrvatskih povjesničara, navodi se u izjavi Odsjeka za povijest Filozofskog fakulteta.

Ističe se da bi o postupku potpisnika peticije – znanstvenika, sveučilišnih profesora i akademika – ocjenu trebale dati njihove nadležne institucije.

– To što su peticiju potpisali neki studenti, a vjerojatno i drugi mladi ljudi, pokazuje kako neodgovorno oni koji imaju znanja manipuliraju očito nedovoljno ili loše obrazovanim mladim ljudima. Nemali broj potpisnika ove peticije pokazuje kakva je važnost kvalitetnog i odgovornog obrazovanja i javnog zalaganja za demokratskog i tolerantnog društva kakvo zavređuje zemlja članica Europske Unije, navodi se u izjavi.

L. TOMIČIĆ

Podsjeća li vas ovo na nacistička paljenja knjiga i na ono što je išlo uz to. A napomenom da su nacisti članovi Nacional SOCIJALISTIČKE stranke.

Kao što vidimo skoro deset godina kasnije priključio im se i Budaletina. Naravno, to nije isto jer znamo zašto je Bog stvorio i budale, zar ne.

Ne moramo prof. Nekić i ja biti u pravu. Možda Pavičić i nije budaletina.

U tom slučaju mogli bi se zapitati radi li se samo od klasično primjeru srpskog sluge.

Znamo da je Srbima u povijesti najviše pomogla laž. A srpske sluge moraju lagati i više od svojih gazda. Možda se

Zato bi bilo zgodno otkriti tko je taj povjesničar koji je potpisnik Peticije ZDS, a član je član Projekta SNOVI.

Poslije dva biskupa i dva akademika prvi potpisnik je bio bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest- Evo nekoliko podataka o njemu:

DR. SC. MIRKO VALENTIĆ, znanstvenik emeritus, bivši ravnatelj Hrvatskog instituta za povijest

(Ivanjska, kraj Banje Luke, 19. rujna 1932.), hrvatski povjesničar.)

Životopis

Godine 1961. diplomirao je povijesnu grupu na Filozofskom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu a od iste godine pa do 1964. godine bio je profesor povijesti u Školi za odgajateljice u Zagrebu. Od 1964. do 1971. godine kustos je u Povijesnom muzeju Hrvatske a 1971. godine zaposlio se je u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu (nekadašnji Institut za historiju radničkog pokreta Hrvatske). 1978. godine doktorirao je povijest na Filozofskom fakultetu u Zagrebu s temom *Vojna krajina i pitanje njenog sjedinjenja s Hrvatskom 1861. – 1881.* Bio je ravnatelj u Hrvatskom institutu za povijest u Zagrebu od 1991. do 2002. godine., predavač na Odsjeku za povijest pri Hrvatskim studijima. U znanstvenom radu proučava povijest Vojne krajine, vlaškog etnika na hrvatskim prostorima te povijest gradišćanskih Hrvata.

U mirovinu je otišao 30. prosinca 2002. godine.

Predsjednikom je Hrvatskoga kulturnog društva "Banja Luka" u Zagrebu od 2002. godine.

Nagrade i odličja

- 2013.: Časni znak zemlje Gradišće.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Mirko_Valenti%C4%87

Hrvatski institut za povijest ima i svoju podružnicu u Slavonskom Brodu, čiji je prvi ravnatelj također potpisao Peticiju ZDS. Evo ponešto i o njemu:

DR. SC. MATO ARTUKOVIĆ, znanstveni savjetnik

Glavno područje istraživanja: nacionalna povijest, povijest Srba u Hrvatskoj, hrvatsko-srpski odnosi u 19. i početkom 20. stoljeća

Rođen je 24. prosinca 1954. u Kuljenovcima kraj Dervente (Bosna i Hercegovina). Osnovnu školu završio je u Slavonskom Brodu, klasičnu gimnaziju kod otaca isusovaca u Zagrebu, a studij povijesti na Filozofskom fakultetu u Beogradu (1980), gdje je i magistrirao s temom "Srbobran 1884-1902" (1987). Doktorirao je u Zagrebu na Filozofskom fakultetu s temom "Položaj Srba u Banskoj Hrvatskoj 1883-1903. – Analiza srpske izdavačke djelatnosti" (1999). Poslije završenog fakulteta radio je u Historijskom institutu Slavonije i Baranje (kasnije Centar za društvena istraživanja i Centar za povijest Slavonije i Baranje) do 1990. Nakon prvih demokratskih izbora i sloma komunističke diktature u Hrvatskoj, ušao je u prvu Općinsku upravu Slavonskog Broda, gdje je radio do početaka 1992. Potom se zaposlio u Državnom arhivu, a od 1994. radio je u Odsjeku za povijest pri Muzeju Brodskog Posavlja. Kada je 1996. Hrvatski institut za povijest iz Zagreba osnovao svoju Podružnicu u Slavonskom Brodu, prešao je raditi u tu ustanovu, čiji je voditelj bio u razdoblju 1996.-2011. Danas u zvanju znanstvenog savjetnika (2011) vodi redoviti znanstveno-istraživački projekt "Slavonija, Srijem i Baranja 1860.-1945.: politika, društvo, kultura". Pretežno se bavi poviješću Srba u Hrvatskoj. Od 2021. nalazi se u mirovini.

https://hipsb.hr/istrazivaci/znanstvenici/dr-sc-mato-artukovic/

Dajem samo neke najosnovnije najosnovnije podatke o drugim povjesničarima, ali i linkove o njima:

PROF. DR. FRA ANDRIJA NIKIĆ,

Predsjednik HAZU sa sjedištem u Mostaru

Povijesne znanosti doktorirao u Rimu 1971.

Počasni doktorat (honoris causa) filzofije i književnosti dodijeljen mu je 1989. na Sveučilištu u Missouriju (SAD).

https://hr.wikipedia.org/wiki/Andrija_Niki%C4%87

DR. SC. STJEPAN RAZUM

Prvi predsjednik Društva za istraživanje trostrukog logora Jasenovac.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Stjepan_Razum

PROF. DR. SC. IVO RENDIĆ – MIOČEVIĆ

(Korčula, 13. svibnja 1935. – Rijeka, 13. prosinca 2020.)

.Od 1986. godine docent je na Odsjeku povijesti pri Filozofskom fakultetu u Zadru, gdje se i umirovio kao profesor emeritus.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Ivo_Rendi%C4%87-Mio%C4%8Devi%C4%87

DR. SC. MILKO BRKOVIĆ, umirovljeni znanstveni savjetnik i naslovni profesor u trajnim zvanjima

https://proleksis.lzmk.hr/57723/

PROF. DR. SC SERĐO DOKOZA

Godine 2006. biran je u naslovno zvanje docenta, 2010. u zvanje izvanrednog profesora, a 2018. u zvanje redovitog profesora.

https://povijest.unizd.hr/nastavnici/prof-dr-sc-serdo-dokoza

DOC. DR. SC. IVAN POLJAKOVIĆ

(Subotica, 9. siječnja 1956.) je hrvatski filolog, apologeta, političar i povjesničar književnosti iz Vojvodine,

Od 2006. djeluje na Sveučilištu u Zadru.

https://hr.wikipedia.org/wiki/Ivan_Poljakovi%C4%87

Njih se kao potpisnike može naći u mojoj knjizi: DVA PISMA KOJA SU SKINULA MASKE / Na hrvatsku šutnju nismo spremni! Zagreb, 2015.

Peticiju je na portalu kamenjar.com potpisalo još njih preko 4,000, ali malo je vjerojatno da je Pavičić mislio na nekog od njih, a ni sam nemam ni te podatke niti imena svih članova Projekta SNOVI.

Mislio sam završiti ovaj tekst kako bi mi bilo drago doznati da nisam u pravu i da Pavičić nije lagao pa i nije srpski sluga. Ali ne mogu jer bi ostalo samo ono budaletina, a ne znam što je njemu draže.

Josip Pečarić

BUDALETINA I O PROJEKTU „SNOVI“, 3

Kad pogledamo naslov i podnaslov jučerašnje Hodakove kolumne netko od onih koji su pročitali moje tekstove o Budaletini pomislio bi da i Hodak piše o projektu „Snovi“. Naime u tekstovima koje je napisao Budaletina, kako je novinara Juricu Pavičića nazvala hrvatska književnica Nevenka Nekić spominje se i Trumpova pobjeda, o kojoj sam napisao i knjigu (https://dragovoljac.com/index.php/razno/41452-nova-knjiga-akademika-pecarica) ali i ZDS.
Zato evo te Hodakove kolumne iako je Hodak nije pisao zbog projekta „Snovi“:

LIJEVOM NAŠOM

IMA JOŠ BALVANA KOJI NISU ČULI ZA DOGAĐAJ S HOS-OM IZ '93: LJUDI SE SADA MORAJU TRESTI

Zvonimir Hodak

Naša lijeva medijska falanga, nakon uvjerljive **Trumpove** pobjede, bacila se na "mudro" analiziranje "Tko je doveo Trumpa na vlast". Kako se samo usudio pobijediti, a da nije pitao naše "demokratske" medije podržavaju li takvo što. Krivci su "generacija Z, žene, Latino-amerikanci, marsovci…".

11.11.2024.

Uglavnom, nakon što su cijelo vrijeme pumpali javnost navijanjem za **Kamalu Harris**, a ocrtavajući Trumpa kao zlog zmaja iz mračnih legendi, sad su ostali toliko zatečeni rezultatima volje velike većine Amerikanaca, da im je preostalo samo još lamentiranje u stilu "kako će izgledati Trumpovo novo normalno?". Ukratko, lijevi falangisti morali su zagristi jako kiselu jabuku. Umorili su se tražeći Trumpu dlaku u jajetu. U predizborno vrijeme izmišljali su ankete po kojima je Kamala Harris bila prvo izjednačena s Trumpom, a kasnije je navodno čak i vodila. Sad kad ih je "sirovi" Donald doslovno pomeo, čude se k'o opareni vrelom vodom. Jutarnji u tome za sada prednjači. Evo samo nekih zlobnih naslova kao: "I poslije američkih i hrvatskih izbora bogati postaju još bogatiji, a sirotinja i dalje živi u nadi!" ili "Hrvatski desničari oduševljeni su Trumpovom pobjedom"…
Davno sam živio i radio u San Franciscu i dobro sam naučio da se u SAD-u sve vrti oko ekonomije. Najvažnije je imati posao, dobro zarađivati i pristojno živjeti. Sve drugo je "druga liga zapad". Nakon prvog mandata Trump je ostavio šest milijuna novih radnih mjesta, a sad su Amerikanci pokazali svojim glasovima i da se u Trumpovo vrijeme znatno bolje živjelo u Americi negoli u doba demokrata **Bidena**. Sve to je Trumpu bilo dovoljno i za drugi mandat, ali su zato na prošlim

američkim izborima famozni izmišljeni "poštanski glasovi" stizali još dugo nakon završetka izbora, tako dugo dok Biden nije napokon dobio većinu, a Trump popušio. Oni s boljom memorijom možda će se sjetiti kako je Biden već sjedio u Bijeloj kući, a "poštanski glasovi" za Bidena i dalje su stizali u njegov glasački stožer. To me podsjeća na onu ličku: "Nisam znao da pije dok jednog dana nije došla kući trezna!".

FOTO: EPA/CRISTOBAL HERRERA-ULASHKEVICH

Demokracija na kvadrat

Sad su desničari u Hrvatskoj oduševljeni, a ljevičari svih spektara do onih u Sjevernoj Koreji u laganoj su komi. Napokon je laž izašla na sunce. Premoćna Trumpova pobjeda donijela je Republikancima osvojeni Kongres i Senat. Očito su Trump i Republikanci naučili lekciju o krađi izbora u "naj"-demokratskijoj državi, pa je ovaj puta Trumpov stožer bio oprezniji i sva je pošta stigla na vrijeme. Na radost hrvatskih desničara, a na užas ljevičara. Od pisanih medija koje redovito kupujem samo u Sportskim novostima nije bilo cmizdrenja, čuđenja k'o pura dreku i naricanja zašto je "dobri Joe" otišao u zasluženu mirovinu.

Kad se vratio iz Amerike, pitali su našeg političara što smo dobili u Americi. "Ništa!", odgovori Stipe. "Kako ništa?", začudiše se novinari. "Morate znati da jedno američko ništa vrijedi bar kao tri europska!", odgovori on.

Anton Babić, bivši Tuđmanov suradnik, malo je zatečen i blago se čudi: "Ludilo i crnilo na HRT-u. U današnjem TV kalendaru glavni dio sadržaja bili su hvalospjevi srpskoj vojsci i jugoslavenstvu". To je konstanta. Pogledajte goste u "Otvorenom", gdje je nestala elitna emisija "Pola ure kulture…". Hrvatski ljevičari, orjunaši i jugo-nostalgičari medijski su pobjednici Domovinskog rata. Svi dnevnici, tjednici, nacionalni TV-programi puni su jugo-nostalgičara. Recimo, naš **Zoran Šprajc**, nekada Jovanović. Ponekad je duhovit pa zbog toga ne upirem prstom u njega. Sad ga je malo "uzelo", kak' kažu Zagorci. Kaže naš Zoran: "Što više RTL bi mogao pokrenuti Život na vagi - Military edition". I nastavlja kako bi

to bilo da kandidati nose minobacače dok trče trideset kilometar pa da vidiš rezultata. Doduše, kažu da Hrvatima marš od 30 km nije neki izazov.
Bilo je dana kada su mogli marširati i 300 kilometara bez problema. Recimo, iz Bleiburga po cijeloj tadanjoj Jugi. Sve se može kad se hoće! Crk'o sam od smijeha! Koliko samo duhovitosti u našeg Zorana. Jedan od najtragičnijih događaja u novijoj povijesti Hrvata našao se na meti britkog "humora" Zorana Jovanovića, preimenovanog u Šprajc. Je*eno sam se nasmijao. To je stvarno demokracija na kvadrat. Marš od Bleiburga do domovine odnio je najmanje 60 tisuća ubijenih i masakriranih ljudi. Bolje je ne prisjećati se, ali naš Šprajc ima volovsko pamćenje i neopisivi smisao da bude satiričan. Bravo majstore! Sve se može kad se hoće i kad se smije! A 5. kolovoza 1985. g. mogli smo svima definitivno dati do znanja da se takvo što više ne smije.
I prosjački milje ima svoje afere. Lihvar susjedi posudio dvoje djece za prosjačenje, a sad traži natrag petero.

FOTO: Jakov Prkić/CROPIX

Vlada bi trebala pozvati Trumpa da smanji strah hrvatskih ljevičara
Imamo mi još naših ljudi koji su za pohvaliti. Recimo **Ivica Puljić**, dopisnik ne znam koga i od kuda iz SAD-a. Čim je objavljeno da je Trump demaskirao njegovu Kamalu, Ivica se javio drhtavim glasom i obavijestio nas da se Amerika trese… Valjda od straha…. "Opća opasnost" iliti Ivica je dospio preko "velike bare" još dok Amerika nije bila ni otkrivena pa zato ni on nije do danas bio otkriven. Sad se malo "razotkrio". Atmosferu straha u SAD-u, nakon Trumpove pobjede, osjetila je i naša politologinja **Marjana Grbeša**. Vlada Republike Hrvatske trebala bi pozvati Trumpa da malo smiri situaciju, da smanji panični strah hrvatskih ljevičara koji žive u SAD-u. Do sada su ih svi hvalili da imaju veliko srce. Samo su doktori rekli da im je to mana.

Kad su Ivica i Marjana došli u Ameriku mislili su da su im se svi snovi ostvarili. Danas pate od nesanice.

Imotski je nekako sinonim, uz Liku i Hercegovinu, za zatucano "rvatstvo". Netko je stavio zastavu HOS-a na spomenik **Tinu Ujeviću**. Ne zna se tko je stavio zastavu, ali zna se tko je Tin. "Slavne" 1945.g. Tin je doživio lijepo priznanje. Zato što nije bio u partizanima isključen je bio iz javnog i kulturnog života narednih deset godina. Navodno na prijedlog **Marina Franičevića** koji je, pogađate, bio u partizanima. I sad se na njegovom spomeniku našla zastava, s grbom koji počinje prvim bijelim poljem i pozdravom ZDS. **Ivica Ćapin** se slikao s tom zastavom pred Tinovim kipom. Što je još gore, objavio je sliku na svom fejsu. Odmah je reagirala "narodna vlast" pa je sudac za prekršaje podigao optužni prijedlog, kojim se traži da Ivica izbroji četiri tisuće eura jer je, objavljujući tu sliku, "remetio javni red i mir".

Zamislite logiku tog suca. Gdje će Ivica naći 4000 eura još se ne zna. On samo zna da nije on tu "neprijateljsku" zastavu stavio na Tinov spomenik. Usput je još i pogoršao svoju procesnu poziciju izjavom "ne sramim se ni HOS-a ni zastave, ali je ja nisam stavio na Tinov spomenik". I tako je u Imotskom zavladao strah, ljudi se tresu kao da je na izborima u Imotskom pobijedio američki "autokrat" Trump. Ima u ovoj državi balvana koji još nisu čuli, pročitali i doznali da je još 1993.g. HOS na procesu koji se vodio na Vojnom sudu u Zagrebu proglašen regularnom jedinicom Hrvatske vojske. Ta presuda u procesu protiv **Parage**, **Đapića** i **Mile Dedakovća** bila je potvrđena i na Vrhovnom sudu Hrvatske. I sad je to neosporna činjenica. Samo svakog tko se slika uz HOS-ovu zastavu to košta bar 4000 eura. Ni policija ne zna tko je postavio nesretnu zastavu, ali za objavu te zastave na fejsu prekršajni sud je odvalio cijenu od 4000 eura. Tako danas hrvatski ljevičari brane Tina od "nacionalista". Sve ostalo je tragikomedija…

Navike su pogubne, osobito kad se na njih naviknete…

*Vijest s Pantovčaka. Predsjednik **Zoran Milanović** smijenio je vrhovnog "komandanta" Hrvatske vojske Zorana Milanovića jer se kao vojnik miješao u politiku.*

***Friedrich Hegel** je zaključio: "Bolje je boriti se i izgubiti nego nikada se ne boriti".*

Dva starija građanina gledaju mamut reklamu s natpisom "Ručak bez pranja suđa". Bože, kakav je to ručak bez pranja suđa? Penzionerski!

Uz takvu kampanju i treba opet izabrati Milanovića

Rijetko nešto pročitam ili čujem u našim mainstream medijima o **Tomislavu Jonjiću**, predsjedničkom kandidatu na predstojećim izborima. Nema on iza sebe neku parlamentarnu stranku, nije ljevičar, ne razmeće se svojim "znanstvenim postignućima", nije pripadnik Woke pokreta itd. Ako što pročitam to je objavljeno ponekad u Hrvatskom tjedniku. Lijeva medijska falanga ima svoje kandidate – Milanović, **Primorac** i **Kekin**. Milanović jede pršut, Primorac trči dok kamera slika. Kad je buknuo rat '91.g. Primorac je otišao u SAD. Danas je

član "Generalskog zbora". Kekin bi sve promijenila osim Možemo! pa je Jonjić za njih tek neki anonimni kandidat, sistematski prešućivan i uporno ignoriran.

FOTO: Ranko Šuvar/CROPIX

Uz takvu kampanju i treba opet izabrati Milanovića

Rijetko nešto pročitam ili čujem u našim mainstream medijima o **Tomislavu Jonjiću**, predsjedničkom kandidatu na predstojećim izborima. Nema on iza sebe neku parlamentarnu stranku, nije ljevičar, ne razmeće se svojim "znanstvenim postignućima", nije pripadnik Woke pokreta itd. Ako što pročitam to je objavljeno ponekad u Hrvatskom tjedniku. Lijeva medijska falanga ima svoje kandidate – Milanović, **Primorac** i **Kekin**. Milanović jede pršut, Primorac trči dok kamera slika. Kad je buknuo rat '91.g. Primorac je otišao u SAD. Danas je član "Generalskog zbora". Kekin bi sve promijenila osim Možemo! pa je Jonjić za njih tek neki anonimni kandidat, sistematski prešućivan i uporno ignoriran.

Tko je čuo nešto o Hrvatskom filmskom institutu u SAD-u. Jonjić je jedan od osnivača. I Institut i Jonjić su jednako prešućivani. Uz takvu kampanju i treba opet izabrati Milanovića. To je igra koju su ljevičari naučili od najvećeg od njih – druga **Staljina** čija izborna strategija je glasila: "Ako se izbori dobro organiziraju onda se i ne trebaju održati". Živa istina. Zato se s puno simpatije prisjećam američkog ministra trgovine i njegove konferencije za tisak na moskovskom aerodromu. Na pitanje ruskih novinara koje su stvari najvažnije u politici, ministar je malo promislio i odgovorio: "U politici su najvažnije dvije stvari. Prva je novac, a druge se ne mogu sjetiti!". Jonjić nema novca, a naši izbori za kandidate koji imaju iza sebe stranke su već dobro organizirani.

Dobro je gledati predizborne plakate. Gledati i plakati…

Paralelno s gay paradom održana je i antigay parada na kojoj su se nosile parole "Tuđu nećemo, svoju ne damo!".

Objektivan si samo dok si naivan.
Antun Mateš, slikar, pisac, profesor i branitelj jednom je izjavio: "S ponosom objavljujem da ću biti jedini hrvatski predsjednik iz ustaške i antikomunističke obitelji". Još prije devedesete godine naš bi Anton vodio svoju kampanju s Golog otoka. To je velik doseg, ali pomalo iracionalan. Ni **Tuđman**, koji je stvorio ovu državu, nije bio iz antikomunističke obitelji…
U vrijeme slanja ruskog svemirskog broda na Mars, s Marsa je stigao oštar demarš…
Iskušali su ga, ali je bio bljutav.
Tjednici Nacional i Globus počeli su izlaziti u boji. Valjda da bi im vijesti bile šarolikije.
Nepopravljivi 'monstrum' paralizirao je državu: Takav klinjo u bivšoj državi dobio je izbor
I na kraju, na žalost nas je napustio još jedan proljećar **Ivan Zvonimir Čičak**. Bio je kontroverzna politička osobnost, ali mu se ne može osporiti velika energija i strast za politiku. Čičak student i Čičak HHO-ovac dvije su osobe, ali između ta dva razdoblja bilo je i njegovo trogodišnje razdoblje političkog zatvorenika koje ostavlja traga. Danas o njemu u medijima govore uglavnom ljevičari mada ga za života baš i nisu poštivali. Oni koji ga poznaju iz ranog razdoblja, vremena njegove i njihove mladosti, možda bi istakli neke druge njegove vrijednosti osim borbe za prava srpskog naroda u doba Domovinskog rata, ali očito je to danas bolja popudbina od negdašnje njegove borbe protiv komunizma i za hrvatske nacionalne interese. Nek' počiva u miru Božjem!
https://direktno.hr/kolumne/ima-jos-balvana-koji-nisu-culi-za-dogadaj-s-hos-om-iz-93-ljudi-se-sada-moraju-tresti-358675/
Naravno i ova Hodakova kolumna je jedan od tekstova koji pripadaju seriji o Srpskoj Hrvatskoj. Takvi su na primjer:
https://hrvatskonebo.org/2024/11/11/natasa-bozinovic-tko-je-izdajica-a-tko-ima-muda/
https://www.hkv.hr/razgovori/44575-v-matic.html

Ali zar svi moji tekstovi i knjige poslije prevrata iz 2000. ne pripadaju toj seriji? Što se tiče knjige o Trumpu sigurno bi se u njoj našli i mnogi drugi tekstovi kao na primjer:
https://www.hkv.hr/izdvojeno/komentari/hhitrec/44585-h-hitrec-116.html
https://dragovoljac.com/index.php/politika-i-drustvo/41436-sanjin-bakovic-pobjeda-donald-trumpa-u-sad-u-uciniti-ce-mir-u-svijetu-ponovno-velikim
https://kamenjar.com/visnja-staresina-pobjedom-donalda-trumpa-zapocinje-i-novi-globalni-trend/

Josip Pečarić

https://direktno.hr/direkt/hodak-kolumnom-ponovno-uzburkao-mreze-ovim-potezom-hrt-ponizava-hrvate-vlastitoj-drzavi-358745/

PANIKA ZBOG PROJEKTA ’SNOVI’

Poslije Budaletine javio se i Viktor Ivančić koji je sada kolumnist lista Srpske nacionalne manjine u RH ”Novosti”.
Da one nacionalne manjine čiji su sunarodnjaci izvršili fašističku agresiju na Hrvatsku, koja je prethodno bila razoružana. Bila je razoružana jer oni moćnici koji su ih podržavali znali su kako Srbi nikada nisu dobili neki rat koji su sami vodili, i u takvi ratovi su se završavali ”bežanijama”.
Znamo da i takva Hrvatska bez oružja uspjela se obraniti od te fašističke agresije i natjeral Srbe u ono što jedino znaju – u novu ”bežaniju”. To je najbolje opisao onaj koji ih je poveo u agresije Slobodan Milošević proglasivši srpsku hrabru vojsku vojskom zečeva. Naravno ima Hrvata koji nikada nisu željeli nezavisnu Hrvatsku pa su se nadali da će razoružana Hrvatska izgubiti, a kad nije ili su izravno kolumnisti u takvim novinama kakve su Novosti ili pišu za druge novine u RH koje nisu hrvatske. To im je omogućeno jer su svjetski moćnici koji nisu željeli nezavisnu Hrvatsku uspjeli slične političare dovesti na vlast pa im je i jest zadača da ostvare Srpsku Hrvatsku, kad već nisu uspjeli u zamisli o očuvanju Srboslavije, tj. Kako je davno Tanja Torbarina konstatirala Jugoslaviju kao najveću moguću Veliku Srbiju. Takve ljude je dano opisao kineski filozof i ratnik Sun Tzu sa samo dvije riječi – najogavniji ljudi.
Zato se moglo i očekivati da će se se poslije Budaletine javiti i netko iz „Novosti“. I doista javio se Viktor Ivančić. . I još u tekstu citira Budaletinu. Meni je tekst toliko zabavan, jer kao ruga se a plače nad sudbinom jer očekuje da neće katedre za povijest Filozofskih fakulteta u RH u skoroj budućnosti biti prepune 'istoričara', tj. raznih Drobilica (pardon Goldsteina), Jakovina, Markovina, Klasića… Da ni u medijima ih neće biti. A hoće li država moći i dalje davati silne novce novinama u kojima radi Ivančić. On spominje 'garnituru renomiranih desničara i konzervativaca, u rasponu od ANTE NAZORA do VLADIMIRA GEIGERA, od DAVORA MARIJANA do MARIJA JAREBA'.
A kad se vidi da su ova četvorica dio Projekta SNOVI jasno je da ih mora plašiti kad samo pomisle da će oni imati više mogućnosti za svoj znanstveni rad, jer oni su doista znanstvenici za razliku od 'istoričara' koji su obični politički aktivisti.
Pa i nedavno je jedan takav rad Vladimira Geigera doveo do ostavke ravnatelja JUSP Jasenovac. O tome pogledajte knjigu:
J. Pečarić: Tko će odgovarati zbog protuhrvatskih laži JUSP Jasenovca? Dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/juspjasenovac.pdf
Koliko li je samo Geiger članaka napisao i Ivi Drobilici. Tako sam i nedavno na facebooku stavio njegov najnoviji osvrt na knjigu Ive Drobilice:
https://www.maxportal.hr/premium-sadrzaj/dr-geiger-o-knjizi-ive-goldsteina-povijest-bez-fusnota/?fbclid=IwY2xjawGikDtleHRuA2FlbQIxMQABHVHm3tKpEP7AaQt-Q8FGBt3zkBqXK1Ms-wUyb_lB-IO6816jmYN1v_3XjQ_aem_kat2QNNG8ueO9EWUaw4CMw

Pogledajte
„Počelo je tako što je Goldstein u tjedniku Globus od 5. svibnja 2018. iznio tvrdnju kojom je objasnio što se dogodilo s mnogobrojnim leševima – a prema njemu, riječ je o najmanje **90.000 do 100.000 žrtava** logora Jasenovac:
„Na samom kraju rata, početkom travnja 1945., vratilo se nekoliko naj viđenijih jasenovačkih koljača nakon dvije-dvije i pol godine u Jasenovac, jer su znali točno pozicije masovnih grobnica. Zapovijed je glasila da se 'tragovi grobova imaju uništiti po svaku cijenu'. […] iz [Njemačkog] Reicha su dovezeni strojevi koji su lomili kosti leševa. […]"33
Nakon zagrijavanja u Globusu Goldstein se posebno snažno raspištoljio 17. lipnja 2018. na Hrvatskoj televiziji, u emisiji Nedjeljom u 2, kad je izjavio:

„[Miroslav] Filipović Majstorović […] je najbolje znao te grobnice. On je išao u Chełmno, kod nacista se instruirati kako se uništavaju leševi, čak su doveli strojeve koji uništavaju kosti. […] Drugim dijelom su, kosti, koje su našli, od nosno iskopali [u Jasenovcu], uništavali u tim strojevima."34
A nakon tih konfabulacija, Goldstein u svojoj knjizi Jasenovac – kao što je poznato i kao što sam već pisao – spomenuti stroj za drobljenje kostiju uopćenije spomenuo. Jasno da nije spomenuo da je ustaški časnik Filipović Majstorović otišao na instrukcije u njemački logor Chełmno, niti je spomenuo da su ustaše takve strojeve dovezli u Jasenovac, jer je sve prethodno što je Goldstein izjavio u Globusu i na Hrvatskoj televiziji šarlatanska izmišljotina, laž, nešto čega bi se (valjda?) trebao sramiti bilo koji razuman i pošten čovjek, a kamoli ne redovni sveučilišni profesor.

U ljeto 2021. u *Jerusalem Postu* objavljen je tekst u kojem je Goldstein izvrgnut kritici (kao autor potpisan je David Goldman, što je očito izmišljeni identitet). U tom je tekstu, pored ostaloga, spomenuta i Goldsteinova izmišljotina o stroju za drobljenje kostiju koji su ustaše na kraju rata dopremili u logor Jasenovac. Tada je Goldstein za Večernji list među ostalim „objasnio"
„[…] kako je u TV-emisiji Nedjeljom u 2 iznio tezu da su leševi uništavani i spravom za mljevenje kostiju što su nacisti radili u logorima u sklopu opće poznate 'Akcije 1005', a ustaše su, to nije nikakva tajna, i u tom pogledu usko surađivali su [sic!] nacistima."35
Razumljivo, Goldstein je time objasnio isključivo s kojom lakoćom može lagati. Nije on u Nedjeljom u 2 iznio „tezu" da su leševi u Jasenovcu uništavani spravom za mljevenje kostiju, nego je to iznio kao činjenicu, kao što je vidljivo iz prethodno navedenog citata.

Na ovome mjestu ipak moram otići u digresiju. Kao što sam naveo, u ljeto 2021. po hrvatskim medijima širila se vijest o Goldmanu i Goldsteinu, Jerusalem Postu i drobilici. Ako nešto nisam propustio, u cijeloj toj medijskoj oluji u čaši vode ipak nisam primijetio da su o svemu tome nešto napisali Vlado Vurušić i Robert Bajruši, novinari Jutarnjega lista. Ili pak književnik Miljenko Jergović. Spomenuti, uvijek kao seoski bubnjari spremni staviti se na raspolaganje širenju

ili obrani Goldstein-Agitpropa, odjednom su zašutjeli kad se povuklo pitanje drobilice koju je izmislio Goldstein.

A onda će doći dr. Mataušić (s dr. Bućin), pa će pravednički zaključiti da nisam Goldsteinu u stanju naći pogrešku, nego mu ispravljam zareze. Ja bih dr. Mataušić s dr. Bućin ljubazno preporučio da s Goldsteinom odu u ekspediciju u Lonjsko polje, možda negdje nalete na tu drobilicu koju su ustaše donijeli iz Njemačke. U međuvremenu, jasno, Goldstein ne posustaje, pa i u ovoj knjizi, kao vrhunski alkemičar hrvatske historiografije, ono što mu se oko ostataka žrtava Jasenovac hoće, napastuje u težnji da to pretvori u činjenice:

*„[...] U dijelu sondi iskopanih sredinom šezdesetih godina pored tragova paljevine nađeni su i komadići kostiju, što ukazuje na to da su se kosti, osim što su se spaljivale, i sustavno usitnjavale, jer ih se nije moglo posve uništiti vatrom. [...] Opisana metoda uništavanja tragova zločina istovjetna je praksi razvijenoj u logoru smrti u Chełmnu, u sklopu 'Akcije 1005', u kojoj su od 1942. sustavno uništavani tragovi nacističkih zločina u okupiranoj Poljsk*oj, SSSR-u, pa *čak i u Srbiji. Moguće je procijeniti broj spaljenih leševa na temelju primjera u logoru smrti Bełżec: kapacitet jedne tamošnje lomače, na kojoj je radilo 300 zatočenika, bio je 2000 leševa u 24 sata, potom je napravljena još jedna, što znači da se u Bełżecu moglo spaliti 4000 leševa dnevno. Ako su slično radili u Jasenovcu na četiri tamošnje lomače (toliko ih spominje Berger) moglo se spaliti dvostruko više leševa. Dakle, broj spaljenih leševa mogao bi se brojiti u tisućama."36"*

A i ostali spomenuti su se u svom radu itekako zamjerili srpskim slugama ili po Sun Tzuu najogavnijim ljudima.

Da za razliku od 'istoričara' Ivančić spominje povjesničare i tvrdi kao i Budaletina da oni dominiraju hrvatskom povijesti. Naravno, tako mora biti, tj. i država ne bi smjela financirati one koji zastupaju jugo-komunističku ili srpsku paradigmu u hrvatskoj povijesti, koji moraju govoriti i pisati tako jer su naučili da u komunizmu mogu postojati samo 'istoričari' koji pišu po poznatoj činjenici da je LAŽ NAJVIŠE POMOGLA SRBIMA U POVIJESTI. A to je nemoguće među Hrvatima sprovesti ako se ne zabrani ISTINA.

Davno sam tvrdio da poznate Miloševićeve riječi SRBI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU treba tumačiti suprotno jer to je točno za Hrvate: HRVATI SU POBJEDNICI U RATU, A GUBITNICI U MIRU. Zato imamo ovakvu državu gdje 'povjesničare' i ovakav povijesni projekt financira poduzetnik (Roglić), a Drobilici, Jakovini, Markovini, Klasići i sličnine financira i država a i oni koji su protiv nezavisne Hrvatske, pa su i stalno su na svim glavnim medijima. Znate li za onu židovsku kletvu: IMA PA NEIMAO! Da i Budaletina i Ivančić i mnogi drugi zato strahuju, pa ih treba žaliti. Jer biti – kako ih je Sun Tzuu nazvao – najogavnijim ljudima – je takvo da se oni gade i onima za čije interese rade.

Zato je zabavno čitati njihove tekstove sada kada su očito u strahu da će izgubiti sve što su svojim lažima stekli. Kada se rugaju lako je vidjeti da plaču, kad nešto tvrde lako je vidjeti da je to neistina. Kad ih tako čitate vidjet ćete da oni zaista precizno pokazuju kakva bi RH trebala biti.

Da čitajući tako nije samo zabavno čitati njihove tekstove već i korisno jer pokazuje kakvu vlast mi imamo koja im je takvo djelovanje omogućila.
Zato čitajte Ivančića (s podsmjehom):

UVREDE & PODMETANJA

15/11/2024

MOKRI SNOVI

PIŠE Viktor Ivančić

Ako je komunizam crknuo prije tri i pol decenije, nije li možda Branko Roglić taj koji ga – upuštajući se u novi sveti rat protiv utvare – "vječno ostavlja na vlasti"? I ako jest, zašto to radi? Zbog čega "jedan od najbogatijih Hrvata" svoj predsmrtni život posvećuje borbi protiv posmrtnog djelovanja komunizma?

https://www.portalnovosti.com/mokri-snovi

Domovina u zagrljaju poduzetnika – Branko Roglić (FOTO Slavko Midžor/PIXSELL)

Ostatak života posvetit ću domovini – svečano kaže BRANKO ROGLIĆ, vlasnik Orbico grupe i "jedan od najbogatijih Hrvata", u Večernjem listu. "Nemoj, molim te!" panično kaže Domovina u prvome pasusu ovoga teksta.

Samo što ovaj potpisnik, jasna stvar, ne raspolaže dovoljnom količinom mašte da Domovinu spasi od ljubavi kojom je Branko Roglić namjerava obasuti. Prema najavi, zagrlit će je toliko snažno da bi joj mogao zgužvati pluća, skrckati

rebra i destruirati ključne dijelove kralježnice. Jedina nada za Domovinu leži u činjenici da je "jedan od najbogatijih Hrvata" već čovjek u ozbiljnim godinama, pa "ostatak života" kroz koji bi trebala trpjeti izljeve njegovih emocija možda neće trajati fatalno dugo.

Poduzetnik je svoj zavjet isporučio prilikom najave projekta dovitljiva naziva SNOVI (Sučeljavanje, Naobrazba, Ovladavanje, Vrednovanje, Identitet), kroz koji će financirati četrdeset i osam hrvatskih historičara, a ovi će svojim istraživanjima i publiciranim radovima stvarati "sintezu o hrvatskoj povijesti 20. stoljeća". "Dosta je bilo laži", entuzijastično poručuje mecena, treba iskorijeniti pogubno "binarno sagledavanje" nacionalne historije, njegova garda eksperata objavljivat će samo ono "sto posto provjereno". "Prošlošću za budućnost!" glasi parola na mrežnoj stranici projekta.

Ukratko, SNOVI će nam donijeti hrvatsku povijesnu realnost; SNOVI će osigurati stvarnu sliku novije nacionalne prošlosti, lišavajući nas halucinacija, buncanja i noćnih mora koje su isključivo lijevoga porijekla, tvrdi dobročinitelj. Stoga je okupio garnituru renomiranih desničara i konzervativaca, u rasponu od ANTE NAZORA do VLADIMIRA GEIGERA, od DAVORA MARIJANA do MARIJA JAREBA, kao jamstvo da će se odvažno kročiti ideološkom stazom što je utrta još početkom devedesetih, onim slavnim rušenjem više od tri tisuće partizanskih spomenika i usplamtjelom antikomunističkom strašću koja do danas karakterizira njihovu stručnost. "Nećemo dopustiti da nam prošlost kroje ostaci prošlosti!" – ne glasi parola na mrežnoj stranici projekta SNOVI, ali se podrazumijeva.

Učini li vam se da je stvar u konceptualnom smislu prilično debilna, bit ćete u pravu. Tim više što mobilizirana ekspertna trupa ionako već uvelike proizvodi službenu verziju povijesti, zauzimajući pritom najvažnije pozicije na fakultetima, u institutima i na stranicama školskih udžbenika. JURICA PAVIČIĆ u Jutarnjem listu ispravno zaključuje da "ljudi koje će Roglić dodatno financirati već jesu hrvatska historiografija", da "svi ti ljudi već primaju plaću za posao koji im Roglić plaća" i da će, shodno tome, preko njegova ingenioznog projekta "službena akademska zajednica, država i krupni poduzetnik udružiti snage ne bi li dvostruko blindirali novu Istinu".

Zato je korisnije usmjeriti pažnju na motivaciju dobrotvora. "Nadam se da ćemo ovim znanstvenim pristupom pridonijeti čišćenju od komunističkih i svih laži koje opterećuju odnose među ljudima", kaže Branko Roglić za Slobodnu Dalmaciju, a da se ne bi pomislilo kako su "sve laži" jednako pogubne kao i one "komunističke", odmah se nadopunjuje: "Komunizam je iza sebe ostavio strašne laži, imao je strašnu propagandu koju je stvarao kao da će vječno ostati na vlasti. Komunizam i komunističke laži umnogome su zamrsile odnose među narodima."

I sada će SNOVI, dakako, te odnose razmrsiti, rasteretit će ljude i narode, jer je omiljeni hrvatski bogataš odlučio svoj životni preostatak i nešto sredstava s bankovnog računa "posvetiti domovini". Lijepo. Trideset i pet godina nakon kraha komunističkog režima, društveno odgovorni poduzetnik spašava Hrvatsku od komunističke pošasti. Čovjek se, logično, pita: ako je komunizam crknuo prije tri i pol decenije, nije li možda Branko Roglić taj koji ga – upuštajući se u sveti rat protiv utvare – "vječno ostavlja na vlasti"? I ako jest, zašto to radi? Zbog čega

"jedan od najbogatijih Hrvata" svoj predsmrtni život posvećuje borbi protiv posmrtnog djelovanja komunizma?

Zbog domovine, glasi službeni odgovor. Njegovi istupi upućuju tek na to da je dekomunizacija Hrvatske na historiografskom planu zadaća od povijesne važnosti. Takvi su to SNOVI: dominira predodžba domovine kao cvjetnog polja, šarene livade pod čijom se humusnom površinom nalazi bezbroj nagaznih mina što ih je iza sebe ostavio bivši zločinački režim, pa su Roglić i njegova hrabra povjesničarska brigada odlučili prionuti čišćenju terena. Svako toliko netko će pogrešno zakoračiti i odletjeti u pizdu materinu zbog detonacije komunističkog zla, ali što se može, valja neustrašivo gurati naprijed, do konačne pobjede.

Prva garnitura barjaktara postkomunističkog antikomunizma tako je, za određenu svotu živog novca, proširila članstvo, mada se i dosad te časne čeljadi namnožilo preko svake mjere, od IVANA ARALICE u ranijoj do MIRJANE KASAPOVIĆ u poznijoj fazi hrvatske državotvorne tralalajke. Ne uspjevši se probiti snagom intelekta ili akademskim statusom, Roglić je naposljetku platio ulaznicu, iako je već duže vrijeme odan križarskoj borbi, upražnjavajući logički neizdrživi, ali unutar kluba obvezujući misaoni manevar – da davno propali poredak osuđuje za sve trenutačne nevolje i društvene devijacije.

Prije neku godinu, na primjer, u televizijskoj emisiji ALEKSANDRA STANKOVIĆA fenomen raširene korupcije objasnio je ovako: "Od malih nogu treba učiti djecu poštenju. Kod nas to nije bio slučaj, jer smo imali socijalizam. On je potpuno izopačio razmišljanja ljudi." Istom prilikom dodao je da su glavni akteri pljačkaške privatizacije "bili ljudi sa socijalističkim *mindsetom*".

Premda ga žustro olajava kada pokušava objasniti kako će funkcionirati SNOVI, donator desničarske historiografije prakticira "binarno sagledavanje" tekuće zbilje: postoji organska veza između socijalizma i nemorala, za razliku od kapitalizma, s kojim stvari stoje obrnuto; nepoštenje je dakle socijalistički proizvod, dok su kapitalizam i slobodno tržište valjda generatori čestitosti; svaka kapitalistička svinjarija utoliko ima jasno socijalističko izvorište... To što je socijalizam pretvoren u razvaline prije punih trideset i pet godina, Roglića ne opterećuje, jer on njeguje arheološki pristup analizi sadašnjosti.

A onda je na red došla prošlost, pod geslom "prošlošću za budućnost", odnosno za Domovinu, kojoj će "jedan od najbogatijih Hrvata" pokloniti svoju starost i očistiti je od "komunističkih laži". Domovinu nitko ne pita za mišljenje dok stenje u zagrljaju ambicioznog zaštitnika. Pa evo, dajmo joj ovdje priliku:

"Poštovani gospodine Rogliću,

najljepše vas molim da ostatak svoga života – za koji želim da potraje što duže – posvetite nečemu drugom, a ne meni. Preporučujem vezenje ili filateliju.

Još bih vam i oprostila prepotentnu gestu kojom mi udjeljujete svoje cijenjeno skrbništvo, smatrajući da bih ja trebala biti nekakav antikomunistički brlog dizajniran po vašoj mjeri. Čim hrvatski kapitalist i trgovački špekulant vašega profila objavi da radi u interesu hrvatskoga naroda i hrvatske domovine, uhvati me gorki smijeh. Kakva lakrdija!

Svaki vaš potplaćeni radnik, svaka izraubovana čistačica u vašim uredima, svaki vozač dizalice u vašem skladištu, važniji mi je od stotinu gnjavatora poput vas, gospodine Rogliću, jer takvi za mene čine neusporedivo više od onih koji ih sistematski cijede, a pritom smatraju kako im broj nula na bankovnome kontu daje pravo da se proglašavaju prorocima i uzimaju me u lažnu zaštitu.

Sve bih to ipak zanemarila, kažem, ali jednu vam stvar ne mogu oprostiti: nakupili ste toliko godina u kostima, a još niste naučili da postoji razlika između patriotskog i idiotskog.

Zauvijek vaša,

Domovina"

AKADEMIK JOSIP PEČARIĆ – ŽIVOTOPIS

Akademik Josip Pečarić rođen je 2. rujna 1948. godine u Kotoru. Tamo je završio osnovnoškolsko i srednjoškolsko obrazovanje, a 1972. diplomirao na Elektrotehničkom fakultetu u Beogradu s radom iz područja nuklearne fizike. Na istom fakultetu je i magistrirao 1975. godine, a 1982. obranio doktorsku disertaciju iz područja matematike s naslovom Jensenove i srodne nejednakosti.
Nakon završenog studija radio je u Geomagnetskom institutu u Grocki te od 1977. kao asistent fizike na Građevinskom fakultetu u Beogradu. Godine 1987. se s obitelji preselio u Zagreb te zaposlio na Tekstilno-tehnološkom fakultetu Sveučilišta u Zagrebu kao izvanredni profesor matematike. Od 1990. radi kao redoviti profesor na istom fakultetu, od 1996. kao redoviti profesor u trajnom zvanju. Umirovljen je 2018. Do početka agresije Rusije na Ukrajinu bio je istraživač Matematičkog instituta Sveučilišta RUDN u Moskvi (Rusija).
Od 2000. godine je redoviti član Hrvatske akademije znanosti i umjetnosti, od 2016. inostrani je član Dukljanske akademije nauka i umjetnosti
Za doprinos u znanosti je 1996. godine dobio Državnu nagradu za znanost (prirodne znanosti), te je 1999. odlikovan ordenom Reda Danice hrvatske s likom Ruđera Boškovića.
Akademik Josip Pečarić je jedan od vodećih svjetskih stručnjaka u području matematičkih nejednakosti. Jedan je od najproduktivnijih svjetskih matematičara s više od 1300 objavljenih ili prihvaćenih za tisak radova u matematičkim časopisima. Također je i najcitiraniji hrvatski matematičar, a ima preko 230 suradnika iz zemlje i svijeta (na svjetskim bazama ima:
Google Scholar: publikacija 1686 citata: 24408, H-index: 55;
MathSciNet: publikacija: 1380, citata: 7215, H-index: 28;
Scopus: publikacija: 840, citata: 8296, H-index: 39;
WoS: publikacija: 840, citata: 7368, H-index: 35.
Prema istraživanjima sa Sveučilišta Stanford u Kaliforniji (SAD) Pečarić je po broju objavljenih radova na 2434. mjestu njihove liste za cijelu karijeru od 204644 svjetskih znanstvenika, a prvi iz RH je 8046. Na njihovoj listi za 2022. godinu koja ima 210199 znanstvenika Pečarić je po broju objavljenih radova na 2331. mjestu, a prvi iz RH je 9412.

Osim velikog broja članaka u međunarodnim matematičkim časopisima, autor je ili koautor 40 monografija. O jednoj monografiji je u poznatom časopisu Amer. Math. Monthly, July-August 1991, poznati matematičar D. Pedoe objavio cijeli članak, a izdavačka kuća Element pokrenula je seriju „Monographs in inequalities“ u kojoj je do sada tiskano 22 monografija.
Osnivač je seminara Matematičke nejednakosti i primjene na Matematičkom odjelu Prirodoslovno-matematičkog fakulteta, Sveučilišta u Zagrebu, i s tog je seminara do sada izašlo preko četrdeset doktora matematičkih znanosti. Danas ovaj seminar također ima i svoj dio na Sveučilištu u Splitu. Niz godina gostovao je na Abdus Salam school of mathematical sciences in Lahore pa i u Pakistanu ima niz svojih učenika koji rade po tamošnjim sveučilištima. Akademik Pečarić ima preko 230 suradnika iz cijeloga svijeta.
Prvi hrvatski matematički časopis koji je uvršten na svjetske liste najboljih znanstvenih časopisa bio je Pečarićev časopis *Mathematical inequalities and Applications* (MIA). Taj časopis je bio i na Q1, a sada je na Q2 listi, kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa koji su na toj listi Q2 časopisi. Drugi Pečarićev časopis *Journal of Mathematical inequalities* (JMI) je na Q1 listi kao jedan od dva hrvatska znanstvena časopisa na toj listi koji su Q1 časopisi. Ono što je još impozantnije JMI je top 5% matematičkih časopisa, tj. 15. od 329 matematičkih časopisa koji se tiskaju u svijetu a imaju impact faktor. Pokrenuo je i časopis „Fractional Differential Calculus“ koji je na Scopus listi.
Krajem godine je zatražio da se njegovo ime izbriše iz uredništava tih časopisa:
J. Pečarić, „Pomozi sirotu na svoju sramotu! / Više to nisu moji časopisi”
dragovoljac.com, 2024.:
https://www.dragovoljac.com/images/minifp/visetonisumojicasopisi.pdf
Glavni urednik je i novog časopisa „Pakistan Journal of Mathematical Sciences“. Osim toga, član je uredništava ili recenzent brojnih međunarodnih časopisa. Kao pozvani ili plenarni predavač akademik Josip Pečarić je održao mnoga predavanja na međunarodnim konferencijama, a povodom njegovog 60-og rođendana je 2008. godine u Trogiru održana međunarodna konferencija „Mathematical Inequalities and Applications 2008“. Tu konferenciju su slijedile:
Mathematical Inequalities and Applications 2010, Lahore, Pakistan, March 7-13, 2010., Pakistan
Mathematical inequalities and nonlinear functional analysis with applications, July 25-29, 2012, Jinju, South Korea.
U lipnju 2014. godine (22.-26. lipnja) u Trogiru se pod pokroviteljstvom Razreda za matematičke, fizičke i kemijske znanosti HAZU održala konferencija pod nazivom „Mathematical Inequalities and Applications 2014 – One thousand papers conference“ u čast akademika Josipa Pečarića povodom objavljivanja više od 1000 znanstvenih matematičkih radova,
Slijedeće godine je održana konferencija Mathematical Inequalities and Applications 2015, 11-15 November, Mostar, BiH.

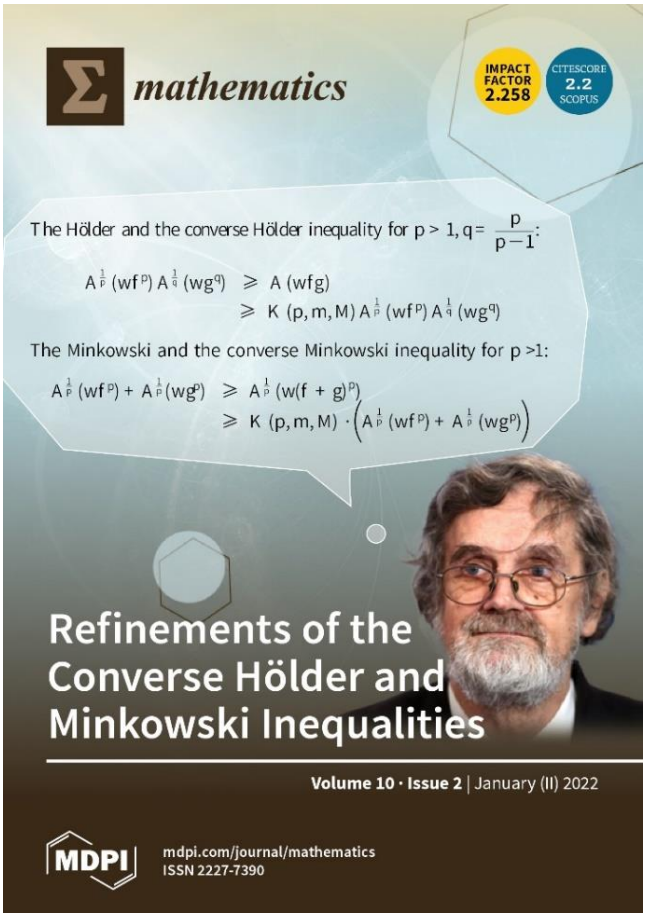

Cover Story
Article: Refinements of the Converse Hölder and Minkowski Inequalities
Josip Pečarić, Jurica Perić and Sanja Varošanec
Mathematics 2022, 10(2), 202; doi:10.3390/math10020202
https://www.mdpi.com/2227-7390/10/2
Mathematics | January-2 2022 - Browse Articles

Tri godine kasnije je u Zagrebu održana međunarodna konferencija MIA 2018 povodom njegovog 70-og rođendana..
Zbog njegovih zasluga u matematici, akademiku Pečariću je posvećen jedan broj časopisa „Banach Journal of Mathematical Analysis“, Vol. 2, No.2 (2008). Riječ je o međunarodnom znanstvenom časopisu koji je na SCIE i CC listi, a u tom posebnom broju članke su objavili i posvetili ih akademiku Pečariću mnogobrojni svjetski matematičari. Intervju koji je tamo objavljen (str. 163-170) objavljen je i na kineskom u časopisu Mathematics 3 (2012), 245-249. Nekim Pečarićevim istraživanjima (inače citiranih i u časopisu “Nature”, a s P.T. Landsbergom objavio je članak u časopisu Phys. Rev., A35 (1987), 4397–4403.) posvećen je i

članak "Accentuate the negative", Math. Bohem. 134 (2009), no. 4, 427-446. kojeg je napisao Peter Bullen, profesor emeritus sa Sveučilišta u Vancouveru.
Nedavno je tiskana knjiga Matice Hrvatske PRIJELOMNA VREMENA / Hrvatske zemlje nakon 1918, u kojoj postoji i poglavlje o znanosti. Tako na str. 413. piše: *Djelovali u inozemstvu ili u Hrvatskoj, neki od hrvatskih znanstvenika su tijekom 20. stoljeća dali važan doprinos svjetskoj znanosti, prvenstveno nobelovci Lavoslav Ružička i Vladimir Prelog (kemija). Značajan ugled stekli su i fizičar Ivan Supek (električna vodljivost materijala na niskim temperaturama), matematičari Vilim (William) Feller (teorija vjerojatnosti) i Josip Pečarić (teorija nejednakosti), molekularni biolozi Miroslav Radman i Ivan Đikić, fizičari Davor Pavuna (supraprovodljivost i nano-inženjering) i Marin Soljačić (bežični prijenos energije i nano-fotonika) i mnogi drugi.“*
Akademik Pečarić poznat je i po svom publicističkom radu. Objavio je više od 200 publicističkih knjiga.

25/9/2024.